

Thế Thân

Contents

Thế Thân	4
1. Chương Mở Đầu	5
2. Chương 1	5
3. Chương 2	7
4. Chương 3	8
5. Chương 4	10
6. Chương 5	11
7. Chương 6	12
8. Chương 7	13
9. Chương 8	14
10. Chương 9	15
11. Chương 10	16
12. Chương 11	17
13. Chương 12	19
14. Chương 13	20
15. Chương 14	21
16. Chương 15	22
17. Chương 16	23
18. Chương 17	24
19. Chương 18	25
20. Chương 19	26
21. Chương 20	27
22. Chương 21	28
23. Chương 22	29
24. Chương 23	30
25. Chương 24	31
26. Chương 25	32
27. Chương 26	33
28. Chương 27	34
29. Chương 28	35
30. Chương 29	38
31. Chương 30	39
32. Chương 31	39
33. Chương 32	40
34. Chương 33	42
35. Chương 34	43
36. Chương 35	44
37. Chương 36	45
38. Chương 37	47
39. Chương 38	48
40. Chương 39	49
41. Chương 40	50

42. Chương 41	52
43. Chương 42	53
44. Chương 43	54
45. Chương 44	55
46. Chương 45	57
47. Chương 46	58
48. Chương 47	59
49. Chương 48	60
50. Chương 49	61
51. Chương 50	63
52. Chương 51	64
53. Chương 52	65
54. Chương 53	66
55. Chương 54	68
56. Chương 55	69
57. Chương 56	70
58. Chương 57	71
59. Chương 58	73
60. Chương 59	76
61. Chương 60	77
62. Chương 61	78
63. Chương 62	79
64. Chương 63	81
65. Chương 64	83
66. Chương 65	84
67. Chương 66	86
68. Chương 67	88
69. Chương 68	89
70. Chương 69	90
71. Chương 70	91
72. Chương 71	92
73. Chương 72	94
74. Chương 73	96
75. Chương 74	98
76. Chương 75	99
77. Chương 76	101
78. Chương 77	103
79. Chương 78	103
80. Chương 79	105
81. Chương 80	107
82. Chương 81	109
83. Chương 82	110
84. Chương 83	113
85. Chương 84	115
86. Chương 85	117
87. Chương 86	118
88. Chương 87	120
89. Chương 88	122
90. Chương 89	123
91. Chương 90	125
92. Chương 91	127
93. Chương 92	129
94. Chương 93	131
95. Chương 94	133

96. Chương 95	135
97. Chương 96	136
98. Chương 97	138
99. Chương 98	140
100. Chương 99	141
101. Chương 100	143
102. Chương 101	145
103. Chương 102	147
104. Chương 103	149
105. Chương 104	150
106. Chương 105	152
107. Chương 106	154
108. Chương 107	156
109. Chương 108	157
110. Chương 109 - 110	159
111. Chương 111	161
112. Chương 112	163
113. Chương 113	164
114. Chương 114	166
115. Chương 115	168
116. Chương 116	171
117. Chương 117	173
118. Chương 118	175
119. Chương 119	177
120. Chương 120	178
121. Chương 121	181
122. Chương 122	183
123. Chương 123	184
124. Chương 124	186
125. Chương 125	189
126. Chương 126	191
127. Chương 127	193
128. Chương 128	194
129. Chương 129	196
130. Chương 130	197
131. Chương 131	199
132. Chương 132	201
133. Chương 133	203
134. Chương 134	204
135. Chương 135	205
136. Chương 136	206
137. Chương 137	208
138. Chương 138	209
139. Chương 139	210
140. Chương 140	212
141. Chương 141	214
142. Chương 142	216
143. Chương 143	218
144. Chương 144	220
145. Chương 145	221
146. Chương 146	223
147. Chương 147	225
148. Chương 148	226
149. Chương 149	228

150. Chương 150	230
151. Chương 151	231
152. Chương 152	233
153. Chương 153	235
154. Chương 154	236
155. Chương 155	238
156. Chương 156	240
157. Chương 157	241
158. Chương 158	243
159. Chương 159	245
160. Chương 160	246
161. Chương 161	248
162. Chương 162	250
163. Chương 163	251
164. Chương 164	252
165. Chương 165	254
166. Chương 166	255
167. Chương 167	257
168. Chương 168	259
169. Chương 169	260
170. Chương 170	262
171. Chương 171	264
172. Chương 172	265
173. Chương 173	267
174. Chương 174	268
175. Chương 175	270
176. Chương 176	271
177. Chương 177	273
178. Chương 178	274
179. Chương 179	276
180. Chương 180	277
181. Chương 181	279
182. Chương 182 - End	281

Thế Thân

Giới thiệu

- Nam chính: lạnh lùng kiên nghị- Nữ chính: Tài nữ, ngoại nhu nội cương, trầm lặng. - Số chương: 182

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/the-than>

1. Chương Mở Đầu

Nước suối chảy róc rách, phản chiếu ánh chiều tà, sắc trời đỏ rực như máu, lại giống một ngọn lửa đang bùng cháy, thiêu rụi đất trời.

Nữ tử thanh lệ kinh ngạc nhìn hai con người đang ôm ấp nhau giữa chốn không người kia, đôi mắt sâu thẳm như được ngăn cách bởi lớp sương mù, khiến người ta không thể nhìn rõ được sự vật trước mắt, ống tay áo tung bay, thân hình gầy yếu đơn bạc.

Với thần thái từ rất lâu ấy,

Với nỗi phiền muộn bi thương ấy,

Và với nỗi đau sâu đậm ấy.

Nữ tử mệt mỏi buông tay, cúi đầu, ngây ra khi nhìn miếng ngọc lạng lẽ rơi xuống bãi cỏ, lòng thầm phát hoảng.

“Cũng không còn gì đáng để lưu tâm nữa.” Nàng khẽ lẩm bẩm, chậm rãi xoay người rời đi.

—— Kết quả như vậy, cũng đã sớm biết rồi, vì vậy, cũng không còn gì đáng để lưu tâm nữa.

Nàng chắc là rất muốn thấy y được hạnh phúc, y cuối cùng đã đạt được ước nguyện, người mà y yêu cuối cùng đã trở về. Nhưng còn nàng thì sao? Có phải sẽ lại quay về cuộc sống đơn độc trước kia?

—— Cuộc sống đơn độc.

“Không có gì đáng lo cả.” Như đang muốn nhấn mạnh điều gì, nàng cứ lặp đi lặp lại câu đó rất nhiều lần: “Không có gì đáng lo cả.”

—— Chính mình vẫn có thể đơn độc vượt qua được, hiện tại chẳng qua cũng chỉ là quay về cuộc sống trước kia mà thôi, vì vậy, không có gì... cùng lắm thì... thật sự là không có gì... cùng lắm thì...

Nhưng sao ngực lại đau đến khó tả? Giống như muốn tước đoạt tất cả hơi thở của nàng khiến nàng cảm thấy khó chịu.

Nàng mở to đôi mắt khô khốc, đột nhiên phát hiện, không biết từ khi nào, đối với nàng, nước mắt đã trở nên xa xỉ.

Kịch như cuộc đời, cuộc đời như kịch.

Cuộc đời của nàng, sao lại giống một vở hài kịch đến thế.

Mà nay, vở kịch đã kết thúc, tiểu sử* có nên xuống khỏi sân khấu hay không? (*tiểu sử: người đóng vai hề, tấu hài)

Màn đêm dần buông xuống, nàng nhìn về phía đình viện vắng vẻ, hoang mang không nói nên lời, cơn gió thoảng thổi qua giống như mẫu thân cúi đầu dạy bảo bên tai nàng khi còn bé. “Nương” Muôn vàn uất ức, tất cả đều hóa thành một tiếng gọi nhỏ này.

“Nương, người bảo Ngưng Nhi phải luôn kiên cường. Ngưng Nhi đã làm theo lời người bảo.” Tiếng cúi đầu nỉ non bị gió thổi tản mát đi: “Nhưng hiện tại Ngưng Nhi thật sự mệt mỏi, rất mệt mỏi rồi.”

“Ngưng Nhi sắp không chịu nổi nữa, nhưng cũng không thể buông tay.”

Những lời nỉ non tựa như tiếng thở dài của những linh hồn, thoảng vang vọng giữa cõi đất trời tịch mịch.

2. Chương 1

Đế kinh, thủ đô của Kỳ quốc, là nơi từ trước đến giờ không thiếu đề tài mới mẻ để bàn luận.

Việc yêu hận tình thù, ân oán thị phi bên kia bức tường màu đỏ, vẫn luôn là đề tài sôi nổi cho những ai rồi rồi bàn luận.

Điều mà mọi người thích đề cập nhất, đó là chuyện về vị thiên kim của Tể tướng Liễu Khâm của Kỳ quốc — Liễu Uẩn Nịnh.

Liễu Uẩn Nịnh, là nhân vật khắp Đế kinh không ai không biết, không ai không hay, không chỉ sinh ra đã có khuôn mặt tựa trăng nghiêng nước nghiêng thành, cầm, kỳ, thi, họa không gì không giỏi, không gì không thông. Nghe đồn, chỉ cần bất kỳ ai nghe qua thủ khúc nàng đàn, thì giống như rơi vào một giấc mộng vô biên, không thể thờ nổi, cũng không muốn tỉnh lại.

Điều khiến mọi người say sưa bàn tán chính là, hai năm trước, kỳ nữ này đã dùng một thủ thanh khúc, khiến cho Thái hậu của Kỳ quốc từ khi tiến cung đến nay, đã nở nụ cười đầu tiên. Lúc ấy, vị kỳ nữ này, chỉ mới đôi tám.

Mà nay, đại sự khiến bọn họ không hết tò mò chính là thiên kim của Tể tướng sắp tiến cung vi hậu.

Giờ phút này, trong tửu lâu lớn nhất và náo nhiệt nhất của Đế kinh, các thực khách đang ngồi vảnh tai, hai mắt tròn tròn nhìn chằm chằm Thuyết Thư Nhân, sợ nghe sót chữ nào.

“Liễu Uẩn Nịnh, quả đúng là hai huyền thoại lớn của Đế kinh, xưng nàng là Đệ nhất kỳ nữ cũng chưa đủ, nhưng mà, một kỳ nữ như vậy, cũng không tránh khỏi phải vào cung, trở thành một trong những ba nghìn giai lệ của hậu cung.” Thuyết Thư Nhân vớ lấy chum rượu hoa điều* tu một ngụm, giọng điệu tiếc hận: “Đáng tiếc thay ột kỳ nữ như vậy, nàng cũng sẽ học hỏi sử dụng thủ đoạn như những người lúc nào cũng chỉ biết hực hực với nhau kia.” (*rượu hoa điều: rượu đựng trong chum sành có chạm trổ hoa văn)

Các thực khách nghe xong lại không đồng ý với quan điểm của Thuyết Thư Nhân bằng, không khỏi cãi lại

“Tiến cung thì có gì không tốt? Quý vi Hoàng hậu, thân phận ấy tôn quý biết bao, vinh hoa phú quý hưởng không hết, người trong thế gian rất muốn mà không được kia.”

Thuyết Thư Nhân ném cho hần ánh nhìn khinh bỉ: “Vấn đề dung tục này không phải để cho thứ phàm phu tục tử người bàn đầu.”

Các thực khách khác cười vang, thực khách kia bị mất mặt, mặt đỏ tía tai gào lên: “Phàm phu tục tử thì đã sao? Chẳng lẽ người không phải phàm phu tục tử?”

Không ai để ý đến hần, tiếng pháo vang tận trời xanh, tiếng kèn, tiếng loa dần trở nên rõ ràng, chúng thực khách đều vây quanh cửa sổ hóng hớt.

Cỗ kiệu hoa đỏ thắm cùng tiếng pháo dần dần tiến đến, lại dần dần đi xa, tấm màn lụa khê bay, mọi người thấp thoáng nhìn thấy người ngồi bên trong.

“Ôi, đáng tiếc, thật đáng tiếc.” Thuyết Thư Nhân khẽ lắc đầu, đưa mắt nhìn cỗ kiệu hoa dần đi xa, thở dài.

Người trong kiệu như đã phát hiện ra, chậm rãi buông màn, trước mặt xuất hiện một mảng màu đỏ tươi.

“Nè, cái này cho ngươi, chờ đến lúc trưởng thành ta sẽ quay lại tìm ngươi, ngươi phải chờ ta đó.”

— Thì ra, y không có lừa nàng.

Khăn đội đầu thêu hình phượng hoàng buông xuống, trên dung nhan như ánh trăng kia có chút lãnh đạm, có chút vui mừng, cũng có chút chờ mong.

“Kỳ ca ca.” Nàng cúi đầu, giọng nói hàm chứa sự vui sướng nhưng rất mờ nhạt, bị che lấp bởi tiếng pháo và tiếng kèn.

3. Chương 2

Dưới ánh nắng chói chang, một tiểu cô nương khoảng tầm bảy, tám tuổi ngồi bên cạnh hồ nước, cực lực đào lấy lớp đất bùn ẩm ướt, trên chóp mũi và trán lấm tấm những giọt mồ hôi.

“Người đang làm gì ở trong này thế?” Thanh âm tò mò vang lên, tiểu cô nương không quay đầu lại, đáp: ” Trồng cây!” Thanh âm thanh thúy vọng lại, tiểu cô nương đột ngột dừng tay, quay đầu lại, giật mình hoảng hốt nhìn tiểu thiếu niên bất thành linh xuất hiện kia: ” Người là ai? Sao lại ở đây?”

“Ta tên Hiên Viên Kỳ, người có thể gọi ta là Kỳ ca ca. Nhưng sao ta lại không thể ở đây?”

Tiểu cô nương chớp mắt vài cái: “Trước giờ chưa từng có người đến đây!”

“Vậy sao người lại ở đây?” Tiểu thiếu niên khó hiểu hỏi.

“Ta vốn ở đây mà! Người xem, nơi đó chính là phòng của ta đó!” Tiểu cô nương chỉ tay về phía căn phòng đằng xa.

“Ừ!” Tiểu thiếu niên gật gật đầu, ra vẻ đã hiểu, lại hỏi: “Vậy sao người lại phải trồng cây?”

“Bởi vì.....” Ánh mắt của tiểu cô nương thoáng chốc trở nên ảm đạm: “Chưa từng có ai chơi với ta.”

“A? Vậy sao.” Tiểu thiếu niên hơi khựng lại, đột nhiên nở nụ cười: “Vậy ta đến chơi với người nhé?”

“Tiểu cô nương nhào đầu về phía trước, vẻ thích thú thoáng hiện trong ánh mắt, vẫn đang suy ngẫm về lời đề nghị của tiểu thiếu niên, một lúc lâu sau, nàng đột nhiên chau mày: ”Không được!”

“Tại sao?” Tiểu thiếu niên không ngờ nàng lại từ chối, bất giác mày kiếm chau lại.

Tiểu cô nương không trả lời, ngược lại còn quay đầu đi lấy thêm đất: “Người cũng không phải người ở đây, một ngày nào đó sẽ rời đi, cũng giống như người tuyết cũng bỏ ta mà đi.” Thanh âm của nàng ẩn chứa sự rầu rĩ, tiểu thiếu niên lại nở nụ cười: “Ta đây dẫn người theo là được chứ gì.”

“Thật không?” Tiểu cô nương kinh ngạc ngẩng đầu, hai mắt sáng rực.

“Ừ, thật.” Nhìn thấy bộ dạng của nàng, tiểu thiếu niên vui vẻ xoa xoa đầu tóc rối bù của nàng: ” Nhưng giờ ta chưa có đủ khả năng mang người theo.”

“Tại sao thế?” Thanh âm của tiểu cô nương tràn ngập thất vọng, ánh mắt vốn sáng rực bỗng chốc trở nên u ám.

“Hiện giờ thì không được, nhưng về sau nhất định được.” Tiểu thiếu niên tiện tay bẻ một cành lá: “Nè, cho người đó, chờ đến khi người trưởng thành ta sẽ quay lại tìm người, người phải chờ ta.”

Người phải chờ ta, người phải chờ ta.....

Thanh âm khuất dần, người vận đồ đỏ đang ngồi trên giường bỗng mở mắt ngơ ngàng, tầm nhìn vẫn bị chiếc khăn đội đầu màu đỏ che mắt, nàng ngậy ra một hồi mới nhớ ra mình đang ở đâu.

— Tự nhiên lại mơ thấy chuyện năm đó.

Ngó thấy cả ngày hôm nay khiến tinh thần nàng mệt mỏi mới ngồi ngủ lúc nào không hay.

Thoáng lắc lắc cái cổ đang đau nhức, khoe môi của thiếu nữ khẽ nhếch nhếch, khuôn mặt lãnh đạm giờ phút này thoáng ẩn hiện sự hạnh phúc.

— Thì ra, thì ra y vẫn không quên ước hẹn với ta, chỉ có y là không giống những người khác.

Cả tấm cung chìm vào im lặng, đối lập với nơi đang phát ra tiếng ồn kia.

— Thật sự khó có thể tưởng tượng được, kể từ ngày hôm nay, nàng sẽ trở thành thê tử của y.

“Tất cả lui xuống hết đi!”

Đang lúc ngồi suy ngẫm, giọng nói trầm thấp mang theo sự uy nghiêm từ bên ngoài truyền đến, thiếu nữ cúi đầu, xoa nắn bàn tay.

Một lát sau, một đôi giày vàng óng thêu hình kim long ngũ trảo* xuất hiện ngay trước mắt nàng, thiếu nữ nín thở. (*kim long ngũ trảo: rồng vàng chín vuốt)

“Uẩn Nịnh.” Tiếng gọi vừa vang lên, chiếc khăn đỏ trên đầu thiếu nữ được vén lên, nhất thời, ánh sáng lóa mắt tiến vào.

Thiếu nữ ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn đôi mắt đen láy nhu tình hiếm thấy kia.

— Là ta nghe lầm ư? Sao ta có cảm giác y vừa mới gọi tên tỷ tỷ của ta?

Khuôn mặt anh tuấn trở nên lạnh lùng, không phải sự ôn hòa mà nàng từng biết, nhưng đôi mắt lại mang theo sự dịu dàng hiếm thấy, nhìn nàng chăm chú.

“Ta.....” Nàng mở miệng muốn nói, lại bị công công ngoài điện cắt ngang: “Bệ hạ, Tể tướng phu nhân cầu kiến.”

Hiên Viên Kỳ chau mày.

— Ngay sau đó.

“Mời bà ấy đến Thiên điện chờ.”

“Dạ!”

Sau cùng thoáng nhìn nữ tử, Hiên Viên Kỳ không nói gì liền rời đi.

Nữ tử nhìn theo bóng lưng y rời đi, đột nhiên cúi đầu nói: “Ta là Liễu Vận Ngưng.”

4. Chương 3

Ánh trăng sáng chiếu, lẳng lẳng gieo mình xuống cửa cung trang nghiêm đang chậm rãi mở ra, trang trọng không lời nào tả xiết.

Một cái bóng lặng lẽ đi về phía cánh cửa cung trang nghiêm, người phụ nữ trung niên đi đầu bỗng dừng bước, quay lại thản nhiên nói với thiếu niên vận cung phục: “Công công xin hãy dừng bước, đưa ta đến đây là được rồi.”

“Vâng, Tể tướng phu nhân đi đường cẩn thận.” Thiếu niên vận cung phục cúi người, rồi quay về.

Người phụ nữ trung niên nhìn cánh cửa cung trang nghiêm từ từ khép lại, ánh mắt lộ rõ vẻ ưu sầu.

“Xin lỗi.” Thanh âm nhỏ đến mức không ai có thể nghe thấy vơi đi trong đêm, người phụ nữ trung niên liếc nhìn cánh cửa lần cuối, không hề lưu luyến xoay người đi đến bên cỗ xe ngựa đã sẵn sàng từ thuở nào.

— Xin lỗi, vì an nguy của cả gia tộc, chỉ còn cách để con chịu uất ức thôi.

Mã phu* hô to một tiếng, trong đêm khuya tĩnh lặng chỉ còn tiếng bánh xe ngựa lăn ‘lộc lộc’. Bóng cỗ xe ngựa khuất dần. (*Mã phu: người chăn ngựa)

Đêm, tối dần.

Liễu Vận Ngưng ngồi bên cửa sổ, say sưa nhìn ánh trăng soi bóng bên ngoài, ánh mắt mang đôi chút tự giễu.

— Thì ra là thế.

Không phải nàng nghe lầm, mà người y gọi tên, chính xác là ‘Uẩn Nịnh’, từ đầu đến cuối, người y muốn lấy, chỉ có ‘Liễu Uẩn Nịnh’.

— Thì ra, đây chính là cảm giác bị người thân phản bội.

Cửa, lại bị đẩy vào, nàng thoáng nghiêng đầu, nhìn bầu trời đêm tối mịt.

Tiếng giày giẫm lên thảm rõ dần, Liễu Vận Ngưng quay đầu, thẳng thắn nhìn vị Đế Vương đang bước về phía nàng kia.

Căn phòng vẫn mang màu đỏ tươi vui, nàng vẫn là tân nương ngồi đợi trong tân phòng, nhưng vị Đế Vương trước mặt đây, không còn mang sự nhu tình ban nãy.

Y mở lời, lạnh lùng hỏi: “Liễu Uẩn Nịnh ở đâu?”

Nàng cúi đầu, che giấu sự tự giận trong ánh mắt.

— Thật thẳng thắn.

“Trẫm đang hỏi người đó, Liễu Uẩn Nịnh ở đâu?”

Lòng ngực nghẹn lại, nàng ngẩng đầu, ánh mắt mang theo sự bi ai, khẽ hỏi: “Vị Hoàng hậu mà người muốn lấy, là ai?”

— Là Liễu Vận Ngưng? Hay là Liễu Uẩn Nịnh?

Y nheo mắt, lạnh lùng đáp: “Liên quan gì đến khanh?”

— Liên quan gì đến khanh, liên quan gì đến khanh, hay cho câu liên quan gì đến khanh.

Nàng muốn cười, nhưng lại không thể nhếch môi: “Ở đây chỉ có Liễu Vận Ngưng, không có Liễu Uẩn Nịnh.” Từ đầu đến cuối, đúng là vậy đấy!

“Vậy nên trẫm mới hỏi người, Liễu Uẩn Nịnh ở đâu?”

“Sự thật thì.....” Không khí hạnh phúc trong tân phòng, ánh nến cuồng nhiệt bùng cháy, ngọn đèn dầu lay động, chiếu sáng khuôn mặt nàng, không ngừng bùng sáng: “Ta không biết.”

“Không biết?” Đôi mắt đen láy của y hàm chứa giông tố: “Nếu người dám làm thế thân mạo danh, thì sao lại không biết? Người cho là mình có khuôn mặt giống Liễu Uẩn Nịnh thì trẫm sẽ không biết sao?”

Cúi đầu, nàng lặp lại: “Ta không biết mà.”

Lời của nàng còn chưa dứt, đã có một cánh tay đưa ra bóp cổ nàng, bàn tay ấy sử dụng lực khiến mặt nàng đỏ lên, hơi thở của cái chết bao trùm lấy lòng nàng.

“Là chủ ý của ai?”

Nàng từ từ nhắm mắt lại, gian nan thở dốc.

— Trái tim đang rất khó chịu, ta sẽ chết ư? Cứ như vậy mà chết sao?

Không, nàng không muốn, nàng không muốn như vậy —

Hình như bản năng trời dậy, nàng bấu chặt cánh tay đang bóp cổ nàng, bấu đến độ đầu ngón tay trắng bệch.

— Buông ra, buông.

“Nói, Liễu Uẩn Nịnh ở đâu?” Thanh âm giống như được truyền đến từ một nơi rất xa, nàng nghe không được rõ lắm, sắc mặt càng ngày càng đỏ lên, rồi lại chuyển sang tái nhợt, mà thái độ im lặng không đáp của nàng, khiến sắc mặt của vị Đế Vương càng thêm u ám. Tay lại dùng sức, hung hăng ném nàng xuống đất, trán nàng đập vào chân giường.

“Khụ khụ khụ khụ khụ.” Yết hầu khó chịu, trở đau, giống như bị thiêu đốt, cái trán va vào chân giường cũng trở đau, nàng chống một tay xuống đất, xoa xoa cổ, mái tóc rối bù, bộ dạng chật vật.

“Là chủ ý của Liễu Vận Ngưng người, hay đúng như lời Nhị nương, tất cả là do người sử dụng mưu ma chước quỷ?”

— Y không thể tưởng tượng được, thê tử mà y nóng lòng muốn rước về, thế nhưng đã bị đánh tráo, người cùng y báai đường, cùng y thành thân, chỉ là một thể thân!

— Vậy mà lại dám trêu đùa y!

Không thể tha thứ được!

Ngọn lửa giận trong đôi mắt ngang tàn bùng cháy, y lạnh lùng nhìn chăm chăm nàng, không khí xung quanh hai người bọn họ, im lặng đến mức khiến kẻ khác hít thở không thông.

Rất lâu, rất lâu sau, nàng chỉ ngẩng mặt, lẳng lặng như trước nhìn vị Đế Vương trước mặt: “Ngài có còn nhớ lời hứa với một tiểu cô nương cách đây mười năm không?”

5. Chương 4

Rất lâu, rất lâu sau, nàng chỉ ngẩng mặt, lẳng lặng như trước nhìn vị Đế Vương trước mặt: “Ngài có còn nhớ lời hứa với một tiểu cô nương cách đây mười năm không?”

Nheo mắt, ánh mắt của vị Đế Vương mang theo sự lạnh lẽo thấu xương: “Không được nhắc đến chuyện mười năm trước với trẫm!”

— Chuyện mười năm trước, y chỉ nhớ, y đã phải trải qua một đêm như thế nào, y đã phải trở mắt nhìn mẫu phi bị hạ độc chết!

“Trẫm hỏi ngươi, Liễu Uẩn Nịnh ở đâu? Tân nương sao lại là ngươi?”

“Tân nương sao lại là ta?” Nàng cũng rất muốn biết.

Nàng cụp mắt xuống, cười không ra tiếng, tia hy vọng cuối cùng trong mắt mỏng manh như ánh nến tàn trong gió vụt tắt, biến mất.

— Thì ra, người nhớ ước hẹn ngày ấy, chỉ có mình ta thôi.

Môi rõ ràng cảm thấy đắng ngắt, nàng cũng không màng mà mỉm cười: “Tân nương sao lại là ta, không phải Nhị nương đã nói rõ với người rồi sao? Nhưng rốt cục Nhị nương nói thế nào về ta, ta thật lấy làm tò mò!”

— Nói nàng không biết thẹn mà chiếm đoạt vị trí của tỷ tỷ, hay nói nàng dùng thủ đoạn để tiện để tỷ tỷ phải nhường cơ hội lại cho nàng?

Thật lòng muốn biết Nhị nương nói cái gì, bà ta rốt cục là kẻ ‘chân tướng’ như thế nào cho vị Đế Vương đây nhỉ?

Lạnh lùng nhìn nàng, y bỗng dưng giữ chặt lấy cánh của nàng, thô lỗ kéo nàng đứng dậy: “Mục đích của ngươi đến tột cùng là gì? Quyền lực? Hay là vinh hoa phú quý?”

Nàng ngẩng đầu, vẻ mặt lãnh đạm, khinh thường đáp: “Ngài cảm thấy những thứ ấy có gì khác nhau sao?”

— Nếu đã nhận định ta là người như thế, thì còn hỏi ta dư thừa làm chi vậy?

“Hừ!” Y mặt nhăn mày nhú, khuôn mặt lạnh lùng ẩn hiện sự thiếu kiên nhẫn: “Nếu ngươi thật sự vì những thứ đó, trẫm có thể ban cho ngươi.”

“Vậy những thứ đó đổi lại là cái gì?” Nàng lạnh nhạt hỏi.

“Tung tích của Liễu Uẩn Nịnh.”

.....

— A, ta biết mà. Nhưng mà, ta chưa bao giờ nghĩ đến, bản thân lại lâm vào hoàn cảnh khó xử như thế này.

— Hiện giờ nhớ lại lúc nghe Nhị nương nói Hiên Viên Kỳ nhắc đến chuyện kết hôn mà lòng nàng còn tràn đầy vui mừng, thật đúng là nực cười! Làm khó nàng đã đành, nàng lại còn chờ mong cái ngày này mau đến, cũng không đoán được rằng, thì ra tất cả, đều chỉ là một trò khôi hài.

“Ta không biết tung tích của Liễu Uẩn Nịnh, nếu bệ hạ ngài tính thăm dò tung tích của tỷ tỷ từ ta, vậy bệ hạ ngài, đã tìm lắm người rồi!”

Sự lãnh khốc chợt hiện trong mắt y, y thô bạo đè nàng xuống giường, nhìn nàng từ trên cao: “Người thật sự không muốn nói?”

“Ta nói rồi, ta không biết.”

Nhìn nàng thật lâu, y không giận lại cười: “Chẳng trách người dám đánh tráo, thoát nhìn, khuôn mặt này của người, thật ra giống Liễu Uẩn Nịnh y như đúc!”

Nàng dời mắt đi: “Đáng tiếc ta vẫn không phải Liễu Uẩn Nịnh!”

“Hừ!” Y đưa tay khê vuốt má nàng, cười lạnh lùng: “Ai nói không phải đâu?”

Ý nghĩ mỉa mai nhàn nhạt xuất hiện trong mắt y, lòng nàng lại càng thêm bi ai.

— Ngay cả người cũng muốn giết chết sự tồn tại của Liễu Vận Ngưng ư?

“Nếu người đã thích làm thể thân đến thế, vậy thì.....” Y cúi đầu, khê cắn vành tai của nàng: “Sẽ đúng như người mong muốn.”

— Không phải, không phải vậy, nàng cho đến giờ chưa hề muốn làm thể thân cho ai.

Trùng mắt kinh ngạc nhìn đầu giường hoa lệ tinh xảo, đôi mắt tối đen như mực trống rỗng không chút pháp phòng lo sợ.

Hiên Viên Kỳ lạnh lùng nhìn nàng, khê vung tay, màn đỏ bốn phía nhất tề buông xuống.

Nàng rút cục nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

— Thì ra, y cũng giống như họ.

Ánh trăng sáng chiếu, đêm tối như mực giống như cái lều to lớn, bao phủ vạn vật trên thế gian.

6. Chương 5

Ngày mới tờ mờ sáng, trong căn phòng ngủ u ám, màn lụa đỏ buông xuống nửa bên, một chuỗi kim tuyến bạc buông xuống, xuyên qua kẽ hở, có thể thấy được chiếc giường lớn xa hoa hỗn độn.

Thiếu nữ vận y phục trắng đơn bạc ngồi bên dưới cửa sổ mở một cánh, trên gương mặt tái nhợt, đôi mắt to tròn mờ mịt ngáy ra nhìn chân trời phương xa.

Hai tay ôm chặt lấy đầu gối, thân hình đơn bạc cảm thấy lạnh run giữa cái không khí sáng mùa thu.

Đặt cằm trên đầu gối, ánh mắt mờ mịt vô thức nhìn ra ngoài cửa sổ, lạc lõng giữa ngày thu, tiếng lá rơi buồn tẻ bay bay trong gió, nhánh cây ngọn cỏ lay động khi cơn gió thoảng qua, sự lạnh lẽo trùng trùng điệp điệp, giấu tận đáy lòng. Sự lạnh lẽo bức con người ta phải ngồi co ro thế này, hòa tan trong không khí.

Một môi nhắm mắt, khóe môi nàng lại nở nụ cười cay đắng.

— Sự tồn tại của ta, đến tận cùng là vì cái gì chứ? Tại sao ai cũng không nhìn thấy ta? Tại sao ai cũng phải gạt sạch sự tồn tại của ta chứ? Ngay cả y cũng xem ta là thể thân, mà thể thân đến cuối cùng cũng chỉ là thể thân, không phải sao?

“Sao người lại quên chứ?” Giọng nói thâm thúy khôn cùng, bình thần không gợn sóng, tựa như đáy hồ nước sâu thăm không thể khơi dậy nổi một con sóng nhỏ.

“Nếu ngay từ đầu không thể làm, thì tại sao lại hứa hẹn cơ chứ?” Thanh âm khe khẽ, như đang hỏi, càng như tự hỏi chính mình.

— Lúc ấy, rõ ràng chính y đã cho ta hy vọng không phải ư? Tại sao y lại phải cho ta chờ đợi tia hy vọng vào lúc ta không dám ôm hy vọng với tất cả, để rồi ngày hôm nay sau mười năm, lại tàn nhẫn đập nát nó?

“Tại sao lại phải tàn nhẫn như vậy?” Tại sao ngay cả y cũng thế?

Cuộn thân hình đang khẽ run rẩy, nàng vùi mặt vào hai đầu gối, mặt trời dần mọc lên, xua tan đi sự u ám và lạnh lẽo trong phòng, nhưng lại không thể xua tan đi sự lạnh lẽo trong lòng nàng.

Ánh nắng ấm áp xuyên qua đôi màn mỏng, thân hình gầy yếu bé nhỏ cuộn tròn khẽ run rẩy, tiếng nước nở khe khẽ ngẫu nhiên thoát ra, khiến người khác nghe mà lòng quặn đau.

Cánh cửa chạm khắc hoa văn tinh xảo bị ai đó khẽ đẩy vào, một thiếu nữ tuổi xuân thì vận y phục màu xanh nhạt chậm rãi đến bên cạnh thân hình gầy yếu bé nhỏ kia:

“Nếu tiểu thư khổ như vậy thì hãy khóc ra đi, đừng như vậy nữa có được không?” Kéo thân hình đã lạnh run bởi ngồi trong gió sớm cứ liên tục thổi đến, ôm chặt thân hình mỏng manh ấy, truyền hơi ấm của mình sang, để cho thân mình ấy không bị lạnh nữa.

Trong mắt thiếu nữ chứa đầy lệ, lòng quặn đau.

— Dù hiểu lão gia phu nhân làm vậy là vì nghĩ đến tính mạng mấy trăm người trên dưới Liễu gia, nhưng mà đối với Nhị tiểu thư từ nhỏ đã ở trong Tây Uyển, nàng vẫn không chịu được mà đau lòng!

“Đừng buồn nữa, đã là quá khứ, tất cả sẽ mau chóng trở thành quá khứ, mọi thứ sẽ tốt lên thôi, đừng buồn, sẽ ổn thôi mà.”

“A.” Cẩn tay, nàng nhắm nghiền mắt lắc đầu, tựa hồ không hề nghe thấy những gì thiếu nữ kia nói.

“Đừng cẩn tay, sẽ làm bản thân bị thương đó.” Thiếu nữ cố gắng kéo tay nàng ra, lòng quặn đau, lo lắng.

— Ông trời ơi, người đến tốt cùng muốn nàng đau khổ đến chừng nào mới chịu đây?

7. Chương 6

“Đừng cẩn tay, sẽ làm bản thân bị thương đó.” Thiếu nữ cố gắng kéo tay nàng ra, lòng quặn đau, lo lắng.

— Ông trời ơi, người đến tốt cùng muốn nàng đau khổ đến chừng nào mới chịu đây?

Sự trầm lặng khiến kẻ khác không thể thở nổi, thiếu nữ ôm chặt lấy thân hình mỏng manh ấy vào lòng, người trong lòng bỗng dưng ngẩn đầu, ánh mắt mỹ lệ không còn hàm chứa nước mắt.

“Lưu Dục—” Nàng cúi đầu mở miệng gọi tên thiếu nữ, khẽ mỉm cười, lắc đầu: “Ta không sao.”

“Tiểu thư—” Nhưng Lưu Dục thì ngược lại, nhìn thấy nụ cười tươi tắn của nàng mà lòng chua xót muốn rơi lệ.

— Nàng chưa từng ở cùng Nhị tiểu thư. Phủ Tể tướng cấm đàm luận về Nhị tiểu thư, lần này nàng bồi giá* đến đây chính là vì Nhị phu nhân thấy nàng tâm tư kín đáo, còn chu đáo trong mọi chuyện, sẽ không nói những gì không nên nói, sẽ không làm những gì không nên làm, hiện giờ thấy Nhị tiểu thư, nàng cuối cùng đã hiểu tại sao lúc Nhị phu nhân quyết định để Nhị tiểu thư thay Đại tiểu thư tiến cung lại che giấu sự đau lòng và lo lắng. (*Bồi giá: theo hầu làm đám cưới)

Nàng không hiểu, tại sao Nhị tiểu thư nhu thuận như vậy lại không được lão gia yêu thương.

“Lưu Dục, ta không sao mà.” Nàng quay đầu nhìn bầu trời hừng sáng: “Không còn sớm nữa, ta phải rửa mặt chải đầu.” Nàng nở nụ cười, ánh mắt cong cong thành hình trăng lưỡi liềm: “Đây là lần đầu tiên ta dậy sớm như vậy! Trước kia lúc ở phủ Tể tướng không ai quản thúc ta, ta có thể danh chính ngôn thuận ngủ nướng!”

Kìm nén sự cay đắng trong lòng, Lưu Dục cười cười với nàng, nghiêm mặt nói: “Trong cung không giống với trong phủ, mọi chuyện đều phải theo quy tắc, đại khái sau này tiểu thư không được ngủ nướng nữa.”

“Đúng vậy, những ngày tự tại đã qua rồi.” Vừa nói, nàng vừa đặt chân trần xuống giường, mặt sàn lót tấm thảm rất dày, nên cũng không cảm thấy lạnh lắm.

“Tiểu thư—” Lưu Dục không đồng ý, đôi mày thanh tú chau lại: “Vừa mới bảo trong cung phải theo quy tắc, nhìn bộ dạng của người kìa, nếu để người trong cung khác nhìn thấy, sẽ bị người ta nói này nói nọ cho xem.”

“Ừ!” Nàng cười cười, quay lại mang hài vào.

Một khắc sau, Liễu Vận Ngưng được Lưu Dục giúp tắm rửa thay đồ, dùng điểm tâm sáng xong lại có vài vị phi tần lần lần lượt lượt đến thỉnh an tân nhiệm Hoàng hậu nàng. Từng lời từng lời nhu mì nịnh nọt lấy lòng, thấy Lưu Dục gục gặc đầu, Liễu Vận Ngưng từ đầu đến cuối chỉ mỉm cười thản nhiên, không hề thiếu kiên nhẫn. Đợi đến sau khi phi tần trong cung rời đi hết, Liễu Vận Ngưng mới cúi đầu thở phào nhẹ nhõm, nụ cười mỉm tắt ngúm, dung nhan mỹ lệ mang theo sự mệt mỏi. Lưu Dục thấy mà lòng quặn đau.

“Nương Nương—” Lưu Dục thấy thị nữ trong cung khác gọi “Nương Nương”, cũng xưng hô giống vậy: “Có phải mệt lắm không? Có cần nghỉ ngơi một chút?”

Khẽ lắc đầu, Liễu Vận Ngưng từ từ chớp mắt ngả người dựa vào ghế.

“Thánh chỉ đến!” Tiếng hô lãnh lót kéo dài âm cuối truyền đến: “Hoàng hậu tiếp chỉ!”

Liễu Vận Ngưng mở mắt ra, có hơi lo sợ, rồi đứng dậy, mau chóng rời phòng.

“Thần thiếp tiếp chỉ!”

“Phụng thiên thừa vận, Hoàng Đế chiếu viết: Hoàng hậu quý vi Quốc mẫu, nhưng hành vi cử chỉ lại không đúng mực, khiến trẫm vô cùng thất vọng, để răn dạy, phế đi hậu quan, phong hào Liễu phi, khâm thử.” (*Hậu quan: ngôi vị Hoàng hậu)

“Thần thiếp lĩnh chỉ!” Liễu Vận Ngưng không tỏ vẻ phật phồng lo sợ gì, cung kính cúi đầu tiếp nhận thánh chỉ.

“Nô tài cáo lui!” Thái giám truyền đọc thánh chỉ xong thi lễ, cước bộ ngừng lại, nói: “Liễu phi đừng buồn, có lẽ Hoàng Thượng chỉ nhất thời tức giận, chắc sẽ mau nguôi thôi.”

Liễu Vận Ngưng cười cười, trong mắt không hề có sự buồn bã: “Đa tạ công công quan tâm.”

— Nếu y đã quên, vậy ta sẽ không nín kéo vô ích làm gì. Hai đứa nhỏ mười năm về trước, đã mãi bị vui lấp bởi dòng thời gian.

Công công nhìn nàng lần nữa, không nói gì, lui ra ngoài.

8. Chương 7

Liễu Vận Ngưng cười cười, trong mắt không hề có sự buồn bã: “Đa tạ công công quan tâm.”

— Nếu y đã quên, vậy ta sẽ không nín kéo vô ích làm gì. Hai đứa nhỏ mười năm về trước, đã mãi bị vui lấp bởi dòng thời gian.

Công công nhìn nàng lần nữa, không nói gì, lui ra ngoài.

“Nương nương—” Lưu Dục lo lắng nhìn nàng, lại thấy Liễu Vận Ngưng không hề buồn bã hoặc mắc mắc dù chỉ một chút như nàng dự đoán, bất giác giật mình: “Nương nương—”

” Lưu Dục.” Liễu Vận Ngưng cắt ngang lời Lưu Dục chưa nói hết, cười nói: “Chúng ta phải đến Úc Lữ cung thỉnh an Thái hậu nương nương.”

“Nhưng mà—”

“Kiểu tóc trong cung rất khó vấn, Lưu Dục, người đến giúp ta đi!” Nàng vừa nói, vừa vào phòng trong, tiện tay cầm lấy thánh chỉ cất vào hộc bàn.

“Nhưng mà nường nường—”

“Lưu Dục—” Nàng rút cục quay lại nhìn nàng ta, hơi nghiêm nghị nói: “Chẳng lẽ ngay cả người cũng không xem lời nói của ta ra gì sao?”

“Lưu Dục không dám!” Nàng cúi đầu.

Thấy nàng không còn truy hỏi nữa, Liễu Vận Ngưng dờ vờ mặt nghiêm nghị xuống, nụ cười mỉm muôn đời không đổi thay lại xuất hiện trên mặt nàng: “Lưu Dục, không cần lo lắng cho ta.” Nghiêng đầu nghĩ nghĩ, nàng tiếp: “Ta không ầm ức mà! Thật đấy!”

— Sự thật thì, có được làm Hoàng hậu hay không, đối với nàng mà nói cũng chẳng khác nhau mấy.

Lưu Dục ngẩng đầu, cẩn thận quan sát sắc mặt của Liễu Vận Ngưng, Liễu Vận Ngưng từ đầu đến cuối đều cười híp mắt lại, cuối cùng, nàng chỉ than không ra tiếng, nói: “Cũng không còn sớm nữa, hôm nay là lần đầu tiên vào cung thỉnh an, tuyệt đối không thể để xảy ra sơ sót.”

“Ừm!” Nàng cười híp mắt, gật gật đầu, ngồi vào bàn trang điểm: “Vậy thì phiền Lưu Dục.”

Trên đường đến Úc Lữ cung, dù rằng Lưu Dục cố ý làm bộ như không để ý, nhưng trên đường có rất nhiều ánh mắt đủ mọi dạng cứ gắn chặt như hình với bóng, muốn lơ cũng không lơ được.

Có ánh mắt thì tò mò, có cái thì nghi hoặc, cái thì khinh bỉ, cái thì cười trên nỗi đau của người khác.

— Chắc là, vừa mới tiến cung, vừa lên làm Hoàng hậu, nhưng ngay buổi sáng ngày hôm sau liền bị phế đi hậu vị, dù là ai, chắc cũng cảm thấy buồn cười phải không?

— Cũng có thể, chuyện này sẽ trở thành một trong những câu chuyện hài nhất trong Hoàng cung này nhỉ?

Sự cay đắng trong lòng lại trở dậy, ánh mắt lo lắng của Lưu Dục không rời Liễu Vận Ngưng đang bước xa dần.

— Trong tình huống này, sao nàng lại có thể duy trì bộ dạng như không có chuyện gì xảy ra được? Chẳng lẽ nàng không để ý thật sao?

Rất nhanh, Liễu Vận Ngưng dừng trước sân của một khu viện hoa mỹ tinh xảo, Lưu Dục thấy thế, lập tức chạy đến, tỏ vẻ ôn hòa với cung nhân đứng trước cửa viện, nói: “Liễu phi đến thỉnh an Thái hậu nương nương.”

Cung nhân kia cũng biết đến thánh chỉ sáng hôm nay, thấy hần dùng ánh mắt tò mò lướt nhìn Liễu Vận Ngưng một vòng, mới đáp: “Nô tài đi thông báo ngay.”

Ngoại trừ Lưu Dục, còn có thêm một thị nữ dẫn đường đứng ngoài, Liễu Vận Ngưng cũng chẳng mang thêm ai khác.

Thái hậu cũng không bắt nàng chờ lâu, cung nhân vừa nãy vào thông báo lập tức chạy ra: “Thái hậu nương nương truyền Liễu phi yết kiến.”

9. Chương 8

Thái hậu cũng không bắt nàng chờ lâu, cung nhân vừa nãy vào thông báo lập tức chạy ra: “Thái hậu nương nương truyền Liễu phi yết kiến.”

Tiếng hô lanh lảnh đặc biệt của cung nhân vang lên bên tai, Liễu Vận Ngưng hít sâu, thẳng lưng rảo bước tiến vào trong cánh cửa cao cao.

Trước mắt đang là giữa mùa thu, tẩm cung của Thái hậu đã được đặt rất nhiều chậu than, vừa bước vào cung điện dành cho nữ tử có thân phận cao nhất Kỳ quốc, một luồng hơi ấm đánh thẳng vào mặt, thổi bay sự lạnh lẽo trên mặt nàng, ấm áp làm sao.

Nàng cúi mặt, khoe mắt mơ hồ có thể nhìn thấy tà áo kéo lê trên mặt đất: “Tân tiến cung phụ — Liễu phi, bái kiến Thái hậu nương nương!”

Luồng hơi ấm lảng lạng lan tỏa trong tòa cung điện im ắng bức người, Liễu Vận Ngưng không nghiêm mặt nữa, sắc mặt bình thường, đầu gối đang khom lại không mấy may động đậy.

“Bình thân!” Một lúc lâu sau, thanh âm bình tĩnh rất cục vang lên, giọng nói không già dặn lắm, ngược lại nghe rất trẻ, nhưng cũng hàm chứa cảm giác tang thương không nói nên lời.

“Ngẩng mặt lên!”

Liễu Vận Ngưng nghe nữ tử có thân phận tôn quý nhất Kỳ quốc nói với nàng, ngập ngừng một chút, nàng ngẩng đầu lên, ánh mắt bình tĩnh nhìn nữ tử có thân phận cao nhất Kỳ quốc.

Trong đầu nàng thâm ngõ ngang, tuy rằng sắc mặt vẫn bình thường, nhưng trong đáy mắt lại hiển hiện sự kinh ngạc.

Nữ tử trước mắt được dân chúng cả quốc gia tôn xưng làm Thái hậu đây, không ngờ lại trẻ thế, thoát nhìn như mới ba mươi tuổi đầu, ngoại trừ sự tang thương trong mắt không thể che dấu được, khiến người ta không thể nhìn ra được tuổi thật của nàng.

Hình như không thấy sự nghi hoặc của Liễu Vận Ngưng, Thái hậu đứng dậy, thấy nàng cứ chăm chăm nhìn mình cũng không có ý khiển trách, chỉ bình thần hỏi: “Sao chỉ mới có một đêm, Hoàng Thượng đã phế đi hậu vị của ngươi?” Giọng nói tuy bình thần, nhưng vẫn để lại vô cùng nhạy cảm.

Liễu Vận Ngưng lấy lại tinh thần, hơi hơi khom người thi lễ, lạnh nhạt đáp: “Hồi Thái hậu nương nương, thần thiếp vừa mới vào cung, không hiểu lễ nghi trong cung, tối hôm qua mạo phạm Thánh Thượng, nên bị phạt.”

Đối đáp hợp tình hợp lý, không kiêu ngạo không siểm nịnh, nàng cúi đầu, không thấy được Thái hậu nhìn nàng có hơi thất sắc, hình như có chút lo lắng đã lâu, nhưng chỉ là trong nháy mắt, lại bình thần trở lại.

“Trong cung không thể so với bên ngoài, tự ngươi giải quyết ổn thỏa đi!” Phất phất tay, Thái hậu lại ngồi xuống bên giường, cầm cây bút lông sói lên: “Lui xuống đi!”

“Dạ.” Liễu Vận Ngưng thi lễ: “Thần thiếp cáo lui.” Dứt lời, nàng xoay người, chậm rãi bước ra ngoài.

Thái hậu chăm chú làm tiếp công việc, cho đến khi thân hình mảnh mai đi xa không thấy bóng nữa, mới ngẩng đầu, nhìn theo hướng Liễu Vận Ngưng rời đi, lại nhìn ra xa.

Hồi lâu, nàng hỏi Tiểu Đặng Tử đứng một bên: “Ngươi thấy giống hay không giống, hả Tiểu Đặng Tử?”

Tiểu Đặng Tử cúi đầu đáp: “Hồi Thái hậu, giống thật ạ, chỉ là.....”

“Chỉ là sao?”

“Những ai gặp qua hai nàng mới có thể nhận ra được.”

Thái hậu trầm mặc, Tiểu Đặng Tử biết điều nên không dám nói gì thêm, thức thời lui qua đứng một bên.

10. Chương 9

Vừa bước ra khỏi Khánh Hòa cung của Thái hậu, một luồng gió lạnh thổi đến, Liễu Vận Ngưng không tự chủ được mà rung mình, Lưu Dục đứng bên cạnh vội vã tiến đến: “Nương Nương thấy lạnh à?”

Không trả lời, nàng ngẩng mặt, nhìn nhìn bầu trời xanh thẳm, ánh mắt trong suốt hình như đang có những tia sáng mê mang lưu chuyển, nhưng lúc Lưu Dục cẩn thận nhìn cho rõ, thì chỉ còn lại sự bình tĩnh.

“Lưu Dục—” Nàng bỗng nhiên quay lại, cười híp mắt: “Người nhìn bầu trời kìa, có phải rất cao không?”

Lưu Dục nhìn theo hướng nàng vừa nhìn, rồi quay đầu, ánh mắt phức tạp: “Ừm, rất cao, rất cao.” Nghiến răng, lòng quyết tâm trào dâng, tiếp lời: “Đó là độ à mãi mãi con chim hoàng yến bị nhốt trong lồng sắt không bao giờ có thể vươn tới được.”

Nghe câu trả lời của nàng, Liễu Vận Ngưng hình như hơi sợ hãi, một lúc lâu, mới chậm rãi thu tầm mắt, nói: “Chúng ta trở về thôi.”

“Vâng, Nương Nương.”

Liễu Vận Ngưng không nói gì, cứ bước về phía trước, sắc mặt bình tĩnh không biết đang suy nghĩ cái gì, Lưu Dục cúi đầu, theo sau nàng, nhớ đến tình cảnh của hai người ở trong cung, lòng không khỏi cay đắng.

— Vừa mới vào cung ngày đầu tiên, đã bị Đế Vương phế đi hậu vị, có thể suy được, những ngày sau của Nương Nương chắc chắn sẽ không được sống dễ chịu.

Sắc mặt nàng phức tạp, gương mặt nhìn Liễu Vận Ngưng đang đi trước nàng nửa bước, người có tài ăn nói như nàng giờ lại không thể nói nên lời, những người khác mà rơi vào tình huống bị người thân bán đứng sẽ mang bộ dạng bình tĩnh được sao?

Từ ngày hôm qua đến giờ, nàng được tận mắt chứng kiến Liễu Vận Ngưng lên kiệu hoa, tuy biểu cảm của Nương Nương lúc đó cũng không có biến hóa gì lớn, vẫn mỉm cười thản nhiên như trước, nhưng ánh mắt lúc đó của Nương Nương không thể giấu được sự vui sướng, hiện giờ —

Nàng nhìn thái độ bình tĩnh của Liễu Vận Ngưng.

— Sự vui sướng ấy, đã không còn thấy đâu nữa.

Một nỗi buồn man mác dâng lên trong lòng, Lưu Dục đá mắt sang chỗ khác, không đành lòng nhìn vẻ mặt ấy của Liễu Vận Ngưng.

Dời tầm mắt nhìn đoàn người đang từ xa tiến lại, dẫn đầu là một nữ tử yêu kiều vận cung trang* màu đỏ, bình thường mà nói, màu đỏ sẽ khiến người ta cảm giác được sự hào nhoáng, nhưng khi thấy nàng ta mặc thì người ta sẽ lại cảm thấy đó là một thứ gì đó đẹp để không thể chạm vào được, đúng là đẹp đến nỗi khiến kẻ khác không dám đến gần. (*trang phục trong cung)

Lưu Dục có biết nàng ta, trong hôn yến* ngày hôm qua nàng ta với thân phận là một phi tử ngồi bên cạnh vị Đế Vương, cũng là người đã để lại ấn tượng sâu trong lòng nàng, không chỉ bởi vì mỹ mạo của nàng ta, mà còn bởi vì ánh mắt của nàng, thoát nhìn, trông thật hồn nhiên! (*hôn yến: tiệc cưới)

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, nàng sẽ lấy làm khó tin, hai khí chất ở hai cực khác nhau cũng có thể xuất hiện trên người của một người, hơn nữa, lại nhịp nhàng ăn ý, không hề va vấp dù chỉ một chút.

Sau khi thấy nàng ta vận bộ y phục màu hồng đào, nàng biết ngay, nàng ấy là Đào phi, một người mà trên dưới cả quốc gia đều biết.

Một sủng nhi được Hoàng Đế độc sủng hàng nghìn hàng vạn lần.

11. Chương 10

Sau khi thấy nàng ta vận bộ y phục màu hồng đào, nàng biết ngay, nàng ấy là Đào phi, một người mà trên dưới cả quốc gia đều biết.

Một sủng nhi được Hoàng Đế độc sủng hàng nghìn hàng vạn lần.

Đào phi chỉ mới tiến cung được hai năm, từ ngày Đào phi vào cung, nàng đã giành được sự sủng ái mà trước nay chưa ai làm được, bởi Đào phi thích vận y phục màu hồng đào, Đế Vương liền phong nàng làm Đào phi, còn ra lệnh cả hậu cung ngoại trừ Đào phi ra không ai được phép vận đồ màu hồng đào, Đế Vương đối xử đặc biệt với nàng như thế, khi đó ai cũng nghĩ Đế Vương sẽ phong nàng làm Hoàng hậu, nhưng lời đồn đại lâu rồi vẫn chưa được chứng thực, nên dần phai nhạt trong lòng mọi người.

Trong hôn yến ngày hôm qua nàng đã lén liếc mắt nhìn Đào phi từ xa, chỉ mới liếc mắt nhìn một lần đã để lại ấn tượng sâu trong lòng nàng.

— Yêu kiều, mạnh mẽ.

Đây là ấn tượng đầu tiên của nàng đối với Đào phi. Sau đó Đào phi đã để lại ấn tượng sâu sắc với nàng, nhưng ban sáng có rất nhiều phi tần đến thỉnh an Nương Nương, chỉ có Đào phi và Vân phi cáo ốm không thể thỉnh an, còn về phần có bệnh thật hay không — Vậy chỉ có các nàng ta mới biết được thôi!

Càng khiến cho Lưu Dục mĩa mai chính là, vừa mới được ban Thánh chỉ, còn chưa được một khắc, người đã cáo ốm không thể đến thỉnh an giờ lại xuất hiện ở đây, thật sự là — cực kỳ buồn cười!

Nhưng vừa thoáng nghĩ, đoàn người Đào phi đã đến đứng ở trước mặt, Lưu Dục dấu đi sự mĩa mai trong mắt, như vừa bị dọa, vội hành lễ với Đào phi: “Nô tỳ bái kiến Đào phi nương nương!”

Chúng thị nữ đứng sau lưng Đào phi cũng cúi người thi lễ với Liễu Vận Ngưng, đồng thanh: “Nô tỳ (nô tài) bái kiến Liễu phi nương nương!”

“Đứng dậy cả đi!” Người nói chính là Đào phi, nàng hình như cũng không ý thức được hành vi của mình hơi quá đáng, chỉ tò mò nhìn Liễu Vận Ngưng: “Dung mạo của muội muội đúng là nghiêng nước!”

Liễu Vận Ngưng cười lạnh nhạt, nói: “Tỷ tỷ khen trật rồi, tỷ tỷ còn hơn muội, tư sắc của muội muội chỉ có thể nói là bình thường thôi!”

Đào phi cười cười, không nói gì, hình như thâm bằng lòng lời nàng vừa nói, dừng một chập, lại nói: “Hôm qua muội muội vừa mới tiến cung, có cái gì không quen không?”

Liễu Vận Ngưng nghe vậy, nói: “Đa tạ sự quan tâm của tỷ tỷ, tất cả đều tốt.”

“Vậy thì được, nếu bệ hạ đã giao phó chuyện hậu cung cho tỷ tỷ, vậy tỷ tỷ có nghĩa vụ dạy lễ nghi trong cung uội muội. Muội vừa mới vào cung, nếu có gì không hiểu có thể đến hỏi tỷ tỷ, tất cả mọi người đều như nhau, ở trong cung thì nên giúp đỡ lẫn nhau.”

“Tỷ tỷ nói phải lắm, muội muội thụ giáo*.” Liễu Vận Ngưng hơi vuốt cằm, cười nói. (*Thụ giáo: học hỏi, làm theo những gì được chỉ dạy)

“Muội muội vừa đến thỉnh an Thái hậu?”

“Vâng! Đang định quay về.”

“Ha ha, tỷ tỷ đang muốn thỉnh an Thái hậu đây, một khi đã vậy, tỷ tỷ cáo từ trước.”

“Vâng, tỷ tỷ đi thông thả.”

Thấy nhiều cái bóng đi theo sau Đào phi khuất dần, Lưu Dục chau mày, không khỏi hoài nghi —

Đào phi xuất hiện là sự trùng hợp chăng? Hay là cố ý đến ra oai đây?

12. Chương 11

Lúc gần trưa Liễu Vận Ngưng và Lưu Dục trở lại tẩm cung, bất ngờ thay, Liễu Vận Ngưng lại gặp lại thị nữ đã theo mình vài năm trước — Lý Nhĩ đang đứng chờ ngoài tẩm cung.

Kinh ngạc, đó là biểu hiện đầu tiên của nàng, nhanh chân chạy đến, giọng nói không giấu được sự vui mừng, hỏi: “Lý Nhĩ, sao ngươi lại ở đây?”

Lý Nhĩ cũng mang vẻ mặt vui mừng bật khóc, nghẹn ngào, trả lời: “Tiểu thư, là Nhị phu nhân bảo Lý Nhĩ tiến cung, Lý Nhĩ còn tưởng rằng sẽ không được gặp lại tiểu thư nữa, ô ô.” Dứt lời, nàng thật sự bật khóc.

Liễu Vận Ngưng không khỏi buồn cười, khẽ vỗ vai nàng, hòa nhã nói: “Được rồi, hiện giờ không phải đã gặp rồi ư? Đừng khóc nữa, đừng để người ta nhìn vào rồi cười cho.”

“Ừm, tiểu thư bảo thế nào Lý Nhĩ sẽ nghe theo thế ấy.” Khóc thút thít, Lý Nhĩ ngừng lau nước mắt, kéo ống tay áo của Liễu Vận Ngưng, sợ sẽ không thấy nàng nữa.

Liễu Vận Ngưng vỗ vỗ vai nàng, nói: “Vào đi rồi nói sau!”

“Dạ.”

Sau khi vào phòng, Lý Nhĩ vẫn nắm lấy ống tay áo của Liễu Vận Ngưng mà không chịu buông ra, mặt Lưu Dục không khỏi âm trầm, trách mắng: “Đây là Đại nội Hoàng cung, khác với phủ Tể tướng, sao ngươi có thể tùy tiện làm càn?”

“Lưu Dục—” Liễu Vận Ngưng muốn biện hộ thay cho Lý Nhĩ, lại bị ánh mắt của Lưu Dục ngăn lại: “Lý Nhĩ, ở trong cung, chỉ cần một tiểu nhân làm sai chuyện gì cũng có thể khiến Nương Nương rơi xuống vực sâu muôn đời không thể trở lại được, ngươi muốn hại Nương Nương sao?”

“Ta.....”

“Ở trong cung, đã là nô tỳ thì phải xưng là nô tỳ, ta cái gì?!”

“Nhưng mà.....”

“Không nhưng nhị gì cả, nô tỳ chỉ có bốn phận nghe đáp, không được phép biện giải!”

“Tiểu thư.” Lý Nhĩ cầu cứu Liễu Vận Ngưng, lại bị thanh âm nghiêm khắc của Lưu Dục làm cho hoảng sợ: “Gọi Nương Nương!”

“Ngươi.....” Lưu Dục tức giận trừng mắt với nàng, rơi nước mắt, lớn tiếng đáp trả: “Cần gì phải nhắc phép tắc nhiều như vậy, ở phủ Tể tướng ta là vậy đấy! Tiểu thư cũng đâu nói gì, ngươi ỉn là ai hả? Có tư cách gì.....”

“Bốp!” Lạnh lùng liếc Lý Nhĩ một cái, Lưu Dục lạnh lùng quát: “Dựa vào ta là người được Nhị phu nhân chọn đến để hầu hạ Nương Nương! Ta có nghĩa vụ thay Nương Nương dọn sạch những chướng ngại có thể làm hại đến Nương Nương!”

“Lưu Dục!” Kéo Lý Nhĩ lại, Liễu Vận Ngưng dùng ánh mắt không đồng tình nhìn Lưu Dục, chau mày.

“Nương Nương—” Lưu Dục bình tĩnh nhìn nàng, lạnh nhạt nói: “Nô tỳ chỉ đang chấp hành nhiệm vụ mà Nhị phu nhân giao phó cho nô tỳ!”

“.....”

“Tất cả những tai họa có thể làm hại đến Nương Nương, nô tỳ đều có nghĩa vụ phải loại bỏ.”

“Lưu Dục—” Bình tĩnh nhìn nàng trong chốc lát, Liễu Vận Ngưng chỉ bất đắc dĩ thở dài một tiếng: “Lý Nhĩ vẫn là một đứa trẻ, sau này dạy dỗ từ từ là được, không cần phải.....” Nàng nhìn một bên má sưng đỏ của Lý Nhĩ, không thể giấu được sự đau lòng: “Không cần phải xuống tay nặng như vậy.”

Mặt không biến sắc nhìn Lý Nhĩ đang đứng sau lưng Liễu Vận Ngưng, Lưu Dục nói: “Nô tỳ biết rồi!”

13. Chương 12

Trong đại sảnh khu nghị sự yên tĩnh đến độ hít thở không thông, vị Đế Vương ngồi trên long ỷ lạnh lùng nhìn nam tử trung niên đứng ở phía dưới kia.

Nam tử trung niên không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh, cung kính lặp lại lời nói đã khiến vị Đế Vương tức giận một lần nữa: “Thần, khẩn cầu bệ hạ, thu hồi mệnh lệnh đã ban ra!”

“Quân vô hí ngôn, Thánh chỉ đã ban xuống, há có thể thu hồi? Hay là người hy vọng trăm sẽ là một vị Quân chủ nói không giữ lời, để cho người trong thiên hạ nhạo báng?”

“Thần chỉ sợ là—” nam tử trung niên vẫn giữ vẻ mặt không kiêu ngạo không siểm nịnh, hạ mắt nói: “Sau ngày Đại hôn đã phế hậu, điều này xưa nay chưa từng có ở trong Kỳ triều, bệ hạ không thể hành động theo cảm tính được!”

“Hành động theo cảm tính? Hừ!” Đế Vương cười lạnh: “Sao trăm phải hành động theo cảm tính, Tể tướng chắc rất rõ nhỉ?”

Nghe vậy, sắc mặt nam tử trung niên trắng bệch, vẫn kiên trì đáp: “Thần, không hiểu ý tứ của bệ hạ!”

“Không hiểu?” Hiên Viên Kỳ chớp mắt, lạnh lùng hỏi: “Ồ trong mắt Tể tướng, trăm là một người hồ đồ như vậy ư?”

“Thần không dám!”

“Không dám?” Y ném cây bút lông sói trong tay xuống đất: “Ngay cả Hoàng hậu của trăm, Tể tướng cũng dám đổi trắng thay đen, còn có gì mà Tể tướng không dám làm hả?”

Nam tử trung niên quỳ xuống: “Thánh thượng bớt giận!”

“Tể tướng mà cũng sợ trăm giận?” Y mỉa mai.

“Thần sợ, nhưng thật sự không hiểu ý của bệ hạ!”

“Nghe không hiểu?” Áp suất đột nhiên thấp dần, Hiên Viên Kỳ chậm rãi đứng dậy: “Chẳng lẽ Tể tướng không biết làm vậy là phạm tội khi quân sao?”

“.....”

“Tội khi quân thì phải chém đầu.” Từng chữ từng chữ, y nói rất chậm, ánh mắt lợi hại nhìn chằm chằm nam tử đang quỳ.

“Thần biết sợ!” Nam tử trung niên dường như không thấy, chỉ lặp lại.

“Trăm cho người thêm một cơ hội nữa, Hoàng hậu chân chính ở đâu? Người giả mạo nàng ở trong hậu cung kia từ đâu đến?”

Nam tử trung niên — Tể tướng Liễu Khâm của Kỳ quốc bỗng nhiên ngẩng đầu, nói: “Hiện giờ Liễu phi trong hậu cung chính là Hoàng hậu của ngày hôm qua, nếu muốn hỏi Hoàng hậu ở đâu, vậy nên hỏi chính bệ hạ.”

“.....”

“Hoàng hậu của Kỳ quốc chính bệ hạ tự phế bỏ, sao giờ lại ở đây chất vấn vi thần?”

Đôi mắt đen láy hơi nheo lại, ngọn lửa giận ngút trời hội tụ trong mắt vị Đế Vương: “Lời này của Tể tướng, là có ý gì?”

“Bệ hạ rất rõ, trong Thánh chỉ có nói, lấy nữ nhi của Tể tướng làm Hoàng hậu, hiện giờ nữ nhi của thần đã tiến cung theo ý chỉ, bệ hạ còn đòi người nơi thần, vậy không phải đang làm khó thần ư?”

“.....”

Đế Vương nhìn chằm chằm ánh mắt lấp liếm của ông, Liễu Khâm tức giận không nhìn lại, tiếp lời: “Nữ nhi của thần phạm phải sai lầm gì, bệ hạ có cần phải tức giận, đến nỗi sau ngày Đại hôn đã phế hậu vị của nó?”

Chẳng lẽ bệ hạ không thấy nên cho thần một sự giao đãi sao?” (*giao đãi: có qua có lại)

14. Chương 13

Đế Vương nhìn chằm chằm ánh mắt lấp liếm của ông, Liễu Khâm tức giận không nhìn lại, tiếp lời: “Nữ nhi của thần phạm phải sai lầm gì, bệ hạ có cần phải tức giận, đến nỗi sau ngày Đại hôn đã phế hậu vị của nó? Chẳng lẽ bệ hạ không thấy nên cho thần một sự giao đãi sao?”

“Láo xược!” Hiên Viên Kỳ phản nộ phản bác, đập bàn: ” Trong mắt người còn có sự tồn tại của trẫm không?”

“Thần biết sợ!”

“Nếu người thật sự biết sợ, sao người còn có thể làm thế?”

“Trong Thánh chỉ ngày đó chỉ nói, lấy nữ nhi của Tể tướng làm Hoàng hậu, Liễu Vận Ngưng cũng là nữ nhi của thần, vậy thì có gì không ổn?”

“Trên đời ai cũng biết Tể tướng chỉ có một thiên kim, Tể tướng lấy đâu ra nhiều nữ nhi như vậy?”

“Nữ nhi thứ hai của thần lúc còn nhỏ đã được một vị cao nhân thu làm đồ đệ, người đời đương nhiên không biết!”

“Được, được, được.” Hiên Viên Kỳ bỗng dừng cười lạnh: ” Trẫm nghĩ sao Tể tướng lại có thể lớn mật như thế, thì ra tất cả đã được chuẩn bị sẵn chờ trẫm tiến vào.”

“Thần không dám!”

“Hừ!” Y hừ lạnh một tiếng, ngồi xuống.

“Tuy sẽ chọc giận Thánh nhan*, nhưng vì thần không thể không nói—” Liễu Khâm nói: “Thần khẩn cầu bệ hạ, thu hồi mệnh lệnh đã ban ra!” (*Thánh nhan: đồng nghĩa với long nhan, tức là mặt vua)

“.....” Y chỉ cúi đầu, tiếp tục phê duyệt tấu chương.

Liễu Khâm không để ý, tiếp tục nói: “Bệ hạ vừa mới đăng cơ không lâu, lòng dân còn chưa ổn, vả lại, địa vị của Hoàng hậu đối với dân chúng cũng không thấp, nếu phế đi hậu vị của Hoàng hậu, chỉ sợ khiến dân chúng bất mãn, đến lúc đó sợ sẽ ảnh hưởng đến nền móng của Kỳ triều.”

“Vớ vẩn!” Đối diện với ý nghĩ quốc gia phải được ưu tiên của Liễu Khâm, Hiên Viên Kỳ chỉ lạnh lùng cắt ngang, nói: ” Trẫm mà phải dựa vào phi tần của mình mới ổn định được việc thống trị Kỳ triều?”

“Bệ hạ—”

“Ý trẫm đã quyết, Tể tướng không cần phải nói thêm nữa!”

“Thần tuân lệnh!”

“Lui xuống đi!” Y không kiên nhẫn phát phát tay.

“Vâng!” Cúi đầu phục lệnh, Liễu Khâm thối lui ra cửa, ánh mắt hờ hững nhìn vị Đế Vương cao cao tại thượng, vẻ mặt bình tĩnh không biết đang suy nghĩ cái gì trong lòng, hồi lâu mới rời đi.

Đợi cho bóng của Liễu Khâm biến mất sau cánh cửa, Hiên Viên Kỳ dừng động tác của tay lại, nhìn chằm chằm cánh cửa với vẻ mặt không chút thay đổi: “Lai Phúc!”

“Có nô tài!”

“Cả ngày hôm nay nàng đã làm những gì?”

“Hồi bệ hạ, ngoại trừ đến thỉnh an Thái hậu nương nương, sau đó không có làm chuyện gì đặc biệt.”

“Thật vậy sao?” Y cười lạnh một tiếng: “Phải khẩn cấp chạy đi cáo trạng cho Thái hậu đến vậy ư?”

Lai Phúc trầm mặc không nói.

“Thái hậu có tỏ vẻ gì không?”

“Hồi bệ hạ, Thái hậu không tỏ vẻ gì cả.”

“Hừ!” Y hừ lạnh: “Nếu nàng tìm Thái hậu để có được chỗ dựa vững chắc, thì thật đúng là ngu xuẩn!”

15. Chương 14

Màn đêm dần buông xuống, đây là buổi tối thứ hai của Liễu Vận Ngưng ở trong cung.

Trong cung điện vắng vẻ thê lương chỉ có Liễu Vận Ngưng, còn có hai thị nữ đi theo nàng, Lưu Dục và Lý Nhĩ, không biết có phải cung nhân phụ trách nội thị* quên hay có người đã dặn dò riêng không, thế nhưng không hề có một thị nữ và cung nhân nào được phân phối đến đây. (*Nội thị: những việc trong cung từ quản lý cung nhân đến việc tu sửa cung điện)

Ngồi bên song cửa sổ, Liễu Vận Ngưng ngược nhìn trời đêm, có hơi xuất thần. Chiếc lá trong tay đã héo úa, những đầu ngón tay vẫn vờ chiếc lá.

“Nương nương, tắm rửa trước đi ạ!” Sau khi chuẩn bị nước ấm xong, Lưu Dục từ phòng trong đi ra thấy Liễu Vận Ngưng xuất thần nhìn bầu trời đêm.

Nàng không khỏi khẽ thở dài.

“Nương nương, đừng nghĩ nhiều như vậy nữa, tất cả sẽ tốt lên thôi mà.” Nàng nói, giọng điệu lại yếu xìu đến chính nàng cũng không dám tin.

Liễu Vận Ngưng nở nụ cười: “Lưu Dục, người lúc nào cũng thích quan tâm đến người khác!” Rồi nàng im lặng.

“Ha!” Nàng cười khỏ: “Có lẽ vậy!”

“Thật đúng là quá đáng, sao lại có kẻ dám khi dễ người khác đến thế!” Đúng lúc hai người đang nói chuyện, Lý Nhĩ từ bên ngoài xông vào, vẻ mặt khó chịu.

Ánh mắt căm giận vừa nhìn thấy vẻ mặt trầm như nước của Lưu Dục lại chuyển sang khiếp sợ: “Ta.....ta.....”

“Lời ta nói người lại quên nữa à?” Lưu Dục bình tĩnh hỏi.

“Không, không có.” Lý Nhĩ rụt rè biện giải: “Nhưng mà những người đó khi dễ người khác quá!”

“Những người đó?” Lưu Dục biến sắc: “Người vừa mới gây gỗ với người của cung khác sao?”

“Không có, vừa rồi những người đó nói những lời rất khó nghe, ta nhin, một câu ta cũng chưa có nói!”

Nghe vậy, sắc mặt của Lưu Dục giãn ra: “Người làm tốt lắm!”

“Nhưng mà.....” Lý Nhĩ bất mãn, muốn phản bác lại thì bị ánh mắt nghiêm khắc của Lưu Dục làm cho câm nín.

“Nương nương, nước nguội rồi, mau đi tắm đi!”

“Ừm!” Gật gật đầu, Liễu Vận Ngưng đứng dậy, Lưu Dục thấy chiếc lá khô trong tay nàng, chau mày không đồng ý: “Nương nương, vật bẩn như vậy không nên cầm trong tay!”

Lý Nhĩ trợn mắt nhìn nàng: “Vậy thì cái gì mới không bẩn, đó là.....”

Chưa nói xong đã bị động tác của Liễu Vận Ngưng cắt ngang, nàng trừng lớn mắt: “Nương nương, sao phải ném nó đi? Rõ ràng đó là vật người rất quý trọng!”

Buông mắt, Liễu Vận Ngưng cúi đầu nỉ non: “Bởi lẽ đã không còn cần thiết nữa!”

Lời hứa hẹn đã mất rồi, sự tồn tại của chiếc lá như tín vật ấy cũng không còn ý nghĩa nữa.

Từ nay về sau, nàng sẽ thử cố gắng, ngậm miệng, nhắm mắt, tai ngơ đối với tất cả, không nghe, không nhìn, không thấy.

Nàng, chỉ là một phi tử trong hậu cung của Đế Vương Kỳ quốc.

Chỉ là một kẻ, tồn tại để làm thể thân cho phi tử của người khác.

16. Chương 15

Từ nay về sau, nàng sẽ thử cố gắng, ngậm miệng, nhắm mắt, tai ngơ đối với tất cả, không nghe, không nhìn, không thấy.

Nàng, chỉ là một phi tử trong hậu cung của Đế Vương Kỳ quốc.

Chỉ là một kẻ, tồn tại để làm thể thân cho phi tử của người khác.

Chiếc lá khô ấy bay ra ngoài trời đêm, trước khi rơi xuống đất còn bị một cơn gió thổi qua, bay bay trong không trung, trần trở, cung điện dần vắng lặng, nó không hề bay trở về căn phòng nặng nề.

“Nương nương—” Lý Nhĩ nghiêng đầu, không hiểu cho lắm, lòng không hiểu sao cũng cảm nhận được sự khổ sở trong lòng Liễu Vận Ngưng, không nhận được khế gọi.

“Thánh Thượng giá lâm!” Bỗng dưng, thanh âm đặc biệt lạnh lót của cung nhân vang vọng tại cái cung điện quanh quẽ, ba người sững sờ, sự kinh ngạc lần lượt thể hiện trên mặt mỗi người, Liễu Vận Ngưng cuối cùng vẫn là người phản ứng đầu tiên, thu hồi biểu cảm hòa nhã, sau đó nhanh chân bước ra ngoài. Lưu Dục và Lý Nhĩ cũng theo sát phía sau, quỳ xuống trước: “Nô tỳ bái kiến bệ hạ!”

“Thần thiếp không biết Thánh Thượng giá lâm để chạy ra nghênh đón trước, cúi xin bệ hạ thứ tội!” Buông bộ mặt đang nghiêm xuống, nàng cung kính quỳ xuống, đập vào mắt là một đôi ủng lụa vàng, nhưng đôi ủng ấy chỉ mới dừng một chút, liền bước ngang qua mặt.

Sự trầm mặc, lan nhanh trong điện, lên đến nóc điện, cũng không chịu tán đi.

Lý Nhĩ quỳ sau lưng Liễu Vận Ngưng bị khí thế của Hiền Viên Kỳ dọa, rụt lui trong khiếp sợ.

Thời gian trôi qua từng giây, sắc mặt Hiền Viên Kỳ không hề thay đổi nhìn ba chủ tớ, bộ mặt lạnh lùng kiên định không biết y đang suy tư cái gì.

Hồi lâu, y bỗng nhiên nói: “Các người lui xuống đi!” Vẫn không cho phép Liễu Vận Ngưng đứng dậy.

Lưu Dục chần chờ một chút, bất an nhìn nhìn chủ tử của nàng, mới đập đầu cung kính đáp: “Dạ!” Cúi đầu lui ra ngoài, chân Lý Nhĩ có hơi nhũn ra, thấy thế vội làm theo.

Nháy mắt, trong cung điện chỉ còn lại mình Hiền Viên Kỳ và Liễu Vận Ngưng.

Im lặng, hầu như có thể nghe thấy tiếng hít thở của đôi bên: “Liễu phi thấy ý chỉ của trẫm, có bất mãn gì không?”

Liễu Vận Ngưng cúi đầu, bình tĩnh nói: “Thần thiếp không dám!”

“Ha—” Y cười nhạt, ngồi xuống: “Đứng dậy đi!”

Tuy cúi đầu không thể thấy được vẻ mặt của y, nhưng Liễu Vận Ngưng có thể nghe được giọng điệu khinh thường của y, cắn cắn môi dưới, nàng bắt mình bình tĩnh mở miệng đáp: “Tạ bệ hạ!”

Quỳ hơi lâu, nên khi đứng dậy đầu gối nàng có hơi ê ẩm, cười khỏ, nàng gạt sạch tạp niệm trong đầu ra ngoài, lấy thái độ mà một vị phi tử nên có, giương tay mỉm cười nhìn vị Đế Vương cao cao tại thượng, hỏi: “Đêm khuya bệ hạ đến đây, là muốn thần thiếp tẩm?”

Chớp chớp mắt, sắc mặt của y không hề thay đổi nhìn nụ cười mỉm của nàng, bỗng vươn tay, khẽ vuốt má nàng, cười nhạt: “Khuôn mặt này của người, đúng là giống nàng như đúc nhỉ!”

17. Chương 16

Chớp chớp mắt, sắc mặt của y không hề thay đổi nhìn nụ cười mỉm của nàng, bỗng vươn tay, khẽ vuốt má nàng, cười nhạt: “Khuôn mặt này của người, đúng là giống nàng như đúc nhỉ!”

‘Nàng’ mà y nói, cả hai người đều rõ đó là ai.

“.....” Cụp mắt xuống, nàng không nói gì để phản bác lại.

— Khuôn mặt này ta tình nguyện không cần nó.

Y đột nhiên buông tay, nói: “Trẫm bỗng dưng muốn nghe đàn, Liễu phi có thể tấu cho trẫm một khúc được không?” Hình như đang trưng cầu ý kiến của nàng, nhưng giọng điệu như đang ra lệnh không cho phép nàng từ chối.

“Vâng!” Nàng cúi đầu trả lời, hơi hơi khom người, chậm rãi bước đến bên bàn dài, lẳng lặng nhìn cây đàn trên bàn, sự lo lắng mờ mờ hiển hiện nơi chân mày, ánh sáng không đều phản phát trên mặt nàng, nhàn nhạt nhu hòa.

Khẽ gảy gảy đàn, tiếng đàn du dương kéo dài vang vọng trong cung, triền miên trên điện, không chịu tản đi.

Nàng nở nụ cười nhạt, mang theo sự thỏa mãn.

— Cây đàn này đã làm bạn với nàng suốt mười mấy năm, một vật chân chính thuộc về nàng. Còn những thứ khác.....

Nụ cười của nàng nhạt dần.

— Những thứ khác, nàng không xa cầu.

Tiếng đàn du dương thanh nhã chậm rãi vang lên, Liễu Vận Ngưng ngược nhìn màn đêm bên ngoài cửa sổ, những ngón tay khẽ lướt trên dây đàn một cách linh hoạt, nàng dần chìm đắm trong thế giới của riêng mình, quên mất Liễu Uẩn Nịnh, quên mất Liễu Vận Ngưng, quên mất hai đứa trẻ mười năm về trước.

Quên, chỉ cần quên mất những hy vọng, nàng sẽ không phải thất vọng lần nữa —

Sự mất mát giống như nước chảy, một đi không thể trở lại, sự mất mát giống như ánh tà dương ngày hôm nay, vĩnh viễn không trở lại, cho dù ngày mới có lại lên, cũng không thể giống ngày hôm nay.

— Cứ như bây giờ, là tốt rồi, đã đủ rồi.

Hiền Viên Kỳ ngồi trên nhuyễn tháp* từ từ nhắm hai mắt lại, ngón tay như đang nhịp nhịp theo, lắng nghe một cách tinh tế. (*Nhuyễn tháp: giường êm)

Tiếng đàn thanh nhã mang theo cảm giác quen thuộc khó diễn tả, ngón tay đang nhịp nhịp dừng lại, y mở mắt ra, bình tĩnh nhìn nàng, suy nghĩ dần bay xa. Thức tỉnh, giật mình, y như nhìn thấy bóng hình như tiên tử ấy, trong mắt y thoáng hiện sự dịu dàng.

Thuần khiết đẹp đến thế, chỉ cần liếc mắt một cái, đã khắc sâu trong lòng y, cũng chính vào giây phút đó, y quyết định, dù cho phải dùng bất kỳ thủ đoạn gì, đều phải có được nàng, nhất định phải có được nàng.

Nàng và bóng hình ở yến hội dần dần xen vào nhau, nét mặt kiên định lạnh lùng thả lỏng.

Thời gian thong thả trôi, ngoại trừ tiếng đàn du dương thanh nhã thì không còn tiếng động nào khác, nàng hình như đã quên mất sự tồn tại của y, chìm đắm trong tiếng đàn, cuối cùng, tiếng ‘tang’ vang lên, nàng dùng trọng âm cao nhất để kết thúc khúc nhạc, lúc ngón tay kéo căng dây đàn, nháy mắt, sự tĩnh mịch bao phủ khắp điện đến cả một âm thanh nhỏ cũng không nghe được, im lặng, khiến tâm kẻ khác như bị đè nén.

18. Chương 17

Thời gian thong thả trôi, ngoại trừ tiếng đàn du dương thanh nhã thì không còn tiếng động nào khác, nàng hình như đã quên mất sự tồn tại của y, chìm đắm trong tiếng đàn, cuối cùng, tiếng ‘tang’ vang lên, nàng dùng trọng âm cao nhất để kết thúc khúc nhạc, lúc ngón tay kéo căng dây đàn, nháy mắt, sự tĩnh mịch bao phủ khắp điện đến cả một âm thanh nhỏ cũng không nghe được, im lặng, khiến tâm kẻ khác như bị đè nén.

Đế Vương lẳng lặng nhìn nàng nhưng không thể biết y đang muốn điều gì, vẻ mặt nhu hòa ban đầu nay đã trở nên lạnh lùng, sắc mặt dần trở nên tái nhợt.

Đôi mắt lạnh lẽo không chút ấm áp biến thành đôi mắt màu nâu đen thâm sâu, nhìn nàng chăm chú, lạnh như băng hàn.

“Lại đây!” Thanh âm lạnh leo, không hề có nét tương đồng với thanh âm ôn hòa như trong trí nhớ của nàng, sự bi ai trĩu nặng, nàng bỗng nhiên phát hiện, bản thân thì ra đáng buồn đến thế.

— Tại sao vẫn không chịu quên?

“Dạ!”

Cúi đầu, nàng chậm rãi bước đến, không đợi nàng đến gần, Hiên Viên Kỳ đã không còn kiên nhẫn kéo nàng lại, giam cầm nàng trong lòng mình.

“A!” Nàng không tự chủ được thốt lên, ngẩng đầu nhìn, thì thấy một đôi mắt như hổ băng lạnh lẽo đến tận xương.

Nàng rùng mình gượng gạo.

Bị một ánh mắt như vậy nhìn chằm chằm, sợ hãi trĩu nặng trong lòng nàng!

Có kiên cường thêm nữa, nàng cũng chỉ là một thiếu nữ mười tám thôi!

“Không biết thần thiếp đã làm sai chuyện gì?” Đe dọa sợ hãi trong lòng, nàng cố gắng bắt bản thân phải bình tĩnh, nàng đã thành công, nhưng cũng thành công khiến sắc mặt Hiên Viên Kỳ càng thêm tái nhợt!

“Sự tồn tại của ngươi chính là một sai lầm!” Ánh mắt của y lạnh lẽo đến cực điểm.

— Nếu không phải do nàng, thì người trong lòng y hiện giờ, chính là Liễu Uẩn Nịnh.

Lời nói lạnh lùng vô tình, giống như thanh kiếm sắc nhọn, đâm vào lòng nàng.

— Sự tồn tại của nàng thật sự là một sai lầm sao?

“Ta..... Ta biết.” Nàng thì thào, hướng mắt nhìn bầu trời đêm ngoài cửa sổ, ánh mắt mờ mịt không có tiêu điểm: “Ta biết.”

— Nàng vẫn luôn biết, vẫn luôn biết điều đó là đúng.

“Ngươi biết?” Đưa tay nâng cằm nàng lên, Hiên Viên Kỳ cười lạnh nói: “Chính ngươi cũng cho rằng sự tồn tại của bản thân là một sai lầm?”

Lời nói lạnh lùng kéo dòng suy nghĩ của nàng về, sự mờ mịt đã biến mất, nàng thẳng thắn nhìn y, buông mi mắt, khẽ giọng trả lời: “Thần thiếp chưa bao giờ nói sự tồn tại của mình là một sai lầm cả!”

“Hử?” Bàn tay giữ lấy cằm của nàng thoáng dùng sức: “Nói như vậy, là trẫm nói sai rồi?”

“.....”

“Người cho là vậy có phải hay không?”

“Thần thiếp không dám!”

19. Chương 18

“Người cho là vậy có phải hay không?”

“Thần thiếp không dám!”

“Người biết không?” Buông cầm nàng ra, y đưa tay vuốt ve khuôn mặt nàng: “Nếu không phải người có khuôn mặt giống Liễu Uẩn Nịnh như đức, thì người hiện giờ đang ở trong thiên lao đấy!”

“.....”

“Hiện tại chưa tìm thấy Liễu Uẩn Nịnh, vậy bắt người làm thế thân cũng không tệ!” Lại nâng cầm nàng lên, trao nụ hôn lạnh lẽo lên môi nàng: “Dù sao, trên đời khó có thể tìm được một khuôn mặt giống nàng đến thế!”

“Nói như vậy, thần thiếp chỉ cần an phận, làm một thế thân là đủ rồi?” Nàng vẫn mỉm cười đối diện với y, dù cho có đang nghe những lời nói sỉ nhục mình.

Lòng Hiên Viên Kỳ tự dưng cảm thấy không vui, xô nàng ra, lạnh lùng đáp: “Đúng vậy, thân phận người hiện tại ở trong cung là Liễu Uẩn Nịnh, người chỉ cần nhớ kỹ, người hiện tại là Liễu Uẩn Nịnh!”

Bị y xô, nàng ngã xuống đất, đầu gối va vào gạch lát sàn, đau đến nỗi khiến sắc mặt nàng trắng bệch. Vất vả lắm mới có thể ngồi dậy được, thì lại nghe những lời y nói khiến nàng thêm thất vọng đau lòng, không biết dùng khí từ đâu đến, nàng nắm chặt tay, nói: “Nhưng mà——” Nâng tay, nàng nhìn y không chút thoái nhượng: “Ta lại không hy vọng như vậy!”

“.....” Y không nói gì, mày chau lại.

“Ta là ta, sẽ không bao giờ là Liễu Uẩn Nịnh! Ta cũng không muốn trở thành Liễu Uẩn Nịnh!”

Đáy mắt y rõ ràng nổi sóng, nhưng không hề để lộ ra, chỉ lạnh lùng nhìn nàng chằm chằm, nàng cũng nhìn lại y không chút thoái nhượng.

“Ồ! Chính xác!” Y bỗng dưng cười, nụ cười vừa lạnh lùng, vừa vô tình: “Người vĩnh viễn sẽ không thể thay thế Liễu Uẩn Nịnh!” Nụ cười của y trở nên tàn nhẫn hơn: “Người căn bản là kém nàng rất nhiều, loại người ti tiện như người, căn bản không thể giống nàng được!”

“.....”

“Trẫm thật sự rất hiếu kỳ, rốt cục người đã dùng cách thức ti tiện gì, để thuyết phục nàng nhường cơ hội tiến cung cho người?”

“Là Nhị nương nói vậy với người ư?” Nàng hỏi ngược lại, sắc mặt trở nên tái nhợt trong phút chốc.

“Hừ! Nếu người đã làm được, còn sợ bị người khác biết sao?”

“Đúng ha! Nếu đã làm được, sao lại còn sợ bị người khác biết nhỉ?” Nàng cười cười tự giễu, đứng dậy: “Vậy bệ hạ tính xử trí ra sao nếu thần thiếp ti tiện đến thế?”

— Thật nực cười, đến cuối cùng, ngược lại nàng mới là tội nhân mang tội không thể tha, tất cả mọi chuyện do nàng đã sai, ha ha, thật nực cười!

“Nếu người nói ra tung tích của Liễu Uẩn Nịnh cho trẫm hay, trẫm có thể tha cho người!”

Thấy bộ dạng như đang ban nhiều ân huệ của y cho nàng, nàng nhin không được cười: “Vây thì không xong rồi.” Nàng thì thảo, cười yếu ớt: “Thần thiếp cũng còn không biết tung tích của Liễu Uẩn Nịnh vậy thì phải làm sao đây?”

20. Chương 19

Thấy bộ dạng như đang ban nhiều ân huệ của y cho nàng, nàng nhin không được cười: “Vây thì không xong rồi.” Nàng thì thảo, cười yếu ớt: “Thần thiếp cũng còn không biết tung tích của Liễu Uẩn Nịnh vậy thì phải làm sao đây?”

Thấy sắc mặt y càng thêm âm trầm, Liễu Vận Ngưng cười càng tươi: “Huống chi, bệ hạ cũng đã nói, một người ti tiện như thần thiếp, dù cho có biết, cũng sẽ không nói cho bệ hạ đâu nhỉ? Dù sao, sống trong Hoàng cung cũng thoải mái hơn trong thiên lao nhiều ha?”

“.....”

“Kỳ lạ, chẳng lẽ bệ hạ không thể tìm nổi một nữ tử sao?”

Sắc mặt y tái nhợt đến cực điểm, đôi mắt nghiêm nghị biến thành đôi mắt nâu đen thâm sâu, ngọn lửa giận bùng cháy trong mắt y, nhưng Hiên Viên Kỳ không tìm được lý do để phản bác, bởi lẽ y thật sự không tìm ra được tung tích của Liễu Uẩn Nịnh, liên tục huy động ảnh vệ đi tìm nhưng không thấy.

“Người tốt nhất nên cầu nguyện Liễu Uẩn Nịnh đừng nên sớm bị tìm thấy, bằng không, ngày mà Liễu Uẩn Nịnh hồi cung, cũng chính là ngày người rời khỏi cõi đời này!”

“Ừm, tạ bệ hạ đã nhắc nhở, thần thiếp sẽ nhớ thấp ba nén nhang mỗi ngày cầu Bồ Tát phù hộ!” Nàng vẫn cười, hình như đang cố ý ngoảnh mặt ngó lơ với cơn cuồng nộ của y, nhưng nào có ai hay, tay nàng thấm đầm mồ hôi lạnh.

“Cái miệng của người, đúng là sắc!” Y không giận mà còn cười, cúi đầu nhìn vào mắt nàng, ngón tay trở hơi thô ráp vuốt ve đôi môi nàng: “Nhưng mà, trầm vẫn cứ thích nghe âm thanh phát ra từ nó giống như ngày hôm qua.”

“A.....” Còn chưa kịp đỏ mặt, môi của nàng đã bị đoạt lấy một cách hung hăng, hai mắt trợn trừng thẳng nhìn đôi mắt tà mị đen láy như hổ băng kia.

Nàng trợn trừng hai mắt, nhìn y bối rối.

— Đây là lần đầu tiên, y hôn ta như vậy.

Trong giây lát, hình như nhớ đến chuyện gì đó, nàng giãy dựa một cách kịch liệt, y buông nàng ra, nhưng không đợi nàng thả lỏng lấy một hơi, trời đất quay cuồng, nàng bị y ôm lấy thật chặt.

Thân thể nàng cứng còng, ký ức của ngày hôm qua ủa về như thủy triều dâng, cái cảm giác đau đớn và vui sướng xa lạ đan xen vào nhau khiến nàng sợ hãi, nàng không ngừng run rẩy.

Ngay sau đó, lưng nàng chạm phải tấm gấm lạnh lẽo, nàng đã ngã xuống chiếc giường lớn hoa lệ.

Vị Đế Vương trước mắt, ngọn lửa giận trong mắt đã được thay thế bằng một ngọn lửa khác. Y như vậy, không hiểu sao khiến nàng cảm thấy hoang mang, bất giác giãy dựa.

“Không được lộn xộn!” Giọng nói trầm thấp khàn khàn vang lên bên tai nàng, nàng bỗng cả kinh, cả cơ thể cứng lại.

Hơi thở ấm áp phảng phất bên tai nàng, nụ hôn khăng khít dừng trên cổ nàng, sự mờ ám bột phát.

Trong lòng có hơi dao động, ánh mắt nàng dần dần mờ mịt —

“Uẩn Nịnh” Tiếng thở dài khe khẽ vang lên bên tai, ánh mắt nàng trấn tĩnh trong phút chốc, sự đau đớn thoáng xẹt qua mắt.

— Ta sao có thể quên thân phận của chính mình.

21. Chương 20

Dưới ánh nắng chói chang, một tiểu cô nương khoảng bảy, tám tuổi cầm một chiếc lá xanh mượt trên tay, ngẩng đầu nhìn tiểu thiếu niên vận y phục trắng bay bay trước mắt, nghiêm túc hỏi: “Người nói thật chứ?”

“Ừ!” Tiểu thiếu niên gật gật đầu thận trọng.

“Người không gạt ta chứ?”

“Ta không nói dối ai bao giờ!” Biểu cảm trên mặt tiểu thiếu niên vô cùng nghiêm túc, tiếp lời: “Đợi đến khi ta trưởng thành, có đủ năng lực rồi, ta sẽ trở về tìm người, đến lúc đó ta sẽ mang người đi, chịu không?”

Nghe câu đó của y, tiểu cô nương nở nụ cười thật tươi: “Ừ ừ!” Nàng gật đầu liên tục, cười để lộ hai cái lúm đồng tiền nho nhỏ đáng yêu, mái tóc bù xù, hai mắt tròn xoe sáng còn hơn sao trên trời.

Tiểu thiếu niên liền nở nụ cười, đưa tay xoa đầu nàng, cười nói: “Vậy người phải ngoan ngoãn chờ ta đến nhé!”

“Ừ! Ngưng Nhi rất ngoan, rất ngoan mà!” Lúc nói chuyện mơ hồ có thể thấy chiếc răng nanh nhỏ xíu của nàng: “Ngưng Nhi sẽ ngoan ngoãn chờ Kỳ ca ca đến, vậy nên Kỳ ca ca không được thất hứa nha!”

“Được!”

“Đến, chúng ta móc ngoéo!”

“Ha ha!”

Kéo tay tiểu thiếu niên, thấy ngón tay y lớn hơn ngón tay nàng không ít, tiểu cô nương mỉm cười ngọt ngào, lại xoay người tiếp tục công việc bận rộn của mình.

Thấy nàng bận bịu, tiểu thiếu niên không kiềm lòng được hỏi: “Mỗi ngày người đều ở đây một mình sao?”

“Đúng vậy!” Tiểu cô nương không quay đầu đáp, xối xối đất, rồi dùng cái xẻng đập đất, tiếp lời: “Lúc trước thì có một ma ma đi theo ta, nhưng hai năm trước ma ma được con bà đón về, nên ta ở một mình, mà ma ma nói bà ấy hy vọng có thể đoàn tụ với gia đình, ta rất vui thay a ma! Có thể đoàn tụ với gia đình, là một chuyện hạnh phúc biết bao!”

Lúc nói những lời này, nàng hơi hơi ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, nhìn bầu trời như chiếc gương sáng, nụ cười tươi trên mặt sớm tắt ngúm, chỉ còn lại sự chán nản không hợp với lứa tuổi của nàng, còn có, một tia hy vọng.

Tiểu thiếu niên nhìn nàng, chau mày, không để ý đến đồng đất bùn sẽ làm dơ xiêm y của mình, ngồi xổm xuống đất: “Người đừng khóc mà!”

“Hà?” Tiểu cô nương kinh ngạc nhìn y, thẳng thốt: “Ta đâu có khóc!”

“Nhưng nhìn cái mặt người như sắp khóc vậy!”

Tiểu cô nương ngẩn người, bỗng nhiên nở nụ cười: “Ha ha, Kỳ ca ca, người thật tốt bụng, Ngưng Nhi rất thích người nha!”

“Vậy đồng ý với ta, sau này không được khóc nữa, được không?”

“Được!” Nàng gật đầu nhoèn miệng cười thật tươi, hứa: “Sau này ta sẽ không khóc, không bao giờ khóc!”

Nghe vậy, tiểu thiếu niên nở nụ cười yên tâm.

Hai cái bóng nho nhỏ nhạt dần, màn đêm vô tận không ngừng bao trùm lấy nàng.

Trong cung điện tráng lệ dần trở nên im ắng, trên chiếc giường hoa lệ, gió khe lướt qua tấm màn hai bên giường, thiếu nữ đang say giấc nồng cuộn mình, một giọt nước đọng trên khóe mi, nhưng nhanh chóng bị gió thổi bay, tựa như — con thuyền đi qua, không lưu lại dấu vết trên mặt nước.

22. Chương 21

Hai cái bóng nho nhỏ nhạt dần, màn đêm vô tận không ngừng bao trùm lấy nàng.

Trong cung điện tráng lệ dần trở nên im ắng, trên chiếc giường hoa lệ, gió khe lướt qua tấm màn hai bên giường, thiếu nữ đang say giấc nồng cuộn mình, một giọt nước đọng trên khóe mi, nhưng nhanh chóng bị gió thổi bay, tựa như — thuyền đi qua, không lưu lại dấu vết trên nước.

— Người rõ ràng đã nói sẽ dẫn ta đi.

Thiếu nữ cuộn mình ôm chặt lấy thân trong vô thức, làm cách nào cũng không thể ấm lên được, dù cho có tấm gấm mềm mại ở bên, tay chân nàng vẫn cứ lạnh lẽo, hình như không cách nào có thể làm ấm lên, bởi những luồng gió lạnh cứ liên tục thổi đến.

Thiếu niên trong mộng cười thật dịu dàng, thật dịu dàng, trong ánh mắt ấm áp là khuôn mặt nhỏ như quả táo của nàng, thích vươn tay vờ về tóc nàng, cười nói: “Ngưng Nhi ngoan, Kỳ ca ca sẽ mang ngươi ra ngoài chơi.”

Nàng khi ấy luôn để cho y nắm lấy bàn tay nhỏ bé của mình, lén chuồn ra khỏi phủ bằng cửa sau, sau đó là nghênh ngang đi lại trên con đường của Đế kinh.

Khi đó là lần đầu tiên nàng biết thì ra thế giới bên ngoài tuyệt vời đến vậy, náo nhiệt đến vậy, chỉ là thế giới bên ngoài có tuyệt vời đến đâu, náo nhiệt cỡ nào, nàng vẫn ngoan ngoãn nắm tay thiếu niên đi theo sau y, rồi thì ngẩng cao đầu nhìn thiếu niên đi trước, lòng tràn đầy hạnh phúc.

Đối với nàng mà nói, thiếu niên ấy, tồn tại như một thiên thần!

Cứ cho là sinh mệnh của thiếu niên ấy chỉ tồn tại với nàng trong một thời gian ngắn, cực kỳ ngắn, ngắn đến nỗi hạt giống nàng gieo còn chưa kịp nảy mầm thì y đã biến mất, nhưng cảm giác ấm áp nơi bàn tay to lớn của y, sẽ dịu dặt nàng sống tiếp quãng thời gian mười năm cô độc.

Bàn tay ấm áp ấy, nụ cười ôn hòa ấy, còn có lời thề nhưng không phải lời thề, như nguồn suối ấm áp trong lòng nàng, nhưng mà —

Từng giọt từng giọt nước mắt lẳng lặng rơi trong đêm, cơ thể thiếu nữ càng trở nên nhỏ bé.

Đã không còn, đã không còn nữa, tất cả, đã biến mất không để lại dấu vết.

Thiếu niên dịu dàng ấy, nụ cười dịu dàng ấy, những lời nói dịu dàng ấy, đã biến mất cùng với thiếu niên, không thể nhìn thấy, không thể cảm nhận được nữa.

Tại sao lại gạt nàng? Tại sao lại gạt nàng?

Bóng đêm vô tận không có câu trả lời cho nàng, sự giá lạnh khôn nguôi không có câu trả lời cho nàng, sự chờ đợi trong vô tận cũng không có câu trả lời cho nàng.

Nàng không ngừng lặp lại sự kỳ vọng, sau đó lại thất vọng, kỳ vọng lần nữa, rồi cũng rơi vào vực sâu khôn cùng của sự thất vọng, vô tận phá hủy mọi hy vọng của nàng, vô tận tra tấn tâm linh không thể chịu nổi gánh nặng của nàng, vô tận.....

23. Chương 22

Trăng treo trên không, ánh trăng nhu hòa đổ xuống, thiếu nữ ở phần trong giường cuộn mình bất an, vị Đế Vương ngủ phần ngoài giường ôm chặt nàng trong vô thức, ánh trăng xuyên qua khung cửa sổ như tấm lụa mỏng phủ lên người cả hai, đẹp như một bức tranh.

Bầu trời tối đen như mực có gần vài ngôi sao tỏa sáng, chớp lóe chớp lóe, như cái nháy mắt của một đứa trẻ tinh nghịch, nhưng sau đó, những ngôi sao bị mây đen che khuất, ngay cả trăng cũng không còn nhìn thấy được nữa, trong phòng càng thêm u ám, ngoài cửa sổ mưa thu rơi tí tách, một luồng gió lạnh thổi vào mở tung cửa sổ, kinh động giấc ngủ ngán của thiếu nữ.

Cánh tay để lộ ra ngoài tấm gấm rụt lại, hướng về nơi ấm áp trong vô thức, nắm rồi, sẽ không bao giờ buông tay nữa.

Nhưng vẫn thấy lạnh.

Hàng lông mi dày khê rung động, Liễu Vận Ngưng tỉnh lại trong một mõi, chậm rãi mở mắt, ánh mắt sáng như ánh sao vì mới thanh tỉnh được vài phần nên trở nên mông lung, giương mắt ngó ngang, nhìn bốn bề tối tăm khiến người khác khó thở trong kinh ngạc.

Tiếng mưa rơi tí tách rõ ràng trong đất trời tĩnh mịch, đôi mắt nàng rõ dần, rốt cục cũng nhớ ra.

Lại thêm một luồng gió lạnh nữa thổi đến, nàng rung mình, hướng về nơi ấm áp, Đế Vương cũng cảm thấy sự lạnh lẽo nơi nàng, bàn tay ôm ngang eo nàng siết lại, ôm nàng thật chặt vào lòng.

Nàng giật mình, ngơ ngác nhìn cánh tay đặt trên eo.

— Ấm quá, thật sự rất ấm.

Nào giờ đều ngủ một mình, dù có lạnh cũng chỉ có thể tự nhai chăn bông, rốt cục đã bao lâu nàng không cảm nhận hơi ấm từ người khác rồi?

Hình như đã rất lâu, rất lâu rồi, nàng đã quên hơi ấm của người là như thế nào.

Ấm áp như vậy, vẫn luôn là thứ bản thân khao khát, vẫn luôn như vậy.

Ngẩng đầu sững sờ, nàng nhìn nét mặt anh tuần gần trong gang tấc, có hơi thất thần.

— Tại sao một người lạnh lùng hà khắc như y, lại có cái ôm ấm áp như vậy.

Ấm áp như vậy, ấm áp đến nỗi, khiến lòng kẻ khác sinh nhớ nhung.

Nhưng mà —

Mọi thứ trước mắt dần trở nên mơ hồ, đôi mắt sáng ngời ảm đạm.

— Cái ôm ấm áp như vậy, không thể thuộc về nàng, vĩnh viễn không bao giờ, thuộc về nàng.

Hơi ấm của người, giống như độc dược gây nghiện, muốn bỏ cũng không bỏ được.

Vì vậy, nàng thừa lúc bản thân chưa kịp nghiện, chặt đứt những ý niệm nảy sinh trong đầu, đã không có được, cũng sẽ không mất đi.

Sự ấm áp này không phải thứ nàng có thể xa cầu được.

Nhưng mà —

Nhắm mắt, hàng mi thấm đẫm nước mắt lạnh lẽo.

— Tại sao, ta không thể có được sự ấm áp giống vậy? Tại sao? Ta lại cảm thấy lạnh lẽo? Tại sao trong mắt kẻ khác, người sai vĩnh viễn là ta? Tại sao ta nhất định phải trở thành tội nhân?

24. Chương 23

Lúc tỉnh lại trời đã sáng rồi, giường bên lạnh lẽo nói cho nàng hay, người ấy rời đi đã lâu.

Nàng chỉ ngậy ra một lát, liền lẳng lặng xúc tấm gấm lên rồi xuống giường, chiếc áo mỏng màu trắng trên người có hơi hỗn độn, thân mình đơn bạc vì tiếp xúc với khí lạnh mà không nhận được khẽ run lên.

Ngẩng đầu, nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, vẻ mặt nàng mờ mịt.

— Giác mộng kéo dài mười năm ấy, đã đến lúc nên tỉnh lại rồi!

Đưa tay ôm lấy chính mình, nàng khẽ giọng gọi: “Lưu Dục—”

“Nương nương, người tỉnh rồi?” Nghe thấy thanh âm của nàng, Lưu Dục lập tức từ ngoài chạy vào, có thể thấy nàng vẫn luôn đứng ở ngoài chờ.

“Ừ, giúp ta chuẩn bị một ít nước ấm, ta muốn tắm rửa!”

“Đã chuẩn bị xong rồi, vì không biết khi nào nương nương tỉnh lại, nên giờ vẫn còn đang nấu nước ở ngoài, chỉ cần nương nương tỉnh lại là có thể tắm được rồi!”

“Ừ!” Nàng cười cười: “Sao ngươi biết ta dậy sẽ muốn tắm rửa trước?”

“Lý Nhĩ có nói, đây là thói quen của nương nương!”

“A, hiếm khi nàng còn nhớ!” Ánh mắt nàng có hơi lo lắng, sự đau nhức trên người nàng cũng đã giảm đi không ít.

“Nương nương—” Biểu cảm của Lưu Dục không được thoải mái như nàng, im lặng một lát, nàng nghiêm túc nói: “Nô tỳ hy vọng nương nương có thể đưa Lưu Dục xuất cung.”

“Tại sao?” Liễu Vận Ngưng quay đầu lại, vẻ mặt hoang mang.

“Lý Nhĩ nàng, không thích hợp ở trong cung.” Lưu Dục thật lòng cầu xin: “Nàng rất dễ gặp rắc rối, sẽ gây phiền phức cho nương nương.”

“Lưu Dục—” Vẻ mặt Liễu Vận Ngưng trở nên nghiêm túc hẳn lên, xoay người, nàng không hề nhìn Lưu Dục, vào phòng trong để tắm rửa, trước khi đi, nàng dừng lại, lãnh đạm nói: “Ta không hy vọng sẽ được nghe những lời này một lần nào nữa!”

“.....”

“Nghe rõ chưa?”

“Nô tỳ rõ rồi ạ!”

Lẳng lặng đứng tại chỗ, cho đến khi tiếng nước chảy từ phòng trong truyền đến, vừa cầm một bộ xiêm y sạch sẽ, vừa mang về mặt phức tạp tiến vào phòng trong.

— Nàng thật sự không rõ, tại sao nương nương lại đi lưu một kẻ phiền phức như vậy ở bên cạnh!

“Nương nương, xiêm y nô tỳ đặt ở chỗ này, người còn cần gì nữa không ạ?”

“Không, ngươi ra ngoài trước đi!”

“Vâng!”

Vừa từ trong bước ra thì đụng phải Lý Nhĩ, lần đầu tiên hai người gặp nhau cũng không mấy vui vẻ gì, Lưu Dục không có hảo cảm đối với Lý Nhĩ, đang định làm như không thấy, thì phát giác ống tay áo bị kéo lại, nàng nhìn Lý Nhĩ không mấy kinh ngạc.

“.....” Mặt Lý Nhĩ đỏ ửng, khẽ nói gì đó, nhưng quá nhỏ, Lưu Dục không nghe rõ, đang định hỏi, Lý Nhĩ lại nói to hơn, lặp lại một lần nữa: “Lưu Dục tỳ, xin lỗi!”

Nghe lời xin lỗi bất ngờ của Lý Nhĩ, Lưu Dục không thể hiểu nổi, không khỏi hỏi: “Ngươi nói cái gì?”

“Ngày hôm qua Lý Nhĩ tính xin lỗi Lưu Dục tử, chuyện hôm qua là do Lý Nhĩ không hiểu chuyện, Lưu Dục tử đại nhân đại lượng, đừng tính toán với Lưu Dục có được không? Nể tình nương nương, chúng ta hòa đi!”

Nghe những lời Lý Nhĩ nói, Lưu Dục chỉ liếc mắt nhìn nàng không mảy may không nhặt, lãnh đạm nói: “Không sao, ta chỉ suy nghĩ thay cho nương nương thôi, chỉ cần người không gây phiền phức cho nương nương là được!”

“Ừ ừ!” Lý Nhĩ gật đầu không thôi, nở nụ cười thật tươi: “Sau này Lý Nhĩ sẽ chú ý, nhất định không gây phiền phức cho nương nương!” Nàng cam đoan.

Thản nhiên liếc mắt nhìn nàng một cái, Lưu Dục nói: “Mong sao người nói được làm được!”

25. Chương 24

Đợi Liễu Vận Ngưng tắm xong từ phòng trong bước ra, Lưu Dục dẫn một nhóm người tiến vào.

“Nô tỳ (nô tài) bái kiến Nương Nương!”

Thấy ánh mắt khó hiểu của Liễu Vận Ngưng, Lưu Dục tiến lên một bước, nói: “Họ đều là nội thị được nội thị phủ điều đến Liễu Uyển cung, sáng nay quan nội thị đích thân dẫn họ đến, nói là bệ hạ tự mình giao phó!”

Chau mày, Liễu Vận Ngưng không nói gì, chỉ phát phát tay, nói: “Những người này giao cho người đó, Lưu Dục!”

“Vâng!” Đồng ý xong, Lưu Dục nói với họ: “Đi theo ta!”

Đợi đến khi Lưu Dục ra ngoài rồi, Lý Nhĩ lập tức lên đèn trước mặt Liễu Vận Ngưng, cười trộm: “Nương Nương người không biết đâu, buổi sáng bệ hạ vì chuyện này mà tính tình thay đổi đó! Vừa nghe chuyện quan nội thị trước cố ý không điều người về đây, lập tức bắt quan nội thị đó từ chức, nên quan nội thị mới đích thân đến đây đó!”

“.....” Liễu Vận Ngưng không hiểu sao Lý Nhĩ lại hưng phấn đến vậy, ngược lại còn chau mày, lấy làm khó hiểu với hành động của Hiền Viên Kỳ.

Nàng không thể hiểu nổi rằng hôm qua nàng đã chống đối y, y đã không giận, lần này trong hồ lô của y đang đựng loại dược gì đây*? (*Ý là không biết trong đầu Hiền Viên Kỳ đang nghĩ cái gì, dùng phép ẩn dụ)

Nếu buổi sáng hôm nay đến để trừng phạt nàng thì còn dễ hiểu, tình huống hiện giờ khiến nàng mờ mịt.

“Nương Nương.” Lý Nhĩ hươ hươ tay trước mặt nàng: “Người làm sao vậy? Sao lại ngồi ngây ra?”

“Á, không có gì.” Kéo tay Lý Nhĩ, nàng nói: “Ta chỉ đang nghĩ đến một số chuyện thôi.”

“Ồ!” Lý Nhĩ không hề nghi ngờ, gật gù đầu nói: “Nương Nương, Lý Nhĩ đã chuẩn bị xong đồ ăn sáng rồi, có bánh hoa quế à người thích nhất nha!”

Nghe những lời đó của Lý Nhĩ, Liễu Vận Ngưng nhin không được cười: “Hiếm khi người còn nhớ!”

“Nương Nương, người nói vậy là có ý gì?” Lý Nhĩ dẩu môi bất mãn: “Lý Nhĩ đều đặt chuyện của Nương Nương lên hàng đầu, Nương Nương sao có thể nói vậy?”

“Ha ha——”

“Đúng rồi!” Lý Nhĩ bỗng nhiên nhớ đến một chuyện quan trọng: “Trước khi Lý Nhĩ tiến cung có gặp Lãnh Thiếu gia, y nhờ Lý Nhĩ giao bình dược này đến tận tay Nương Nương!”

“Người có gặp sư huynh?” Thanh âm mừng rỡ: “Sư huynh có nói gì không?”

“Không!” Lý Nhĩ lắc đầu, thần sắc thoát nhìn có vẻ chán nản: “Tâm tình Lãnh Thiếu gia hình như không được tốt, bộ dạng có hơi tiêu tụy.”

Dù cho nàng có truy vấn đến đâu cũng chẳng chịu nói cho nàng hay đã xảy ra chuyện gì. Rốt cục Lãnh Thiếu gia làm sao thế, tại sao sau hơn một tháng biến mất lại trở về với bộ dạng tiêu tụy?

“Thật sao?” Nụ cười tươi của Liễu Vận Ngưng trở nên nhạt dần.

— Ta đã làm tổn thương y sao?

“Nương Nương, người thử nói xem Lãnh Thiếu gia đã xảy ra chuyện gì vậy? Tại sao chỉ một tháng không gặp mà bộ dạng thay đổi nhiều đến vậy?”

26. Chương 25

“Thật sao?” Nụ cười tươi của Liễu Vận Ngưng trở nên nhạt dần.

— Ta đã làm tổn thương y sao?

“Nương nương, người thử nói xem Lãnh Thiếu gia đã xảy ra chuyện gì vậy? Tại sao chỉ một tháng không gặp mà bộ dạng thay đổi nhiều đến vậy?”

“Có thể y đã gặp phải chuyện buồn, đợi y nghĩ thông rồi sẽ không có chuyện gì đâu.” Nàng vỗ vỗ hai má Lý Nhĩ, cười nói: “Người không cần phải nghĩ nhiều như vậy, không sao đâu mà!”

“Ừm!” Nàng rầu rĩ đáp.

— Nhưng vẫn cứ để ý, tại sao Lãnh Thiếu gia không chịu nói cho nàng chứ?

“À, còn nữa, đây là y thư* Phong gia bảo ta giao cho nương nương, y nói tuy nương nương tiến cung, nhưng cũng không thể bỏ bê việc học được, nhất định mỗi ngày phải xem qua một ít, một ngày nào đó có thể sẽ cần đến!” Nàng lấy cuốn y thư nhỏ trong ngực ra, đưa cho Liễu Vận Ngưng.

Mắt Liễu Vận Ngưng sáng lên, nói: “Đây là cuốn y thư ta đòi sư phụ lâu lắm rồi mà người không chịu đưa, nếu biết chỉ cần xuất giá thì người sẽ cho ta, ta đã xuất giá từ sớm rồi, sư phụ còn nói gì nữa không?”

“Không ạ!”

“Không?” Nàng kinh ngạc.

“Đúng vậy, Phong gia chỉ nói: dù có vào cung rồi cũng phải ôn lại những gì đã học mỗi ngày, nhất định không được bỏ bê.” Lý Nhĩ phụng phịu, bắt chước khẩu khí của Phong Năng, Liễu Vận Ngưng nhin không được lắc đầu, mỉm cười.

“Nếu để sư phụ bắt gặp, coi chừng bị người mắng cho đấy!”

“Sao được chứ!” Nàng thề lưỡi, vẻ mặt đáng yêu: “Phong gia ở xa cả nghìn dặm, sao biết được chứ!”

“Người đúng là một nha đầu không biết ơn, chắc hiện giờ sư phụ đang hối hận vì đã cứu người!”

Lý Nhĩ là trong một lần Phong Năng đi xa đã cứu nàng ra khỏi một nhóm thổ phỉ cách đây vài năm, nhưng Phong Năng đã đến chậm một bước, khi đến đó rồi, người nhà Lý Nhĩ đã bị giết hại, Lý Nhĩ do được mẫu thân đỡ cho nên tránh được một kiếp, nhưng từ đó nàng cũng trở thành cô nhi, Phong Năng bắt buộc đành phải mang nàng theo, đợi khi nào về đến kinh thành thì y sẽ đưa nàng cho Liễu Vận Ngưng.

“Không đâu!” Lý Nhĩ hất cằm, bộ dạng vênh vác, nhìn Liễu Vận Ngưng, bật cười: “Phong gia thu người làm đồ đệ mới cảm thấy hối hận á!”

“Quý sử!” Chột chột mũi nàng, Liễu Vận Ngưng không nhin được cười. Mỗi lần nhìn thấy nụ cười tràn đầy sức sống của Lý Nhĩ nàng cũng không nhin được vui lây.

Liều Vận Ngưng là ngẫu nhiên bái Phong Năng làm sư phụ, khi đó mới vừa tròn mười tuổi, một buổi sáng nọ nàng thấy Phong Năng bị trọng thương nằm trong vườn, lúc ấy nàng chỉ vừa tròn mười tuổi, vốn không biết chữa thương bằng cách nào, nhưng dưới sự chỉ đạo của Phong Năng cũng miễn cưỡng qua cửa, ai ngờ Phong Năng cho rằng nàng có năng khiếu học y trời cho, muốn thu nàng làm đồ đệ để dạy y thuật.

Liều Vận Ngưng thấy không có gì là không ổn, cũng đồng ý học, học được tám năm, chính nàng cũng cảm thấy hứng thú vô cùng.

”Nương nương, nếu chúng ta cứ ở mãi trong cung, vậy không phải sẽ không được gặp Phong gia và Lãnh Thiếu gia sao?”

Nghe xong lời Lý Nhĩ nói, Liều Vận Ngưng càng suy nghĩ sâu xa thêm, hồi lâu, mới nói: “Nếu có duyên, nhất định sẽ gặp lại!”

27. Chương 26

Lận Vương Hiên Viên Lận ngẩng đầu vài lần nhìn vị Đế Vương đang thất thần, vẻ mặt không có chút cảm xúc.

Y không khỏi quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

— Kỳ lạ, trời đâu có mưa!

Vậy tại sao.....

“Lận Vương, người nhìn trầm trầm là có chuyện muốn bẩm báo sao?”

Thanh âm trong vắt vang lên khiến y hồi thần, kinh ngạc nhìn lại, thấy vị Đế Vương đang nhìn mình chăm chăm với vẻ mặt không tí cảm xúc, trái tim nhỏ bé của y bất giác đập “thình thịch” vài cái, vội đáp: “Bẩm bệ hạ, thần đệ chưa có chuyện quan trọng để bẩm báo!”

Hiên Viên Kỳ không nói gì, phát phát tay, ý bảo y về đi. Chỉ một động tác đơn giản như vậy khiến Lận Vương quên cả kinh ngạc.

— Vị Đế Vương từ trước đến nay luôn vô tâm vô tình, sao hôm nay ăn nói dễ nghe quá vậy? Tuy y biết Hoàng huynh yêu thương y, bình thường dù y có làm sai cũng không sợ bị trừng phạt, nhưng lúc nào cũng bị ánh mắt y lạnh tri, còn bây giờ, ngay cả trừng hoặc liếc mắt cũng không có?

Chuyện này cũng kỳ lạ quá đi?

Y bỗng nhiên rung mình một cái.

— Chẳng lẽ ông trời đang trừng phạt y? Trừng phạt y đã ăn vụng tể phẩm cúng ông trời lúc sáng?

“Còn chuyện gì nữa à?” Thấy y đứng tại chỗ trong ngơ ngác, Hiên Viên Kỳ chau mày, hỏi.

“Không, không có gì!” Y đột nhiên hoàn hồn, trong lòng hình như đã xác định xong, đúng là ông trời đang trừng phạt y.

Thần nhiên liếc y một cái, Hiên Viên Kỳ không nói gì, cúi đầu chăm chú đọc tấu chương, không biết đã phê duyệt đến đâu, dung nhan anh tuấn có vẻ không vui.

Lận Vương thăm dò sắc mặt lời nói của y, rồi quay về mắt xem mũi, mũi xem tâm*, làm một vị Vương gia nhàn hạ. (*Mắt xem mũi, mũi xem tâm: ý là chỉ quan tâm đến bản thân)

Y vốn không để ý đến chuyện triều chính, lần này chẳng qua là vì Đại hôn của Hoàng huynh mới từ ngoài đại mạc nghìn dặm xa xôi trở về tham dự hôn lễ, nếu không phải Hoàng huynh hạ lệnh nếu không về thì phải chết, thì giờ này y sẽ không phải đứng ở đây, mà cưỡi ngựa tiêu dao ngoài đại mạc mới đúng.

Ồi! Xem ra y sống sung sướng lâu rồi, ông trời thấy không vừa mắt, nên phải chấm dứt những ngày sung sướng của y.

Quả nhiên —

Lại nghe thấy tiếng Hoàng huynh: “Lận Vương—”

“Có thần đệ!” Y vội đứng dậy, chỉ sợ không cẩn thận một cái là chọc phải ánh mắt lăng trì của y.

“Phía Nam xảy ra nạn lụt, bạc được đưa đi cứu trợ lại chưa đến, người xem—” Y bảo Lai Phúc mang tấu chương đến cho Hiên Viên Lận: “Đây là tấu chương tri phủ phía Nam liệu chết mang lên kinh, nghiêm túc chất vấn trăm, tại sao không quan tâm đến tình hình ở phía Nam, người nói xem, trăm phải làm sao bây giờ?”

Nhìn bản tấu màu vàng kim trong tay, Hiên Viên Lận hiềm khi chau mày: “Thần đệ cho rằng, chuyện quan trọng nhất trước mắt là xử lý gọn tổn hại do nạn lụt gây ra ở phía Nam đã, về phần bạc được đưa đi cứu trợ—” Gấp bản tấu lại, nghiêm mặt: “Sau này hẳn xử trí!”

Nghe xong những lời của y, ánh mắt Hiên Viên Kỳ lộ vẻ hài lòng: “Chuyện này giao cho người đấy!”

“A?” Hiên Viên Lận thẳng thốt, hai mắt trừng lớn: “Hoàng huynh—”

“Quyết định vậy đi!” Không biết có phải ảo giác hay không, ánh mắt Hiên Viên Kỳ thoáng có ý cười nhàn nhạt: “Trăm, rất tín nhiệm năng lực của người!”

“A? Sao lại thế?” Vẻ mặt y thoát nhìn có vẻ chán nản, đành cam chịu: “Thần đệ lĩnh mệnh.

— Ô! Những ngày vui vẻ đã kết thúc thật rồi!

Cúi đầu, Hiên Viên Kỳ không hề để ý đến biểu cảm ai oán của y, tiếp tục chăm chú đọc núi tấu chương nho nhỏ.

28. Chương 27

Cúi đầu, Hiên Viên Kỳ không hề để ý đến biểu cảm ai oán của y, tiếp tục chăm chú đọc núi tấu chương nho nhỏ.

Đứng đấy hồi lâu nhìn Hiên Viên Kỳ, Hiên Viên Lận mới nhớ đến việc chính: “Hoàng huynh, thần đệ còn chưa được bái kiến Hoàng tẩu!”

Cánh tay đang phê duyệt tấu chương dừng lại, Hiên Viên Kỳ ngẩng đầu: “Nhiều Hoàng tẩu như vậy, sao cứ nhất nhất phải gặp cho được nàng?”

Biểu cảm của Hiên Viên Lận dần biến thành thái độ khinh thường: “Hoàng huynh, người đừng tưởng rằng tại yến hội hai năm trước chỉ có mình người thấy Hoàng tẩu, nếu không phải nhìn thấy ánh mắt chuyên tâm của huynh, thần đệ đã sớm chạy đến cửa cầu hôn rồi, há có thể chờ đến bây giờ!”

Ánh mắt Hiên Viên Kỳ bỗng trở nên lạnh lùng: “Người cũng thích nàng?”

“Người như nàng ai mà không thích chứ!” Y đáp như đó là chuyện đương nhiên, làm bộ như không thấy ánh mắt uy hiếp của Hiên Viên Kỳ, tiếp lời: “Nhưng chẳng qua cũng chỉ là thưởng thức mà thôi.” Dù ngay từ đầu có đến cửa cầu hôn nhưng cũng sẽ nhanh chóng chạy mất, nguyên nhân không chỉ vì Hoàng huynh, còn hơn cả thế nữa.....

Y thăm thở dài bất đắc dĩ.

— Nữ tử như nàng, giống như đoá Tuyết Liên sinh trưởng trên đỉnh Tuyết Sơn, muốn hái xuống, thật không phải dễ!

“Hoàng huynh, người cần phải quý trọng thật tốt mới phải!” Giọng điệu y không phải không có hàm mộ, nhưng càng hàm mộ, cũng không thể có được.

Hiên Viên Kỳ nghe y nói vậy chỉ cười lạnh lùng: “Đúng, nên ‘quý trọng’ thật tốt!”

“Hoàng huynh—” Vô ý nhìn thấy nụ cười lạnh của y, Hiên Viên Lận bắt giác chau mày, bỗng nhiên nhiều đến chuyện đó: “Người không phải vì thích tài năng của Hoàng tẩu nên không phải đã sắp xếp cho Hoàng tẩu làm Hoàng hậu sao? Tại sao hôm qua lại phế bỏ hậu vị của nàng?” Y không đồng ý nói: “Người làm vậy chẳng khác nào biến Hoàng tẩu làm đối tượng để mọi người nhạo báng cả!”

“Hậu vị của trẫm, chỉ dành ột người!”

“.....” Hiên Viên Lận mặt nhăn mày nhíu.

— Chẳng lẽ y đã nghĩ sai rồi sao? Người Hoàng huynh thích không phải Liễu Uẩn Nịnh?

“Vậy người đó là ai?”

Không nói gì chỉ liếc mắt nhìn y đầy ẩn ý, Hiên Viên Kỳ thần nhiên đáp: “Liễu Uẩn Nịnh!”

“Nhưng.....” Y thấy mình hồ đồ thật rồi, nghe chẳng hiểu Hoàng huynh đang nói gì.

“Đó là thể thân mạo danh.”

“.....” Y trừng lớn mắt.

Sắc mặt Hiên Viên Kỳ trở lạnh: “Nếu không nhờ Liễu Nhị phu nhân nói thật với trẫm, có lẽ giờ trẫm cũng chẳng hay biết gì đâu!”

“Sao có thể như vậy được?” Thảng thốt, Hiên Viên Lận không thể tin được những gì y vừa nghe: “Đây chính là tội khi quân đó.”

Giọng Hiên Viên Kỳ không phải không có mỉa mai: “Nàng không sợ phạm tội khi quân gì cả!”

“Vậy.....” Y chần chờ: “Hoàng huynh tính sao?”

“Thuần phục nàng!”

“Hả?” Y không có nghe lầm chứ?

Hiên Viên Kỳ buông cây bút lông sồi trong tay xuống, dựa người vào ghế: “Vốn tưởng là một con cừu dụ ngoạn, ai ngờ—” Y nở nụ cười suy ngẫm: “Ra lại là một tiểu miêu biết cào.”

“Hoàng huynh bị cào rồi?” Y để lộ ánh mắt mờ ám: “Vậy đêm tân hôn của hai người khẳng định phần kích tột độ?”

Nhớ đến buổi tối hôm ấy, lúc biết chân tướng sự việc, y nở nụ cười lạnh lùng: “Đúng, rất phần kích!”

— Phần kích đến nỗi khiến y, không tài nào quên được!

29. Chương 28

“Nương Nương—” Lúc giúp Liễu Vận Ngưng thay áo, biểu cảm của Lưu Dục ngưng đọng khi nhìn những dấu đỏ chằng chịt trên da thịt trắng nõn của nàng, đau lòng, cổ gồng nhẹ tay: “Bệ hạ chẳng biết thương hương tiếc ngọc gì cả, không chút biết thương tiếc Nương Nương!”

Nghe vậy, Liễu Vận Ngưng đang chăm chú đọc y thư đưa tay lên xoa bóp bả vai, cười cười, chỉ nói: “Không sao!” Rồi tiếp tục đọc y thư.

“Nhưng mà—” Lưu Dục vẫn rất bất mãn, nhưng thấy mọi người trong cuộc đang rối như tơ vò, nàng chỉ có thể nuốt sự bất mãn của mình vào bụng.

Liễu Vận Ngưng không để ý đến nàng nữa, mặt nhăn mày nhú nghiên cứu cách trị một chứng bệnh hiếm thấy theo như trong y thư đã ghi.

Khoảng thời gian lúc nàng chú tâm nhanh chóng trôi đi, Lưu Dục ngoại trừ mang bữa trưa vào ra cũng không thấy quay lại, cho đến khi trời trở tối lúc nàng không thể đọc được nữa mới giật mình phát hiện hoàng hôn xuống rồi.

Khởi động thân mình trở nên đau nhức vì ngồi quá lâu, Liễu Vận Ngưng buông y thư xuống, đứng dậy xoa bóp vai, đầu bỗng dưng nhớ đến những lời Lưu Dục nói, nhếch nhếch môi, cười.

— Từ ‘thương tiếc’, từ trước đến giờ không phải để dùng cho nàng.

“Lưu Dục—”

Gọi thêm vài tiếng vẫn không thấy ai trả lời, nàng không khỏi hoài nghi: “Lưu Dục—”

“Nương Nương—” Một thị nữ từ ngoài chạy vào, cung kính nói: “Lưu Dục tỷ đã dặn, nếu Nương Nương có chuyện gì thì có thể tìm nô tỳ.”

“Người tên.....”

“Hồi Nương Nương, nô tỳ tên Thái Nhi!”

“Thái Nhi—” Nàng hỏi: “Lưu Dục đâu?”

“Nô tỳ không biết.”

Nàng trầm ngâm, lại hỏi: “VẬY LÝ NHĨ ĐÂU?”

“Chuyện này nô tỳ cũng không biết.”

“Thật sao?” Lòng có hơi bất an: “Không sao, người lui xuống trước đi.”

“Dạ! Nương Nương!” Thị nữ lui xuống, trong cung điện tối tăm chỉ còn lại một mình Liễu Vận Ngưng, nàng ngồi xuống suy nghĩ, lòng càng ngày càng cảm thấy bất an hơn, cuối cùng vẫn lại đứng dậy: “Thái Nhi—”

“Có nô tỳ!” Thái Nhi từ ngoài điện chạy vào: “Người có gì dặn dò?”

Nàng không trả lời, chỉ nói: “Người rành Hoàng cung hơn Bồn cung, dẫn Bồn cung ra ngoài tìm Lưu Dục đi!”

“Dạ!” Nàng đáp có hơi chần chờ, Liễu Vận Ngưng không để ý đến, nhanh chóng bước ra ngoài, Thái Nhi gọi với theo: “Nương Nương—”

“.....” Nàng dừng chân, xoay người hoài nghi nhìn Thái Nhi.

“Lưu Dục tỷ nói, nói hai người chỉ đi làm chút chuyện mà thôi, bảo Nương Nương không cần lo lắng!”

Sự lấp bắp của nàng ta khiến Liễu Vận Ngưng hoài nghi, nàng xoay người, hỏi: “Thái Nhi, người đang gạt Bồn cung chuyện gì có phải không?”

“Nô tỳ không dám, nhưng mà—”

“Nhưng mà cái gì?” Sự bất an trong lòng càng ngày càng mãnh liệt hơn, khẩu khí của Liễu Vận Ngưng bất giác trở nên nóng nảy: “Có chuyện gì thì người cứ nói ra, đừng có mà ấp a ấp úng nữa!”

“Dạ.....” Bị giọng điệu nghiêm khắc của nàng dọa, Thái Nhi thú thật: “Hình như nghe đâu Lý Nhĩ tranh chấp với thị nữ cung nhân khác ở ‘Bố Hách cung’, vừa rồi có người đến thông báo cho Nương Nương, nhưng Lưu Dục tỷ không cho nô tỳ nói với người.”

“Thái Nhi, người mau dẫn Bồn cung đi!”

“Nương Nương, nhưng mà.....”

‘Bố Hách cung’ là khu viện trong Hoàng cung đại nội nơi thị nữ và cung nhân ở, bình thường các vị chủ tử trong cung không ai đến đó bao giờ cả.

“Dẫn Bồn cung đi!”

“Nhưng mà—”

“Lời Bồn cung nói người không nghe sao?”

“Nô tỳ không dám, nhưng Lưu Dục tỳ đã dẫn không được để cho Nương Nương biết, hiện giờ nô tỳ đã làm trái lời Lưu Dục tỳ, lại.....”

“Người nghe lời Bồn cung hay nghe lời Lưu Dục?”

“Nương Nương—” Thanh âm của Lưu Dục giòn giã vang lên ở cửa đại điện: “Là nô tỳ bảo Thái Nhi làm vậy, Nương Nương nếu muốn phạt, phạt nô tỳ là được rồi!”

Đột nhiên nhìn thấy Lưu Dục, Liễu Vận Ngưng rốt cục cũng an tâm: “Người thật là làm càn!”

“Xin lỗi, đã để Nương Nương lo lắng!” Lưu Dục cúi đầu.

“Nương Nương, Lý Nhĩ đây này.....” Lý Nhĩ xuất hiện từ sau lưng Lưu Dục, nàng cứ rụt rè đứng sau lưng Lưu Dục, không dám nhìn thẳng vào mắt Liễu Vận Ngưng.

“Nói đi, chuyện gì đã xảy ra?”

“Xin lỗi, Nương Nương.” Lý Nhĩ áy náy: “Nhưng thật sự không thể trách Lý Nhĩ được!” Nàng nói năng hùng hồn: “Những người đó nói xấu Nương Nương, Lý Nhĩ chỉ chỉnh họ có vài câu, ai ngờ bọn họ đều là chó cậy thế chủ, Lý Nhĩ chỉ thay Nương Nương lấy lại công bằng mà thôi!”

“Xem tầm nhìn hạn hẹp của người đã gây cho Nương Nương biết bao phiền phức kìa!” Lưu Dục mỉa mai: “Là ai sáng nay đã thề cam đoan sẽ không gây phiền phức cho Nương Nương? Vậy người hiện giờ gây phiền phức là ai thế?” Dứt lời giọng điệu của Lưu Dục đã trở nên nghiêm khắc.

“Nhưng mà—” Lý Nhĩ cãi lại trong âm ức: “Lý Nhĩ chỉ hy vọng được tranh luận thay Nương Nương thôi!”

“Vậy giờ người đã tranh luận xong hay chưa?”

“Ta.....”

“Người không chỉ không tranh luận thay Nương Nương, ngược lại còn khiến cho Nương Nương của chúng ta mất mặt!”

“Nhưng mà ta.....”

“Lưu Dục—” Liễu Vận Ngưng đột nhiên lên tiếng, nói: “Quên đi, nếu chuyện đã xảy ra rồi, có truy xét thêm cũng vô ích. Chuyện hiện giờ thế nào rồi?”

“Không tính là phá rồi, nhưng cũng không tốt mấy, lúc nô tỳ đến thì thị nữ bên cạnh Vân phi đã đến ngăn cuộc tranh chấp lại, không kinh động đến Thái hậu và bệ hạ, có thể an tâm!”

“Vân phi?”

“Ừm, chính là Vân phi đã cáo ốm không đến thỉnh an Nương Nương ngày hôm qua.”

“Nói vậy, ta nên đi cảm tạ Vân phi mới phải.”

“Ừm, nhưng sắc trời hôm nay đã muộn, muốn cảm tạ cũng nên đợi ngày mai hẳn đi.”

Nàng gật gật đầu, nhìn Lý Nhĩ nói: “Cho dù người ta có nói gì, từ nay người cũng đừng để ý đến, biết chưa?”

“Ừm.” Lý Nhĩ ầm ức gật đầu.

Lòng Liễu Vận Ngưng như đang thả một con diều, xem chuyện hôm nay như quá khứ đã qua.

30. Chương 29

Mưa thu cứ rơi không dứt, tiếng mưa rơi tí tách khiến lòng người thêm muộn phiền.

Đám mây nặng trĩu che mất ánh trăng, ánh sáng ảm đạm xuyên qua đám mây dày, cả đất trời trở nên tối tăm.

Trong bóng đêm, Hiên Viên Kỳ bật người ngồi dậy, trán lấm tấm mồ hôi, sắc trời tối đen khiến y không thở được, ánh mắt lợi hại nhìn về phía trước, y vẫn chưa thể thoát khỏi cảnh trong mơ về với hiện thực.

Nữ tử ngủ bên cạnh y bình tĩnh, mơ mơ màng màng ngồi dậy: “Bệ hạ sao thế?”

“Không có gì, người ngủ tiếp đi!” Dứt lời, liền xuống giường mặc đồ.

Nữ tử nhìn động tác của y bất giác hỏi: “Đã muộn thế này, Bệ hạ còn muốn đi đâu?”

Hiên Viên Kỳ không trả lời nàng, mặc đồ rồi đi thẳng ra ngoài.

“Bệ hạ—” Nữ tử chau mày gọi, chỉ có thể trơ mắt nhìn bóng dáng y không chút lưu luyến biến mất trong đêm: “Ảnh Nhi—”

“Có nô tỳ!” Một thiếu nữ từ ngoài bước vào: “Nương Nương có gì dặn dò?”

“Đốt đèn.”

“Dạ, Nương Nương!” Tiếng ma sát giữa hai vật qua đi, trong điện lập tức sáng hẳn lên: “Xảy ra chuyện gì sao? Nương Nương!” Ảnh Nhi đến bên cạnh nàng, đưa tay mát xa cho nàng.

“Không có gì!” Nữ tử phát phát tay: “Không cần đốt đèn!”

“Vâng.”

“Ảnh Nhi, thị nữ náo loạn hôm này là người của cung nào?” Nàng bỗng dừng hỏi.

“Là thị nữ của Liễu phi Nương Nương!”

“Liễu phi? Liễu phi mới tiến cung ấy hả?”

“Đúng vậy!”

“Chuyện này không có kinh động Thái hậu và Bệ hạ chứ?”

“Không, ý chỉ của Nương Nương, nô tỳ không dám làm chủ!”

“Ừm, người làm tốt lắm, nhưng ngày mai cũng sẽ kinh động đến Thái hậu và Bệ hạ thôi.”

“Sao lại vậy?” Ảnh Nhi khó hiểu hỏi.

“Người bí mật quan sát của Hoàng cung nhiều như vậy, sao có thể giấu diếm chuyện này được? Liễu phi không thể bảo vệ thị nữ kia được đâu.”

Ảnh Nhi hiểu ra, tiếp lời: “Nương Nương nói đúng lắm, Liễu phi ngay từ đầu được Bệ hạ lập làm Hoàng hậu, dù hậu vị của nàng đã bị phế bỏ, nhưng nàng đã khiến cho các phi tử khác trong hậu cung ghen ghét.”

“Ừm, người phân tích đúng lắm.”

“Nương Nương, chúng ta nên.....” Ảnh Nhi ngập ngừng nhìn nữ tử.

Trầm ngâm một lát, nữ tử đáp: “Không phải chuyện của người, bốn cung muốn nghỉ ngơi, người cũng lui xuống đi nghỉ đi!”

“Dạ, Nương Nương!” Ảnh Nhi cúi người lui xuống.

Nữ tử ngồi hồi lâu rồi mới ngồi xuống, nhưng suy nghĩ hỗn loạn, không tài nào ngủ được.

31. Chương 30

Rời khỏi cung điện ấm áp, gió đêm lạnh lẽo thổi tấp vào mặt, lạnh thấu xương!

Cung điện hỗn loạn, thị nữ và cung nhân không ngừng ra ra vào vào, còn có tiếng thét thảm thiết của mẫu phi, y tận mắt thấy mẫu phi mình bị mấy cung nhân đè xuống, đổ độc được vào miệng mẫu phi, bản thân cũng chỉ có thể bất lực đứng nhìn, bên cạnh còn có một nam tử lạnh lùng đứng nhìn tất cả, người mà y thấy trong mơ chính là người mình gọi là: Phụ hoàng!

Giấc mộng tra tấn bản thân nhiều năm qua, đến khi nào thì mới có thể dừng?

“Mẫu phi.....” Thanh âm mơ hồ bị gió đêm thổi bay, vị Đế Vương luôn cao cao tại thượng lại để lộ biểu cảm mê mang, xuất thần nhìn mưa rơi trước mặt.

Năm ấy y cũng chỉ là một đứa trẻ mười hai tuổi, y sao có thể không dự đoán được, sau khi đi du ngoạn trở về cung, tất cả đã biến hóa đến nghiêng trời lệch đất, mẫu phi của y, mẫu phi luôn thích dịu dàng xoa đầu y, lại bị người ta cấu kết với thị vệ hãm hại, rồi bị xử tử, điều mà y cảm thấy buồn cười nhất chính là, phụ hoàng của y, người luôn nói yêu mẫu phi của y nhất, lại tin lời gièm pha mẫu phi rồi hạ chỉ xử tử bà, tất cả thật đáng buồn cười biết bao.

Ngày xưa là phu thê ân ái thế nhưng lại trở mặt thành thù, tiếng thét thảm thiết của mẫu phi y trước khi chết, tiếng khóc sắc nhọn, đã trở thành nguyên nhân dẫn đến cơn ác mộng kéo dài mười năm của y.

Tơ mắt nhìn mẫu phi chết trước mặt, cái cảm giác bất lực cứ tra tấn y, y hận, y hận mình vô dụng, ngay cả mẫu phi của mình mà cũng không thể bảo vệ! Y càng hận phụ hoàng của mình, lại có thể tàn nhẫn, lạnh lùng ngồi một bên nhìn mẫu phi bị xử tử!

Cái gì là yêu, cái gì là tình, đều là giả dối, gạt người!

Nước mưa lạnh lẽo làm nội tâm cuồng nộ của y bình ổn, y dần bình tĩnh lại, nhìn chằm chằm cơn mưa kéo dài, ánh mắt lạnh lùng khác thường.

Năm ấy, trên chiếc giường xa hoa, phụ hoàng ngày xưa vô cùng uy phong cũng vô cùng lạnh lùng nằm đó, cũng là nam tử đã lạnh lùng nhìn mẫu phi y bị xử tử, giờ phút ấy như một kẻ già nua tiều tụy đang hấp hối, hai mắt ảm đạm không ánh sáng, không còn sự uy phong của ngày xưa, chẳng qua người cũng đã đánh mất sự uy phong ấy sau khi mẫu phi qua đời được hai năm.

Sau khi mẫu phi qua đời không lâu, ca ca của mẫu phi tra ra mẫu phi bị hãm hại, cuối cùng cũng trả lại sự trong sạch cho người, nhưng vậy thì có ích gì? Mẫu phi y cũng đã mất rồi, và lúc ra đi, bà chỉ nhớ, bị người bà yêu nhất phản bội!

Thấy phụ hoàng hối hận, lòng y không có chút đồng tình, chỉ thầm cười lạnh.

Sớm biết có ngày hôm nay, thì lúc trước sao lại làm vậy?

Y từng thề, đời này sẽ không phạm phải sai lầm giống phụ hoàng, bởi lẽ cả đời này y không thể yêu một ai.

Nhưng sự xuất hiện của Liễu Vận Ngưng đã phá vỡ ý nghĩ suốt mười năm của y, y chưa bao giờ nghĩ đến trái tim của mình sẽ đập rộn lên vì người khác, nhưng.....

Hai tay buông xuống chậm rãi, chậm rãi nắm lại, ánh mắt lạnh lẽo khác thường.

— Đều là lỗi của ả!

32. Chương 31

Trời còn chưa sáng, Liễu Vận Ngưng đã tỉnh, không phải nàng có thói quen dậy sớm, là bởi vì, thời tiết chuyển biến quá nhanh, nàng bị một cơn gió lạnh thổi tỉnh.

Chỉ một đêm qua đi, cơn mưa tối hôm qua, là tin báo hiệu chuyển mùa, thời tiết sáng nay bỗng chuyển lạnh, hoa tuyết bay bay ngoài trời nói ọi người hay, mùa đông, đã đến rồi!

— Đây là tuyết đầu năm!

Một phần hoa tuyết bị gió thổi bay qua khung cửa sổ đã mở rộng một cánh, không lâu sau liền tan thành nước, lưu lại một vũng nước đọng trên sàn, rồi nhanh chóng thấm xuống đất, không hề để lại dấu vết.

Dựa vào thành giường, Liễu Vận Ngưng lẳng lẳng nhìn hoa tuyết bay bay, có hơi xuất thần.

— Mới hơn mười tháng thôi, mà tuyết đã rơi rồi, mùa đông năm nay đến sớm thật đấy!

Hơn nữa, còn rất lạnh!

“Nương Nương—” Lúc Lưu Dục vào thấy Liễu Vận Ngưng vận chiếc áo đơn bạc ngẩn người nhìn hoa tuyết ngoài cửa sổ, vội cầm lấy áo choàng trùm cho nàng: “Nương Nương, nếu người cứ không biết chăm sóc bản thân, thì sớm muộn cũng chịu khổ.”

“Lưu Dục—” Liễu Vận Ngưng quay đầu nhìn Lưu Dục, bàn tay lạnh lẽo túm lấy ống tay áo của nàng: “Ta muốn đi bái tế mẫu thân.”

Bàn tay đang vội vã thắt dây lưng dừng lại, Lưu Dục ngẩng đầu: “Không được tùy hứng nữa, Nương Nương.”

“Nhưng ngày giỗ của mẫu thân sắp đến rồi.” Thanh âm thấp dần, chính nàng không biết lời yêu cầu này ép buộc người khác biết bao nhiêu.

“Nương Nương, năm rồi Nương Nương cũng đâu có dự ngày giỗ của phu nhân đâu đúng không? Vậy lần này.....” Lời vừa ra khỏi miệng, Lưu Dục biết ngay mình đã đụng đến vết thương lòng của Nương Nương.

Ngày giỗ phu nhân năm ngoái không phải Nương Nương không muốn dự, mà là lão gia không cho người dự.

“.....” Ánh sáng trong mắt dần trở nên ảm đạm, nàng chậm rãi buông tay áo Lưu Dục ra: “Ừ.”

Thật ra hồi đó nàng có đi, nhưng đợi mọi người bái tế xong mới lên đến.

Nhưng có lẽ năm nay không thể nữa rồi.

“Nương Nương, dù sao ngày giỗ phu nhân còn đến vài ngày lận, hay là Nương Nương xin phép bệ hạ, không chừng bệ hạ có thể chấp thuận cho Nương Nương đó!” Lưu Dục đề nghị.

Lắc đầu, Liễu Vận Ngưng cười khê: “Không cần, có lẽ.....” Nàng không nói thêm gì nữa, đứng dậy, nói: “Lưu Dục, giúp ta chuẩn bị nước ấm!”

— Có lẽ mẫu thân trên thực tế cũng không hy vọng được gặp ta.

“Đã chuẩn bị xong rồi!”

“Ừ!”

“Nương Nương, lát nữa người muốn đến chỗ Vân phi Nương Nương sao?”

“Ừ, dù sao nàng cũng đã giúp Lý Nhi!”

“Vậy nô tỳ lui xuống chuẩn bị trước, Nương Nương tắm xong nhớ gọi Lưu Dục vào hầu hạ, nô tỳ đứng chờ ở ngoài.”

“Ừ!”

33. Chương 32

Lúc Vân phi đang sao chép <>, Thái Nhi chạy vào báo: “Nương Nương, Liễu phi Nương Nương dẫn thị nữ ngày hôm qua đến.”

Không lâu sau, Thái Nhi liền dẫn Liễu Vận Ngưng vào.

Lúc Liễu Vận Ngưng vào, Vân phi đã ngừng sao chép, đang ngồi trên nhuyễn tháp.

Liễu Vận Ngưng vừa tiến vào phòng Vân phi thì thấy cảnh vật trước mắt sáng ngời, nữ tử trước mắt tầm mười sáu, bảy tuổi, vô cùng kiều diễm, khiến kẻ khác nhìn vào mà muốn mù, nàng uyển chuyển cúi người, thanh âm du dương như tiếng trân châu lăn trên nền: “Thần thiếp bái kiến Vân phi Nương Nương.”

“Nô tỳ bái kiến Vân phi Nương Nương.” Lý Nhĩ rút rè đứng sau lưng nàng, Lưu Dục chau mày, thấy nàng sai nhưng cũng không nói gì, chỉ thừa lúc mọi người không để ý liền liếc mắt cảnh cáo nàng.

“Đứng dậy cả đi!” Vân phi dịu dàng nói với Lý Nhĩ và Lưu Dục, rồi đỡ Liễu Vận Ngưng dậy, tình tứ quan sát hồi lâu, mới nói: “Liễu phi thật sự rất đẹp, khó trách bệ hạ sủng ái Liễu phi nhiều như vậy.”

“Vân phi Nương Nương khen trật rồi!” Nụ cười của Vân phi rất hòa thuận, cũng rất thân thiện, tâm Liễu Vận Ngưng không khỏi sinh hảo cảm với Vân phi, ngay cả Lưu Dục hình như cũng có hảo cảm với Vân phi.

“À, Liễu phi quá khách khí rồi, Liễu phi tiến cung cũng có hơi muộn, gọi ta là tỷ tỷ được rồi, đều là người một nhà, đừng nên khách khí như vậy.”

“Tỷ tỷ giáo huấn đúng lắm, muội muội lĩnh giáo.”

Vân phi mời Liễu Vận Ngưng ngồi, Liễu Vận Ngưng cảm tạ rồi ngồi xuống, Vân phi mới nói: “Hôm nay muội muội đến là có chuyện gì quan trọng sao?”

Nghe Vân phi nói vậy, Liễu Vận Ngưng quay sang Lưu Dục, nói: “Mang lên đây.” Thì thấy Lưu Dục cầm một hộp vuông nhỏ đến, Liễu Vận Ngưng nhận lấy, nói: “Muội muội hôm nay đến đây là vì muốn cảm tạ tỷ tỷ chuyện hôm qua, thị nữ của muội muội không hiểu chuyện, may có thị nữ của tỷ tỷ trợ giúp mới có thể bảo toàn, chút lễ mọn này, xin tỷ tỷ hãy nhận cho.”

Vân phi nhìn cái hộp nhỏ trên tay Liễu Vận Ngưng, đưa tay mở ra xem, trong hộp, là một viên trân châu lớn bằng ngón cái, rất tròn, vừa thấy đã biết ngay là hàng thượng đẳng, Vân phi tình tứ đánh giá hồi lâu, vẻ mặt như rất vui.

Lát sau, Vân phi đóng hộp lại, trả lại cho Liễu Vận Ngưng, tiếc nuối nói: “Món quà này của muội muội, tỷ tỷ thật sự không thể nhận!”

“Đây là tâm ý của muội muội, tỷ tỷ xin hãy nhận cho.”

“Không phải, muội muội chớ có hiểu lầm, chuyện hôm qua, tỷ tỷ đâu giúp muội muội được gì, tỷ tỷ thật lấy làm hổ thẹn, trong cung chú ý trật tự nhất, hôm qua thị nữ của muội muội làm ồn như vậy, dù tỷ tỷ có muốn giúp muội muội giấu diếm cũng vô dụng, trong cung có nhiều người như vậy, người ở đó cũng không ít, chỉ sợ giờ này Thái hậu và bệ hạ đã biết chuyện hôm qua.”

Nghe những lời Vân phi nói, sắc mặt Liễu Vận Ngưng trắng đi, vẫn nói: “Dù sao đi chăng nữa, tỷ tỷ cũng đã giúp muội muội, đây là tâm ý của muội muội, xin tỷ tỷ nhận cho.”

“Vậy tỷ tỷ liền cung kính không bằng tuân mệnh.” Bảo Thái Nhi nhận lấy hộp, Vân phi tiếp lời: “Muội muội không cần lo lắng như vậy, bệ hạ sủng ái muội muội đến thế, chỉ cần muội muội nói bệ hạ một tiếng, quan nội thị phụ trách chuyện này sẽ không dám can dự đâu.”

“Muội muội xin nhận lời khuyên quý giá của tỷ tỷ.” Liễu Vận Ngưng nói, rồi nhìn ra ngoài, tiếp lời: “Sắc trời không còn sớm nữa, muội muội cáo từ trước.”

“Ừ, có lẽ lát nữa bệ hạ sẽ đến Liễu uyển của muội muội, tỷ tỷ có rất nhiều thời gian nhàn, rảnh thì đến đây tán gẫu, để tỷ tỷ đỡ buồn.”

“Ừm, muội muội cáo từ trước!”

Rời khỏi Bích Tỷ cung, vẻ mặt Liễu Vận Ngưng có hơi ngưng đọng, Lưu Dục đứng một bên hỏi: “Tiếp theo chúng ta nên làm thế nào?” Sự tình đã hồng bét ngoài dự kiến của nàng.

Thấy vẻ mặt ảm ức của Lý Nhĩ, Liễu Vận Ngưng hít một hơi, mặt mũi trả lời: “Đi đến đâu hay đến đó!”

Lý Nhĩ biết mình rước nhảm đại họa, mắt đỏ hoe không dám nói chen vào, nước mắt rưng rưng, nhưng không dám để nó rơi xuống.

Liễu Vận Ngưng bước đến, nắm lấy bàn tay lạnh đến dọa người của nàng, an ủi: “Đừng sợ, ta sẽ không để người bị gì đâu.”

— Nếu đã là người của ta, vậy ta nhất định phải bảo vệ các nàng.

34. Chương 33

Lúc trở lại Liễu Uyển, Liễu Uyển đèn đuốc sáng trưng, một loạt cung nhân đứng trước cửa đã chứng minh rằng vị Đế Vương đã đến.

“Nương Nương—”

Vỗ vỗ tay Lưu Dục, cắt ngang lời nàng chưa nói xong, Liễu Vận Ngưng nói: “Các người không cần vào, đi nghỉ đi!”

“Nhưng mà—”

Không đợi Lưu Dục nói hết, Liễu Vận Ngưng đã tiến vào, vừa vào, thì thấy Hiên Viên Kỳ đang cầm một quyển sách đưa lưng về phía nàng.

Nàng hít một hơi thật sâu, nói: “Thần thiếp bái kiến bệ hạ.”

“Đứng dậy đi!” Lần này y nhanh chóng bảo nàng đứng dậy, xoay người, trong tay là cuốn y thư nọ: “Thì ra Liễu phi có hứng thú với y thuật.” Nghe thanh âm của y, hình như tâm tình cũng không đến nỗi tệ, Liễu Vận Ngưng không khỏi yên lòng, mỉm cười, nói: “Chỉ là nhân hạ ngồi đọc giết thời gian thôi.”

“Ồ!” Y bỗng nhiên cười, nói: “Liễu phi vừa mới đi đâu về vậy?”

Liễu Vận Ngưng ngẩn người.

Vừa rồi, có phải do nàng hoảng sợ quá nên nhìn lầm hay không? Nụ cười ôn hòa ấy, lại xuất hiện ở trên mặt vị Đế Vương lạnh lùng hà khắc này? Trong cơn hoảng hốt, nàng hình như lại thấy thiếu niên cười dịu dàng với nàng, hình như, thiếu niên ấy đã trở lại.

“Liễu phi, Liễu phi—” Giọng nói không vui kéo hồn phách nàng về, Liễu Vận Ngưng hoàn hồn, thì thấy Hiên Viên Kỳ đang bình tĩnh nhìn nàng: “Liễu phi vừa suy nghĩ cái gì thế? Ngay cả lời trẫm nói Liễu phi cũng chưa hề nghe thấy.”

Nàng cả kinh, quỳ xuống: “Thần thiếp biết sai, xin bệ hạ thứ tội.”

“Trẫm đã trách người đâu.” Thản nhiên liếc nàng một cái, y ngồi xuống nhuyễn tháp, lúc này Liễu Vận Ngưng mới để ý trên bàn vuông nhỏ trên nhuyễn tháp chất một núi tấu chương.

Liễu Vận Ngưng nhanh chóng bị y làm cho choáng váng, không biết nên phản ứng thế nào, chỉ biết ngây ngốc quỳ gối nhìn y.

Đang phỏng đoán lung tung dụng ý của y, không biết y sẽ nói gì để nhục nhã nàng, hoặc dùng cách gì để trừng phạt nàng, thì giọng nói lạnh lùng của Hiên Viên Kỳ vang lên bên tai: “Lại đây, mài mực.”

Mài mực ư, chưa từng nghe hình phạt này, cái gì? Mài mực? Liễu Vận Ngưng sửng sốt, chạy nhanh đến bên bàn, tỉ mỉ mài.

Hiên Viên Kỳ như vẫn còn bất mãn với vẻ trì trệ vừa rồi của nàng, hừ một tiếng, tay Liễu Vận Ngưng không khỏi run lên, gương mặt nhìn, nhưng y không nhìn lại, trực tiếp cầm lấy tấu chương.

Trái tim đang treo cao chậm rãi buông xuống, xem ra hôm nay tâm tình của y rất tốt.

Cúi đầu, phát hiện cái nghiên mực trong tay nàng chính là nghiên mực Đoan Khê* tuyệt hảo, hoa văn ẩn ẩn ở mặt trên, bên sườn trái có một viên đá thiên nhiên màu vàng nhạt, sườn bên kia của nghiên mực, cũng có hoa văn màu vàng nhạt tương tự và bốn chữ Triện** ‘Hàn Đàm Lạc Nguyệt’*** sắc có, cùng với sự chạm trổ tinh tế tôn lên vẻ đẹp sáng chói, không hề có dấu mài của người thợ làm ra nó, thật hiếm thấy. (*Nghiên mực Đoan Khê: một loại nghiên mực nổi tiếng sản xuất ở vùng Đoan Khê, huyện Cao Yếu, tỉnh Quảng Đông, Trung Quốc; **Chữ Triện: một kiểu chữ Hán; ***Hàn đàm lạc nguyệt: ánh trăng soi bóng xuống hồ băng)

Nhớ đến trước đây mẫu thân cũng từng có một cái nghiên mực giống vậy, bà cẩn thận gìn giữ, chỉ khi nào người ta yêu cầu viết, mới lấy bảo bối ra dùng, nhưng do một lần nàng không cẩn thận để mất, nếu không phải nàng.....

35. Chương 34

Nhớ đến trước đây mẫu thân cũng từng có một cái nghiên mực giống vậy, bà cẩn thận gìn giữ, chỉ khi nào người ta yêu cầu viết, mới lấy bảo bối ra dùng, nhưng do một lần nàng không cẩn thận để mất, nếu không phải nàng.....

Mũi chua xót, nàng vội lắc đầu, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nàng vẫn cảm thấy cái nghiên mực kia thật tầm thường, nên dù có đánh mất cũng chẳng thấy đặc biệt gì, nhưng nàng không ngờ mẫu thân lại đau lòng đến vậy, nàng từng đến nơi nàng đánh mất nó tìm suốt một đêm, nhưng vẫn không tìm được.

Dần dà nàng cũng quên hẳn chuyện này, mãi cho đến năm mẫu thân mất, nàng vẫn không hề biết rằng mẫu thân lại coi trọng cái nghiên mực đó đến vậy.

Nhưng cho đến giờ, nàng cũng vẫn thấy cái nghiên mực kia rất mực tầm thường, so với thứ thanh nhã tinh xảo này,

Lúc nàng đang suy nghĩ miên man, chợt nghe Hiên Viên Kỳ lạnh lùng hỏi: “Người đang làm cái gì vậy?”

Liễu Vận Ngưng cả kinh, lúc này mới phát hiện bản thân vẫn đang mài mài, mài mài, mài muốn mòn cái nghiên mực, nàng liếc y một cái, thấy y đang nhìn nàng mà không tỏ vẻ gì, nàng cúi đầu, không dám liếc ngang ngó dọc nữa, mắt xem mũi, mũi xem tâm: “Thần thiếp đang mài mực.”

Sau đó, nàng nghe thấy thanh âm đầy hoài nghi của Hiên Viên Kỳ: “Người vẫn như vậy?”

Như vậy? Như vậy cái gì? Nàng ngẩng đầu nhìn y hoài nghi.

Hiên Viên Kỳ bỗng nhiên cười, lẩm bẩm: “Thật ra người rất giống một người.”

— Một người?

Trái tim Liễu Vận Ngưng bỗng đập rộn lên.

— Chẳng lẽ y nhớ ra rồi sao?

Nhưng nàng lại thất vọng lần nữa, Hiên Viên Kỳ phát phát tay, lệnh cho nàng: “Qua bên kia, phân loại tất cả công văn cho trẫm, sau đó mang từng chồng một lại đây.”

“Thần thiếp lĩnh chỉ!” Thanh âm của nàng khó nén thất vọng, chậm rãi đi qua, Hiên Viên Kỳ chỉ liếc nàng một cái, rồi tiếp tục phê duyệt.

Liễu Vận Ngưng thấy núi tấu chương nhỏ nhưng cao trên bàn không khỏi kinh hãi, thì ra mỗi ngày y phải làm một lượng việc nhiều như vậy, xem ra câu ‘nhật lý vạn cơ’* không hề khoa trương. (*Nhật lý vạn cơ: miêu tả sự chăm chỉ, vốn chỉ Đế Vương hằng ngày phải xử lý chính vụ, hiện giờ thường ám chỉ công việc của các nhà lãnh đạo vô cùng nặng nề)

Liễu Vận Ngưng ngồi xuống, thấy một trục cuốn tranh* đặt ở mặt trên cùng, nàng tò mò, chẳng lẽ tấu chương hiện tại đều phải dùng trục cuốn tranh để viết. (*Trục cuốn tranh: một cây hình trụ dài dùng để làm mốc và tính chu vi phù hợp để cuộn giấy lại cho thẳng đều, thường chỉ dùng khi vẽ)

Mở ra thì thấy một bức họa cung nữ, khuôn mặt nữ tử trong tranh lộ vẻ buồn rầu, tay cầm quạt tròn che nửa mặt, phía sau là một biển hoa.

Nàng nghi hoặc, bức họa cung nữ sao lại ở đây? Kỳ lạ, bỗng nhiên phát hiện một chiếc khăn tay ở dưới bức họa, phía trên đề một bài thơ:

”Tương tư thụ để thuyết tương tư,

Tư lang hận lang lang bất tri.

Mỹ nhân túc mi tọa hoa hải,

Bất tri hà nhật xuất lâu thai.”

Tạm dịch:

”Cây tương tư nói lời tương tư,

Tuy có hận nhưng nào hay biết.

Mỹ nhân chau mày trước biển hoa,

Không hề hay mặt trời mọc trên lầu.”

Đọc đến đây, Liễu Vận Ngưng bật cười khúc khích, thì ra là đến cầu hôn, không biết vị đại thần kia, gan lớn đến đâu mà dám làm vậy.

Lắc đầu, nàng để trục cuốn tranh sang một bên, bỗng nhiên nghĩ lại, nàng để bức họa sang cạnh chồng công văn quan trọng, nữ tử trong tranh đẹp kinh người, có lẽ nàng cũng tài dữ lắm.

Tiếp đến nàng xếp công văn theo màu, phân thành nhiều loại, núi công văn nhỏ nhanh chóng được nàng phân xong, lúc xếp xong chồng cuối cùng, nàng khẽ thở phào một hơi, ngẩng đầu, thì phát hiện Hiên Viên Kỳ đang lặng lẽ nhìn nàng.

36. Chương 35

Tiếp đến nàng xếp công văn theo màu, phân thành nhiều loại, núi công văn nhỏ nhanh chóng được nàng phân xong, lúc xếp xong chồng cuối cùng, nàng khẽ thở phào một hơi, ngẩng đầu, thì phát hiện Hiên Viên Kỳ đang lặng lẽ nhìn nàng.

Khiếp sợ không ít, nàng liền ngẩng ra.

Hiên Viên Kỳ vẫn lặng lẽ nhìn nàng, rồi bước về phía nàng, Liễu Vận Ngưng cả kinh, vội đứng dậy, chỉ vào mấy chồng công văn trên bàn, như đang khoe công lao: “Bệ hạ, thần thiếp đã phân loại tất cả tấu chương rồi, xin bệ hạ hãy kiểm duyệt.”

Y nhìn lướt qua, thản nhiên nói: “Xem như tay chân cũng nhanh nhẹn.”

“.....” Nàng cúi đầu, không biết nói gì, lại nghe y nói: “Chẳng lẽ Liễu phi không có gì muốn nói với trẫm sao?”

“.....” Nàng ngẩng đầu, nhìn y hoài nghi.

Y không trả lời, nói với bên ngoài: “Vào đi!”

Một lúc sau, một thị nữ tiến vào, cúi đầu quỳ xuống: “Nô tỳ bái kiến bệ hạ, bái kiến Liễu phi nương nương.”

Liều Vận Ngưng có hơi nghi ngờ, nhìn nhìn thị nữ kia, nhìn nhìn Hiên Viên Kỳ, không biết y có dụng ý gì, bỗng dừng nghe y nói: “Người mau nói cho Liều phi nương nương, hôm qua người đã thấy những gì?”

Vừa nghe những lời này, Liều Vận Ngưng như hiểu ra y đang định nói gì: “Bệ hạ.....”

“Nếu Liều phi muốn nói thì hãy chờ một chút, trước hết hãy nghe nô nhi này nói gì đã.” Y thản nhiên nói, khiến kẻ khác không thể chất vấn gì thêm.

“Dạ!” Cẩn môi, sắc mặt Liều Vận Ngưng trắng đi.

— Chỉ là tranh chấp với thị nữ của cung khác mà thôi, thật sự nghiêm trọng đến vậy sao?

“Hồi bệ hạ.” Thị nữ kia nói: “Ngày hôm qua có hai thị nữ tranh chấp với nhau, trong đó có một người nô tỳ biết, là người trong cung của Đào phi, tên Thước Nhi, người kia thì nô tỳ chưa hề gặp, chỉ nghe thị nữ khác nói, là..... là.....” Nàng nhìn nhìn Liều Vận Ngưng, rồi nói tiếp: “Là thị nữ Lý Nhĩ thuộc của hồi môn Liều phi nương nương mang đến.”

“Nguyên nhân tranh chấp là gì?” Hiên Viên Kỳ hỏi.

“Là vì Thước Nhi bàn tán với các thị nữ khác.....” Nàng lại nhìn nhìn Liều Vận Ngưng: “Thước Nhi và các thị nữ khác bàn tán rất nhiều chuyện về Liều phi nương nương, ngôn từ thì không mấy dễ nghe, Lý Nhĩ nghe xong liền xô Thước Nhi một cái, cả hai liền động thủ với nhau.”

“Được rồi, người lui xuống đi!”

“Dạ.”

Thị nữ lui xuống, Liều Vận Ngưng buông bộ mặt đang nghiêm, không nhìn y.

“Không phải hồi nãy Liều phi muốn nói gì sao?” Hiên Viên Kỳ biết rõ còn hỏi, ngồi vào chiếc ghế Liều Vận Ngưng mới ngồi, cầm lấy trục cuốn tranh đặt ở mặt trên cùng, tay phải vớ lấy chén trà, thì thấy nước trà đã hết, không hề nâng mắt, nói với nàng: “Trà!”

37. Chương 36

“Không phải hồi nãy Liều phi muốn nói gì sao?” Hiên Viên Kỳ biết rõ còn hỏi, ngồi vào chiếc ghế Liều Vận Ngưng mới ngồi, cầm lấy trục cuốn tranh đặt ở mặt trên cùng, tay phải vớ lấy chén trà, thì thấy nước trà đã hết, không hề nâng mắt, nói với nàng: “Trà!”

“A, dạ!” Liều Vận Ngưng vội cầm lấy ấm trà rót đầy vào chén, vừa nhắc tay thì thấy y đang nhìn nàng chằm chằm với vẻ mặt âm trầm: “Đây là cái gì?”

Trong tay y, rõ ràng chính là bức họa cung nữ nàng vừa mới phân ra.

“Bức họa cung nữ.” Nàng trả lời không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh.

“Tại sao lại đặt nó trên chồng công văn quan trọng?”

“Thần thiếp cho rằng, quốc gia đại sự đương nhiên quan trọng, nhưng đại sự cả đời của bệ hạ cũng quan trọng giống vậy.”

Y như ghen hờn trước những lời của nàng, sắc mặt âm trầm, nói: “Nhiều loạn trật tự trong cung, về lý nên phạt ba mươi trượng rồi tống ra khỏi cung.”

“Thần thiếp biết.”

“Hà?” Y nhìn nàng cân nhắc: “Chẳng lẽ Liều phi không tính cầu tình thay thị nữ kia?”

“Thiên tử phạm pháp, đồng tội với thứ dân, huống chi, thật sự là nô tỳ của thần thiếp làm sai, thần thiếp không dám trái với kỷ cương, cầu tình thay nàng.”

“Thì ra Liễu phi là người thấu tình đạt lý đến vậy!” Y nheo mắt, sự mỉa mai thoáng hiện giữa đáy mắt sâu thẳm.

“Thần thiếp còn có lời muốn nói.” Không đợi Hiên Viên Kỳ mở miệng, nàng tiếp lời: “Lý Nhĩ phạm sai lầm đương nhiên là lỗi của nàng, nhưng cũng do thần thiếp không biết dạy dỗ thị nữ của mình, đây là khuyết điểm của thần thiếp, xin bệ hạ hãy minh xét, đuổi Lý Nhĩ ra khỏi cung cũng được, về phần phạt ba mươi trượng, thần thiếp nguyện thay Lý Nhĩ chịu phạt.” Nàng quỳ rạp xuống, dập đầu: “Xin bệ hạ hãy minh xét.”

Hiên Viên Kỳ có hơi kinh ngạc: “Liễu phi có biết mình đang nói gì không? Phạt ba mươi trượng, dù là một trang Đại hán* cũng không thể chịu nổi, huống chi một thiếu nữ như Liễu phi.” (*Đại hán: người đàn ông vạm vỡ)

“Thần thiếp biết.”

“.....”

“Đứng dậy đi!” Y bỗng nhiên nói.

“Xin bệ hạ hãy đáp ứng thỉnh cầu của thần thiếp.”

“Đứng dậy!”

“.....”

“Người thật cố chấp!” Y nói, giọng điệu có hơi bất đắc dĩ: “Trẫm không tính phạt nàng, người đứng dậy đi!”

Liễu Vận Ngưng ngẩng đầu kinh ngạc nhìn y.

“Chuyện này, Trẫm đã sắp xếp rồi, không được nhắc lại nữa, cũng sẽ không kinh động đến mẫu hậu, tự người giải quyết cho tốt đi!”

“Bệ hạ.....” Kinh ngạc đến nỗi không biết nói gì, ngay cả lễ nghi cơ bản cũng đã quên sạch.

Y bỗng nhiên kéo tay nàng, cùng ngồi xuống nhuễn tháp: “Hôm nay Trẫm được thấy lại một vật đã lâu không thấy ở chỗ Vân phi, Trẫm lấy làm kỳ lạ là, rõ ràng Trẫm đã đưa nó ột tiểu cô nương cách đây mười năm, tại sao đột nhiên lại xuất hiện ở chỗ Vân phi nhỉ?”

“Bệ hạ đang nói cái gì vậy? Thần thiếp nghe không hiểu.....” Nàng thì thào, mắt càng ngày càng trừng lớn hơn khi thấy y lấy cái hộp ra.

— Tại sao lại nhanh như vậy?

Cái hộp ấy chính là thứ nàng đã tặng đi rồi, và dĩ nhiên bên trong là viên trân châu nàng đã đưa cho Vân phi.

Quả nhiên, khi Hiên Viên Kỳ mở cái hộp ra, bên trong chứa một viên trân châu rất tròn.

“Liễu phi không thấy kỳ lạ sao? Rõ ràng Trẫm đã đưa nó ột tiểu cô nương mười năm trước, tại sao lại xuất hiện trong tay Liễu phi?”

“.....” Cắn môi dưới, nàng có hơi lúng túng.

Vốn viên trân châu nàng đưa cho Vân phi, chính vì biết Vân phi cũng được sủng ái ở trong cung, Hiên Viên Kỳ cũng thường đến cung điện của nàng ta, nàng tin một ngày nào đó Hiên Viên Kỳ sẽ thấy nó rồi nhớ đến chuyện trước kia, nhưng nàng không ngờ y lại phát hiện ra nó sớm như vậy, không phải nàng vừa tặng nó đi hay sao?

38. Chương 37

Vốn viên trân châu nàng đưa cho Vân phi, chính vì biết Vân phi cũng được sủng ái ở trong cung, Hiên Viên Kỳ cũng thường đến cung điện của nàng ta, nàng tin một ngày nào đó Hiên Viên Kỳ sẽ thấy nó rồi nhớ đến chuyện trước kia, nhưng nàng không ngờ y lại phát hiện ra nó sớm như vậy, không phải nàng vừa tặng nó đi hay sao?

Nàng từng nói, nếu y không nhớ, vậy nàng cũng sẽ không cưỡng cầu, nhưng nàng thấy bản thân lại không cam tâm, nàng muốn giành lại, muốn có được sự ảm áp thuộc về mình!

Nhưng, giờ đã như nguyện rồi, tại sao lòng nàng lại hoảng? Lại loạn như vậy?

“Chẳng lẽ Liễu phi không tính giải thích ư?”

“Đây là vật một người bằng hữu đã đưa cho thần thiếp.” Ánh mắt y thực bình tĩnh, bình tĩnh đến nỗi khiến nàng hoảng hốt, nàng cúi đầu không dám nhìn y, dõi theo viên trân châu trong tay y, lòng ngổn ngang.

— Đây không phải mục đích của ta sao? Tại sao sau khi thực hiện xong ta lại không thấy vui vẻ, tại sao thái độ của y không giống với tưởng tượng của ta?

”Loại trân châu này, khắp thiên hạ chỉ có ba viên, một viên, Tiên Hoàng ban ấu phi của Trẫm, một viên, Tiên Hoàng ban cho Trẫm, viên còn lại, đang ở trong tay đương kim Thái hậu, thật không hiểu, bằng hữu mà Liễu phi nói, rốt cục là người phương nào?”

“.....”

“Là mẫu phi của Trẫm? Mẫu hậu của Trẫm? Hay là Trẫm?”

“Bệ hạ—” Nàng hoảng sợ, không thể kiềm được mà thảng thốt: “Người thật sự không nhớ sao? Không nhớ ta chút nào sao? Thật sự không nhớ Ngưng Nhi sao?” Nàng loạn rồi, tất cả đều loạn cả rồi, tại sao lại trở nên như vậy? Tại sao lại không thành công?

“Liễu phi, người sao vậy?” Y hoài nghi, nhìn vẻ mặt hoảng loạn của nàng, hỏi.

Áp chế sự hoảng loạn trong lòng, nàng hít một hơi thật sâu, lệnh cho bản thân tỉnh táo lại: “Đây là thứ hồi nhỏ bệ hạ đưa cho thần thiếp, chẳng lẽ bệ hạ thật sự không nhớ sao?”

Y đứng dậy: “Tiểu cô nương mười năm trước, thật là người?”

“Đúng! Là thần thiếp!” Nàng đáp một cách nhanh chóng, thanh âm có hơi kích động.

— Y nhớ ra rồi, đúng không? Y rốt cục nhớ ra rồi sao?

“.....” Y cúi đầu nói gì đó, nhưng âm lượng quá thấp, nàng không nghe được.

Nàng cúi đầu thấp hơn, lòng như bị một tảng đá đè nặng khiến nàng không thể thở được.

Y bỗng nhiên vươn tay nâng cằm nàng lên, khẽ vuốt hai má nàng: “Vậy tại sao Liễu phi không sớm nói ra?”

“.....” Ngón tay ảm áp lướt trên da thịt lạnh lẽo của nàng, nàng buông mắt, không để y thấy sự yếu đuối trong mắt nàng.

“.....”

“.....”

Y nheo mắt, đánh giá thiếu nữ đang mang vẻ mặt tái nhợt trước mắt, sự hoang mang thoáng hiện nơi đáy mắt y.

— Người này, thật là tiểu cô nương ấy?

Y nâng tay lên, lúc sắp chạm đến trán nàng thì dừng lại, rồi chậm rãi hất lộn tóc trên trán nàng.

Yên tĩnh hồi lâu, y buông nàng ra, hừ lạnh một tiếng, sau đó phất tay áo bỏ đi.

Căn phòng trống không, quạnh quẽ.

Hai chân như không thể chống đỡ được sức nặng của cơ thể, nàng ngã khụy xuống đất trong bất lực, sự lạnh lẽo của sàn nhà truyền qua lòng bàn chân, rồi thấm thấu dần, sau đó hội tụ ở ngực trái.

— Y không tin nàng.

Gió đêm lạnh buốt thổi bung cửa sổ, bông tuyết lạnh lẽo tấp vào mặt nàng, cảm thấy rét đến tận xương, nỗi sợ hãi, như sợi dây leo, siết chặt lòng nàng, đau đến tận xương tủy.

39. Chương 38

Lưu Dục mang bình trà nóng vào, mày nhíu chặt lại: “Trời lạnh như vậy mà Nương Nương lại ngồi trên nền đất, chẳng trách Nương Nương cảm thấy không được khỏe.” Giọng điệu tuy trách cứ, nhưng ánh mắt lo lắng, đặt bình trà xuống chiếc bàn cạnh giường, sờ sờ trán Liễu Vận Ngưng, Lưu Dục hỏi: “Nương Nương có cảm thấy đỡ chút nào chưa?”

“Ừ.” Gật đầu với vẻ mệt mỏi, Liễu Vận Ngưng cũng không còn sức để mở mắt.

Vào buổi sáng hôm nay đầu Liễu Vận Ngưng có cảm giác văng vắt, vốn tưởng nghỉ ngơi một chút sẽ ổn, ai ngờ đầu càng ngày càng choáng, hơn nữa còn muốn phát sốt.

“Nương Nương hình như sốt rồi, hay mời Thái y đến xem thử cho Nương Nương đi.” Lưu Dục chau mày, lo lắng nói.

“Bản thân ta là đại phu mà.....” Nàng thì thào, hất bàn tay đang thay nàng lau mồ hôi của Lưu Dục ra.

— Ta không muốn kinh động ai khác, không muốn kinh động y, không hy vọng y cho rằng nàng đang giả bệnh.

“Đại phu đều chưa cho người khác chứ không chữa cho bản thân.”

“Không cần mà.”

“Không được, Nương Nương, lần này nô tỳ không thể nghe lời người được!” Lưu Dục kiên quyết nói, nàng không biết Liễu Vận Ngưng đang kiên trì làm gì, vì vậy không đợi Liễu Vận Ngưng trả lời, nàng đã chạy nhanh ra ngoài.

Liễu Vận Ngưng không có sức ngăn cản, bóng đêm nặng nề trùm lấy nàng.

Trong mộng, nàng ngủ không mấy yên ổn, dù nàng chạy đi đâu, đều bị một đôi mắt đen láy lạnh lùng nhìn nàng chăm chú, dù nàng chạy đi đâu, bóng đêm vô biên cũng luôn đợi nàng, nàng cứ chạy, chạy mãi, hai chân nặng đến nỗi mỗi lần nhấc lên nàng thở không ra hơi, nhưng nàng không thể dừng lại, nàng không thể không chạy.

— Sự tồn tại của ngươi chính là một sai lầm!

Không đúng, không đúng, không phải như thế, không phải.....

— Đều do ngươi hại! Ngươi là hung thủ! Hung thủ!

Không phải nàng, hung thủ không phải nàng, không phải nàng cố ý, không được nói nàng như vậy.

Không được.....

— Ngươi trả mẫu thân lại cho ta! Trả mẫu thân lại cho ta! Ngươi đúng là yêu tinh hại người! Yêu tinh hại người!

Nàng cũng có nỗi khổ, không phải do nàng cố ý.

“A—”

Nàng hét lên, mở bừng mắt.

“Nương Nương—” Là thanh âm lo lắng của Lưu Dục.

Nàng mờ mắt nhìn đầu giường, đầu óc trống rỗng.

“Thái y, Nương Nương sao vậy?”

Dời mắt trong vô thức, nàng thấy tay mình bị buộc bởi một sợi chỉ đỏ, ngơ ngác nhìn, vị Thái y trẻ tuổi thấy nàng tỉnh, thu hồi sợi chỉ đỏ, mỉm cười nói: “Nương Nương không đáng ngại, chỉ bị cảm lạnh mà thôi, bồi bổ vài ngày là khỏi thôi!”

“Sư huynh……” Thiên ngôn vạn ngữ, như nghẹn trong cổ họng, nàng chỉ biết ngậy ra nhìn vị Thái y trẻ tuổi, vị Thái y trẻ tuổi cười cười, sự dịu dàng như nước giữa hai hàng chân mày lộ ra.

“Đã lâu không gặp, Ngưng Nhi!”

40. Chương 39

“Sư huynh……” Thiên ngôn vạn ngữ, như nghẹn trong cổ họng, nàng chỉ biết ngậy ra nhìn vị Thái y trẻ tuổi, vị Thái y trẻ tuổi cười cười, sự dịu dàng như nước giữa hai hàng chân mày lộ ra.

“Đã lâu không gặp, Ngưng Nhi!”

“Sư huynh……” Nhìn thấy sự dịu dàng của người thanh niên, như đứa trẻ lạc đường tìm thấy nhà, hai mắt nàng, trở nên mờ nhuật: “Sư huynh, sư huynh—” Nàng bật người ngồi dậy, ôm lấy người thanh niên dịu dàng: “Ta rất nhớ huynh, rất nhớ, nhớ lắm.”

“Ừ, ta biết.” Vị Thái y trẻ tuổi vỗ vỗ lưng nàng, trấn an trái tim bất an của nàng.

“Ô, ô……” Nàng khóc nức nở, ôm chặt lấy y, như chụp được cọng rơm cứu mạng cuối cùng, ôm chặt đến nỗi khiến y đau.

Người thanh niên khẽ chau mày, nhưng không đẩy nàng ra, khẽ giọng nói: “Lớn vậy rồi mà còn không nhẽo.”

“……” Nàng lắc đầu, vẫn không muốn buông ra.

“Nương Nương—” Lý Nhĩ lắc đầu: “Người đừng ôm chặt như vậy, Lãnh Thiếu gia đau đến nỗi chau mày kìa.”

Liễu Vận Ngưng giờ mới phát hiện trong phòng ngoài Lãnh Hàn Vũ ra còn có người khác nữa.

Nàng buông y ra, nhớ đến sự thất lễ của mình vừa rồi, mặt có hơi hơi đỏ: “Sư huynh, huynh, sao huynh lại ở đây? Còn……” Nàng nhìn bộ y phục Thái y của y.

Y không trả lời, chỉ mỉm cười nhìn nàng: “Ta chỉ hy vọng, mọi người được hạnh phúc.”

Rất nhiều năm về sau, nàng mới hiểu ra, dưới ánh mắt dịu dàng của y, che dấu sự cay đắng không thể nói rõ.

“Sư huynh……”

“Đừng nói nữa, ta hiểu mà.” Y cắt ngang lời nàng chưa nói xong, đứng dậy: “Tiến cung là ý nguyện của ta, mọi người không cần lo nghĩ nhiều lắm gì.”

Liễu Vận Ngưng kinh ngạc nhìn y, lẩm bẩm: “Nói dối……” Triều đình từng nhiều lần mời y đến Thái y viện, y đều từ chối, tại sao lần này lại đồng ý vào đây?

Nhìn hai người bọn họ, Lưu Dục bỗng nhiên hiểu ra tại sao Lãnh Thái y nghe tin Liễu phi sinh bệnh lại sốt ruột như thế, nhưng —

Ánh mắt nàng đầy sầu lo.

— Đây không phải là một hiện tượng tốt!

Bốn người trong phòng chỉ mình Lý Nhĩ là cảm thấy vui, thấy Lãnh Hàn Vũ đứng dậy, nàng kích động, chạy đến giữ lấy tay Lãnh Hàn Vũ, hưng phát nói: “Tại sao Lãnh Thiếu gia lại trở thành Thái y? Tại sao, tại sao?”

Y cười cười: “Chẳng lẽ Tiểu Lý Nhĩ không muốn thấy ta sao?”

“Muốn, muốn!” Nàng gật đầu lia lịa, sợ y hiểu lầm: “Lý Nhĩ thích Lãnh Thiếu gia nhất!”

“Đã nói bao nhiêu lần rồi, đừng gọi ta là Lãnh Thiếu gia, cứ gọi Lãnh Đại ca được rồi!”

“Dạ, Lãnh Thiếu gia!”

Lãnh Hàn Vũ lắc đầu bất đắc dĩ: “Thật không có cách bắt buộc người!”

“Lãnh Thái y—” Lưu Dục chen ngang: “Nếu đã chẩn bệnh xong rồi, xin Lãnh Thái y hãy viết toa được, để nô tỳ đi lấy.”

Y nhìn Lưu Dục, ánh mắt kinh ngạc, hồi lâu, y mỉm cười.

— Có một người lợi hại như vậy ở bên cạnh nàng, xem ra y không cần lo lắng nữa rồi.

“Liễu phi Nương Nương, người hẳn rất rõ tình trạng của bản thân, không được tùy hứng nữa, tâm tình quá bất an sẽ không tốt cho sức khỏe của người, xin hãy nhớ kỹ lời thần, đừng uống phí tâm tư của mọi người.” Cuối cùng, y nhìn nàng sâu sắc, nói: “Thần, cáo từ trước.”

“Lãnh Thiếu gia, Lý Nhĩ đi theo người lấy được!” Lý Nhĩ nhảy cẫng lên, theo sau Lãnh Hàn Vũ: “Lưu Dục tỳ, người hãy chăm sóc Nương Nương thật tốt, Lý Nhĩ đi rồi về ngay!”

Trong phòng chỉ còn lại Liễu Vận Ngưng và Lưu Dục: “Nương Nương, nằm xuống nghỉ ngơi đi!” Lưu Dục đỡ nàng nằm xuống, vẻ mặt bình tĩnh không để lộ suy nghĩ, Liễu Vận Ngưng bỗng nhiên nắm lấy tay nàng: “Người biết rồi đúng không?”

Bàn tay đang đắp chăn cho nàng của Lưu Dục dừng lại, đứng thẳng dậy như không có chuyện gì xảy ra: “Nô tỳ không biết gì hết.”

“Thật vậy sao?” Nàng thất thần, chậm rãi buông tay.

“Nương Nương nghỉ đi, nô tỳ ở ngay bên ngoài, có việc gì cứ gọi nô tỳ một tiếng.”

“Ừ.” Nàng nhắm mắt.

Lưu Dục lẳng lặng nhìn nàng, ánh mắt phức tạp, nhưng rất nhanh, nàng xoay người rời đi.

Sau khi nàng rời đi, Liễu Vận Ngưng mở mắt, nhìn đầu giường, khẽ cười khổ.

— Nếu nàng có thể nghĩ giống Lưu Dục, rằng người nàng thích chính là sư huynh, có thể không phải đau khổ đến vậy.

41. Chương 40

“Nè! Người đừng đi nhanh như vậy chứ, chờ ta với!” Hoa tuyết trải đầy khắp vùng ngoại thành, một thiếu nữ ăn vận như một qua cầu bông găng đuoi theo người thanh niên ăn vận đơn bạc đi đằng trước, thiếu nữ ăn vận quá kín từ trên xuống dưới chỉ còn thấy hai mắt tẹt

Người thanh niên làm như không nghe thấy tiếng nàng, chỉ lo chạy.

“Nè! Nếu người không đứng lại, bỗng cô nương sẽ nói bà bà là người ăn hiếp ta đó!” Thấy y không ngừng chạy, nàng đứng lại, chống nạnh uy hiếp.

Thấy nàng đề cập đến mẫu thân y, y cứng còng, lúc định tiếp tục không để ý đến nàng, thanh âm nhàn nhả của nàng truyền đến: “Ta sẽ nói với bà bà là nhi tử ngoan ăn hiếp nhi tức của bà, xem xem ai mới là người thám hơn!” (*Nhi tức: con dâu)

“Người ” Y tức giận xoay người trừng mắt nhìn nàng: “Diễn cũng đã diễn xong rồi, nên chóng rời đi, đừng theo ta nữa!”

Y lườm thiếu nữ trước mắt, ngọn lửa giận trong mắt như sắp thiêu cháy thiếu nữ đến nơi.

Nếu biết chuyện sẽ thành ra như vậy, lúc trước y không nên cứu nàng khỏi tay bọn sơn tặc làm gì, tại sao y lại rước nhầm một người phiền phức như vậy cơ chứ?

Thấy y dừng lại, đôi mắt nhìn nàng đầy vẻ bất mãn, nhưng nàng không thèm để ý, cười híp mắt nhìn y: “Thì giờ mới là thật nè, vậy mới là một vị phu quân biết săn sóc thê tử chứ!”

Y nhìn nàng chằm chằm, lạnh lùng quát: “Đó chỉ là diễn kịch mà thôi, giờ đã diễn xong rồi, người mau rút đi cho ta nhờ!”

“Sao được chứ? Chúng ta đã bái đường thành thân, đây là sự thật, chẳng lẽ người muốn bạc tình bạc nghĩa với ta sao?”

Đồng ý với nàng giả thành thân để tránh việc bức hôn của mẫu thân đúng là việc làm sai lầm nhất trong cuộc đời y mà!

Y không ngừng nghĩ như vậy.

“Tướng công, nương tử đã làm sai điều gì mà người muốn đuổi ta đi?” Nàng tỏ vẻ ảm ức, nhìn y rưng rưng đáng thương.

Lạnh lùng nhìn nàng diễn kịch đến quá đáng, y phát hiện, để ý đến nàng là một hành động không mấy sáng suốt, cho nên y xoay người, tiếp tục chạy.

Nàng muốn thì cứ để nàng nói, để tự nàng cảm thấy chán rồi rời đi còn tốt hơn so với việc y tự đuổi nàng.

“Nè, người công ta đi đi, ta mệt chết đi được.” Thiếu nữ bắt đầu không nề: “Công ta, công ta!”

Y không quay đầu lại mà cứ tiếp tục chạy trên con đường của mình.

Thiếu nữ thấy y không bị mắc mưu, nhún vai mất hứng, chạy đuổi theo: “Thật là, không thú vị chút nào cả.”

“Người có biết tại sao người đẹp vậy mà không ai đồng ý gả cho người không?”

“Chẳng phải là vì người lạnh lùng quá đó ư! Hơn nữa không thú vị chút nào cả, giống như một khúc gỗ!”

“Nhưng cũng may cô nương đây có đôi mắt tinh tường nhìn anh hùng, người không phải sợ không ai lấy, tuy hơi buồn, nhưng bốn cô nương đây không ngại!”

”Ừ, chúng ta thành thân đến nay đã được gần một tháng rồi, rốt cục khi nào người mới dẫn ta đến viên phòng*. (*Viên phòng: bắt đầu cuộc sống vợ chồng)

“A.” Một tiếng hét truyền đến, thiếu nữ kinh ngạc nhìn thanh niên ngã lăn trên nền đất: “Người khát nước đến vậy sao? Đến nỗi găm cả tuyết.”

“Người cầm miệng ngay cho ta!” Đứng dậy một cách khó khăn, người thanh niên oán hận phun hết tuyết trong miệng ra: “Trữ Vân LƯU, rốt cục người có biết xấu hổ hay không?”

“Á ” Nàng chớp mắt nhìn y với vẻ vô tội: “Rốt cục người đã nhớ tên ta rồi sao? Tịnh Triệt tướng công!”

Nhìn đôi mắt to vô tội của nàng, Hàn Tịnh Triệt đành bắt lực.

42. Chương 41

Khách điểm náo nhiệt tiếng người, tiểu nhị ca khó xử nhìn người thanh niên và thiếu nữ tự xưng là thê tử của y: “Hai vị, rốt cục là lấy một gian phòng hay hai gian phòng đây?”

“Một gian!”

“Hai gian!”

Ồ! Tiểu nhị ca khóc không ra nước mắt.

— Rốt cục cần một gian hay hai gian đây?

Hai người này giằng co lâu quá rồi, hắn còn việc phải làm, chưởng quầy đang nhìn hắn đầy bất mãn kìa.

— Chưởng quầy ơi, hắn cũng đâu có muốn!

“Tiểu nhị ca, bạc ở chỗ ta, nghe ta đi, một gian!”

“Vậy tiểu nhân.....” Tiểu nhị ca mặt mày hớn hởi, chợt nghe một thanh âm lạnh lùng: “Hai gian!”

“Ồ—” Tiểu nhị ca hoảng sợ.

— Ánh mắt người này thật đáng sợ!

“Nè, ngươi có dễ yên được không! Ta nói một gian là một gian, nghe rõ chưa!” Nói năng hùng hổ, thiếu nữ đưa tay bịt miệng người thanh niên, quay đầu với vẻ mặt tươi cười: “Phiền ngươi, tiểu nhị ca.”

“Á không, không phiền, mời qua bên này.....” Xoay người, tiểu nhị ca vừa định lên lầu thì cổ áo bị túm lại, quay đầu thì thấy vẻ mặt âm trầm đến đáng sợ: “Ta nói hai gian, ngươi có nghe hay không!”

“Nghe, nghe rồi!”

— Ô, ông trời, hắn phải nhanh chóng thoát khỏi bọn họ!

“Tướng công, ngươi ghét ta đến vậy sao?” Thiếu nữ bỗng nhiên sửa thái độ, đáng thường nhìn người thanh niên: “Ta đã làm sai điều gì? Tướng công cứ nói ra để ta sửa, đừng vút bỏ ta mà.”

— Lại nữa!

Thấy mọi người xung quanh dùng ánh mắt khiêu trách nhìn y, y chỉ có thể day day mi tâm* một cách bất lực. (*Mi tâm: điểm giữa hai đầu lông mày, còn gọi là huyệt Ấn Đường)

— Chết tiệt, tại sao mỗi lần y biết nàng diễn kịch lại không thể nhẫn tâm cự tuyệt?

“Một gian thì một gian!”

“Được ạ!” Tiểu nhị ca như sợ y đổi ý, quay đầu nói với chưởng quầy: “Lầu một, gian đầu, phòng một!”

“Ha ha, Tịnh Triệt tướng công, ta biết ngươi tốt với ta nhất mà!” Nàng ôm cánh tay y cười híp mắt.

“.....” Y không nói gì, đang tự hỏi hận một mình.

— Tại sao? Tại sao lại bị lừa nữa?

Sau khi vào phòng, Hàn Tịnh Triệt bỏ cánh tay đang quấn quýt lấy y ra, trực tiếp ngồi xuống ghế, nói với tiểu nhị ca: “Mang nước ấm vào trước, sau đó là cơm chiều.”

“Dạ, đến ngay!” Tiểu nhị ca khom lưng cúi đầu, lui ra ngoài: “Đến ngay!”

— Hô! Loại khách nhân này thật đáng sợ!

“Tiểu Hổ, ngươi lại chết dí ở đâu vậy?” Bỗng dưng tiếng gầm sư tử Hà Đông của chưởng quầy từ dưới lầu truyền đến, vẻ mặt tiểu nhị ca suy sụp: “Đến ngay!”

— Người xui xẻo nhất chính là hắn!

“Tịnh Triệt tướng công, ngươi muốn tắm trước à?” Nằm dài ra bàn nhìn y, Trữ Vân Lưu không quên hỏi.

“.....” Y từ từ nhắm mắt lại, ngồi chuyên tâm.

— Nhiệm vụ lần này không thể xem thường, tinh thần phải hoàn toàn tỉnh táo mới được.

“Tĩnh Triệt tướng công, đừng im lặng như thế, ta rất chán!”

“.....”

“Tĩnh Triệt tướng công.....”

Ném bao quà vật đến trước mặt nàng, y lạnh lùng nói: “Đừng phiền ta!”

“Thật đúng là một khúc gỗ!” Nàng thâm bất mẫn, cũng không phiền y nữa, trực tiếp cầm lấy bao quà vật lên ăn để giết thời gian.

Rất nhanh sau, tiểu nhị ca mang nước ấm đến, Hàn Tĩnh Triệt mở mắt ra, nói: “Đi tắm!”

“Á?” Nàng ngồi thẳng dậy, ánh mắt trong suốt dõi theo y: “Người muốn tắm với ta sao?”

“.....”

“Tĩnh Triệt tướng công——”

“Nhanh đi!”

“Đi thì đi, dữ cái gì mà dữ! Hừ!” Chậm rãi bước qua pha chút nước ấm, vừa xoay người lại thì thấy Hàn Tĩnh Triệt mở cửa ra ngoài: “Ta ra ngoài chờ rồi về!”

Nhấn mũi, nàng làm mặt quỷ dõi theo bóng y cho đến khi thỏa mãn rồi mới cởi đồ đi tắm, tắm đã rồi tắt nước, nét ưu buồn thoáng hiện nơi đáy mắt.

— Không biết giờ bọn họ thế nào rồi?

Nhìn chăm chăm mặt nước hồi lâu, suy nghĩ vòng vo trăm lần rồi hồi thần, bỗng nhiên nhớ lại lần ‘tặng băng lớn’ xui xẻo bị nàng ăn bám, không khỏi bật cười khúc khích.

— A, ‘tặng băng lớn’ thật thú vị, vốn tưởng một người lạnh lùng như y nhất định rất nhàm, nhưng ngờ đâu mỗi lần chọc y thì không biết hứng thú từ đâu đến, rất muốn chơi! Nàng nhất định phải bám theo y!

43. Chương 42

Hai canh giờ trôi qua, Hàn Tĩnh Triệt nhìn nhìn sắc trời, cảm thấy cũng đủ lâu rồi mới vào phòng.

Vừa đẩy cửa vào thì thấy ai kia đang ngồi rung chân rung đùi ngồi ăn cơm, thấy y trở lại cũng chỉ chào một tiếng: “Người về rồi? Mau đến ăn cơm đi! Đồ ăn của khách điểm này cũng không tệ!” Cũng chẳng thèm liếc y lấy một cái, chỉ lo lấp đầy bụng mình.

— Bị gió lạnh thổi vào người cả ngày, còn phải gặm lương khô suốt, nàng buồn chết đi được.

Liếc nàng một cái, y ngồi đối diện nàng, nhìn động tác ăn tao nhã nhưng mau lẹ của nàng, hỏi: “Nhà người ở đâu?”

“Á?” Nghe vậy, nàng dừng động tác, nhìn y đầy kinh ngạc: “Rốt cục người cũng đã quyết định đi gặp nhạc phụ của mình rồi sao?”

Cầm cái bát đặt trước mặt lên, không để ý đến câu hỏi của nàng, chỉ nói: “Ăn mau lên, ta đưa người về!”

“Không được!” ‘Cộp’ một tiếng, nàng nặng nề buông bát: “Ta không muốn về!”

Y không để ý đến nàng, tiếp tục ăn cơm.

“Ta nói ta không muốn về, người có nghe hay không?” Nàng đoạt lấy bát của y, trừng mắt.

“Tại sao?” Y rút cục cũng nhìn nàng, chậm rãi hỏi.

“Không muốn về là không muốn về, tại sao cái gì!”

“Xem ra ngươi đã ăn no rồi, được lắm, chúng ta đi ngay bây giờ!” Y đứng dậy.

“Ta không muốn!”

“Lý do.” Liếc nàng một cái, y ngồi lại.

“.....”

“.....”

Giằng co một hồi, nàng cũng đầu hàng, cắn môi, nói: “Ta trốn hôn.”

“.....” Y khều mi: “Phụ mẫu ép buộc? Không thích?”

“Không phải.” Đáy mắt của nàng thoáng hiện sự cay đắng: “Ta rất thích người đó.”

“Hử?” Y không hiểu: “Vậy sao còn trốn hôn?”

“Đừng hỏi nữa!” Nàng không thể kiềm chế mà quát lên, thanh âm cực lớn, ngay cả chính nàng cũng bị dọa: “Ta.....” Cắn cắn môi, nàng xoay mặt không nhìn y: “Nếu ngươi thật sự không muốn cho ta theo và không muốn lo cho ta nữa, vậy ngươi đi đi!”

Khều mi nhìn nàng, giọng điệu của y vô cùng lãnh đạm: “Ta là người trả tiền cho gian phòng này.”

“Ngươi, ngươi đúng là tên khốn nạn!” Nàng đẩy y ra một cách nặng nề, xông thẳng ra ngoài.

— Khốn nạn, tất cả đều là khốn nạn cả!

Cửa bị đẩy bật ra đánh ‘rầm’ một tiếng, y ngồi xuống tiếp tục ăn cơm như không có chuyện gì xảy ra, nghe tiếng tiểu nhị ca ở ngoài cửa cứ kiên trì hỏi: “Khách quan, có cần tiểu nhân đuổi theo không?”

“.....”

“Khách quan?”

“Không cần.” Rút cục vẫn không thể làm bộ như không có chuyện gì, y đứng dậy: “Ta đuổi theo là được rồi.”

— Gặp phải một kẻ phiền phức như vậy, y biết lắm mà!

44. Chương 43

“Nương Nương, đừng làm nữa, ăn bữa trưa đã rồi hân tiếp!” Lưu Dục thấy Liễu Vận Ngưng trốn trong gian phòng nhỏ đổ bình này vào bình kia, ngoại trừ bất lực vẫn là bất lực.

Nàng thật không hiểu, chủ tử của nàng sao lại hứng thú với việc chế được đến vậy?

“Ừ, sắp xong rồi, đợi chút nữa thôi.” Vẫn không quay đầu lại, Liễu Vận Ngưng không hề thấy sắc mặt nặng nề của Lưu Dục, vẫn còn đang chìm đắm trong công việc của mình.

Nàng không ngờ thì ra trong Hoàng cung lại có nhiều dược liệu quý giá hiếm có đến vậy, nàng có thể hái rất nhiều thảo dược ở hậu viện của Liễu uyển, trong đó có đủ loại dược liệu quý giá, tuy cũng có vài loại không có tác dụng gì, nhưng vậy là đủ rồi.

Chỉ cần những thứ này, nàng đã có thể khiến mình bận rộn, cũng sẽ không để bản thân có thời gian rảnh để suy nghĩ miên man.

“Đang làm gì vậy?” Giọng nói trầm thấp vang lên khiến tay nàng giật bắn, cái bình trong tay rơi thẳng xuống đất, ‘choang’ tiếng vang lạnh lạnh phát ra, bột phấn văng tung tóe.

Sau đó thì nghe thấy thanh âm bối rối của Lưu Dục: “Cung nghênh bệ hạ.”

“Lui xuống.” Y nói.

“Nô tỳ tuân lệnh!” Lo lắng liếc Liễu Vận Ngưng một cái, Lưu Dục mới cúi đầu bước ra ngoài.

Nghe tiếng đóng cửa, Liễu Vận Ngưng mới tỉnh mộng, xoay người lại, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh: “Thần thiếp cung nghênh bệ hạ.”

Hiên Viên Kỳ lẳng lặng nhìn nàng, như đang muốn tìm kiếm cái gì đó trên mặt nàng, nhưng vẻ mặt nàng ngoài bình tĩnh thì vẫn là bình tĩnh.

“Liễu phi đang làm gì vậy?” Y hỏi, chậm rãi tiến vào, ánh sáng bị y chặn, Liễu Vận Ngưng chỉ có thể cúi mặt nhìn cái bóng đang tiến về phía nàng.

“Hồi bệ hạ, thần thiếp đang nghiên cứu chế tạo tân dược.”

Y không nói gì, thận trọng quan sát căn phòng nhỏ u ám, cuối cùng tầm mắt y dừng lại trước một loạt bình sứ trên bàn: “Tất cả đều do Liễu phi chế ra?”

“Có một số phải, có một số không phải.” Lúc nàng đang đoán dụng ý của y, lại nghe y nói: “Nghe nói người bị bệnh, đã khỏe hơn chưa?”

“Đã khỏe rồi ạ.” Nàng nhìn vị Đế Vương bỗng trở nên dịu dàng với vẻ thụ sủng nhược kinh*, trên khuôn mặt tái nhợt thoáng hiện vẻ kinh ngạc.

“Khí sắc của người thoát nhìn không được tốt lắm, có nên gọi Thái y đến xem qua không?”

“Đã, đã xem qua rồi.”

“Ừ, vậy thì được!” Y bỗng nhiên nắm tay nàng, rồi dắt ra ngoài, một cơn gió lạnh thổi đến, nàng rung mình gượng gạo.

“Người ăn vận quá ít!” Như đang trách cứ nàng, nhưng ngay sau đó, một tấm áo choàng còn ấm quần lấy nàng.

“Bệ hạ.....” Nàng ngẩng mặt, nhìn vị Đế Vương bỗng trở nên khác trước, có hơi trở mắt.

— Y như vậy, như thiếu niên khi ấy, như thiếu niên đã nói sẽ dẫn ta đi, khoe môi y nở nụ cười, sự dịu dàng trong mắt y, động tác đầy thương yêu của y, tất cả mọi chuyện y làm, giống như y khi ấy.

Tại sao, tại sao lại thành ra như vậy?

Chẳng lẽ.....

Nàng trừng lớn hai mắt, bỗng dưng nắm lấy tay y: “Người tin ta thật sao? Người tin ta đúng không? Người nhớ ra ta rồi có đúng hay không?”

Y không trả lời, hất lộn tóc trên trán nàng, vuốt ve một bên thái dương của nàng, động tác rất mực dịu dàng, nhưng nụ cười của y khiến nàng khó hiểu, nàng phát hiện, nàng không thể hiểu nổi ý nghĩa của nụ cười đó của y.

45. Chương 44

Y không trả lời, hất lộn tóc trên trán nàng, vuốt ve một bên thái dương của nàng, động tác rất mực dịu dàng, nhưng nụ cười của y khiến nàng khó hiểu, nàng phát hiện, nàng không thể hiểu nổi ý nghĩa của nụ cười đó của y.

— Hạnh phúc đến quá nhanh, quá mãnh liệt, khiến ta không thể tin được, ta rất muốn tin, thật sự rất muốn.....

“Người thật sự nhớ ra ta rồi sao?” Hai mắt nàng đầy kỳ vọng, nhìn y tha thiết.

— Kỳ ca ca, van người đó, đừng để ta thất vọng lần nữa, van xin người.....

“Nịnh Nhi, không phải sao? Người không phải nói mình là Nịnh Nhi gì đó sao?”

“Không phải, ta không phải nàng, ta là Ngưng Nhi!” Ánh sáng trong mắt mờ dần, nàng bỗng muốn cười, cười sự ngu xuẩn của chính mình, chuyện đến giờ, tại sao còn ôm hy vọng với y? Y sớm đã không còn là tiểu thiếu niên mười năm về trước ấy, đã không phải nữa rồi.

— Kỳ ca ca của ta, đã không còn nữa!

Y lấy viên trân châu kia ra, nói: “Viên trân châu này, là thứ Trầm đưa cho Nịnh Nhi, nếu ở trên người người, vậy không phải người là Nịnh Nhi hay sao?”

“Người.....” Nàng trừng mắt: “Người cho rằng tiểu cô nương mười năm trước chính là Liễu Uẩn Nịnh ư?”

“Chẳng lẽ không phải?” Y dịu dàng vuốt ve một bên trán nàng: “Trầm nhớ, mười năm trước, Trầm đã gặp được một tiểu cô nương ở phủ Thừa tướng, người nói tiểu nương ấy là người, vậy người chính là Liễu Uẩn Nịnh, không phải sao?”

“.....” Nàng trợn mắt, nhìn y khó tin.

“Sao không nói gì? Chẳng lẽ Trầm nói sai sao? Không phải người bảo mình là Liễu Uẩn Nịnh, chính là tiểu cô nương kia sao?”

“Không phải, ta không hề nói vậy, ta là Liễu Vận Ngưng, không phải Liễu Uẩn Nịnh, cho đến giờ vẫn không phải.....” Người quen người mười năm trước, rõ ràng chính là Liễu Vận Ngưng.

“Liễu Vận Ngưng? Ha!” Y cười khê một tiếng, thanh âm dịu dàng như nước: “Đó là ai vậy?”

“.....” Huyết sắc trên mặt nàng dần lui, thân thể loạng choạng, lùi về sau vài bước.

— Tại sao, tại sao y lại nói vậy, người quen biết y mười năm về trước chính là Liễu Vận Ngưng, tại sao lại thành ra như vậy.....

“A!” Y cười cười, ôn hòa nói: “Người đưa viên trân châu này cho Vân phi, không phải muốn Trầm nhìn thấy sao? Người không phải muốn nói cho Trầm người chính là Liễu Uẩn Nịnh ư? Người là đang muốn nói cho Trầm, những lời của Nhị nương là vu khống người, có đúng không? Vậy sao giờ người lại phủ nhận?”

“Không, ta chưa bao giờ nghĩ như vậy.....” Nàng phủ nhận một cách yếu ớt, trong mắt đầy những đau thương.

— Tại sao người nhớ rõ lời hẹn ấy, chỉ có một mình ta? Ta là muốn để y thấy được, chính ta cũng không muốn để y nghĩ ta là Liễu Uẩn Nịnh, người quen y mười năm trước, rõ ràng là Liễu Vận Ngưng, thế tại sao y lại nghĩ đó là Liễu Uẩn Nịnh?

Y đã sớm nhìn thấu màn kịch nhỏ này của nàng, nhưng vẫn không chịu tin nàng, hay là không muốn tin nàng.....

“Liễu Uẩn Nịnh vốn không phải tiểu cô nương ấy, hai người vốn không phải cùng một người!”

“Thật vậy sao?” Y vẫn vuốt ve một bên thái dương của nàng: “Liễu Uẩn Nịnh và tiểu cô nương kia có phải cùng một người không Trầm không cần biết, nhưng—” Y dừng một chút, nâng cằm nàng lên: “Trầm chỉ biết, tiểu cô nương kia từng ngã từ trên cây xuống, ở đây của nàng.....” Y khê ấn thái dương của nàng: “Có một vết sẹo, tại sao người lại không có?”

“Đó là vì.....” Nàng đã cầu sự phụ xóa nó đi.

“Người còn chưa chịu nói sao? Viên trân châu này từ đâu mà ra?” Y bỗng xô nàng ra, lạnh lùng nhìn nàng ngã xuống đất.

Những hạt cát thô ráp làm xước cổ tay nàng, máu đỏ thấm nhuần, nàng ngờ ngác trông xuống hồ nước xanh biếc, mặt nước lạnh lẽo phản chiếu bóng hình nàng, thảm hại cực kỳ.

“Tiểu cô nương ấy đâu rồi? Tại sao viên trân châu này lại ở trong tay ngươi?” Lúc thấy viên trân châu này, y mới nhớ ra lời hẹn ước lúc nhỏ, nhưng—

Y chớp mắt, nhìn thiếu nữ ngã lăn trên nền đất với ánh mắt đầy chán ghét.

Nếu không phải một bên thái dương của nàng không có vết sẹo, y đã tin nàng chính là tiểu cô nương ấy, dù sao hai người cũng rất giống nhau, tiếc thay, nàng quá sơ hở, lúc y bế tiểu cô nương ngã từ trên cây xuống đi tìm đại phu, đại phu đã tiếc nuôi bảo vết sẹo ấy sẽ theo nàng cả đời này.

46. Chương 45

Nếu không phải một bên thái dương của nàng không có vết sẹo, y đã tin nàng chính là tiểu cô nương ấy, dù sao hai người cũng rất giống nhau, tiếc thay, nàng quá sơ hở, lúc y bế tiểu cô nương ngã từ trên cây xuống đi tìm đại phu, đại phu đã tiếc nuôi bảo vết sẹo ấy sẽ theo nàng cả đời này.

Vậy nếu nàng thật sự là tiểu cô nương ấy, thế sao không thấy vết sẹo kia?

“Viên trân châu này ở đâu ra?”

“Nó là của ta.....” Nàng thì thào, chỉ biết lặp lại câu này, sắc mặt nàng tái đi như muốn trở nên trong suốt.

— Thì ra sự dịu dàng vừa nãy của y là giả, chẳng qua là muốn đùa giỡn ta thôi, tin ta cái gì chứ, nhớ ra ta cái gì chứ, đều là lừa taa cả, tại sao ta còn muốn tin? Tại sao còn muốn tin y? Kỳ ca ca của ta, đã không còn nữa, không còn nữa.

— Nhưng, đó là viên trân châu của ta, là viên trân châu Kỳ ca ca đã đưa cho ta, là của ta!

Nàng bừng tỉnh, cổ vùng vẫy đoạt lại viên trân châu trong tay y: “Người trả lại cho ta, đó là viên trân châu của ta, trả lại cho ta!”

Y tránh tay nàng, chán ghét nói: “Liễu Vận Ngưng, ngươi thật khiến kẻ khác cảm thấy ghê tởm!”

Sắc mặt nàng càng thêm tái nhợt, kinh ngạc nhìn vị Đế Vương đang nhìn nàng từ trên cao, ánh nàng bỗng đầy hoang mang.

— Đây là ai? Tại sao y lại dùng ánh mắt ấy nhìn ta? Là Kỳ ca ca ư? Không phải, không phải, Kỳ ca ca sẽ không nhìn ta như vậy, Kỳ ca ca là người đối xử tốt với ta nhất trên thế gian này, y sẽ không đối xử với nàng như vậy, vậy thì đây là ai? Tại sao y lại nói ta thật đáng ghê tởm?

“Ngươi thật sự không xứng có khuôn mặt giống Liễu Uẩn Nịnh!” Y cúi xuống, ánh nhìn nghiêm túc lạnh lẽo đến cực điểm, chậm rãi nói từng chữ một: “Ngươi không xứng đáng có được khuôn mặt này chút nào!”

— Đau quá, ở đây, đau quá.

Nàng ôm ngực, tầm mắt mơ hồ không thể nhìn rõ được sự khinh thường của y, nhưng ánh mắt lạnh lẽo của y như một tấm lưới, quấn chặt lấy nàng.

— Không được, không được đối xử với ta như vậy, không được nói ta như thế, ta không làm gì sai, chẳng qua ta chỉ muốn lấy lại sự ấm áp thuộc về mình thôi, chẳng qua chỉ muốn lúc ta lạnh sẽ có ai đó ôm chặt ta, tại sao lại đối xử với ta như vậy, ta không làm sai cái gì cả, chẳng lẽ khao khát sự ấm áp cũng là sai hay sao?

Tim như bị bóp nghẹt, nỗi đau này, đau sâu sắc, đau như bị rất nhiều ngàn châm đâm vào da, kéo dài, nỗi đau kéo dài rất khó chịu, rất khó chịu.

“Trả lại cho ta, trả nó lại cho ta.....” Tròng mắt nàng chỉ còn lại hình bóng viên trân châu: “Trả nó lại cho ta.”

— Nó là của Kỳ ca ca đưa cho ta, là của Kỳ ca ca đưa cho ta, trả lại cho ta!

Nàng bỏ nhào đến muốn lấy lại, Hiên Viên Kỳ đứng thẳng người, cười lạnh: “Người muốn nó sao?”

“Trả lại cho ta!”

“Muốn thì tự đi mà lấy!” Y nở nụ cười tàn nhẫn, vung tay, một tiếng ‘tôm’ phát ra từ hồ nước trong xanh bên cạnh.

Nàng ngậy người, ngơ ngác nhìn hồ nước trong xanh lạnh giá, từng vòng sóng nổi lên, sự tuyệt vọng, như những nhánh cây khô bám vào lòng, từng chút từng chút một để lại những dấu vết không thể xóa nhòa trong trái tim vỡ nát, ngấm vào da thịt, khắc vào xương tủy.

— Kỳ ca ca, chúng ta thật sự không thể quay trở về như trước sao

47. Chương 46

Nàng ngậy người, ngơ ngác nhìn hồ nước trong xanh lạnh giá, từng vòng sóng nổi lên, sự tuyệt vọng, như những nhánh cây khô bám vào lòng, từng chút từng chút một để lại những dấu vết không thể xóa nhòa trong trái tim vỡ nát, ngấm vào da thịt, khắc vào xương tủy.

— Kỳ ca ca, chúng ta thật sự không thể quay trở về như trước sao.....

Lạnh lùng liếc nàng một cái, Hiên Viên Kỳ phát tay bỏ đi như lần trước.

— Liễu Vận Ngưng? Hừ! Lại còn mang tên giống nàng nữa chứ!

Nàng mở mắt quay đầu, bóng dáng kiên quyết rời đi trước tầm mắt mơ hồ của nàng dần dần đi xa cho đến khi biến mất.

Trong đêm khuya tĩnh lặng, sự tuyệt vọng vỡ òa, trào ra khỏi hốc mắt, xẹt qua khóe mi, khóe môi, thấm sâu vào nền đất lạnh lẽo, rồi biến mất tăm.....

Lệ rơi, cũng sẽ có một khắc nào đó dừng lại.

Vậy sự tuyệt vọng cũng sẽ biến mất trong chớp mắt sao?

Nhắm mắt lại, nàng che dấu nỗi tuyệt vọng, nhưng lệ vẫn không ngừng tuôn rơi trên mặt nàng, dâng trào thành lụt.

Đất cát trộn lẫn trong tuyết, bóng dáng y đã sớm biến mất, nàng bụm miệng, tiếng nức nở thoát ra ngoài, nghe rõ mồn một trong cõi đất trời tĩnh mịch.

“Ô ô.....”

Đừng, đừng đi, Kỳ ca ca đừng đi, đừng bỏ Ngưng Nhi lại.

Van người! Ngưng Nhi rất cô đơn.....

— Tại sao phải ném nó đi, rõ ràng người đã tặng cho ta, vậy tại sao lại ném nó đi.....

Hồ nước trong xanh lạnh giá dần trở nên yên ả, những gợn sóng nhạt dần, hồ nước trong như một mặt gương lạnh lẽo toát hơi lạnh, phản chiếu rõ ràng sự thâm hại của nàng.

Nỗi đau này, không mấy rõ ràng, nhưng đau tận xương tủy.

Đó là viên trân châu thuộc về nàng, là viên trân châu của nàng!

Hoảng loạn, vì ngồi trên nền tuyết nên chân có hơi cứng lại, thân hình mảnh khảnh lung lay sắp đổ, nàng chậm rãi đến bên hồ —

Đó là viên trân châu của nàng, viên trân châu của nàng ở đây.....

“Nương Nương—”

Tiếng hô đầy kinh hoảng từ phía sau truyền đến, nàng chậm rãi xoay người, đôi mắt mơ hồ như thấy một khuôn mặt đang kinh hoảng, mở to mắt, nàng quay lại nhìn mặt hồ yên ả, nụ cười mỉm thản nhiên hiện trên khóe môi —

Viên trân châu của nàng, viên trân châu đó ở đây.....

Thân thể đổ về phía trước, tiếng hô lại vang lên từ phía sau, nàng chau mày bất mãn.

— Ổn thật.

Giây tiếp theo, tiếng nước vang lên, thứ chất lỏng lạnh lẽo vây kín toàn thân nàng, cảm giác hít thở không thông trời dậy như thủy triều dâng.

Nàng vẫy vùng trong lo sợ —

Thật khó chịu.....

Bàn tay đang vùng vẫy như vớ phải thứ gì đó nho nhỏ —

Đó là viên trân châu của nàng ư?

Cơ thể đang vẫy vùng trầm tĩnh lại, khóe môi sắp đông cứng nở nụ cười thỏa mãn.

— May mà nó còn ở đây.

Bóng đêm nặng nề nuốt sống tinh thần của nàng, nàng như lâm vào giấc mộng dài.

Trong mộng, nàng vẫn là tiểu cô nương đào đất trồng cây dưới ánh mặt trời, sau lưng có ai đó tò mò hỏi: “Người đang làm gì ở đây vậy?”

Nàng xoay người, một tiểu thiếu niên vận y phục trắng muốt, đứng sau lưng nàng lẳng lặng mỉm cười, trên mặt y, thoáng hiện sự dịu dàng mà nàng biết.

Đó là, Kỳ ca ca của nàng.....

48. Chương 47

“Lãnh Thái y, đa tạ ngài!” Lưu Dục tiên Lãnh Hàn Vũ, tuyết đã rơi suốt bốn ngày, nền đất như được lót một thảm tuyết dày cộm, cả đất trời như bị bao trùm bởi tuyết.

“Không cần khách khí—” Đôi mắt đầy tơ máu không thể giấu nổi được sự mệt mỏi, Lãnh Hàn Vũ xoay người nhìn vào trong phòng, lẳng lặng dấu kín sự lo lắng vào lòng, nói: “Hiện giờ, xem như đã vượt qua cơn nguy kịch, nhưng.....”

“Nhưng sao?” Ngắc đầu, mắt Lưu Dục cũng đầy tơ máu: “Chẳng lẽ còn gì không ổn ư?”

“Lần này xem như đã được cứu, nhưng thân thể Nương Nương vốn đã suy yếu, nay lại nhảy xuống hồ nước lạnh, chỉ e là sẽ để lại di chứng.”

“Di chứng gì?” Nàng chau mày, hỏi.

“Bây giờ còn chưa rõ, nhưng tim của Nương Nương không được khỏe, đại khái là.....” Y lắc đầu, không nói thêm gì nữa.

“Ừm, nô tỳ biết rồi.” Nàng chau mày, gật gật đầu tiếp lời: “Nô tỳ phải vào chăm sóc Nương Nương, để nô tỳ tiễn Lãnh Thái y trước đây!”

“Ta.....” Y muốn nói lại thôi, nhìn nhìn Lưu Dục, chậm rãi hỏi: “Nương Nương, thật là đã vô ý rơi xuống hồ sao?”

“Lãnh Thái y, tại sao lại hỏi như vậy? Chẳng lẽ ngài cho rằng nô tỳ đang gạt người sao?” Lưu Dục nhìn y một cách thẳng thắn, thanh âm bình tĩnh.

“.....” Lắc đầu, y không trả lời, chỉ nói: “Trong quá trình cứu chữa, ta hoàn toàn không cảm nhận được ý chí muốn sống của Nương Nương.....” Y thở dài: “Thôi, thôi, hiện giờ quan trọng nhất là cứu Nương Nương, còn lại, hẵng bàn sau!” Lấy lại y tương* từ tay Lưu Dục, Lãnh Hàn Vũ liếc mắt nhìn người đang nằm hôn mê trong phòng, xoay người rời đi. (*Y tương: hòm đựng thuốc, đựng dụng cụ ngành y)

Một cơn gió lạnh thổi đến, Lưu Dục kinh ngạc đứng đó, nhìn theo bóng Lãnh Hàn Vũ.

— Không có ý chí muốn sống sao?

“Nương Nương—” Nàng thì thào, quay đầu nhìn thiếu nữ đang nằm chau mày: “Rốt cục đã xảy ra chuyện gì?”

“Lưu Dục tỷ—” Lý Nhĩ chạy ra với đôi mắt đỏ hoe: “Hình như Nương Nương lại gặp ác mộng, người không ngừng rơi lệ kìa.”

Nghe những lời Lý Nhĩ nói, Lưu Dục bất chấp tất cả chạy vào trong, trên giường lớn, thiếu nữ càng thêm nhỏ bé.

“Nương Nương, Nương Nương—” Khẽ gọi, mắt Lưu Dục dần đỏ lên.

Thiếu nữ mảnh mai cuộn mình, như con thú nhỏ đang tự sưởi ấm, Lưu Dục nhìn mà đau lòng: “Nương Nương.....” Khẽ lay người trên giường, thì phát hiện nàng đang khẽ run rẩy.

“Nương Nương.....”

Lý Nhĩ đứng bên cạnh khóc nức lên: “Lưu Dục tỷ, tại sao Nương Nương lại vô cớ nhảy xuống hồ?”

Khẽ thay nàng lau mồ hôi, Lưu Dục nhìn bàn tay đang nắm chặt thành nắm đấm của Liễu Vận Ngưng, trong tay là một viên đá thô ráp, nàng giữ chặt nó như thể đó là món đồ quan trọng với sinh mạng, hít sâu, không muốn buông tay.

“Người đi nghỉ đi, Nương Nương có ta chăm sóc là đủ rồi.” Nàng né tránh câu hỏi của Lý Nhĩ, bình tĩnh nói.

— Có một số việc, người ngoài cuộc không thể hiểu hết được.

49. Chương 48

Trong phòng hương khói lượn lờ, nam tử và nữ tử ngồi đối diện với nhau, ở giữa bày một bộ bàn cờ, quân trắng quân đen mỗi bên chiếm cứ một phương, tuyết ngoài trời bay bay rồi rơi xuống, cả căn phòng trở nên ấm áp.

Ngón tay trắng ngần của nữ tử giữ chặt quân trắng, khẽ đặt xuống một góc của bàn cờ, nam tử liền chau mày, buông quân đen trong tay xuống: “Kỳ nghệ của Vân phi tiến bộ hơn rồi, Trẫm lại thua.”

“Kỳ nghệ của thần thiếp sao tiến bộ hơn được, rõ ràng là bệ hạ thất thần.” Vân phi vừa dọn dẹp tàn cục, vừa cười nói.

“Đẹp đi!” Hiên Viên Kỳ thần nhiên nói.

Bàn tay đang góp nhặt những quân cờ của Vân phi dừng lại, ngẩng đầu nhìn vị Đế Vương đang dựa lưng vào ghế nhắm mắt dưỡng thần, buông quân cờ trong tay xuống: “Thải Nhi.”

“Có nô tỳ.”

“Đẹp hết đi.”

“Dạ, Nương Nương.” Sau khi vâng lệnh, Thái Nhi bắt tay vào dọn dẹp, không lâu sau Thái Nhi liền lui xuống.

“Bệ hạ, đã xảy ra chuyện gì khiến người phiền lòng à?” Vân phi đứng dậy, bước đến sau lưng y, xoa bóp vai cho y.

“.....”

“Có phải vì chuyện Liễu phi muội muội rơi xuống nước không?” Nàng cả gan đoán mò, lúc nàng thấy vị Đế Vương mở bừng mắt vì lời nói đó của nàng, nàng biết ngay là mình đã đoán đúng rồi.

“Ha ha, bệ hạ không cần lo lắng quá mức đâu, Thái y không phải đã bẩm báo lại rồi sao? Liễu phi muội muội ngoài thân thể yếu nhược ra đã không còn gì đáng ngại nữa.”

“Vân phi—” Lạnh lùng liếc nàng một cái, y nói: “Cách nói chuyện của nàng thay đổi nhiều lắm.”

“Chẳng lẽ không đúng sao?” Nàng không sợ ánh mắt lạnh lẽo của y, tiếp lời: “Tâm tình bệ hạ bất định cả một đêm, tuy thoát nhìn thì không thấy, nhưng có vài lần hạ cờ đều do thần thiếp nhắc bệ hạ hồi thần.”

“.....” Y không trả lời nàng, nhắm mắt lại một lần nữa.

“Nếu lo lắng thì tại sao không đến thăm? Chuyện Liễu phi muội muội rơi xuống nước đã gần một tháng rồi, bệ hạ thật sự không muốn đến thăm sao?”

Y vẫn nhắm nghiền mắt, nói: “Vân phi hy vọng đây được Trẫm đến chỗ người khác đến vậy sao?”

“Ha ha, bệ hạ buồn cười thật, thần thiếp nào dám giao bệ hạ cho người khác, nhưng nếu tâm đã không ở đây, dù cả thân thể bệ hạ ở đây thì cũng có ích gì? Điều này thần thiếp phải tự hiểu lấy.”

“Vậy lần này Vân phi có thể đã đoán sai rồi.” Y mở mắt, kéo tay nàng, hiếm khi giải thích: “Vừa rồi nhận được mật hàm xin phép của Lân quốc, Lân quốc sẽ phái Nhị Hoàng tử đến thăm Kỳ quốc, Trẫm đang suy nghĩ xem Lân quốc đang có dụng ý gì.”

“.....” Vân phi cúi đầu suy nghĩ.

— Bệ hạ, chẳng lẽ người không biết cái gì gọi là ‘giấu đầu lòi đuôi’ sao? Người chưa bao giờ giải thích với ai vì điều gì, tại sao lần này lại ngoại lệ?

Ngẩng mặt, nàng cười nói: “Bệ hạ, đã không còn sớm nữa, ngày mai còn phải lâm triều, nên đi nghỉ sớm!”

Thần nhiên liếc nàng một cái, y nói: “Nàng đi nghỉ trước đi!” Dứt lời, đứng dậy, y bỏ đi mà không hề quay đầu lại, đương nhiên không thấy vẻ ái mộ sâu sắc trong mắt nàng.

— Người vẫn vậy, vẫn luôn như vậy!

50. Chương 49

Trong khoảng thời gian hơn một tháng qua, bệnh tình của Liễu Vận Ngưng thất thất thường thường, lúc thì sốt cao lúc thì sốt nhẹ, không khắc nào khiến người ta bớt lo cả. Lưu Dục bận tối mảy tối mặt, đun nước rồi lại đun nước, nấu được rồi lại nấu được, Lưu Dục và Lý Nhĩ vội đến sờ đầu mẹ trăn, không có thời gian ngồi xuống nghỉ lấy hơi, đặc biệt là Lưu Dục, ngoại trừ thời gian dùng bữa ra, thì không khắc nào không ở bên Liễu Vận Ngưng.

Lúc Liễu Vận Ngưng được cứu, có lẽ các nàng không rõ dụng ý của bệ hạ là gì, ngày đầu tiên có rất nhiều phi tử đến thăm Liễu Vận Ngưng, cả ngày họ cứ nói đùa nhau đến không dứt, việc tiền từng người khiến

Lưu Dục càng thêm vội, sau đó các nàng không thấy bệ hạ đến Liễu uyển, dần dần ít lại vắng hơn, đến giờ thì hầu như không còn ai đến thăm, Liễu uyển lại khôi phục sự vắng vẻ lúc đầu.

— Có lẽ tất cả mọi người đều cho rằng Nương Nương đã bị thất sủng!

Lưu Dục trầm nghĩ.

Tuy không phải để tâm đi tiếp đãi chúng phi tử vốn không phải thiệt tìn đến thăm khiến Lưu Dục có hơi chán nản, nhưng ngoài ra cũng khiến nàng khê thở phào, rốt cục nàng cũng có thể tập trung tinh lực chăm sóc Nương Nương.

Ngày hôm đó, thời tiết rất đẹp, tuyết rơi hơn nửa tháng rồi mà vẫn chưa ngừng, Lưu Dục cầm bát được còn nóng hổi đẩy cửa điện đang khép hờ, vẻ mặt lập tức trầm xuống.

“Nương Nương—” Thanh âm hàm chứa sự nhắc nhở vang lên, cuốn sách trong tay Liễu Vận Ngưng bị đoạt đi, nàng ngẩng đầu thì thấy Lưu Dục đang trừng nàng với vẻ không đồng ý: “Nương Nương lại lén nô tỳ đọc sách nữa rồi! Nô tỳ đã nói không biết bao nhiêu lần, tỉnh đường cho tốt đã, tại sao Nương Nương lại không nghe!” Giọng điệu lên án, Liễu Vận Ngưng cười ảm đạm, nói: “Ta không ngủ được, cũng không muốn nằm cả ngày.”

— Vậy rất giống một phế nhân.

“Không muốn nằm cũng phải nằm, Lãnh Thái y nói bây giờ Nương Nương không nên xuống giường.” Thái độ của Lưu Dục rất kiên quyết, buông bát được xuống, mặt nàng nhăn lại vì Nương Nương của nàng không chịu nghe lời.

Liễu Vận Ngưng cười nói: “Ta không xuống giường, vẫn an vị trên giường đọc sách đó thôi.”

“Không được, đọc sách hao tổn tâm thần, Nương Nương không được tùy hứng nữa!”

“Lưu Dục—” Nàng nói với vẻ bất đắc dĩ.

“.....”

“.....”

Đối diện hồi lâu, Liễu Vận Ngưng đành thỏa hiệp, chỉ có thể bất đắc dĩ nói: “Suốt ngày nằm trên giường quả thật rất buồn.”

“Đợi cho Nương Nương khỏe hẳn đã, rồi Nương Nương muốn làm gì nô tỳ cũng sẽ không ngăn cản.” Giọng điệu hòa hoãn, Lưu Dục bưng bát được đen ngòm lên: “Đây, người uống hết bát được này cái đã.”

“.....” Nhìn bát được đen ngòm còn tỏa vị đắng, đôi mày thanh tú khê nhướn, nhưng vẫn ngoan ngoãn đón lấy, chau mày uống cạn.

Thấy Liễu Vận Ngưng nhu thuận, lòng Lưu Dục quặn đau, gượng cười bảo: “Uống được xong rồi thì nghỉ ngơi đi, đừng lén nô tỳ đọc sách nữa, cuốn sách này nô tỳ sẽ giữ giùm Nương Nương, đợi khi nào thân thể Nương Nương khỏe hẳn thì nô tỳ sẽ trả lại cho người.” Đối với chuyện xảy ra ngày hôm ấy, nàng không phải không muốn biết, nhưng nếu Nương Nương đã không muốn nói, vậy nàng sẽ không hỏi, có lẽ Nương Nương đã nghĩ thông rồi

“Nương Nương có còn cảm thấy không khỏe chỗ nào không?”

“Không.” Nàng lắc đầu, ôm lấy đầu gối: “Ta khỏe mà, không cần lo lắng.”

Mấp máy môi, Lưu Dục định nói gì đó nhưng rồi lại lảng lạng lui ra ngoài, cửa nhẹ nhàng đóng lại, tấm cung lập tức trở nên tĩnh lặng.

Một cơn gió lạnh thổi bùng cửa sổ, Liễu Vận Ngưng nhìn bầu trời trong xanh bên ngoài, cái cảm xình xấn đặt trên đầu gối, vẻ mặt lạnh nhạt, mơ hồ có thể cảm nhận được sự hoang mang, đôi mắt to tròn vô cùng bình tĩnh.

Bỗng cánh cửa của tấm cung lại bị đẩy vào, Liễu Vận Ngưng không quay đầu nhưng có thể nghe tiếng bước chân nhẹ nhàng, tiếng bước chân của người đó rất khê, nhỏ như tiếng bước chân của mèo.

“Có chuyện gì sao, Lý Nhĩ?” Không quay đầu, nàng chỉ khẽ giọng hỏi.

Lý Nhĩ đứng le lười sau lưng nàng, ôm lấy nàng không chịu buông: “Nương Nương, sao người biết là Lý Nhĩ?”

Nàng cười cười, quay đầu lườm Lý Nhĩ một cái, nói: “Trong cung, ngoại trừ người ra thì còn có ai dám tự tiện xông vào tấm cung của ta?”

“Ha ha.....” Nhấn mũi, Lý Nhĩ làm mặt quỷ với nàng: “Đều tại Nương Nương cả, tại sao đang yên đang lành lại muốn vào cung làm Nương Nương gì đó, ở cùng Lãnh Thiếu gia như trước có phải tốt không!”

Nói đến đây nàng cực kỳ bất mãn, tuy hiện tại Lãnh Thiếu gia cũng đã tiến cung, nhưng nàng không thể thường xuyên gặp Lãnh Thiếu gia, muốn gặp y một lần cũng phải có lý do, buồn chết đi được!

“Nương Nương, sau này chúng ta phải vĩnh viễn ở đây sao?”

Vĩnh viễn.....

Liễu Vận Ngưng giật mình, lại nhìn bầu trời xanh bên ngoài: “Có lẽ vậy!” Trong thanh âm như vừa có sự nghẹn ngào mà không ai nghe thấy, vừa có sự buồn bã không muốn để ai hay.

“A?” Nghe vậy mặt Lý Nhĩ nhăn thêm: “Lý Nhĩ không muốn mà.”

“Đừng lo, hai năm nữa thôi, ta sẽ giúp người tìm một người tốt để gả, Lý Nhĩ sẽ không phải sống quãng đời còn lại ở trong cung đâu.” Nàng an ủi.

“Thật không?” Nghe vậy, Lý Nhĩ bật người hưng phấn, bỗng hỏi: “Vậy Nương Nương cũng sẽ không phải sống trong cung suốt quãng đời còn lại à?”

Nàng chỉ cười cười, không trả lời, đáy mắt như có gì đó nổi lên lại chìm xuống, không bao lâu thì vụt tắt.

“Nương Nương, người sao thế?” Nhìn nhìn một bên mặt của Liễu Vận Ngưng hồi lâu, Lý Nhĩ đột nhiên hỏi.

Nghe Lý Nhĩ hỏi, Liễu Vận Ngưng ngó ra.

Mắt nhìn ra xa, sự hoang mang thoáng hiện trên mặt nàng, sự mờ mịt xẹt qua đáy mắt, im lặng hồi lâu, nàng khẽ giọng nói: “Không sao, chẳng qua ta đã đánh mất một thứ mà thôi.”

“Đánh mất một thứ?” Về mặt Lý Nhĩ đầy tò mò: “Nương Nương đã đánh mất thứ gì? Một vật rất quan trọng ư?”

“Không có gì.” Nàng lắc đầu: “Ta muốn nghỉ ngơi.”

“Ừm, vậy Lý Nhĩ ra ngoài trước.” Nàng nhảy phóc xuống giường, lật đật chạy ra ngoài.

Cửa đóng sầm một tiếng, Liễu Vận Ngưng buông mắt, ôm chặt lấy đầu gối.

— Xin lỗi Lý Nhĩ, thứ mà ta mất, một mình ta biết là đủ rồi.

51. Chương 50

Hương khói lượn lờ trong cung điện hoa mỹ, nữ tử yêu kiều miễn cưỡng dựa vào ghế Quý phi, thần sắc uể oải, thị nữ đứng sau lưng khẽ xoa bóp vai cho nàng, chiếc váy mỏng màu hồng phấn và màu tuyết ngoài cửa sổ, hòa hợp đến khó tả.

“Lâm Nhi, bệ hạ có nói đêm nay sẽ đến không?”

“Hồi Nương Nương, hình như đêm nay bệ hạ muốn đến Bích Tỷ cung của Vân phi.”

“Lại là Vân phi?” Nữ tử yêu kiều hừ lạnh một tiếng, trên dung nhan kiều diễm đầy vẻ chán ghét, khinh thường nói: “Không uổng công ả giả bộ điệu dàng hiện thực với bệ hạ.”

Thị nữ đứng sau không dám đáp lời, cúi đầu tiếp tục đấm bóp.

“À đúng rồi, nghe đâu bệnh của bà Hoàng hậu hết thời đã đỡ nhiều rồi? A mà nàng cũng thật xui xẻo, ngã xuống hồ trong tiết trời lạnh giá, không bị đông chết là may phước lắm rồi.”

“Nương Nương—” Lâm Nhi dừng tay, khẽ nói: “Ở đây là Hoàng cung, Nương Nương không được nói năng chẳng biết trên dưới gì cả, sẽ bị người ta trách móc đó.”

“Hừ! Bọn cung không sợ!” Đào phi ngồi thẳng dậy, tiếp lời: “Ai trong cung cũng đều ỷ thế hiếp người, hiện giờ bệ hạ yêu thích bọn cung đến thế, ai dám trách móc bọn cung chứ hả?”

Lâm Nhi không đáp, khẽ than, bất đắc dĩ nói: “Nương Nương, nếu đêm nay bệ hạ không đến, vậy không phải Nương Nương sẽ được đi nghỉ sớm sao?”

— Nương Nương, sớm muộn gì rồi cũng có ngày người tự mình chuốc lấy khổ thôi.

“Đợi lát nữa đã!” Nàng nói, lại nằm xuống: “Tiếp đi!”

“Dạ, Nương Nương.” Đáp lời, Lâm Nhi bắt tay vào việc đang làm dở.

Một cơn gió thổi bung cửa sổ đang khép hờ, bếp sưởi trong cung điện lúc tắt lúc sáng, chột cao chột thấp, tiếng củi cháy lách tách lách tách truyền vào tai, Đào phi nhắm mắt hưởng thụ, bỗng cười nói: “Ừm, kỹ thuật của Lâm Nhi vẫn tốt như ngày nào!”

“Nương Nương quá khen rồi!” Lâm Nhi cũng cười, khẽ xoa bóp, tìm thấy những chỗ đau nhức của nàng vô cùng chuẩn xác.

“Lâm Nhi, người nói xem chúng ta có nên đến thăm bà Hoàng hậu hết thời kia không?” Nàng vui vẻ hỏi.

“Nương Nương, đừng xưng hô như vậy, nàng có tước hiệu mà, gọi là Liễu phi.” Lâm Nhi chau mày sửa nàng: “Về tình về ý thì Nương Nương nên đến thăm Liễu phi Nương Nương, dù sao cũng đều theo hầu bệ hạ, hậu cung hòa thuận là việc mà Thái hậu mong muốn được thấy nhất, tuy hiện tại Liễu phi hình như là.....” Nàng dừng một chút, nói tiếp: “Nhiều kẻ địch chi bằng nhiều bằng hữu.”

“À Liễu phi hết thời kia đã bị thất sủng, kết giao bằng hữu với nàng thì có ích gì?” Nàng phản bác: “Người bảo bọn cung xây dựng quan hệ với Vân phi thì bọn cung còn có thể lý giải, dù sao ngoại trừ bọn cung ra thì người trong cung được sủng ái nhất chính là Vân phi, tuy bọn cung không thích thái độ đối nhân xử thế của nàng, nhưng người vừa vào cung đã thất sủng như Liễu phi có tất yếu phải kết giao đâu?”

“Nương Nương.....”

“Được rồi, Lâm Nhi, bọn cung muốn nghỉ ngơi.” Nàng ngáp một cái, đứng dậy một cách uyển chuyển: “Người lui xuống đi!”

“Dạ.”

Nhìn theo cái bóng lập lờ của Đào phi, Lâm Nhi chỉ có thể thở dài bất đắc dĩ.

— Đến khi nào thì Nương Nương người mới có thể nhìn đời bằng tâm đây?

52. Chương 51

“Lưu Dục, hôm nay là ngày mấy?” Nhìn nhìn đình viện tuyết trắng rơi đầy, Liễu Vận Ngưng đột nhiên hỏi.

Lưu Dục đang vội sắp xếp lại giường nghe vậy liền ngừng đầu, nhìn Liễu Vận Ngưng đang ngồi bên cửa sổ, hiểu sơ sơ lý do tại sao nàng lại hỏi vậy, cúi đầu, làm bộ lơ đãng đáp: “Hôm nay là ngày mười một tháng bảy rồi, tại sao Nương Nương lại hỏi chuyện này?”

“.....Mười một tháng bảy rồi sao.....?” Nàng lắc đầu thì thào: “Không có gì, chỉ hỏi chơi thôi.”

— Thì ra hôm nay là ngày mười một tháng bảy, nói vậy, ngày giỗ của mẫu thân cũng đã qua rồi.

Đến cuối cùng, nàng vẫn không thể về kịp.....Có lẽ.....đúng thật là mẫu thân không muốn gặp nàng.

“Hiện giờ nghĩ lại, Nương Nương vào cung cũng gần hai tháng rồi, thời gian trôi qua mau thật!” Nàng cố ý dùng giọng điệu bông đùa, nhưng Liễu Vận Ngưng lại không hề muốn nàng cố ý để lộ nét tươi vui, ngơ ngác nhìn đình viện bị bao trùm bởi tuyết trắng.

Lưu Dục không nói gì nữa, nhìn nhìn Liễu Vận Ngưng hồi lâu, mới lặng lẽ cúi người sửa sang lại giường, trong tấm cung thanh vắng yên tĩnh đến nỗi chỉ có thể nghe thấy tiếng ‘phần phật’ của tấm trải giường.

Nhưng một lúc lâu sau, Lưu Dục bất giác dừng động tác, tầm mắt không biết đặt ở đâu, ngơ ngác xuất thần.

Ngày giỗ của phu nhân đã qua cách đây nửa tháng, lúc đó bệnh tình của Nương Nương rất thất thường, đương nhiên không thể về kịp để thăm phu nhân, vả lại, đã nhiều năm trôi qua, Nương Nương chỉ có thể đến trước phần mộ của phu nhân mà thôi.

Ôi!

Khẽ thở dài, Lưu Dục thu hồi suy nghĩ đang phân tán, tiếp tục bắt tay vào việc.

— Đã nhiều năm vậy rồi, tại sao lão gia vẫn chưa nghĩ thông?

Bỗng nhiên cửa lớn của tấm cung bị đẩy bật vào, một tiếng ‘rầm’ lớn phát ra, quấy rầy hai người trong phòng.

Lưu Dục thấy có người đến lập tức trầm mặt: “Lý Nhĩ, đã nói với người không biết bao nhiêu lần, không được hấp tấp mà, người nghe mà không hiểu sao hả?”

Lý Nhĩ tỏ vẻ nhát gan thường thấy, nàng không nhìn Lưu Dục, hớn hỏ chạy đến trước mặt Liễu Vận Ngưng.

“Nương Nương, vừa..... vừa mới có..... có người.....”

“Đừng gấp, thở từ từ thôi, nói chậm một chút.” Liễu Vận Ngưng lên tiếng cắt ngang lời Lý Nhĩ, khẽ vỗ lưng nàng, dịu dàng nói.

Lưu Dục tuy không đồng ý với hành động của Lý Nhĩ, nhưng thấy nàng thở dốc ghê quá, liền đưa một chén nước trà cho nàng.

Thấy bộ dạng thở không ra hơi của Lý Nhĩ là có thể biết nàng chạy vội đến cỡ nào.

“Lý Nhĩ.....Lý Nhĩ vừa mới.....vừa mới nghe có người đến.....truyền lời.....nói là ngày mốt.....ngày mốt Hoàng cung.....sắp mở một buổi.....ngắm mai lớn.....lớn.....đến lúc đó.....tất cả phi tần đều phải đến dự!” Chén trà mà Lưu Dục đưa nàng, Lý Nhĩ uống một hơi cạn sạch, thông cổ xong, lại kích động nắm lấy cánh tay Liễu Vận Ngưng: “Nương Nương, là buổi ngắm mai đó, hoa mai mà Nương Nương thích nhất đó!”

Liễu Vận Ngưng ngó người, mới nói: “Ta đã.....không còn thích hoa mai nữa!”

“Á?” Lý Nhĩ không hiểu: “Tại sao? Không phải trước đây Nương Nương rất thích hoa mai sao?”

Nàng cười cười, khẽ nói: “Bởi vì đã không còn lý do để thích nữa!”

53. Chương 52

Hoàng cung đại nội trang nghiêm, mọi thứ đều bị tuyết trắng bao phủ, đập vào mắt là một màu trắng, thị nữ cung nhân tốp năm tốp ba vội vàng đi lại, trong tay mỗi người đều bưng những thứ na ná nhau, như đang chuẩn bị ột buổi yến hội long trọng.

Trước khung cảnh bận rộn này, một cỗ kiệu màu đỏ không vội không vàng, như đang ung dung nhàn rỗi thường thức cảnh sắc dọc đường.

“Lâm Nhi, đến đâu rồi? Bao lâu nữa thì đến?” Một góc màn kiệu bị nhấc lên, khuôn mặt diễm lệ vô song của Đào phi lộ ra, lời nói tuy hàm ý thúc giục, nhưng giọng điệu lại không hề nóng nảy.

Lâm Nhi đi bên cạnh cỗ kiệu nhìn cảnh sắc bốn phía, đáp: “Hiện vừa mới đi ngang qua Ngự hoa viên, lộ trình cách Mai viên khoảng nửa nén hương.”

“Ồ.” Gật đầu, Đào phi buông màn, ngồi quay lại, thanh âm miễn cưỡng từ bên trong truyền ra: “Bao lâu không thành vấn đề, bảo bọn họ đừng đi nhanh quá, chú ý đừng để bổn cung cảm thấy chòng chênh xóc này.” Lật trang kế tiếp của cuốn đang đặt trên đùi, đôi mắt chuyên tâm vào nội dung cuốn sách.

“Dạ, nô tỳ hiểu rồi.” Đáp lời, nàng chuyển hướng nhìn kiệu phu, quát: “Đã nghe rõ cả chưa?”

“Rõ!” Tiếng trả lời đồng thanh, khiến Lâm Nhi rất hài lòng.

— Đến trước lúc bắt đầu buổi ngắm mai không quá một nén nhanh chắc cũng chỉ có Nương Nương dám dựa vào sự sủng ái của bệ hạ mà thôi.

Nhưng nữ tử đẹp mà quá ngang ngược sẽ luôn khiến người ta cảm thấy ghét, đến khi nào thì Nương Nương mới có thể được đạo lý này?

Vừa nghĩ đến đây, cảnh tượng trước mắt khiến nàng cảm thấy kinh ngạc, tiến lại gần, Lâm Nhi rốt cục cũng nhìn rõ người đứng phía trước là ai.

“Dừng lại.” Nàng hô một tiếng, các kiệu phu tuy không rõ nhưng vẫn ngoan ngoãn dừng lại, Đào phi ngồi trong kiệu thấy thế, lại lật trang sách kế tiếp, không ngẩng đầu, hỏi: “Chuyện gì?”

Lâm Nhi đứng ngoài kiệu đáp: “Nương Nương, là Liễu phi Nương Nương.”

Bàn tay đang lật sách dừng lại, Đào phi ngẩng đầu xóc màn, nhìn theo ánh mắt của Lâm Nhi, thì thấy đoàn người của Liễu phi đứng cách đó không xa, Liễu phi đứng bên cạnh, thị nữ của nàng thì đang đứng dãn dờ cung nhân cái gì đó.

Nàng thoáng nghĩ, rồi nói: “Qua đó đi.”

“Dạ, Nương Nương.”

Lâm Nhi lên tiếng, cỗ kiệu lại khởi hành.

Rất nhanh sau, các nàng đã đến trước mặt đoàn người của Liễu phi: “Liễu phi Nương Nương vĩnh an.” Lâm Nhi khom người hành lễ.

Liễu Vận Ngưng có hơi kinh ngạc, còn chưa kịp nói gì, nữ tử kiêu diễm từ trong kiệu bước ra, vừa thấy liền phát hiện thì ra là Đào phi nổi tiếng được sủng ái.

“Nô tỳ (nô tài) bái kiến Đào phi Nương Nương.” Nhóm Lưu Dục vội chạy lại hành lễ.

“Bình thân!” Đào phi nói, đảo mắt nhìn cỗ kiệu màu đỏ kia, trong lòng cũng hiểu mười mười, biết rõ còn hỏi: “Tại sao Nương Nương lại đứng ở đây vậy?”

54. Chương 53

“Bình thân!” Đào phi nói, đảo mắt nhìn cỗ kiệu màu đỏ kia, trong lòng cũng hiểu mười mười, biết rõ còn hỏi: “Tại sao Nương Nương lại đứng ở đây vậy?”

Liễu Vận Ngưng nhìn theo ánh mắt của nàng, cười nhạt: “Không có gì, chẳng qua là cán kiệu bị gãy mà thôi.”

Đào phi nhìn cán kiệu đã bị gãy, che miệng cười: “Ồ, vậy là muối muối không gặp may rồi, buổi ngấm mai sẽ bắt đầu không quá một nén nhang nữa, Bệ hạ ghét nhất là người nào đến muộn.”

Lời Đào phi có ý ám chỉ hăn hoi, Liễu phi nghe xong cũng chỉ cười cười: “Vừa nãy Lưu Dục đã sai người chạy đi thông báo với Bệ hạ biết, chuyện xảy ra bất ngờ, muối muối không có khả năng khống chế, nói vậy chắc Bệ hạ sẽ có thể thông cảm bỏ qua.”

“Ồ, cũng đúng, đã vậy tỷ tỷ đi trước, nếu không thì cả tỷ tỷ cũng bị muộn, chắc chắn Bệ hạ sẽ rất tức giận.”

“Ừm, tỷ tỷ đi thông thả.”

Đào phi lướt đi, bước lên kiệu một cách tao nhã, thanh âm Lâm Nhi vang lên: “Khởi kiệu!”

Cầm lấy cuốn sách để ở một bên, Đào phi không thể tập trung, nhớ đến cái cán kiệu bị gãy, khóe môi khẽ nhếch, tiếng cười vang trong sáng khó có thể phát hiện sự vui sướng trên nỗi đau của người khác.

— Không thể tưởng tượng được bà Hoàng hậu hết thời này mà cũng có kẻ muốn đổi phước! A, nhưng nhìn vẻ mặt vô cùng bình tĩnh của nàng, chắc là một nhân vật không hề đơn giản đây.

Nghĩ vậy, nàng nở nụ cười khinh thường.

Lâm Nhi đi bên cạnh cổ kiệu nghe thấy tiếng cười của nàng, ngừng bước, quay đầu nhìn bóng Liễu phi đã cách xa mình, lẳng lặng nhìn, hồi lâu sau, thở dài một tiếng, xoay người bước nhanh cho kịp đoàn người.

— Trong cung tường cao ngất này, không biết đã mai táng biết bao nhiêu danh nữ trẻ tuổi?

Đoàn người Đào phi rời đi không lâu, cung nhân Lịch Hỷ mà Lưu Dục sai đi trở lại, Lưu Dục vội hỏi: “Bệ hạ nói sao?”

Lịch Hỷ ngẩng đầu quan sát sắc mặt Liễu Vận Ngưng một lúc lâu, rồi trả lời dứt quãng: “Bệ hạ nói.....cỗ kiệu bị phá.....chẳng lẽ chân cũng bị hủy sao?”

Nghe vậy, Lưu Dục chau mày.

— Lời này rõ ràng là đang trách Nương Nương ngay cả một chuyện cỏn con như vậy mà cũng phải kinh động đến y, nhưng.....

Nàng nhìn cảnh vật bốn phía được bao phủ bởi một màu trắng.

— Thời tiết như vậy, đừng nói bệnh của Nương Nương vừa mới khỏi, dù đang khỏe mạnh, cũng khiến kẻ khác không thể nào chịu được, rốt cục Bệ hạ đang suy nghĩ cái gì vậy?

Trầm tư, lại nghe thấy thanh âm thản nhiên của Liễu Vận Ngưng: “Bổn cung biết rồi, Lịch Hỷ hay đi nói với Bệ hạ, bổn cung sẽ đến ngay!”

“Nương Nương—” Lưu Dục bắt giác gọi.

— Chẳng lẽ Nương Nương muốn đi bộ dưới trời lạnh?

“Mau đi thôi.” Liễu Vận Ngưng không để ý đến Lưu Dục, xoay người dẫn đầu đoàn người.

“Nương Nương, vậy rất kỳ!” Lưu Dục ngăn nàng lại, không cho nàng đi.

“Đi thôi, Lưu Dục.”

“Nhưng mà—”

Bàn tay lạnh lẽo khẽ nắm lấy tay Lưu Dục: “Nếu không làm vậy, e rằng tội danh sẽ lớn hơn nữa đó!”

“Nhưng—” Lưu Dục chau mày, nhưng không thể phản bác nữa lời.

Chuyện hôm nay rõ ràng là có người cố ý hãm hại, nhìn cái cán bị gãy là biết, ở trong cung, ngoại trừ nương nhờ Thánh ân, thì có thể nương nhờ vào cái gì nữa đâu? Nhưng giờ này cả Bệ hạ cũng không thể trông cậy được nữa rồi.....

“Đi thôi! Chớ để mọi người chờ lâu, vừa rồi Đào phi cũng nói, buổi ngấm mai sẽ bắt đầu không quá một nén nhang nữa.”

— E có đi bộ giờ cũng không kịp nữa rồi.

Quay đầu, nàng nói với đoàn người ở phía sau: “Các người về Liễu uyển trước đi, không cần theo ta.”

“Dạ, Nương Nương.”

Đoàn người hành lễ rồi rời đi, nháy mắt chỉ còn mình Lưu Dục và Liễu Vận Ngưng, nhìn Lưu Dục với vẻ có lỗi, Liễu Vận Ngưng nói: “Lưu Dục, có lẽ giờ chúng ta chỉ có thể chạy mới mong kịp được.”

55. Chương 54

Thoáng nghe thấy tiếng đàn sáo từ Mai viên truyền đến, Liễu Vận Ngưng vỗ vỗ khuôn ngực đang phập phồng kịch liệt, chống tay vào thân cây, thở hổn hển.

Lưu Dục cũng không hơn nàng là bao, sắc mặt nàng đỏ ửng lên sau khi vận động, còn Liễu Vận Ngưng thì tái nhợt khác thường.

“Nương Nương, người ổn chứ?”

Tạm nghỉ để điều chỉnh hơi thở dồn dập, Liễu Vận Ngưng khoát tay: “Ta không sao.” Vuốt hàng tóc mai bị gió lạnh thổi bay tán loạn, tim đập chậm lại, Liễu Vận Ngưng nói: “Đi thôi!”

Hai người đi chậm lại, tiến vào Mai viên.

Rẽ vào cánh cửa hình tròn dát đá tinh xảo, hiện ra trước mắt hai người là một khung cảnh màu trắng, trắng như tuyết, nhưng lại thánh khiết hơn cả tuyết.

Đó là giống mai trắng như bông tuyết kiều ngạo.

Liễu Vận Ngưng giật mình, ánh mắt phút chốc thất thần, tầm mắt vô ý chạm phải một đôi mắt nghiêm khắc lạnh lẽo như hổ băng.

Lòng ghen ngào, nỗi đau sâu sắc, tim như có một lỗ hổng lớn, khuếch tán một cách cay đắng và thản nhiên.

Thu mắt cúi đầu, Liễu Vận Ngưng tiến thêm vài bước: “Thần thiếp, khấu kiến Bệ hạ Thánh an.” Giọng nói lạnh lùng trong suốt vang lên giữa cõi đất trời trắng xóa, tiếng huyền não xung quanh đột ngột im bặt.

Mười mấy vị phi tử tính cả thị nữ cung nhân đứng bên cạnh đều dùng đủ loại ánh mắt nhìn Liễu Vận Ngưng đang đứng giữa Mai viên, có tò mò, có khinh miệt, có châm chọc, hoặc dùng đủ loại cảm xúc.

Chức danh Liễu phi, ở trong cái hậu cung vắng lặng này chính là đề tài không nhỏ, chỉ cần rồi rãi tán gẫu một đoạn ngắn là có thể giết thời gian.

Trước ánh mắt của mọi người, Liễu Vận Ngưng đứng thẳng người với vẻ mặt bình tĩnh, mặt hơi hơi cúi xuống khiến kẻ khác không thể thấy được nét ưu tư trong mắt nàng, vẻ mặt Hiên Viên Kỳ không chút thay đổi, nâng ly rượu lên chậm rãi uống, Đào phi ngồi bên cạnh y cười đến ngây thơ, hỏi: “Muội muội đến nhanh thật đó! Tỷ tỷ vừa đến không lâu, mà muội muội đã đến ngay sau đó, chắc là cổ kiệu của muội muội đã sửa xong, hay muội muội lúc nào cũng chuẩn bị sẵn một cổ kiệu?”

“Nhanh?” Hiên Viên Kỳ hừ lạnh một tiếng, ánh mắt lạnh lùng nhìn Liễu Vận Ngưng: “Trẫm phải chờ người lâu đến vậy, Liễu phi kiêu căng quá nha!”

“Thần thiếp biết tội, để Thánh giá phải chờ, xin Bệ hạ ban tội.”

“Kiệu của Liễu phi bị phá, sao Hoàng nhi lại hung hăng như thế?” Thật hiếm thấy, vị Thái hậu luôn không màng chuyện hậu cung nay lại nói giúp cho Liễu Vận Ngưng, phi tử nào ở lâu trong cung chắc chắn sẽ sưng sốt lạ thường, Liễu Vận Ngưng cũng có hơi ngạc nhiên, trộm giương mắt nhìn, thì thấy Thái hậu đang ngồi bên trái Hiên Viên Kỳ, phía sau là Đào phi, tiếp đó là Vân phi, Lệ phi, Nhã Quý Nhân, Hác Quý Nhân, còn có vài vị phi tử chưa hề gặp mặt, cũng không ngoại lệ, tất cả đều có tư sắc phi phàm.

Thấy Thái hậu nói đỡ cho nàng, Hiên Viên Kỳ không nói gì nữa, lạnh lùng lườm nàng một cái, chỉ chỉ một chỗ trống ở dưới cùng, mỉa mai: “Liều phi tới trễ, chỗ ngồi đã chuẩn bị sẵn, chỉ có thể mong Liều phi chịu khó.” Tuy giờ đang là ban ngày, nhưng tất cả chỗ ngồi đều được bố trí ở chỗ tối theo ý Thái hậu, nếu không nhìn kỹ, thì vốn không ai chú ý ở đó có để trống một chỗ ngồi.

56. Chương 55

Thấy Thái hậu nói đỡ cho nàng, Hiên Viên Kỳ không nói gì nữa, lạnh lùng lườm nàng một cái, chỉ chỉ một chỗ trống ở dưới cùng, mỉa mai: “Liều phi tới trễ, chỗ ngồi đã chuẩn bị sẵn, chỉ có thể mong Liều phi chịu khó.” Tuy giờ đang là ban ngày, nhưng tất cả chỗ ngồi đều được bố trí ở chỗ tối theo ý Thái hậu, nếu không nhìn kỹ, thì vốn không ai chú ý ở đó có để trống một chỗ ngồi.

Lời vừa nói ra, những ai đang ngồi đều lấy làm kinh ngạc, chỗ ngồi ở yến hội đều được sắp xếp theo thân phận, dù Liều Vận Ngưng có bị phế bỏ hậu vị, nhưng nàng vẫn là một Quý phi nương nương, nếu là bình thường, thì Liều Vận Ngưng được quyền ngồi ngang hàng với Vân phi và Đào phi, nhưng giờ Hiên Viên Kỳ lại sắp cho nàng ngồi dưới cùng, đó là chỗ mà người có thân phận thấp nhất trong Hoàng cung được phép ngồi, cái gọi là được phép, thì chỉ có thị nữ được ân sủng một đêm thôi.

Chúng phi tử đang ngồi không hện mà cùng nhìn Liều Vận Ngưng một cách khinh khỉnh.

— Xem ra lời đồn là thật, Liều phi vừa vào cung đã thất sủng. Đây là ý nghĩ chung của chúng phi tử đang ngồi.

Lai Phúc đứng sau lưng Hiên Viên Kỳ thăm kinh hãi, rốt cục cũng đã hiểu ra dụng ý của bệ hạ khi sắp xếp chỗ ngồi cuối cùng, nhìn Liều Vận Ngưng không khỏi có chút cảm thông.

Liều Vận Ngưng ngừng một chút, cúi đầu nói: “Thần thiếp tạ ân.” Liền ngẩng đầu, bình thản tiến đến chỗ ngồi trong góc.

Hiên Viên Kỳ bình tĩnh nhìn cái góc tối tăm kia, ánh mắt biến hóa thất thường không biết đang suy nghĩ cái gì, về mặt bình tĩnh, Đào phi ngồi bên cạnh dâng một ly rượu trong vắt, như không nhìn thấy vẻ thâm sâu khó lường trên mặt Hiên Viên Kỳ, cười duyên rồi rúc vào lòng y, dịu dàng nói: “Bệ hạ, sao người không để ý đến thần thiếp? Không phải bệ hạ đã chán ghét thần thiếp rồi chứ?”

Thu hồi tầm mắt, Hiên Viên Kỳ nhìn mỹ nhân trong lòng, sự sủng nịch thoáng hiện trong mắt, nhận lấy chén ngọc trong tay nàng, nói: “Dù cho Trẫm có cảm thấy chán ghét tất cả nữ tử trong thiên hạ cũng không thể nào ghét Đào phi cho được.”

“Ha!” Đào phi cười duyên, càng dính lấy Hiên Viên Kỳ hơn: “Bệ hạ đồ dành thần thiếp, ai biết bệ hạ nói thật hay giả?”

“Trẫm không nói dối, huống hồ, quân vô hí ngôn, Đào phi là đang ám chỉ Trẫm không có khả năng làm được hay sao?”

“Thần thiếp nào dám chứ?” Nói vậy thôi, chứ về mặt Đào phi vô cùng đắc ý, liếc nhìn sắc mặt không được tốt của chúng phi tử, tiếng cười càng thêm đắc ý: “Bệ hạ, người đã lâu không đến chỗ thần thiếp, chẳng phải là chán ghét thần thiếp rồi đó sao?”

Hiên Viên Kỳ nhướng mày, bỗng nâng cằm Đào phi lên, bạc môi phủ lấy môi nàng, đầu lưỡi luồn qua hàm răng để trượt vào, ban đầu Đào phi còn chìm trong kinh ngạc, nhưng không bao lâu liền thả lỏng, mở miệng thuận theo, nghênh đón sự xâm lấn của y.

Chúng phi tử ngồi phía dưới ai cũng đỏ mặt tía tai, cũng có nhiều vị, về mặt nhãn nhó, nhưng tất cả đều thầm nghiêng răng nhìn, không ai dám biểu lộ sự bất mãn.

Cánh tay như con rắn nước của Đào phi trượt trên người Hiên Viên Kỳ, mắt thì nhìn chúng phi ngồi phía dưới, thấy phản ứng của họ đúng như dự kiến thì càng thêm đắc ý, đảo mắt thoáng nhìn Vân phi, thấy sắc

mặt nàng vẫn bình thản như thường, ánh mắt thoáng hiện ý cười đắc ý nhưng có hơi buồn bực, đá mắt sang chỗ khác không thèm nhìn nàng nữa.

— Hừ! Người cứ giả bộ đi! Để ta xem người còn giả bộ được bao lâu!

57. Chương 56

Cánh tay như con rắn nước của Đào phi trườn trên người Hiên Viên Kỳ, mắt thì nhìn chúng phi ngồi phía dưới, thấy phản ứng của họ đúng như dự kiến thì càng thêm đắc ý, đảo mắt thoáng nhìn Vân phi, thấy sắc mặt nàng vẫn bình thản như thường, ánh mắt thoáng hiện ý cười đắc ý nhưng có hơi buồn bực, đá mắt sang chỗ khác không thèm nhìn nàng nữa.

— Hừ! Người cứ giả bộ đi! Để ta xem người còn giả bộ được bao lâu!

Vô ý quay đầu, thì thấy sắc mặt bình tĩnh của người đang ngồi trong góc kia, dưới ánh sáng mập mờ càng không thể thấy rõ sắc mặt của nàng, nhưng mơ hồ có thể thấy cái gì đó lấp ló ở giữa đôi mắt sáng trong như ngọc đang nhìn nàng, như đám sương mờ ở dãy núi đằng xa, khiến kẻ khác không thể thấy rõ núi non, còn xung quanh nàng như được bao phủ bởi một tấm màn mỏng không thể nhìn thấy cũng không sờ được, ngăn cách nàng với thế giới hiện tại —

Trong cái góc mờ tối, bà Hoàng hậu hết thời mà nàng khinh thường cô đơn ngồi đó, ngồi thẳng lưng, như đây là sự tôn nghiêm cuối cùng của nàng, khí chất lạnh lùng trong suốt, như có thể biến mất bất kỳ lúc nào.

Đào phi ngẩn ra, không khỏi thất thần, ngay cả khi Hiên Viên Kỳ buông nàng ra cũng không hề hay biết.

“Xem ra Trẫm phải tự kiểm điểm thật, không ngờ có thể khiến Đào phi thất thần.” Thanh âm mờ ám của vị Đế Vương vang lên bên tai nàng, Đào phi cả kinh, bỗng hoàn hồn, che miệng cười duyên, thẹn thùng nói: “Đáng ghét, thần thiếp nào có, bệ hạ trêu đùa thần thiếp hoài.”

“Không có sao?” Cười tà, y nâng cằm nàng lên, hỏi: “Nói Trẫm nghe, người vừa mới nghĩ cái gì thế hử?”

“À, thần thiếp đang nghĩ đêm nay bệ hạ có đến chỗ thần thiếp không đó mà?” Nàng nũng nịu nắm lấy cánh tay đang sờ mó lung tung của y: “Bệ hạ có đến không?”

“Muốn Trẫm đến đến vậy sao?” Hiên Viên Kỳ hỏi một cách mập mờ, đưa ngón tay vuốt ve cổ của nàng, khiến nàng bật cười khanh khách: “Ha ha, bệ hạ, đừng đùa nữa, nhột mà, thần thiếp sợ nhột, ha ha.....”

“Đừng đùa nữa, bệ hạ, người muốn đi hay không, thần thiếp không quản nữa, được chưa? Đừng đùa nữa, nhột.....”

— Đáng ghét, biết nàng sợ nhột nhất còn cố ý chọc nàng, bệ hạ đúng là càng ngày càng đáng ghét!

“Ha ha.....” Hiên Viên Kỳ từ bi tha cho Đào phi, nói: “Có chút xiu mà cũng không chịu được?”

“Đáng ghét, bệ hạ chỉ biết ăn hiếp thần thiếp!” Nàng hầm hờ muốn đứng dậy, giả bộ muốn rời đi: “Không thèm chơi với bệ hạ nữa!”

Mặt Hiên Viên Kỳ thả lỏng, giữ chặt Đào phi, nói: “Trẫm không bảo người đi, người đã dám tự ý bỏ đi?”

“Hừ! Sao lại không dám? Dù sao bệ hạ cũng đã chán ghét thần thiếp rồi, vậy thần thiếp ở đây khiến người buồn thêm làm chi nữa? Chi bằng bỏ đi sớm thì tốt hơn!”

Vừa mới quay đầu, thấy Hiên Viên Kỳ buông tay nàng ra, chà chà chân, như một đứa trẻ con: “Bệ hạ người.....” Còn chưa nói xong, Hiên Viên Kỳ đã ôm nàng vào lòng.

“Hừ!” Lắc đầu, giả bộ không thèm để ý đến y.

Thu hồi tầm mắt trong kinh ngạc, Liễu Vận Ngưng cúi đầu, nhìn cái chén chứa chất lỏng trong suốt trong tay, chăm chú nhìn hồi lâu, thật lâu, lâu tựa như muốn làm lão tăng ngồi thiền, không hề nhúc nhích.

Mỉm cười tự giấu, ánh sáng mập mờ, nàng nâng chén, chậm rãi để sát môi, từng chút từng chút một uống cạn cái thứ chất lỏng nhìn thì ngọt mát nhưng lại rất chua cay.

Khuôn mặt tái nhợt đỏ ửng khác thường, nàng ngẩng đầu, ánh mắt sáng ngời như sao trời và cũng bình tĩnh hơn hồ nước tĩnh lặng nghìn năm đang đổ ra biển lớn, chảy qua nương dâu, chảy qua cung trăng lạnh lẽo, để rồi cuối cùng không thể trở mình nổi gió, cũng không thể trở mình nổi sóng

58. Chương 57

Khuôn mặt tái nhợt đỏ ửng khác thường, nàng ngẩng đầu, ánh mắt sáng ngời như sao trời và cũng bình tĩnh hơn hồ nước tĩnh lặng nghìn năm đang đổ ra biển lớn, chảy qua nương dâu, chảy qua cung trăng lạnh lẽo, để rồi cuối cùng không thể trở mình nổi gió, cũng không thể trở mình nổi sóng —

Đôi mắt âm u như mặt nước hồ thu gợi tình nhìn mai trắng, suy nghĩ dần trở nên hỗn loạn, nhớ mang máng, có một tiểu cô nương cũng giống vậy, từng chỉ vào một nhánh mầm nho nhỏ, như đang khoe thành quả với tiểu thiếu niên vận y phục trắng phau: "Hiện tại ta trông nó ở đây, cẩn thận bồi dưỡng, đợi mùa đông mai sau ta có thể cho người thưởng thức loài mai đẹp nhất, mẫu thân từng nói, hoa mai tuy cao ngạo, nhưng thuần khiết, sau này Ngưng Nhi cũng muốn làm một người giống như hoa mai!

Lời nói trẻ thơ hồn nhiên của ngày ấy vẫn còn đó, còn nàng thì sẽ không bao giờ được trở lại cái mùa hè mộng mơ đó nữa, lời nói trẻ thơ mơ hồ, như đang cười nhạo nàng, cười nhạo cái sự ngu ngốc của nàng, cười nhạo sự ngu muội của nàng.

Cao ngạo? Thuần khiết? Ha! Kết quả là nàng như chưa từng có vậy, nàng trong mắt y chính là thể thân đề tiện vô sỉ.

Ha! Vì là thể thân nên y vốn không hề tin nàng chính là tiểu cô nương năm đó, a, đây là một câu chuyện đáng buồn cười làm sao?

Sự tự giấu thoáng hiện trong mắt, ngẩng đầu, mỉm cười, đôi mắt như mặt nước hồ thu như được ngăn cách bởi một tấm màn mỏng.

Ha! Rất cục vắn không thấy thứ đó, cũng giống lời nói ngày ấy, nàng đã đánh mất cái gì đó, một mình nàng biết là được rồi, đã đủ rồi.

Thái hậu ngồi bên trái Hiền Viên Kỳ từ đầu đến cuối vẫn không hề dời mắt khỏi Liễu Vận Ngưng, lẳng lặng quan sát nàng, để hết toàn bộ cảm xúc của nàng vào mắt, ánh mắt bình thản không chút gợn sóng, hồi lâu, tiếng thở dài thoát ra: "Lại thêm một kẻ si tình nữa....." Thanh âm mơ hồ, như tan vào thế giới trắng xóa.

Thái hậu quay đầu nhìn nhìn hai kẻ đang liếc mắt đưa tình như đang ở giữa chốn không người kia, ánh mắt bình thản không gợn sóng của bà thoáng hiện nét phức tạp —

Hiền Viên Kỳ, con tuy là nhi tử của kẻ thù của ta, nhưng ta cũng không hy vọng con bị sự thù hận làm mờ mắt, nếu không phân rõ được đâu là thật, con sẽ phải hối hận cả đời.....

Khẽ thở dài một tiếng: "Tiểu Đặng Tử, mang mấy thứ này đến cho Liễu phi đi."

"Dạ, Thái hậu nương nương." Khom người, Tiểu Đặng Tử nâng cái bàn vuông trước mặt Thái hậu lên.

Bát được tinh mỹ bằng sứ màu trắng được đưa đến chỗ Liễu Vận Ngưng mà không hề gây bất kỳ sự chú ý nào.

Tiếc rằng hắn là tâm phúc bên cạnh Thái hậu, nhất cử nhất động đều khiến kẻ khác chú ý, mới đi được vài bước, thì nghe tiếng gọi với theo: "Đặng công công, người muốn đi đâu vậy?"

Tiểu Đặng Tử bất đắc dĩ quay đầu lại, thì thấy Lệ phi, một người như không tồn tại ở trong cung nhìn hắn tò mò, Lệ phi tiến cung cũng gần được ba năm, tính tình nhất gan sợ phiền phức, thường xuyên bị các phi

tần khác trong cung bắt nạt, bệ hạ hình như cũng không thích nàng cho lắm, luôn mắt nhắm mắt mở với chuyện nàng bị hiếp đáp, lần này lại gọi hần, Tiểu Đặng Tử cảm thấy kinh ngạc nhưng hoài nghi nhiều hơn.

Vừa định mở miệng trả lời, thì nghe thấy Thái hậu lạnh nhạt nói: “Sao? Người của ai gia làm chút chuyện cũng phải báo cho Lệ phi biết à?” Giọng điệu thản nhiên, sự uy nghiêm không thể phớt lờ khiến Lệ phi cảm thấy lo sợ không thôi.

“Thần thiếp không dám!” Cúi đầu lo sợ, Lệ phi thầm mắng tại sao mình lại nhiều chuyện như vậy.

Dứt lời, liền kinh động phần lớn người đang ngồi ở đó, Hiên Viên Kỳ và Đào phi nhìn qua, đúng lúc nghe thấy giọng nói uy nghiêm của Thái hậu vang lên: “Tiểu Đặng Tử!”

“Vâng, nô tài đi ngay.” Vừa tiếp xúc ánh mắt của Thái hậu, Tiểu Đặng Tử liền hồi thần, rồi đi hoàn thành sứ mệnh của mình, lòng cảm thấy kỳ lạ —

Tại sao Thái hậu nương nương lại đối xử tốt với Liễu phi nương nương như vậy? Bát được trên tay tuy không phải được liệu cao siêu gì ở trong Hoàng cung, nhưng đây là bát được cái vị Thái y chế riêng để bồi bổ Thái hậu, được liệu trong này đều là những loại được liệu quý giá khó tìm trong thiên hạ!

— Ý nghĩ của Thái hậu thật sự càng ngày càng khó đoán.

Nhìn chằm chằm bát được trong tay Tiểu Đặng Tử đang được đưa đến trước mắt Liễu Vận Ngưng, Hiên Viên Kỳ bất giác nheo mắt lại, ngay sau đó liền đẩy Đào phi ra.

Đào phi thầm bất mãn, nhưng thấy sắc mặt của Hiên Viên Kỳ nên không dám lỗ mãng, ngồi trở lại chỗ mình với sắc mặt khó coi.

Ánh mắt đại đa số chúng phi tử đều lộ ra sự mỉa mai vui sướng trên nỗi đau của người khác, cắn chặt đôi môi đỏ mọng, Đào phi oán hận trừng mắt nhìn Liễu Vận Ngưng đang ngồi trong góc.

Liễu Vận Ngưng đương nhiên không hề hay biết, chỉ nhìn bát sứ trong tay, vẻ mặt thoáng hiện sự kinh ngạc không nói nên lời: “Đặng công công, đây là.....”

“Còn không mau tạ ân, đây là của Thái hậu nương nương ban cho Liễu phi nương nương đó.”

Giật mình, Liễu Vận Ngưng vội đứng dậy: “Thần thiếp tạ sự ưu ái của Thái hậu nương nương.”

“Sắc mặt Liễu phi tái như thế, bệnh còn chưa khỏi hay sao?” Giọng điệu thật sự lạnh nhạt, khiến mọi người kinh ngạc không thôi.

Vị Thái hậu luôn mắt nhắm mắt mở với chuyện hậu cung lại đi quan tâm một vị phi tử mới tiến cung?

Thấy phần đông mọi người dùng ánh mắt hoài nghi nhìn Liễu Vận Ngưng, ánh mắt Thái hậu hiển hiện sự hài lòng, cái bà muốn, chính là kết quả này.

— Người này, không phải người mà các ngươi có thể ăn hiếp được!

“Hồi Thái hậu nương nương, bệnh của thần thiếp đã khỏi hần, tạ sự quan tâm của Thái hậu.” Liễu Vận Ngưng cũng thâm kinh ngạc, xem ra Thái hậu đang đứng về phía nàng, nhưng vì cái gì chứ?

“Hình như ban nãy nghe Lịch Hỷ nói kiệu của Liễu phi nương nương bị phá?”

Liễu Vận Ngưng ngẫm nghĩ, không rõ dụng ý của Thái hậu là gì, im lặng hồi lâu mới đáp: “Đúng vậy.”

“Tiểu Đặng Tử—”

“Có nô tài!”

“Đi tra xem tại sao kiệu lại bị phá?”

“Vâng!”

Tiểu Đặng Tử lĩnh chỉ lui xuống, yển hội cũng vì sự rời đi của Tiểu Đặng Tử mà trở nên nặng nề.

Nhìn Liễu Vận Ngưng chằm chằm hồi lâu, Hiên Viên Kỳ có hơi dăm chiêu, bỗng cười lạnh, nói: “Mẫu hậu làm vậy là có dụng ý gì?”

— Không thể tưởng tượng được, nàng lại có thể mượn sức của Thái hậu để làm chỗ dựa vững chắc, không phải y đã quá xem thường nàng rồi?

“Kiệu trong cung luôn dùng loại gỗ tốt nhất để chế thành, cũng thường xuyên được kiểm tra, kiệu của Liễu phi vừa được chế tác lại vô duyên vô cớ bị phá, chẳng lẽ Hoàng nhi không cảm thấy kỳ lạ hay sao?”

“Ha? Ý mẫu hậu là có người cố ý làm vậy?”

“Đúng mà cũng không đúng, chờ Tiểu Đặng Tử trở về liền một rõ hai ràng, nếu đúng như ai gia đoán, vậy ai gia tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha thứ cho loại tiểu nhân âm hiểm này tồn tại ở trong cung!”

Lời Thái hậu còn chưa dứt, thì nghe một tiếng ‘choang’ giòn giã, tầm mắt của mọi người không khỏi bị hấp dẫn, thấy sắc mặt Lệ phi lo sợ không yên, tay chân luống cuống gộp nhặt những mảnh vỡ trên mặt đất: “Thần, thần thiếp nhất thời tuột tay, xin, xin bệ hạ thứ tội.....”

“Người đang sợ cái gì? Hả Lệ phi?” Thái hậu lạnh nhạt hỏi.

“Thần thiếp, thần thiếp không có.....” Đột nhiên nàng quỳ xuống, hoảng sợ nói: “Thần thiếp nhất thời mê muội mới gây nên chuyện này, Thái hậu nương nương, xin hãy cho thần thiếp một cơ hội, thần thiếp không dám, không dám nữa.....”

Vân phi nhìn Lệ phi hoảng hốt lúng túng với vẻ thương hại, lắc đầu không nói. Đào phi cũng nhìn Lệ phi, vẻ mặt khinh thường, hừ khê: “Đồ ngu!”

— Nếu đã nhát gan sợ phiền phức, tại sao còn làm?

“Lệ phi, ai gia thấy người thật đáng thất vọng.” Nói là nói vậy chứ trong mắt Thái hậu không chút thất vọng nào: “Người đâu.....”

“Có thích khách, mau bắt thích khách!”

Thái hậu còn chưa dứt lời, sân ngoài đột nhiên có tiếng hò hét, sau đó là có vài tên Hắc y nhân xông vào.

59. Chương 58

“Có thích khách, mau bắt thích khách!”

Thái hậu còn chưa dứt lời, sân ngoài đột nhiên có tiếng hò hét, sau đó là có vài tên Hắc y nhân xông vào.

“Người đâu, hộ giá, hộ giá!” Nháy mắt, Mai viên trở nên hỗn loạn, tiếng hét thất thanh tụ lại một chỗ, thấy chúng phi tử hoa dung thất sắc, như lâm đại địch*: “Im hết cho ta!” Tiếng quát bình thản không gợn sóng, bất ngờ khiến cả Mai viên chìm trong yên lặng, mặt Hiên Viên Kỳ như bị bao phủ bởi màn sương lạnh giá, lạnh lùng quan sát tên Hắc y nhân đứng đầu: “Lão xược, Hoàng cung đại nội là nơi các người muốn xông vào làm bậy là được ư?” (*Như lâm đại địch: tỏ vẻ nghiêm trọng, đây là cách nói ví von)

“Hừ! Đương nhiên xông vào được chứ sao!” Hắc y nhân đảo mắt nhìn khắp sân, giơ hàn kiếm trong tay lên: “Có người đồng ý ra vạn lượng vàng mua mạng của người, nếu La Tát Môn đã dám nhận, dù có xông lăm vào địa ngục Tu La cũng không sao!” Dứt lời, Hiên Viên Kỳ thấy một tia sáng sắc bén và tiếng xé gió kéo đến, cười lạnh, thậm chí y còn lùi cử động, tình thế chỉ mảnh treo chuông, rồi một người vận y phục xanh lam xuất hiện trước mặt Hiên Viên Kỳ như một tia chớp, chặn thế tấn công của Hắc y nhân.

Dưới sự tấn công của người vận y phục xanh lam, Hắc y nhân rõ ràng bị rơi vào tình thế xấu, bị người vận y phục xanh lam đánh trả khoảng hai, ba chiêu liền bại, thối lui đến cạnh cửa: “Đúng là không thể khinh thường ảnh vệ!”

“Nếu thông minh thì mau thúc thủ chịu trói đi!” Người vận y phục xanh lam lạnh lùng nói.

“Nếu đã dám xông vào Hoàng cung giữa ban ngày ban mặt, thì tất sẽ có sự hy sinh, quy tất của La Tát Môn là ngày nào không hoàn thành sứ mệnh thì ngày đó sẽ không từ bỏ ý đồ, giết chúng ta rồi thì sẽ còn nhiều sát thủ nữa đến lấy mạng của ngươi!”

“La Tát Môn thật to gan, chỉ vì vạn lượng vàng mà cả gan đối đầu với triều đình?”

“Cũng không hẳn vậy!” Bỗng một thanh âm khàn khàn khó nghe vang lên, mọi người cả kinh, thì phát hiện một Hắc y nhân không biết đã trà trộn vào đây từ lúc nào, tên Hắc y nhân này không hề ăn vận kín mít như những Hắc y nhân khác, chỉ vận một bộ y phục đen tuyền, khuôn mặt bình thường chất phác, y chậm rãi bước đến, đôi mắt hồ đào sáng ngời hoàn toàn không tương xứng với khuôn mặt bình thường kia, cười tà: “Dù không ai đồng ý ra vạn lượng vàng, La Tát Môn cũng sẽ lên kế hoạch giết ngươi!”

“Tại sao?” Hiên Viên Kỳ lạnh lùng đặt câu hỏi, vừa thấy khuôn mặt không biểu cảm của Hắc y nhân liền hiểu ngay lý do y dám kiêu ngạo lộ mặt, hóa ra là dịch dung: “Trẫm đã làm chuyện tày trời gì? Mà lại bị liệt vào sổ đen của tổ chức sát thủ đứng đầu trong giang hồ?”

Sự việc ắt có nguyên nhân, Hiên Viên Kỳ hiểu rất rõ đạo lý này, một chọi một sẽ không thể giải quyết được vấn đề, chỉ có tra ra nguyên nhân sự việc, bóc được đúng bệnh mới có thể trị dứt!

“La Tát Môn không phải tổ chức không rõ phải trái, chỉ cần bệ hạ chịu làm một bậc Hoàng Đế quan tâm dân chúng, La Tát Môn đương nhiên sẽ không gây phiền phức cho bệ hạ.”

“.....”

Liếc y một cái, Hắc y nhân tiếp lời: “Năm nay sông Giang Nam xuất hiện đại hồng thủy, hơn mười thôn ven bờ đã bị chìm trong biển nước, người chết vô số, triều đình thì chậm chạp không chuyển tiền cứu trợ xuống cứu nạn, khiến càng nhiều dân chúng chết vì đói khát giá lạnh, đạo tặc thì ngang ngược, không thể đếm xuể những vong hồn đã chết dưới đao đạo tặc, bệ hạ chẳng lẽ không tính trả lại sự công bằng cho dân chúng sao?”

Giọng nói khàn khàn khó nghe, xứng với khuôn mặt bình thường chất phác, Hắc y nhân kể từng tội một của vị Đế Vương, không thêm để ý đến hàn khí bức người đang bốc lên từ người y: “Việc hôm nay, chỉ là một lời nhắc nhở đối với bệ hạ, La Tát Môn là tổ chức giang hồ, không muốn đối đầu với triều đình, nhưng nếu tình trạng của dân chúng vẫn không được cải thiện, đến lúc đó, bệ hạ đừng trách sao La Tát Môn không thông báo trước!”

Hiên Viên Kỳ nheo mắt, ánh nhìn nghiêm túc biến ảo không ngừng, nhìn thẳng vào mặt Hắc y nhân đứng cách y mười bước.

Rất lâu sau, Hiên Viên Kỳ chậm rãi nói: “Tiền cứu nạn, Trẫm đã phát rồi, một trăm vạn lượng vàng, hai trăm vạn gánh* lương thực, một trăm vạn áo bông, Trẫm đã sai người chuyển xuống đó cách đây hai tháng.” (*Gánh: đơn vị đo khối lượng của Trung Quốc, 1 gánh = 50kg)

Mặt Hắc y nhân vẫn đơ ra như khúc gỗ, thoát nhìn trông thật ngốc nghếch, y nhìn Hiên Viên Kỳ.

“Trẫm phải làm như thế nào, không cần đến sự chỉ đạo của các hạ, Trẫm rất vui khi các hạ cho Trẫm hay những hành vi xấu của bề tôi, nhưng ngươi xông vào Hoàng cung, thì đó là tội không thể tha thứ!”

“Chẳng lẽ bệ hạ cho rằng, tại hạ không tự tin mình sẽ toàn vẹn ra khỏi Hoàng cung hay sao?” Khuôn mặt Hắc y nhân khẽ động, hình như là vừa cười ngoác mang tai dưới lớp mặt nạ: “Trong sân nhiều hoa đẹp như vậy, nếu không cẩn thận sẽ khiến một bông bị thương, vậy sẽ không tốt, không phải sao?”

Dứt lời, y vươn tay tóm lấy một vị phi tử ở gần mình nhất, kìm hãm nàng trước ngực.

“Nương nương—” Lưu Dục sợ hãi hét lên, muốn giữ Liễu Vận Ngưng lại nhưng cũng đã không kịp nữa.

“Bệ hạ, người nói xem nếu tại hạ rạch một nhát lên mặt vị nương nương đây, vậy dung nhan kiều diễm này sẽ hoàn toàn bị hủy.” Giọng nói khàn khàn khó nghe phảng phất bên tai, Liễu Vận Ngưng chau đôi mày thanh tú với vẻ khó chịu.

“Buông nàng ra.” Hiên Viên Kỳ quát.

Hắc y nhân như không hề nghe thấy, ngược lại còn trượt lưỡi đao sắc bén ngang cổ Liễu Vận Ngưng: “Nếu không muốn dung nhan đẹp như hoa của vị nương nương này có một vết sẹo thì lệnh cho những người đó mau buông vũ khí xuống.”

Lưỡi đao sắc nhọn dính trên cổ nàng, Liễu Vận Ngưng ngoại trừ kinh ngạc xong thì liền bình tĩnh trở lại, trên khuôn mặt bình thản không có sự hoảng sợ chỉ có sự lạnh nhạt, nàng buông mi mắt che giấu ý cười khổ sở trong mắt, lưỡi đao lạnh lẽo như kềm sát cổ nàng hơn.

— Hình như chuyện xấu xa gì trời cũng muốn ta vượt qua thì phải!

Thấy Liễu Vận Ngưng bình tĩnh đến vậy, Hắc y nhân có hơi kinh ngạc: “Nương nương không sợ sao?”

“.....” Im lặng, thanh âm bình thản của Liễu Vận Ngưng cất lên: “Chắc người đã bắt nhầm người rồi, những ai ở đây cũng đều quan trọng hơn bốn cung cả.”

Hắc y nhân ngẩn ra, không khỏi quan sát kỹ Liễu Vận Ngưng, hồi lâu, y cười nhạo: “Nương nương cần gì phải tự hạ thấp chính mình? Ở đây có bao nhiêu tần phi có thể so tư sắc với nương nương?”

Liễu Vận Ngưng im lặng không nói.

Hắc y nhân nói với Hiền Viên Kỳ: “Nếu bệ hạ không lệnh những người đó buông vũ khí, đừng trách đao kiếm của tại hạ không có mắt, đến lúc đó nương nương có bị thương cũng không phải lỗi của tại hạ!”

“Hừ!” Khẽ hừ một tiếng: “Trục Tĩnh, bắt lấy thích khách—” Hiền Viên Kỳ nở nụ cười tàn nhẫn: “Bất kể — giá nào!”

Hắc y nhân giật mình, Liễu Vận Ngưng cũng cười, nụ cười thản nhiên, tao nhã, lông mi cong cong, đẹp đến nỗi khiến đất trời ảm đạm thất sắc.

“Hiền Viên Kỳ, người điên rồi!” Hắc y nhân nhanh chóng hoàn hồn, ánh mắt thoáng hiện tia sáng lạnh lẽo: “Nương nương, chỉ bằng người theo tại hạ, ít ra tại hạ còn biết thương hương tiếc ngọc!”

Dứt lời, Hắc y nhân đẩy Liễu Vận Ngưng ra, quát: “Rút!” Vung tay, một làn khói trắng bay đến.

“Nương nương, chúng ta sẽ còn gặp lại!” Lời nói mơ hồ như lời hẹn, quay đầu, đương nhiên là không còn nhìn thấy bóng dáng Hắc y nhân nữa.

“Đuổi theo!” Người vận y phục xanh lam hô một tiếng, dẫn đầu đuổi theo, mười mấy thị vệ khác cũng đuổi theo sau.

Sau khi làn khói tan, Mai viên ban này còn nguy hiểm nay đã khôi phục tình trạng ban đầu, chúng tần phi chưa hết sợ, đứng sững sờ ở đó.

Liễu Vận Ngưng chậm rãi đứng dậy, Lưu Dục vội dịu dàng, tóc và y phục dính đầy tuyết khiến nàng đứng dậy có hơi khó khăn, đôi môi đang mím lại có hơi run run.

Hiền Viên Kỳ lạnh lùng liếc nàng một cái: “Tiểu Đẳng Tử, đưa mẫu hậu hồi cung.”

“Nô tài tuân lệnh!”

Thái hậu vỗ vỗ khóe mi, mặt mỗi phút phát tay: “Hoàng Nhi, Liễu phi bị kinh sợ, Hoàng Nhi đưa Liễu phi về đi!”

Hiền Viên Kỳ liếc Thái hậu một cái, không trả lời, trầm giọng nói: “Còn lại, giải tán!”

“Dạ!” Chúng tần phi còn chưa hết sợ nổi đuôi nhau rời đi, không lâu sau, Mai viên mới vừa náo nhiệt chỉ còn lại chủ tớ Liễu Vận Ngưng và Hiền Viên Kỳ.

“Bản lĩnh trên hoa gheo nguyệt của Liễu phi thật đúng là không nhỏ!”

“.....” Mím môi, sắc mặt Liễu Vận Ngưng tãi đến kinh người, không nghe thấy câu trả lời của nàng, sắc mặt Hiền Viên Kỳ càng thêm khó coi, nắm chặt lấy cổ tay của nàng: “Trẫm đang nói người đó, người không có nghe hay sao?”

“.....” Những gì trước mắt dần trở nên mơ hồ, Liễu Vận Ngưng nghe thấy tiếng người nói chuyện, nhưng thanh âm đó như được truyền đến từ một nơi rất xa, không thể nghe rõ, nàng mấp máy môi, chỉ có thể nói được một, hai từ.

Mắt Lưu Dục trào lệ, không để ý có phạm thượng hay không, vội la lên: “Bệ hạ, nương nương là vì không được thoải mái nên mới không trả lời người, xin bệ hạ hãy tha cho nương nương!” Nàng quỳ xuống cầu xin thay cho Liễu Vận Ngưng, khiến Liễu Vận Ngưng loạng choạng muốn ngã vì không còn ai đỡ.

Nghe những lời của Lưu Dục, Hiên Viên Kỳ mới chú ý đến sắc mặt của Liễu Vận Ngưng đúng thật là không tốt, bình tĩnh nhìn nàng hồi lâu, y cố áp chế ngọn lửa giận trong lòng, lạnh lùng nói: “Đưa Liễu phi về, truyền Thái y!” Vung tay, buông cầm nàng ra, bỏ đi mà không thèm quay đầu lại.

“Nô tỳ tạ ân!” Dập đầu tạ ân theo bóng của Hiên Viên Kỳ, Lưu Dục không nhận được rơi nước mắt, không bận tâm đi lau mặt, ôm chặt Liễu Vận Ngưng với vẻ sốt ruột: “Nương nương, người nhận một chút, sẽ mau trở về thôi, nhận một chút là được, Thái y đến thì sẽ không sao nữa.”

Liễu Vận Ngưng miễn cưỡng cười cười, lắc đầu nói: “Không cần truyền Thái y—” Nàng vươn cổ tay mảnh khảnh: “Ta biết tại sao lại như vậy.” Trên cổ tay trắng như tuyết, có một chấm đỏ.

Trắng như tuyết, đỏ tựa máu.

Thấy mà hãi!

“Vừa nãy, lúc tên thích khách đẩy ta ra, đã dùng châm đâm, trên châm có độc.”

60. Chương 59

Lý Nhĩ đợi ở Liễu uyển, đang ngồi ngắm người trước vườn. Trước đây cứ ngỡ sau khi tiến cung sẽ không gặp Lãnh Thiếu gia, hại nàng buồn chết đi được, không ngờ Lãnh Thiếu gia lại tiến cung, tuy không phải thường xuyên được gặp, nhưng vậy cũng đỡ hơn cả đời không gặp, hơn nữa, phần lớn chuyện ở Liễu uyển không cần nàng quan tâm, quả thực giống con sâu chui vào kén nhờn nhờ vậy.

— Hi hi! Sau khi tiến cung, những ngày này thật sự hạnh phúc hơn trước nhiều.

Lý Nhĩ nghĩ vậy, nhận không được cười.

— Gặp được Nương Nương đúng là vận may lớn nhất của nàng! Hơn nữa chính vì gặp Nương Nương, nên nàng mới có thể quen biết Lãnh Thiếu gia, hi hi, Nương Nương đúng là quý nhân của nàng mà!

Không biết buổi ngắm mai hiện giờ thế nào rồi? Mà cũng lạ, tại sao Nương Nương lại đột nhiên tiến cung? Hơn nữa viên trân châu mà Nương Nương vẫn luôn mang bên người cũng không thấy, điều khiến nàng càng cảm thấy kỳ lạ chính là, rõ ràng chiếc lá cây khô ấy là bảo bối của Nương Nương, tuy nàng không biết một chiếc lá héo thì có gì hay, nhưng nàng thường xuyên thấy Nương Nương ngắm người nhìn nó, khuôn mặt vô cảm lại có thể tìm được một chút ít vui vẻ, nhưng tại sao sau khi vào cung Nương Nương đột nhiên lại vứt nó đi?

Thật kỳ lạ!

Đang ngồi suy nghĩ miên man, Lý Nhĩ lơ đãng ngẩng đầu, không khỏi sửng sốt, Liễu Vận Ngưng vốn phải ở buổi ngắm mai lại được Lưu Dục dìu về đây, bước chân vội vã.

Lý Nhĩ nhanh chóng hoàn hồn, vội chạy ra giúp: “Lưu Dục tỷ, Nương Nương sao thế? Tại sao hai người lại về nhanh như vậy?”

“Ta không sao—” Liễu Vận Ngưng vừa mới nói được một câu, liền bị Lưu Dục cắt ngang: “Đừng hỏi nhiều nữa, dìu Nương Nương vào trong trước đã!” Một cơn gió thổi đến, Lưu Dục đi ngang qua Lý Nhĩ, bước thẳng vào tẩm cung.

Lý Nhĩ vội chạy theo sau.

Có phải ban nãy nàng nhìn lầm rồi không? Hai mắt Lưu Dục đỏ hoe?

“Lưu Dục tởm, xảy ra chuyện gì?”

Lưu Dục không trả lời câu hỏi của nàng, cẩn thận đỡ Liễu Vận Ngưng nằm xuống giường: “Người ở đây với Nương Nương, ta đi mời Thái y!” Dứt lời, Lưu Dục đứng dậy đi ra ngoài, nhưng ống tay áo liền bị ai đó níu giữ, cúi đầu nhìn lại, mới phát hiện ra Liễu Vận Ngưng đang nắm chặt ống tay áo của nàng.

“Nương Nương, người buông tay ra trước đã, nô tỳ đi mời Thái y cho Nương Nương!” Nàng gấp đến độ nước mắt vỡ đê lần thứ hai, kiên quyết giật tay ra khỏi tay Liễu Vận Ngưng.

“Đừng đi!” Liễu Vận Ngưng cố chấp không chịu buông tay: “Người sang phòng cách vách, lấy cái bình sứ trong ngăn kéo thứ ba lại đây.”

“Nhưng mà Nương Nương—”

“Đừng quên, ta cũng là đại phu, độc trên ngân châm là gì ta biết mà.” Dứt lời, khẩu khí của nàng dịu hẳn: “Mau đi đi, ta không sao.”

“.....” Lưu Dục cắn môi, lẳng lặng nhìn Liễu Vận Ngưng hồi lâu, cuối cùng cũng xoay người thỏa hiệp chạy sang phòng bên lấy được.

Lý Nhĩ chớp mắt vài cái, nằm sấp xuống giường, hỏi: “Nương Nương không muốn mời Thái y, là vì không muốn Lãnh Thiệu gia lo lắng sao?” Lý Nhĩ biết Liễu Vận Ngưng vào ngành y đã được nhiều năm, đa phần độc Nương Nương đều có thể tự mình giải quyết, cho nên không cần lo lắng giống Lưu Dục.

61. Chương 60

Lý Nhĩ chớp mắt vài cái, nằm sấp xuống giường, hỏi: “Nương Nương không muốn mời Thái y, là vì không muốn Lãnh Thiệu gia lo lắng sao?” Lý Nhĩ biết Liễu Vận Ngưng vào ngành y đã được nhiều năm, đa phần độc Nương Nương đều có thể tự mình giải quyết, cho nên không cần lo lắng giống Lưu Dục.

Liễu Vận Ngưng nhìn nhìn dàn rèm trên đầu giường hoa lệ tinh mỹ, rồi khẽ thở dài.

“Chuyện vừa rồi, đừng nói cho sư huynh biết!”

“Tại sao không nói cho Lãnh Thiệu gia biết? Nương Nương, người trúng độc gì vậy?” Lý Nhĩ khó hiểu, nghiêng đầu nhìn nàng tò mò: “Hiện giờ Nương Nương vẫn bình thường mà? Tại sao Lưu Dục lại kích động như vậy?”

Nghe những lời Lý Nhĩ nói, Liễu Vận Ngưng bất đắc dĩ cười khẽ một tiếng, ngồi dậy nói: “Không sao, chỉ là độc bình thường thôi, Lưu Dục đã làm quá lên rồi.”

Thanh âm nhỏ dần, nàng có hơi thất thần.

— Không phải sợ sư huynh lo lắng, mà là cho dù tất cả Thái y của Thái y viện đến đây cũng chẳng làm được gì cả.

Nhìn chấm đỏ trên cổ tay, màu đỏ đã dần chuyển sang màu đen.

‘Mộng Thệ’, không phải là độc không được nào có thể giải, trái lại, nó rất dễ giải nữa là đằng khác, nhưng.....

Liễu Vận Ngưng buông mắt, nhớ đến giọng nói khàn khàn khó nghe của tên thích khách kia: “Nương Nương, chúng ta sẽ còn gặp lại!”

Độc này, đã qua thời kỳ tốt nhất để giải, dù có rành về dược cũng chẳng thể làm gì hơn.

Tuy không đến mức chết, nhưng sẽ sống không bằng chết.

Đây là sự trừng phạt của mẫu thân đối với nàng sao? Muốn nàng sống để chuộc lại tội nghiệt mình đã gây ra ư?

“Chỉ là độc bình thường thôi à?” Lý Nhĩ hỏi: “Vậy tại sao không cho Lãnh Thiệu gia biết?”

“Lý Nhĩ, ta muốn uống nước.” Nàng bỗng nói.

“A? Ồ!” Lý Nhĩ ngoan ngoãn đi châm trà, Lưu Dục vội vã cầm bình được đến.

“Nương Nương, là lọ này phải không?”

Tuyết đông đang rơi, đầu Lưu Dục đỏ đầy mồ hôi, bàn tay đang nắm chặt bình sứ khê run, lòng Liễu Vận Ngưng chợt ấm áp, đưa tay nắm lấy bàn tay đang run rẩy của Lưu Dục, hai đôi tay lạnh buốt như nhau.

Sau khi uống được, Liễu Vận Ngưng thiếp đi, ngay cả bữa tối cũng chưa kịp dùng thì đã ngủ say, Lưu Dục sửa góc chăn cho nàng, ngồi bên cạnh: “Lý Nhĩ, người đi nghỉ trước đi, ở đây có ta là được rồi.”

“Ta đi báo với ngự thiện phòng một tiếng, bảo bọn họ hâm nóng lại bữa tối cho Nương Nương, sau khi Nương Nương tỉnh sẽ mang đến cho người.”

“Ừm!” Đáp lời một cách thờ ơ, Lưu Dục nhìn nét mặt nhăn nhó khi ngủ của Liễu Vận Ngưng, nét ưu buồn thoáng hiện nơi đáy mắt.

— Nương Nương, người đau lòng lắm phải không?

Khê vén lọn tóc trên trán Liễu Vận Ngưng sang một bên, Lưu Dục nắm chặt tay nàng.

— Sẽ ổn thôi, Nương Nương, tất cả sẽ ổn thôi mà, Lưu Dục sẽ vĩnh viễn, vĩnh viễn ở cùng người!

62. Chương 61

Siết chặt chén ngọc trong tay, vị Đế Vương ngồi trên long ỷ với sắc mặt âm trầm đến đáng sợ, Lai Phúc đứng sau lưng y cho tròn bốn phận, im lặng.

Hắn biết, chủ tử của hắn hiện giờ cần một cơ hội phát tiết ngọn lửa giận trong lòng.

Những thái giám khác đứng sau lưng Lai Phúc lại không có được cái gan lớn như vậy, đứng run lấy bầy, ngay cả thở dốc cũng không dám.

Ánh nhìn nghiêm nghị chợt biến hóa, sự phẫn nộ và cay nghiệt đan xen vào nhau, y giữa cổ, uống cạn thứ chất lỏng trong suốt trong chén, thứ chất lỏng chua cay trôi tuột xuống họng, khiến tâm tình của y càng mất bình tĩnh thêm!

Ngọn lửa giận khó ức chế, ‘choang’ một tiếng, chén ngọc trong tay đã bị y ném xuống đất, vỡ thành vô số mảnh nhỏ.

— Đúng là một lũ ăn hại!

Lúc không thể khống chế cơn giận, trong đầu y lại xuất hiện hình ảnh gương mặt tái nhợt muốn trong suốt, cái nhếch môi quật cường ấy, lại khiến y hoảng hốt trong giây lát.

Suy nghĩ bay xa dần, hàng chân mày chau lại, mày kiếm như đâm vào nhau, y khó có thể phủ nhận, hồi này lòng y có hơi lo lắng.

Chẳng lẽ — là vì nàng có khuôn mặt giống Liễu Uẩn Nịnh ư?

Không khí trở nên áp lực, ngoài cửa bỗng có người chạy vào thông báo: “Bệ hạ, Lý thị vệ cầu kiến.” Phần lớn những ai ở đây cũng đều thở phào, Lai Phúc nhìn sắc mặt của Hiền Viên Kỳ, phỏng đoán tâm tư của y: “Bệ hạ, có muốn để y vào không?”

Hiền Viên Kỳ chau mày, lạnh lùng nói: “Truyền!”

“Dạ!” Lai Phúc xoay người, giọng nói lạnh lạnh vang dội: “Truyền Lý thị vệ yết kiến!”

Rất nhanh sau, Lý thị vệ cúi đầu bước đến: “Thần khấu kiến bệ hạ, ngô Hoàng vạn tuế vạn tuế!”

Lý thị vệ quỳ trên nền đất lạnh lẽo, Hiên Viên Kỳ không bảo y đứng dậy, cũng không nói gì khác, mặt Lý thị vệ bất giác toát mồ hôi hột, từng giọt chảy dọc theo góc cạnh của khuôn mặt.

“Thích khách đâu?” Cuối cùng Hiên Viên Kỳ cũng mở miệng.

“Bệ hạ thứ tội, thần sẩy tay, thích khách chạy thoát.”

“Chạy thoát?” Y nheo mắt, rặng từng chữ: “Triều đình nuôi lũ phế vật các người có ích gì chứ? Ban ngày ban mặt để thích khách ngang nhiên ra vào Hoàng cung như chốn không người, cuối cùng thì để chúng chạy thoát?”

“Bệ hạ bớt giận, thần không có ý tìm có thất trách, nhưng La Tát Môn lần này quá lợi hại, vô công chiêu thức quý dị vạn lần, thần e.....”

“Lui xuống! Tự đến Hình bộ lĩnh phạt đi!”

“Thần.....”

“Còn cần trẫm phải lặp lại lần nữa sao?”

“Thần không dám——”

“Lui xuống!”

“Dạ!”

Sau khi Lý thị vệ rời đi, Hiên Viên Kỳ khoát tay: “Tất cả lui xuống đi!”

“Dạ, bệ hạ!”

Lai Phúc cùng những người khác lui ra ngoài, thấy bọn họ đóng cửa rồi, Hiên Viên Kỳ tự rót một ly rượu, bỗng hỏi: “Lần này trở về, là mang tin tức gì tốt à?”

Để trả lời câu hỏi này của y, nam tử vận áo xanh xuất hiện sau lưng Hiên Viên Kỳ: “Thuộc hạ không làm nhục sứ mệnh, chuyện có liên quan đến Liễu phi mà bệ hạ dặn thuộc hạ tra, thuộc hạ đã tra rõ.....”

“Tra rõ?”

“Đúng vậy, thưa bệ hạ!” Nam tử vận áo xanh đáp: “Hơn nữa thuộc hạ cuối cùng cũng tìm ra tung tích của Liễu Uẩn Nịnh!”

63. Chương 62

Liễu uyển thoát nhìn có vẻ mờ ảo khi bị bóng đêm bao phủ, trong tấm cung chỉ có đúng một ngọn đèn leo lét, ngọn đèn lay lắt chiếu sáng khuôn mặt của thiếu nữ đang ngủ không được an ổn kia, càng thêm cô đơn thê lương.

Dưới ánh đèn mập mờ, mơ hồ có thể nghe thấy tiếng thở dài khe khẽ, ánh trăng chiếu qua khung cửa sổ, soi sáng cái bóng hình của thiếu nữ đang ngủ kia.

Cơn gió lạnh thổi đến, thiếu nữ trên giường sợ hãi rụt lui, Lưu Dục thấy thế liền sửa lại chăn cho nàng.

Như nghe thấy tiếng động nhỏ, mí mắt của thiếu nữ đang nằm trên giường giật giật, hàng lông mi dày cũng run run theo.

Lưu Dục cúi đầu, khẽ hỏi: “Nương nương tỉnh?”

“Ừm.....” ‘Ừm’ một tiếng, Liễu Vận Ngưng chậm rãi mở mắt ra, nếp nhăn hiển hiện.

“Lại gặp ác mộng?” Nàng khẽ giọng hỏi, đỡ Liễu Vận Ngưng dậy.

Nàng được Lưu Dục đỡ dậy, lúc thấy tấm cung tối mù, có hơi sưng sốt: “Canh mấy rồi?”

“Đã sang canh Tuất, nường nường, người đã ngủ lâu lắm rồi.”

“Ừ.” Nàng nhìn bầu trời đêm tối đen bên ngoài, cười nhạt: “Đúng là lâu thật.”

Sau khi cười, đáy mắt Lưu Dục không tự chủ được để lộ sự lo lắng, hỏi: “Nường nường, có còn cảm thấy không khỏe không? Có muốn dùng bữa tối?”

Lắc đầu, Liễu Vận Ngưng xốc chân: “Đã đỡ nhiều rồi, không cần lo lắng.”

“Nường nường—” Lưu Dục muốn nói lại thôi: “Người.....”

“Sao?”

“Người có hận Đại tiểu thư không?”

“.....” Liễu Vận Ngưng ngẩn ra, nhìn Lưu Dục: “Người mong ta hận nàng?”

“Nô tỳ không biết.” Nàng khẽ cắn môi: “Nếu không phải Đại tiểu thư tùy tiện trốn hôn, vậy nường nường sẽ không phải chịu ảm ức, bệ hạ sẽ không giận lây sang người, nếu.....”

“Lưu Dục—” Nàng cắt ngang lời Lưu Dục: “Trên đời không có vụ ‘nếu’, ta không hận nàng, thật đó, ngược lại, ta biết ơn nàng lắm.”

— Nếu không nhờ nàng, chỉ sợ bây giờ ta vẫn mãi đắm chìm vào cái lời thề vốn không thể thực hiện được, ta rất biết ơn Liễu Uẩn Nịnh, đã khiến ta biết được sự thật.

Lưu Dục không đáp.

Hồi lâu, nàng mới nói: “Nô tỳ đi thắp đèn.”

Tấm cung trở nên sáng rực, Liễu Vận Ngưng bước đến bên cây đàn cầm, vỗ về nó, bỗng muốn đàn một khúc, nhắm mắt suy nghĩ, lúc mở mắt ra, tiếng đàn du dương đã bật ra theo những ngón tay nàng, ngày càng mãnh liệt.

Thấy thế, Lưu Dục lui ra ngoài để không làm phiền đến nàng, lẳng lặng cài then cửa, nàng khẽ dặn dò thị nữ đang đứng canh cửa: “Mang bữa tối đến!”

Thị nữ nhận lệnh, Lưu Dục ngậy ra, đóng tai nghe tiếng đàn êm dịu, lòng không cách nào an tĩnh được.

Qua buổi ngấm mai này, chỉ e những ngày sau này của nường nường càng khó vượt qua.

Nhớ lúc bệ hạ dễ dàng nói ra câu: “Bắt lấy thích khách, bất kể — giá nào.”

Một luồng khí lạnh từ lòng bàn chân truyền lên.

— Bệ hạ, sao người lại có thể vô tình như vậy?

Tiếng đàn trong phòng thấp dần, kết thúc một khúc, dư âm luẩn quẩn, vang vọng nơi xà nhà cao ba thước, một lát sau, một thủ khúc khác lại trỗi dậy, khác với âm điệu du dương kia, lúc nhanh lúc chậm, như tiếng suối chảy nơi cao sơn lưu thủy, gián đoạn rồi chậm dần, nhẹ nhàng, như dòng suối nhỏ lẳng lặng chảy xuôi

Lưu Dục không biết đàn, nàng chỉ là một hạ nhân, không rồi để đi học cái thứ văn nhã này, nhưng khi nghe tiếng đàn từ trong phòng truyền ra, nàng ngẩn người, như rơi vào cảnh mộng vô biên, khiến nàng không thể tự thoát ra được.

“Lưu Dục tỳ, tỳ sao vậy?” Thanh âm của Lý Nhĩ bỗng vang lên bên tai, Lưu Dục nhìn nàng, thấy vẻ mặt kinh của Lý Nhĩ, trên mặt có cái gì đó lạnh lạnh, lấy tay lau, ẩm ướt —

“Sao Lưu Dục tỳ lại khóc? Có phải có ai ăn hiếp tỳ không?”

Lắc đầu, Lưu Dục quay đầu, lau sạch nước mắt trên mặt, thanh âm khàn khàn: “Không có gì.”

“Lưu Dục tử—”

“Thánh — Thượng — đến!” Giọng nói the thé vang lên giữa tiếng đàn biến ảo hàng vạn hàng nghìn lần, khiến kẻ khác cảm thấy đột ngột vô cùng.

Nhưng không có nhiều thời gian để ý đến điều này, tất cả quỳ xuống: “Nô tỳ (nô tài) bái kiến bệ hạ!” Lưu Dục cũng giống các thị nữ khác, quỳ trên nền tuyết lạnh lẽo, tiếng giày giẫm nát tuyết lớn dần, đi ngang qua người các nàng mà không hề dừng lại. Tiếng đàn trong phòng không biết đã dừng lại từ bao giờ, tiếng bước chân người đó càng thêm rõ ràng.

Cửa của tấm cung bị Lai Phúc đẩy vào, bông tuyết bị gió thổi bay vào trong, Liễu Vận Ngưng quỳ gối cách cửa không xa, cúi đầu trong im lặng: “Thần thiếp cung nghênh Thánh giá!”

64. Chương 63

Cửa của tấm cung bị Lai Phúc đẩy vào, bông tuyết bị gió thổi bay vào trong, Liễu Vận Ngưng quỳ gối cách cửa không xa, cúi đầu trong im lặng: “Thần thiếp cung nghênh Thánh giá!”

Hiên Viên Kỳ không dừng bước, cứ thế mà đi ngang qua Liễu Vận Ngưng rồi ngồi xuống, cánh cửa chạm trở hoa văn tinh mỹ chậm rãi khép lại trước mắt Liễu Vận Ngưng, ngăn cản ánh mắt lo lắng của Lưu Dục.

“Bình thân!” Hiên Viên Kỳ lãnh đạm nói, nâng chén trà nóng để ở một bên, hớp một ngụm nhỏ.

“Tạ bệ hạ!”

Liếc nàng một cái với vẻ mặt không chút thay đổi, Hiên Viên Kỳ nói: “Lại đây!”

Chần chờ, Liễu Vận Ngưng ngẩng đầu, chậm rãi bước đến, cười mỉm chi: “Bệ hạ có gì dặn dò ạ?”

“Dặn dò thì không có, nhưng—” Y chau mày, như đang lo không biết nên biểu đạt lời kế tiếp như thế nào, hồi lâu lại đứng dậy, ngoài dự kiến của Liễu Vận Ngưng chính là, y vén tóc nàng, chau mày nhìn chăm chăm trán nàng rất lâu.

Liễu Vận Ngưng không dám nhúc nhích, không biết hành động này của y đại biểu cái gì, chỉ có thể tùy ý y nhìn chăm chăm nàng.

Hồi lâu, y lại hỏi: “Vết sẹo kia, đã xóa bằng cách nào?”

Thanh âm của y không lớn, cũng không cao không thấp, bình thản như đang hỏi nàng đã dùng bữa chưa, nhưng lại khiến Liễu Vận Ngưng giật mình.

“Bệ hạ, người.....”

Buông tay, y xoay người, thản nhiên nói: “Thật sự chuyện mười năm trước Trẫm đã quên, nếu không phải vô tình nhìn thấy viên trân châu kia, Trẫm sẽ không hề nhớ ra.”

“.....” Nàng nên trả lời thế nào? Biết ơn y cuối cùng đã tin nàng ư?

Cổ họng khô đắng, nụ cười mỉm vẫn không tắt: “Bệ hạ ‘nhập lý vạn cơ’*, lời hứa năm đó cũng chỉ là lời nói đùa của một đứa trẻ, có quên cũng là chuyện bình thường.....” Khi nói đến câu sau, thanh âm lại không được trơn tru.

— Quả nhiên, người nhớ cũng chỉ có ta mà thôi!

Im lặng, lại nghe y hỏi: “Trẫm đối xử với ngươi như vậy, ngươi có hận Trẫm hay không?”

Hận ư?

Nàng có từng hận y chẳng?

Nàng ngẩng đầu mờ mịt, kinh ngạc nhìn y, lại tự hỏi chính bản thân mình một lần nữa: Nàng có từng hận y không? Có không?

Không nói gì.

Khiến kẻ khác cảm nhận được áp lực sâu sắc trong tấm cung tĩnh lặng, lan tràn, lan tỏa tận nóc phòng. Phút chốc, cả đất trời trở nên lặng vắng, nặng nề đến nỗi khiến kẻ khác hít thở không thông.

Hạ mi mắt, nàng nghiêm túc nói: “Bệ hạ nói quá lời, thần thiếp chưa từng hận người.”

Không phải đang nói dối, lại càng không phải rộng lòng vị tha, nàng chỉ nói lên sự thật mà thôi.

Lời nói đùa lúc nhỏ, vốn không phải thật, là chính nàng không chịu thừa nhận mà thôi. Cho đến ngày hôm nay, nói tóm lại, cũng do nàng gieo gió gặt bão.

Nàng sai ở chỗ, không thể phân biệt được đâu đùa đâu thật.

“Hừm?” Nghe câu trả lời của nàng, Hiên Viên Kỳ xoay người, nhướn mày: “Người thật sự không hận sao?”

Chậm rãi hít một hơi, nàng kiên định nói: “Thần thiếp, không hận!”

Y bỗng cười, tiếng cười vang phát ra từ bạc môi của y, y cười thủy chung không tương đồng với ánh mắt, đôi mắt hà khắc sâu thẳm như được phủ một lớp băng dày cộm: “Mười năm trước Trầm từng nói sẽ dẫn người đi đúng không?”

Nàng nhắm mắt, vẻ mặt bình tĩnh: “Đó đã là chuyện hồi nhỏ, chuyện đã lâu vậy rồi, bệ hạ có quên cũng vẫn thế.”

“Nhưng người lại không quên, không phải sao?” Y lạnh lùng nhìn nàng, đáy mắt lạnh lẽo như trời đông giá rét: “Người không tiếc mạo hiểm làm thế thân mạo danh, chẳng phải vì câu nói đùa khi ấy của Trầm sao?”

Nàng bỗng ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn y, ánh mắt mờ mịt.

— Thì ra thật sự là lời nói đùa ư? Lời hứa ta gìn giữ mười năm còn quan trọng hơn cả sinh mạng, ở trong lòng y, thật sự chỉ là một câu nói đùa sao?

Hiên Viên Kỳ quay đầu, dùng đôi mắt như hổ băng sâu thẳm nhìn nàng: “Có phải vì câu nói đùa của Trầm, nên người mới dám to gan lớn mật, nghĩ ra cái cách thay xà đổi cột để đạt được mục đích của mình? Người cho rằng Trầm sẽ niệm tình mười năm trước mà không làm gì người ư?”

Từng câu từng chữ, như lưỡi dao bén nhọn, không hề lưu tình mà đâm nàng, nàng nhìn y ngỡ ngàng, hai tay buông xuôi hai bên hông bất giác nắm lại, móng tay bấm vào lòng bàn tay như thể muốn dính chặt ở đó, đau đớn qua đi, cảm xúc chết lặng, hồi lâu lại phải buông tay trong bất lực, lòng bàn tay chết lặng thì lòng cũng bắt đầu đau, đau lắm, rất đau.

“Nếu thật thế, vậy người có biết Trầm hối hận cỡ nào không?”

“.....”

“Hối hận tại sao năm đó lại nói một câu đùa vui như vậy với người?”

Hô hấp cũng trở nên khó khăn, từng hơi, từng hơi cuối cùng cũng bật ra, tim quặn đau, kéo dài một cách nặng nề, một cách rõ ràng, lan tràn trong lòng.

Huyết sắc lui dần trên mặt nàng, thân thể đơn bạc loạng choạng, nàng cố gắng đứng vững, lưng thẳng, để bảo vệ sự tôn nghiêm cuối cùng của mình.

Nàng cụp mắt, nhìn chằm chằm mặt đất.

— Hiên Viên Kỳ, tại sao người phải đánh nát chút ảo tưởng duy nhất còn sót lại của ta? Tại sao người vẫn có thể bình tĩnh như thế? Tại sao năm đó lại cho ta một tia hy vọng vô vọng?

Tại sao lại xem nàng như một con ngốc.

Miệng đắng ngắt, niềm thương tâm sâu sắc từ đáy lòng ứa đến, hòa vào hơi thở lạnh lẽo theo mỗi lần hít thở rồi dung hòa vào không khí, lắng lặng tiêu tán—

65. Chương 64

Miệng đắng ngắt, niềm thương tâm sâu sắc từ đáy lòng ứa đến, hòa vào hơi thở lạnh lẽo theo mỗi lần hít thở rồi dung hòa vào không khí, lẳng lặng tiêu tán—

Chỉ là lời nói đùa.

Kết quả nàng là một con cóc.

“Đáng tiếc, người đã tính sai rồi!” Đôi mắt đen lầy lạnh giá mà sắc bén nhìn thẳng vào nàng: “Người cho là có thể thay thế Liễu Uẩn Nịnh vào cung sao? Người cho là mình có thể thay thế Liễu Uẩn Nịnh?”

“Ta.....” Nàng nói, cổ họng khô đến nổi sinh đau, cố gắng lắm mới có thể thốt nên lời: “Ta chưa từng nghĩ sẽ thay thế ai cả.”

Tâm thần hỗn loạn, nàng quên mất cả lễ tiết, chỉ biết biện hộ theo bản năng, không hề dự đoán được, điều đó chỉ đổi lại ánh mắt càng thêm khinh thường của y: “Người chưa từng nghĩ sẽ thay thế ai? Vậy tại sao người lại có mặt ở đây? Hoàng hậu của Trầm sao lại biến thành người?”

Khuôn mặt của nàng ngày càng tái, dừng mắt tại một điểm bất định, khẽ đáp: “Ta không biết.”

Nàng không biết gì hết, không biết gì hết, nhưng nàng lại biết tất cả, biết rất rõ, càng từ chối biết, lòng càng biết nhiều thêm, mỗi lần như vậy thật tàn khốc, nàng tình nguyện cả đời không biết.

Y lẳng lặng nhìn dung nhan tái nhợt như muốn trở nên trong suốt của nàng, giữa đôi mắt đen lầy sâu thẳm khó hiểu, bình tĩnh như hồ băng lạnh giá, giây tiếp theo, như thoáng hiện cái gì đó, rất nhanh liền khôi phục về bình tĩnh. Châu mày, y áp chế luồng cảm xúc mà ngay cả y cũng không tài nào hiểu được, thanh âm lạnh lùng kiên quyết: “Người hẳn còn nhớ rõ lời Trầm nói chứ? Chỉ cần tìm được Liễu Uẩn Nịnh, người cũng không còn giá trị nữa, người sẽ.....”

“Ta sẽ vào đại lao đúng không?” Nàng nhanh chóng cắt ngang lời y, không để ý đến vẻ không vui trong mắt y.

“.....” Y lạnh lùng nhìn nàng, không đáp.

“Ha!” Nàng ngẩng mặt, mỉm cười: “Bệ hạ nói vậy, tức là đã tìm ra tung tích của Liễu Uẩn Nịnh?”

Phản ứng của nàng hoàn toàn ngoài dự kiến của y, im lặng vài giây ngắn ngủi rồi y không khỏi hỏi: “Người không sợ?”

“Sợ? Sợ chết sao?” Nàng bỗng mỉm cười, làm như hiểu rõ, rồi lại để lộ sự tự giễu: “Đương nhiên là sợ! Có ai không sợ chết đâu chứ?”

Nhưng—

Nụ cười nhạt dần, sự mờ mịt thoáng hiện trên mặt nàng —

Nếu cả đời nàng phải lấy thân phận khó gánh để mà sống, vậy có lẽ chết, ngược lại sẽ là lối thoát của nàng.

Chim Hoàng yến không thể bay ra khỏi lồng sắt tinh mỹ, ngay cả khi nó được sống một cuộc sống vô tư vô lự, nhưng nó chung quy vẫn mất đi tự do, lúc chết nhất định là rất buồn.

Nàng không muốn trở thành chim Hoàng yến.

Nếu thật sự chỉ có con đường chết, vậy nàng sẽ vui vẻ đón nhận.

Đã không có cuộc sống tự do, dù có sống thì cũng chỉ là cái xác không hồn.

“Nếu bệ hạ đã nắm được tung tích của Liễu Uẩn Nịnh, vậy bệ hạ tính khi nào đón nàng hồi cung?”

“Đây không phải là chuyện mà người nên quan tâm!” Y lạnh lùng cắt ngang lời nàng: “Điều mà người nên lo, là chờ đến lúc Liễu Uẩn Nịnh về thì người phải làm như thế nào!”

“Thần thiếp biết phải làm thế nào mà!” Nàng lạnh nhạt nói, buông mi mắt che dấu nỗi buồn nơi đáy mắt, y lẳng lặng nhìn nàng từ trên cao, mày kiếm chau lại.

— Y bỗng phát hiện ra, vẻ mặt nàng càng bình tĩnh, ngọn lửa giận tận đáy lòng y càng tăng vọt, y nghĩ muốn được nhìn thấy vẻ mặt tan nát của nàng càng thêm mãnh liệt.

“Người biết làm cách nào Trầm có thể phát hiện ra tung tích của Liễu Uẩn Ninh à?” Y bỗng hỏi, có ác ý.

“Còn đang chờ bệ hạ bật mí.” Nàng hồ hững đáp, lòng cũng có hơi tò mò.

— Y làm cách nào để phát hiện ra tung tích của Liễu Uẩn Ninh, ta cũng muốn biết.

“May nhờ có mẫu thân người!”

Nàng ngẩng đầu tỏ vẻ ngạc nhiên.

Cuối cùng nàng cũng đã tỏ vẻ mặt khác, y không nhịn được mà nở nụ cười ác ý: “Liễu Uẩn Ninh thật đúng là một nữ nhân có hiếu! Hôm giỗ mẫu thân nàng, dù có trốn hôn, cũng ráng lên về dự.”

— Nếu không phải nàng chủ động xuất hiện ở Đế Kinh, có lẽ giờ này ảnh vệ vẫn chưa tìm ra tung tích của nàng!

Nhớ đến tin tức ảnh vệ hồi báo có nhắc đi cùng Liễu Uẩn Ninh là một cao thủ võ công cao cường, y trầm ngâm, hình như có một cơn goi đang hội tụ trong mắt y.

“Hôm giỗ mẫu thân.....” Kéo dài một đoạn, Liễu Vận Ngưng chỉ nghe thấy cụm từ ấy, ngày giỗ mẫu thân mà nàng cũng có thể bỏ lỡ, sắc mặt nàng chợt trắng bệch, nhiều năm vậy rồi, đây là lần đầu tiên nàng bỏ qua ngày giỗ của mẫu thân.

Nhưng.....

Nàng nhắm mắt, sự áy náy khiến nàng không thể thở nổi.

“So với Liễu Uẩn Ninh, nữ nhi người có vẻ vô tình hơn thì phải?” Y tàn nhẫn nói, thấy sắc mặt nàng trắng bệch vì những lời nói của y, lòng lại dấy lên niềm thích thú mà trước nay chưa từng có.

— Hừ! Đâu phải chuyện gì nàng cũng có thể thờ ơ!

“Rõ ràng mẫu thân vì cứu người mà hồng nhan bạc mệnh, là do người hại mẫu thân, ngay cả ngày giỗ của người mà người cũng không về, chẳng trách Thừa tướng không chịu nhận một nữ nhi như người.....”

“Không phải, không phải như thế.....” Nàng ngẩng đầu hoảng sợ, trừng lớn đôi mắt đầy sợ hãi: “Không phải ta hại nương, nương đã nói đó cũng không phải lỗi của ta mà.....”

— Ta không cố ý mà, không được nói ta như vậy, không được.....

66. Chương 65

“Không phải, không phải như thế.....” Nàng ngẩng đầu hoảng sợ, trừng lớn đôi mắt đầy sợ hãi: “Không phải ta hại nương, nương đã nói đó cũng không phải lỗi của ta mà.....”

— Ta không cố ý mà, không được nói ta như vậy, không được.....

Ký ức thời thơ ấu sớm đã phai mờ, duy chỉ có sự việc vào mùa hè năm ấy, như một giấc mộng ngày ngày đêm đêm dày vò nàng, không khắc nào buông tha cho nàng.

Dòng nước xông thẳng vào khoang mũi không cách nào khống chế, cảm giác no nước khiến người ta sợ hãi, tứ chi khủng hoảng không làm gì được, đã nhiều năm vậy rồi mà vẫn vô cùng rõ ràng.

“Không phải do người hại?” Y cười nhạt: “Nếu không phải do người không nghe lời mà chạy chơi bên hồ, không cẩn thận rơi xuống nước, mẫu thân có vì cứu người mà chết đuối? Nếu không phải vì người thì người hiện giờ vẫn còn sống rất khỏe mạnh!”

“Tại sao.....” Cuối cùng vẫn không che dấu được sự bi ai, không thể quên được sự đau xót, trái tim như bị một thứ vô hình nào đó siết lại, mỗi lần hít thở như bị lưỡi dao sắc nhọn lăm trì, nỗi đau xâm nhập cốt tủy từng chút từng chút một.

“Tại sao người lại có thể tàn nhẫn như vậy.....” Đau xót khôn cùng vì những lời này.

Dưới làn không khí giá lạnh, nàng dè dặt sự xót xa ngày một sâu sắc, nhìn y với ánh mắt đau đớn kịch liệt, không khỏi hỏi y một lần nữa: “Tại sao người có thể thốt ra những lời tàn nhẫn như vậy.....” Những lọn tóc rối bết lại trên trán, nỗi đau khuếch tán trong mắt, dung nhan của nàng bị sự tuyệt vọng che lấp, chỉ có thể thốt lên những tiếng than khóc.

Đó là vết thương lòng vĩnh viễn không có cách nào khỏi được, vĩnh viễn không thể phai mờ, thời gian trôi qua chỉ có thể khiến nó bớt thối rữa, chứ không cách nào khiến nó biến mất được. Nàng chỉ có thể nhìn nó ẩn sâu trong một góc tối tăm, thối rữa từng chút từng chút một, nhìn nó lớn dần nhưng vẫn đành bất lực.

Bất lực nhìn nó, dấu nó vào một góc tối trong lòng, bọc một lớp nguy trang quanh nó, ngay cả chạm một chút cũng không dám.

Bởi vì nếu đụng nhẹ vào nó, nàng sẽ đau đến quên cả bản thân.

Nhưng —

Hai tay không thể kiềm chế được mà nắm lại, móng tay cào rách phần da mềm mại nơi lòng bàn tay, máu nhỏ từng giọt, thân hình đơn bạc run lên, như chiếc lá rụng vào thu, ngất nghèo nguy cấp.

— Hiền Viên Kỳ, tại sao người có thể tàn nhẫn như vậy? Chỉ vì người cho là ta hại người không thể lấy được nữ tử mà mình nhung nhớ, nên người cho là có thể tổn thương ta sao? Người vĩnh viễn không bao giờ hiểu được, vết thương đang lớn dần, đau như bị ai đâm một nhát.

Đối diện với sự lên án của nàng, Hiền Viên Kỳ lẳng lặng đứng đó, đôi mắt đen láy thâm sâu khó lường như hố băng sâu thẳm, một tia sáng chợt lóe chợt tắt giữa đôi mắt đó, nhưng rồi cũng trở lại sự bình tĩnh lúc đầu.

Bạc môi khẽ nhếch, tạo một nụ cười khinh miệt, y như đang đứng xem kịch, không thèm đếm xỉa mà nâng cằm nàng lên, châm chọc: “Vậy mà là tàn nhẫn sao?”

“.....” Nàng cố gắng nhếch môi, nhưng cũng phí công, làm cách nào cũng không thể khống chế được đôi môi đang run rẩy, đôi mắt như ngập trong cái thứ chất lỏng trong suốt, ngay cả hàng lông mi dày cũng ẩm ướt theo.

“Lúc người thay thế Liễu Uẩn Ninh vào cung, chẳng lẽ chỉ nghĩ đến vinh hoa phú quý? Chẳng lẽ không hề ngờ đến sẽ có một ngày như vậy?” Lúc nói chuyện, tay y dùng sức, rất nhanh, cái cằm trắng hồng ửng đỏ.

“Buông ra.....” Nàng khốn khổ nói: “Buông.....”

“Hừ!” Y hừ một tiếng, tay lại dùng một chút lực nữa, buông nàng ra, không ngoài dự đoán, Liễu Vận Ngưng vì bị y đẩy ra mà lao đảo lùi về sau vài bước mới đứng vững được, vỗ vỗ ngực, hơi thở dồn dập, mồ hôi chảy dọc từ trán xuống.

“Người định đứng diễn trò cho ai xem thế?”

“.....”

“Rõ ràng là người hại chết mẫu thân, còn làm như mình là người bị hại, người chẳng lẽ không thấy vậy thật đáng ghê tởm sao?”

“Câm miệng.....” Nàng hô lớn không muốn nghe nữa, thanh âm run rẩy như lá rụng trước gió, vỡ òa: “Câm miệng, đừng nói nữa, đừng.....”

— Không phải ta hại chết nương mà, không phải nương đã nói là không liên quan đến ta, thật sự không liên quan đến ta.....

Nhưng, nhưng tại sao ai cũng chỉ trách nàng? Tại sao ai cũng trách cứ nàng?

— Nương, người gạt Ngưng Nhi ư? Là người gạt Ngưng Nhi? Thật sao? Thật đúng là Ngưng Nhi hại người sao? Thật ra người luôn thầm trách Ngưng Nhi có đúng không?

Thật sao? Đúng thật vậy sao?

Sắc mặt nàng càng thêm tái nhợt, cắn môi, không lâu sau thì môi ứa máu.

— Ai cũng nói Ngưng Nhi hại người, ai cũng nói Ngưng Nhi là hung thủ hại chết người, nhưng mà —

Nàng hít một hơi thật sâu.

— Nương, Ngưng Nhi tình nguyện, để người chết là mình! Ngưng Nhi không hy vọng người đến cứu ta! Không hy vọng chút nào!

Nếu vào mùa hè mười hai năm trước, nàng bỏ mình dưới đáy hồ, vậy sẽ không có nhiều người chỉ vào nàng bảo nàng là hung thủ, là sao chổi, là đầu sỏ gây nên cái chết của mẫu thân.

Nàng cũng sẽ không phải sống mệt như vậy.

Nhưng nương lại cứu nàng, dùng chính sinh mạng của người để đổi lấy sinh mạng của nàng, và bất kỳ ai cũng có thể tổn thương nàng, sỉ nhục nàng, duy chỉ có nàng là không làm vậy!

Sinh mạng của nàng, là do mẫu thân dùng chính sinh mạng của mình để đổi lấy!

Hơi thở dần dập bình ổn trở lại, trên dung nhan tái nhợt đã không còn vẻ bối rối ban nãy, nàng ngẩng đầu lên, lẳng lặng nhìn y, hỏi: “Đêm đã khuya, bệ hạ muốn ngủ ở đây sao?”

67. Chương 66

Hơi thở dần dập bình ổn trở lại, trên dung nhan tái nhợt đã không còn vẻ bối rối ban nãy, nàng ngẩng đầu lên, lẳng lặng nhìn y, hỏi: “Đêm đã khuya, bệ hạ muốn ngủ ở đây sao?”

Sự khinh thị xẹt qua đôi mắt đen láy sâu thẳm của y: “Người nôn nóng muốn làm Trẫm vui đến vậy sao?”

Giả vờ không sự khinh thị trong mắt y, Liễu Vận Ngưng nói: “Lấy lòng bệ hạ, không phải việc phi tử hậu cung nên làm hay sao?”

“Đáng tiếc, người càng lấy lòng Trẫm càng thêm ghét người!”

“Thần thiếp biết tội!”

— Một trái tim, rốt cục có thể bị thương tổn thành cái gì?

“Thần thiếp có chỗ nào không tốt? Xin bệ hạ chỉ rõ.” Nàng khẽ giọng hỏi, cúi đầu, không thềm ngẩng mặt liếc y lấy một cái.

Hình như bông tuyết lại rơi tô điểm cho khung cảnh ngoài cửa sổ, bay phát phơ, thông thả nhàn nhã.

Nơi nơi đều trong trắng không tỳ vết.

Một cơn gió lạnh thổi đến, thổi tan sự nhàn nhã của chúng, bay tới tấp vào tấm cung, hóa thành một vùng nước nhỏ, không đến một lúc chúng đã bị bếp sưởi trong tấm cung hong khô, không lưu dấu vết.

Nàng bất chợt nhìn vùng nước đã biến mất đến xuất thần, nhìn đến không còn tiêu điểm.

Hiên Viên Kỳ bỗng vươn tay, nâng mặt nàng lên, dưới ánh mắt hờ hững kèm theo chút ít kinh ngạc của nàng, cúi đầu, cướp đoạt đôi môi lạnh buốt của nàng, hung hăng hôn.

Đó là một nụ hôn đầy phần nộ, không hề dịu dàng, vốn đó cũng chẳng phải hôn, chẳng qua là y đang phát tiết cơn giận của mình.

Rất lâu, rất lâu sau, Hiên Viên Kỳ rời khỏi môi nàng, ánh mắt hà khắc nhìn nàng chằm chằm: “Nhìn Trầm!”

Ngón trở thô ráp khẽ ve vuốt đôi môi bị y hôn đến sưng đỏ cả lên của nàng, chậm rãi tăng thêm lực nơi tay, nàng đau nhưng vẫn không dám động đây, mặc y vuốt ve.

“Nếu ngươi thật sự muốn lấy lòng Trầm, vậy nên làm tốt bổn phận của chính ngươi, thu hồi cái chiêu trên hoa ghẹo nguyệt của ngươi đi, ngươi phải nhớ rõ, hiện giờ ngươi là Liễu Uẩn Ninh, trước khi Liễu Uẩn Ninh chân chính trở về, ngươi chỉ có thể dùng thân phận Liễu Uẩn Ninh ở trong cung, vĩnh viễn đừng mong rời khỏi Hoàng cung, ngươi là phi tử Trầm rước về, là nữ nhân của Trầm!”

“.....”

Lạnh lùng liếc nàng một cái, Hiên Viên Kỳ buông nàng ra: “Chuẩn bị đi, ngày mai theo Trầm xuống phía Nam.”

Dứt lời, y xoay người rời đi không chút lưu luyến, để nàng đứng thất thần một mình ở đó.

Bàn tay lạnh buốt không thể kiềm chế được đưa lên môi, nơi đó như vẫn còn lưu lại chút hơi ấm của y, khiến tay nàng càng thêm lạnh.

“Vĩnh viễn đừng mong rời khỏi Hoàng cung ư?” Nàng lẩm bẩm, đôi môi nóng bỏng còn lưu lại chút ít đau đớn, như nhắc nhở nàng chuyện vừa rồi không phải là ảo giác, Hiên Viên Kỳ đã làm vậy thật, tất cả đều xảy ra trong chân thật.

Lại một cơn gió lạnh nữa thổi đến, nàng rùng mình, cơn giá buốt truyền từ lòng bàn chân lên, nàng bỗng gọi: “Lưu Dục, Lưu Dục—”

Bên ngoài im ắng lạ thường, không ai đáp lại lời nàng, một cơn gió lạnh ngẫu nhiên thổi đến, nhánh cây trụi lủi không ngừng lay động, lưu lại cái bóng chập chờn trên nền tuyết, càng thêm phần quỷ dị trong đêm đen tĩnh lặng.

“Lưu Dục—” Nàng hoang mang, cái cảm giác cô đơn này khiến nàng rất sợ.

“Lưu Dục—”

“Đừng gọi nữa, hiện giờ nàng đang ngủ rất ngon!” Thanh âm khàn khàn khó nghe vang lên bên tai nàng, nàng cả kinh, lùi về sau vài bước, đề phòng Hắc y nam tử đột nhiên xuất hiện trước mắt này: “Ngươi là ai?”

“Há! Nhanh vậy đã quên ta? Chẳng qua chỉ thay đổi cái mặt nạ khác mà thôi, liền nhận không ra sao?” Người nọ cười tà, đưa tay lột da cổ, lớp mặt nạ mỏng tan rũ xuống tay y.

Dưới ngọn đèn không ngừng lay động, Hắc y nam tử vận xiêm y màu đen tuyền, mắt xé hẹp dài sáng ngời, tà khí khẽ lưu chuyển, nhếch môi, trên dung nhan tuấn mỹ xuất hiện một nụ cười tà, nói: “Nương nương, ta đã nói chúng ta sẽ còn gặp lại mà, không phải sao?” Thanh âm biến đổi, giọng nói cất cao, hàm chứa tà khí lạnh lẽo, giọng điệu biến giọng nói khàn khàn khó nghe thành giọng nam trầm thấp du dương.

“Là ngươi!” Cuối cùng nàng cũng nhớ ra, là tên Hắc y nhân đã bắt giữ nàng, nhưng không phải y đã rời khỏi Hoàng cung sao? Sao lại xuất hiện ở đây?

“Ngươi đến cung điện của bốn cung làm gì?”

“Há, ta muốn nhìn cho đã mắt!” Y cười tà, bước đến trước mặt Liễu Vận Ngưng, ngón trở ngả ngón khẽ vuốt ve hai má của nàng.

“Ngươi làm gì vậy?” Nàng quay đầu, thanh âm không chút lo sợ.

“Ha ha, nương nương, ngươi đúng là khiến cho ta bất ngờ nha!” Người nọ hình như rất vui: “Ta còn nghĩ ngươi sẽ hét bảo ‘hồn xược’ chứ!”

“Ngươi là ai? Đến đây làm gì?” Nàng không để ý đến y, hờ hững hỏi.

“Thì để ta nhìn cho đã mắt!” Tên Hiên Viên Kỳ này đúng là không biết thương hương tiếc ngọc, đối xử thô lỗ với nương nương như vậy, người xem, môi nương nương còn sưng đỏ lên kia!”

“Người—” Tưởng tượng đến chuyện ban nãy mà bị người khác nhìn thấy, nét ửng hồng thoáng hiện trên má nàng, nàng có hơi tức giận, lườm y: “Người đến đây chỉ vì muốn nói ra những lời bậy bạ này sao?”

“Đương nhiên không phải!” Y đáp nhanh, ghé sát vào nàng, nói: “Nương nương, ta phát hiện ra mình rất thích người, người có muốn theo ta hay không?”

“Theo người?” Nàng run lên: “Rời khỏi Hoàng cung?”

“Đúng vậy, theo ta đi, ta cam đoan sẽ đối xử với người tốt hơn tên Hiên Viên Kỳ kia gấp trăm lần.”

68. Chương 67

“Theo người?” Nàng run lên: “Rời khỏi Hoàng cung?”

“Đúng vậy, theo ta đi, ta cam đoan sẽ đối xử với người tốt hơn tên Hiên Viên Kỳ kia gấp trăm lần.”

“Nương nương cần phải biết rõ rằng, ‘Mộng Thệ’ trên người người rất cần có ta nha!” Y cười tà: “Nếu lúc ‘Mộng Thệ’ phát tác mà không uống ‘Mộng Thệ’ mới, nổi đau mà nương nương phải chịu không nhỏ đâu! Tuy nương nương là đệ tử của ‘Được Vương’, nhưng nương nương cũng đừng quên, không phải ai cũng chịu cùng một ảnh hưởng của ‘Mộng Thệ’, nếu nương nương tùy ý thử nghiệm lung tung, để rồi người chịu khổ cũng là nương nương mà thôi!”

“.....” Sau khi thất thần trong giây lát, Liễu Vận Ngưng cân nhắc nhìn Hắc y nhân, ánh mắt bình tĩnh như đáy hồ ngàn năm âm u lắng đọng trong nỗi ưu tư nào đó: “Tại sao lại hạ độc ở trên người của ta?”

“Đương nhiên là để tiện cho ta!” Y trả lời như đó là điều đương nhiên, tỏ vẻ như chuyện nên như thế: “Nếu không làm vậy, sao người có thể ngoan ngoãn nghe lời ta được chứ?”

“Nghe lời người?” Thu mắt, nàng lạnh giọng hỏi: “Người muốn ta làm gì?”

“Rời khỏi Hoàng cung với ta, trở lại bên cạnh Tịnh Triệt.” Hắc y nhân chuyển sang thái độ bất cần đời: “Ta không biết tại sao trong chớp mắt người lại biến thành phi tử của Hiên Viên Kỳ, nhưng nếu người đã thành thân với Tịnh Triệt, vậy người không được lừa gạt y!”

“Tịnh Triệt?” Nàng chau mày hoang mang: “Tịnh Triệt là ai? Bọn cung không biết Tịnh Triệt nào cả!”

“Không biết?” Hắc y nhân cười tà, ánh mắt dần chuyển sang lạnh lùng: “Ta tận mắt thấy hai người thành thân, người dám nói không biết y? Chẳng lẽ ngay từ đầu người đã có ý định lừa dối lòng của y? Hả Trữ Vân Lưu!”

“Trữ Vân Lưu?” Nàng giật mình sửng sốt: “Người biết nàng? Nàng, nàng thành thân với người khác?”

Trữ Vân Lưu, Trữ Vân Lưu, đảo lại là Liễu Uẩn Nịnh*! (*Liễu Uẩn Nịnh phiên âm là Liu Yun Ning, còn Trữ Vân Lưu phiên âm là Ning Yun Liu, tác giả dùng cách đảo phiên âm để tạo thành hai cái tên khác nhau)

“Nàng cái gì?” Y chau mày, không còn kiên nhẫn nữa: “Người rõ ràng là Trữ Vân Lưu, còn giả bộ làm gì?”

Lạnh lùng liếc y một cái, Liễu Vận Ngưng lạnh lùng nói: “Bọn cung là Liễu Vận Ngưng, không phải Trữ Vân Lưu gì cả, không được lộn nàng với bọn cung.”

Không được xem nàng là Liễu Uẩn Nịnh!

“Hả?”

“Trữ Vân Lưu không phải tên thật của nàng, nàng tên là Liễu Uẩn Nịnh, là tỷ tỷ song sinh của bọn cung!”

Hắc y nhân ngẩn ra, chau mày suy nghĩ sâu xa một hồi, lại nhìn nhìn Liễu Vận Ngưng: “Người nói thật chứ?”

“Bổn cung không việc gì phải lừa người!”

“Trời ạ!” Y gào lên với vẻ khó tin: “Trên đời này sao lại có hai người giống nhau đến thế?”

“Người vừa nói, Liễu Uẩn Nịnh thành thân với người tên Tịnh Triệt kia?”

“Á? Đúng vậy!” Y có hơi khó hiểu: “Liễu Uẩn Nịnh không phải tỷ tỷ của người sao? Sao người lại mang tên nàng, không thấy kỳ à?”

Ánh mắt nàng đầy vẻ khiếp sợ: “Liễu Uẩn Nịnh trốn hôn là vì Tịnh Triệt sao?”

— Chuyện này sao lại thành ra như vậy?

69. Chương 68

Liễu Vận Ngưng cứ ngỡ theo Hiên Viên Kỳ xuống phía Nam sẽ giống trống khua chiêng thông cáo thể nhân, lại không ngờ y bảo xuống phía Nam là chỉ mang theo mấy tùy tùng, cải trang vi hành.

Vì để giấu tai mắt xung quanh, Hiên Viên Kỳ nguy trang thành thương nhân xuống phía Nam làm ăn, Liễu Vận Ngưng là thê tử của y, cả hai đi đằng trước, theo sau là Lưu Dục và Lai Phúc, rồi đến hạ nhân phụ trách sinh hoạt hằng ngày.

Xe ngựa thông thả chạy trên đường, thời gian này là lúc thương nhân thường xuyên lui tới, tùy thời đều có thể thấy những thương nhân ăn vận giống họ đi trên đường.

Xe ngựa phát ra từng tiếng ‘lộc cộc, lộc cộc’, Liễu Vận Ngưng ngồi trong xe ngựa, chăm chú đọc quyển sách trong tay, Hiên Viên Kỳ ngồi một bên nhắm mắt dưỡng thần, quay xung quanh bọn họ lúc đó là bầu không khí hòa bình hiếm gặp.

Bỗng, xe ngựa nghiêng ngả, bên trong xe khẽ chấn động, Liễu Vận Ngưng nhất thời không phòng bị, cả thân mình không kiềm được mà bổ nhào về phía Hiên Viên Kỳ.

Người tập võ luôn đề phòng, lúc Liễu Vận Ngưng không kiềm được mà bổ nhào về phía y, Hiên Viên Kỳ vốn định lắc mình tránh như không biết nghĩ gì, gượng gạo kéo nửa thân hình đang tránh về, khó khăn lắm mới tiếp được Liễu Vận Ngưng, vòng tay ôm eo nàng, lúc này y mới mở mắt, trầm giọng hỏi bên ngoài: “Xảy ra chuyện gì?”

Rất nhanh sau, người bên ngoài trả lời, là Lai Phúc: “Hồi chủ tử, mấy hôm trước trời đổ tuyết, đường bị tuyết phủ đầy, vừa rồi vô ý, xe ngựa va phải tuyết, xin chủ tử chờ chút, không lâu nữa xe ngựa sẽ đi tiếp.”

“Ừm!” Y đáp như có như không, rồi không nói gì nữa, nhưng cánh tay vòng qua eo Liễu Vận Ngưng vẫn không rời lỏng.

Liễu Vận Ngưng chấn động không kịp thích ứng, từ sau khi y siết chặt cánh tay thì không hề nhúc nhích lấy lần nào, nhu thuận tùy ý y ôm, buông mi mắt che dấu ánh mắt thủy chung vẫn bình thản.

Y khẽ vỗ lưng Liễu Vận Ngưng, thoáng chốc, y tỏ vẻ thích ý như là đang trấn an tiểu miêu nhu thuận nhưng lười biếng cùng cực. Một lát sau, bàn tay đang vỗ lưng nàng dừng lại, trong chốc lát, nó thông thả di chuyển trên lưng nàng, khẽ mơn trớn, Liễu Vận Ngưng cứng đờ không dám động đậy, không khí trong xe dần trở nên mờ ám.

“Người nói người tên Liễu Vận Ngưng?” Y miễn cưỡng hỏi, bàn tay đặt trên lưng nàng trượt lên mặt nàng, ve vuốt đôi má trắng hồng, cuối cùng dừng tại đôi môi đỏ mọng, khẽ kiềm hãm.

“Vâng, phu quân.” Nàng buông tay, cúi đầu đáp.

“Tại sao không ngẩng đầu lên, chẳng lẽ phu quân đáng sợ lắm sao?” Cương quyết nâng cằm nàng lên, Hiên Viên Kỳ quan sát biểu cảm trên mặt nàng, nét ưu tư thoáng hiện trong đôi mắt khẽ nheo lại.

“Phu quân đa tâm rồi, thiếp thân không có ý đó.” Liễu Vận Ngưng mỉm cười, ngoan ngoãn rúc vào lòng y: “Phu quân hy vọng thiếp thân chủ động một chút sao?”

“.....” Y không trả lời, ánh mắt sắc nhọn thoáng hiện nét phức tạp, dừng một lúc, y thu ngắn khoảng cách giữa hai người lại, cúi đầu hung hăng đoạt lấy môi nàng.....

Đôi mắt bình tĩnh như đáy hồ ngàn năm âm u lóe sáng, Liễu Vận Ngưng khẽ nhắm mắt lại, ngoan ngoãn đón nhận sự nhiệt tình bất thành linh của y.

70. Chương 69

Đôi mắt bình tĩnh như đáy hồ ngàn năm âm u lóe sáng, Liễu Vận Ngưng khẽ nhắm mắt lại, ngoan ngoãn đón nhận sự nhiệt tình bất thành linh của y.

Rất lâu, rất lâu sau, y mới rời khỏi môi nàng, đôi mắt đen láy của y như khóa chặt đôi mắt trầm tĩnh đang chậm rãi mở ra, ánh mắt ôn hòa như mặt nước hồ thu, không có lấy một gợn sóng nhỏ, thanh âm trầm thấp: “Người không hỏi tại sao ta chỉ mang mỗi một mình ngươi xuất cung sao?”

Nàng thoáng im lặng, buông mi mắt, thấp giọng nói: “Nếu phu quân đồng ý cho thiếp thân biết, vậy thiếp thân không cần hỏi thì phu quân cũng sẽ nói cho thiếp thân được hay, ngược lại, dù thiếp thân có hỏi cũng vô dụng mà thôi.”

“Ha!” Y cúi đầu cười: “Ngươi quả nhiên đủ thông minh!”

“Phu quân quá khen!”

“Có lẽ ta nên cân nhắc——” Y cúi đầu nâng cằm nàng lên: “Dù cho Liễu Uẩn Nịnh có trở về, ngươi cũng có thể lưu lại.”

“Dạ.....” Nàng cúi đầu nói, rúc sâu vào lòng y, vòng tay ôm eo y.

Hiên Viên Kỳ đối với sự ngoan ngoãn của nàng có hơi bất ngờ, cũng rất hài lòng, bạc môi thường hay mím lại nhếch môi nở nụ cười thân nhiên, vỗ về vuốt tóc đen óng ả của nàng một cách lười biếng, y hỏi: “Nói trầm hay, ngươi đang suy nghĩ cái gì?”

“Phu quân đa tâm rồi, thiếp thân không nghĩ gì cả.”

“Thật ư?” Y rõ ràng không tin, nhưng cũng không hỏi lại, có lẽ y vốn chẳng muốn biết, chỉ thuận miệng hỏi vậy, cũng có lẽ y vốn không thêm để ý nàng suy nghĩ cái gì, tóm lại, y không hỏi nữa, chỉ nhắm mắt dưỡng thần.

Liễu Vận Ngưng từ đầu tới cuối vẫn lẳng lặng tựa vào lòng y, không nói một lời, tùy ý để y ôm nàng, quyền sách rút xuống sàn xe, nàng liếc nó một cái, rồi dời mắt.

Yên tĩnh, thanh âm của Lai Phúc từ bên ngoài truyền đến: “Bẩm chủ tử, đã cạo sạch tuyết, có thể chuẩn bị khởi hành.”

Hiên Viên Kỳ không mở mắt, chỉ cúi đầu ậm ừ.

Rất nhanh, xe ngựa lại khởi hành, tiếng ‘lộc cọc lộc cọc’ vang lên, một cơn gió lạnh thổi bay những bông tuyết trên nền đất, đồng thời thổi bay màn xe, hàn ý tiến vào trong thùng xe ấm áp, cảm giác mát lạnh tập kích thân mình vốn đã quen với sự ấm áp, Liễu Vận Ngưng nhìn không được khẽ rung mình.

Cánh tay thiết sắt đặt bên hông nàng khẽ siết, chủ nhân của cánh tay ấy mở mắt, thờ ơ hỏi: “Lạnh?”

“Không lạnh.” Nàng lắc đầu đáp, dời mắt nhìn cửa sổ xe bị gió thổi bật, ngó thấy tuyết trắng rơi đầy, im lặng không nói —

71. Chương 70

“Không lạnh.” Nàng lắc đầu đáp, dời mắt nhìn cửa sổ xe bị gió thổi bật, ngó thấy tuyết trắng rơi đầy, im lặng không nói —

“.....”

“.....”

Bỗng, xe ngựa lại dừng lại một lần nữa, Hiên Viên Kỳ mở mắt thiếu kiên nhẫn: “Chuyện gì nữa?”

Ngoài xe im lặng, một tiếng động nhỏ cũng không có.

Liễu Vận Ngưng ngẩng đầu, nhìn y.

Chỉ thấy sắc mặt Hiên Viên Kỳ trở nên ngưng trọng, vẫn làm biếng ngồi bất động ở đó, cánh tay đang ôm Liễu Vận Ngưng không hề rời lỏng: “Các hạ là ai? Sao không ra bái kiến?”

Bên ngoài vẫn im lặng như trước, không có lấy nửa tiếng động nào.

Một hương thơm như có như không thoang thoảng đâu đây, Liễu Vận Ngưng vốn đang ngồi yên trong lòng Hiên Viên Kỳ bỗng chau đôi mày thanh tú.

“Mùi gì vậy?” Hiên Viên Kỳ cũng ngửi thấy, trầm ngâm cẩn thận nghe ngóng bốn phía, ngoại trừ tiếng gió ngẫu nhiên rít bên tai từng cơn ra thì không còn tiếng động nào nữa, ngay cả đội ngũ đi cùng cũng không thấy bóng họ đâu nữa.

Đúng lúc này Liễu Vận Ngưng bỗng hô một tiếng, đưa tay bịt mũi Hiên Viên Kỳ: “Đừng hít vào! Có trá*!” (*Trá: trá hình, đội lốt)

Nhưng đã muộn rồi, Hiên Viên Kỳ đã hít vào khá nhiều. Nghe những lời nàng nói, Hiên Viên Kỳ chau mày nhìn nàng, ánh mắt giá lạnh không nói nên lời, hỏi: “Có ý gì?”

Liễu Vận Ngưng biết mình đã chậm một bước, dần buông tay, nàng gằn từng chữ một: “Mùi thơm ban nãy chính là ‘Quy Khứ’.”

Nghe vậy, mặt Hiên Viên Kỳ bất giác biến sắc.

‘Quy Khứ’, tên cũng như nghĩa, nghĩ là trở về, làm cho nội lực tiêu tán. ‘Quy Khứ’ là một loại dược liệu hiếm thấy, một loại dược chuyên dùng để đối phó với người tập võ, người bình thường hít vào thì không sao, cùng lắm thì tay chân nhũn ra, nhưng nếu người tập võ mà hít phải ‘Quy Khứ’, công lực sẽ dần tiêu tán, chỉ có uống giải dược ‘Kính Giới’ mới có thể khôi phục công lực ban đầu, hơn nữa nếu để càng lâu, người trúng độc lại càng bất lợi.

Liễu Vận Ngưng không thường xuyên tiếp xúc với loại dược liệu này, lúc cùng sư phụ dạo chơi tứ hải thì thấy có người dùng nó, nhưng chỉ chỉ ngửi mùi ‘Quy Khứ’ có vài lần, bởi vì hương vị nó là lạ nên nàng mới có chút ấn tượng.

Nhưng hiện giờ —

Ánh mắt nàng nhìn Hiên Viên Kỳ không khỏi lo lắng và tự trách.

— Ta chậm một bước rồi, nếu ta nhận ra sớm một chút, vậy y sẽ không.....

Hiên Viên Kỳ không thấy sự lo lắng và tự trách trong mắt nàng, tập trung vận công, khi y thấy bụng mình trống trơn như nội lực đang dần mất hết, vẻ mặt càng trở nên ngưng trọng hơn.

— Nếu ngay cả y mà cũng không đề phòng ‘Quy Khứ’ thì nhóm ảnh vệ cũng khó tránh khỏi rồi, vậy.....

Y nhìn cửa xe, đôi mắt trầm lắng như cái hồ sâu không thấy đáy.

— Lần này, tình cảnh rất bất lợi!

“Giữ chặt!” Vừa dứt lời, Hiên Viên Kỳ ôm eo Liễu Vận Ngưng, cố gắng vận chút ít nội lực còn chưa tiêu tán hoàn toàn, lao lên nóc xe, quả nhiên vây quanh xe có hơn mười Hắc y nhân lạnh lùng nhìn hai người phá xe để thoát ra, dưới chân họ là Lai Phúc và Lưu Dục đang nằm đó, không thấy bóng dáng ảnh vệ. Còn thùng xe không chịu nổi ‘vết thương quá nặng’, ‘rắc’ một tiếng, vỡ thành nhiều mảnh rơi xuống đất một cách nặng nề, bong tuyết trên nền đất bay bay, rồi chậm rãi rơi xuống.

Hiên Viên Kỳ ôm eo Liễu Vận Ngưng, ngồi vững trên yên ngựa, không hề trì hoãn, chỉ nghe ‘giá’ một tiếng, ngựa đổi hướng, chạy sâu vào trong rừng.

Vó ngựa dẫm nát nền tuyết, bông tuyết bay phát phơ.

“Đuổi theo!”

Hắc y nhân đứng đầu hô một tiếng, hơn mười Hắc y nhân vận nội lực, dùng khinh công đuổi theo.

Liễu Vận Ngưng quay đầu lại nhìn, nhóm Hắc y nhân đã cách bọn họ rất gần, nàng thầm cả kinh, nàng không được phép nghỉ nhiều, tay tự động vói vào trong ống tay áo.

Canh cơ hội, rồi nàng giương tay lên, bột phấn màu trắng theo gió cuốn đi, Hắc y nhân thấy thế, tuy tản ra có trật tự nhưng cũng có vài Hắc y nhân trúng chiêu, hít phải bột phấn, còn chưa kịp nói gì đã ngã xuống.

Hắc y nhân đi đầu khựng lại, lạnh lùng dặn: “Cẩn thận bột phấn trong tay nàng!”

Nhưng y lo lắng hơi thừa, Liễu Vận Ngưng chỉ mang ‘Mê Diệt Hương’ trên người thôi, chẳng qua là theo thói quen dùng để phòng thân, số lượng vốn không nhiều, lúc Liễu Vận Ngưng vói vào ống tay áo lần nữa, lòng bất giác trầm xuống —

Nơi ấy trống trơn.

Hiên Viên Kỳ như biết được, lợi dụng kẽ hở lúc Hắc y nhân cẩn thận phòng bị, giục ngựa chạy nhanh về phía trước, gió lạnh tấp vào mặt, có hơi buốt.

Ngựa chạy càng nhanh, sắc mặt Hiên Viên Kỳ càng thêm ngưng trọng.

Vừa rồi gấp quá nên chạy về hướng này, vốn không biết đường, nhưng hiện giờ y thoáng thấy phía trước hình như là vách núi.

“Hiên Viên Kỳ, nạp mạng đi!” Vừa nghe tiếng hô này, một vật cứng bay về phía Hiên Viên Kỳ, ‘phập’ một tiếng, một vật lạnh lạnh cắm vào vai y, cơn lạnh qua đi, là nỗi đau kịch liệt, cùng lúc đó ý cũng thấy rõ phía trước đúng là vách núi.

Liễu Vận Ngưng cũng thấy, nàng ôm chặt y theo bản năng.

“Hu!” Y nhin đau kiềm dây cương, nhưng không còn kịp nữa, ngựa không thắng được, cả người lẫn ngựa đều lao xuống vách núi.

72. Chương 71

‘Tách’, ‘tách’ tiếng nước nhỏ giọt vang lên bên tai, âm thanh ấy như xa tận chân trời, kéo về phía này từng hồi từng hồi.

Liễu Vận Ngưng giãy giụa muốn mở mắt, nhưng mí mắt nặng trĩu, che hết tầm nhìn.

— Rất đau, toàn thân buốt rát, đau đến nỗi ta muốn khóc thành tiếng, cả cơ thể như bị tháo rời, đau đến nỗi khiến ta ứa mồ hôi lạnh.

Hai má đông cứng, mồ hôi lạnh chảy xuống hai bên má khiến nàng có hơi lo lắng, trong cơn mê mang, có thứ gì đó lạnh lạnh rơi xuống mặt nàng, rất nhẹ, không lâu sau là có một thứ chất lỏng chảy xuống hai má.

Là tuyết sao? Nhớ mang máng, hình như đây là cảm giác được chạm vào tuyết.

Trong cơn mơ hồ, thấy bốn bề im ắng, không một tiếng động, như cả đất trời này chỉ còn lại mỗi một mình nàng, chỉ nghe tiếng gió rít bên tai, còn có tiếng thở nặng nề của nàng. Bỗng cảm thấy nếu cứ vậy mà ngủ ở đây luôn thì thật tốt! Không phải để ý đến chuyện gì khác, im lặng, cái cảm giác cả thiên địa chỉ còn lại một mình nàng thật dễ chịu.

— Không có mẫu thân, không có phụ thân, không có tỷ tỷ, không có Hiên Viên Kỳ, chỉ còn mỗi một mình ta thì thật quá tốt.

Bỗng cảm giác được có cái gì đó đang lôi kéo nàng, cuối cùng không thể tiếp tục im lặng được nữa, nàng bất giác nhướn đôi mày thanh tú: “Đừng ồn.....”

Thứ đó không để ý đến nàng, vẫn cứ kéo, thỉnh thoảng còn phát ra tiếng rên, thanh âm này vừa vọng vào tai, cái đầu vô tri của Liễu Vận Ngưng trở nên thanh tỉnh, đột nhiên nhớ đến chuyện vừa xảy ra, lòng thầm cả kinh.

Đúng rồi, hai người họ rơi xuống vách núi, hơn nữa trước đó Hiên Viên Kỳ còn bị Hắc y nhân ám toán, vậy nàng hiện giờ đang ở dưới vách núi sao?

Hiên Viên Kỳ —

Cổ nén cơn đau đầu, Liễu Vận Ngưng mở bừng mắt, còn thứ bên cạnh như biết được ý định của nàng, không nín giữ nàng nữa.

Một bàn tay nhẹ nhàng đặt trên tay nàng.

Liễu Vận Ngưng nắm lấy bàn tay đó, nhưng chỉ có mình nàng động đậy, còn đằng ấy thì bất động.

— Là y sao? Y không có việc gì chứ?

Cuối cùng cũng mở được mắt.

Nhưng không thấy Hiên Viên Kỳ.

Mắt Liễu Vận Ngưng dần thấy rõ hơn, đập vào mắt là một màu trắng chói mắt, trắng đến trong suốt, trắng đến thánh khiết.

Hiên Viên Kỳ nằm trên người nàng, tay y đặt trên tay nàng và đang được nàng nắm lấy, nhưng y lại nhắm mắt, không thấy có dấu hiệu tỉnh lại, vừa rồi nắm lấy tay nàng chỉ là xuất phát từ vô thức.

Liễu Vận Ngưng rốt cục cũng nhìn rõ cái thứ cứ kéo nàng này giờ chính là con ngựa rơi cùng bọn họ, hình như nó bị thương rất nặng, nằm ỉ ra trên mặt đất, dúi dúi miệng vào người nàng, thấy Liễu Vận Ngưng tỉnh lại thì hí vang phấn khởi, hí vang đau đớn.

Thấy Hiên Viên Kỳ nhắm nghiền mắt, dung nhan anh tuấn nhăn nhó, Liễu Vận Ngưng thì thào: “Kỳ ca ca.....”

Vừa gọi xong lại chau mày, mở miệng đổi cách xưng hô: “Bệ hạ——” Chịu đựng cơn đau nhức, nàng ngồi dậy, gian nan dịch Hiên Viên Kỳ sang bên cạnh, đỡ y dậy để y dựa vào mình: “Bệ hạ, người sao rồi? Dậy, dậy đi!”

Hiên Viên Kỳ không có phản ứng gì, vẫn nhắm nghiền mắt, xụi lơ dựa vào nàng.

Y phục dính tuyết ướt nhẹp hoàn toàn, Liễu Vận Ngưng không bận tâm đến điều đó, chỉ ôm chặt con người đã không còn ý thức kia vào lòng, nàng quay đầu quan sát bốn phía, thấy bên cạnh nàng là một cái hồ, tiếng nước nhỏ giọt ban này, chính là tiếng nước từ trong khe núi chảy xuống hồ. Nàng không khỏi kinh hãi, nếu nàng nhích người ra một chút nữa, có lẽ giờ này nàng vẫn chưa tỉnh lại.

Người trong lòng khẽ hừ một tiếng, kéo dòng suy nghĩ miên man của nàng về, nàng cúi đầu, thấy người ấy đã tỉnh lại, muốn mở mắt nhìn nàng: “Rời, rời khỏi nơi này.....” Lời y còn chưa dứt, sắc mặt Liễu Vận Ngưng bỗng đại biến.

Mặt Hiên Viên Kỳ trắng bệch, biểu hiện của việc bị trúng độc, từng giọt mồ hôi chảy từ trên trán y xuống, hình như khứu giác bỗng trở nên nhạy cảm, Liễu Vận Ngưng ngửi thấy một mùi tanh ngọt, ban đầu không hề chú ý đến, hiện giờ nó lại dính đầy ra tay. Không đúng, nếu là tuyết tan thì sẽ không dính tay.....

Liễu Vận Ngưng vội thu tay, nhanh chóng nhìn y, toàn thân bất giác phát run —

Tay nàng dính đầy máu sẫm màu, hơn nữa, y phục trên người Hiên Viên Kỳ lại ướt nhẹp, vì y mặc y phục màu đen tuyền nên nàng không để ý lắm.

“Họ sao lại—” Liễu Vận Ngưng nhận không được, đến thanh âm cũng phát run: “Ta, ta bằng bó cho người.”

“Rời khỏi nơi này trước đã.....” Y nén đau nói.

Liễu Vận Ngưng nhìn nhìn sắc mặt u ám của y, nghiêng rằng, choàng tay y qua vai mình, miễn cưỡng đứng dậy.

Cả cơ thể Hiên Viên Kỳ mềm nhũn vô lực, toàn bộ sức nặng của y đều đổ xuống người Liễu Vận Ngưng, mồ hôi chảy xuống mặt nàng.

Đầu óc choáng váng, Liễu Vận Ngưng đi đứng lảo đảo, cố hết sức đỡ y đi trên tuyết, nền tuyết lún xuống dưới từng bước chân, bước chân ngày càng nặng, có vài bước lún sâu dưới tuyết, mất nhiều sức lực mới rút ra được.

Mơ mơ hồ hồ, Hiên Viên Kỳ mắt nhắm mắt mở, thấy nàng chịu đau, lòng bỗng nổi lên một cảm giác kỳ lạ.

Hình như có hơi an tâm.....

Nhưng không đợi y nhận định lại kỹ càng, bức màn tối đen lại phủ xuống y.....

73. Chương 72

Bả vai bỏng rát, Hiên Viên Kỳ nửa tỉnh nửa mơ, phát hiện bản thân hình như đang ở trong một hang động, bốn bề tối đen như mực, bên cạnh y có một đồng lửa, dưới ánh lửa lúc sáng lúc tối, mơ hồ có thể thấy một bóng hình đang ngồi chồm thêm củi khô, củi khô ẩm ướt gặp lửa phát ra tiếng kêu ‘đôm đốp’ rõ ràng trong cái hang động yên tĩnh này.

Y phục trên người y ướt đầm hoàn toàn, dính sát vào người vô cùng khó chịu, y lay lay thân hình muốn đông cứng của mình, bức bối phát hiện bản thân không còn chút khí lực nào.

Mi mắt chậm rãi khép lại một cách nặng nề, y cố gắng kiềm chế, cuối cùng mi mắt không khép lại hoàn toàn và đã chừa lại một khe hở nhỏ để nhìn, trong cơn mê man, người đó đứng dậy, ngồi xổm xuống cạnh y, sau đó lại loay hoay làm gì đó, y bỗng phát giác ra, một bàn tay mềm mại lạnh buốt khẽ cời y phục trên người y ra, không khí buốt giá tập kích phần vai hở ra của y, y không khỏi chau mày, nắm lấy bàn tay lạnh buốt kia, thần chí mơ hồ: “Người đang làm gì vậy?”

“Bệ hạ, đừng sợ, là ta, ta đang giúp người xử lý vết thương.” Giọng nói dịu dàng như từ nơi nào đó xa xôi truyền đến, bất ngờ ve vuốt tâm trạng bức dọc của y, nháy mắt bừng tỉnh, y không khỏi buông bàn tay lạnh lẽo kia ra.

Đợi Hiên Viên Kỳ buông nàng ra xong, Liễu Vận Ngưng dời mắt nhìn vết thương máu thịt lằn lộn của y, máu xung quanh biến thành màu đỏ sẫm, đoản kiếm vẫn còn cắm sâu trên vai y, chỉ để lộ cái chuôi kiếm ra ngoài, hàng lông mày của nàng không tự chủ được mà chau lại.

Vết thương dễ dàng được xử lý tốt, nhưng đoán kiểm lại có độc, càng khó khăn chính là, nàng không mang được vật nào hữu dụng, mê được dùng để phòng thân thì cũng đã dùng rồi, nhưng nếu độc trên người Hiên Viên Kỳ mà không được giải, e rằng Kỳ triều phải đổi Hoàng Đế.

— Thật đúng là nan giải.

Chau mày quan sát vết thương của y, Liễu Vận Ngưng im lặng suy nghĩ hồi lâu, nhưng lại như chẳng nghĩ gì cả. Hiên Viên Kỳ cố gắng mở mắt ra, ngay sau đó thì cảm nhận được một bàn tay lạnh lẽo đặt trên vai mình, thoáng giảm bớt cảm giác bỏng rát nơi vai, giọng nói khe khẽ vang: “Bệ hạ, người ráng nhịn một chút.”

Liễu Vận Ngưng nắm chặt chuôi kiếm trong tay, bàn tay dính đầy máu phát run, nghiến răng, dùng sức nhổ nó ra —

Máu bắn ra, nhanh chóng nhuộm đỏ xiêm y của Liễu Vận Ngưng.

“A.....” Nỗi đau sâu sắc xuyên thấu thần kinh, luẩn quẩn trong đầu, Hiên Viên Kỳ khẽ rít một tiếng, cảm giác đau ngày càng sâu sắc vừa tập kích y, vừa thành công làm cho cái đầu đang hỗn loạn của y bảo trì được sự thanh tỉnh.

Y gắng sức mở mắt ra, thấy Liễu Vận Ngưng cúi đầu, sau đó y cảm giác vết thương được một luồng hơi ấm vây quanh, y còn định nói gì đó, Liễu Vận Ngưng đã ngẩng đầu, phun cái gì đó sang bên cạnh, rồi quay lại, cúi đầu.

Y bỗng hiểu ra nàng đang làm cái gì.

Một bên mặt của nàng thoáng vẻ mệt mỏi và chuyên tâm, ánh lửa hừng hực, hắt lên mặt nàng, không ngừng lay động.

Củi lửa vang ‘đôm đốp’, như muốn tăng thêm một ít sinh khí cho cõi đất trời tĩnh mịch này, Hiên Viên Kỳ nhìn nàng hết lần này đến lần khác hút máu độc giúp y một cách thụ động, môi của nàng dính máu của y, một màu đỏ thẫm, một ý nghĩ phức tạp khó hiểu thâm rơi xuống đầu y, lan nhanh.....

E rằng từ đây về sau sẽ không có cách nào nhỏ ra được.

Liễu Vận Ngưng chuyên tâm hút từng ngụm máu độc ra cho y, không hề nề hà, mùi máu tanh trong miệng ngày càng nồng, nàng không có y định dừng lại, cho đến khi vai y chỉ còn lưu lại màu máu đỏ tươi mới thôi.

Xé một mảnh váy quần tương đối sạch sẽ, băng bó sơ cho y xong, Liễu Vận Ngưng thở phào nhẹ nhõm, thấy sắc mặt của Hiên Viên Kỳ chuyển biến tốt đẹp không ít, rồi nhìn nhìn bộ y phục ẩm ướt trên người Hiên Viên Kỳ, có hơi do dự, vẫn khe giọng nói: “Bệ hạ, để thần thiếp giúp người cởi đồ ra, vận đồ ướt dễ bị cảm lạnh lắm.”

Y kinh ngạc nhìn nụ cười mỉm thản nhiên của nàng, có hơi thất thần, kim lòng không đậu, y vươn tay lau vết máu trên mặt nàng, nhưng lại tác động đến vết thương, cơn đau tập kích, y nhịn không được khẽ chau mày.

“Bệ hạ—” Liễu Vận Ngưng vội cầm lấy tay y, để y dựa vào nàng: “Đừng cử động, sẽ tác động đến vết thương đó.”

Hiên Viên Kỳ không nghe lời nàng, nhin đau đứng dậy, mặt lạnh tanh: “Trẫm không phải phế nhân! Không muốn nằm bất động!”

Liễu Vận Ngưng ngăn người, liền mỉm cười nói: “Đúng, thần thiếp quên mất.” Thanh âm nhỏ dần, mặt Hiên Viên Kỳ nhăn nhó, y lạnh lùng nhìn Liễu Vận Ngưng, hồi lâu ráng nhịn đau cởi bỏ bộ y phục ướt đầm ra.

Liễu Vận Ngưng thấy thế, vội dìu Hiên Viên Kỳ chỉ còn vận mỗi chiếc áo mỏng màu trắng đến bên đồng lửa, rồi phơi y phục của y lên giá gỗ.

Hiên Viên Kỳ thấy nàng bận bịu, bỗng nói: “Y phục của ngươi cũng ướt? Cởi ra đi!”

Hai tay đang bận bịu dừng lại, Liễu Vận Ngưng cúi đầu đưa lưng về phía y, đáp: “Dạ.....” Do dự một hồi, nàng cởi hết chỉ chừa lại cái áo đơn, gió lạnh thổi đến, lạnh đến nỗi khiến nàng co rúm người lại.

Hiên Viên Kỳ lạnh lùng liếc nàng một cái, nói: “Lại đây.”

Liễu Vận Ngưng không do dự bước đến, vừa định ngồi xuống bên cạnh y, Hiên Viên Kỳ liền kéo nàng lại, ôm chặt nàng vào lòng.

“Sưởi ấm!” Thốt lên hai chữ, Hiên Viên Kỳ liền nhắm mắt thờ ơ.

Liễu Vận Ngưng giật mình, cười cười vô cảm, cũng nhắm mắt lại.

— Chồng cự lâu như vậy rồi, ta thật sự rất mệt.

74. Chương 73

Đợi đến khi hơi thở của thiếu nữ trong lòng đều đều ổn định dần, Hiên Viên Kỳ chậm rãi mở mắt, đập vào mắt là bóng đêm dày đặc, ngoại trừ phạm vi quanh đồng lửa được ánh lửa mong manh xua tan một chút hắc ám.

Buông mắt, đôi mắt đen láy chứa đầy tia sáng lạnh lẽo tha thiết nhìn dung nhan mỹ lệ tỏ vẻ mệt mỏi đến cực điểm, rất lâu rất lâu sau, những tia sáng lạnh lẽo tan dần, thay vào đó là nỗi phức tạp khiến kẻ khác khó hiểu.

Bông tuyết trộn lẫn vào trong gió lạnh thổi vào hang động, thiếu nữ rúc vào lòng y, y cúi đầu, phát hiện vòng tay mình đang siết lại, ôm nàng chặt hơn.....

Thoáng ngạc nhiên, vẻ mặt y có hơi lo lắng.

— Có một số việc, hình như đã ngoài tầm kiểm soát.

Đôi mắt đen láy nhuốm màu lo âu nhìn nàng, thấy nàng bất giác chau mày lúc ngủ, lòng bỗng khó chịu.

Cơn đau buốt rất nơi vai kéo đến, khiến tâm tình của y rơi xuống đáy cốc.

— La Tát Môn! Đúng là vương vù thật!

Ánh mắt y dần trở nên cay nghiệt khát máu.

— Nếu đã dám chống đối y, vậy phải chấp nhận chịu hậu quả nghiêm trọng.

Bầu không khí giá lạnh có phần không được tự nhiên, Hiên Viên Kỳ giấu nhem nét ưu tư trong mắt, thản nhiên nói: “Tại sao đến trễ vậy?”

“Thuộc hạ biết tội!” Nam tử vận áo xanh cúi đầu xuất hiện, thanh âm bình tĩnh: “Người của La Tát Môn phái ‘Độc Vương’, một trong tứ đại môn chủ.” Không cần giải thích dông dài vì Hiên Viên Kỳ đã hiểu rồi.

“La Tát Môn thu được bao nhiêu? Mà lại xem trọng mạng của trăm đến thế?” Y hừ lạnh một tiếng, hàm ý khinh thường.

— Y chắc chắn không tin cái cớ vì dân tị nạn ở GiangNam, chắc chắn là có kẻ đứng đằng sau giật dây.

“Người đứng đằng sau giật dây là ai?”

Nam tử vận áo xanh ngẩng đầu nhìn y, rồi đáp: “Thuộc hạ bất tài, không thể xác định được.”

“Không thể xác định?” Cuối cùng y cũng ngẩng đầu nhìn nam tử vận áo xanh: “Nói vậy là đã tra được những kẻ tình nghi?”

“Đúng vậy.” Nam tử vận áo xanh lấy một phong thư trong ngực ra: “Đây là bức thư giao dịch mà thuộc hạ lấy được lúc lên vào La Tát Môn.” Y mở phong thư ra đưa cho Hiên Viên Kỳ.

Đọc sơ qua bức thư, ánh mắt Hiên Viên Kỳ trở nên ngưng trọng, sau đó y nhét phong thư vào trong ngực: “Người chắc chắn đây là bức thư giao dịch của La Tát Môn?”

“Dạ!”

— Đúng là lòng muông dạ thú!

Y cười lạnh, chủ đề kết thúc.

Ôm chặt thiếu nữ đang ngủ không được an ổn vào lòng, đảo mắt thấy nam tử vận áo xanh vẫn đứng yên đó không có ý định rời đi, chau mày hỏi: “Còn có chuyện muốn bẩm báo sao?”

“Dạ!” Nam tử vận áo xanh đáp: “Bệ hạ, chuyện lần trước người bảo thuộc hạ tra, vô tình thuộc hạ tra được một số việc.”

“Việc gì?” Y nổi hứng thú khi nghe được những lời nam tử vận áo xanh nói: “Chẳng lẽ còn có việc mà các người chưa tra ra?”

“Đúng vậy, bệ hạ!” Nam tử vận áo xanh siết chặt nắm đấm: “Lần trước thuộc hạ chưa tra ra tung tích của Liễu Uẩn Ninh, nhưng thuộc hạ lại tra được, không lâu trước đó Liễu Uẩn Ninh và Hàn Tịnh Triệt, môn chủ của La Tát Môn đã thành thân với nhau.” Nam tử vận áo xanh đã sẵn sàng hứng chịu cơn thịnh nộ của Hiên Viên Kỳ.

Quả nhiên, thanh âm của Hiên Viên Kỳ trầm hẳn, ánh mắt nguội lạnh đủ đông chết người: “Người nói cái gì?”

“Thuộc hạ nói—” Y dừng một chập, tuôn hết một hơi: “Không lâu trước đó Liễu Uẩn Ninh và Hàn Tịnh Triệt, môn chủ của La Tát Môn đã thành thân với nhau.”

Những tin tức trước không hề làm cho y chấn động như tin tức nhận được lần này, nhưng giây tiếp theo đã nhanh chóng tỉnh táo lại: “Liễu Uẩn Ninh trốn hôn, là vì tên Hàn Tịnh Triệt này?”

“Hình như không phải!” Nam tử vận áo xanh suy ngẫm, rồi đáp: “Có lẽ Liễu Uẩn Ninh trốn hôn, là vì có liên quan đến Thái hậu.”

Y chớp mắt: “Lời đó có ý gì?”

“Trước khi Liễu Uẩn Ninh rời khỏi Đế Kinh, Thái hậu nương nương đã âm thầm đến tìm nàng, triệu kiến Liễu Uẩn Ninh trong một biệt viện nhỏ, hai người ở trong biệt viện tận hai canh giờ. Sau đó, Liễu Uẩn Ninh rời khỏi biệt viện, từng cầu kiến bệ hạ—”

Hiên Viên Kỳ chau mày.

Y nhớ rất rõ chuyện này, ngày ấy lúc Liễu Uẩn Ninh đến Hoàng cung cầu kiến, y đang phê duyệt tấu chương, sau khi triệu kiến Liễu Uẩn Ninh, nàng đã hỏi y một câu, rồi nhanh chóng rời đi.

— Chuyện này có liên quan đến việc Liễu Uẩn Ninh trốn hôn sao?

”Bệ hạ, ngày ấy sau khi bệ hạ triệu kiến Liễu Uẩn Ninh, nghe chúng hạ nhân của phủ Thừa tướng nói, lúc nàng trở về phủ Thừa tướng thì như người mất hồn, ngày hôm sau liền rời khỏi Đế Kinh.

“.....”

“Liễu Uẩn Ninh vừa rời, Liễu Thừa tướng liền bí mật phái người ra ngoài tìm kiếm, nhưng Liễu Uẩn Ninh như biến mất vào cõi hư vô, dù cho Liễu Thừa tướng có phái bao nhiêu người ra ngoài tìm kiếm, thì vẫn không thu được kết quả. Và rồi cho đến trước khi tiến hành hôn lễ mấy ngày, Liễu Thừa tướng vẫn chưa tìm ra Liễu Uẩn Ninh, còn Liễu phi hiện tại—” Nam tử vận áo xanh nhìn thiếu nữ trong lòng Hiên Viên Kỳ, rồi tiếp lời: “Từ khi nàng mười bốn tuổi đã cùng sư phụ dạo chơi tứ hải, chưa từng quay về phủ Thừa tướng lần nào, rồi cách đây mấy hôm trước ngày thành thân, được Nhị phu nhân của Liễu Thừa tướng phái người triệu về phủ. Sau đó nữa, như bệ hạ đã biết, nàng tiến cung thay Liễu Uẩn Ninh—”

75. Chương 74

Trời chiều ngả về Tây, nơi chân trời xa xôi nhuộm màu đỏ tươi, đỏ hơn cả lửa, bông tuyết rơi đầy một vùng, ánh tà dương chiếu xuống mặt đất, làm kẻ khác lóa mắt.

Người đi đường khi ghé ngang khách điểm ‘Duyệt Lai’, không thể kiềm được kiếng chân nhìn vào gian phòng ở lầu hai.

“Bình thường bảo người cùng đi dạo phố thì làm như ta muốn đòi mạng người vậy, sao hôm nay lại chủ động dẫn ta đi dạo thế?” Nữ tử trẻ tuổi ngồi trong phòng oán giận nói với nam tử trẻ tuổi, khẩu khí tuy oán giận, nhưng không khó nhận ra được sự hưng phấn trong lòng nàng.

“Hôm nay khác!” Nam tử trẻ tuổi lơ đãng đáp, lướt mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Khác cái gì?” Nữ tử trẻ tuổi nói, đảo mắt nhìn nam tử trẻ tuổi vốn không nghe nàng nói gì, bất giác dậm chân, giận lẫy: “Rất cục người đang nhìn cái gì ở nọài đó? Ngồi lơ đễnh cả ngày rồi! Có cái gì đẹp à? Dẫn ta đi dạo khó đến vậy sao?”

“Ôi, không phải mà.” Bị nàng quát một trận, nam tử trẻ tuổi cuối cùng cũng thu hồi tầm mắt đang nhìn gian phòng đối diện, nhìn nữ tử trẻ tuổi, lấy lòng: “Chẳng qua ta nghe người ta nói, ở khách điểm Duyệt Lai này có hai nhân vật tầm cỡ, nên có hơi tò mò mà thôi.”

“Nhân vật tầm cỡ?” Nghe y nói vậy, nữ tử trẻ tuổi dè nén cơn giận, nghi ngờ nhìn nam tử trẻ tuổi rồi quay đầu nhìn sang phía bên kia: “Nhân vật tầm cỡ nào? Sao ta chưa từng nghe qua?”

“Nghe đâu—” Nam tử trẻ tuổi ghé sát tai nàng tỏ vẻ thần bí, thanh âm nhỏ chưa từng thấy, nói: “Hôm nay có một đôi phu thê trẻ tuổi đến Duyệt Lai khách điểm, nghe nói, tuy nam tử kia thoát nhìn lạnh lùng, nhưng mà những nữ tử nào gặp y cũng đều bị câu mắt hồn.”

“Thật không?” Nữ tử trẻ tuổi nghe y nói có hơi tò mò, truy vấn.

“Bọn họ bảo thế, ta còn chưa thấy sao biết được chứ?” Nam tử trẻ tuổi nghiêng rằng, như không phục, rồi thay đổi vẻ mặt khát khao: “Mà nghe đâu thê tử của y còn đẹp hơn cả thiên nữ hạ phàm.” Y cảm khái, xem nhẹ vẻ mặt ngày càng xị xuống của nữ tử trẻ tuổi.

“Theo ta thì đây mới là ý định chính của người.”

“A?” Nam tử trẻ tuổi bình tĩnh, quay đầu nhìn vẻ mặt tối sầm khác thường của nữ tử: “Không, không có đâu, có ai mà đẹp hơn nương tử chư, ha ha.”

“Hừ!” Nữ tử trẻ tuổi bẻ tay ‘răng rắc’: “Ta thấy người hình như đang muốn chết.”

“A—” Nam tử trẻ tuổi chạy trời chết: “Cứu mạng! MUU sát phu quân kìa!”

Tiếng ồn ào dù cách đó rất xa nhưng vẫn không ngừng truyền qua cửa sổ, nữ tử nằm trên giường giật giật hàng mi, như bị thanh âm tranh cãi âm ỉ kia đánh thức.

Hàng lông mi dày cộm của nàng rung động, mi mắt khẽ mở, ánh mắt hazy còn mông lung, mờ mịt nhìn bốn bề xa lạ.

“ Tỉnh rồi?” Giọng nói trầm thấp vang lên bên tai, nàng hoảng sợ, quay đầu nhìn, thân thể bất giác rụt lùi.

Đợi đến khi nàng nhìn rõ người nằm bên cạnh là ai, nàng không khỏi giật mình: “Bê, bê hạ? Sao người lại ” Sững sốt qua đi, nàng vội ngồi dậy, không ngờ cánh tay của y vẫn giữ chặt eo nàng, không để nàng nhúc nhích: “Đừng lộn xộn.” Liếc nàng một cái, tiếp lời: “Là trẫm thì sao? Người hy vọng người nằm cạnh người là kẻ khác à?”

“Đâu có!” Nàng nhanh nhẩu đáp, nhớ đến chuyện xảy ra trước đó, không khỏi hỏi: “Sao chúng ta lại ở đây?” Nàng nhớ trước khi thiếp đi, cả hai còn đang ở trong hang động, tại sao khi tỉnh lại lại ở đây?”

“Ảnh vệ tìm thấy chúng ta.”

“À!” Nàng lên tiếng, thận trọng quan sát sắc mặt của Hiên Viên Kỳ, rồi hỏi: “Chất độc còn sót lại trên vai bê hạ đã khử hết rồi?”

Y chỉ bình tĩnh nhìn nàng, ánh mắt thâm sâu khiến nàng khó hiểu.

“Bệ hạ—”

“Người đang lo lắng sao?” Y bỗng hỏi, hoàn toàn nằm ngoài dự kiến của Liễu Vận Ngưng, lúc nàng nghe câu hỏi đó, nàng chỉ nhìn y ngơ ngác, nhất thời không thốt nên lời.

Hiên Viên Kỳ thì không có kiên nhẫn ngồi chờ, kéo nàng lại, ôm nàng vào lòng.

Giật mình hoàn hồn, Liễu Vận Ngưng cúi đầu, im lặng để mặc cho y ôm.

— Ta nghĩ, ta chỉ cần là một phi tử nghe lời là đủ rồi, còn những thứ khác, ta không cần biết.

Y ôm chặt nữ tử trong lòng, cúi đầu nhìn vẻ mặt ngoan ngoãn nhu mì của nàng, bỗng nhớ tới đêm động phòng hoa chúc, nữ tử vận giá y* màu đỏ, dưới chiếc khăn trùm đầu là vẻ mặt và nụ cười nhạt hạnh phúc, còn cả, ánh mắt bỗng mất hồn của nàng sau khi nghe những lời tàn nhẫn đả thương người của y — (*trang phục cưới)

“Từ khi nàng mười bốn tuổi đã cùng sư phụ dạo chơi tứ hải, chưa từng quay về phủ Thừa tướng lần nào, rồi cách đây mấy hôm trước ngày thành thân, được Nhị phu nhân của Liễu Thừa tướng phái người triệu về phủ. Sau đó nữa, như bệ hạ đã biết, nàng tiến cung thay Liễu uẩn Nịnh—”

Lời của Ảnh vệ vẫn luẩn quẩn trong đầu y, ánh mắt sa sầm. Y bỗng ôm nàng chặt hơn, đôi mắt đen láy nhìn xoáy vào đôi mắt trầm tĩnh đầy ưu tư của nàng, thấy đôi mắt ấy vẫn giữ vẻ ôn hòa, không chút gợn sóng, giọng khản đặc, hỏi: “Chuyện lấy ta, trước đây ngươi không hề hay biết, phải không?”

Đối diện với câu hỏi của y, nàng chỉ cụp mi mắt, lẳng lặng nhìn y: “Sao bệ hạ lại hỏi vậy?”

“Người mau trả lời ta, đúng hay không?” Y ôm chặt lấy nàng, nét phức tạp thoáng hiện trong mắt, thoát trông thật bất lực.

Nàng nâng mắt, suy nghĩ mông lung —

Đúng hay không, chắc đã không còn quan trọng nữa rồi?

76. Chương 75

Nàng nâng mắt, suy nghĩ mông lung —

Đúng hay không, chắc đã không còn quan trọng nữa rồi?

“Trả lời ta, đúng hay không?” Y hỏi lại một lần nữa, kiên nhẫn chờ câu trả lời của nàng, tia sáng ẩn hiện trong mắt nổi bật dưới ánh tà dương ngoài cửa sổ chiếu vào, khiến kẻ khác không thể nhìn thẳng vào mắt y.

Liễu Vận Ngưng cười âm trầm, dời mắt, dịu dàng nói: “Đúng hay không, vốn không quan trọng, không phải sao?” Sự tự giấu thoáng hiện trên mặt nàng: “Kết quả là ta vẫn tiến cung thay Liễu Uẩn Nịnh.”

“.....”

:v1:

Ánh tà dương ngoài cửa sổ hắt lên mặt nàng, biểu cảm của nàng trở nên mờ nhạt dưới thứ ánh sáng lóa mắt đó, khiến kẻ khác có cảm giác không được chân thật cho lắm.

Hiên Viên Kỳ nhìn vẻ mặt ôn hòa của nàng mà không nói gì, nó giống như cái mặt nạ, ngăn nàng với thế giới bên ngoài.

:v4:

Nhớ đến vẻ mặt thẹn thùng dưới khăn trùm đầu màu đỏ, biểu cảm tuy nhạt, nhưng là thật.

Trong đầu lần lượt xuất hiện hai khuôn mặt giống nhau, nhưng hai biểu cảm hoàn toàn khác, tim y như thắt lại, đau cực kỳ.

Y chau mày vì cái cảm giác xa lạ nổi lên trong lòng.

— Y mà lại dễ dàng chịu ảnh hưởng từ nàng!

Đôi mắt đen láy thâm trầm như một cái hồ sâu, giây tiếp theo, y nắm lấy cầm của nàng, cúi đầu, hung hăng nhìn nàng, ánh mắt khó nén phần nộ và bối rối: “Đừng mộng tưởng hảo huyền rằng trầm sẽ áy náy với ngươi về điều này, có trách cũng chỉ có thể trách phụ thân của ngươi, ngươi nghe đây, bất luận trước đó ngươi có biết hay không, ngươi vĩnh viễn không thể thay thế được Liễu Vận Ninh!”

Khi con người che giấu sự lúng túng hay bối rối của bản thân, luôn chọn cách làm tổn thương người khác, và cứ nghĩ dù tổn thương như thế nào, đều có thể mượn thời gian cho qua chuyện, nhưng khi mất đi rồi thì không hề nghĩ, có những lúc, thời gian không phải là thứ vạn năng để xóa nhòa tất cả.

:v3:

Lúc Hiên Viên Kỳ nói vậy, y không thể ngờ, những lời của y, đối với một số người mà nói, thì bất luận ra sao cũng không có cách nào mượn thời gian để cho qua được, thay vào đó còn bị khắc thêm một vết thương nữa vào lòng, chỉ có thể thối rửa dần theo thời gian, vĩnh viễn không có cách nào khỏi hẳn.

Vốn tưởng bản thân đã không còn để ý đến nữa, nhưng không ngờ, trước sau vẫn tự đánh giá bản thân quá cao.

Liễu Vận Ninh cúi đầu, lặng lẽ cười: “Vâng, bệ hạ nói phải lắm, thần thiếp nhớ rõ.”

— Từ sau khi mẫu thân qua đời, ta đã không dám mộng tưởng hảo huyền nữa rồi, và từ trước đó, ta biết, chỉ có học mới không đánh mất hy vọng, vĩnh viễn không sợ thất vọng, bởi lẽ ta cũng đã trải qua nỗi thất vọng gần như tuyệt vọng rồi.....

— Không nên để bản thân phạm sai lầm lần nữa.

Nhìn nàng chăm chăm hồi lâu, Hiên Viên Kỳ nói lỏng tay, ngồi dậy, giường bên đang ấm bỗng trở nên lạnh lẽo, gió lạnh thổi đến, Liễu Vận Ninh không kiềm được mà rung mình một cái.

Nàng ngẩng đầu nhìn Hiên Viên Kỳ, vẻ mặt hoang mang: “Bệ hạ?”

“Hiện giờ đang ở ngoài cung, không cần gọi ta là bệ hạ, cứ gọi phu quân như trước là được.” Y quay lưng về phía nàng, mặc đồ vào, giọng điệu bình thản.

“Bệ..... Phu quân, hay để thiếp thân giúp người nhé!” Dứt lời, nàng vừa định đứng dậy, cơn đau từ cổ chân truyền đến, lập tức ngã xuống giường.

Thanh âm Hiên Viên Kỳ khe truyền đến: “Đại phụ nói chân của ngươi bị trật khớp lúc rơi xuống vách núi, còn miễn cưỡng đi lâu trên tuyết, nếu không tĩnh dưỡng tốt sẽ không thể đi đứng được như trước nữa.”

Lúc này Liễu Vận Ninh mới biết, khi tỉnh lại dưới vực toàn thân nàng chỗ nào cũng đau nhức, nên nàng không hề chú ý đến cổ chân, hiện giờ sau khi đã nghỉ ngơi, cơn đau ở những chỗ khác đã dịu đi, nên cơn đau ở cổ chân lại càng không thể xem nhẹ.

Đang ngồi phân tâm, Hiên Viên Kỳ đã mặc xiêm y xong, chuẩn bị đi ra ngoài, thấy bóng y rời đi không chút do dự, Liễu Vận Ninh quên ngay cái cổ chân đang đau, nhìn cánh cửa không người, vẻ mặt bình thản như hồ nước tĩnh lặng ngàn năm, ngay cả một gợn sóng nhỏ cũng không thấy.

Chậm rãi ngồi dậy, nàng co gối, thận trọng thu cổ chân lại một cách đoan trang, rồi khẽ thở dài.

— Cũng may không nghiêm trọng mấy, bệnh cũng đã giảm bớt, đại khái sau này sẽ chỉ trở đau một, hai lần thôi.

Đang nghĩ ngợi, cửa sổ bỗng bị gió thổi tung, Liễu Vận Ninh không ngẩng đầu, chỉ cảm thấy có một cái bóng đang bao trùm lấy mình.

Bị bóng đen bao trùm lấy, Liễu Vận Ngưng không nhúc nhích, nàng xoa xoa cổ chân, bình tĩnh hỏi: “Người lại đến đây làm gì?”

“.....”

Người đó không trả lời, vẫn đứng yên ở đấy.

Liễu Vận Ngưng dừng tay, rúc chân vào trong chăn, ngênh đón ánh mắt thâm trầm của người đó: “Cô nam quả nữ ở chung một phòng thì không được ổn lắm!”

Người đó sải bước, đứng trước mặt nàng: “Lần trước ta bảo muốn dẫn người đi, tại sao người lại không chịu?”

“.....”

“Ta thấy Hiên Viên Kỳ đối xử với người đâu có tốt, người đâu cần phải ở đây chịu ầm ục.”

Liễu Vận Ngưng nhìn y, giọng lạnh tanh: “Y đối đãi với ta ra sao, thì có liên quan gì đến người?”

“Đúng là không liên quan gì đến ta, nhưng—” Y bỗng cười, ghé sát tai nàng: “Ai bảo ta cảm thấy người quá đỗi thú vị?”

77. Chương 76

“Đúng là không liên quan gì đến ta, nhưng—” Y bỗng cười, ghé sát tai nàng: “Ai bảo ta cảm thấy người quá đỗi thú vị?”

Liễu Vận Ngưng quay mặt đi, né tránh hơi thở của y, lạnh nhạt hỏi: “Ta có nên cảm thấy vinh hạnh hay không?”

Y cười, giọng điệu cuồng ngạo: “Đương nhiên là nên, những người lọt vào mắt ta, không nhiều nha!”

Liễu Vận Ngưng cũng cười, một nụ cười mỉm, phất chốc, cả căn phòng tối mù như rực sáng, người đó có hơi ngây ra, đôi mắt đen lấy thoáng hiện ý loạn tình mê, hồi lâu mới chịu hoàn hồn, không khỏi ho khụ khụ, hỏi: “Người cười là vì cảm thấy vinh hạnh?”

“Tại sao ta phải cảm thấy vinh hạnh?” Liễu Vận Ngưng hỏi ngược lại y: “Người nói ta thú vị, e là bởi vì cái danh đệ tử của ‘Dược Vương’ có phải không?”

Y ngẩn ra, cười sắc súa: “Thật không hổ là đệ tử của ‘Dược Vương’, đúng là lạnh lùng thông minh, sau ngày hôm ấy không uống công ta nhớ người mãi không quên!”

“Công tử quá khen.”

“Há!” Y cười tà: “Sao người lại biết ta đến vì quý danh của sư phụ người? Ta nhớ là mình vẫn chưa nói gì mà?”

“Sau khi biết ta không phải là Liễu Uẩn Nịnh, chắc người đã cho người điều tra ta rồi, đúng chứ?”

“Ha ha, người thông minh thật đó!” Y vỗ tay cười nói, đôi mắt hồ đào hiển hiện sự tán thưởng: “Lời ta nói ngày ấy, giờ vẫn còn hiệu lực nha!”

“.....”

“Theo ta đi, không được sao?” Y lại ghé sát tai nàng: “Ở Hoàng cung, chỉ làm mai một tài hoa của người thôi, người thật sự cam tâm ngồi ở đó chờ hồng nhan dần mất đi sao?”

Từng lời nói của y truyền vào lòng nàng, bề ngoài tuy bình tĩnh, nhưng thâm tâm lại nổi sóng, làm cách nào cũng không thể bình tĩnh nổi nữa.

— Không ai biết, người muốn rời khỏi đó nhất, chính là ta! Lại càng không một ai biết được, người muốn chạy trốn hiện thực nhất, cũng là ta! Nếu có cơ hội trốn tránh, ta sẽ rời đi không tiếc giá nào.

Nhưng mà —

Sự hoang mang trong mắt biến mất, nàng nhìn nhìn người đó, cười ảm đạm, lắc đầu: “Ta không thể đi.”

— Trước đây Nhị nương đã dùng ta để đổi trắng thay đen, tiến cung thay Liễu Uẩn Nịnh, e là vì suy nghĩ cho hơn ba trăm mạng người Liễu gia, nếu hôm nay ta rời đi, chỉ sợ dưới cơn thịnh nộ của vị Đế Vương này, cả Liễu gia sẽ phải chịu liên lụy.

Phụ thân có thể bắt nghĩa với nàng, nhưng nàng không thể bắt nhân với người.

Là bởi vì nàng, mà phụ thân mới mất đi nương tử mà người yêu nhất.

“Người đi đi, ta sẽ không theo người đâu.”

— Dù ột ngày nào đó có rời đi, ta cũng sẽ tự rời đi, không cần sự trợ giúp của bất kỳ ai.

Thấy nàng từ chối, mắt người đó lóe sáng, không khỏi cúi người, vây hãm nàng trong lòng, nhìn nàng, trấn định nói: “Hiên Viên Kỳ không biết quý trọng người, đối xử không tốt với người như vậy, người vẫn không muốn rời khỏi y, phải chăng là vì luyện tiếu vinh hoa phú quý trong cung?”

Đối diện với sự chất vấn của y, Liễu Vận Ngưng không né cũng chẳng tránh, nhìn thẳng vào mắt y, đáp: “Đúng hay không, có liên quan gì đến người?”

“Ha! Lại hỏi có liên quan gì đến ta.” Y cười ta, nhưng mắt lại không cười: “Người đã nói lời này với ta hai lần rồi, nên biết rằng, cho đến giờ vẫn chưa có ai dám từ chối ta!”

“Vậy ta đây sẽ làm người đầu tiên, không được sao?”

“Ha ha!” Y không nhịn được bật cười, cười xong bỗng nghiêm mặt: “Nếu người thật sự luyện tiếu cuộc sống phú quý trong Hoàng cung đến vậy, được lắm!”

“Hả?” Nàng ngẩng mặt nhìn y, ánh mắt khó hiểu.

“Chỉ cần người theo ta, ta có thể cam đoan, người muốn một cuộc sống thế nào ta cũng có thể cho người, thậm chí xa xỉ hơn, xa hoa hơn cuộc sống trong Hoàng cung.”

“Đa tạ sự ưu ái của công tử, nhưng ta vẫn không muốn đi theo người.” Nàng không còn kiên nhẫn nữa, đẩy y ra tỏ ý muốn đứng dậy.

Nheo nheo mắt, y bắt lấy hai tay của nàng, dùng sức ngăn nàng lại, để nàng không thể động dậy: “Tại sao?”

Hai tay Liễu Vận Ngưng bị y giữ chặt, không thể phản kháng, chỉ có thể mở miệng nói: “Không tại sao cả, đơn giản là vì không muốn theo người thôi.”

Toàn thân không thể động dậy khiến nàng có hơi hoảng loạn. Như bị quản chế, đây là lần đầu tiên nàng rơi vào tình thế này.

Nghe những lời Liễu Vận Ngưng nói, y cười lạnh: “Người từ chối là vì ta không quyền không thể?”

“Người buông ra đã!” Nàng giãy tay, chau mày thiếu kiên nhẫn.

Không thèm nghe nàng nói, thấy nàng phản kháng, ánh mắt y nguội lạnh, nụ cười càng thêm thâm tà: “Thật lòng không muốn theo ta sao? Sau này đừng có mà hối hận đó!” Dứt lời, động tác kế tiếp, là cúi người, trước ánh mắt nghi ngờ của Liễu Vận Ngưng, bạc môi tiến đến, luồn đầu lưỡi vào không chút khách khí, trở mình quấy rối!

Hơi thở ẩm áp tập kích, Liễu Vận Ngưng thấy hành động đó của y, sững sốt đến độ không thể nhúc nhích, ngơ ngác mặc người đó luồn đầu lưỡi vào miệng mình, công thành đoạt đất —

Rất lâu rất lâu sau, lúc Liễu Vận Ngưng nghĩ mình sẽ chết vì ngạt thở, thì cả người nhẹ bỗng, người đó đã rời giường, đứng dậy cười tà nhìn nàng, nói: “Mùi vị không tệ nha! Ta càng ngày càng cảm thấy hứng thú với người.”

“Người.....” Liễu Vận Ngưng vừa sợ vừa tức, bình thường nhanh mồm nhanh miệng, giờ chỉ có thể buông mắt nén giận.

“Nhớ kỹ, ta tên Hàn Thiếu Lăng nha!” Đạp đất, y phóng ra ngoài cửa sổ, thanh âm đầy tà khí ầm ầm đâu đây: “Ta rất mong chờ lần gặp người kế tiếp nha!”

78. Chương 77

“Nhớ kỹ, ta tên Hàn Thiếu Lăng nha!” Đạp đất, y phóng ra ngoài cửa sổ, thanh âm đầy tà khí ầm ầm đâu đây: “Ta rất mong chờ lần gặp người kế tiếp nha!”

Liễu Vận Ngưng bùm mặt, ngọn lửa giận cháy lên trong đôi mắt bình tĩnh, trợn mắt nhìn theo bóng người đó biến mất ngoài cửa sổ, chưa từng dời mắt.

Bỗng, cánh cửa phòng chạm trổ hoa văn tinh xảo bị đẩy vào, kêu ‘cọt kẹt’.

Liễu Vận Ngưng thoáng kinh ngạc, đảo mắt nhìn theo.

Hiên Viên Kỳ đang cầm mâm thức ăn, đứng ở cửa sổ với vẻ mặt u ám, đôi mắt đen láy sâu không thấy đáy.

Liễu Vận Ngưng khẽ run lên, đưa tay sờ sờ đôi môi còn hơi đau, bất đắc dĩ cười khổ.

— Hàn Thiếu Lăng, người hại chết ta rồi!

“Y là ai?” Thanh âm lạnh lùng, không chút ấm áp truyền đến, Liễu Vận Ngưng cúi mặt: “Không biết.”

— Ta thật sự không biết, ngoại trừ biết y qua lần vào cung ám sát ra, ta hoàn toàn không biết gì nữa hết.

“Không biết?” Nháy mắt y đã đứng trước mặt Liễu Vận Ngưng như quỷ vừa hiện hình, đưa tay nắm lấy cằm của nàng, bức nàng phải nhìn y: “Không biết mà có thể để y tùy ý vào phòng của ngươi? Không biết mà có thể để người lạ hôn? Liễu Vận Ngưng, ta thật không ngờ ngươi lại là một nữ nhân lẳng lơ phóng đảng như vậy!”

Liễu Vận Ngưng đau đến chau mày lại, chỉ chú ý đến bàn tay đang nắm lấy cằm nàng của y, dùng lực lớn hơn bao giờ hết.

Không cần nhìn nàng cũng biết, cằm nàng chắc chắn đã chuyển màu tím xanh rồi.

“Rốt cục người đó là ai? Tình cũ của ngươi?” Thanh âm y cực kỳ trầm, khiến Liễu Vận Ngưng cảm giác hình như bão tố đang kéo đến, kiềm nén nỗi lo sợ trong lòng xuống, Liễu Vận Ngưng điều chỉnh thanh âm cho giống bình thường: “Xin lỗi—” Nàng biết mình đuối lý, thanh âm trầm xuống, nhưng rồi nàng lại nhanh chóng biện giải: “Nhưng ta thật sự không quen biết người đó.”

Hiên Viên Kỳ nhìn chằm chằm vào đôi môi sưng đỏ của nàng, ánh mắt như muốn tóe lửa đến nơi: “Ta chỉ mới rời khỏi đây một lát, vậy mà ngươi đã dám tư thông với kẻ khác?” Ngọn lửa giận lớn dần trong lòng, y phải tự chủ lắm mới có thể ngăn được nỗi xúc động muốn ném nàng xuống đất của mình.

79. Chương 78

Hiên Viên Kỳ nhìn chằm chằm vào đôi môi sưng đỏ của nàng, ánh mắt như muốn tóe lửa đến nơi: “Ta chỉ mới rời khỏi đây một lát, vậy mà ngươi đã dám tư thông với kẻ khác?” Ngọn lửa giận lớn dần trong lòng, y phải tự chủ lắm mới có thể ngăn được nỗi xúc động muốn ném nàng xuống đất của mình.

Bàn tay đang giữ cằm nàng siết càng ngày càng chặt, Liễu Vận Ngưng không chịu nổi nữa, cảm đau như muốn gãy, cảm giác đau đớn không ngừng tập kích nàng.

Nhưng nàng bỗng cười, như không cảm thấy đau, khẽ hỏi: “Phu quân giận đến thế, có phải bởi vì ghen?”

“Hừ! Người nói nghe hay thật!” Y đột nhiên buông nàng ra như vứt bỏ một thứ gì đó dơ bẩn, bề ngoài tuy lạnh lùng, nhưng y biết rõ, nỗi xúc động trời dậy mãnh liệt vì câu nói ấy của nàng.

Tầm mắt không thể kiềm chế được lại dời sang nhìn đôi môi sưng đỏ của nàng, càng nhìn càng thấy màu đỏ kia sao mà chướng mắt, kiềm nén cảm giác xa lạ ấy, y lạnh lùng nói: “Nếu đã là nữ nhân của Hiên Viên Kỳ ta, người nên biết thân biết phận, bỏ cái bản tính lăng lơ phóng đảng kia của người đi!”

Nghe những lời y nói, Liễu Vận Ngưng không nhin được cười.

— Lăng lơ phóng đảng? Là đang nói ta sao?

Giương mắt nhìn vị Đế Vương đang cúi nhìn nàng, nụ cười mỉm trên mặt Liễu Vận Ngưng ngày càng rõ: “Phu quân giáo huấn đúng lắm, thiếp thân sẽ khắc ghi trong lòng!”

Nheo mắt một cách nguy hiểm, Hiên Viên Kỳ nghiêng rằng: “Nếu đã là nữ nhân của ta, trên người không được phép lưu lại dấu vết của bất kỳ ai.”

Dứt lời, động tác kế tiếp chính là chiếm lấy đôi môi sưng đỏ của nàng.

Cảm giác đau đớn còn chưa kịp tan, môi lại bị xâm lược lần nữa, mới đầu chỉ là dùng sức cọ xát, dần dần, Hiên Viên Kỳ như cảm thấy không đủ, bắt đầu xâm nhập vào trong.

Vì không hề chuẩn bị cho hành động này của y, khớp hàm của Liễu Vận Ngưng vốn không phòng bị nên dễ dàng bị y khai quật, tiếp đó là tiến quân thần tốc.

Hai mắt Liễu Vận Ngưng trừng lớn, nhìn gương mặt anh tuấn gần trong gang tấc kia mà không biết phải làm sao, ngơ ngác mặc cho y xâm lược, đôi môi và cái lưỡi nóng bỏng kia chẳng biết kiềm chế cứ mãi mê công thành đoạt đất, cứ mãi càn quét không nề hà trong miệng nàng.

Môi lưỡi xâm nhập, cả cơ thể Hiên Viên Kỳ hầu như dính chặt với Liễu Vận Ngưng, dù rằng đang bức ép nàng không tha nhưng hình như y vẫn cảm thấy không đủ, cố tình chèn ép nàng thêm.

Sau lưng là chiếc giường lạnh lẽo, trước mặt lại là thân hình nóng như lửa đốt của y, Liễu Vận Ngưng cảm thấy mình như đang ngồi trong biển lửa, trước tiến sau công, không có đường lui —

“A.....”

Liễu Vận Ngưng thở dốc, vốn muốn đưa tay đẩy y ra, nhưng hoàn toàn vô ích, còn đổi lại sự chèn ép mạnh mẽ thêm.

Khác với nụ hôn của Hàn Thiếu Lăng, nụ hôn mãnh liệt của Hiên Viên Kỳ như muốn làm nàng hít thở không thông mà chết, Liễu Vận Ngưng có hơi mơ màng, có cảm giác eo sấp gãy đến nơi, hơi thở của y như thông qua môi nàng để truyền đến tứ chi trăm骸, rút đi toàn bộ khí lực của nàng.

Không biết qua bao lâu, trong cơn hỗn loạn hình như nghe thấy tiếng gõ cửa, mơ hồ nghe thấy tiếng người nói chuyện: “Khách quan, nước ấm người gọi đây ạ, tiểu nhân mang vào cho người ngay bây giờ đây!”

Là ai đang nói chuyện vậy?

Tiếng ‘cọt kẹt’ vang lên, cánh cửa vừa đóng lại ban nãy giờ lại mở ra, tiểu nhị bê một chậu nước nóng hổi còn bốc hơi vào, ngó thấy hai người đang làm ‘chuyện ấy’, không khỏi tròn tròn mắt.

Chỉ biết ngây ngốc đứng ở đó, không biết nên tiến hay nên lùi, vẻ mặt xấu hổ cực kỳ.

— Đôi, đôi phu thê trẻ này ân ái dữ, dữ quá!

Hắn không khỏi cảm thán.

Nghe thấy tiếng cửa mở, đầu óc hãy còn mơ màng của Liễu Vận Ngưng bỗng thanh tỉnh, đôi mắt mê mang vô tình thấy tiểu nhị đứng ngây ra đó, nhất thời xấu hổ xen lẫn bất an, liền rút lui né tránh theo bản năng, nhưng Hiên Viên Kỳ như đang trừng phạt sự phân tâm của nàng, càng xâm chiếm mãnh liệt hơn.

Lúc Liễu Vận Ngưng thấy mình không thể chịu đựng thêm được nữa, cơn cuồng phong bão tố bỗng dừng lại, Hiên Viên Kỳ thoáng rời khỏi môi nàng, lạnh lùng nhìn tiểu nhị đang đứng ngây ra đó, thanh âm khàn khàn trầm thấp: “Người còn tính đứng đó nhìn bao lâu nữa?”

“A?” Tiểu nhị cả kinh, bật người phản ứng: “Tiểu nhân đi ngay, đi ngay.” Vừa nói, vừa nghiêng người lui ra ngoài, sau khi luống cuống đóng cửa lại mới phát hiện chậu nước ấm vẫn còn trên tay mình.

Tiểu nhị khóc không ra nước mắt!

— Sao hẳn lại xui xẻo đến vậy chứ? Ngày đầu tiên học việc lại gặp phải tình huống đáng sợ như vậy?

Đợi đến khi tiểu nhị vội vã rời đi, Hiên Viên Kỳ mới đứng dậy, thôi không chèn ép nàng nữa.

Liễu Vận Ngưng chiếm được cơ hội để thở, đầu óc không còn sức tự hỏi, chỉ biết thở hổn hển, ngược nhìn khuôn mặt điềm tĩnh của y.

Đầu óc mơ màng nghĩ: nếu nàng không ngồi trên giường, vậy chắc nàng sẽ không thể trụ nổi.

Hơi thở hỗn loạn bình ổn lại, đôi mắt như mặt nước hồ thu nhìn khuôn mặt lạnh lùng của y, ánh mắt Hiên Viên Kỳ trầm tĩnh hẳn, đầu lại cúi xuống, nhưng không giống hồi nãy, hai người cách nhau rất gần, chỉ cần xô dịch thêm chút nữa, môi cả hai lại gặp nhau.

“Nếu ngày sau còn để ta phát hiện, trên người người có dấu ấn nào không thuộc về ta—” Thu hồi hàn quang trong mắt, y gần từng chữ, nói cực chậm: “Ta sẽ giết người!”

80. Chương 79

Tiết trời vài ngày sau đó cuối cùng cũng trong trở lại, ánh dương mùa đông ấm áp chiếu xuyên qua tầng mây mỏng, bao trùm cả thiên địa vạn vật một cách bá đạo.

Tuyết đóng một lớp dày trên mặt đất và vẫn chưa chịu tan, bông tuyết trắng tinh, lạnh buốt cũng bao trùm cả thiên địa.

Mọi âm thanh đều chìm trong sự tĩnh lặng, tiếng vó ngựa lộc cộc từ xa truyền đến, một con ngựa màu nâu đang từ từ tiến tới, vó ngựa liên tục hằn trên đất, rất lâu sau vẫn chưa bị phai mờ.

Đi vài ngày đường rồi, rốt cục cũng đến.....

Xa xa, tường thành cao cao hiện ra trước mắt, con ngựa vốn đang chạy nhanh bỗng ‘hu’ một tiếng rồi dừng lại.

Có hai cái bóng ngồi trên ngựa, một đen một trắng, hắc y nam tử cầm dây cương, khuôn mặt tuần tú với những đường nét kiên nghị, bạch y thiếu niên ngồi trong lòng y, khuôn mặt cũng rất tuần tú, đường nét của khuôn mặt có vẻ nhu hòa hơn, một bên mặt bị gió lạnh thổi hắt vào nên ửng đỏ, cúi đầu, như tất cả sự vật bên ngoài không hề liên quan đến y, chỉ một mực ở trong thế giới riêng của mình.

Ngựa giảm tốc độ, đi chậm thiết chậm khi vào tới thành, gió cũng thổi chậm lại, dịu dàng hơn trước.

Hiện tại sắc trời còn sớm, người đi trên đường không nhiều lắm, hai người đi trên đường hầu như không bị ngăn trở, nhưng vẫn có vài ánh mắt hiếu kỳ nhìn họ.

Đương nhiên ai tình cờ bắt gặp cũng đoán mò thân phận của hai người, tòa thành này nói nhỏ không nhỏ, nhưng cũng chẳng đến mức lớn, bình thường rất ít người lai vãng, nên bị đem ra nghị luận cũng là chuyện bình thường.

Nhưng hình như hai người không hề phát hiện những ánh mắt soi mói ấy, mà chỉ im lặng. Bạch y thiếu niên từ đầu chí cuối vẫn cứ cúi đầu, không biết đang suy nghĩ cái gì. Tầm mắt của hắc y nam tử thì dừng ở phía trước, ánh mắt đậm chiều cũng khiến kẻ khác không biết được y đang suy nghĩ những gì.

Ngựa chậm rãi tiến về phía trước, tiếng ‘lộc cộc, lộc cộc’ vang lên không dứt. Rất lâu, rất lâu sau, hắc y nam tử bỗng thu hồi tầm mắt, hơi hơi cúi đầu, ánh nhìn vô thức dừng trước bạch y thiếu niên.

Nhìn y chăm chú rất lâu.

Đôi mắt đen lầy lóe sáng.

Hồi lâu, y thu hồi tầm mắt, nhìn tòa lầu cao xuất hiện trước mắt một cách điềm nhiên, nói: “Đến rồi!” Lập tức xoay người xuống ngựa.

Bạch y thiếu niên nghe vậy ngẩng đầu, nhìn tòa lầu cao phía trước, rồi nhìn hắc y nam tử đứng ở đó, lẳng lặng nhìn y một lát, xác định y sẽ không giúp mình xuống ngựa, mới luống cuống leo xuống.

Yên ngựa bị lệch một bên, bạch y thiếu niên suýt ngã, hắc y nam tử giật mình, dường như định bước đến giúp, nhưng không hiểu sao lại gượng gạo kiềm chế, thờ ơ lạnh nhạt đứng một bên.

Đợi đến khi bạch y thiếu niên đứng vững, hắc y nam tử mới lạnh lùng nói: “Sau khi vào trong, cứ làm theo những gì như ta đã nói, gọi ta là đại ca, nếu có người hỏi người là ai, người cứ bảo là huynh đệ kết nghĩa của ta.”

Bạch y thiếu niên gật gật đầu, đưa tay lên vuốt tóc, khẽ đáp: “Ta biết rồi.” Dứt lời mới phát hiện, thanh âm của y dịu dàng lạ kỳ, khuôn mặt lại thêm phần tinh xảo tú lệ, khiến ai nhìn vào cũng phải sinh hảo cảm.

Ánh mắt bình thản như mặt nước âm u ngàn năm không gợn sóng, nụ cười mỉm thản nhiên xuất hiện trên môi y, nhu hòa nhưng lạnh đậm, hai thứ, một thứ cực đậm, một thứ cực nhu, dưới ánh dương mùa đông ấm áp, thoát nhìn có vẻ không được chân thật cho lắm.

Hắc y nam tử vẫn lẳng lặng đứng một bên nhìn, giờ phút này lại không tự chủ được kéo lấy tay y.

“Hử?” Bạch y thiếu niên quay đầu nhìn y, ánh mắt tỏ vẻ khó hiểu.

Nhìn thẳng vào đôi mắt hoang mang của thiếu niên, rồi hắc y nam tử dời mắt như chưa từng có chuyện gì xảy ra, bình tĩnh nói: “Vào thôi!”

Bạch y thiếu niên nhìn theo bóng hắc y nam tử đi đằng trước, đứng ngây người tại chỗ, rồi bước nhanh theo sau.

Mới vừa bước vào, đập vào mắt là tấm bảng đen treo trước mặt sảnh chính của tòa lầu, mặt trên viết ba chữ ‘Sở Vân Hiên’ rồng bay phượng múa.

Hắc y nam tử đang đi bỗng quay lại, đứng tại chỗ chờ bạch y thiếu niên, rồi bất ngờ nhìn thấy bạch y thiếu niên mỉm cười thản nhiên và vẻ mặt kinh ngạc của y.

Y chau mày, nhìn tấm bảng màu đen trước sảnh chính, đợi đến khi bạch y thiếu niên đến, y mới hỏi: “Người biết ý nghĩa của ‘Sở Vân Hiên’?”

Im lặng một lúc, bạch y thiếu niên mới trả lời: “Có nghe sự phụ đề cập đến.”

“Hử?” Y nhướn mày trái với vẻ tò mò: “Người đó đã nói những gì với người?”

Bạch y thiếu niên mỉm cười, nói: “Trên giang hồ có hai tổ chức lớn, Bắc La Tát, Nam Vân Hiên, khác nhau ở chỗ, Sở Vân Hiên không làm việc công khai như La Tát Môn, đó là một tổ chức bí ẩn, không một ai trên giang hồ biết nó ở đâu, càng không ai biết nó thuộc về kẻ nào—” Nói đến đây, y quay đầu nhìn tấm bảng màu đen, rồi tiếp lời: “Căn bản là không ai nghĩ đến, thì ra Sở Vân Hiên thần bí lại được đặt ở một trấn hẻo lánh như vậy.”

Hắc y nam tử thoáng kinh ngạc, nhưng không nói gì, bởi lẽ đã có người chạy ra đón, người thanh niên vận y phục màu lam bước đến nghênh đón, kinh ngạc nói: “Hiên chủ, sao người lại không báo trước cho thuộc hạ? Ồ?” Lúc nhìn thấy bạch y thiếu niên đứng bên cạnh hắc y nam tử, người thanh niên không khỏi kinh ngạc: “Vị này là—”

Hắc y nam tử nhìn bạch y thiếu niên, nhưng không nói gì, chỉ bảo: “Vào đi rồi nói sau!”

“Dạ, Hiên chủ!” Người thanh niên cung kính đáp, rồi bảo tiểu tư* đứng bên cạnh, dẫn dò: “Đi dọn dẹp phòng cho Hiên chủ và chuẩn bị một phòng cho khách nhân!” (*Tiểu tư: tên sai vật)

“Không cần đâu!” Hắc y nam tử bỗng cất ngang, nhìn nhìn bạch y thiếu niên, nói: “Y ở cùng phòng với ta là được!”

81. Chương 80

Ban đêm, những ngôi sao chợt lóe chợt tắt nằm rải rác đàng chân trời xa xôi, ánh trăng cũng khiến lòng người ta say đắm lạ thường.

Như sương, như nước.

Trong đình viện tĩnh lặng đến nỗi chỉ nghe thấy tiếng lá giòn già vang lên mỗi khi gió lạnh thổi đến, xào xạc xào xạc, ánh trăng tựa nước đổ bóng xuống, ánh sáng bạc lung linh huyền ảo ấy trải trên mặt đất.

Một cơn gió lạnh thổi đến, cửa sổ đang khép hờ bị gió thổi tung, một cái bóng trắng đứng cạnh cửa sổ, nhìn vầng trăng được bao quanh bởi những ngôi sao sáng đến xuất thần, suy nghĩ bay xa.

Giữa khung trời rộng mênh mông không thấy điểm dừng, cái bóng đơn bạc giữa cõi đất trời rộng lớn, hiu quạnh bội phần.

Nơi đây là hậu viên của ‘Sở Vân Hiên’, là hậu viên của Hiên chủ ‘Sở Vân Hiên’, một trong hai tổ chức lớn nhất giang hồ.

Cái bóng trắng đứng cạnh cửa sổ chính là bạch y thiếu niên đã đi cùng với hắc y nam tử sáng hôm nay, cũng chính là Liễu Vận Ngưng cải trang mà thành, còn hắc y nam tử đi cùng nàng dĩ nhiên là Hiên Viên Kỳ.

Liễu Vận Ngưng lặng lẽ đứng đó, nhìn vầng trăng sáng chiếu nơi chân trời xa xôi, nhìn rất chăm chú, nhưng nếu để ý kỹ sẽ thấy, hai mắt nàng vô hồn, vẻ mặt ngơ ngẩn đến lạnh nhạt như được phủ một lớp lụa mỏng, khiến người khác trông không rõ, nhìn không ra —

Ánh trăng dịu dàng như nước chiếu xuống mặt nàng, nét bi thương như thoáng hiện trên dung nhan thanh lệ ấy.

Nhưng rất nhanh, nét bi thương ấy liền hòa vào ánh trăng, không thấy đâu nữa, cũng chẳng thể tìm, chỉ lại sự hững hờ.

Cánh cửa gỗ sau lưng vang ‘kéo kẹt’, có người đẩy cửa vào, tiếng bước chân nhẹ nhàng từ phía sau truyền đến, thân hình đang đứng yên bất động khẽ giật nảy, nhưng không có quay lại.

Tiếng bước chân dừng lại sau lưng, rồi lại truyền đến, Liễu Vận Ngưng quay lại, nhìn hắc y nam tử đang đi về phía mình, nụ cười mỉm lại xuất hiện trên khuôn mặt thanh tú.

Hắc y nam tử chau mày, bước chậm lại, cách Liễu Vận Ngưng chừng ba bước thì ngừng lại, hỏi: “Đang đợi ta?”

Liễu Vận Ngưng nhìn y cười nhạt, bước hai bước tiến lại gần, đưa tay phất phất bông tuyết dính trên người y, như cố tình không nghe thấy câu hỏi ấy, và hỏi ngược lại như không có chuyện gì xảy ra: “Có lạnh không?”

Hắc y nam tử bắt lấy bàn tay mềm mại đang phất tuyết cho y, hờ hững hỏi: “Người đang đợi ta?”

Im lặng một lát, Liễu Vận Ngưng nâng mắt, không có rút tay lại, nhìn thẳng vào đôi mắt đen láy mang nỗi buồn không tên của y, đáp: “Đúng!”

“Tại sao?”

Lần im lặng này kéo dài lâu hơn, hắc y nam tử cũng kiên nhẫn chờ, sự tĩnh lặng quen thuộc lại bao trùm lên hai người, không biết là một lát sau, hay rất lâu rất lâu sau, nàng mới nói: “Ta muốn xin người một việc.”

“Hà?” Hắc y nam tử cũng chính là Hiên Viên Kỳ nhướng mày nhìn nàng: “Người muốn xin ta cái gì?”

Nàng không đáp, chỉ hỏi: “Lần này người xuống phía Nam, là vì biết được tung tích của Liễu Vận Ngưng, muốn đích thân đón nàng về, có đúng không?”

Ánh mắt không nói nên lời nhìn nàng băn khoăn hồi lâu, Hiên Viên Kỳ mới nói: “Một nửa nguyên nhân là vậy.”

— Còn nữa kia.....

Y nheo mắt nguy hiểm.

— Một nửa nguyên nhân còn lại, đương nhiên là có liên quan đến chuyện La Tất Môn dám công khai đối nghịch với y.

“Người hỏi chuyện này để làm gì?”

“Người từng nói, lúc Liễu Uẩn Ninh trở về, cũng là lúc Liễu Vận Ngưng ta rời khỏi cõi đời này, có đúng không?”

“Thì ra người vẫn còn nhớ rõ!” Y tiếp lời, giọng điệu mỉa mai.

“Ta muốn xin người—” Nàng không để ý đến sự mỉa mai của y, cúi đầu thỉnh cầu: “Ta muốn xin người, đến lúc đó có thể mở một con đường sống, cho ta rời khỏi Hoàng cung.”

— Cuộc đời của ta vừa mới bắt đầu, có lẽ là vì ta sợ chết, cũng có lẽ đơn giản rằng ta không muốn chết, nhưng mặc kệ nguyên nhân là gì, ta vẫn mở miệng cầu y.

Chỉ vì để bản thân được sống —

Nháy mắt, nàng bỗng thở dài.

— Đúng vậy, ta không muốn chết, mặc kệ xuất phát từ nguyên nhân gì, ta thật sự, thật sự không muốn chết.

— Ta muốn tự do, làm một chú chim tự do bay lượn trên bầu trời. Không phải không cam lòng rời bỏ cõi đời, cũng chẳng muốn giống con chim Hoàng Yến sống cả đời trong lồng, ta chỉ đơn giản là muốn được tự do mà thôi.

Bởi vì ngoại trừ tự do, nàng hai bàn tay trắng.

Hai bàn tay trắng.....

— Cho nên, ta cầu người, hãy trả lại tự do cho ta!

Nàng lại ngẩng đầu, đôi mắt bình tĩnh nhìn y đầy kỳ vọng.

Lúc tiếp xúc với ánh mắt đỏ của nàng, Hiên Viên Kỳ thoáng ngây ra, nhưng rồi nụ cười lạnh lại xuất hiện: “Cho phép người rời khỏi Hoàng cung?”

“Đúng vậy, ta van người!”

Nàng tự hạ thấp chính mình, dưới ánh nhìn không chút ảm áp của y, khom tấm lưng cứng nhắc, nhìn y tha thiết, cúi người: “Ta van người!”

Mạng của nàng, là do mẫu thân dùng mạng của mình để đổi lấy, cho nên: “Ta van người!”

Nàng nói câu “Ta van người!” những ba lần liên tiếp, ánh mắt Hiên Viên Kỳ bỗng trở nên thâm trầm, nâng cằm nàng lên, y nói với vẻ mặt không hề thay đổi: “Nằm mơ!”

“.....” Nàng ngẩng mặt nhìn y một cách bị động, ánh mắt dần trở nên ảm đạm.

“Cho dù có giữ lại mạng của người, thì cả cuộc đời này người vẫn sẽ bị ta giam cầm—” Y cười lạnh, ánh nhìn đầy tàn nhẫn: “Lấy thân phận là Liễu Uẩn Ninh!”

Ánh sáng trong mắt, như ngọn nến tàn trong gió, bị dập tắt.....

82. Chương 81

“Cho dù có giữ lại mạng của ngươi, thì cả cuộc đời này ngươi vẫn sẽ bị ta giam cầm—” Y cười lạnh, ánh nhìn đầy tàn nhẫn: “Lấy thân phận là Liễu Vận Ninh!”

Ánh sáng trong mắt, như ngọn nến tàn trong gió, bị dập tắt.....

Sự bi thương không kiềm được mà ánh lên trong mắt, lan tỏa trong từng hơi thở của nàng rồi lan nhanh ra ngoài bóng đêm vô biên.

Hiên Viên Kỳ ngẩn ra, tay không khỏi nói lỏng, Liễu Vận Ninh buông mắt, phút chốc, hình như có thứ gì đó trong suốt vừa lướt qua, không lâu sau thì tìm đến và biến mất giữa màn đêm u tối.

Ngẩng đầu, trên dung nhan thanh lệ vừa mới thoáng nét bi thương đã xuất hiện một nụ cười tươi, cứ như đó chỉ là ảo giác, nháy mắt đã biến đi biệt tăm.

Buông mi mắt, nàng giúp chỉ chỉnh lại những lọn tóc rối, khẽ nói: “Là thiếp thân quá đáng, phu quân đừng để trong lòng.”

Hiên Viên Kỳ chau mày nhìn nàng, không thể nói rõ được cảm xúc ấy là gì, chỉ biết nhìn nàng chăm chăm, thấy dung nhan thanh lệ ấy như đang đeo một chiếc mặt nạ, mang tất cả muộn phiền giấu sau nụ cười mỉm ấy.

Lòng bất giác cảm thấy buồn lây.

Nghiêm mặt, y nói: “Chỉ cần ngươi nghe lời, làm tốt vai diễn của mình, ta đương nhiên sẽ đối xử không tệ với ngươi!”

Động tác tay bỗng dừng lại, nàng ngẩng mặt, cười rất tươi: “Thiếp thân biết rồi.”

“Ngươi—” Ngực cứng lại, nỗi phiền muộn không tên tập kích y, y lạnh lùng hất tay nàng ra: “Đêm đã khuya, nghỉ ngơi đi!”

Bàn tay bị y hất ra dừng lại giữa không trung, bối rối, khó chịu.

Liễu Vận Ninh nghiêm mặt, chậm rãi thu tay về: “Để thiếp thân hầu hạ phu quân nghỉ ngơi!”

Giọng nói dịu dàng không thể nào làm dịu nỗi buồn phiền của y, ngược lại càng khiến nó lớn dần thêm, xoay người, y nói với vẻ thiếu kiên nhẫn: “Ngươi đi nghỉ trước đi, không cần lo cho ta!”

Thanh âm bỗng trở nên xa xôi, nàng ngẩng đầu, bóng y đã khuất khỏi tầm mắt, cánh cửa rộng mở, lay lắt giữa gió đêm, tịch mịch khôn cùng.

Nàng cười nhạt, nỗi buồn hiện rõ trên mặt nàng: “Dạ.” Dẫu biết y sớm đã đi rồi, căn bản sẽ không nghe thấy nàng nói gì, nhưng nàng vẫn cúi đầu nói: “Đi đường cẩn thận.”

Hơi hơi ngẩng mặt, đập vào mắt là nóc phòng u tối, bỗng cảm thấy áp lực vô cùng, nàng như con cá bị bắt rời khỏi nước, không thể thở nổi, tựa như muốn rời khỏi cõi đời.

— Hiên Viên Kỳ, ngươi mang ta rời khỏi cung, là vì muốn bỏ rơi ta lần nữa sao?

Ánh nền lúc sáng lúc tối không ngừng lay động hắt lên mặt nàng, trong cơn mơ hồ, có thứ chất lỏng trong suốt xẹt qua khóe mắt nàng, rồi chảy xuống hàng tóc mai không để lại dấu vết —

Vàng trắng treo trên cao, ánh trăng thanh vắng chiếu xuống cửa sổ, như muốn soi sáng cả căn phòng.

Thiếu nữ nằm trên giường co người, ôm chặt tấm chăn, nổi bật dưới ánh trăng là dung nhan thanh lệ như được nạm ngọc, trong suốt không tỳ vết.

Hắc y nam tử lặng lẽ đứng bên giường ngắm thiếu nữ, đôi mắt đen lầy lội biến ảo không ngừng.

Chần chừ, y chậm rãi vươn tay, ve vuốt một bên má của nàng, sự hoang mang bất giác ánh lên trong mắt, càng lúc càng sâu, càng lúc càng nặng.

Cảm giác mềm mại và lạnh lạnh nơi tay, khiến y run lên, rụt tay về.

Mắt lại khôi phục sự bình thản.

— Dẫu có giống đến đâu, thì cũng chỉ là thể thân.

Quyết tâm buộc bản thân phải nguội lạnh, Hiên Viên Kỳ xoay người bỏ đi.

Đêm đã khuya, nhưng y lại không hề buồn ngủ.

Sau khi ra ngoài, dù vẫn không hiểu nỗi buồn ấy từ đâu mà đến, nhưng suy nghĩ của y đã dần được làm lạnh.

Hiên Viên Kỳ ngồi xuống ghế, lấy mảnh giấy vẫn luôn mang theo bên mình, mở ra.

Bên trong chỉ biết một câu ngắn: “Ngư tràm nhận yếu thiên nhai lộ, thủy tín nhân gian biệt ly khổ*.” (*Một câu trong bài Tương Tư Khúc của Đái Thúc Luân, nghĩa là: cá bơi nhận bay đằng chân trời, tin rằng biệt ly đời sẽ khổ)

Đây là thứ mà hai năm trước, lúc y lần đầu gặp Liễu Uẩn Ninh vô tình thấy nàng đánh rơi, y nhặt được, không tính trả lại cho nàng, hai năm qua, nó không hề rời y lấy một lát.

— Liễu Uẩn Ninh, lúc đó người đã có người trong lòng rồi sao? Người trốn hôn, cũng vì kẻ đó ư? Người mà người thành thân cũng chính là người trong lòng của người sao?

Mắt lóe sáng, mảnh giấy trong tay đã bị y làm nhăn.

— Một ngày nào đó, ta sẽ khiến người cam tâm tình nguyện trở lại bên cạnh ta!

83. Chương 82

Mắt lóe sáng, mảnh giấy trong tay đã bị y làm nhăn.

— Một ngày nào đó, ta sẽ khiến người cam tâm tình nguyện trở lại bên cạnh ta!

Cái bóng cao lớn vô hình trung tỏa khí lạnh cay nghiệt, xoay người, tầm mắt chuyển sang nhìn thiếu nữ đang nằm trên giường, ánh mắt càng thêm buốt giá.

— Y cũng chẳng rõ bản thân đối với ả thể thân này là cảm giác gì, nhưng y biết rõ, y không thể thả nàng, tuyệt đối không thể!

Là hận ý cũng được, là chán ghét cũng thể, chỉ cần y không muốn buông tay, nàng vĩnh viễn đừng mong thoát khỏi y!

— Vĩnh viễn đừng vọng tưởng!

Bên ngoài cửa sổ, lại một cơn gió lạnh nữa thổi đến, thân hình Hiên Viên Kỳ vừa động, dung nhan anh tuấn nháy mắt khôi phục bình tĩnh.

Ngoài đình viện tĩnh lặng, ngoại trừ tiếng gió rít gào ra, còn có tiếng tà áo bay phấp phật: “Chủ tử!”

Một hắc y nam tử lẳng lẳng đứng ngoài cửa, giọng nói trầm thấp không chút rụt rè: “Việc chủ tử bảo thuộc hạ tra đã có kết quả, La Tắt Môn có trên bốn căn cứ, nếu muốn tiêu diệt hết tất cả, e rằng ‘Sở Vân Hiên’ cũng sẽ tổn thất nghiêm trọng, mong chủ tử minh xét!”

Ánh mắt lạnh lùng của Hiên Viên Kỳ tỏa khí lạnh cay nghiệt khiếp người, y nhìn hắc y nam tử, vẻ mặt không hề biến sắc, hỏi: “Người thành thân cùng Liễu Uẩn Ninh là môn chủ nào?”

“Là môn chủ của Âm môn!”

“.....”

Hắc y nam tử kiên nhẫn chờ chỉ thị của Hiên Viên Kỳ, y buông mắt, đứng thẳng lưng ở đó như khúc gỗ.

“Truyền lệnh xuống dưới, diệt Âm môn là được rồi!”

“Dạ!” Hắc y nam tử vừa chấp tay, vừa nói: “Còn nữa, Liễu Uẩn Ninh và Hàn Tịnh Triệt đang đi về phía Bắc.”

“Tiếp tục phái người theo dõi, có gì thì quay về bẩm báo ngay!”

“Vâng!”

Hắc y nam tử rời đi cùng mệnh lệnh của Hiên Viên Kỳ, Hiên Viên Kỳ vẫn đứng bất động ở đó, ánh trăng thanh vắng chiếu xuống, nhưng lại không hề chiếu xuống người y, bóng dáng ấy ẩn mình trong bóng đêm, sự cô tịch không nói rõ thành lời.

Thiếu nữ trên giường chậm rãi mở mắt, đôi mắt trong vắt còn ngái ngủ, có một nỗi buồn không thể nói ra.

Không khí buốt giá xâm chiếm phần da thịt để ngoài chăn của nàng, nhưng nàng lại không hề hay biết, nhìn cái bóng vừa cao ngạo vừa cô tịch đó đến gần giường, trái tim đang đập nhanh trong lồng ngực nhói đau.

Dưới ánh trăng thanh vắng, hắc y nam tử lặng lẽ đứng đó, còn thiếu nữ thì ngơ ngác nhìn.

Một đêm không ngủ.....

Ngày hôm sau, lúc Liễu Vận Ngưng tỉnh lại, trời đã sáng rồi, Hiên Viên Kỳ đã không còn ở trong phòng.

Lắc lắc cái đầu còn chưa chịu thanh tỉnh, Liễu Vận Ngưng ôm chần ngồi dậy, quét mắt nhìn khắp phòng một lượt, không hề thấy người nàng cần tìm.

Không biết đêm qua ngủ lại lúc nào, chỉ nhớ trước khi thiếp đi, Hiên Viên Kỳ vẫn chưa lên giường ngủ, sáng nay cũng chẳng thấy bóng dáng y đâu.

Liễu Vận Ngưng điều chỉnh lại tâm tình, xuống giường mặc đồ.

Lúc đang buộc mái tóc đen nhánh lại, nàng nhìn hình ảnh mình phản chiếu trước gương, có phần né tránh.

‘Cốc, cốc, cốc’ tiếng gõ cửa bỗng truyền đến, Liễu Vận Ngưng hoàn hồn, người ấy đã đẩy cửa bước vào: “Công tử, Hiên chủ dặn nô tỳ rửa mặt chải đầu.”

“Ồ?” Tỳ nữ kia thấy Liễu Vận Ngưng đã rửa mặt chải đầu xong xuôi, nói: “Công tử rời giường sớm thế?” Nàng còn đang định đưa Liễu Vận Ngưng chậu nước ấm trên tay mà!

“Không phải phiền người, người đi đi, không cần lo cho ta.” Liễu Vận Ngưng cười nói: “Chậu nước ấm để ở đó là được rồi.”

“Ừm!” Tỳ nữ mỉm cười: “Công tử đừng làm khó nô tỳ, nếu để Hiên chủ biết nô tỳ chăm sóc người không chu đáo, thì nô tỳ sẽ bị phạt mất.”

“Vậy à.....” Nàng ngẫm nghĩ, rồi nói: “Vậy người đến chải đầu giúp ta đi, ta không cách nào tóm gọn hai hàng tóc mai được, đến giờ đầu vẫn chưa chải xong đây.” Lời nàng nói là thật lòng, tuy miễn cưỡng buộc gọn tóc lại, nhưng vẫn cảm thấy kỳ kỳ sao ấy.

“Công tử không cần khách khí, chăm sóc công tử là trách nhiệm của nô tỳ mà!” Tỳ nữ khẽ mỉm cười bước đến bên Liễu Vận Ngưng, buông chậu nước trong tay xuống, rồi nàng cầm lấy cây lược gỗ trong tay Liễu Vận Ngưng, động tác nhẹ nhàng thuần thục.

Liễu Vận Ngưng lặng lẽ nhìn bóng hai người phản chiếu trước gương, bỗng hỏi: “Hiên chủ của các người đâu?”

“Sáng sớm nay Hiên chủ đã ra ngoài rồi, thật ra đã mấy năm rồi Hiên chủ không về, ngày hôm qua khi thấy người đã khiến cho phần đông phải ngạc nhiên đó!”

“A, đúng rồi, công tử chắc là rất được Hiên chủ yêu thích nhỉ, nếu không y sẽ không đưa người đến đây, còn cho người ở lại trong phòng y.” Tỳ nữ mỉm cười mờ ám: “Nô tỳ thật không ngờ, thì ra Hiên chủ.....Ha ha.....” Nàng không nói hết, chỉ mỉm cười mờ ám, tiếp lời: “Chuyện này chắc chắn sẽ khiến nhiều nữ tử đau lòng chết mất.”

Liễu Vận Ngưng biết nàng hiểu lầm, nhưng không hề có ý giải thích, cười khẽ, ngồi nghe nàng nói cho hết.

“Nếu quan hệ giữa công tử và Hiên chủ mật thiết như vậy, vậy công tử có biết mấy năm nay Hiên chủ đi đâu không?”

Nàng đáp: “Ta chỉ mới quen y được vài tháng!”

“A?” Thanh âm của tỳ nữ nghe có vẻ thất vọng: “Thật đáng tiếc, ‘Sở Vân Hiên’ sáng lập đã được mười năm rồi, nhưng người trong Hiên không ai biết lai lịch của Hiên chủ ra sao, chúng ta còn đang đoán thân phận thật của Hiên chủ là gì nữa đó!”

Nghe những lời của nàng, Liễu Vận Ngưng có hơi kinh ngạc.

— Xem ra, người ở đây thật sự không hề hay thân phận thật của Hiên Viên Kỳ là gì, vậy Hiên Viên Kỳ làm thế nào lại trở thành Hiên chủ của ‘Sở Vân Hiên’ được?

Nàng nói ra nghi vấn của mình, tỳ nữ ngẫm nghĩ rồi nói: “Nô tỳ cũng không biết nữa, nô tỳ được người trong Hiên nhắc về cách đây mấy năm, nghe những người trong Hiên nói lại, danh hiệu ‘Sở Vân Hiên’ là do Hiên chủ đặt.” Nói đến về sau, mắt của tỳ nữ sáng kinh người, đầy sùng bái: “Năm ấy nghe đâu mẫu thân của Hiên chủ bị kẻ gian hãm hại, gia đạo cũng sa sút, lúc trốn đến đây thì được Hiên chủ tiền nhiệm của ‘Sở Vân Hiên’ cứu, sau khi Hiên chủ qua đời, thì Hiên chủ hiện tại kế thừa.”

“Đương nhiên Hiên chủ đã không khiến Hiên chủ tiền nhiệm thất vọng, y khiến ‘Sở Vân Hiên’ càng thêm xuất sắc.”

Tỳ nữ nói một hơi dài, Liễu Vận Ngưng chỉ cắt ngang khi cần hỏi mà thôi.

— Hiên Viên Kỳ từng bị kẻ gian hãm hại? Còn trốn đến một nơi hẻo lánh như vậy?

Thông tin này khiến nàng choáng váng: “Sao y lại bị kẻ gian hãm hại?”

“Chuyện này nô tỳ cũng không biết nữa, nếu công tử muốn biết, có thể trực tiếp đi hỏi Hiên chủ!”

“.....” Ánh mắt trở nên ảm đạm, Liễu Vận Ngưng trầm mặc.

— Cho dù ta có hỏi, thì Hiên Viên Kỳ cũng sẽ không nói cho ta đâu nhỉ?

“Được rồi, công tử, người xem xem còn chỗ nào không hài lòng nữa không?” Thanh âm của tỳ nữ kéo dòng suy nghĩ của nàng về, ngẩng đầu nhìn bóng mình phản chiếu trước gương, nàng cười cười, nói: “Được rồi.”

“Vậy công tử chờ một chút, nô tỳ mang bữa sáng đến cho công tử ngay!”

Tỳ nữ vừa đi, Liễu Vận Ngưng ngồi trước bàn trang điểm một chập, sắc mặt bỗng chuyển trắng.

Mồ hôi chảy từ hai bên trán nàng xuống, từng giọt từng giọt, tay đặt trên đùi không tự chủ được nắm chặt lại, còn run rẩy kịch liệt.

Nàng vật vờ, cố bước đến bên giường, nàng hiểu rõ được lý nên biết, ‘Mộng Thệ’ trong người nàng rốt cục đã phát tác.

Cơn đau như lũ kiến bò trong xương, bò vào tim, như một cơn song lớn bao phủ nàng, từng chút từng chút một, mọi vật trước mắt dần trở nên mơ hồ, mồ hôi chảy từ trên trán nàng xuống, kiến bò trong xương, quả không giống đau bình thường!

Nàng thẫn thờ cười khổ, chân không cẩn thận vấp phải ghế, cả người ngã lăn ra đất, cơn đau tập kích nàng ngày một mãnh liệt, nàng đau đến co người lại.

Nàng biết khoảng thời gian ‘Mộng Thệ’ phát tác không dài, sẽ qua mau thôi, nhưng giờ đây nàng lại cảm thấy nó như kéo dài nghìn năm vạn năm, khiến nàng chịu không nổi.

Không biết qua bao lâu, có lẽ là trong nháy mắt, cũng có lẽ là một khắc sau, cơn đau dịu xuống, nàng mở mắt mịt mờ, ngẩng ra nhìn nóc phòng tối đen.

— Chẳng lẽ cả đời ta, phải tiếp tục chịu đựng nữa sao?

84. Chương 83

Không biết qua bao lâu, có lẽ là trong nháy mắt, cũng có lẽ là một khắc sau, cơn đau dịu xuống, nàng mở mắt mịt mờ, ngầy ra nhìn nóc phòng tối đen.

— Chẳng lẽ cả đời ta, phải tiếp tục chịu đựng nữa sao?

“Làm gì đó?” Một giọng nam miến cưỡng vang lên, Liễu Vận Ngưng quay đầu, quả nhiên lại thấy Hàn Thiếu Lăng ngồi dựa trên bệ cửa sổ, như cười như không nhìn nàng: “Theo ta chẳng phải tốt hơn sao?”

“Đi theo ta, không phải thống khổ, tại sao lại không đồng ý? Chẳng lẽ ngươi còn chưa chịu dập tắt hy vọng? Hay là cho rằng một ngày nào đó Hiên Viên Kỳ sẽ yêu thương ngươi?”

Liễu Vận Ngưng hờ hững dời mắt, không thèm để ý đến y.

— Loại người ngả ngớn này, lúc nào cũng là loại người ta không đối phó nổi.

Vả lại —

Cúi thấp mặt, sự tức giận thoáng hiện nơi đáy mắt, rồi nhanh chóng biến mất.

— Ta không thể nào quên những việc y đã làm với ta mỗi lần gặp nhau.

“Thật không ngờ nha!” Y nhìn quanh: “Hiên Viên Kỳ lại là Hiên chủ của ‘Sở Vân Hiên’!”

“Chuyện ngươi không thể ngờ còn nhiều lắm!”

“Ồ? Vậy sao?”

Hàn Thiếu Lăng nhảy khỏi bệ cửa sổ, đứng xa nhìn Liễu Vận Ngưng đang đứng dậy một cách chậm chạp, thấy bộ dạng khốn khổ của nàng hiếm khi có lòng tốt vươn tay dìu, Liễu Vận Ngưng né tránh cánh tay của y, chống tay xuống giường để đứng dậy.

Nhún nhún vai, Hàn Thiếu Lăng tỏ vẻ bất cần, ngồi xuống ghế, đảo khách thành chủ, không hề dời mắt khỏi Liễu Vận Ngưng, thấy vẻ mặt tái nhợt lạ thường phủ kín mồ hôi của nàng, làm như chẳng có chuyện gì xảy ra: “Thế nào? Cảm thụ ‘Mộng Thệ’ không mấy dễ chịu phải không?”

“Dễ chịu hay không, ngươi tự thử không phải rõ hơn sao?”

“A, ta không rảnh đến vậy!” Y liếc nàng một cái, cười không mấy thiện chí: “Ta sẽ chờ ngươi tự nghiệm ra, nhớ báo cho ta nhé!”

“Tiếc thật đấy, ta cũng không rảnh!” ‘Mộng Thệ’ tuy đã ngừng phát tác, nhưng toàn thân vẫn còn yếu nhược vô lực, nàng nghiêng răng, hận bản thân sao không thể chịu nổi một kích.

Hàn Thiếu Lăng nhìn nàng chằm chằm, trong đôi mắt tà mị bỗng xuất hiện nét phức tạp, đảo mắt liền bình tĩnh trở lại, dùng giọng điệu đầy tà khí: “Ngươi không muốn rời khỏi Hiên Viên Kỳ, chẳng lẽ là vì còn ôm mộng với y sao?”

“.....”

“Bản thân ngươi chắc cũng phải hiểu rõ chứ? Nếu là thật lòng, y đã sớm yêu ngươi từ lâu, há còn chờ đến giờ?”

Liễu Vận Ngưng lau mồ hôi trên trán, vẻ mặt vô cảm: “Ta không đi, đơn giản là vì ta không muốn rời đi, không liên quan đến Hiên Viên Kỳ, ngươi bắt tất phải dùng phép khích tướng, vô ích thôi.”

“Thật sự vô ích?” Hàn Thiếu Lăng cân nhắc: “Vậy tối hôm qua ai là người đã ngồi đây một mình tỏ vẻ thất vọng tổn thương trong căn phòng u tối này?”

“Người vẫn luôn ở đây?” Liễu Vận Ngưng tỏ thái độ lạnh lùng, đôi mày thanh tú chau lại: “Rốt cục người muốn làm cái gì? Cứ luôn miệng muốn ta đi theo người, đừng có nói là vì thích ta, lấy cái cố buồn cười như vậy thì ta không tin đâu.”

“Há, tại sao không tin? Dù sao người cũng là một Đại mỹ nhân hiếm thấy nha! Ta vừa gặp đã yêu người cũng chẳng có gì là lạ.”

“Đáng tiếc ta lại không tin!”

“Ôi! Mỹ nhân làm ta bị tổn thương nha!” Thấy y cố ý giả vờ thất vọng tổn thương, Liễu Vận Ngưng tỏ ra thiếu kiên nhẫn: “Nếu người không còn chuyện gì nữa, thì làm ơn đi ngay cho!”

“Được rồi, được rồi, ta nói với người là được, mỹ nhân đừng nóng mà!” Hàn Thiếu Lăng cười hì hì, quạt xếp trong tay bỗng chuyển đến, chẳng biết y ra tay lúc nào, khi Liễu Vận Ngưng hồi thần thì cái quạt xếp đã được đặt dưới cằm nàng: “Ai bảo gần đây ta lại bận bịu đến vậy, còn hiếm khi gặp một người khiến ta cảm thấy hứng thú, đương nhiên là đi theo nàng ấy sẽ cảm thấy tốt hơn nhiều!”

Dứt lời, y cười tà, không thềm để ý đến ánh mắt sắc lạnh của Liễu Vận Ngưng, thanh âm trầm thấp: “Ta nhớ nụ hôn ấy lắm đó!”

Sự tức giận bùng lên trong mắt nàng, sắc mặt vốn tái nhợt bỗng chuyển đỏ: “Tùy ý cợt nhả ta như thế, chính là thứ mà người gọi là thích sao?”

— Loại tình cảm rẻ mạt này, ta không thềm đâu!

“Ha!” Y lại cười, vẻ mặt nghiêm túc hẳn lên, giọng nói trầm thấp đầy chân thành: “Nhìn người kìa, trông chẳng khỏe mạnh chút nào cả.”

Liễu Vận Ngưng ngẩn ra.

Y tiếp lời: “Thân là đệ tử của ‘Được Vương’, sao trông yếu đuối thế?”

“Người.....”

“Được rồi, ta không nhiều lời nữa, tuy ta bảo gần đây không rảnh, nhưng chuyện này không có nghĩa ta không làm xong chuyện gì!” Dứt lời, y lại nhảy lên bệ cửa sổ, lúc sắp đi, y xoay người nói: “Liễu Vận Ngưng, tốt nhất người cũng nên chuẩn bị đi, những thứ mà Hàn Thiếu Lăng ta muốn có, ta luôn bị tình thế bắt buộc!”

Nói rồi, y không tính lưu lại nữa, cũng như khi đến, nháy mắt không thấy bóng dáng đâu nữa.

Đi được vài bước, Hàn Thiếu Lăng đã cách phòng Liễu Vận Ngưng ở khá xa, y vốn không định dừng lại, cho đến khi ra khỏi ‘Sở Vân Hiên’, y mới chậm rãi xoay người, đứng trên nóc nhà đằng xa, trông về phía gian phòng đã khuất dạng.

Ánh mắt tà mị lúc này lắng đọng nét phức tạp.

— Liễu Vận Ngưng, Liễu Vận Ngưng.

Mặc niệm hồi lâu, y bỗng cười, trong đầu lại xuất hiện khuôn mặt thanh lệ đang mỉm cười, còn có đôi mắt nửa như đang cười, nửa như đang khóc kia nữa.

“Lòng đã đau đến vậy, tại sao còn chưa chịu rời đi?”

Lời nói tự đáy lòng bị gió thổi bay, quay đầu lại, cái bóng ngạo nghễ đứng trước gió đã không còn trên nóc nhà nữa.

85. Chương 84

Thăng cho đến khi bóng người ấy biến mất giữa ánh nắng mai, Liễu Vận Ngưng mới thu hồi tầm mắt, nụ cười khổ thoáng hiện trên môi.

— Không ngờ, cuối cùng ta lại được một người lạ quan tâm!

“Liễu Vận Ngưng, tốt nhất ngươi cũng nên chuẩn bị đi, những thứ mà Hàn Thiếu Lăng ta muốn có, ta luôn bị tình thế bắt buộc!”

Lời mà người đó đã để lại trước khi đi, Liễu Vận Ngưng vuốt ngực, nơi này đã lâu không còn rung động, suốt mười năm qua, nàng chưa từng vì một câu nói nào mà rung động lớn đến vậy, có một cảm giác đã lâu lắm rồi đang ủa về, nàng hít một hơi thật sâu, lòng rất lâu sau vẫn không thể bình tĩnh lại.

— Thật ra, ta chẳng qua chỉ muốn có được một chút tình thương mà thôi, chỉ cần một chút thôi đã đủ rồi.....

Nhưng —

Nàng buông mi mắt, sự tự giễu thoáng hiện trong mắt.

— Nhưng chỉ một chút thôi cũng chẳng ai chịu cho.....

‘Cốc, cốc, cốc’ tiếng gõ cửa khe vang lên, tiếp đó là thanh âm của tỳ nữ bưng bữa sáng đến vọng vào: “Công tử, nô tỳ vào được chứ?”

Lúc tỳ nữ đẩy cửa vào, thấy thiếu niên gầy yếu kia bối rối quay lại, nàng hoài nghi, khẽ gọi: “Công tử?”

“Ta biết rồi, người để ở đây đi!”

“Dạ!” Tỳ nữ càng thêm hoài nghi.

— Tại sao thanh âm của công tử lại nghe có vẻ run run.

“Công tử, người không sao chứ?”

“Ta không sao!” Tỳ nữ thấy thiếu niên nhanh nhẩu đáp, đang định mở lời, thì thiếu niên xoay người lại, vẻ mặt lạnh nhạt không có gì đáng để hoài nghi, chỉ trừ —

“Công tử, sắc mặt người sao nhợt nhạt quá vậy? Có chỗ nào khó chịu à?” Nàng vội vã chạy đến, muốn tìm hiểu đến cùng, tội chăm sóc khách quý không chu đáo nàng gánh không nổi!

“Không sao, chắc hôm qua ngủ không được ngon nên tinh thần không tốt.” Liễu Vận Ngưng lắc đầu, ngồi xuống như không có chuyện gì xảy ra, cầm lấy đĩa bắt đầu dùng bữa.

Tuy tỳ nữ nghi ngờ, như cũng không nói gì thêm, chỉ đứng ở một bên chờ nàng sai bảo.

“Nếu người có việc thì đi đi, không cần lo cho ta.”

“A, công tử nói đùa.” Tỳ nữ cười nói: “Hiên chủ đã dặn, chừng nào công tử còn làm khách, nô tỳ phải lo cho sinh hoạt của người.”

Động tác xúc cơm dừng lại, giây tiếp theo, Liễu Vận Ngưng buông cái thìa trong tay, cầm lấy khăn lau lau miệng: “Bưng xuống đi!”

“Nhưng công tử ăn chưa được nhiều mà!” Tỳ nữ kinh ngạc nói.

“Bưng xuống đi, ta không ăn nữa.”

“Nhưng—”

Không đợi nàng nói cho hết lời, Liễu Vận Ngưng đã đứng dậy, tỳ nữ bất đắc dĩ chỉ biết dọn bàn, lẩm bẩm: “Nếu để Hiên chủ biết ta không chăm sóc khách quý chu đáo, ta nhất định phải chết.”

Liễu Vận Ngưng nghe xong có hơi buồn cười, tính tình tỳ nữ này cũng có chỗ giống Lý Nhĩ. Nghĩ vậy, nàng không khỏi sinh hảo cảm với nàng: “Người tên gì?”

“Hả?” Tỳ nữ đang dọn dẹp bỗng thất kinh, chỉ vào mũi mình hỏi: “Công tử đang hỏi nô tỳ?”

“Chứ người cho rằng ta đang hỏi ai?” Liễu Vận Ngưng mỉm cười: “Ở đây chỉ có hai người chúng ta, người nói thử xem ta đang hỏi ai?”

“A, nô tỳ hồ đồ.” Tỳ nữ thè lưỡi, tỏ vẻ thẹn thùng: “Công tử cứ gọi nô tỳ Ảnh Tụ là được.”

“Ảnh Tụ.....” Nàng cúi đầu lẩm bẩm, bỗng cười: “Tên đẹp lắm.”

“Tạ công tử đã khen.” Ảnh Tụ cười cười thẹn thùng, khuôn mặt ửng đỏ. Lại liếc trộm Liễu Vận Ngưng một cái, thầm nghĩ: công tử thật đẹp.

Nhưng đáng tiếc —

Nàng thu hồi tầm mắt, ánh mắt tiếc hận.

— Đáng tiếc lại quá mong manh gầy yếu.

Cúi đầu nhìn nhìn bản thân, lại nhìn nhìn Liễu Vận Ngưng.

— Hình như trông nàng còn cường tráng hơn cả y.

Liếc trộm Liễu Vận Ngưng lần nữa, cười ngố.

— Xem ra, bộ dạng cần được người khác yêu thương vẫn thích hợp hơn, ha ha, Hiên chủ và công tử, thoát nhìn cũng xứng đôi lắm chứ bộ!

Một người cao lớn, một người nhỏ gầy, ngày hôm qua thấy hai người đứng cùng nhau cũng thật đẹp đôi cân xứng!

“Ảnh Tụ, người đang nghĩ gì vậy?” Liễu Vận Ngưng nhìn nàng khó hiểu: “Đứng cười ngây một mình cái gì thế?”

“A? Ồ, đâu có, nô tỳ bỗng nhớ đến một số chuyện vui mà thôi.” Ảnh Tụ cười híp mắt: “Công tử, nô tỳ lui xuống trước, bên ngoài có người, nếu người có gì dặn dò, trực tiếp sai bảo họ là được.” Dứt lời, đã không thấy bóng dáng nàng đâu nữa.

Liễu Vận Ngưng khẽ cười cười

— Ngay cả hành động cũng giống Lý Nhĩ thật đó!

Rời khỏi Hoàng cung lâu vậy rồi, không biết hiện giờ Lưu Dục và Lý Nhĩ thế nào? Trước lúc rời đi đã không nói rõ với các nàng một câu, chỉ vội vã để lại bức thư, không biết Lưu Dục đọc xong thư có nổi điên hay không đây?

Nghĩ vậy nàng có hơi buồn cười, thật sự rất khó tưởng tượng bộ dạng phát điên lên của Lưu Dục.

“Xem ra tâm tình của người không đến nỗi tệ nhỉ?” Thanh âm của Hiên Viên Kỳ bất thành linh vang lên trong phòng, Liễu Vận Ngưng hoàn hồn, thấy Hiên Viên Kỳ đứng cạnh cửa, ánh mắt thâm trầm khiến nàng không thể đoán ra.

“Bệ.....”

“Gọi ta Kỳ!”

Nhìn thẳng vào đôi mắt kinh ngạc của Liễu Vận Ngưng, Hiên Viên Kỳ nói mà mặt không đổi sắc: “Hiện giờ đang ở bên ngoài cung, không cần giữ lễ tiết như vậy.”

86. Chương 85

Nhìn thẳng vào đôi mắt kinh ngạc của Liễu Vận Ngưng, Hiên Viên Kỳ nói mà mặt không đổi sắc: “Hiện giờ đang ở bên ngoài cung, không cần giữ lễ tiết như vậy.”

“À!” Liễu Vận Ngưng đáp lại: “Bệ.....”

“Hả?”

Nghe giọng điệu trầm thấp đầy nghi vấn của y, Liễu Vận Ngưng chau mày, rồi ngậm miệng im luôn.

— Cách xưng hô thân mật như vậy ta không mấy quen.

Thản nhiên liếc nàng một cái, Hiên Viên Kỳ bước qua: “Tại sao không gọi? Chẳng lẽ tên của ta khó gọi đến vậy à?”

“Không phải, chỉ là—” Nàng mím môi, nói: “Không được quen lắm.”

Hiên Viên Kỳ không truy vấn nàng nữa, ngồi xuống, cầm lấy chén trà, Liễu Vận Ngưng thấy thế, bước đến châm trà cho y.

Thấy Liễu Vận Ngưng cúi đầu suy tư gì đó, Hiên Viên Kỳ không thèm để ý nói: “Tại sao không ăn sáng? Không hợp khẩu vị?”

Liễu Vận Ngưng giật mình, nước trà văng ra ngoài, thấm ướt vạt áo của Hiên Viên Kỳ, y chau mày, hiềm khi có hứng trên đầu: “Sao thế? Chẳng lẽ người nghĩ y phục ta khát nước à?”

“Xin lỗi, ta bất cẩn.” Đối diện với lời nói đùa của y, Liễu Vận Ngưng không có tâm tư đứng thưởng thức, nàng bối rối lau khô vạt áo cho y, không ngờ Hiên Viên Kỳ lại nắm lấy tay nàng: “Đừng lau nữa, chỉ cần thay bộ khác là được.”

“Vậy, vậy ta đi tìm bộ y phục khác cho người.....” Nàng rút tay về, Hiên Viên Kỳ hôm nay khiến nàng nhìn không thấu, nhưng Hiên Viên Kỳ cũng chẳng chiều ý nàng, vẫn siết chặt tay nàng: “Không cần vội, người còn chưa trả lời ta, tại sao không ăn sáng?”

“Ta không muốn ăn.”

Nàng vừa dứt lời, căn phòng nhất thời trở nên yên tĩnh.

Liễu Vận Ngưng hoài nghi, ngẩng đầu nhìn Hiên Viên Kỳ, bất ngờ chạm phải đôi mắt đen láy như nước hồ sâu, tim đập mạnh.

“Đi thôi!” Y đứng dậy, không định thay bộ y phục bị ướt hết vạt trước, đã kéo Liễu Vận Ngưng ra ngoài.

“Đi đâu?”

“Ăn sáng!”

“Nhưng mà—”

“Đừng nhưng nhị gì cả.” Y dừng lại, xoay người nhìn nàng: “Ta cũng chưa ăn, cứ xem như là theo hầu ta.” Dứt lời, không cho nàng thời gian đáp lời, đã kéo nàng ra ngoài.

Liễu Vận Ngưng há miệng thở dốc, muốn nói gì đó, rồi cũng chỉ biết ngậm miệng, lẳng lặng theo sát y.

Đợi đến khi đặt chân vào tửu lầu, Liễu Vận Ngưng vẫn không thể hiểu nổi, nhìn Hiên Viên Kỳ bằng ánh mắt khác thường.

Thật ra nàng rất muốn hỏi, người đang đứng trước mặt đây có thật là Hiên Viên Kỳ? Không phải ai giả dạng chứ?

Người ra kẻ vào nối đuôi nhau vào tửu lầu, tiếng ồn ào không dứt, Liễu Vận Ngưng vốn thích yên tĩnh, nên không thể nào chịu được cảnh tượng này, đôi mày thanh tú chau lại, nhưng khi nàng thấy Hiên Viên Kỳ ngồi trầm tư ở đó như không có chuyện gì xảy ra, nàng đành nuốt hết xuống bụng.

Lúc món đầu được bưng lên, Hiên Viên Kỳ vẫn còn đắm chìm trong thế giới riêng, còn tiểu nhị bưng đồ ăn thì nhìn Liễu Vận Ngưng bằng ánh mắt là lạ, trước khi rời đi còn quay đầu nhìn kỹ một lần nữa.

Liễu Vận Ngưng lấy làm khó hiểu, dè nén ý nghĩ muốn nhìn tiểu nhị một cái, ngẩng đầu, Hiên Viên Kỳ đang lẳng lặng nhìn nàng, ánh mắt thâm sâu khiến kẻ khác khó lường.

Thấy nàng nhìn y, Hiên Viên Kỳ dời mắt, nói: “Ăn thôi!”

Nén cái bụng đầy nghi vẫn xuống, Liễu Vận Ngưng bưng bát lên, bỏ thức ăn Hiên Viên Kỳ gấp cho nàng vào miệng, và rồi, cái cảm giác buồn nôn trào lên họng, như muốn phun hết ra ngoài.

‘Cạch’ một tiếng, buông cái bát trong tay xuống, Liễu Vận Ngưng cúi người nôn hết ra ngoài, vì sáng chưa ăn gì nên chỉ nôn ra được một ít nước.

Hiên Viên Kỳ chau mày, đưa tay vỗ vỗ lưng nàng theo phản xạ: “Dầu mỡ quá sao?”

Lắc đầu vô lực, Liễu Vận Ngưng không thể nói nổi lời nào, chỉ không ngừng nôn khan, tuy không kiềm được cảm giác buồn nôn khiến nàng rất khó chịu, nhưng cảm giác không nôn ra được cái gì càng làm nàng khó chịu hơn.

Khó chịu qua đi, cuối cùng cảm giác buồn nôn cũng lắng xuống, thấy nàng không nôn nữa, Hiên Viên Kỳ đưa chén trà cho nàng súc miệng: “Sao thế này? Thấy khó chịu ở đâu à?”

Lắc đầu, Liễu Vận Ngưng lau lau khóe miệng: “Chắc do không quen với khí hậu ở đây thôi.”

Chau mày nhìn nàng hồi lâu, Hiên Viên Kỳ mới nói: “Ta mời đại phu cho người nhé!”

“Ta chính là đại phu.” Nàng không còn hơi sức đâu mà đôi co với y, phẩy phẩy tay: “Không cần lo cho ta, nghĩ một lát sẽ không sao.”

“Đi thôi!” Đặt một thỏi bạc xuống bàn, Hiên Viên Kỳ đứng dậy, bước ra ngoài, đi được vài bước, như nhớ đến gì đó, liền quay trở lại, đỡ Liễu Vận Ngưng ra ngoài.

Hôm nay Liễu Vận Ngưng thật sự bị thái độ của Hiên Viên Kỳ làm cho hồ đồ rồi, nhưng nàng không có sức nghĩ vớ vẩn, hiện tại nàng mệt chết đi được, thậm chí mong mau mau trở về thôi.

Lúc ra tới cửa, có người cản hai người lại, là tiểu nhị bưng đồ ăn ban nãy.

Liễu Vận Ngưng hoài nghi, thấy tiểu nhị nhìn nàng, không bắt chuyện chỉ hỏi: “Cho hỏi tiểu huynh đệ ngăn chúng ta lại là có chuyện gì sao?”

Ánh mắt tiểu nhị là lạ, nhìn Liễu Vận Ngưng chằm chằm hồi lâu, dưới ánh mắt thiếu kiên nhẫn của Hiên Viên Kỳ, mới cả gan hỏi: “Xin hỏi, công tử có một vị tỷ muội phải không?”

87. Chương 86

Ánh mắt tiểu nhị là lạ, nhìn Liễu Vận Ngưng chằm chằm hồi lâu, dưới ánh mắt thiếu kiên nhẫn của Hiên Viên Kỳ, mới cả gan hỏi: “Xin hỏi, công tử có một vị tỷ muội phải không?”

Liễu Vận Ngưng ngây ra, ngay sau đó cơ thể liền mất đi chỗ dựa, quay mặt lại thấy Hiên Viên Kỳ đã hất nàng sang một bên, nhanh chân tiến đến, túm lấy cổ áo tiểu nhị, nheo mắt hỏi: “Người vừa nói cái gì?”

Tiểu nhị bị dọa đến nổi mặt tái xanh, ấp a ấp úng: “Á..... Tiểu nhân..... tiểu nhân chỉ..... chỉ hỏi thăm thôi mà.....”

Lẳng lặng nhìn Hiên Viên Kỳ không giấu được vẻ sốt sắng, cảm thấy tim mình như bị kim đâm một lỗ nhỏ, có hơi đau, tuy mờ nhạt khó phát hiện, nhưng là thật.

Sự khó chịu, cứ luẩn quẩn không rời.

Chậm rãi dời mắt, nàng lẳng lẳng lui sang một bên, im lặng đứng đó.

Hiên Viên Kỳ không hề thấy ánh mắt đó của nàng, vẫn nhìn chăm chăm tiểu nhị với vẻ mặt không đổi, thanh âm lạnh lẽo: “Người đã gặp nàng?”

Tiểu nhị toát mồ hôi lạnh: “Khách, khách quan đang nói đến vị cô nương giống công tử đây à, đúng vậy, tiểu nhân, tiểu nhân đã gặp nàng!”

“Người gặp nàng lúc nào?”

“Nửa, nửa tháng trước.....” Lén nhìn Hiên Viên Kỳ, thấy y nghiêm mặt lạnh lùng, ánh mắt như hai thanh băng bắn vào người mình, hần sợ đến mức nhắm mắt lại, nhanh chóng tiếp lời: “Vị cô nương ấy rất đẹp, hơn nữa người thanh niên đi cùng nàng cũng rất anh tuấn, tiểu nhân nhịn không được có dôi theo họ vài lần, tiểu nhân thề, tiểu nhân tuyệt đối không có ác ý, lần đó sau khi nghỉ tại đây, vị cô nương ấy đánh rơi một thứ, nên khi tiểu nhân thấy vị công tử đây giống nàng, nên mới hỏi thử, tuyệt đối không có ác ý!”

“Nàng đánh rơi cái gì?”

“Là, là cái này.....” Tiểu nhị run rẩy đưa tay vào ngực lấy ra một viên ngọc trắng, tiếp lời: “Kể từ ngày nhặt được tiểu nhân vẫn luôn mang theo bên mình, vẫn nghĩ nếu có cơ hội liền trả lại cho vị cô nương kia, nhưng, nhưng lâu lắm rồi không gặp lại, cho nên.....cho nên.....”

Sau khi viên ngọc được lấy ra thì ánh mắt Hiên Viên Kỳ không còn hướng về tiểu nhị, y nhìn chăm chăm viên ngọc trắng trong tay hắn, ánh mắt thay đổi, bỗng, một phen đoạt lấy viên ngọc trắng: “Người vừa nói có một nam tử trẻ tuổi đi cùng với nàng?”

“Vâng, đúng vậy, nam tử trẻ tuổi kia chắc là tướng công của nàng, tại tiểu nhân cứ nghe cô nương ấy gọi y là ‘Tĩnh Triệt tướng công!’”

Rất lâu sau vẫn không nghe thấy tiếng Hiên Viên Kỳ, Liễu Vận Ngưng ngược mắt, quan sát vẻ mặt Hiên Viên Kỳ hồi lâu, rồi lại cúi đầu nhìn bàn tay trái đang buông thõng bên người của Hiên Viên Kỳ.

Bàn tay ấy, siết chặt đến nỗi gân xanh nổi hết cả lên.

Rất lâu, rất lâu sau mới dần dần nới lỏng, vung tay phải, hất tiểu nhị ra đằng xa, ánh mắt u ám nhìn chăm chăm viên ngọc y mới vừa cướp được.

Tiểu nhị bị đau, vừa được tự do, bật người chạy mất.

Hiên Viên Kỳ đứng yên tại chỗ, tâm tình bất định, bỗng sải bước rời đi.

Nhìn theo cái bóng rời đi không chút do dự của y, trong đôi mắt thâm sâu xuất hiện một làn sương mờ, nỗi bi ai sâu sắc nhen nhóm trong lòng, luẩn quẩn, luẩn quẩn không rời.

Hiên Viên Kỳ đứng yên tại chỗ, âm tình bất định, bỗng sải bước rời đi.

Nhìn theo cái bóng rời đi không chút do dự của y, trong đôi mắt thâm sâu xuất hiện một làn sương mờ, nỗi bi ai sâu sắc nhen nhóm trong lòng, luẩn quẩn, luẩn quẩn không rời.

Nỗi đau mờ nhạt vừa nhen nhóm trong lòng ấy, nháy mắt trở nên mãnh liệt.

— Hiên Viên Kỳ, lại một lần nữa người không hề nhìn đến sự tồn tại của ta, trong lòng người, sự tồn tại của ta nhỏ bé không đáng kể đến vậy sao?

Sắc mặt ngày một tái thêm, nàng ngẩng mặt, hít một hơi thật sâu, giấu nhem làn sương mờ trong mắt, nàng cất bước ra ngoài.

Ra khỏi tử lâu, nàng đứng ngầy người trước cửa tử lâu, ngầy ngốc nhìn người qua đường.

Chỉ đứng ngầy ra có một lát, đã không thấy bóng Hiên Viên Kỳ trên con đường đông đúc đầu nữa, Liễu Vận Ngưng không biết nên cười hay nên khóc.

— Chỉ một lúc thôi, mà người cũng không chịu chờ, nếu ngược lại là Liễu Uẩn Nịnh, e có lâu cách mấy người cũng tình nguyện chờ nhỉ?

Lòng có hơi hoang mang, nhưng rồi sau đó, Liễu Vận Ngưng bắt mình phải bình tĩnh lại, không hiểu vì sao, nàng còn có thể cười được, nụ cười mỉm thoáng hiện trên môi nàng, ngậy người nhìn người qua đường.

Đúng là, đồng nhân bất đồng mệnh! (*Đồng nhân bất đồng mệnh: cùng là người nhưng số mỗi người mỗi khác)

Vỗ vỗ mặt, Liễu Vận Ngưng khôi phục tinh thần, chậm rãi rời đi.

Thở ra luồng khí màu trắng đục, trên đường, cả trên cây, đều mang màu trắng chói mắt.

Dựa theo trí nhớ, Liễu Vận Ngưng mò đường để về, nhưng nàng bỗng dừng lại, sau khi ngẫm nghĩ một hồi, nàng cười, quay đầu đi về hướng ngược lại.

Dù sao nàng cũng mười tám tuổi rồi, nhưng vẫn có rất ít cơ hội ra ngoài chơi, không ở phủ Thừa tướng cũng ở trong Hoàng cung, sao không nhân cơ hội này để đi chơi một lần?

Những điều mới lạ ở bên ngoài hấp dẫn nàng, ngay cả người bán xôi kẹo hồ lô cũng khiến nàng tò mò có đến nửa ngày.

Cái thứ đỏ đỏ ghim thành xôi, lúc trước chuồn khỏi phủ Thừa tướng cùng Kỳ ca ca nàng chỉ được ném thử có một lần mà thôi, hương vị ngọt ngào ấy, là thứ khiến nàng nhớ lại trước kia.

Nàng rất muốn được ném thử lần nữa.

Nhưng lúc nàng định trả tiền ột xôi kẹo, thì mới phát hiện . người mình lại không có đồng nào.

Giơ xôi kẹo hồ lô lên, nàng ngậy ngốc nhìn người bán, mấp máy môi, hai má có hơi ửng đỏ.

“Công tử, cả thấy là năm đồng!” Người bán nghĩ nàng không biết giá, một có lòng tốt nhắc nhở.

“Ta.....”

“Chỉ một xôi thôi sao?” Thanh âm trầm thấp hàm chứa ý cười vang lên bên tai, Liễu Vận Ngưng cả kinh, lùi về sau vài bước, nhưng vô tình tiến vào lòng con hồ ly nọ, con hồ ly ấy cười thích ý, thích thú hưởng thụ mỹ sắc dâng đến tận miệng.

88. Chương 87

“Chỉ một xôi thôi sao?” Thanh âm trầm thấp hàm chứa ý cười vang lên bên tai, Liễu Vận Ngưng cả kinh, lùi về sau vài bước, nhưng vô tình tiến vào lòng con hồ ly nọ, con hồ ly ấy cười thích ý, thích thú hưởng thụ mỹ sắc dâng đến tận miệng.

“Sao lại là ngươi?” Không đợi con hồ ly ấy hưởng thụ đã, Liễu Vận Ngưng giật bắn người như bị phồng, nhìn y đầy cảnh giác: “Sao ngươi lại ở đây?”

“Chúng ta có duyên quá đi chứ!” Con hồ ly ấy cười cười, đôi mắt đầy tà ý liếc nàng một cái: “Thì ra lúc ngươi cười trông đẹp hơn nhiều!”

Trùng y một cái, Liễu Vận Ngưng trả xôi kẹo hồ lô lại cho người bán, quay đầu bước đi.

“Ế, đừng có đi mà!” Con hồ ly ấy đuổi theo, không quên mua hai xôi kẹo hồ lô: “Chờ ta với!”

Liễu Vận Ngưng bực bội bước nhanh, không thèm để ý tiếng gọi với theo thỉnh thoảng truyền đến, rất nhiều người đi đường chú ý đến hai người, nàng hận không tìm được cái khe để chui vào.

— Tại sao cái tên này cứ theo ta mãi như âm hồn không tan vậy? Còn định theo đến đâu nữa chứ?

“Ế, không phải ngươi muốn ăn kẹo hồ lô sao? Nè, cho ngươi đó!” Dứt lời, không thèm phân bua nữa, y dúi một xôi kẹo vào tay Liễu Vận Ngưng, cười híp mắt rồi bước sóng vai với nàng.

Liễu Vận Ngưng chán nản.

Rõ ràng nàng bước rất nhanh, còn y thoạt nhìn đi không nhanh cũng không chậm, tại sao nàng lại không thể thoát khỏi y?

“Cái tên Hiên Viên Kỳ kia thật đúng là không biết thương hương tiếc ngọc, có thể bỏ rơi một đại mỹ nhân như hoa như ngọc đây, lỡ gặp phải lưu manh thì sao?”

Liễu Vận Ngưng dừng bước, lạnh lùng nhìn Hàn Thiếu Lăng đang cười tươi như hoa nở: “Người nói đủ chưa?”

“Nói đủ cái gì chứ? Chẳng lẽ ta nói sai rồi sao?”

“Nói đủ rồi thì phiền người đi mau cho, đừng theo ta nữa!”

“Sao thế? Bị ta nói trúng, nên thẹn quá hóa giận hả?”

Nàng hung hăng trừng y một cái, lạnh lùng nói: “Không liên quan đến người!”

Mỉm cười, Hàn Thiếu Lăng không để tâm đến cơn tức của nàng, cúi đầu kéo nàng vào tay Liễu Vận Ngưng, nắm cổ tay nàng kéo đi.

“Người làm gì vậy? Buông tay!” Nàng cố giằng tay ra, nhưng cánh tay nhìn như thư sinh của Hàn Thiếu Lăng lại cứng tựa thép, giằng hoài mà vẫn không chút sụt mẻ.

“Đừng lộn xộn nữa, mục đích chưa thành thì ta sẽ không buông người ra đâu, bằng không, người đau sẽ là người.” Y quay đầu cười nói, tay vẫn không hề rời lỏng.

“Người muốn dẫn ta đi đâu?”

“Đến rồi hẵng nói!” Y cười thần thần bí bí, Liễu Vận Ngưng mặt nhăn mày nhu, khẳng định mình không thể giằng tay ra được, liền thôi không kháng cự nữa, chỉ nói: “Ta tự đi được, người có thể buông!”

“Há, mỹ nhân là dễ thương yêu, ta đương nhiên phải nắm tay người, nếu không cẩn thận lạc mất người thì làm sao? Ta phải đi đâu tìm một mỹ nhân khiến ta cảm thấy thú vị đến thế đây?”

Liếc nhìn vẻ mặt không đứng đắn đó của y, Liễu Vận Ngưng mím môi không đáp.

Hàn Thiếu Lăng cười hì hì, nắm tay nàng đầy thỏa mãn, ý cười bất giác xuất hiện trong mắt —

Tiếng người huyền nào từ khắp bốn phía truyền vào tai, Hiên Viên Kỳ rảo bước, cảm thấy lòng mình như bị thiêu cháy, lý trí y cũng sắp bị thiêu rụi hoàn toàn, lực phủ ngũ tạng bị lòng ghen tuông dày vò.

— Liễu Uẩn Ninh, sao người có thể gọi kẻ khác là ‘tướng công’ một cách quang minh chính đại như vậy, một người trông cao ngạo lạnh lùng như người tại sao có thể dễ dàng gọi kẻ khác là ‘tướng công’? Rốt cục người đặt ta ở chỗ nào? Đặt ở chỗ nào?

Không thể không chế được lực nơi tay, viên ngọc trắng kêu ‘rắc’ một tiếng, vỡ thành mấy mảnh.

Người đi đường đều tránh xa nam tử mang vẻ mặt u ám này, sợ không cẩn thận một tí liền chuốc họa vào thân, vội vàng vàng bỏ chạy.

Tuy ảnh vệ đã sớm tra ra Liễu Uẩn Ninh đã giả cho người khác, nhưng lúc chính tai nghe nàng gọi kẻ khác là ‘tướng công’, lòng ghen tuông suýt chút nữa đã thiêu sạch lý trí y.

— Sao có thể như vậy được? Sao có thể như vậy được? Liễu Uẩn Ninh sao có thể giẫm đạp lên tâm ý của y như vậy?

Kể từ sau yến hội cách đây hai năm, y đối với nàng nhớ mãi không quên, vất vả lắm y mới ổn định được ngôi vị Hoàng Đế, rốt cục cũng có thể rước nàng vào cung, tại sao nàng lại trốn hôn? Tại sao lại đưa một thể thân vào?

Ánh mắt tựa hồ nước lạnh đông lại thành băng, sự cuồng nộ thoát ra từ người y đủ dọa tiểu hài tử nhà người ta khóc thét.

Tayhung hăng vung lên, những mảnh vỡ của viên ngọc trắng bị ném xuống đất, nát đến không thể khôi phục.

— Hiên Viên Kỳ y không phải người dễ dàng bị đùa bỡn như vậy!

Liều Uẩn Nịnh, Liều Uẩn Nịnh, tại sao ngươi lại không giống Liều Vận Ngưng?

Y bỗng dừng bước, quay đầu nhìn lại, người đến người đi trên đường ở phía sau nối liền không dứt, nhưng lại không thấy bóng hình nhỏ bé đi theo sau y.

Ánh mắt chùng xuống, nét bối rối thoáng hiện trong đôi mắt đen láy, y xoay người nhanh chóng trở về.

— Y vậy mà lại để nàng một mình ở tử lâu, vậy mà lại để một người vốn không quen biết ai như nàng một mình ở trong tử lâu long xà hỗn tạp?

89. Chương 88

Ánh tà dương ngả về tây, đằng chân trời xa xôi rang màu mỡ gà, hồ nước xanh trong dập dềnh, một con thuyền nhàn nhã lênh đênh trôi nổi, người chèo thuyền khẽ dịch chuyển cán tre, gợn sóng nổi từng vòng từng vòng, chậm rãi khuếch tán, chậm rãi biến mất, sau đó lại một gợn song nữa nổi lên, cứ thế lặp lại, lặp lại mãi.

Trên thuyền có hai người, một thiếu niên và một thanh niên, cả hai đều vận bạch y, lẳng lặng đứng đó.

Bạch y nam tử quay lại, nhìn bạch y thiếu niên, đôi mắt hơi nheo lại ánh nét khó hiểu.

Về mặt bạch y thiếu niên trông rất nhu hòa, làn da trắng nõn nà chuyển màu ửng hồng dưới ánh chiều tà, chỉ cần nhìn một cái đã cảm thấy rất mê người.

Có vài ba con nhạn bay trên trời, bay ngang qua hai người, cùng câu hỏi: “Sao, nơi này đẹp quá phải không?” Là bạch y nam tử đang hỏi.

Y khẽ mỉm cười nhìn bạch y thiếu niên, chờ đợi câu trả lời của y, nhưng bạch y thiếu niên hình như không nghe thấy, đôi mắt đen láy vẫn nhìn chân trời đằng xa, lúc y thật sự nghĩ thiếu niên không hề nghe, định bụng quay đi, thì thiếu niên khẽ gật đầu, nói: “Rất đẹp!”

Bạch y nam tử khẽ cười, hỏi: “Chẳng lẽ ngươi chưa từng ngắm mặt trời lặn bao giờ?”

“Cũng không hẳn.....” Thanh âm dần chuyển thấp, hồi lâu, từ từ cất cao: “Nhưng đây đúng là lần đầu tiên được thưởng thức cùng người khác!” Y khẽ nói, nhìn những gợn sóng lăn tăn trên mặt hồ, ánh mắt mê ly.

Rặng mây đỏ như máu chiếu xuống mặt y, tà áo trắng tung bay, y đứng đầu thuyền, phong trần thoát tục tựa như sắp biến mất theo gió.

Tim bạch y nam tử bỗng quặn đau, không kiềm chế được tiến lên vài bước, định nắm lấy tay thiếu niên, nhưng tay liền khựng lại giữa không trung, kinh ngạc nhìn thiếu niên.

Thân hình mảnh mai đơn bạc lẳng lặng đứng trước mặt y, y bỗng có một ảo giác, hình như bóng hình màu trắng này có thể biến mất khỏi tầm mắt y bất cứ lúc nào.

“Ngưng Nhi, nếu ngươi muốn có người cùng ngắm mặt trời lặn, bất kỳ lúc nào cũng có thể tìm ta!” Y bỗng nói, lời nói vội vàng để lộ nỗi bất an trong lòng y.

Bạch y thiếu niên nghe y xưng hô như vậy, có hơi ngây ra, rồi bật cười: “Đã lâu rồi chưa có ai gọi ta như vậy!”

— Đã lâu rồi rốt cuộc là bao lâu nhỉ? Ngay cả chính ta cũng quên mất rồi!

Bạch y thiếu niên chính là Liều Vận Ngưng cải trang thành, nghĩ.

“Chỉ cần người thích, ngày nào ta cũng gọi người như vậy!” Bạch y nam tử hứa hẹn.

Có hơi trầm ngâm, Liễu Vận Ngưng nói thẳng: “Hàn Thiếu Lăng, người dẫn ta đi dạo lâu như vậy, là vì muốn cùng ta ngắm mặt trời lặn sao?”

Y cười, hỏi ngược lại nàng: “Có gì là không thể?”

“Hàn Thiếu Lăng, tại sao người lại đối xử tốt với ta như vậy?” Nàng có chút thắc mắc, cũng có hơi thất thần.

— Đã lâu, lâu lắm rồi không có ai đối xử tốt với ta như vậy.

“Ai biết được? Có lẽ—” Y nhún nhún vai, tỏ vẻ như không có chuyện gì xảy ra: “Có lẽ vì ta thích người cũng không chừng.”

Lời nói bị gió thổi tán, nhưng ít nhiều cũng lọt vào tai nàng, khiến nàng ngẩn ra, rất lâu sau, nàng dời mắt, khẽ nói: “Không còn sớm nữa, ta phải về.”

Nhìn nàng chăm chú hồi lâu, Hàn Thiếu Lăng bỗng thở dài: “Ngưng Nhi, Hiên Viên Kỳ đối xử không tốt với người, sao người vẫn không chịu rời khỏi y?”

Nghe câu hỏi đó, Liễu Vận Ngưng cười cười bất đắc dĩ.

— Không phải không muốn, mà là không thể! Hàn Thiếu Lăng, người có hiểu không? Ta không thể đi, không phải không muốn! Người không biết đó thôi, người hy vọng có thể rời đi nhất, chính là ta đây! —

Lúc Hàn Thiếu Lăng đưa Liễu Vận Ngưng về lại ‘Sở Văn Hiên’, trời đã sẫm tối, đường cái lạnh lẽo thanh vắng, không còn nhìn ra cái nơi từng ồn ào náo nhiệt vào ban ngày.

Đứng trước cửa lớn, Liễu Vận Ngưng nói với Hàn Thiếu Lăng: “Hôm nay, đa tạ người.”

— Đã lâu rồi ta chưa từng vui như vậy.

“Theo chân mỹ nhân đi du ngoạn chính là niềm vinh hạnh của ta, người nên đa tạ là ta mới đúng!” Y cười tà, trong mắt lại xuất hiện ý cười ấm áp.

Cười khẽ, Liễu Vận Ngưng nói: “Người là một bằng hữu tốt!”

— Hơn nữa, cũng chỉ có thể là bằng hữu!

Không đợi y trả lời, nàng đã xoay người bước vào trong.

Để Hàn Thiếu Lăng lại một mình nhìn theo nàng với ánh mắt phức tạp.

— Liễu Vận Ngưng, người cũng biết, cái ta muốn, không chỉ là bằng hữu!

Mặt bỗng cảm thấy lạnh lạnh, y hồi thần, lúc này mới phát hiện, tuyết lại bắt đầu nổi lên.

Từng đợt từng đợt, xoay tròn một hồi, rồi từ từ rơi xuống, tuyết bao phủ cả mặt đất, hòa lại làm một, không thể phân biệt được.

Hàn Thiếu Lăng chậm rãi đưa tay ra, hứng lấy bông tuyết trắng xóa, rồi rất nhanh, nhìn chúng hóa thành nước, chảy xuống qua kẽ tay.

Y siết chặt nắm đấm, càng siết càng chặt.

“Liễu Vận Ngưng, ta sẽ không để người giống như bông tuyết tan thành nước, trốn khỏi ta!”

90. Chương 89

Tuyết trắng bay bay rồi rơi xuống khiến Liễu Vận Ngưng dừng bước, nàng nhìn nhìn, bất giác vươn tay ra hứng tuyết.

— Tuyệt lại rơi!

Nắm chặt cái bình sứ trong tay, Liễu Vận Ngưng bỗng xoay người, nhìn về phía cảnh cửa lớn.

“Người là đệ tử của ‘Được Vương’, nói vậy chắc là hiểu rất rõ ‘Mộng Thệ’, ‘Mộng Thệ’ là được luyện từ chín chín tám mốt loại độc được hay độc trùng mà thành, nhưng chín chín tám mốt nguyên liệu này cũng có thể thay đổi, và người luyện thành ‘Mộng Thệ’ cũng chưa chắc đã giống nhau, cho dù có tìm đúng chín chín tám mốt nguyên liệu đó nhưng trình tự luyện độc thay đổi thì cũng sẽ không giải được độc, ta cảm thấy rất có lỗi với người khi lần đầu tiên gặp mặt đã dùng ‘Mộng Thệ’, cũng rất hối hận, nhưng sai thì cũng đã sai rồi, ta không thể trốn tránh trách nhiệm.”

“Đây là bột được giảm đau mỗi khi ‘Mộng Thệ’ phát tác, chỉ cần chiết một ít, hòa với nước là được. Tuy ‘Mộng Thệ’ không gây nguy hại lớn cho cơ thể, nhưng mỗi lần phát tác lại khiến người ta đau không chịu được.”

Nàng không nghe nữa, dời mắt, thản nhiên nói: “Ta không cần.”

Nàng khẳng định rằng mình không cần, nỗi đau khắc sâu vào tim ấy, sẽ nhắc mãi cho nàng nhớ, sẽ làm nàng nhìn rõ được sự thật.

Nhưng cuối cùng nàng vẫn nhận lấy, không vì cái gì cả, mà vì câu nói đó của y: “Nếu người không nhận, ngày nào ta cũng sẽ đưa đến cho người.”

Tay nắm chặt bình sứ lạnh buốt, nàng lẳng lặng thu hồi tầm mắt, xoay người quay về.

— Nhưng, Hàn Thiếu Lăng, người cũng biết, ta đã không còn đủ dũng khí để nhận sự ám áp của bất kỳ ai.

Ánh trăng khuya thanh vắng đổ xuống người nàng, gió lạnh thổi đến, hai hàng tóc mai bay bay, nhưng đồng thời cũng có một cái bóng lớn bao trùm lấy nàng.

Chớp mắt một cái, nàng ngẩng đầu, đối diện với một đôi mắt đen láy sâu thẳm như hố băng.

Đôi mắt cay nghiệt lạnh lùng nhìn nàng chăm chú, dưới ánh trăng yếu ớt, sắc mặt nàng càng thêm tái nhợt.

“Người đi đâu?”

Sự hoảng sợ thoáng hiện trong mắt nàng, tựa như cái hồ âm u ngàn năm đang bắt đầu nổi sóng, giây tiếp theo, nàng dời mắt, mím môi không đáp.

“Đi đâu!” Giọng y càng thêm trầm, nhìn nàng không chớp mắt, hai tay buông xuôi bên hông siết chặt, gân xanh nổi lên.

Thanh âm trầm thấp của y từ từ truyền vào tai nàng, hơi thở nàng như bị bóp nghẹn, bỗng xoay người, nhìn y, ánh mắt mịt mịt nổi sóng: “Không phải người đã bỏ ta lại sao?”

— Nếu đã không do dự bỏ ta lại, thì sao còn quần ta đi đâu?

Ngực hắc y nam tử cứng lại, nỗi niềm phức tạp mà y không thể nào thừa nhận ánh lên trong mắt.

Sự yên tĩnh bao trùm cả hai người, dưới ánh trăng khuya thanh vắng, hắc y nam tử nhìn bóng hình màu trắng trước mặt, ánh nhìn liên tục biến hóa, không cách nào giữ được bình tĩnh.

Liễu Vận Ngưng đang bình tĩnh đối diện với hắc y nam tử thì bỗng dời mắt, khẽ nói: “Nếu không còn chuyện gì khác, ta xin phép cáo từ trước.”

Dứt lời, Liễu Vận Ngưng chậm chậm lướt ngang qua mặt hắc y nam tử.

Nhưng cũng chính lúc nàng đi ngang qua, hắc y nam tử đột nhiên vươn tay, giữ chặt lấy cổ tay Liễu Vận Ngưng.

‘Choang’ một tiếng, cái bình sứ trong tay Liễu Vận Ngưng rơi xuống đất, bột được màu trắng đỏ cả ra ngoài.

Liễu Vận Ngưng ngẩng người nhìn bột được màu trắng rơi vãi trên nền đất, vì nhẹ nên dễ dàng bị gió cuốn đi, gió như chuyển thành màu trắng đục.

Nàng chậm rãi giương mắt, ánh mắt lãnh đạm thoáng nổi sóng rồi lại bình lặng như trước, im lặng hồi lâu, nàng cười lạnh.

— Có lẽ, đây đúng là ý trời.

— Hiên Viên Kỳ, chắc rồi sẽ có ngày, ta sẽ chết trong tay ngươi.

Người vĩnh viễn sẽ không biết được, hôm nay người đã tự tay hủy diệt cái gì!

“Người buông!”

Nàng dùng sức giấy, muốn thoát khỏi y, nhưng Hiên Viên Kỳ càng cố chấp không buông: “Cái bình đó đựng gì?”

Nàng cười lạnh: “Người nên cảm thấy may mắn khi cái bình sứ đó đã bể!”

“.....”

“Đây chính là độc được dùng để giết chết người!”

Nheo mắt, Hiên Viên Kỳ cũng cười lạnh: “Đừng có đánh trống lảng!”

“Đây là cái gì? Là người đó đưa cho người?”

“Không liên quan đến người!”

“Sao lại không liên quan đến ta? Liễu Vận Ngưng, người cũng đừng quên, người là nữ nhân của ta, ta có quyền biết mọi chuyện của người!”

“Hiên Viên Kỳ, người sai rồi!” Nàng bỗng bình tĩnh trở lại, nhìn thẳng vào mắt y: “Người đã nói, ta chỉ là một thể thân, đợi đến khi người thật trở về, ta sẽ được giải thoát.”

“Rồi sao?”

“Ta không là gì của người cả! Bất kể là bây giờ hay ngày sau, ta cũng sẽ không thuộc về người!” Nàng giấy tay khỏi y: “Ta chỉ tạm thời thay thế Liễu Uẩn Nịnh mà thôi!”

Biểu cảm đó của nàng, nghiêm túc chưa từng thấy, Hiên Viên Kỳ không khỏi ngẩn ra, tay nói lỏng, rồi bất giác thả nàng ra.

Nhưng rồi sau đó, Hiên Viên Kỳ hồi phục tinh thần, lạnh lùng nói: “Ta cũng đã nói qua, dù Liễu Uẩn Nịnh có trở về, người cũng sẽ bị giam bên ta cả đời!”

Nàng lẳng lặng nhìn y, hồi lâu, mới cúi đầu nói: “Dù cái giá để được rời đi là đánh mất mạng sống, ta cũng không từ.....”

Thanh âm lạc lõng giữa gió đêm, lọt vào tai Hiên Viên Kỳ, khiến y ngẩn ra.

“Cái ta muốn, là trọn đời trọn kiếp, cùng ta thành đôi.....”

“.....”

“Nhưng người, vĩnh viễn không có cách nào cho ta.....”

91. Chương 90

“Môn chủ, sáng sớm hôm nay có ai đó đã đem thứ này đến!” Hắc y nam tử cầm một phong thư, tất cung tất kính dâng lên cho Hàn Tịnh Triệt.

Hàn Tịnh Triệt dời khỏi đồng công văn, nhìn nhìn phong thư trong tay hắc y nam tử, không nhận nhưng hỏi: “Có biết ai mang đến không?”

“Thuộc hạ cũng không rõ, tờ mờ sáng hôm nay đã thấy phong thư này đặt trước cửa, phía trên còn có một mảnh ngọc vỡ!”

Hàn Tịnh Triệt nhận lấy phong thư mà mặt không biến sắc, nhìn phong thư rồi nhìn mảnh ngọc vỡ, mày bỗng chau lại.

“Không biết ai mang đến à?”

“Dạ, môn chủ!” Hắc y nam tử đáp.

Có hơi trầm ngâm, Hàn Tịnh Triệt mở phong thư ra, đọc kỹ nội dung bên trong.

Hắc y nam tử khoanh tay đứng một bên, chờ chỉ thị của y.

Nội dung trong thư không nhiều, Hàn Tịnh Triệt vừa liếc qua đã đọc xong, nhưng đồng thời mày của y cũng chau lại.

Buông phong thư trong tay xuống bàn, Hàn Tịnh Triệt phát phát tay, nói: “Người lui xuống đi!”

“Dạ, môn chủ!” Hắc y nam tử nhận mệnh lui xuống, nhưng gần ra đến cửa thì dừng lại: “Môn chủ, môn chủ phu nhân đòi gặp người, người thấy.....”

“Việc này bốn môn chủ sẽ tự xử lý, người lui xuống đi!”

“Dạ, môn chủ.”

Hắc y nam tử rời đi chưa được bao lâu, Hàn Tịnh Triệt cũng rời phòng, siết chặt mảnh ngọc vỡ trong tay, đi về phía nội viện.

Trời se lạnh, mới từ phòng bước ra ngoài, không khí lạnh buốt liền ập đến, cũng may y là người tập võ, nên không hề hấn gì trước khí lạnh.

Lúc đến nội viện, thấy tỷ nữ vội vã mang một thùng than đầy vào phòng Trữ Văn Lưu, y gọi với theo: “Phu nhân người đâu?”

“Bẩm môn chủ, phu nhân không đi đâu, đang nghỉ ngơi trong phòng, nô tỳ định bắt thêm bếp sưởi cho phu nhân.”

“Không phải trong phòng đã có bếp sưởi rồi sao?”

“Dạ, đúng vậy, nhưng phu nhân cứ than lạnh hoài!”

Chau mày, Hàn Tịnh Triệt bỗng đỡ lấy thùng than, nói: “Người bận gì thì cứ đi làm đi, ở đây có bốn môn chủ là đủ rồi!”

“Dạ, môn chủ!”

Tỷ nữ lui xuống, Hàn Tịnh Triệt bê thùng than mà không hề mất một chút sức, đẩy cửa bước vào phòng Trữ Văn Lưu, gió lạnh thổi vào căn phòng ấm áp!

“Mau, mau, mau, mau, mau đóng cửa lại, ta lạnh chết mất!” Giọng nữ quen thuộc từ bên trong truyền đến, y chau mày, ngoan ngoãn đóng cửa lại.

Lúc xoay người bước vào phòng trong, thì thấy người vừa nói chuyện với mình trùm chăn kín mít, cả người co rúm lại, chỉ thấy mặt mũi đầu cổ, chỉ để lộ cặp mắt cứ đảo tới đảo lui.

Thấy y, đôi mắt ấy chuyển sang kinh ngạc: “Tịnh Triệt tướng công, sao người lại đến đây?”

Hai người đến đây đã hơn nửa tháng, nhưng trừ ngày đầu tiên đến đây ra, thời gian còn lại những lúc nàng bị lạnh y không hề chủ động tìm nàng, hôm nay y đột ngột đến thăm khiến nàng kinh ngạc vô cùng.

“Người lạnh lắm sao?” Thấy nàng trùm chăn kín mít, hai hàm răng đánh lập cập, Hàn Tịnh Triệt châm thêm than vào bếp sưởi.

“Đương nhiên rồi, ta chưa bao giờ thấy nơi nào lạnh như ở đây, tuy ở Đế Kinh cũng có tuyết rơi, nhưng ở đó chẳng lạnh bằng một nửa ở đây, ta lạnh chết mất!” Nàng phóng đại, quần chăn quanh người rồi xuống

giường, túm lấy ống tay áo của Hàn Tịnh Triệt, kéo y đến bên giường, bức y ngồi xuống: “Tịnh Triệt tướng công, tâm sự với ta chút đi!”

Hàn Tịnh Triệt không thích lắm, nhưng cũng ngồi xuống theo ý nàng.

Trữ Vân Lưu thấy y nghe lời như vậy, cười tươi như hoa, ánh mắt tràn ngập vui sướng, cười ngố, nhanh chóng leo lên giường ôm chầm lấy y.

Hàn Tịnh Triệt cúi đầu nhìn nàng, không hề khó chịu trước hành động thân mật này: “Trữ Vân Lưu, không phải người đang giấu diếm ta chuyện gì đấy chứ?”

Nụ cười tươi của Trữ Vân Lưu phút chốc cứng đờ, ngay sau đó nàng liền ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn Hàn Tịnh Triệt: “Tịnh Triệt tướng công, người vừa nói cái gì?”

“.....”

“Tịnh Triệt tướng công.....”

“Sáng hôm nay có người mang thứ này đến!” Y thản nhiên nói, rồi đưa phong thư và mảnh ngọc vỡ mà hắc y nam tử mới vừa đưa y cho Trữ Vân Lưu.

Nội dung trong thư rất ngắn, chỉ có vài câu ít ỏi: Thù cướp thê tử, tất phải báo!

Sắc mặt Trữ Vân Lưu chuyển xấu sau khi xem xong thư, cũng chẳng thể duy trì nụ cười, hiếm khi im lặng.

“Chẳng lẽ người không tính nói rõ với ta sao?” Hàn Tịnh Triệt liếc nàng một cái, thanh âm điềm nhiên.

“.....”

Hàn Tịnh Triệt không hỏi nàng, chỉ lẳng lặng nhìn nàng trầm mặc.

Hồi lâu, Trữ Vân Lưu bỗng ngẩng đầu lên, miễn cưỡng cười với y, ánh mắt tươi vui hoạt bát lại trở nên mờ mịt xa lạ, Hàn Tịnh Triệt bất giác nhíu mày.

“Thật ra tên của ta không phải là Trữ Vân Lưu.....”

Y nhượng nhượng mày, chờ nàng nói tiếp.

“Tên thật của ta là Liễu Uẩn Nịnh.....”

Về mặt Hàn Tịnh Triệt nghiêm túc hẳn lên: “Nếu ta nhớ không lầm, hình như cách đây mấy tháng Liễu Uẩn Nịnh đã tiến cung làm Hoàng hậu?”

“Đúng vậy.....” Nàng cười khổ: “Nhưng rồi ta trốn hôn.”

“Vậy người trong cung là?”

“Là muội muội song sinh của ta —” Nàng cười bất đắc dĩ và mệt mỏi: “Liễu Vận Ngưng!”

92. Chương 91

“Vậy người trong cung là?”

“Là muội muội song sinh của ta —” Nàng cười bất đắc dĩ và mệt mỏi: “Liễu Vận Ngưng!”

Liễu Uẩn Nịnh vừa dứt lời, đôi bên liền chìm trong im lặng, Liễu Uẩn Nịnh cúi đầu nên không hề thấy ánh nhìn chăm chú của Hàn Tịnh Triệt dành cho nàng.

Cả hai vẫn chìm trong im lặng, Liễu Uẩn Nịnh thầm cảm thấy bất an, rồi y lên tiếng: “Hai ngày qua ta vừa giải quyết xong một số việc, tương đối rảnh rỗi, trong môn cũng chẳng còn gì quan trọng phải giải quyết, người chuẩn bị đi, vài ngày nữa chúng ta sẽ xuất phát!”

“Xuất phát?” Nàng ngẩng đầu, vừa kinh ngạc vừa kích động nhìn y: “Đi đâu?”

Lạnh lùng liếc nàng một cái, y nói: “Đưa người về!”

“Về? Về đâu?” Nàng trợn mắt, đôi mắt long lanh đầy kinh ngạc: “Người muốn giao ta cho Hiên Viên Kỳ?”

“Người lo chuẩn bị đi!” Y không đáp, đứng dậy rời đi.

“Ta không muốn!” Nàng kéo tay y, trừng y đầy phẫn nộ: “Ta không muốn về!”

Quay đầu, thần nhiên liếc nàng một cái, y chỉ lãnh đạm nói: “Ta không muốn chuốc lấy phiền phức.”

“Hàn Tịnh Triệt, người không thể làm vậy!” Nàng siết chặt ống tay áo của y khiến nó bị kéo căng: “Chúng ta đã thành thân rồi, người không thể làm chuyện bán thê cầu vinh thiếu đạo đức như vậy!”

“Đó là giả!” Y không hề hoang mang đáp, dụng lực, giật phắt tay lại: “Còn nữa, người theo ta cũng lâu rồi, với ta mà nói người thật vô dụng!”

Ý nói nàng ăn không ngồi rồi?

Liễu Uẩn Nịnh tức đến nổi mắt hoe đỏ, trừng y không thương tiếc, rồi kéo tay y, cắn một phát, cực kỳ thô bạo —

“A!” Y rên lên đau đớn, mày chau lại, đôi mắt đen láy đầy kinh ngạc, nhìn thiếu nữ ‘đang miệt mài hành hung’ mình với vẻ mặt khó tin.

— Mới nói có chút xú đã cắn?

Y biết lắm mà, ở đời, nữ tử là thứ dã man nhất!

Che dấu sự kinh ngạc trong mắt, Hàn Tịnh Triệt chau mày, đứng yên mặc cho nàng cắn, không quả trách cũng chẳng thu tay lại, bộ dạng lãnh đạm.

Liễu Uẩn Nịnh cắn đến nổi đau răng, bắt buộc dĩ phải buông ra, lúc thấy Hàn Tịnh Triệt đứng đó như không có chuyện gì xảy ra, bất giác quơ tay.

“Đầu gỗ, người không đau à? Sao không chịu kêu tiếng nào vậy?”

“Cắn xong rồi?” Đối diện với lời chất vấn của nàng, y chỉ chau mày, hỏi như gió thoảng mây trôi, thấy nàng giận đến độ nghiêng răng nghiêng lợi, đều đều nói: “Nếu cắn xong rồi thì đi chuẩn bị đi!” Dứt lời liền rời đi!

“Đồ đáng ghét! Hàn Tịnh Triệt người đúng là đồ đầu gỗ!” Liễu Uẩn Nịnh gào lên, giận đến nổi mặt đỏ phừng phừng, lấy cái gối bên cạnh ném thẳng về phía y, đáng tiếc đã chậm một bước, nó va vào bức bình phong.

Mắt cay cay, nàng sụt sùi, ầm ầm ứ ứ lắm bầm: “Không muốn về, không muốn về!”

— Đáng ghét, đáng ghét!

Rõ ràng là đang mắng người ta nhưng nàng lại cảm thấy vô cùng ầm ứ, nước mắt hoen mi, nàng lại không dám để nó rơi xuống, cố gắng thay đổi vẻ mặt, nàng gần giọng nói với căn phòng trống: “Có gì đặc biệt đâu, người chẳng qua cũng chỉ là tên nhát gan sợ phiền phức, người cho là ngoại trừ nơi này thì ta không có nơi nào để đi sao? Hàn Tịnh Triệt đáng ghét!”

— Nàng không thèm, nàng không về!

Hất mấy tấm chăn qua một bên, nàng nhanh chóng bò xuống giường, không khí buốt giá vây quanh nàng, khiến nàng rung mình một cái, nhưng giờ phút này nàng lại không rảnh để ý chuyện đó, tiện tay nhấc áo bông khoác vào, đứng trên đất lạnh bằng đôi chân trần, cảm giác lạnh thấu xương từ lòng bàn chân truyền đến.

“Dù cho người không giữ ta, ta cũng sẽ tự tìm chỗ khác ở!” Nàng khề nói, bắt đầu bối tung lên tìm đồ.

Thật ra nàng cũng chẳng mang nhiều hành lý bên người, tất cả những gì quý giá đều bị trộm hết cả rồi, bằng không nàng cũng không khốn cùng, thất vọng đến nỗi bị bọn buôn lậu lừa, nếu không phải nàng ngại

trang thành một nữ nhân mặt đầy mụn, chỉ e nàng sẽ không bị bọn buôn lậu bán làm nha hoàn, mà là bị bán vào thanh lâu ấy.

Hừ!

Chẳng biết cuối cùng là nàng xui hay y xui, lúc nàng bị đem ra bán, vừa hay Hàn Tịnh Triệt đang cần người giả làm tân nương, trong chợ nhiều cô nương diễm lệ là thế, y lại cố tình chọn người mặt đầy mụn như nàng, còn muốn mua nàng.

Sau đó là liên tục đóng kịch —

Giả thành thân, giả bá đường, chỉ vì muốn qua mặt mẫu thân Hàn Tịnh Triệt, hai người còn phải giả động phòng trong gian phòng có chữ ‘Hỉ’ lớn, mắt to trừng mắt nhỏ.

Nàng rất bức.

Lúc trước mặt đầy mụn, nàng còn có thể lý giải y bị nàng dọa, nhưng sau khi nàng khôi phục diện mạo vốn có, y vẫn ra vẻ chính nhân quân tử, khiến nàng có hơi hoài nghi.

Tuy nàng không dám nhận mình là Đại mỹ nhân tuyệt thế gì, nhưng nàng cũng là một trong thập đại mỹ nhân của Đế Kinh mà! Vậy nàng đương nhiên là mỹ nhân rồi! Nhưng Hàn Tịnh Triệt vẫn thờ ơ như thế!

—Namtử bình thường chắc hẳn sẽ không thờ ơ với mỹ nhân đâu nhỉ?

Không phải y thích nam nhân chứ?

Nàng từng nghĩ vậy không dưới một lần, chỉ tiếc không có gan lớn để hỏi thôi.

Cũng vì vậy mà nàng không ngừng nghĩ y là người tốt, báo hại nàng phải cảm kích y, nhưng hiện tại y thật sự muốn đuổi nàng đi?

Hàn Tịnh Triệt đáng ghét!

Nàng không cần y phải đuổi!

Chính nàng sẽ tự rời đi!

Gói ghém đồ đạc xong, nàng vác lên vai bước ra ngoài, nghênh ngang rời đi!

Nơi này không phải nhà, thì đâu đâu cũng có thể là nhà!

93. Chương 92

Gió thổi ‘vi vu’, đưa mắt nhìn thì thấy toàn một màu trắng chói mắt. Đứng tại đây, vốn chẳng ai có thể định rõ phương hướng, vậy mà giờ đây, ngay trong bão tuyết, một cái bóng màu vàng nhạt đang bước từng bước nặng nề, lộ trình ngày càng chậm, vì ăn vận quá nhiều nên điều đó khiến nàng trông có vẻ ngốc nghếch và chậm chạp.

Mỗi bước chân như muốn lún sâu vào tuyết, lạnh thấu xương, mỗi lần như vậy đều phải tốn rất nhiều sức rút chân ra, rõ ràng đã đi rất lâu rồi, nhưng trên thực tế mới đi được có vài chục bước mà thôi.

Cái bóng màu vàng nhạt bỗng dừng lại, xoay người nhìn đằng sau, bốn phía thật yên tĩnh, yên tĩnh đến nỗi chỉ nghe thấy tiếng gió thổi ‘vi vu’ và tiếng hít thở nặng nề của nàng.

“Hàn Tịnh Triệt, người đúng là đồ đầu gối to xác!” Mắt đã hoe hoe đỏ, cay cay còn bị gió lạnh tấp vào, thật sự rất khó chịu.

“Hàn Tịnh Triệt, ta ghét ngươi!” Nước mắt âm ẩm trào khóe mi, nàng khịt khịt mũi, luồng khí lạnh xâm nhập phổi, khiến nàng ho mạnh, ho đến nỗi mặt đỏ bừng lên, nàng gạt nước mắt hờn dỗi, xoay người tiếp tục vẫy vùng trong tuyết.

“Người là đồ khốn nạn to xác! Đồ khốn nạn.....” Rõ ràng đang mắng người ta, nhưng tim lại quặn đau, gần như hít thở không thông.

“Hiên Viên Kỳ, người cũng là đồ khốn nạn, đồ khốn nạn.....” Nước mắt cuối cùng cũng lăn dài trên má, rơi xuống nền tuyết trắng, hòa làm một với nó.

“Các người đều ăn hiếp ta, ăn hiếp ta.....” Nàng oán hận mắng, nước mắt rơi càng nhiều, lưu đầy trên khuôn mặt tròn tròn của nàng, khóe mắt hoe đỏ, mũi cũng đỏ, bộ dạng ảm ảm ức ức rất giống một tiểu hài tử không được ăn kẹo.

“Ta rõ ràng thích y như vậy, ta còn trả y lại cho nàng, tại sao các người còn ăn hiếp ta?” Lão đảo, nàng ngã nhào xuống đất, tuyết lạnh thấm vào y phục rồi truyền vào nàng nàng, rùng mình gượng gạo.

Vùng vẫy muốn đứng dậy, cổ chân lại đau thấu tim, mặt mày nhăn nhó vì đau, khiến cho dung nhan diễm lệ biến thành trái mướp đắng.

“Khốn nạn, khốn nạn, ngay cả người cũng ăn hiếp ta.....” Đưa tay cào lớp tuyết một cái thật mạnh, mặc cho tay đỏ tấy cả lên, giờ nàng chỉ muốn phát tiết hết nỗi uất hận trong lòng.

“Hiên Viên Kỳ.....” Nàng khóc nức, như một đứa bé bị người ta vứt bỏ: “Tại sao người người thích không phải là ta, tại sao.....”

“Rõ ràng ta đã dần lòng vì lợi ích toàn cục, ta đã tự nguyện bỏ đền đây, tại sao ta cũng không chiếm được hạnh phúc từ tên gốc Hàn Tịnh Triệt, đồ khốn nạn to xác, đồ khốn nạn, đáng ghét, ta ghét người chết đi được.....”

“Tại sao lại muốn đưa ta về, tại sao ai cũng muốn ức hiếp ta, đáng ghét, đáng ghét, các người là đồ đáng ghét, ta hận các người chết đi được.....”

Đôi tay sưng tấy chết lặng, chẳng còn cảm thấy lạnh nữa, nước mắt ấm nóng chảy xuống gò má, phút chốc liền trở nên lạnh lẽo.

“Ô ô, đáng ghét.....” Cả người chôn sâu trong tuyết, mặt rúc vào khuỷu tay, tiếng khóc thút thít cứ quanh quẩn giữa khoảng không tĩnh lặng, ảm ức vô cùng.

Lúc Hàn Tịnh Triệt tìm được đến đây, thấy cái bóng màu vàng nhạt nằm dưới đất, khóc lóc một mình, đôi mắt đen láy cũng bớt lo lắng phần nào, thở phào nhẹ nhõm.

Y bước chậm lại, cái bóng màu vàng kia không hề hay biết, vẫn nằm im dưới đất, bả vai hơi hơi run rẩy.

“Liễu Uẩn Nịnh—” Cái bóng màu vàng cứng đờ, giây tiếp theo, ngẩng đầu dứt khoát, khuôn mặt ửng đỏ ướt đẫm nước mắt, hai mắt long lanh, tim Hàn Tịnh Triệt bỗng đập lồi một nhịp.

“Tịnh Triệt tướng công—” Nàng vừa gọi, vừa mếu máo, càng khóc lớn hơn, giống như muốn khóc hết sự ảm ức trong lòng, nước mắt không ngừng tuôn rơi, từng giọt từng giọt rơi xuống nền tuyết, rất nhanh liền mất dấu.

Lòng thầm thở dài, Hàn Tịnh Triệt ngồi xổm xuống, nói: “Về thôi!”

“Ta không muốn!” Nàng nhanh chóng cự tuyệt: “Trở về rồi người sẽ đưa ta về lại đó, ta không muốn, người không phải chê ta phiền phức sao? Ta không phiền người nữa là được!”

“Về thôi!” Y lặp lại lần nữa, mày chau lại.

“Ta không muốn!” Nàng cố chấp: “Dù sao người cũng chê ta phiền phức, ta tự rời đi còn chưa đủ sao? Người khỏi quản!”

Không thể kiên nhẫn hơn được nữa, Hàn Tịnh Triệt chẳng nói chẳng rằng, đưa tay lôi nàng dậy, nhưng Liễu Uẩn Nịnh đã quyết tâm đối nghịch với y, đương nhiên không có chuyện dễ dàng thỏa hiệp.

Thấy nàng không chịu hợp tác, vốn còn bận tâm sợ nàng bị thương nên không dám dùng nội lực, Hàn Tịnh Triệt trở tay, Liễu Uẩn Nịnh liền bị y lôi dậy.

“Đau.....” Nàng la lên, mặt nhăn nhó, Hàn Tịnh Triệt thấy vậy liền ngậy ra, bất giác buông tay, nhưng Liễu Uẩn Ninh lại đột nhiên ôm cứng lấy y: “Hàn Tịnh Triệt khốn nạn, người muốn làm ta đau chết à! Không biết dịu dàng gì cả, người không thấy chân ta bị thương sao? Khốn nạn, người cố ý đúng không?”

Hàn Tịnh Triệt chau mày: “Chân người sao thế?”

“Sao là sao? Người mù à? Chân ta bị trặc rồi!” Nàng hất tay y ra, khập khiễng bước đi.

94. Chương 93

“Sao là sao? Người mù à? Chân ta bị trặc rồi!” Nàng hất tay y ra, khập khiễng bước đi —

Hàn Tịnh Triệt chau mày khó chịu, cố tình bước đến chắn đường nàng: “Bị thương rồi thì đừng miễn cưỡng nữa.”

Liễu Uẩn Ninh hung hăng trừng y một cái, môi mím chặt, không nói lời nào tiếp tục vượt qua y mà đi, đi được vài bước thấy Hàn Tịnh Triệt không đuổi theo, môi mím càng chặt, đôi môi vốn hồng nhuận nay chuyển trắng, khóe mắt hoe đỏ, lòng cảm thấy muôn vàn ảm ức.

Hung hăng gạt nước mắt, vải áo cọ sát hai má khiến nàng sinh đau, sự thất vọng và đau khổ dâng trào trong lòng.

— Vậy mà người vẫn bình tĩnh được sao? Hàn Tịnh Triệt, người đúng là đồ khốn nạn! Đồ khốn nạn! Ta không thềm để ý đến người nữa!

Nhưng giọt nước mắt nóng hổi lại không kiềm được rơi xuống hai má, nàng ghét bản thân như vậy, ghét bản thân mau nước mắt!

Nhưng nàng càng ghét Hàn Tịnh Triệt!

— Ở lâu thêm chút nữa thì chết sao? Dĩ nhiên nàng một chút cũng chết à? Không chịu kiên nhẫn, y không tìm được thể tử như ý cũng đáng lắm!

Đáng đời! Đáng đời!

Được một lúc sau, đồng tai nghe ngóng một hồi, thấy sau lưng im ắng, không có động tĩnh gì, gió lạnh thổi ‘vi vu’, nàng như một quả bong bóng bị xì hơi, ngồi phịch xuống đất, đầu óc trống rỗng, nước mắt rơi xuống hai má, rồi từng giọt từng giọt rơi xuống nền tuyết, im hơi lặng tiếng.....

Gió lạnh như từ đáy lòng thổi đến, cảm giác buốt lạnh qua da tiến vào tim.

Lạnh quá.

Nàng ôm gối, cũng là ôm chặt chính mình, sự bi thương được che dấu dưới hai hàng mi.

Cả đất trời mang một màu trắng đơn điệu như chỉ còn lại một mình nàng, cô đơn một mình.

— Tại sao không có ai thích nàng.

Phụ thân, Hiền Viên Kỳ đã đành, ngay cả tên Hàn Tịnh Triệt khốn nạn cũng thế nữa là sao!

Nàng thích cười, nàng thích quây, nhưng không có nghĩa là nàng không khóc!

Nàng cũng bị tổn thương mà.....

Bỗng, một cái bóng bao trùm lấy nàng, đồng thời tiếng thở dài cũng khẽ truyền đến, Liễu Uẩn Ninh cứng đờ, nhưng nàng không dám ngẩng mặt, không dám chứng thật phỏng đoán của mình, nước mắt cũng bắt giắc ngừng rơi.

Cái bóng ấy ngồi xổm trước mặt nàng, ngón tay thon dài ảm áp nâng mặt nàng lên, lẳng lặng nhìn nàng, đôi mắt sâu thẳm bình thường luôn bình tĩnh lại ẩn hiện sự nhu tình.

Liễu Uẩn Nịnh ngậy ra, trợn tròn mắt nhìn, tưởng chừng tất cả đang diễn ra trước mắt đều là ảo giác: “Người, người không đi?”

Y nâng cằm nàng lên, cúi đầu nói: “Dối đủ chưa?”

“Ta đâu có dối!” Nàng hất cằm một cách ngang ngạnh, cự tuyệt sự nhu tình của y, hai má ửng hồng.

“Không dối?” Hàn Tịnh Triệt chau mày, ánh mắt thoáng hiện ý cười, xoay mặt nàng lại, y nói: “Thế ai lại giống một tiểu hài tử không chịu đứng dậy?”

“Ta đâu có!”

“Về thôi!” Bàn tay ấm áp khẽ lau nước mắt cho nàng, Hàn Tịnh Triệt cầm lấy bàn tay mềm mại lạnh buốt kia: “Trời lạnh, sẽ cảm đó!”

“Cảm thì cảm, dù sao cũng chẳng có ai quan tâm!” Nàng dối, hất cằm.

“.....”

“.....”

“.....” Đợi lâu như vậy rồi mà vẫn không nghe được câu mình muốn nghe, Liễu Uẩn Nịnh giận đến mức muốn hung hăng cắn tên đầu gỗ này một cái, nàng quay đầu, vẻ mặt hung tợn giống như ác tặc, cả giận: “Hàn Tịnh Triệt, nói có một câu ‘để ý’ thôi cũng chết à? Im lặng là sao? A! Dù người thật sự không thèm để ý đến ta, người cũng không biết dỗ ta sao! Dỗ ta thì người chết hả!”

— Đồ đầu gỗ to xác!

“.....”

Đối diện với sự im lặng của y, nàng hung hăng trừng y, tìm dần nguội lạnh, hồi lâu, cuối cùng nàng vẫn không thể nhẫn nại được như y, giật phắt tay lại, nàng nghiêng răng đứng dậy, bước cà nhấc trở về.

Hàn Tịnh Triệt có hơi nghi ngờ: “Liễu Uẩn Nịnh.....”

Nghe thấy thanh âm của y, Liễu Uẩn Nịnh không quay lại, chỉ hơi nghiêng đầu: “Không phải người kêu ta về sao?” Ngập ngừng, nàng tiếp lời: “Vậy mau lên!”

— Về cũng tốt, cùng lắm cũng chỉ khó chịu một thời gian mà thôi.

Cùng lắm thì thấy hai người kia nàng nàng ta ta, hạnh phúc không còn gì hơn như nàng nghĩ mà thôi.

— Nhưng.....

Nàng nghiêm mặt, mặc cho nước mắt rơi, gió lạnh thổi đến, rất nhanh liền chuyển lạnh.....

Tại sao người có được hạnh phúc không phải nàng.....

“Liễu Uẩn Nịnh!” Y bỗng gọi, bước nhanh đến chắn trước mặt nàng, chau mày nâng mặt nàng lên, đúng là đang khóc như mưa thật.

“Người khóc cái gì?”

“Ta không có khóc!” Thanh âm nghẹn ngào, nàng tránh né y: “Là gió lạnh thổi vào mắt!”

“Người dối gì chứ?” Y chau mày hỏi, giữ lấy bả vai gầy yếu của nàng: “Người có cái gì bất mãn sao?”

“.....”

“Chẳng lẽ người không muốn ở cùng ta?” Y bỗng hỏi.

Liễu Uẩn Nịnh ngậy ra: “Người không muốn ở cùng ta là người á!”

Y chau mày: “Không hề.”

”Không có? Không sao lại muốn đưa ta về đó? Không sao lại nhẫn tâm với ta như vậy?”

95. Chương 94

Y chau mày: “Không hề.”

“Không có? Không sao lại muốn đưa ta về đó? Không sao lại nhấn tâm với ta như vậy?”

Y chau mày, hồi lâu vẫn không nói gì.

Liễu Uẩn Nịnh trừng y hung tợn: “Nhìn cái gì? Ta nói sai à? Không phải ngươi muốn trả ta lại cho Hiên Viên Kỳ? Không phải ngươi không muốn ta liên lụy, không thích ta trói buộc ngươi đó sao?”

Y nhấn nhó: “Ta có nói trả ngươi lại cho Hiên Viên Kỳ đâu.”

“Hả?” Nàng ngậy ra.

“Ta có nói sẽ trả ngươi lại cho Hiên Viên Kỳ đâu.” Y lặp lại một lần nữa.

Liễu Uẩn Nịnh choáng hoàn toàn, ngậy ra nhìn y.

“La Tát Môn là tổ chức giang hồ, không có đủ năng lực để chống lại triều đình, ta không thể vì một mình ngươi mà gây phiền phức hại hơn nghìn người trong La Tát Môn.”

“Nhưng.....” Nàng ‘nhưng’ hồi lâu vẫn không thể nào tìm lý do cho cái ‘nhưng’ này, Hàn Tịnh Triệt liếc nàng một cái, tiếp lời: “Nhưng ta thì có thể, nếu lấy thân phận Hàn Tịnh Triệt ta đây đi đối phó với Hiên Viên Kỳ?”

“Đối phó?” Nàng thẳng thốt: “Vậy tại sao ngươi lại muốn đưa ta về?”

Liếc nàng một cái, Hàn Tịnh Triệt hình như có hơi bất mãn với sự truy vấn của nàng, hôm nay đã phá lệ nói nhiều, bình thường trong một tháng y không hề nói nhiều như vậy, nếu để môn hạ của y nhìn thấy, không phải sẽ sợ đến mức rút hết cằm sao?

Nhưng lúc thấy ánh mắt mong mỏi của nàng, y vẫn ngoan ngoãn giải thích: “Nếu Hiên Viên Kỳ thân là vua một quốc, đương nhiên không có khả năng bắt buộc người khác, dù là lòng kiêu hãnh của bậc Đế Vương cũng sẽ dễ dàng bỏ qua, ta muốn mang ngươi đi cầu y thành toàn cho chúng ta.....”

“Ngươi muốn đi cầu xin y?”

Thông tin này đến quá mức đột ngột, trong khoảng thời gian ngắn như vậy nàng không thể tiếp thu ngay được: “Không được đâu, hơn nữa ngươi cũng không cần phải làm thế—” Thanh âm của nàng bỗng trầm xuống: “Dù sao y cũng đã lấy được người mình yêu rồi, sẽ không để ý đến ta đâu.”

Mặt Liễu Uẩn Nịnh xụ xuống, Hàn Tịnh Triệt nhìn nàng cảm thông, trầm ngâm hồi lâu bỗng nói: “Mấy ngày nay ta tránh không gặp ngươi, là bởi vì ta lo.”

“Lo? Lo cái gì?” Nàng bị y làm cho chú ý.

“Lo ngươi và ta có phải là một đôi phu thê chân chính hay không?”

“Đôi phu thê chân chính?” Tim nàng đập thình thịch, hai má ửng hồng.

Nhưng y lại không chú ý đến điều đó, còn nói: “Mấy ngày nay ta đã suy nghĩ rất nhiều—” Y liếc nàng một cái, vẻ mặt lạnh đạm, rồi tiếp lời: “Chúng ta đã thành thân, đã bái đường rồi, ta thấy mình cũng không ghét ngươi, mà ta thì không muốn bái đường, thành thân thêm một lần nào nữa, một khi đã vậy, chọn người làm thê tử cũng không tệ, ít nhất ta cũng có thể đẹp được rất nhiều phiền toái, cho nên, ta đồng ý làm một đôi phu thê thật sự với ngươi.”

Liễu Uẩn Nịnh bị lời nói của y làm cho choáng, hồi lâu mới ngậy ngớ hỏi: “Nói vậy, ngươi muốn ta làm thê tử chỉ vì tiện đường?”

“.....” Y không đáp, nhưng vẻ mặt lại ngăm ngắc định.

Hai mắt tròn tròn, đánh một cú thật mạnh vào ngực y, lớn tiếng mắng: “Hàn Tịnh Triệt, người đi chết đi!”
— Đáng ghét, đáng ghét, báo hại nàng hồi nãy còn tự mình đa tình nghĩ y thích nàng, mắt mặt chết đi được!

“Ta nói cho người biết, ta không thích người, người ta thích là Hiên Viên Kỳ!” Nàng oán hận nói, như muốn chứng minh một điều gì đó, hai mắt sáng quắc như muốn phun hỏa đến nơi.

Tiếc thay Hàn Tịnh Triệt lại không để ý, gật gật đầu nói: “Ta biết.”

“Người biết?”

“Ừm!” Vẻ mặt y thật sự rất nghiêm túc: “Tuy ta không rõ tại sao người trốn hôn, nhưng ta có biết chuyện này!”

Bộ dạng nghiêm túc của y chẳng những không khiến Liễu Uẩn Nịnh giận còn cười: “Người sao biết được chứ? Ta nhớ ta có nói cho người biết đâu.”

“Đâu cần phải chờ người nói thì ta mới biết!” Y nói.

— Chẳng qua khả năng quan sát của y hẳn tuệ hơn người thường, nên cảm giác cũng hẳn tuệ hơn người thường rất nhiều.

“Người biết còn lấy ta?” Nàng không thể tin được.

“Ta không để ý.” Y rất cảm thông.

“Người—” Nàng cứng họng.

“Về được chưa?”

“Về?” Nàng cười lạnh: “Sao ta phải về?”

“Người không muốn kết làm phu thê với ta?”

“Tại sao ta lại phải đi kết làm phu thê với một kẻ không thích mình?” Nàng hỏi ngược lại y.

Y mặt nhăn mày nhú, nhớ đến câu nói của mẫu thân, cứng ngắt nói: “Tình cảm có thể bồi đắp mà.”

“Ta không thêm bồi đắp tình cảm với người!”

— Đồ đầu gỗ to xác!

Nhưng tại sao nàng lại không muốn bỏ y mà đi? Khoảng thời gian ở cùng y, là khoảng thời gian hạnh phúc nhất của nàng suốt mười mấy năm qua, thường xuyên trêu đùa y, thường xuyên phá y, cuộc sống thú vị như vậy khiến nàng không thể dừng lại được.

Nếu —

Nàng nói là nếu.

Nếu nàng đáp ứng lời đề nghị của y, vậy nàng sẽ vĩnh viễn đi theo y ư? Vậy những ngày sau đó nàng cũng sẽ hạnh phúc như trước đây?

Nếu thật vậy, dù nàng bây giờ có thích y hay không, nhưng có được những ngày hạnh phúc này cũng đủ lắm rồi.

“Nếu sau này người nghe lời ta, ta sẽ đồng ý đi với người.” Còn chưa kịp hồi thần, nàng chợt nghe một thanh âm quen thuộc, nàng ngẩn người, hồi lâu mới biết thanh âm đó là của mình. Nàng ảo não, muốn đâm đầu vô miếng đậu hũ chết đi được,

— Sao lại dễ dàng bán mình vậy chứ!

Nhưng, nàng có hơi nghi ngờ.

Chỉ hơi hơi thôi.

Nếu Hàn Tịnh Triệt sợ phiền phức đến vậy, thay vì đi cầu xin Hiên Viên Kỳ thì đi tìm nữ tử khác không phải tốt hơn sao?

A!

Nàng cười trộm, leo lên lưng y: “Tịnh Triệt tướng công, chân của ta bị thương, ngươi công ta về đi!”

96. Chương 95

Giữa đêm khuya, trong căn phòng tắm tối tĩnh lặng, ánh trăng chiếu xuyên qua cửa sổ, vàng sáng bạc trải xuống hai người đang ngủ trên giường, thiếu nữ nằm co người ngủ ở phần giường trong, ôm lấy chính mình tựa tư thế nằm của một đứa bé nằm trong bụng mẫu thân, cô đơn buồn bã.

Nam tử ngủ ở phần giường ngoài mở mắt, thấy trước ngực trống không, rồi nhìn sang thiếu nữ đang nằm co người lại, đôi mắt đen láy thoáng hiện nét phức tạp.

“Cái ta muốn, là trọn đời trọn kiếp, cùng ta thành đôi.....”

“Nhưng người, vĩnh viễn không có cách nào cho ta.....”

Trọn đời trọn kiếp, cùng người thành đôi sao?

Ánh mắt sâu thẳm như có hàng ngàn hàng vạn thứ cảm xúc đan xen, nhưng rồi lại khôi phục bình tĩnh, thấy đôi mày thanh tú trên dung nhan thanh lệ của thiếu nữ khẽ chau lại, có cái gì đó thoáng lướt qua, hình như là đau lòng.

Liễu Vận Ngưng, Liễu Uẩn Nịnh, Liễu Vận Ngưng, Liễu Uẩn Nịnh.

— Người y hiện tại đang thích, rốt cục là ai?

Người y thích, rõ ràng là nữ tử tại yến hội, nhưng cảm giác hiện tại mà y đối với Liễu Vận Ngưng là gì? Tại sao sau khi nghe nàng bị ai nói: “Cái ta muốn, là trọn đời trọn kiếp, cùng ta thành đôi.” thì lòng y lại cảm thấy đau đớn?

Sự bị thương trong mắt nàng, khiến y ghen ngào, khiến y khó thở.

Nhưng tại sao y lại luôn có ảo giác rằng Liễu Vận Ngưng mới là nữ tử tại yến hội năm đó? Tại sao y lại luôn cảm nhận được khí chất và sự hấp dẫn của nữ tử tại yến hội trên người Liễu Vận Ngưng?

Đến cuối cùng là vì cả hai quá giống nhau, hay y đã nghĩ sai chỗ nào?

Ánh trăng sáng bạc chiếu xuống hai người, soi rõ sự phức tạp trong mắt y, chăm chú nhìn dung nhan thanh lệ kia, y đưa tay ra, ôm chặt lấy thân hình mảnh mai kia vào lòng, cảm nhận hơi ấm từng chỗ từng chỗ trên cơ thể nàng, khẽ vỗ lưng nàng, lòng thầm cảm thấy thỏa mãn.

— Y không hề biết, ôm một người lại cảm thấy thỏa mãn đến vậy. Cho nên, mặc kệ thế nào, y cũng sẽ không buông tha nàng, dù rằng y không thích nàng!

Y ôm chặt thân hình nhỏ nhắn vào lòng, ánh mắt nhìn dung nhan thanh lệ dịu dàng đến nỗi ngay cả bản thân cũng chẳng nhận ra.

Tầm mắt chậm rãi, chậm rãi dời xuống đôi môi nàng, khi dừng trước đôi môi đỏ mọng ấy, ánh mắt y trở nên sâu thẳm, yên bình.

Đợi đến khi y hồi thần thì đã mút lấy đôi môi nàng, nhắm nháp, đầu lưỡi tham nhập, thiếu nữ đang ngủ không hề phòng bị sự xâm lược của y, dễ dàng bị y khuất phục, thừa cơ tiến quân thần tốc, lúc chạm đến lưỡi nàng thì lại rút về, nhưng rất nhanh, y xâm nhập trở lại, lần này không còn là thăm dò nữa, mà ngang ngạnh ép buộc cái lưỡi thụ động của nàng hoạt động, quẩn lấy nó.

Thiếu nữ trong lòng cảm thấy khó thở, nụ hôn thân mật như cuồng phong bão táp kéo nàng khỏi giấc mơ, hàng lông mi rung rung, nàng bị lôi về hiện thực.

Vừa mở mắt ra, ý thức còn đôi chút mơ hồ, đập vào mắt là khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng của Hiên Viên Kỳ, đôi mắt đen láy ấy nhìn thẳng vào đôi mắt trong vắt của nàng, ngay cả một biến đổi nhỏ cũng không nguyên buông tha.

Đôi mắt trong vắt như được phủ một lớp sương mờ, ngăn người nhìn y, Hiên Viên Kỳ đang ôm chặt lấy nàng, như muốn nàng sáp nhập vào cơ thể y, lực tay lớn như tính bẻ gãy thất lưng nàng.

Ánh mắt mơ màng trở nên rõ ràng, Liễu Vận Ngưng mở bừng mắt, gượng gạo nhìn khuôn mặt gần mình trong gang tấc, ngơ ngác mặc y xâm lược, cái lưỡi nóng bỏng không ngừng công thành đoạt đất, cứ mãi cuồng loạn càn quét trong miệng nàng.

Môi lưỡi xâm nhập, ngay cả cơ thể Hiên Viên Kỳ cũng dính chặt vào người nàng, càng bức bách nàng lại cảm thấy không đủ, càng gấp gáp ôm nàng.

“A.....”

Liễu Vận Ngưng không thở được, muốn đẩy y ra xa một chút nhưng hoàn toàn vô ích, ngược lại càng bị chèn ép.

Liễu Vận Ngưng có hơi mơ màng, cảm giác như eo sắp bị bẻ gãy đến nơi, hơi thở của y thông qua miệng truyền vào tứ chi trăm huyệt của nàng, rút hết toàn bộ khí lực của nàng.

Lúc Liễu Vận Ngưng thấy mình sắp chịu không nổi nữa, cuồng phong mưa bão lại dừng lại, Hiên Viên Kỳ thoáng rời khỏi môi nàng, nhìn nàng chăm chăm một hồi, mới buông nàng ra.

Liễu Vận Ngưng chiếm được cơ hội để thở, nhưng đầu lại không còn khí lực để tự hỏi, thở hổn hển, hai mắt nhìn y vô hồn, Hiên Viên Kỳ kéo chăn, vỗ vỗ lưng nàng, thấp giọng nói: “Ngủ đi!”

Liễu Vận Ngưng ngẩn ra, lúc nâng mắt nhìn lên, Hiên Viên Kỳ đã nhắm mắt lại.

Vỗ về đôi môi có hơi đau của mình, nàng thấy hoang mang vô cùng.

Một cơn gió lạnh thổi vào phòng, Liễu Vận Ngưng nhịn không được rung mình, lúc định ôm lấy chính mình, Hiên Viên Kỳ lại giang tay, kéo nàng vào lòng, trong nháy mắt, hơi thở ấm áp bao trùm lấy nàng.

Nàng lại ngẩn ra, thân thể cứng còng, bị y ôm vào lòng như thế, có chút phòng bị.

Hiên Viên Kỳ không để ý đến nàng, vẫn nhắm mắt, Liễu Vận Ngưng chờ đợi, rồi không kiềm được cơn buồn ngủ, ý thức lơ lửng dần.

Đợi hô hấp của người trong lòng ổn định trở lại, Hiên Viên Kỳ mới mở mắt, hai mắt lóe sáng.

Trái tim luôn đập vững nhịp, giờ phút này lại đập nhanh hơn bao giờ hết.

97. Chương 96

Sáng sớm ngày hôm sau, Liễu Vận Ngưng thức dậy, nhưng có người còn dậy sớm hơn cả nàng. Lúc tỉnh giấc, Hiên Viên Kỳ đã thay đồ xong, lẳng lặng đứng bên cửa sổ, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Liễu Vận Ngưng xốc chăn, nhìn y hồi lâu rồi mới xuống giường, Hiên Viên Kỳ nghe thấy tiếng động sau lưng nhưng vẫn không quay lại, thản nhiên nói: “Người chuẩn bị đi, rồi lập tức khởi hành hồi cung.”

“Hà?” Liễu Vận Ngưng ngây ra: “Hồi cung?”

— Tại sao lại đột ngột như vậy?

“Xe ngựa đã sẵn sàng, trưa nay sẽ khởi hành!”

Dứt lời, y xoay người, liếc nàng một cái như muốn nói gì đó, nhưng rồi chỉ siết chặt nắm đấm, xoay người bỏ đi.

“Không tìm..... Liễu Uẩn Ninh sao?” Thanh âm của nàng truyền vào tai y, Hiên Viên Kỳ dừng bước không đáp, Liễu Vận Ngưng lại hỏi lại lần nữa: “Không tìm Liễu Uẩn Ninh sao?”

“.....”

“Hay người đã tìm được rồi?”

“Sớm muộn gì rồi nàng cũng trở về thôi!” Bỏ lại lời này xong, y bước đi không hề lưu luyến.

Liễu Vận Ngưng nhìn theo bóng y, định bụng, lần này y thật sự không lưu lại nữa.

Xoa xoa đôi môi đã không còn đau, Liễu Vận Ngưng như vẫn cảm nhận được hơi ấm của y: “Nàng về rồi, chắc ta sẽ được giải thoát nhỉ?”

— Sân khấu vốn được xây nên để dành cho diễn viên, dù cho có cơ hội được biểu diễn song đó cũng chỉ là tạm thời, diễn xong phần mình rồi, cũng phải xuống đài —

Ngày hôm đó, Lưu Dục cứ cảm thấy tâm thần không yên, cứ cảm giác như có chuyện gì đó sắp xảy ra, nhưng cả ngày nay lại chẳng thấy gì, nàng không khỏi hoài nghi bản thân qua đa tâm, hay do gần đây ngủ không an giấc.

Và lúc Lý Nhĩ được Lãnh Thái y đưa về, nàng quá đổi kinh ngạc.

Hỏi rồi mới biết, thì ra Lý Nhĩ đến Thái y viện thăm Lãnh Thái y, lúc thấy y sắc được thì bảo muốn giúp, nhưng rồi lại vụng về làm vỡ nhiều thứ, khiến các Thái y khác lấy làm bất mãn, bảo nàng về thì lại không chịu, bắt đắc dĩ, Lãnh Thái y đành đích thân đưa nàng về.

Nghe Lãnh Hàn Vũ thuật lại xong, Lưu Dục trừng Lý Nhĩ cứ cúi đầu không dám giương mắt nhìn mình, cảm tạ Lãnh Hàn Vũ: “Đã phiền Lãnh Thái y phải đưa Lý Nhĩ về rồi, đợi sau khi nương nường về nô tỳ sẽ bẩm báo lại với người, bảo nương nường đích thân đến cảm tạ Lãnh Thái y. Lưu Dục trước hết xin thay mặt nương nường cảm tạ Lãnh Thái y. Lý Nhĩ đã làm phiền Lãnh Thái y nhiều.”

“Người nói quá lời, chẳng qua cũng chỉ tiện đường thôi, huống hồ, tính tình Lý Nhĩ ta cũng rất rõ, hà tất phải nói lại chuyện này với nương nường.”

“Không, nương nường đã thường xuyên dặn chúng ta, làm người là phải biết ơn, mời Lãnh Thái y vào trong uống chén trà, nương nường đã dặn nếu Lãnh Thái y có đến chơi phải dùng ”Thiết Quan Âm” chiêu đãi người, nương nường nói đây là loại trà mà người thích nhất.”

“Có thật nàng đã dặn người như vậy?” Y hỏi mà lòng chờ mong, Lưu Dục như nhìn thấu ý nghĩ của người khác, nói: “Đúng vậy, nương nường từng nói người là sư huynh của nương nường, dặn chúng nô tỳ phải chiêu đãi người cho thật tốt.”

“Là vậy sao!” Khó che giấu được sự thất vọng trong mắt, Lãnh Hàn Vũ miễn cưỡng cười cười, hỏi: “Nương nường có nói khi nào người trở về không?”

Thấy y như vậy, Lưu Dục cũng có chút không đành lòng, nhưng chỉ có cắt đứt ý niệm này trong đầu y, mới tốt hơn cho nương nường: “Nương nường không nói gì cả, Lãnh Thái y có việc muốn tìm nương nường?”

“Không, chỉ hỏi vậy thôi.” Y đáp, nhìn về phía Lý Nhĩ: “Một khi đã vậy, ta đây cáo từ trước, Lý Nhĩ, sau này đừng hành động hấp tấp như vậy nữa, Hoàng cung không giống phủ Thừa tướng, có sai cũng sẽ không ai nương tay đâu.”

“Biết rồi ạ!” Lý Nhĩ biau môi, bộ dạng không cam lòng, lẩm ba lẩm bẩm: “Lý Nhĩ chỉ muốn gặp Lãnh Thiểu gia thôi mà!”

“Lý Nhĩ!”

Thanh âm nghiêm khắc của Lưu Dục khiến nàng rụt cổ, ngậm miệng không dám nói gì nữa.

Lãnh Hàn Vũ thấy vậy không khỏi bật cười.

— Hiếm thấy ai trị được nha đầu tinh quái này.

“Cáo từ!” Y chấp tay với nàng, rồi xoay người rời đi.

“Lãnh Thái y đi thông thả!”

“Lãnh Thiếu gia, rảnh rồi nhớ đến thăm Lý Nhĩ nhé!”

Thanh âm phía sau càng lúc càng xa, bước chân Lãnh Hàn Vũ chậm lại, nụ cười nơi môi dần phai nhạt, sự cay đắng thoáng hiện trong mắt y.

— Tỳ nữ tên Lưu Dục kia chắc cũng đã nhìn ra rồi nhỉ? Không hay rồi, ngay đến cả một tỳ nữ nhỏ nhen nhiều mà cũng nhìn ra.

Nhưng y cũng đâu hy vọng xa vời điều gì, chỉ cần có thể được như bây giờ, bảo vệ tốt cho nàng đã đủ rồi, y hy vọng nàng được hạnh phúc, chỉ cần nàng hạnh phúc là đủ rồi, cho dù hạnh phúc của nàng, không phải do y mang lại.

98. Chương 97

Tới giờ đăng đèn, bỗng tin bệ hạ hồi cung truyền đến, lúc ấy Lưu Dục đang dọn dẹp tẩm cung, nghe thấy tin ấy, nàng sững sờ, sau khi lấy lại tinh thần thì đã vội vàng vàng đứng chờ trước cửa Liễu uyển, nhưng đợi rất lâu vẫn không thấy bóng Liễu Vận Ngưng.

Lý Nhĩ đứng bên cạnh nàng ảo não nói: “Có lẽ vì nương nương vừa mới về, đích thân thỉnh an Thái hậu cũng không chừng.”

Nghe vậy, Lưu Dục mới giật mình phát hiện bản thân đã quá nôn nóng, lập tức trở lại tẩm cung, dọn dẹp hết tất cả mọi người trên dưới, trong ngoài Liễu uyển quét tước dọn dẹp lại lần nữa.

Liễu uyển đang yên tĩnh bỗng trở nên náo nhiệt lạ thường, xách nước rồi xách nước, lau rồi lại lau, rất nhanh sau, cả Liễu uyển trở nên sáng sủa hẳn lên.

Lưu Dục dẫn đầu, mọi người cung kính đứng trước cửa Liễu uyển, chờ chủ tử của các nàng trở về.

Đợi cho đến nửa khuya, mới thấy chủ tử của các nàng khoan thai bước vào.

Người phản ứng đầu tiên là Lý Nhĩ, nàng hoan hô một tiếng rồi bỏ nhào về phía Liễu Vận Ngưng: “Nương nương, rốt cục người cũng đã về rồi, Lý Nhĩ nhớ người lắm đó!”

Liễu Vận Ngưng lùi lại vài bước, vẫn giữ nụ cười tươi trên môi, giang tay ôm lấy Lý Nhĩ, nói: “Ta cũng rất nhớ các người.”

“Nương nương.....”

Liễu Vận Ngưng ngẩng đầu, Lưu Dục lẳng lặng đứng đó, khóe mắt hoe đỏ, Lưu Dục nhìn nàng hồi lâu, hình như cũng có rất nhiều điều muốn nói, song chỉ mỉm cười: “Nương nương, hoan nghênh người trở về!”

“Ừ!” Gật gật đầu, khóe mắt Liễu Vận Ngưng cũng hoe đỏ, nàng xoay người, nói: “Vào trong thôi, bên ngoài lạnh lắm!”

Mọi người trở vào trong, trong tẩm cung đã châm sẵn bếp sưởi, cả trong lẫn ngoài, quả thực như hai thế giới trái ngược nhau.

Khi không có Liễu Vận Ngưng ở, Liễu uyển quanh quệ vô cùng, nay lại náo nhiệt lạ thường, Lưu Dục sai Lý Nhĩ đi châm trà, Liễu Vận Ngưng quan sát tẩm cung sau hơn một tháng qua, thấy ở đây vẫn vật không có gì thay đổi, lòng liền nổi song.

Nàng rời đi cũng khá lâu rồi, thế mà Liễu uyển không hề thay đổi một chút nào, ngay cả vị trí đồ đạc cũng chẳng hề xê xích.

Đang quan sát, bỗng nghe một tiếng ‘rầm’, tấm cung lẳng xuống, Liễu Vận Ngưng nhìn về phía phát ra tiếng động, một tiểu thái giám với sắc mặt trắng bệch đang đứng ở đó, thấy Liễu Vận Ngưng nhìn hấn, hấn liền quỳ xuống, vẻ mặt bối rối: “Nương nương thứ tội, nương nương thứ tội.” Vừa nói vừa dập đầu.

Nhìn những mảnh vỡ trên mặt đất, Liễu Vận Ngưng không nói gì, chỉ nghe tiếng quát nghiêm khắc của Lưu Dục: “Nô tài to gan, dám quấy nhiễu nương nương?”

Tiểu thái giám nghe xong, liên tục dập đầu, khóc lóc: “Nô tài đáng chết, nô tài đáng chết!”

Liễu Vận Ngưng chau mày, thấy trán tiểu thái giám chảy máu, vội la lên: “Mau đứng lên đi, bổn cung không trách người!”

“Không được!” Lưu Dục can ngăn: “Nếu không nghiêm khắc quản chế, ngày sau sao nương nương có thể khiến mọi người tin phục được chứ?”

“Lưu Dục tỷ nói phải lắm, nô tài đáng chết, xin nương nương hãy trách phạt!” Tiểu thái giám lại ra sức dập đầu, khiến Liễu Vận Ngưng nhăn mặt.

“Vậy bổn cung liền phạt người phải thu dọn sạch sẽ những mảnh vỡ trên mặt đất, nếu làm không xong sẽ bị phạt nặng!”

“Nương nương từ bi, nô tài lĩnh phạt!” Dứt lời, tiểu thái giám nặng nề dập đầu.

“Được rồi, đứng dậy đi!”

“Tạ nương nương!” Tiểu thái giám lại dập đầu cái nữa rồi mới đứng lên, trộm quan sát sắc mặt Liễu Vận Ngưng, thấy nàng không giận, mới dám a dua nịnh hót: “Nương nương đúng là Quan Âm Bồ Tát chuyển thế, tâm địa từ bi!”

Liễu Vận Ngưng sững sờ, bật cười: “Người tên gì?” Trong Liễu uyển có một người thú vị như vậy, sao trước nay nàng lại không biết nhỉ?

“Nô tài tên Lịch Hỷ, lúc trước là người của phòng giặt giũ, năm nay mười sáu, nhà ở Hoàng Châu, song thân đã mất, có một đệ đệ, nhưng không còn liên lạc, còn có.....”

“Dừng dừng dừng!” Lý Nhĩ bưng trà vào nghe không lọt tai, hô dừng, buông chén trà trong tay, hai tay chống nạnh, nói: “Tiểu thái giám người đó, nương nương chỉ hỏi người tên gì, đâu có tính điều tra thân thế của người!”

“Nương nương đã hỏi, nô tài đương nhiên phải nói cho hết!” Lịch Hỷ trả lời hợp tình hợp lý.

“Được rồi, dừng cãi nhau nữa.” Liễu Vận Ngưng bật cười: “Các người ai cũng có lý cả.” Đã lâu rồi nàng không được vui như vậy.

Nhịn không được, nàng cười rạng rỡ, làm ai trong phòng cũng đứng ngây ra.

Liễu Vận Ngưng thấy vậy, không khỏi hỏi: “Sao thế?” Trong mắt xuất hiện ý cười.

Các nàng nhìn nhau hồi lâu, Lịch Hỷ mới buông lời: “Nương nương cười lên thật đẹp!” Hấn nghĩ nghĩ, tiếp lời: “Cứ như thiên nữ hạ phàm vậy!”

Liễu Vận Ngưng bật cười, nói: “Không phải vừa bảo ta giống Quan Âm Bồ Tát sao? Sao giờ lại thành thiên nữ hạ phàm rồi?”

Lịch Hỷ vội biện giải: “Ở trong lòng nô tài, nương nương đều giống Quan Âm Bồ Tát lẫn thiên nữ!”

Liễu Vận Ngưng nhìn hấn, bất đắc dĩ nói: “Ban nãy bổn cung còn cảm thấy người là một người thành thật, không ngờ người lại biết vuốt mông ngựa đến vậy.”

Lịch Hỷ vui vẻ nói: “Tạ nương nương khích lệ!”

Lý Nhĩ nhìn lên trần phòng với vẻ khinh thường.

— Cái đồ ngựa!

Lưu Dục kinh ngạc nhìn chăm chăm Liễu Vận Ngưng hồi lâu, thấy nàng cứ cười mãi, tựa như đang có chuyện gì vui lắm.

Liễu Vận Ngưng nâng mắt, nhìn thẳng vào ánh mắt nghi hoặc của Lưu Dục, hơi ngáy ra, giây tiếp theo, đã lại nở nụ cười vui sướng tận đáy lòng.

Kiểm chế nổi nghi ngờ, Lưu Dục đuổi khéo tất cả ra ngoài, đợi đến khi chỉ còn lại hai người, nàng hỏi Liễu Vận Ngưng: “Nương nương, có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?”

Liễu Vận Ngưng nhìn nàng, cười cười, hồi lâu mới đáp: “Có lẽ ở chỗ chúng ta, sẽ có thêm một người nữa.”

99. Chương 98

Tiếng ‘choang’ giòn giã vang lên, Lưu Dục lỡ tay làm rơi bình hoa đang lau dở xuống đất làm phát ra tiếng động lớn, tỳ nữ đang dọn dẹp xung quanh chạy lại, thân thiết hỏi han: “Lưu Dục tỷ, có bị thương không?”

Lưu Dục hoàn hồn, đối diện với sự thăm hỏi ân cần của mọi người, nàng cười thản nhiên, cúi người thu dọn mảnh bình vỡ, nói: “Không sao, các người lo làm việc của mình đi, không cần để ý đến ta!”

Lý Nhĩ cầm lấy khăn lau, cũng chạy tới xem, nghi hoặc hỏi: “Lưu Dục tỷ, sao hôm nay tỷ lại lơ đãng thế?”

Bàn tay đang dọn dẹp của Lưu Dục khựng lại, rồi lại làm tiếp như không có chuyện gì xảy ra, đứng thẳng dậy, nói: “Ta đi vứt mấy cái này đây!”

Thanh âm Lý Nhĩ từ phía sau truyền đến: “Lưu Dục tỷ, nếu tỷ thấy không thoải mái, hãy đi nghỉ đi, ở đây đã có chúng ta lo rồi!”

“Ừm!” Nàng gật đầu, xem như đã trả lời.

Ra khỏi điện, việc nghênh đón gió lạnh đã khiến làn da vốn đã quen với không khí ẩm áp trong tấm cung ửng đỏ, cũng khiến nàng giật mình.

“Có lẽ ở chỗ chúng ta, sẽ có thêm một người nữa!”

Nhớ đến nụ cười thản nhiên đầy thỏa mãn của Liễu Vận Ngưng, nàng vẫn không thể nào hiểu nổi Liễu Vận Ngưng nói sẽ có thêm một người nữa là ý gì.

Chẳng lẽ sẽ có người đến Liễu uyển? Nhưng tại sao nương nương thoát trông rất vui vẻ? Cũng như rất thỏa mãn?

Gặp người dân gân cốt, đúng lúc thấy Liễu Vận Ngưng đứng trong viện, nàng đang đùa nghịch với được thảo.

“Nương nương—”

Liễu Vận Ngưng xoay người, nhìn Lưu Dục cười cười, vui vẻ nói: “Nào, xem giúp ta đóa hoa màu trắng này khác đóa hoa màu tím kia ở chỗ nào?”

Lưu Dục nhìn hai đóa hoa trong tay nàng, nói: “Ngoại trừ màu sắc ra, thì không có gì khác biệt.”

“Ha ha!” Liễu Vận Ngưng cười vui: “Đúng vậy.” Dứt lời lại quay lưng đùa nghịch với được thảo.

Lưu Dục cảm thấy khó hiểu: “Tại sao lại đúng?”

“Loài hoa này tên ‘Nghênh Phong’, là một loại được liệu rất quý, hơn nữa thể nhân cũng chỉ được thấy mỗi sắc tím của nó, nó có tác dụng rất lớn, có thể giải độc cũng có thể chế độc, làm bổ được cũng có hiệu quả rất tốt, và trong y thư cũng có nói, hoa này còn có màu trắng, hoa màu trắng có ích hơn hoa màu tím, nó là nguyên liệu không thể thiếu cho ‘Vong Xuyên’, ta chưa từng thấy ‘Nghênh Phong’ màu trắng, nhưng vừa nãy ta lại phát hiện ra ‘Nghênh Phong’ trắng lại được trồng trong viện, ta còn tưởng mình nhìn lầm!” Lời nàng nói không giấu được vui sướng, Lưu Dục biết, đó là niềm hạnh phúc tận đáy lòng nàng.

Thấy nàng vui vẻ như vậy, Lưu Dục cũng vui lây, dù nàng không hiểu gì về dược lý, nhưng vẫn hỏi: “Nương nương, ‘Vong Xuyên’ là cái gì?” Tên gì nghe lạ vậy?

“A! Chắc là người không biết, ‘Vong Xuyên’ là một loại dược có thể làm người khác mất đi ký ức, ưm—” Nàng nghiêng đầu nghĩ ngợi, tiếp lời: “Không khác với Mạnh Bà Thang* là mấy!” (*Mạnh Bà Thang: đây là chén dược mà bất kỳ ai trước khi muốn đầu thai cũng phải uống để quên hết chuyện kiếp trước)

“Mạnh Bà Thang?” Lưu Dục nghi hoặc nhìn nàng: “Đang êm đẹp, tại sao phải xóa ký ức của người khác?”

Bàn tay đang nghịch hoa dừng lại, Liễu Vận Ngưng đưa lưng về phía nàng, buông mắt: “Nếu một người nhớ lại chuyện trước đây mà chỉ có đau khổ, có lẽ, quên đi sẽ là cách tốt nhất.”

Lưu Dục cả kinh: “Nương nương.....”

— Nương nương là đang nói chính người sao?

Như nhìn thấu suy nghĩ của Lưu Dục, Liễu Vận Ngưng tiếp tục nghịch hoa, khẽ mỉm cười: “Đừng sợ, Lưu Dục, người đó không phải ta đâu, ta hiện tại—” Nàng ngẩng mặt, hứng ánh nắng hừng đông ấm áp, một vầng hào quang tỏa sáng xung quanh nàng: “Ông trời đã tặng ta một món quà rất quan trọng!”

Lưu Dục ngây người, hồi lâu mới dời mắt, nói: “Nương nương vừa nói cái gì?”

“A, không có gì!” Nàng lắc lắc đầu: “Người bạn thì cứ đi đi, không phải lo cho ta.”

“Dạ, nương nương.”

Tiếng bước chân xa dần, Liễu Vận Ngưng đứng thẳng dậy, xoa xoa bụng, mỉm cười thỏa mãn.

— Ở đây, đang nuôi dưỡng một sinh mệnh mới!

Nàng học y, lúc xuất hiện triệu chứng, cũng đôi chút nghi ngờ, khi nàng tự bắt mạch ình, mới biết thì ra nàng đã đoán đúng.

Lúc đầu, nàng cũng không vui vẻ gì, cứ nghĩ thai nhi này đến không đúng lúc, Hiên Viên Kỳ cũng không thích nàng, dù nàng mang thai con của y, mọi chuyện càng trở nên phức tạp, nhưng rồi nàng đã nghĩ thông

Hiên Viên Kỳ từng nói, y đã tìm được tung tích Liễu Uẩn Nịnh, nói vậy, Liễu Uẩn Nịnh sẽ sớm trở về, đến lúc đó, Hiên Viên Kỳ vốn không biết có đứa con này, và nàng, có thể cao chạy xa bay cùng con của mình.

Tuy giờ hãy còn sớm, hãy còn chưa rõ, nhưng nàng hy vọng là một nữ nhi, sau đó có thể đưa nó đến một thôn trang hẻo lánh, dạy nó đọc sách, chỉ có cuộc sống đơn giản của hai mẫu tử, đợi nó trưởng thành, nó sẽ yêu một nam nhân tốt, sau đó gả cho y, rồi sống cuộc sống hạnh phúc của riêng hai đứa nó.

Nếu được vậy thì tốt! Chuyện nàng không làm được, để nữ nhi thay nàng hoàn thành, thật tốt!

Nghĩ đến đây, nàng không khỏi mỉm cười thần nhiên, ánh dương chiếu xuống mặt nàng, hào quang chói mắt tỏa ra từ người nàng.

Im hơi lặng tiếng, thanh âm của Hiên Viên Kỳ bất thành linh từ sau lưng truyền đến: “Người đang nghĩ gì vậy?”

100. Chương 99

Nghĩ đến đây, nàng không khỏi mỉm cười thần nhiên, ánh dương chiếu xuống mặt nàng, hào quang chói mắt tỏa ra từ người nàng.

Im hơi lặng tiếng, thanh âm của Hiên Viên Kỳ bất thành linh từ sau lưng truyền đến: “Người đang nghĩ gì vậy?”

Hơi thở ấm áp phả vào tai nàng, nóng nóng, ngứa ngứa, Liễu Vận Ngưng không khỏi quay đầu, đáp: “Thần thiếp đang nghĩ không biết bệ hạ khi nào mới đến.”

“Hửm?” Hiên Viên Kỳ cười tà, khê ôm eo nàng, nói: “Chẳng lẽ mới một ngày không gặp, ái phi đã mau nhớ trẫm?”

Thái độ của Hiên Viên Kỳ tự dưng thay đổi khiến Liễu Vận Ngưng có hơi nghi ngờ, nàng nhìn Hiên Viên Kỳ, thầm nghĩ tại sao y lại có thái độ như vậy.

Trước kia y luôn dùng vẻ mặt khó dò nhìn nàng, nhưng sao sau khi hồi cung dùng một cái liền thay đổi?

Tựa như —

Nàng chau mày nghĩ ngợi.

Tựa như y đang rất sủng ái nàng vậy.

Tại sao chứ?

Nhưng mặc kệ lý do gì khiến Hiên Viên Kỳ lại thay đổi thái độ đối với nàng, nàng không có hứng đi tìm hiểu, lại càng không muốn biết.

“Bệ hạ cứ đùa.” Giấu toàn bộ biểu cảm, nàng mỉm cười, xoay người né tránh sự thân mật của y, liếc y, nói: “Thần thiếp chỉ hy vọng bệ hạ sẽ cho thiếp một thứ mà thôi.”

“Cho người một thứ?” Y chau mày hứng thú, hỏi: “Chỉ là ái phi chưa bao giờ mở lời xin trẫm thứ gì! Không biết—” Y duỗi tay, kéo nàng vào lòng, siết chặt vòng tay: “Ái phi muốn xin trẫm cái gì vậy?”

“Khiến bệ hạ cười chê, thần thiếp muốn xin bệ hạ một chữ mà thôi!”

“Một chữ?”

“Đúng vậy, một chữ!”

“Tại sao?”

“Bệ hạ không muốn cho?”

“Không phải, chỉ đang tò mò không biết ái phi muốn để làm gì?”

“.....” Nàng chỉ cười không nói, thoát khỏi cái ôm của y, nâng đóa hoa vừa mới hái lên: “Nếu bệ hạ đã không muốn cho, vậy.....” Nàng lại mỉm cười: “Xin thứ cho thần thiếp có việc phải cáo từ trước.”

Con à, mẫu thân đã cho cha con cơ hội, đáng tiếc người lại không đồng ý đặt tên cho con! Có lẽ, hai người chúng ta phải sống nương tựa lẫn nhau rồi!

Nghĩ vậy, nàng mỉm cười thỏa mãn, giờ phút này, nàng chưa bao giờ cảm thấy hạnh phúc đến vậy, chưa bao giờ thỏa mãn đến vậy, tâm tình nhẹ hẫng như đám mây phiêu du trên bầu trời.

Giờ phút này, nàng rất hạnh phúc, rất hạnh phúc!

Nhìn bóng nàng rời đi, Hiên Viên Kỳ chau mày.

Rốt cục là không giống ở chỗ nào? Tại sao vài ngày trở lại đây nàng như trở thành một người khác? Trước kia dù nàng có cười, nhưng y liếc mắt một cái cũng biết nàng đang diễn kịch, còn hiện giờ, y không tài nào nhìn ra được nàng đang diễn kịch ở chỗ nào, tựa hồ nàng thật sự rất vui vẻ.

Chớp chớp mắt, đợi một lúc, y chậm chậm cất bước, rất nhanh sau, bóng Liễu Vận Ngưng xuất hiện ở phía trước, nàng đang cầm một đóa hoa màu tím, chậm rãi bước về phía trước, quẹo qua hành lang, nàng nghiêng người, theo góc nhìn của y, có thể thấy được nàng đang mỉm cười thản nhiên, thật đậm thật nhạt, nhưng nụ cười ấy, như chiếm được hạnh phúc của cả thế gian này.

Y lại nhất thời thất thần. Chỉ vì y, chưa bao giờ được thấy nàng cười tươi đến vậy.

Thứ y thấy, vẫn đều là sự dịu dàng, lãnh đạm như chiếc mặt nạ cười che giấu thế giới nội tâm của nàng.

Lòng bỗng cảm thấy mất mát.

Nàng cười tươi như vậy, nhưng lại không phải vì y mà cười.

Vậy hiện giờ người nàng đang suy nghĩ đến là ai? Là nam tử đã xuất hiện trong khách điểm kia? Hay là nam tử đang đưa nàng về ‘Sở Vân Hiên’ ngày đó?

Ý nghĩ này bỗng khiến y đổ kỵ đến phát cuồng, siết chặt nắm đấm, kiềm chế bản thân không phải giáng một quyền lên cột đình. Sau đó kỵ, đó là sự phẫn nộ kinh người —

Nữ nhân của Hiên Viên Kỳ y, sao trong lòng lại có thể nghĩ đến người khác!

Dù nàng chỉ là thể thân, dù nàng không có ý nghĩa gì đặc biệt với y, nhưng nếu đã là nữ nhân của Hiên Viên Kỳ y, sao lại có thể nhớ nhung kẻ khác!

Sao có thể thế được!

Sắc mặt trở nên âm trầm, hai tay buông thõng bên người siết chặt đến độ gân xanh nổi lên. Nhưng một lúc sau, nó lại chậm rãi thả lỏng, đáy mắt thì xuất hiện sự phức tạp không nói nên lời.

Y vừa nhớ lại chuyện buổi tối hôm ấy, cùng với ánh mắt tràn ngập bi thương đó của nàng, còn có lời nói đầy nỗi bi ai: “Cái ta muốn, là trọn đời trọn kiếp, cùng ta thành đôi.....”

“Nhưng người, vĩnh viễn không có cách nào cho ta.....”

Đáy lòng bỗng run lên, đôi mắt lạnh lùng của y xuất hiện vằn đỏ.

Tại sao khi nghĩ đến câu nói đầy bi thương ấy của nàng, lòng y lại khó chịu không nói nổi thành lời? Và tại sao khi nhớ đến ánh mắt đầy bi thương đó, lòng y lại quặn đau?

Chuyện này, rốt cục là sao?

Nheo mắt, sự hoang mang lưu chuyển trong mắt y, y lẳng lặng nhìn bóng hình mảnh mai ấy, nó càng lúc càng xa, càng lúc càng xa, rồi khuất dần sau những ngã rẽ.

Đáy lòng y bỗng hoảng hốt, tựa như, từ đây về sau nàng sẽ biến mất khỏi cuộc đời y.

Một thoáng kinh ngạc, không kiềm được sải bước về phía trước, cơn gió lạnh ghé ngang qua, y hoàn hồn, thầm nghĩ bản thân sao thật nực cười.

Vĩnh viễn giam cầm Liễu Vận Ngưng ở bên cạnh y, ai cũng đừng mong cướp nàng đi!

Nhưng giờ phút này y lại cảm thấy hoang mang.

Y đã tìm được tung tích Liễu Uẩn Nịnh, nhưng sao y lại không muốn buông tha Liễu Vận Ngưng? Tại sao càng nghe nàng nói muốn rời đi, càng không khống chế được sự tức giận của chính mình?

Cúi đầu nhìn đôi bàn tay đang siết chặt thành nắm đấm của mình, lần đầu tiên trong cuộc đời, y cảm thấy bối rối.

101. Chương 100

Cúi đầu nhìn đôi bàn tay đang siết chặt thành nắm đấm của mình, lần đầu tiên trong cuộc đời, y cảm thấy bối rối.

Không gian yên tĩnh khe khẽ dao động, Hiên Viên Kỳ thay đổi sắc mặt, giấu đi tất cả cảm xúc.

“Chủ tử!”

Im hơi lặng tiếng, một thanh âm như truyền đến từ cõi hư vô nào đó, nhưng bốn phía xung quanh Hiên Viên Kỳ lại không có một bóng người.

“Thám tử hồi báo, Nhị Hoàng tử của Lân quốc đã đến sát biên giới nước ta, nếu không có gì thay đổi, thì sau hơn hai tháng nữa sẽ đến Đế Kinh!”

“Là Nhị Hoàng tử của Lân quốc?”

“Đúng vậy! Ngoài ra còn có Bát công chúa, họ dự định lập mối liên hôn giữa hai quốc!”

“Liên hôn?”

“Đúng vậy! Hình như Lân quốc đã chuẩn bị của hồi môn xong cả rồi, chỉ còn chờ bệ hạ vuốt cằm đồng ý.”

“Hừ! Một kế hoạch không tồi!” Hiên Viên Kỳ hừ lạnh, xoay người, nhìn về phía Hắc y nhân không biết đã bước ra từ lúc nào: “Gần đây Liễu Thừa tướng có động tĩnh gì không?”

“Ngoại trừ thượng triều ra, Liễu Thừa tướng không hề ra khỏi phủ nửa bước, cũng không có hành động gì khác thường.”

“Tiếp tục theo dõi lão, nếu có động tĩnh nhỏ nào thì phải lập tức hồi bẩm!”

“Dạ, chủ tử!”

“Còn nữa, chuyện Lận Vương xuống GiangNam cứu tế thế nào rồi?”

“Tháng trước Lận Vương đã đến nơi, điều tra cẩn thận rồi một lưới bắt hết những quan viên có liên can, tình hình cứu tế cũng đã ổn định, hiện giờ đang trên đường trở về.”

Nghe vậy, ánh mắt thoáng hiện sự hài lòng, nhưng rất nhanh lại vụt tắt, vẻ mặt y trầm tĩnh như nước, nói: “Cưỡi khoái mã từ GiangNam đến Đế Kinh mất không đến nửa tháng, dùng bò câu nhả, bảo nó trong vòng nửa tháng phải đến Đế Kinh!”

“Dạ, chủ tử!”

“Lui xuống đi!”

Tiếng gió vi vút, yên lặng, Hắc y nhân đứng sau lưng Hiên Viên Kỳ đã không thấy bóng dáng đâu nữa, lúc đến cũng như lúc đi, không để lại chút dấu vết nào.

Lặng lặng đứng đó, dời mắt nhìn về phía Liễu Vận Ngưng đã rời đi, rất lâu, rất lâu sau, Hiên Viên Kỳ xoay người bỏ đi —

Liễu Vận Ngưng cầm đóa hoa bước vào gian phòng nhỏ trong Liễu uyển.

Buông đóa hoa trong tay xuống, Liễu Vận Ngưng lấy bình sứ bên cạnh, lắc lắc rồi nhỏ một giọt xuống đóa hoa, rất nhanh sau, đóa hoa tím từ từ héo úa, sắc tím chuyển dần sang đen trông rất quỷ dị.

Nhưng Liễu Vận Ngưng lại cười cười hài lòng, cầm đóa hoa vào bình rồi bước đến bên cửa sổ, đẩy bật cửa, ánh dương nhu hòa chiếu sáng căn phòng nhỏ u tối.

Đang định đặt bình hoa xuống bậu cửa sổ, bỗng một khuôn mặt dơ bẩn dí sát vào mặt nàng, nàng kinh hãi, nhẹn không được la lên, lùi về sau vài bước, bình hoa rớt xuống đất, đóa hoa bị biến dạng rơi ra.

Khuôn mặt dơ bẩn đó bối rối, tò mò nhìn phản ứng của Liễu Vận Ngưng, không nói gì.

Lúc này Liễu Vận Ngưng mới nhìn rõ, là một tiểu hài tử khoảng ba, bốn tuổi nhưng người ngợm bản thủ, nó leo lên ngồi trên bậu cửa sổ mà Liễu Vận Ngưng thường dùng để phơi được, bối rối nhìn nàng.

— Tiểu hài tử này ở đâu ra vậy?

Liễu Vận Ngưng nghi vấn.

“Con là người của cung nào vậy?” Ở trong Hoàng cung, ngoại trừ con của Hoàng Đế ra thì không còn tiểu hài tử nào khác, vậy tiểu hài tử này chắc chắn là con của vị phi tử nào đó, không biết nó đến chỗ nàng làm gì nhỉ?

Nhưng tại sao trông hài tử này lại bẩn quá vậy? Nếu là Hoàng tử thì trông phải khác chứ?

“Tại sao lại biến đóa hoa xinh đẹp thành như vậy?” Nghe nội dung câu hỏi chắc hẳn ai cũng nghĩ tiểu hài tử này đang chất vấn Liễu Vận Ngưng, nhưng chỉ có Liễu Vận Ngưng khi nhìn về mặt nó mới biết, nó chỉ đang tò mò mà thôi, tuy nhiên nó lại chau mày, ra vẻ khó hiểu.

“Để điều chế được.” Cười cười ôn hòa, Liễu Vận Ngưng cúi xuống thu gom mảnh bình vỡ, tiểu hài tử nghiêng đầu nhìn nàng: “Tại sao lại phải điều chế được? Người là nương nương, chẳng phải nương nương không phải làm gì sao?”

Liễu Vận Ngưng nghe vậy liền cười: “Đây chỉ là sở thích cá nhân, con là người của cung nào? Ta gọi người đưa con về nhé?”

“Không về đâu!” Tiểu hài tử rất nghiêm túc: “Trở về họ sẽ lại ăn hiếp con.”

“Ăn hiếp con?”

“Dạ!” Tiểu hài tử gật đầu chắc nịch: “Chỉ có trốn, họ mới không tìm thấy con, như vậy con mới không bị họ ăn hiếp!” Nói rồi tiểu hài tử bỗng biến sắc, nhìn nàng đề phòng: “Không phải người muốn cáo trạng lại đây chứ?”

Liễu Vận Ngưng nhướn mày: “Người ăn hiếp con là ai?” Tại sao mới tí tuổi đã đề phòng người khác đến thế?

Tiểu hài tử chỉ nhìn nàng đề phòng, không nói gì, hồi lâu, bỗng xoay người, không đợi Liễu Vận Ngưng phản ứng đã nhảy phốc xuống đất, chạy biến đi mất

102. Chương 101

Liễu Vận Ngưng nhướn mày: “Người ăn hiếp con là ai?” Tại sao mới tí tuổi đã đề phòng người khác đến thế?

Tiểu hài tử chỉ nhìn nàng đề phòng, không nói gì, hồi lâu, bỗng xoay người, không đợi Liễu Vận Ngưng phản ứng đã nhảy phốc xuống đất, chạy biến đi mất —

Tiểu hài tử lên đi rất nhanh, chớp mắt Liễu Vận Ngưng đã không thấy bóng dáng nó đâu nữa.

— Chắc là con của một vị phi tử không được sủng!

Nghĩ vậy, nàng không kiềm được xoa bụng.

— Nếu con của nàng sinh ra tại Hoàng cung này, có lẽ sẽ có số phận giống vậy?

“Nương nương, nương nương—” Thanh âm của Lý Nhĩ từ xa truyền đến, rõ ràng lần gọi đầu nghe có vẻ xa xôi, nhưng lần gọi thứ hai vừa dứt, nàng đã đứng trước cửa: “Nương nương, Vân phi đến!”

“Vân phi?”

— Hai ta cũng có thân thiết đâu, tại sao Vân phi lại đến tìm ta?

Buông những mảnh bình vỡ xuống, Liễu Vận Ngưng rửa tay rồi bước ra: “Lý Nhĩ, người dọn dẹp chỗ này giúp ta, ta ra tiếp nàng!”

“Dạ!” Dù sao cũng đã ở cạnh Liễu Vận Ngưng một thời gian khá lâu, những loại dược liệu bên trong nàng cũng có biết chút chút.

Nghe Lý Nhĩ trả lời xong, Liễu Vận Ngưng mới yên tâm cất bước.

“Vân phi tốt thật đó!” Nhìn theo bóng Liễu Vận Ngưng, Lý Nhĩ thì thào: “Chẳng có ai đến thăm nương nương, duy chỉ có nàng là có tâm! Một số người trong cung đúng là xấu tính, chỉ biết cậy thế hiếp người, đặc biệt là ả Đào phi gì đó, ỷ được bệ hạ sủng ái, lúc nào cũng vênh vênh vào vào! Hừ! Chờ đến khi nương

nương được sủng ái, sớm muộn gì các nàng cũng đẹp mặt!” Dứt lời liền nổi cơn bất bình, dờ mắt, nhìn thấy đóa hoa héo kỳ dị nằm trên mặt đất, Lý Nhĩ cúi người sững sốt: “Sao đóa hoa này lại biến thành như vậy?”

Nương nương thật là, lúc nào cũng chế tạo mấy thứ quái đản!

Lúc Liễu Vận Ngưng ra đến sảnh, Vân phi đang ngồi uống trà, thị nữ Thái Nhi và Lưu Dục thì đứng bên cạnh hầu hạ, thấy Liễu Vận Ngưng đến, Thái Nhi khom người: “Nô tỳ bái kiến Liễu phi nương nương.”

“Không cần đa lễ!” Liễu Vận Ngưng nói.

“Đã lâu không gặp, muội muội vẫn khỏe chứ?” Vân phi buông chén trà trong tay xuống, đứng dậy cười nói.

“Tỷ tỷ có lòng, muội muội vẫn khỏe!” Liễu Vận Ngưng cũng mỉm cười đáp lại: “Không biết tỷ tỷ đến Liễu uyển là có chuyện gì quan trọng à?”

“Ha ha!” Vân phi che miệng cười cười: “Cũng chẳng có chuyện gì quan trọng, chẳng qua muội muội vừa về, đường xá xa xôi, không biết muội muội có khỏe không, tỷ tỷ tới thăm chút thôi, làm gì có chuyện gì quan trọng!”

“Tạ tỷ tỷ quan tâm, muội muội không sao!” Liễu Vận Ngưng khom người hành lễ.

Vân phi nhìn Liễu Vận Ngưng, ngập ngừng do dự: “Muội muội, có một chuyện tỷ tỷ không biết có nên nói hay không.....”

Liễu Vận Ngưng đương nhiên Vân phi hôm nay đến chắc chắn là có chuyện gì đó đã phát sinh, liền nói: “Tỷ tỷ có gì cứ nói, muội muội nghe đây.”

“Ai, thật ra không biết là ai đã đồn.....” Vân phi mang vẻ mặt khó xử: “Hiện giờ trong cung đâu đâu cũng đồn, quan hệ giữa muội muội và Lân Thái y trong Thái y viện không bình thường, tỷ tỷ nói vậy không có nghĩa là tin lời đồn đãi trong cung, chỉ muốn nhắc nhở muội muội, phải chú ý lời ăn tiếng nói, đừng để kẻ có dã tâm trong cung bắt được, trong cung không giống ngoài cung đâu, cẩn thận vẫn hơn.”

Từ khi nghe hai chữ ‘lời đồn’, Liễu Vận Ngưng đã có dự cảm không lành, nhưng nàng không ngờ lại kéo theo cả sư huynh, trong Liễu uyển ngoại trừ Lưu Dục và Lý Nhĩ ra thì không ai biết mối quan hệ giữa nàng và sư huynh, rốt cuộc là ai đã nói ra?

Liễu Vận Ngưng dờ mắt nhìn Lưu Dục, khéo thay Lưu Dục cũng đang nhìn nàng, hai người nhìn nhau, Lưu Dục vẫn bình tĩnh như thường, chẳng có vẻ gì là mất tự nhiên.

Thu hồi tầm mắt, Liễu Vận Ngưng đã loại bỏ khả năng Lưu Dục là người nói ra, dù sao Lưu Dục cũng là người tâm tư cẩn mật, không phải người lỗ mãng, vậy chỉ có thể là Lý Nhĩ.

Lý Nhĩ bản tính đơn thuần, có thể đã vô tình nói ra cũng không chừng, người nói vô tình, người nghe có tâm, sau khi nghe xong liền lợi dụng để tung tin vịt.

Có hơi bất đắc dĩ.

Có lẽ Lưu Dục nói đúng, Lý Nhĩ quá đơn thuần, chốn Hoàng cung phức tạp này không thích hợp với nàng, nhưng trong thâm tâm nàng vẫn mong Lý Nhĩ có thể bầu bạn ở bên cạnh.

“Đa tạ lời khuyên của tỷ tỷ, muội muội biết rồi, nhưng thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc*, muội muội không thẹn với lương tâm là được.” (*Thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc: Người thanh cái bóng cũng thanh, chuông kêu đầu đánh bên thành cũng kêu)

“Ừm, muội muội thật là rộng lượng, nghe muội muội nói vậy, tỷ tỷ an tâm.” Vân phi cười cười diêm dâm, vỗ về mu bàn tay Liễu Vận Ngưng: “Chẳng trách có thể thu hút được tâm trí của bệ hạ, cũng không uống bệ hạ đã sủng ái muội muội như vậy.”

“Tỷ tỷ quá khen, sự sủng ái của bậc Đế Vương sao có thể độc chiếm được vĩnh viễn? Có sủng ái đến đâu đi chăng nữa, cũng chỉ là nhất thời thôi!” Liễu Vận Ngưng thần nhiên nói, thu hồi tay.

Nghe những lời nàng nói, Vân phi giật mình: “Suy nghĩ của muội muội, thật là đặc biệt.” Nụ cười tươi trên môi nhạt dần, như đang suy ngẫm gì đó.

“Tỷ tỷ?”

“Hả?” Vân phi hoàn hồn, thấy Liễu Vận Ngưng chăm chú nhìn mình, che giấu sự bi thương trong ánh mắt, khẽ cười: “Muội muội, cũng không còn sớm nữa, tỷ tỷ cáo từ trước.”

“Muội muội tiễn tỷ!”

“Không cần đâu, hay là muội muội mau đi chuẩn bị đi, có lẽ đêm nay bệ hạ sẽ đến đây đấy!” Liễu Vận Ngưng biết tại sao Vân phi lại nói vậy, từ ngày đi Giang Nam về, Hiên Viên Kỳ đêm nào cũng đến Liễu uyển, ngoại trừ ngự thư phòng và Liễu uyển, Hiên Viên Kỳ không hề bước chân vào cung điện của bất kỳ phi tần nào khác.

Đây là ân sủng, thật là ân sủng?

Liễu Vận Ngưng cười cười: “Vậy muội muội không tiễn tỷ tỷ nữa, ngày khác muội muội sẽ đến thăm tỷ!”

“Tỷ tỷ rất hoan nghênh!”

Dứt lời, cùng Thái Nhi khoan thai rời đi.

103. Chương 102

Liễu Vận Ngưng cười cười: “Vậy muội muội không tiễn tỷ tỷ nữa, ngày khác muội muội sẽ đến thăm tỷ!”

“Tỷ tỷ rất hoan nghênh!”

Dứt lời, cùng Thái Nhi khoan thai rời đi.

Đợi đến khi bóng Vân phi khuất dần, Lưu Dục tiến lên một bước, nói: “Nương nương, người tính sao? Cứ mặc lời đồn tiếp tục lan truyền ư?”

“Lưu Dục—” Liễu Vận Ngưng xoay người lại: “Ta đã nói là không sao mà, ‘thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc’, ai nói thế nào thì cũng là chuyện của họ, chỉ cần chúng ta không thẹn với lương tâm là được.”

“Nương nương dạy phải lắm!” Lưu Dục cúi đầu, thấp giọng nói.

Liễu Vận Ngưng trầm mặc, thoáng suy nghĩ sâu xa, vẻ mặt trầm tĩnh nhưng lạnh đậm.

Lưu Dục lẳng lặng nhìn nàng, ánh tà dương chiếu xuống mặt nàng tựa như núi trong mây, không thể thấy rõ.

Bỗng, Lưu Dục hít một hơi, nắm lấy tay nàng: “Nương nương, đừng nghĩ nhiều nữa, bệ hạ sẽ không tin lời đồn vô căn cứ ấy đâu!”

“Ta không nghĩ đến chuyện đó!” Lắc đầu, Liễu Vận Ngưng không hề rút tay lại, cứ mặc Lưu Dục nắm: “Ta đang nghĩ, lần này Vân phi đến, thật sự chỉ đơn giản như vậy thôi sao?”

Lưu Dục nói: “Sự việc trong cung lúc nào cũng phức tạp, ngày đầu tiên tiến cung, nô tỳ cũng đã nói với nương nương rồi, ở trong cung, ngoại trừ chính mình, không thể tin tưởng ai khác, người từng hỏi nô tỳ có đáng tin hay không, lần đó nô tỳ đã trả lời người rồi, nhưng hôm nay, nô tỳ vẫn muốn nói lại một lần nữa, mạng của nô tỳ là của nương nương, khi nào nô tỳ còn sống cũng vẫn là người của nương nương, nhưng nương nương tuyệt đối không thể hoàn toàn tin vào nô tỳ được, bởi lẽ một ngày nào đó, có lẽ sẽ có một người bắt được điểm yếu rồi uy hiếp nô tỳ, nếu người đó bắt nô tỳ bán đứng nương nương, thì sẽ nghĩ ra muôn vàn kế hoạch.”

“Thật vậy sao?” Nàng cười, nói: “Nếu thực sự có ngày đó, ta vẫn sẽ chọn tin người, cho dù người thật sự đã bán đứng ta!”

“Nương nương!” Lưu Dục chau mày, nhìn nàng không đồng ý.

“Trễ rồi, phải đốt đèn thôi!” Nàng cười nói, khẽ rút tay về.

— Lưu Dục, người vĩnh viễn sẽ không thể nào hiểu được, người và Lý Nhĩ đối với ta mà nói, quan trọng đến nhường nào, cuộc đời này, hai người chính là tất cả những gì ta có, nếu thật sự có một ngày hai người bỏ ta mà đi, ta liền trắng tay, đã vậy, ta tình nguyện ngu muội cả đời.

A! Không đúng, có lẽ nàng còn có một người nữa, nàng còn có một người nữa.

Khẽ vỗ về bụng, Liễu Vận Ngưng cười.

Đây là món quà quý giá nhất mà ân trên ban cho nàng.

Cung điện tối mù bùng sáng, Lưu Dục thổi tắt mọi lửa trong tay.

“Nương nương, người muốn tắm rửa trước không?” Mấy ngày gần đây bệ hạ đêm nào cũng đến, Lưu Dục nhìn sắc trời, thấy cũng không còn sớm nữa.

Liễu Vận Ngưng gật đầu, bước vào trong.

Lưu Dục liền bắt tay đi chuẩn bị nước ấm.

Trời chiều buông xuống, đợi đến khi mặt trời khuất dạng, bóng đêm hoàn toàn bao phủ.....

Lưu Dục đã nghĩ đúng.

Lúc ánh tà dương cuối cùng biến mất, đoàn người của Hiên Viên Kỳ đã đến.

Khi thanh âm lạnh lót của thái giám truyền đến, Liễu Vận Ngưng mới vừa tắm xong, đang ngồi trước bàn trang điểm chải sơ mái tóc ướt đầm, nghe thấy cung nhân hô ‘Thánh Thượng giá đáo’, động tác chải đầu vẫn không hề dừng lại, đến khi chải xong nàng mới buông lược, để mái tóc xõa dài đi ra nghênh tiếp thánh giá.

Hiên Viên Kỳ thấy nàng vừa mới tắm xong, ánh mắt bí hiểm nhưng trầm lắng: “Ái phi, người đang quyền rũ trầm đó sao?”

Y hỏi, nhưng Liễu Vận Ngưng lại không trả lời, tự động ngồi vào bàn: “Dùng bữa thôi!”

Liễu Vận Ngưng ngồi đối diện y, Hiên Viên Kỳ phát phát tay, trong tấm điện chỉ còn lại hai người bọn họ.

Lúc Hiên Viên Kỳ dùng bữa không thích nói chuyện, Liễu Vận Ngưng cũng vậy, trong khoảng thời gian ngắn, tấm điện trống trải chỉ còn lại sự yên tĩnh, thỉnh thoảng chỉ có tiếng va chạm của chén bát.

Sau khi dùng bữa xong, Liễu Vận Ngưng sai người tiến vào dọn bàn, rồi mang một bộ bàn cờ đến, hai người lặng lẽ đấu với nhau.

Lần đó là do Hiên Viên Kỳ ngẫu nhiên thấy nàng đánh cờ rồi sau đó cả hai thường xuyên đấu với nhau, thắng không dẫn trước quá nhiều, mà thua cũng chẳng kém quá xa.

Điều này khiến cho Hiên Viên Kỳ cực kỳ ngạc nhiên. Nếu vứt bỏ thành kiến với nàng, y không thể không thừa nhận, Liễu Vận Ngưng là một tài nữ danh phù kỳ thực*. (*Danh phù kỳ thực: trái nghĩa với ‘hữu danh vô thực’)

Ở chung càng nhiều, càng khiến y muốn biết nàng rốt cục có cái gì mà người ngoài không hiểu hết được.

Phi tần hậu cung chắc đang cho rằng Liễu uyển hàng đêm sênh ca, đêm nào Liễu Vận Ngưng cũng được nhận hết ân sủng, kể từ sau khi nàng cùng Hiên Viên Kỳ đi Giang Nam về, Hiên Viên Kỳ chưa từng bước vào tấm cung của phi tần nào khác trong hậu cung.

Chắc nàng đã trở thành kẻ thù chung của tất cả những ai ở trong hậu cung rồi.

Mà trên thực tế, dùng bữa, đánh cờ, sau đó là đi ngủ.

Chuyện này cứ lặp đi lặp lại những lúc nàng và Hiên Viên Kỳ ở chung —

104. Chương 103

Hôm nay đã chơi được ba ván rồi, Hiên Viên Kỳ rõ ràng đã mất tập trung, ba ván thua hai, cuối cùng Hiên Viên Kỳ đẩy bàn cờ ra xa: “Đẹp đi!”

Liễu Vận Ngưng thu hồi quân cờ trắng đang định hạ xuống, ngẩng đầu nhìn y, im lặng thu dọn tàn cục.

Trăng như lưỡi câu, sao sáng đầy trời, ánh trăng chiếu bóng vào trong cung điện hoa mỹ, dường như có một nỗi cô đơn, tĩnh mịch đang dần lan tỏa.

Hiên Viên Kỳ đứng dậy, bước đến bên cửa sổ, bóng y thẳng đứng trông thật cô đơn.

Liễu Vận Ngưng thu hồi tầm mắt, tiếp tục thu dọn những quân cờ.

— Là ta đã nhìn nhầm chăng?

“Hôm nay, là ngày giỗ mẫu phi trẫm.” Y thản nhiên nói.

Liễu Vận Ngưng ngẩn ra, hộp cờ trong tay nghiêng nghiêng, cờ đen cờ trắng lần lượt rơi ra ngoài. Các quân cờ lẫn vào nhau trên nền đá xanh, màu sắc đối lập.

Tiếng những quân cờ rơi xuống nghe sao mà vui tai, khiến ta cảm giác như có vài viên ngọc trai đang lăn tròn, Liễu Vận Ngưng bật cười.

— Hình như hôm nay ta cái gì cũng đánh rơi! Đầu tiên là được liệu, giờ là quân cờ, đúng là —

Nàng cười cười bất đắc dĩ, cúi người nhặt cờ.

Hiên Viên Kỳ quay người lại, nhìn chằm chằm Liễu Vận Ngưng, đôi mắt đen láy thâm sâu khó lường.

Trong tấm cung lặng vắng, chỉ nghe mỗi tiếng những quân cờ va vào thành hộp, Liễu Vận Ngưng có thể nào không để ý đến ánh nhìn chuyên chú của Hiên Viên Kỳ dành ỉnh, mặt nàng nóng bừng lên, tim cũng đập nhanh hơn.

Vội vàng gom những quân cờ rơi trên nền đất, Liễu Vận Ngưng liền đặt hai hộp cờ xuống bàn, quay lưng về phía Hiên Viên Kỳ, tim đập thình thịch, do dự chẳng dám xoay lại.

— Hiên Viên Kỳ đêm nay, khiến ta cảm thấy thật xa lạ.

Cái nhìn không phải bốn cột, khinh miệt này của Hiên Viên Kỳ khiến nàng thật sự hoảng hốt, nàng bối rối, rất bối rối.

Bởi vì bối rối trước ánh mắt này của y, nên nàng càng không thể kiểm soát được bản thân.

“Hôm nay, là ngày giỗ mẫu phi trẫm!” Sau lưng, thanh âm của y lại vọng đến, không biết y đã đứng sau lưng nàng từ lúc nào, hơi thở nóng ẩm phả vào tai, ngựa ngựa, nàng xoay phắt người lại, Hiên Viên Kỳ đứng sau nàng, hơi cúi người, rất gần nàng, gần đến nỗi lúc xoay người môi nàng đã lướt qua môi y.

Nháy mắt, không khí mờ ám lan tràn.

“Tại sao hôm nay trong cung không cử hành điển lễ cúng tế?” Không để ý đến bầu không khí mờ ám này, nàng ổn định tâm trạng, cố gắng trấn tĩnh.

Hiên Viên Kỳ lạnh lùng nhìn, nàng không sợ, Hiên Viên Kỳ nói những lời cay độc, nàng cũng không sợ, nhưng ôn hòa như vậy, thậm chí có thể nói Hiên Viên Kỳ đang rất mực dịu dàng khiến nàng sợ hãi từ tận đáy lòng.

Nàng sợ tâm của mình lại dao động, càng sợ bản thân lại tiếp tục hy vọng, cứ như bây giờ là tốt rồi, nếu chuyện đó lại xảy ra, nàng không biết bản thân sẽ thế nào nữa, nàng đã quá quen với hiện tại rồi.

Vì vậy, cứ như bây giờ là tốt rồi, thật sự tốt lắm rồi.

“Mẫu phi của trẫm mang tội danh tư thông với thị vệ trong cung nên đã bị xử tử, người cho rằng, sẽ có người trong cung vì một vị phi tần quá cố tư thông với thị vệ mà dám tổ chức cúng tế sao?”

Lời nói của y không phải không có châm chọc, Liễu Vận Ngưng nghe mà lòng căng thẳng. Bỗng nhớ đến những gì đã vô tình nghe được ở ‘Sở Vân Hiên’, Hiên Viên Kỳ trốn đến đó, cũng là vì chuyện này sao?

Mà khi ấy, y lại nhỏ như vậy.

“Thu hồi ánh mắt thương hại đó của người đi!” Hiên Viên Kỳ lạnh lùng thốt: “Trẫm không cần ai đồng tình!”

Lặng lặng nhìn khuôn mặt lạnh như băng của y, Liễu Vận Ngưng nói: “Ta có thương hại người đâu.....” Chỉ là tự dưng cảm thấy đau lòng mà thôi.

“.....” Y lạnh lùng nhìn nàng, thậm chí đến ánh mắt cũng không có lấy một chút ảm áp.

— Hiên Viên Kỳ, người quả nhiên vẫn là người biết cách tổn thương ta nhất.

“Tại sao lại nói cho ta biết?”

— Cuối cùng cũng vẫn hỏi! Quả nhiên, trong lòng ta vẫn còn ôm hy vọng sao? Hay là vẫn không muốn hết hy vọng?

— Có phải, phải chờ chịu tổn thương thêm một lần nữa, mới có thể học cách rũ bỏ?

Thấy nàng thận trọng hỏi, ánh mắt y dần lâm vào bối rối: “Ta cũng không biết.....” Y chỉ cảm thấy trong lòng bức bối, muốn tìm một người để trút bầu tâm sự mà thôi, nhưng —

Y mê muội.

— Tại sao lại nói với nàng? Tại sao một chuyện không dễ dàng nói ra trong nhiều năm qua, lại dễ dàng nói cho nàng?

Sự bối rối tuy rất khó phát hiện trong mắt y, nhưng Liễu Vận Ngưng lại nhận ra, cũng chỉ biết ngơ ngác nhìn y, chẳng biết lúc đó đã suy nghĩ cái gì.

Nhưng nhìn thấy sự cô đơn trong mắt y ngày một sâu đậm trong đêm, lòng nàng lại cảm thấy khó chịu —

Hiên Viên Kỳ không thích hợp với vẻ mặt đó, y lúc nào, cũng cao cao tại thượng.

Lúc đón nhận ánh mắt kinh ngạc của Hiên Viên Kỳ, Liễu Vận Ngưng mới phát hiện bản thân đã bất tri bất giác cầm tay y từ lúc nào.

Nàng cúi đầu mờ mịt nhìn hai bàn tay đang đan vào nhau, ngẩng đầu thì bất gặp ánh nhìn xa xăm của Hiên Viên Kỳ.

Lòng thầm cười khổ.

— Thừa nhận đi! Liễu Vận Ngưng, người vốn còn trông mong Hiên Viên Kỳ! Người vốn, không thể hoàn toàn hết hy vọng vào y.

— Người vốn, thích y!

105. Chương 104

Năm mới sắp đến, hằng năm trong cung đều tổ chức yến tiệc đón mừng năm mới, năm nay đương nhiên cũng không ngoại lệ, ngoại trừ có thêm mấy vị phi tần ra, kỳ thật gia yến* này vẫn được tổ chức như bình thường, chẳng có gì mới mẻ, nhưng chúng phi tần lại nóng lòng muốn thử sức mình, không ít phi tần muốn độc chiếm ánh mắt của Đế Vương tại yến tiệc này. (*Gia yến: tiệc sum họp, tiệc nhà)

Trong buổi gia yến này, bất luận có được sủng ái hay không, đều phải tham dự. Đã gọi là ‘gia yến’, đương nhiên tất cả đều phải tham dự. Thật ra, buổi yến tiệc ngày hôm nay, chỉ cần không có chuyện gì, thì sẽ chẳng ai chịu vắng mặt.

Dù sao đây cũng là cơ hội duy nhất trong năm ột số ít phi tần không được sủng để bệ hạ liếc mắt nhìn các nàng một lần!

Vì thế, trong ngày này, có thể thấy rất nhiều phi tử ăn vận trang điểm lộng lẫy sánh ngang với bao người, thậm chí có thể nói, ngày này chính là ngày các nàng trông đẹp nhất, quyến rũ nhất.

Nhưng thứ khiến các nàng trở nên yêu kiều không phải y phục hay tư dung, thứ chân chính khiến các nàng thêm phần lộng lẫy, chính là vẻ mặt tràn đầy hy vọng.

Ở trong hậu cung, đẹp thôi thì chưa đủ, bởi lẽ trong hậu cung không có đẹp nhất, chỉ có đẹp hơn người mà thôi! Nếu muốn bắt được lòng của Đế Vương, không chỉ dựa vào khuôn mặt và mị lực, mà quan trọng hơn cả, là phải biết quan sát sắc mặt và tâm tư của người khác.

Trong buổi gia yến, cho dù bình thường có gì không hài lòng hay lục đục với nhau, cũng không nên biểu hiện ra ngoài, nhất định phải giữ hòa khí. Nếu không sẽ khiến tiệc mừng năm mới mất vui, tội danh lớn như vậy chẳng ai gánh nổi.

Liễu Vận Ngưng mới tiến cung, đương nhiên là lần đầu tham gia gia yến.

“Liễu phi nương nương đến!” Lúc tiếng hô lãnh lót của cung nhân vang lên, Liễu Vận Ngưng bước vào đại sảnh, gian phòng vốn náo nhiệt bỗng trở nên yên tĩnh, chúng phi tần đang say sưa bàn về sinh hoạt ngày thường đều nhìn nàng, có đủ loại ánh mắt. Có người xem thường, khinh miệt, chế giễu sự thanh cao của nàng, nhưng đa phần, là hậm mộ và đổ kỵ.

Liễu Vận Ngưng nhìn khắp một lượt, nàng đến không sớm, cũng không muộn, Thái hậu và bệ hạ chưa đến, nhưng đại đa số phi tần đã có mặt đầy đủ, có lẽ, nàng là vị phi tử đến trễ nhất.

— Chắc sẽ có người cho ta được sủng sinh viên!

Thái hậu và bệ hạ còn chưa đến nên không ai dám ngồi vào vị trí, Liễu Vận Ngưng nhìn quanh bốn phía, dẫn Lưu Dục đến một góc ít người.

Trong góc phòng chỉ có một số ít phi tần đứng đó, bình thường phi tử được sủng ái đều đứng ở ngoài cửa tiếp giá, còn phi tử nào mà đứng trong góc khuất đương nhiên là người bị thất sủng hay sau khi tiến cung đã không được sủng ái, Liễu Vận Ngưng đang là vị phi tử được sủng ái nhất hậu cung mà lại đứng ở đây, đương nhiên khiến kẻ khác lấy làm kinh ngạc, mà những phi tử đứng ở đó từ trước vừa thấy nàng bước đến đều tỏ vẻ thụ sủng nhược kinh* (*Thụ sủng nhược kinh: được sủng ái mà lo sợ)

Bình thường phi tử nào không được sủng đều đến nịnh bợ người được sủng, hy vọng các nàng có thể nói tốt vài câu trước mặt bệ hạ, may ra sẽ được sủng hạnh.

Nhưng các nàng lại không biết, có nữ nhân nào lại đi nói tốt về nữ nhân khác trước mặt phu quân của mình? Ý nghĩ này của các nàng mới đáng buồn làm sao.

Không, có lẽ các nàng ấy biết, chỉ là không muốn đối diện với sự thật mà thôi.

“Muội muội vừa mới tiến cung, đã quen chưa?” Nữ tử vận cung trang màu tím đứng cạnh Liễu Vận Ngưng mở lời, nàng có một đôi mắt rất đẹp, lại long lanh, tựa như mặt nước hồ thu.

Liễu Vận Ngưng không khỏi nhìn nàng thật kỹ: “Tạ tỷ tỷ quan tâm, muội muội đã quen rồi.”

Nữ tử tinh tế nhìn Liễu Vận Ngưng một hồi, cười nói: “Ha ha! Muội muội đúng là quốc sắc thiên hương, chẳng trách bệ hạ lại sủng ái muội muội đến vậy.” Nàng che miệng cười duyên, như đang nói đùa: “Theo tỷ tỷ thấy, muội muội đã nhanh chóng trở thành kẻ thù chung rồi đó.”

“Tỷ tỷ nói đùa, tất cả đều là người hầu hạ bên cạnh bệ hạ, tỷ tỷ không nên nói vậy.” Liễu Vận Ngưng cười nói, hơi hơi nghiêng mặt, Lưu Dục thấy nàng nhìn sang, khẽ nhắc: “Nàng là Lệ phi.”

Liễu Vận Ngưng liền nhớ ra.

Lệ phi là một trong số những phi tử mà Lý Nhĩ thường hay nhắc đến, nếu được Lý Nhĩ chú ý, đương nhiên không phải nhân vật đơn giản.

Nhờ phúc của Lý Nhĩ mà nàng xem như cũng hiểu được chút ít về Lệ phi.

Lệ phi tiến cung cách đây bốn năm, cũng từng được bệ hạ độc sủng, đáng tiếc không quá ba tháng, nàng từng có một đứa con, nhưng không biết vì nguyên nhân gì, mới mang thai được bốn tháng, thì đứa bé liền mất, lúc ấy đã có lời đồn rằng nàng bị hạ được, cũng có người rằng nàng bị đẩy xuống lầu, nhưng chân tướng thế nào thì không một ai được rõ, chỉ biết sau đó bệ hạ không hề đặt chân đến cung điện của nàng một lần nào nữa.

Lệ phi từng may mắn được độc sủng, cứ vậy mà thất sủng.

Nàng còn nhớ lúc Lý Nhĩ kể chuyện này, Lý Nhĩ đã nhìn nàng chăm chú: “Sau này nếu nương nương mang thai, nhất thiết phải cẩn thận, thật cẩn thận, nhất định đừng để cho loại người độc ác đó hại con của nương nương! Hừ! Nếu có người định hãm hại nương nương, Lý Nhĩ ta sẽ là người đầu tiên không tha cho họ!”

Nhớ đến vẻ mặt đó của Lý Nhĩ, Liễu Vận Ngưng không nhịn được cười.

“Muội muội đang nghĩ đến chuyện gì vui sao?” Thanh âm gượng gạo của Lệ phi kéo suy nghĩ của nàng trở về, vẻ mặt lãnh đạm, nàng khẽ cười nói: “Được mừng năm mới, đương nhiên lòng cảm thấy rất vui!”

“Ha ha, cũng đúng, được mừng năm mới, chính là chuyện hạnh phúc nhất.” Lệ phi nói xong, nụ cười trên môi có chút mờ ảo: “Nếu nó còn sống, năm nay chắc cũng đã bốn tuổi rồi.”

Liễu Vận Ngưng biết, nàng đang nhớ đến đứa con vô duyên với mình.

Nàng bắt giác vỗ về bụng.

— Hậu cung, thật đúng là phức tạp!

106. Chương 105

“Bệ hạ đến! Thái hậu nương nương đến!” Thanh âm lãnh lớt của cung nhân cắt ngang cuộc nói chuyện giữa Liễu Vận Ngưng và Lệ phi, gian phòng đang náo nhiệt đột nhiên im bật, Liễu Vận Ngưng cười.

— Thì ra sự xuất hiện của ta và Thái hậu cũng không khác nhau là mấy.

“Bệ hạ vạn tuế vạn tuế vạn tuế, Thái hậu nương nương thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế!” Đồng thanh vãn an, tất cả đều quỳ xuống.

Liễu Vận Ngưng đương nhiên đã chìm trong biển người.

Nghiêng mặt, nàng thấy Lệ phi cắn môi, sắc mặt có hơi tái nhợt. Nhìn theo tầm mắt nàng ta thì bắt gặp ánh mắt bí hiểm của Hiên Viên Kỳ.

Hiên Viên Kỳ đảo mắt nhìn khắp một lượt, lúc nhìn thấy Liễu Vận Ngưng thì tầm mắt dừng ngay trước mặt nàng, mày kiếm khẽ chau lại, giây tiếp theo liền dời mắt, trầm giọng nói: “Bình thân! Tất cả về chỗ đi!”

“Tạ bệ hạ!” Thanh âm đều đều.

Liễu Vận Ngưng cảm thấy tai mình như ù đi.

Thật không thể ngờ những mỹ nhân này trông yếu điệu thế mà lại có giọng hô lớn như vậy.

“Bệ hạ sủng ái muội muội thật đó!” Thanh âm của Lệ phi truyền đến bên tai, nàng quay đầu nhìn, nhưng Lệ phi không nhìn nàng mà đang ngơ ngẩn nhìn Hiên Viên Kỳ, khẽ giọng nói: “Dù muội muội có trốn trong góc phòng, tầm mắt của bệ hạ vẫn dõi theo muội muội!”

Liễu Vận Ngưng nhìn Lệ phi, có hơi kinh ngạc.

— Chẳng lẽ, Lệ phi thật lòng thích Hiên Viên Kỳ sao?

“A, tỷ tỷ thất lễ rồi, khiến muội muội chê cười.” Lệ phi cười cười, quay sang nhìn Liễu Vận Ngưng, vẻ mặt đã trở lại bình thường: “Muội muội, tỷ tỷ uội một lời khuyên nhé!” Nàng tròn mắt, tỏ vẻ nghịch ngợm: “Trong cung này đừng dễ dàng tin tưởng người khác nhé! Đặc biệt là đối với những người tưởng chừng như vô hại!”

“Có một số người ấy mà, bề ngoài trông rất đáng sợ, nhưng trong lòng lại không giống vậy, nhưng còn những người bề ngoài tưởng chừng như vô hại thì sao, họ còn đáng sợ hơn gấp bội đấy!”

“Tỷ tỷ.....”

“Ha ha, muội xem, bệ hạ lại nhìn muội kìa, chúng ta mau về chỗ ngồi thôi!” Lệ phi cắt ngang lời nàng, thẳng lưng, tao nhã ngồi vào vị trí của mình.

Liễu Vận Ngưng nhìn theo bóng nàng, trong thời gian ngắn có hơi ngây người.

“Nương nương——” Lưu Dục khẽ nhắc nhở nàng: “Mau về chỗ ngồi thôi! Chỉ còn mình người thôi đó!”

Lúc này Liễu Vận Ngưng mới hoàn hồn, nhìn Lệ phi với vẻ đăm chiêu, rồi mới cất bước, trở về chỗ ngồi.

Thái hậu nhìn nhìn Liễu Vận Ngưng, phát phát tay, Tiểu Đặng Tử đứng bên cạnh hầu hạ liền hiểu ý, bước đến.

Chúng phi tần có hơi tò mò khi thấy Thái hậu nói vào tai Tiểu Đặng Tử gì đó, rồi Tiểu Đặng Tử bước lại chỗ các nàng, các nàng nín thở, nhìn chằm chằm Tiểu Đặng Tử.

Liễu Vận Ngưng vừa ngồi chưa được bao lâu, Tiểu Đặng Tử đã đến đứng bên cạnh nàng: “Liễu phi nương nương, Thái hậu mời người sang bên kia ngồi.” Tiểu Đặng Tử chỉ chỉ vào chỗ trống ở giữa Hiên Viên Kỳ và Thái hậu.

Liễu Vận Ngưng nhìn theo ngón tay của Tiểu Đặng Tử, Hiên Viên Kỳ không để lộ cảm xúc gì, cũng chẳng thèm nhìn nàng một cái, nhưng còn Thái hậu lại gật đầu với nàng, giống như ra hiệu.

Nhưng——

“Công công, đó là chỗ ngồi dành cho Hoàng hậu, bốn cung ngồi đó, có vẻ không được thích hợp cho lắm?”

“Hỏi Liễu phi nương nương, nương nương cứ yên tâm, đó là ý chỉ của Thái hậu nương nương, không ai dám nói gì đâu.”

“Nhưng——”

“Mời Liễu phi nương nương.”

Liễu Vận Ngưng nhìn quanh bốn phía, gật đầu với Tiểu Đặng Tử: “Vây phiền công công.”

“Liễu phi nương nương không cần khách khí.”

Đứng dậy, Liễu Vận Ngưng theo sau Tiểu Đặng Tử tiến về chỗ ngồi còn trống kia, dọc đường nàng cảm giác được có rất nhiều ánh mắt đang hướng về phía mình, nàng lãnh đạm, ưỡn thẳng lưng, chỉ có bản thân nàng mới biết lòng bàn tay mình ướt đầm mồ hôi.

“Thần thiếp bái kiến bệ hạ, bái kiến Thái hậu nương nương.” Nàng khom người hành lễ.

Về mặt Thái hậu không có gì thay đổi, thần nhiên liếc nàng một cái, nói: “Vào chỗ đi!”

“Tạ Thái hậu nương nương.”

Không khí trong gia yến trở nên khác lạ, trên mặt chúng phi tử đang nghênh ngang khoe sắc thoắt xuất hiện nỗi bất an.

Liễu Vận Ngưng vốn lấy thân phận Hoàng hậu để tiến cung, tuy không biết tại sao sáng sớm ngày hôm sau lại bị phế bỏ hậu vị, nhưng rồi sau đó nàng lại độc chiếm sự ân sủng của bệ hạ, đã đủ để chúng phi tần cảm thấy nguy hiểm rồi, mà nay nàng lại được Thái hậu an bài cho ngồi ở vị trí Hoàng hậu, bệ hạ lại không ngăn cản, chuyện này đại biểu cái gì, căn bản không cần nói thì cũng biết.

Nhưng không phải phi tử nào cũng đều nghĩ như vậy, về mặt của Lệ phi và Vân phi không có gì thay đổi, vẫn thản nhiên như trước, còn Đào phi thì cúi đầu, không biết đang suy nghĩ cái gì, chúng phi tử đến dự đều há hê: ả Đào phi kiêu ngạo chắc đang đau lòng muốn khóc.

Nhưng lúc Đào phi ngẩng mặt lên, các nàng không thấy Đào phi có chút gì là đau khổ như đã nghĩ, trái lại, Đào phi cứ ngáp liên tục, khiến kẻ khác không thể không hoài nghi nàng vừa ngủ gật.

Chúng phi tử thấy vậy sắc mặt có hơi khó coi.

“Khai tiệc đi!” Hiên Viên Kỳ ra lệnh, cung nữ liền trở nên bận rộn, các món rau xanh được bưng lên, chúng phi tần đều còn tâm trạng để ăn, nhưng ngoài mặt vẫn giữ vẻ nhu hòa.

Đã là diễn kịch thì ở trong hậu cung này, có ai mà không biết diễn đâu chứ.

107. Chương 106

Yến hội năm nay không có gì đặc biệt, một bàn dành cho các Hoàng tử và một bàn chính, ngoại trừ Thái hậu, bệ hạ và Hoàng hậu ra, vị phi tử nào bình thường được sủng ái cũng có thể ngồi chung, như Vân phi và Đào phi.

Về phần bàn của các Hoàng tử, xét về vai vế, phải chờ mọi người vào chỗ xong, các Hoàng tử mới được ngồi vào vị trí.

Hiên Viên Kỳ mới mười sáu đã bắt đầu tuyển phi, năm nay hai mươi hai, mỗi năm lại tuyển phi một lần, đến nay đã được sáu năm, phi tử hậu cung khẳng định không ít, phi tử nhiều như vậy chắc chắn con nối dòng cũng không ít, nhưng thực tế con của y lại không nhiều, chỉ có ba, rất nhiều người nói Hiên Viên Kỳ không phải một người xem trọng tình dục, lại càng không trầm mê nữ sắc, vừa nhìn vào là có thể thấy ngay.

Nếu bỏ đi vẻ ngoài lạnh lùng, y có thể được xem là một vị minh quân hiếm thấy.

Lúc ba vị Hoàng tử lần lượt ngồi vào vị trí, Liễu Vận Ngưng có hơi kinh ngạc, bởi vì nàng nhìn thấy tiểu hài tử ngồi trên bệ cửa sổ phòng nàng ngày đó đang ngồi đằng kia. Tuy hôm nay tiểu hài tử ăn vận rất đẹp, mặt mày sạch sẽ không có một vết bẩn nào, trông khác xa bộ dạng nhếch nhác ngày đó, nhưng nàng vừa liếc mắt đã có thể nhận ra.

Nàng mặt nhăn mày nhú, nhớ đến khuôn mặt bẩn đầy dề phòng của tiểu hài tử: “Chỉ có trốn, họ mới không tìm thấy con, như vậy con mới không bị họ ăn hiếp!”

Nàng thật không ngờ, tiểu hài tử vận hoa phục hôm nay lại chính là tiểu hài tử người ngộm bẩn thỉu ngày đó.

Thái hậu chú ý đến cái nhíu mày của nàng, không nói gì, lần theo tầm mắt của nàng.

“Đó là con của Như phi.”

Liễu Vận Ngưng ngẩn ra, kinh ngạc nhìn Thái hậu: “Như phi?”

Thái hậu chớp mắt, lãnh đạm thu hồi tầm mắt: “Như phi thật sự là một người không tệ, đáng tiếc rằng sau khi sinh hạ Linh Nhi nàng phải tạ thế.”

Cuối cùng Liễu Vận Ngưng đã hiểu tại sao tiểu hài tử này lại khác biệt lớn đến vậy.

Trong hậu cung này, tiểu hài tử mà mất đi sự che chở của mẫu thân, dù là con của Đế Vương, cũng chẳng đáng một đồng. Hiện tại Linh Nhi trông rất được, nhưng chắc là nhờ công sức của người đã chăm sóc nó vì yến hội hôm nay chẳng?

“Vậy hiện giờ ai đang chăm nom Linh Nhi?”

Thái hậu nhìn Hiên Viên Kỳ, nói: “Chắc là một vài cung nữ hay ma ma nào đó đang chăm nó.” Giọng điệu có chút trách cứ.

Hiên Viên Kỳ từ đầu đến cuối đều im lặng nghe hai người nói chuyện, nâng mắt, vẻ mặt không chút thay đổi nhìn Liễu Vận Ngưng, lại nhìn Hoàng tử Linh Nhi đang lẳng lặng ngồi đó, nghiêng mặt nói: “Chuẩn bị một chỗ cho Tam Hoàng tử.”

Lời vừa thốt ra, toàn yên hội chìm vào yên lặng.

Gia yến bao năm qua, chưa từng có chuyện Hoàng tử được ngồi cùng bàn với Thái hậu và bệ hạ, thế nhưng hôm nay lại là một ngoại lệ.

Mỗi một người trong yên hội thầm khiếp sợ.

Đứa con lớn nhất của Hiên Viên Kỳ đã được năm tuổi, nhưng y lại không hề nhắc đến chuyện lập thái tử, cũng chẳng thiên vị vị Hoàng tử nào, thế nhưng bây giờ lại để Tam Hoàng tử ngồi cùng bàn với y, điều này khiến ấu thân của hai vị Hoàng tử còn lại căng thẳng, sắc mặt cả hai không hên mà cùng giống như lâm đại địch, nghiêm túc hẳn lên.

Mệnh lệnh Hiên Viên Kỳ vừa ra, rất nhanh liền có một người đặt một cái ghế bên cạnh Liễu Vận Ngưng, Tam Hoàng tử được một người dẫn lại, cúi đầu không dám nhìn Hiên Viên Kỳ.

Công công đứng cạnh khe đẩy Tam Hoàng tử, thấp giọng nhắc: “Mau đa tạ phụ hoàng người đi.”

Mặt Tam Hoàng tử đỏ bừng, hồi lâu một thốt được một câu: “Đa tạ phụ hoàng.”

Đối với phụ hoàng, nó chỉ dám đứng từ xa nhìn mà thôi, chưa bao giờ phụ hoàng để mắt đến nó, còn nó biết đến phụ hoàng chẳng qua là nghe người khác kể mà thôi, nó chỉ biết phụ hoàng là một người rất tài giỏi, nó rất mong một ngày nào đó được ở chung với phụ hoàng, nhưng thực tế phụ hoàng lại chưa từng trò chuyện với nó câu nào, nếu không dự gia yến mỗi năm tổ chức một lần, nó hẳn đã nhanh chóng quên phụ hoàng là người thế nào.

Hiện tại bất ngờ được đứng trước mặt phụ hoàng, nó cảm thấy hơi choáng.

“Ngồi vào chỗ đi!” Hiên Viên Kỳ thản nhiên nói.

Hiên Viên Linh mờ mịt đứng đó, công công đứng cạnh khe đẩy, đè thấp giọng nói: “Tam Hoàng tử, phụ hoàng bảo người nhập tọa.”

Hiên Viên Kỳ mặt nhăn mày nhíu.

— Hoàng tử của y sao lại ngốc như thế!

Hiên Viên Linh thấy Hiên Viên Kỳ chau mày có hơi hoảng, mếu máo, hai mắt rưng rưng, nước mắt chực trào.

“Nào, ngồi xuống đây, đừng sợ!” Bỗng một bàn tay lạnh lạnh cầm lấy bàn tay nhỏ bé của nó, thanh âm dịu dàng.

Hiên Viên Linh sững sốt, ngẩng mặt nhìn nữ tử yêu kiều đang mỉm cười ôn hòa trước mặt, ngậy ra, nước mắt vẫn chực trào.

Mặc nàng kéo nó ngồi xuống ghế, Hiên Viên Linh vẫn chưa hồi thần.

Liễu Vận Ngưng nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt Hiên Viên Linh, lòng quặn đau, mũi có cảm giác chua xót.

Con trẻ mất đi mẫu thân, thật giống như rác rưởi không đáng đồng tiền.

Không phải nàng thiện lương gì, nàng chẳng qua tìm thấy bóng mình lúc nhỏ trên người nó mà thôi.

Giống quá, rất giống.

Hiên Viên Kỳ đắm chiêu nhìn hai người họ, hồi lâu mới dời mắt thì thấy mọi người đều ngừng lại nhìn sang bên này.

Giận tái mặt, ánh mắt lạnh lùng của y đáng một vòng yếm hội, chúng phi tử đều cúi đầu, giả vờ chuyên tâm dùng bữa.

Thái hậu thu hồi mắt, khẽ nhếch môi.

108. Chương 107

Bởi vì thời gian khai tiệc hơi sớm, lúc mọi người dùng bữa xong, trời chưa hoàn toàn tối, đằng chân trời xa xôi nhiễm một màu đỏ rực, điểm lệ vô cùng.

Bỗng có ai đó thốt lên: “Tuyết rơi kia!”

Tất cả dời mắt nhìn ra ngoài, đúng vậy, ngoài trời tuyết đang bay phát phơ, đang rơi rồi tào nhả đáp xuống đất.

Không biết là ai đã đề nghị, nói là muốn đến đình viện ngắm tuyết, cũng hiếm khi Hiên Viên Kỳ và Thái hậu không phản đối.

Đoàn người chậm rãi xuất phát đến đình viện. Liễu Vận Ngưng nắm tay Tam Hoàng tử theo sau Hiên Viên Kỳ và Thái hậu, ngẫu nhiên thấy khuôn mặt Hiên Viên Linh đỏ bừng như sắp bị đông lạnh, cười khẽ.

Đình viện không quá xa, nhưng Tam Hoàng tử mới chỉ là một tiểu hài tử chưa đầy bốn tuổi, đương nhiên không đi được đường xa, lại thấy người nắm tay mình là một mỹ nhân vô cùng dịu dàng, vì thế đi chưa được bao lâu liền đòi bế.

Liễu Vận Ngưng bắt đắc dĩ đồng ý, hơn nữa nàng cũng rất thích tiểu hài tử này, liền bế nó lên.

Nhưng sức khỏe nàng cũng không được tốt, đi dạo ngoài trời lạnh đã khiến nàng khó chịu, bây giờ lại còn bế thêm một tiểu hài tử bốn tuổi, đi chưa được bao lâu, sắc mặt nàng bỗng tái nhợt.

Cố gắng theo kịp mọi người, hơi thở Liễu Vận Ngưng có hơi dồn dập, ngay lúc nàng đang lo có nên bỏ Tam Hoàng tử xuống hay không thì tay bỗng nhẹ hẫng, Tam Hoàng tử đã được người khác bế thay.

Ngẩng đầu thì thấy Tam Hoàng tử đỏ bừng mặt rúc vào lòng Hiên Viên Kỳ, vô cùng ngoan ngoãn, cũng không dám thở mạnh, ánh mắt cầu cứu tập trung cả vào Liễu Vận Ngưng.

Thoạt trông rất là buồn cười, Liễu Vận Ngưng không nhịn được nâng mắt nhìn Hiên Viên Kỳ, vẻ mặt có chút phức tạp.

Cúi đầu, khẽ giọng nói: “Đa tạ.”

Hiên Viên Kỳ không để ý đến nàng, chỉ liếc nàng một cái rồi ôm chặt Tam Hoàng tử vào lòng, Tam Hoàng tử đáng thương không dám nhúc nhích dù chỉ một chút.

Hiên Viên Kỳ và Liễu Vận Ngưng kẻ tung người hứng, mọi người đứng sau đều thấy một rõ hai ràng, vẻ mặt Vân phi không có gì thay đổi, vẫn mỉm cười nói chuyện ngày thường với các phi tần khác, nhưng những vị phi tử đó lại cảm thấy không yên lòng, thỉnh thoảng lại liếc nhìn Hiên Viên Kỳ và Liễu Vận Ngưng, có chút ai oán. Ngược lại Vân phi không nói gì, cười cười rồi im lặng.

Đào phi nhìn Liễu Vận Ngưng hồi lâu, vẻ mặt bình thản như nước, che miệng ngáp một cái, dời mắt như chẳng thèm để tâm.

Lúc đến đình viện, các cung nhân đã chuẩn bị xong tất thảy, trong tiết trời tháng mười hai, đình viện giờ đây ấm cúng lạ thường. Nếu nói đình viện ấm áp như xuân thì cũng chưa đủ để diễn tả.

Ngay lúc Hiên Viên Kỳ thả Tam Hoàng tử xuống thì nó đã chạy nhanh như chớp đến bên cạnh Liễu Vận Ngưng, sau khi tất cả đều vào chỗ, nó cũng nhất quyết bám lấy Liễu Vận Ngưng, nhưng bên cạnh Liễu Vận Ngưng đã không còn chỗ trống, nàng đành ôm nó vào lòng.

Bánh ngọt được dọn lên, Vân phi bỗng đứng dậy, nói: “Bệ hạ, thần thiếp có một đề nghị, xin bệ hạ hãy chấp thuận.”

“Ừm?” Hiên Viên Kỳ cũng có chút hứng thú: “Nói thử xem?”

“Dạ, bệ hạ.” Vân phi mỉm cười đứng giữa đình viện, lướt nhìn sắc mặt chúng phi tử rồi mới nói: “Thần thiếp nghe dân gian truyền tai nhau rằng, cầm nghệ của Liễu phi muối muối đến nay vẫn chưa có ai có thể sánh được, ngay cả Thái hậu nương nương cũng vì nghe thấy tiếng đàn của muối muối mà động dung, thần thiếp luôn hy vọng có cơ hội được thưởng thức, hôm nay vừa hay lại đúng dịp, không biết người có thể thỏa mãn tâm nguyện của thần thiếp được không?”

Hiên Viên Kỳ chau mày, nhìn Liễu Vận Ngưng: “Ý ái phi thế nào?”

Liễu Vận Ngưng đã cảm thấy không khỏe lại nghe Vân phi nói vậy, bất giác chau mày, nàng nói: “Ý tốt của Vân phi tỷ tỷ, thần thiếp thật sự không đành lòng từ chối, thế nhưng—” Nàng cẩn thận từng lời: “Hôm nay thần thiếp cảm thấy không được khỏe, chỉ sợ không thể đảm nhận.” Nàng dịu dàng khước từ, thật ra cũng chẳng hy vọng lời từ chối của mình được chấp nhận, lại không ngờ rằng Hiên Viên Kỳ lại dễ dàng cho qua: “Vậy thôi đi!”

Vân phi thoát trông có vẻ thất vọng, nhưng vẫn cười cười: “Vậy để dịp khác!”

Liễu Vận Ngưng không nghe nàng nói mà kinh ngạc nhìn Hiên Viên Kỳ, Hiên Viên Kỳ không nhìn nàng, Tam Hoàng tử bỗng giật ống tay áo của nàng, thổ thổ: “Nương nương, Linh Nhi muốn ăn cái kia.” Ngón tay nhỏ xíu chỉ khối bánh ngọt trên bàn.

“Được!” Dứt bỏ suy nghĩ đó trong đầu, Liễu Vận Ngưng mỉm cười ôn hòa, đưa khối bánh ngọt cho Tam Hoàng tử.

Trong đình viện thật ấm áp, ấm áp đến nỗi khiến đầu óc Liễu Vận Ngưng có hơi mơ màng, nàng cảm thấy hôm nay Hiên Viên Kỳ dịu dàng lạ thường, nhìn y mà tim nàng đập nhanh.

Bối rối thu hồi tầm mắt, Liễu Vận Ngưng cúi đầu ôm chặt Tam Hoàng tử vào lòng.

Tam Hoàng tử ngẩng đầu khó hiểu: “Nương nương, người lạnh sao?” Lúc nói, nó lưu luyến buông khối bánh ngọt trong tay xuống, vòng tay qua người Liễu Vận Ngưng.

“Linh Nhi ôm người một cái nhé, ôm xong nương nương sẽ không còn cảm thấy lạnh nữa, không lạnh nữa đâu.”

Liễu Vận Ngưng vui mặt vào vai Tam Hoàng tử, khẽ lắc đầu.

Bàn tay nhỏ bé của Tam Hoàng tử vỗ vỗ lưng nàng, thanh âm non nớt: “Nương nương, sau này Linh Nhi ở cùng người có được không?”

Nàng khựng lại, ngẩng đầu: “Con muốn ở cùng ta sao?”

“Dạ!” Tam Hoàng tử gật đầu chắc nịch, lại thấp giọng nói: “Nương nương là người duy nhất đối xử tốt với Linh Nhi, Linh Nhi muốn ở cùng với nương nương.”

Nàng cười, cười rất vui vẻ: “Được, chúng ta sẽ ở cùng nhau!”

Lòng nàng, thâm hạ một quyết định.

109. Chương 108

Tam Hoàng tử dựa vào lòng Liễu Vận Ngưng, hai mắt cứ díp lại, nhưng cứ cố gắng thoát khỏi cơn buồn ngủ, bàn tay nhỏ bé vẫn nắm chặt tay Liễu Vận Ngưng, cứ như sợ mất nàng vậy.

Liều Vận Ngưng cúi đầu, khẽ vỗ đầu Tam Hoàng tử, miệng dỗ dành: “Mệt rồi thì ngủ đi! Đừng miễn cưỡng! Ta sẽ không ném con đi đâu, đừng sợ!”

“Không ngủ, Linh Nhi không ngủ.....” Rõ ràng hai mắt cứ díp lại, nhưng vẫn cứ bướng bỉnh, Liều Vận Ngưng ôm nó: “Yên tâm ngủ đi, ta sẽ không ném con đi đâu.”

“Không..... Không ngủ.....” Chữ ‘ngủ’ trở nên mơ hồ, còn chưa kịp nói đã bị gió thổi tán. Liều Vận Ngưng thấy Tam Hoàng tử mỉm cười trong mơ, liền bảo Lưu Dục mang áo khoác đến cho nó.

Khẽ thở phào một hơi, khuôn mặt thanh lệ tái nhợt mang theo vẻ mệt mỏi.

Sắc trời cũng đã tối hoàn toàn, tuyết rơi ngày một nhiều, ánh trăng thanh vắng chiếu sáng những bông tuyết đang rơi, khiến không gian như sinh động hơn.

Trong đình viện không quá nóng nực, cũng không quá quanh quẽ, trong lúc chúng phi tần tùm năm tùm ba trò chuyện, thì Hiên Viên Kỳ và Thái hậu cũng thì thầm to nhỏ gì đó, bầu không khí thật hòa hợp.

Ngồi bên trái Liều Vận Ngưng là Đào phi, nàng ta đang một tay chống trán, buồn chán đến gần ngất, mọi thứ xung quanh như không liên quan gì đến nàng, còn ngồi bên phải Liều Vận Ngưng là Hiên Viên Kỳ, ban nãy chỉ một mực chú tâm Tam Hoàng tử nên không để ý xung quanh, giờ nàng mới biết mình đang ngồi ở một vị trí cực kỳ xấu hổ.

Trước nay người ngồi cạnh Hiên Viên Kỳ luôn là Đào phi, thế sao nàng lại ngồi đây? Tại sao nàng lại không có ấn tượng gì hết vậy? Nàng chỉ là đi theo Hiên Viên Kỳ mà thôi, hình như là Hiên Viên Kỳ đã kéo nàng ngồi xuống.

Nhìn Hiên Viên Kỳ chăm chú, ánh mắt Liều Vận Ngưng có hơi hoang mang.

Từ lúc từ Giang Nam trở về, Hiên Viên Kỳ thật sự rất kỳ lạ!

Tại sao vậy nhỉ?

Y thay đổi mà không hề báo trước, chỉ mới một tháng mà đã thay đổi nhiều như vậy, thật sự khiến nàng cảm thấy khó chịu, không thích ứng nổi.

“Nương nương, người mệt lắm có phải không?” Thấy sắc mặt tái nhợt của Liều Vận Ngưng, Lưu Dục thấp giọng lo lắng.

Liều Vận Ngưng hoàn hồn, xua tay: “Không sao đâu.”

Tuy ánh mắt vô cùng lo lắng, nhưng rồi Lưu Dục cũng lui về chỗ cũ.

— Là nàng đa nghi sao? Tại sao lúc nào nàng cũng thấy sắc mặt nương nương tái nhợt? Là di chứng của lần rơi xuống nước đó sao?

Hơn nữa, trước đây tuy nương nương cũng rất thích điều chế dược liệu nhưng chưa lần nào ở trong gian phòng đó cả ngày, tại sao một, hai ngày gần đây luôn ở lì trong đó? Rốt cục nương nương đang làm gì trong gian phòng nhỏ đó vậy?

Không hiểu sao, Lưu Dục lại cảm thấy tâm thần bất an.

“Liều phi muội muội, sắc mặt muội tái như vậy, có chỗ nào không khỏe à?” Thanh âm uể oải thu hút sự chú ý của mọi người, tim Liều Vận Ngưng đập nhanh, đó là thanh âm của Đào phi, nàng im lặng chưa được bao lâu thì lại giả giọng bông đùa, ngả ngớn: “Không phải là vì mấy đêm rồi bị bệ hạ làm mệt chứ?”

Lời vừa nói khiến chúng phi tần không nhịn được khinh thường.

— Lời này mà nàng ta cũng dám nói ra khỏi miệng.

Hai má Liều Vận Ngưng đỏ ửng, nàng không quen với những từ ngữ như vậy, đang tính mở lời thì nghe thấy thanh âm của Hiên Viên Kỳ: “Nếu ái phi thấy không khỏe, vậy giải tán đi!”

Nàng lại ngẩn ra.

Thái hậu cũng phụ họa: “Ai gia cũng thấy hơi mệt, vậy giải tán đi.” Dứt lời, không đợi Hiên Viên Kỳ phản ứng đã tự đứng dậy, dẫn Tiểu Đặng Tử và đoàn tùy tùng rời đi.

Đào phi bĩu môi, không nói gì nữa.

Có một số phi tần tròng Liễu Vận Ngưng một cái, không thể phớt lờ ý chỉ của bệ hạ, hơn nữa Thái hậu cũng đã mở lời, các nàng còn có thể nói gì? Đành đứng dậy, cung kính thưa: “Chúng thần tuân chỉ!”

Hiên Viên Kỳ đứng dậy, bước đến trước mặt Liễu Vận Ngưng: “Cùng về thôi!”

“Dạ.” Liễu Vận Ngưng liền đứng dậy, bế Tam Hoàng tử theo sau Hiên Viên Kỳ.

Hiên Viên Kỳ nhìn nhìn nàng, đưa tay đón lấy Tam Hoàng tử, cung nhân đảm nhiệm chăm sóc Tam Hoàng tử định chạy đến bế, Liễu Vận Ngưng liền nói với họ: “Bệ hạ, thần thiếp muốn Tam Hoàng tử nghỉ lại Liễu uyển một đêm.”

Lời này thật sự khiến những người liên quan đến Tam Hoàng tử sợ hãi chờ.

Nhìn Liễu Vận Ngưng, Hiên Viên Kỳ thu tay không ý kiến: “Chuẩn!” Rồi quay đầu nói với các phi tần khác: “Tất cả tự giải tán đi, không cần quỳ!” Dứt lời liền bế Tam Hoàng tử rời đi.

Các phi tần khác rõ ràng là hận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng chỉ có thể tảo nhả bước theo sau Hiên Viên Kỳ.

Cơ hội mỗi năm mới có một lần cứ vậy mà mất đi, hỏi các nàng sao có thể cam tâm được chứ!

Vất vả lắm mới có dịp để bệ hạ chú ý tới các nàng, nhưng chỉ vì ả Liễu phi kia nên bệ hạ chẳng thêm liếc mắt nhìn các nàng một cái, các nàng có trang điểm đẹp đến đâu cũng đều uống phỉ!

Thấy vẻ mặt căm phẫn của chúng phi tần, Lưu Dục đứng sau bắt đắc dĩ lắc đầu, lúc Đào phi lọt vào tầm mắt, không khỏi nhìn kỹ nàng vài lần.

— Tại sao nàng lại cảm thấy hình như là Đào phi cố ý giúp nương nương?

Nếu không phải nàng thu hút sự chú ý, lần hội họp này sẽ dễ dàng giải tán sao? Nhưng tại sao nàng lại giúp nương nương? Hai người không phải đứng ở hai bờ đối lập ư?

110. Chương 109 - 110

Trời vừa hửng sáng, gió thổi vi vu, khiến căn phòng trở nên quạnh quẽ.

Nam tử đã ăn vận chỉnh tề đầu vào đây đứng bên giường, nhìn thiếu nữ đang ngủ say, thân hình bất động không biết đã đứng được bao lâu.

Bỗng nam tử vươn tay, chần chờ, rồi lại nhanh chóng thu hồi, nắm rồi lại buông, cứ nắm rồi lại buông, trước sau vẫn không tính vươn tay.

Không vội, y ngồi xuống giường, nhìn dung nhan nhuốm màu mỗi một của thiếu nữ đang ngủ say, cuối cùng vẫn nhịn không được vươn tay, vuốt ve gò má thiếu nữ. Làn da mềm mềm, lạnh lạnh, trơn trơn như da em bé.

Ánh nhìn trầm lắng, y giật phắt tay lại, đứng dậy, trong đôi mắt đen như đáy hồ sâu có cái gì đó di động, sắc mặt phút chốc trở nên thâm trầm, rồi tất cả lại trở lại bình thường.

“Đừng trách ta……”

Lời nói như tiếng thở dài lạc lõng giữa buổi sớm đầy sương, không để lại một chút dấu vết, nhìn nàng lần cuối, nam tử kiên quyết bỏ đi —

Khó chịu, thật sự rất khó chịu.

Cơn đau khôn nguôi này, như đau từ tận trong xương, cả người như bị cơn đau ấy bao trùm, khiến nàng thở không ra hơi.

Trong căn phòng tắm tối, thiếu nữ nằm trên giường co rúm người lại, mặt trắng bệch như tuyết, hai mắt nhắm nghiền khẽ rung động, mồ hôi chảy xuống hai bên thái dương, còn có thứ gì đó đọng trên hàng mi dày, như là nước mắt.

Đau quá, đau quá.

Cứ như có hàng ngàn hàng vạn con kiến cắn vào xương, vào thịt nàng, đau lắm, đau đến nỗi nàng hận không thể được chết ngay lập tức.

Thiếu nữ đau đến bưng tỉnh khỏi giấc mơ và quay về với hiện thực, hàng mi dày rung rung, đôi mắt mọng nước toàn là thống khổ.

Đau quá, đau quá.

Nàng biết cho đến giờ mình không phải là người kiên cường, nàng rất sợ đau, rất rất sợ, sợ đến nỗi dù chỉ đau có chút xíu như bị một hòn đá rơi nhỏ rơi trúng đầu cũng sẽ khiến nàng khóc òa, mẫu thân luôn nói nàng là con quỷ thích khóc, nếu được, nàng mong mình vĩnh viễn sẽ là con quỷ thích khóc.

Nhưng từ sau khi mẫu thân qua đời, nàng biết, dù mình có đau đến sắp chết, cũng sẽ không có ai lo cho nàng, không có.....

Cho nên, dù rất rất đau, nàng cũng sẽ không nói ra, bởi vì vốn chẳng có ai nghe.....

Nhưng.....

Nương à, Ngưng Nhi rất mong, rất mong người có thể xoa đầu Ngưng Nhi lần nữa, mắng Ngưng Nhi là con quỷ thích khóc, rất mong, rất mong.....

Thời gian cứ thế trôi đi, cuối cùng cơn đau cũng dứt, ngậy người nhìn đầu giường được chạm trổ hoa văn, đôi mắt tựa mắt nước hồ thu, bình tĩnh mà sâu lắng.

Rất lâu sau, nàng gượng người ngồi dậy, vuốt cái trán ướt đẫm mồ hôi, bỗng cười khan, thản nhiên nhưng đầy tự giễu.

Số lần phát độc cách nhau ngày càng ngắn. Lúc đầu thì một tháng phát tác một lần, nay lại mười ngày một lần, có phải dần dà, sẽ trở thành một ngày một lần? Rồi sau đó, sẽ phải chịu đau từng khắc từng khắc hay không?

Có gỏi theo thói quen, nàng đặt cằm trên đầu gối, như một con thú nhỏ sợ lạnh.

— Nương à, tha thứ cho ý nghĩ yếu đuối vừa rồi của Ngưng Nhi, Ngưng Nhi đã hứa với người là phải kiên cường, xin lỗi, xin người tha thứ cho Ngưng Nhi!

Một thoáng ngẩn ngơ, lúc hoàn hồn, trời đã sáng rồi, hiếm khi không thấy Lưu Dục gõ cửa phòng nàng vào lúc sáng sớm.

Tự thay y phục, rửa mặt chải đầu xong, lúc đẩy cửa bước ra, vừa hay Lưu Dục cũng mới đến.

Cả hai đều ngáy ra.

Cuối cùng vẫn là Lưu Dục phá tan sự im lặng trước: “Sao nương nương dậy sớm thế?”

Liễu Vận Ngưng có hơi kinh ngạc, nói: “Không phải bình thường đều phải dậy sớm sao?”

“Nhưng.....” Lưu Dục đỏ mặt, ngay cả tai cũng đỏ: “Bệ hạ đã dặn, không được quấy rầy nương nương nghỉ ngơi.”

“.....”

“.....”

Cả hai đều đỏ bừng mặt.

Rồi Lưu Dục thận trọng hỏi: “Nương nương, dạo gần đây thật đúng như Đào phi nói sao? Vậy không phải nương nương sẽ mệt lắm ư? Thế —”

“Không phải đâu!” Liễu Vận Ngưng nhanh chóng cắt ngang lời nàng, mặt càng thêm đỏ: “Cũng chỉ có đêm qua mà thôi.....”

“Ồ.....”

Hai người đều im lặng.

Hồi lâu, Lưu Dục quan sát sắc mặt của Liễu Vận Ngưng, hỏi: “Nương nương có muốn ra ngoài tản bộ không? Không khí buổi sáng rất tốt cho sức khỏe.”

“Ừ!” Nàng gật đầu đồng ý.

Hai người im lặng đi dạo trên tuyết.

111. Chương 111

Hôm nay là ngày bắt đầu ột năm mới.

Liễu Vận Ngưng ngồi dưới mái đình, nhìn bốn bề đều phủ tuyết, cả thế gian như được tạc từ băng tuyết, vô cùng đẹp mắt.

Lưu Dục đứng sau lưng nàng, khẽ xoa bóp bả vai đang đau nhức của nàng. Lịch Hỷ đứng bên cạnh nhóm bếp sưởi, lâu lâu lại lên tiếng, hẳn vui ra mặt.

“Nương nương, người nói xem khi nào thì tuyết mới ngừng rơi nhỉ?” Lưu Dục vừa xoa bóp vai cho nàng vừa lơ đãng hỏi.

“Chuyện mà Lưu Dục không biết, thì sao ta biết được chứ? Hơn nữa, lúc nào nên ngừng thì nó sẽ ngừng thôi.”

“Nương nương dựa vào đâu mà nói như vậy? Đừng đánh giá cao nô tỳ quá, cẩn thận không người ta cười chê đấy.”

“Ha ha, trong lòng ta, Lưu Dục là một người rất giỏi.” Nàng cười, vỗ vỗ mu bàn tay Lưu Dục, quay đầu, ánh mắt sáng long lanh còn đẹp hơn cả bầu trời đầy sao.

Lưu Dục nhất thời ngây người, hồi lâu mới nói: “Nương nương, người nên cười nhiều một chút.”

Lịch Hỷ đứng cạnh cũng phụ họa theo: “Đúng lắm, đúng lắm, Lưu Dục nói đúng lắm, nương nương mà cười á, thật giống tiên nữ giáng trần.”

“Tiên nữ cũng thua xa!” Lưu Dục thở phì một cái, trừng Lịch Hỷ nói: “Cũng biết vuốt mông ngựa quá nhỉ!”

“Ôi, Lưu Dục tỳ, sao tỳ có thể nói ta như thế!” Lịch Hỷ tròn mắt, như một con cún con: “Chẳng lẽ tỳ cho ta nói không đúng? Hay tỳ cho rằng nương nương thua xa tiên nữ?”

“Người —” Lưu Dục nghe vậy, thật sự không còn lời nào để biện giải, trừng hẳn một cái, cả giận: “Này mà người cũng nói được!”

“Xì! Đương nhiên rồi, tỳ xem, nương nương cười vì nghe những lời đó của nô tài kia!” Hẳn kiêu ngạo đáp trả Lưu Dục, ra vẻ không ai bì nổi.

Lưu Dục lại trừng hẳn, nghe tiếng cười khúc khích thì thanh âm vui vẻ: “Nương nương, nô tỳ không ỏn rồi, sao lại bị Lịch Hỷ đùa giỡn cơ chứ!”

Liễu Vận Ngưng cũng cười, vớ lấy miếng bánh ngọt, nhin cười: “Thấy tiểu tử này biết nịnh hót như vậy, còn biết cách làm bốn cung vui, cho người miếng bánh ngọt này.”

“Tạ ý tốt của nương nương!” Lịch Hỷ mừng rỡ nhận lấy, rồi đem giấu trong tay áo.

Thấy vậy, Liễu Vận Ngưng và Lưu Dục không nhịn được cười.

Lưu Dục chế nhạo: “Cứ giấu bánh ngọt ở đó đi nhé, cẩn thận nửa đêm được chuột ghé thăm đấy!”

“Hê! Sợ gì chứ, chuột mà dám đến, nô tài sẽ bắt nó đem đi nướng! Xem nó còn dám tới nữa hay không!”

“.....”

“.....”

Lát sau, Lưu Dục lắc đầu nhìn Lịch Hỷ, thở dài: “Trời ạ, ai tới cứu tiểu tử này đi!”

“Gì chứ, Lưu Dục tỳ, nô tài không có bệnh, cứu tiểu tử ta làm gì?” Thanh âm ảm ức của Lịch Hỷ truyền đến, vẻ mặt như tiểu thê tử chịu ngược đãi.

“Được rồi, được rồi, không đùa nữa.” Lưu Dục nổi giận trừng hấn, nói: “Lửa trong bếp sưởi sắp tắt rồi, mau đi làm việc đi rồi hăn đùa, nếu nương nương lạnh, người phải chịu trách nhiệm đó!”

“Biết rồi!” Quá đổi vui mừng, giờ Lịch Hỷ mới nhớ ra việc cần phải làm.

Liễu Vận Ngưng thấy vẻ mặt vui vẻ của Lịch Hỷ, tâm tình cũng nhẹ hẫng.

“Nương nương, có lạnh không? Người có muốn khoác thêm áo?”

“Ta không lạnh, không cần đâu!”

“Nương nương, nương nương, chuyện lớn rồi!”

Lúc hai người đang nói chuyện, bỗng Lý Nhĩ vội vã chạy đến, miệng vẫn hô to gọi nhỏ.

Cả hai cùng quay lại, Lưu Dục không giấu diếm vẻ chán ghét của mình.

— Nàng không tài nào thích Lý Nhĩ nổi, nàng cũng không hiểu tại sao nương nương lại muốn giữ một kẻ phiền phức và cũng chỉ biết rước lấy phiền phức như vậy ở bên cạnh!

Đang suy nghĩ miên man, Lý Nhĩ đã chạy đến nơi, vừa thở vừa nói: “Nương nương, hồi nãy Lý Nhĩ vừa mới gặp Lãnh Thiếu gia, y..... y.....”

“Sư huynh làm sao?” Bỗng nhớ đến những lời hôm đó của Vân phi, thâm cảm thấy bất an, nắm tay Lý Nhĩ mà lòng khó nén lo lắng: “Sư huynh làm sao? Người nói chậm thôi, đừng gấp!”

“Đúng lắm đúng lắm, từ từ mà nói, không ai tranh nói với người đâu! Không cần gấp như vậy!” Lịch Hỷ đứng cạnh phụ họa.

Lưu Dục không nói gì, chau mày nhìn Liễu Vận Ngưng đưa chén trà của mình cho Lý Nhĩ, thấy Lý Nhĩ uống cạn một cách tự nhiên, mày càng nhíu chặt lại.

Vất vả lắm mới bình tĩnh lại, Lý Nhĩ thở phào, đặt chén trà xuống, mau mắn nói: “Hồi nãy Lý Nhĩ đang đi thì gặp được Lãnh Thiếu gia tay ôm hòm được, Lý Nhĩ tiến đến bắt chuyện, hóa ra ngày hôm qua Vân phi cảm thấy không được khỏe, sai người mời Thái y đến chẩn bệnh, nương nương, người có biết Vân phi bị bệnh gì không?” Nàng cố ý ‘thắt nút’ câu chuyện, thì bị Lưu Dục lạnh lùng cắt ngang: “Đừng có nói nhiều lời nhảm nhí nữa, vào thẳng vấn đề đi!”

“Dạ!” Lúc này Lý Nhĩ mới thấy Lưu Dục đứng đó, nàng rút cổ, thu lại bộ dạng kiêu căng. Không hiểu sao nàng lại rất sợ Lưu Dục, sợ nàng ta luôn dùng vẻ mặt nghiêm khắc nhìn mình, đặc biệt sợ những cái trừng không thương tiếc.

“Hồi nãy Lãnh Thiếu gia nói với Lý Nhĩ, Vân phi mang thai rồi!”

Liễu Vận Ngưng nghe vậy thì thả lỏng tinh thần: “Lý Nhĩ, người đừng có lúc nào cũng làm lớn chuyện lên như vậy, ta sắp bị người làm cho đứng tim rồi!”

“Làm lớn chuyện gì chứ, đây là một việc rất lớn mà, nương nương người không thấy sao, các phi tử khác đứng hóng chuyện xong sắc mặt liền thay đổi, như là nuốt phải ruồi bọ vậy, khó coi chết đi được.”

112. Chương 112

“Làm lớn chuyện gì chứ, đây là một việc rất lớn mà, nương nương người không thấy sao, các phi tử khác đứng hóng chuyện xong sắc mặt liền thay đổi, như là nuốt phải ruồi bọ vậy, khó coi chết đi được.”

“Nhưng đó là chuyện của người ta, không liên quan đến chúng ta!” Bẹo má Lý Nhĩ, Liễu Vận Ngưng cười nói.

“Ôi chao, không phải thế, nương nương người.....” Lý Nhĩ thở hổn hển, lắp bắp không biết phải nói thế nào mới phải, thoáng nghĩ ra điều gì đó, hét lên: “Lãnh Thiếu gia, đúng, Lãnh Thiếu gia, Lãnh Thiếu gia cũng đến, y được chứng kiến, lại là Thái y chẩn bệnh cho Vân phi, người có thể hỏi y, y là người rõ nhất!”

Nàng vội vã nói cho hết, rồi nhanh chóng xoay người chạy đi, thấy Lãnh Hàn Vũ đứng cách đó không xa, ngậy ngốc nhìn sang, nàng giật mình dừng bước, có hơi bối rối, nhưng nàng lại không muốn né tránh, bước nhanh đến kéo y lại chỗ mọi người.

Lãnh Hàn Vũ bị nàng lôi kéo, bước chân gấp rút, lúc sắp đến đình nghỉ mát, y giật phắt tay lại, ngậy ngốc nhìn Liễu Vận Ngưng, trong mắt y dường như chỉ còn mỗi bóng hình nàng, cả đất trời xoay xung quanh nàng đều biến thành màu đen, y ngậy ra nhìn, nhìn đến quên cả thở.

Trong mắt y có niềm vui không thể nói thành lời, nhưng trong một thoáng, ánh mắt y lại trở nên ảm đạm, dưới ánh dương ấm áp sau trưa, đáy mắt y như ẩn hiện nét bi ai cố kiềm nén, cố kiềm nén nỗi đau, cuối cùng tất cả những điều đó đều quy về một câu nói bình thường.

“Ngưng Nhi, người về rồi.”

Liễu Vận Ngưng quay mặt đi, khẽ đáp: “Ừ, ta về rồi!”

Đôi mắt sâu thẳm ấy, khiến nàng không dám đối diện, tình cảm trong đôi mắt đó, khiến nàng thấy hụt hẫng, bởi lẽ nàng thật sự đã phụ lòng y.

Một cơn gió mát thổi đến, thổi bay mái tóc trước trán Lãnh Hàn Vũ, lại khiến y không thể che dấu được nỗi bi ai trong mắt, cũng không thể che dấu được nỗi đau trong lòng.

Lưu Dục có chút không đành, lời nàng nói với y ngày đó, có lẽ là đã kích lớn đối với y, nhưng nếu không mau chóng chặt đứt ý nghĩ đó trong đầu y, y sẽ càng đau khổ.

Thôi, có lẽ để nương nương tự mình nói với y, mới mong y dễ dàng chấp nhận.

Liếc mắt nhìn Lý Nhĩ và Lịch Hỷ, bảo họ mau đi cùng nàng, ban đầu Lý Nhĩ không hiểu ý, cho đến khi bị lôi đi thì mới ngộ ra, nhưng vẫn không chịu rời đi, đợi Lưu Dục trừng nàng một cái mới ầm ầm ức ức theo sát sau lưng Lưu Dục.

Từ đầu đến cuối Lãnh Hàn Vũ không hề chú ý đến người khác, chỉ biết ngậy người nhìn nàng.

Liễu Vận Ngưng cúi đầu khó chịu, thấp giọng nói: “Sư huynh, người đừng như vậy.”

— Đừng khiến ta cảm thấy áy náy nữa, trước giờ ta chỉ xem y là sư huynh mà thôi, chưa từng có ý nghĩ gì khác.

Lãnh Hàn Vũ cười khổ: “Ngưng Nhi, từ lúc người từ chối ta để tiến cung, cho đến giờ ta chưa từng ôm ý nghĩ huyễn hoặc nào trong đầu, ta chỉ muốn ở cạnh người, thế đã đủ rồi.”

“Nhưng mà như vậy thật không công bằng với người.”

“Cái gì là công bằng? Cái gì gọi là không công bằng? Ta chỉ biết, chỉ có ở cạnh người, nhìn người vui vẻ hạnh phúc, ta mới có thể vui vẻ.”

“Xin lỗi.....” Vì nàng, sư huynh phải tiến cung làm việc mà y không muốn làm nhất, y là người khao khát tự do, lại vì nàng mà cam nguyện bị nhốt ở một nơi kín cổng cao tường.

“Ngưng Nhi, người đừng cảm thấy áy náy, tất cả đều vì ta cam tâm tình nguyện, không liên quan đến người, có thể được như vậy, ta đã thỏa mãn lắm rồi.”

— Có thể ở cạnh nàng, y đã cảm thấy thỏa mãn, y cũng sẽ không cầu điều gì xa xôi khác.

“Sư huynh, người tội gì phải vậy.....” Nàng không đáng để y làm vậy, một chút cũng không đáng.

Lãnh Hàn Vũ né tránh câu hỏi của nàng, cười khê: “Đừng nói chuyện này nữa, lần đó sau khi rơi xuống nước thân thể còn chưa hoàn toàn bình phục đã phải theo y xuống Giang Nam, bây giờ đã cảm thấy đỡ chút nào chưa?”

Nàng cũng né tránh câu hỏi của y, quay đầu đối diện, dịu dàng nói: “Có sư huynh là thần y ở đây, sao Ngưng Nhi có thể có chuyện gì được chứ?”

Nhưng Lãnh Hàn Vũ lại không tươi cười như nàng mong muốn, ngược lại vẻ mặt trở nên nghiêm túc: “Ngưng Nhi, sao sắc mặt của người nhìn không được tốt vậy?”

Từ đầu y chỉ thấy được một bên mặt của nàng mà thôi, nhưng lúc nàng quay mặt lại, y thầm kinh hãi, sắc mặt của nàng tái nhợt bất thường.

Chắc chắn không phải vì thân thể không được khỏe: “Ngưng Nhi, không phải người đang giấu ta chuyện gì đấy chứ?”

“.....”

“Đưa tay ra đây!”

Liếc y một cái, nàng bất đắc dĩ nói: “Không cần đâu, ta trúng ‘Mộng Thệ’.”

Nàng biết lần gặp mặt này chắc chắn không gạt được sư huynh, cho nên mới không nhìn y trực diện, nào ngờ, ôi!

“Người nói cái gì?” Nếu vẻ mặt vừa rồi của y là lo lắng, thì giờ lại là trắng bệch: “Tại sao lại như vậy? Sao lại, sao lại có thể như vậy?”

— Mộng Thệ, Mộng Thệ, y biết Mộng Thệ không gây nguy hiểm đến tính mạng, nhưng nỗi đau nó mang lại, làm sao nàng có thể chịu được?

“Không có giải dược sao?” Y hỏi mà lòng không ôm hy vọng, thấy nàng im lặng gật đầu, y lùi bước, sắc mặt trắng bệch: “Người, người đừng lo, ta sẽ nghĩ cách, ta sẽ nghĩ cách.....”

“Sư huynh.....” Nàng mỉm cười cầm tay y: “Không cần đâu.”

Có một số việc, muốn trốn cũng trốn không thoát, muốn tránh cũng tránh không khỏi.

113. Chương 113

“Lý Nhĩ, sao vẻ mặt người trông đau khổ thế?” Lịch Hỷ quan sát Lý Nhĩ lâu rồi, từ đầu đến giờ mặt nàng cứ nhăn nhó như trái mướp đắng, khó coi chết đi được. Hắn không thể nào kiên nhẫn ngồi nhìn một bộ mặt như vậy.

“Không có gì!” Lý Nhĩ tức giận đáp.

“Xạo!” Lịch Hỷ không chịu tin.

“Lý Nhĩ chỉ.....” Nàng mở miệng muốn nói, rồi khựng lại, trừng Lịch Hỷ một lúc lâu, sau đó mới ỉu xiu nói: “Hồi này Lãnh Thiếu gia bị sao thế? Tại sao y trông thật lạ lắm?”

— Nàng chưa từng nhìn thấy Lãnh Thiếu gia trưng cái vẻ mặt như muốn khóc đó ra, những gì mà nàng thấy, là một Lãnh Thiếu gia luôn mang theo nụ cười mỉm dịu dàng hơn gió xuân trên môi.

Tại sao lại như vậy? Lúc đầu y không hề như vậy! Tại sao trong một thoáng liền thay đổi nhỉ?

“Người ngốc quá! Đương nhiên là bởi vì y biết Vân phi mang thai, buồn thay cho nương nương của chúng ta!” Nói rồi hắn lâm vào trầm tư, có chút ngập ngừng: “Nhưng hình như có chỗ không đúng!”

“Đương nhiên không đúng rồi!” Lý Nhĩ trợn mắt tức giận: “Lý Nhĩ cũng đang buồn thay cho nương nương, nhưng Lý Nhĩ nào có để lộ ra mặt đâu!”

“A! Ta biết rồi!” Lịch Hỷ hét toáng lên: “Chắc chắn là vì Lãnh Thái y thăm mền nương nương của chúng ta, ta đã từng thấy vẻ mặt đó của một số nương nương bị thất sủng! Các nàng cũng nhìn bề hạ y như vậy đấy!”

“Không phải chứ! Sao Lãnh Thiếu gia lại thăm mền nương nương được!” Lý Nhĩ nổi giận: “Người đừng nói bậy!”

“Ta đâu có nói bậy!” Hần nói có căn cứ chứ bộ!

“Được rồi, đừng cãi nhau nữa!” Lưu Dục dăm chiêu đứng sau lưng ngăn hai người lại. Ánh mắt nghiêm khắc lướt qua người bọn họ, Lưu Dục nói: “Ở đây là Hoàng cung, không phải cái chợ, cãi cái gì mà cãi, để người ta nghe rồi cười vào mặt cho!”

Hai người sợ tới mức rụt cổ, không dám nói nữa chữ.

“Ở đây là Hoàng cung, nói cái gì cũng phải có chừng mực, nếu để cho kẻ có dã tâm nghe được, không phải sẽ gây phiền phức cho nương nương sao? Còn Lý Nhĩ nữa—” Nàng không hề che giấu sự chán ghét của mình: “Chẳng lẽ muốn hại nương nương xong mới chịu bằng lòng sao?”

Mặt Lý Nhĩ trắng bệch, cắn chặt môi dưới, căm giận trừng Lưu Dục: “Tỷ.....” Lịch Hỷ vội kéo ống tay áo của nàng, sốt ruột tìm cách hòa giải.

Lạnh lùng liếc hai người bọn họ, Lưu Dục bước ngang qua, đi thẳng về phía trước.

“Tỷ cho là mình hay lắm sao! Tỷ có tư cách gì giáo huấn ta? Không phải tỷ cũng giống ta sao, đều là nha hoàn của người ta!” Hất tay Lịch Hỷ ra, Lý Nhĩ hét về phía Lưu Dục.

Lưu Dục vờ không nghe, tiếp tục bước đi.

”Tỷ nói đi chứ! Tỷ dựa vào cái gì mà đòi giáo huấn ta? Ta đã đắc tội tỷ chuyện gì? Tỷ dựa vào cái gì mà nhắm vào ta?”

Bỗng nàng dừng bước, Lưu Dục xoay người lại: “Chỉ vì ta ghét người! Chỉ vì hành động thiếu suy nghĩ của người luôn khiến nương nương gặp phiền phức!”

— Lưu Dục nàng ghét nhất những kẻ đã làm sai còn không biết hối cải!

“Lưu Dục, ta ghét tỷ! Tỷ là đồ khốn nạn!” Lý Nhĩ nức nở, né tay Lịch Hỷ, bật khóc bỏ chạy.

Lưu Dục trợn mắt nhìn theo cái bóng thất thủ bỏ chạy của nàng, lạnh lùng quay đầu, chột sặc mặt khê biển, rồi lập tức khôi phục sự bình tĩnh.

Liễu Vận Ngưng và Lãnh Hàn Vũ đang đứng trước mặt nàng.

“Lưu Dục—” Liễu Vận Ngưng lảng lạng nhìn nàng: “Lời người vừa nói rất dễ khiến người khác bị tổn thương.”

Lưu Dục quay mặt không đáp.

Lãnh Hàn Vũ nhìn Lưu Dục, thấp giọng nói với Liễu Vận Ngưng: “Để ta đi xem Lý Nhĩ.”

“Vâng.”

Lãnh Hàn Vũ đuổi theo hướng Lý Nhĩ vừa chạy, Lịch Hỷ nhìn nhìn bên này, lại ngó ngó bên kia, cuối cùng quệt mũi, nói nhỏ: “Nô tài cũng đi xem Lý Nhĩ đây!” Nói xong thì bỏ chạy.

— Ô ô, đang yên đang lành sao lại trở nên như vậy?

Đợi đến khi chỉ còn hai người bọn họ, Liễu Vận Ngưng mới mở lời: “Lưu Dục, không phải trong lòng người đang có chuyện gì chứ?”

“Không có ạ!” Nàng hờn dỗi: “Chỉ là nô tỳ không thích nàng ta thôi!”

“Nhưng lời người vừa nói rất dễ khiến người khác bị tổn thương.”

“Nương nương—” Nàng nâng mắt, thẳng thắn nhìn Liễu Vận Ngưng: “Nô tỳ chỉ nói những lời thật lòng mà thôi, hành động của nàng thường xuyên gây phiền phức cho nương nương, nô tỳ thật sự rất ghét nàng!”

“Một người luôn luôn bình tĩnh như Lưu Dục mà cũng có lúc xúc động như vậy, khiến ta lấy làm kinh ngạc đấy, nhưng dù người thật sự không thích Lý Nhĩ đi nữa, thì cũng không nên nói thẳng ra như vậy, Lý Nhĩ không hiểu chuyện cũng là bình thường, dù sao nàng cũng chỉ mới mười lăm tuổi, người lớn hơn nàng, tại sao không thể tha thứ cho nàng kia chứ?”

“.....”

“Ta biết người là vì muốn tốt cho ta, nhưng hãy nể mặt ta, đừng ôm địch ý sâu như vậy với Lý Nhĩ, được chứ?”

“.....”

“Lưu Dục—”

“Xin lỗi, thưa nương nương!” Lưu Dục lãnh đạm nói: “Nô tỳ không thể chung sống hòa bình với nàng ta được, nhưng nô tỳ có thể đồng ý với nương nương, sau này những chuyện như hôm nay sẽ không lại diễn ra nữa! Nương nương cũng đừng yêu cầu nô tỳ làm chuyện mà mình không thích!”

“.....” Im lặng nhìn Lưu Dục, rất lâu sau, Liễu Vận Ngưng khẽ than, dịu dàng nói: “Về thôi!”

Khoảng cách giữa hai người bọn họ, sợ là không thể phá bỏ được.

Ôi! Nàng là chủ tử, mà lại không làm được trò trống gì!

114. Chương 114

“Đáng ghét, đáng ghét, Lưu Dục đúng là đồ khốn nạn, ô ô ghét nàng nhất, ghét nàng nhất.....” Ngồi xổm bên hồ, Lý Nhĩ oán hận lau nước mắt, cõ trên mặt đất đã bị nàng nhỏ sạch.

Lúc Lãnh Hàn Vũ tìm được Lý Nhĩ là lúc nàng đang ngồi trút giận bên hồ.

Cuối cùng cũng yên lòng, Lãnh Hàn Vũ thông thả bước qua đó, thấy nàng nhỏ trụi cõ trên mặt đất, y đỡ khóc đỡ cười.

“Lý Nhĩ!”

Nghe thấy thanh âm quen thuộc, Lý Nhĩ ngẩng mặt, thấy khuôn mặt nho nhã luôn khiến nàng phải đỏ mặt kia, hàng ngàn hàng vạn nỗi ảm ức trào dâng trong lòng nàng, nước mắt sắp cạn khô lại tuôn rơi, muốn dừng cũng không dừng được.

“Được rồi, đừng khóc, Lý Nhĩ là bé ngoan, đừng khóc.....”

“Ô ô, Lãnh Thiếu gia.....” Y càng dỗ Lý Nhĩ càng khóc dữ hơn, bất đắc dĩ, y đành phải ngồi xổm xuống, dịu dàng lau nước mắt cho nàng: “Đừng khóc, khóc mất đỏ hoe, xấu lắm!”

“Nhưng.....Nhưng lời nói của nàng ấy thật sự.....thật sự rất quá đáng..... quá đáng.....” Nàng nhào vào lòng y, trách cứ Lưu Dục tàn nhẫn.

“Lưu Dục không cố ý đâu, Lý Nhĩ là đứa trẻ khoan hồng độ lượng, đừng so đo với nàng ấy được chứ? Chẳng qua tâm trạng của Lưu Dục không được tốt, không kiềm chế được mà thôi, chúng ta nên thông cảm cho nàng một chút, có được không?”

“Tâm trạng không tốt?” Những lời này quả nhiên khiến nàng ngừng khóc, ngược đôi mắt hoe đỏ, nàng hoang mang hỏi: “Tại sao tâm trạng của nàng không được tốt?”

“A, đó là vì, là vì.....” Suy nghĩ cả buổi trời, y lắp bắp: “Đó là vì người nàng thích không thích nàng, cho nên tâm trạng của nàng không được tốt.” Nói rồi, không biết nghĩ gì, nụ cười tươi của y trở nên mờ nhạt: “Người mình thích không thích mình, đó là một chuyện rất đau lòng.”

“Tại sao lại đau lòng?”

Y hoàn hồn, cười cười, khẽ xoa đầu nàng: “Người còn nhỏ, đợi khi nào người lớn, người sẽ tự hiểu.”

“Lãnh Thiếu gia, Lý Nhĩ đâu còn nhỏ nữa, hướng hồ, hướng hồ.....” Mặt nàng đỏ ửng, nàng nói rất nhỏ, rất nhỏ: “Lý Nhĩ cũng đã có người để thích rồi!”

“Ồ, thì ra Lý Nhĩ đã sớm có người để thích rồi!” Y vỗ đầu nàng, không mấy để tâm đến lời nói đó, thuận miệng hỏi: “Thế người Lý Nhĩ thích là ai vậy?”

Lý Nhĩ đỏ mặt, nói: “Không nói cho người đâu!”

Y bật cười, vuốt tóc nàng: “Vậy chờ đến khi người muốn nói cho Lãnh đại ca cũng được!”

Lý Nhĩ nhìn y hồi lâu, mặt càng ngày càng đỏ, bỗng khẽ hỏi: “Lãnh Thiếu gia, người nói xem y có thích Lý Nhĩ không?”

Lãnh Hàn Vũ ngẩn ra, bật cười: “Đương nhiên, Lý Nhĩ đáng yêu như vậy, ai mà không thích chứ?”

Nghe vậy Lý Nhĩ mừng rơn, nắm lấy tay Lãnh Hàn Vũ, vội nói: “Thế Lãnh Thiếu gia có thích Lý Nhĩ không?”

Mặt nàng sáng rực, trong đó hàm chứa biết bao hy vọng, thoát trông mắt nàng còn sáng hơn cả sao trời.

Lãnh Hàn Vũ bỗng ngây ra.

“Lãnh Thiếu gia, người thích Lý Nhĩ chứ?”

Y lấy lại tinh thần, bỗng rút tay lại, chau mày: “Lý Nhĩ, người.....” Muốn mở miệng nói nhưng lại chẳng biết phải nói như thế nào nữa.

“Lãnh Thiếu gia, người không thích Lý Nhĩ ư?” Ánh mắt nàng lập tức trở nên ảm đạm, mếu máo, nàng trừng mắt ai oán: “Nhưng không phải Lãnh Thiếu gia vừa mới nói Lý Nhĩ rất đáng yêu đó sao? Người không phải đã nói sẽ thích Lý Nhĩ ư?”

“Lý Nhĩ, người, bây giờ người vẫn còn nhỏ, không hiểu thế nào là thích và cũng không thể nào hiểu thích đó ở đây nghĩa là gì, thích cũng có rất nhiều loại, người.....”

“Người đừng tưởng ta không hiểu chuyện, ta biết ta thích người, không phải là thích như một người bằng hữu, cũng không phải thích người đối diện mình, mà thích người đã ở trong lòng mình, ta muốn gả cho người, ta muốn người lấy ta!”

“Lý Nhĩ, ta.....”

“Người nói đi, người có thích ta hay không?”

“.....”

“Người nói đi, người có thích ta hay không?” Thanh âm của nàng trở nên nghẹn ngào, nhưng vẫn kiên quyết nhìn y, chờ y cho nàng một đáp án.

Im lặng hồi lâu, Lãnh Hàn Vũ hít một hơi thật sâu, nói: “Xin lỗi, Lý Nhĩ, ta chỉ xem người như muội muội, ta không có ý nghĩa gì khác, có lẽ còn có chỗ nào đó ta làm chưa tốt, khiến người hiểu sai, ta.....”

Huyết sắc trên mặt nàng rút dần, khuôn mặt tái nhợt dọa người, Lãnh Hàn Vũ nhìn nàng lo lắng, rồi cũng chẳng nói gì.

Lý Nhĩ kinh ngạc nhìn y, nhìn khuôn mặt luôn khiến nàng phải đỏ mặt, nhưng nàng lại không cảm nhận được sự ngọt ngào như trước đây từ y.

Môi nàng run lên nhẹ nhẹ, ôm lấy chút hy vọng mong manh cuối cùng, hỏi: “Lãnh Thiếu gia, người đang nói giỡn sao?”

“Xin lỗi.”

Trong phút chốc, nàng cảm giác cả đất trời như sụp đổ, nàng vẫn ngỡ, y đối tốt với nàng như vậy, che chở nàng như vậy, là vì y cũng thích nàng, nhưng —

Y lại nói: “Ta chỉ xem ngươi như muối muối.”

Muối muối?

“Người cút, người cút đi!” Nàng dùng sức đẩy y ra, mặt đã đầm đìa nước mắt: “Ta không muốn người xem ta như muối muối, ta không muốn, người cút, người cút đi!”

“Lý Nhĩ.....”

“Cút đi! Cút cho ta! Ta không muốn gặp người nữa! Ta ghét người! Các người đều là những kẻ đáng ghét!”

— Các người đều đáng ghét như nhau.

Cả đất trời như rung chuyển dưới chân, nàng thất tha thất thểu chạy về Liễu uyển, khóc đến mặt đỏ hết cả lên, nhưng trước sau vẫn không dừng lại chờ người kia đuổi kịp mình.

Chút hy vọng còn sót lại đã tan biến.

Nàng thấy mình không thể thở nổi nữa.

Thật khó chịu, thật khó chịu.

Thấy nàng thất tha thất thểu chạy đi, ánh mắt Lãnh Hàn Vũ vô cùng lo lắng, cũng vô cùng phức tạp, nhưng không hề cất bước đuổi theo.

Xin lỗi, Lý Nhĩ!

115. Chương 115

Ngày hôm ấy, Thánh Thượng bỗng nhiên hạ chỉ, ngoài dự kiến của tất cả mọi người trong hậu cung.

“Phụng thiên thừa vận, Hoàng Đế chiếu viết: nhi tử của cung phi quá cố — Như phi, là Tam Hoàng tử Hiên Viên Linh, có cảm tình tốt đẹp với Liễu phi, trẫm cảm thấy rất vui vì điều đó, sau nhiều lần cân nhắc, nay giao Tam Hoàng tử cho Liễu phi nuôi nấng, nhận Liễu phi làm mẫu thân, hy vọng cả hai sẽ càng thân như mẫu tử ruột thịt, chung sống thuận hòa, khâm thủ.”

Thánh chỉ này, nhất thời trở thành đề tài đàm luận của tất cả mọi người trong hậu cung.

Có đủ loại ý kiến được đề ra.

Đương nhiên, đó cũng chỉ là cách nhìn của người ngoài cuộc.

Thời tiết lại chuyển lạnh, dù có khoác tấm áo choàng thật dày thì vẫn không thể cản được gió lạnh, gió lạnh tấp vào mặt, buốt rất.

Liễu Vận Ngưng đứng chờ trước cửa Liễu uyển, thỉnh thoảng lại kiễng chân trông ra xa, Lưu Dục đứng ở phía sau, khuyên nhủ: “Nương nương, người đừng sốt ruột nữa, nghe lời nô tỳ đi, vào trong chờ cũng được mà, bên ngoài lạnh lắm, người sẽ không thể chịu nổi.”

Liễu Vận Ngưng lắc đầu, nhìn ra xa: “Không sao, ta muốn đứng đây chờ.”

— Vài ngày không gặp, không biết nó có bị những người đó ức hiếp nữa hay không.

“Nương nương—”

“Ôi, họ đến rồi!” Nghe thấy thanh âm vui sướng của Liễu Vận Ngưng, Lưu Dục ngẩng đầu nhìn, quả thật có một đoàn người đang tiến về phía Liễu uyển, chờ đến khi họ tới gần, Lưu Dục mới nhận ra, đi đầu chính là ma ma ngày đó đã đón Tam Hoàng tử về.”

“Bái kiến nương nương! Nương nương an phúc!” Ma ma đến trước mặt Liễu Vận Ngưng hành lễ.

“Miễn lễ!” Giọng nàng có hơi lo lắng, đi ngang qua ma ma, xốc mành kiệu lên thì thấy Tam Hoàng tử đang ngoan ngoãn ngồi bên trong.

“Linh Nhi!” Nàng hô lên vui sướng, muốn bế nó xuống kiệu nhưng Tam Hoàng tử lại phớt lờ nàng, tự mình leo xuống.

Liễu Vận Ngưng ngậy ra, nhìn Tam Hoàng tử đã đứng vững vàng dưới đất, trước sau vẫn không thèm nhìn nàng lấy một cái.

Lòng thầm ngờ vực nhưng cũng không vội hỏi nó, đè nén sự lo lắng trong lòng, nàng mỉm cười với ma ma: “Vất vả a ma rồi, đã phiền người lớn tuổi như bà đích thân đến đây.”

“Nương nương đừng nói vậy, có thể làm việc cho nương nương là vinh hạnh của lão nô, đừng nói chi vất vả, lão nô còn vui mừng chẳng kịp.”

Liễu Vận Ngưng cười cười, lấy một miếng ngọc thượng đẳng trong ngực ra đưa a ma: “Đây là một chút lòng thành của bổn cung, xin ma ma nhận cho!”

“Cái này.....Cái này không được đâu!” Ma ma từ chối, nhưng ánh mắt lại tham lam nhìn miếng ngọc, không có vẻ gì là muốn từ chối cả.

Liễu Vận Ngưng cười cười hiểu ý, nhét miếng ngọc vào tay ma ma: “Bổn cung đã nói, đây là chút lòng thành của bổn cung, xin ma ma nhận cho!”

“Vây.....Vây lão nô liền cung kính không bằng tuân mệnh!” Hai mắt ma ma sáng rỡ, nhận ngọc rồi nói: “Lão nô đây cáo từ trước!”

“Vâng, ma ma đi thông thả.”

Ma ma đang định đi thì nhìn Tam Hoàng tử, tỏ vẻ muốn nói gì đó lại thôi khiến Liễu Vận Ngưng chú ý, nàng không khỏi hỏi: “Ma ma, sao thế?”

“Không có gì ạ!” Ma ma lắc đầu, lại thấp giọng nói: “Tam Hoàng tử, đành nhờ nương nương chăm sóc thay!”

“Ma ma yên tâm, bổn cung sẽ chú ý đến nó.”

Bà cúi người, xoa xoa đôi má ửng hồng do bị gió lạnh thổi tấp vào của Tam Hoàng tử, cảm thương: “Tam Hoàng tử, sau này người cứ ở đây, Liễu phi nương nương sẽ là mẫu phi của người, người phải ngoan đấy, đừng gây phiền phức cho nương nương, biết chưa?”

“Linh Nhi biết rồi, ma ma cũng phải bảo trọng!” Giọng nói trẻ thơ non nớt, Tam Hoàng tử lưu luyến nhìn ma ma, sụt sịt mũi: “Linh Nhi sẽ nghe lời.”

“Vây ma ma yên tâm.” Đứng thẳng người dậy, nói với Liễu Vận Ngưng: “Nương nương, Tam Hoàng tử giao cho người.”

“Ừ, bổn cung sẽ chăm sóc nó thật tốt, ma ma đừng lo.”

“Tốt quá rồi, tốt quá rồi, lão nô cáo từ trước.”

“Ma ma đi thông thả.”

Xoay người, ma ma dẫn đoàn người rời đi.

Liễu Vận Ngưng trông theo bóng ma ma, cười cười.

Bà ấy tuy tham tiền, nhưng lại thật tình đối xử với Linh Nhi.

“Linh Nhi, chúng ta vào trong thôi!” Nói rồi nàng muốn nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Tam Hoàng tử, nhưng Hiền Viên Linh lại né, Liễu Vận Ngưng ngậy ra nhìn Tam Hoàng tử, không hiểu tại sao Tam Hoàng tử mấy ngày trước còn không chịu rời khỏi mình nay lại giở chứng như vậy.

“Linh Nhi, xảy ra chuyện gì?” Nàng nắm chặt tay Tam Hoàng tử, không cho nó giẫy ra.

Không giãy tay ra được, Tam Hoàng tử oán hận trợn mắt nhìn nàng, nhưng sau đó mắt bỗng đỏ hoe, vẻ mặt ảm ức, lên án nàng: “Người gạt con, con không thèm ở chung với người.”

“Ta gạt con hồi nào?” Liễu Vận Ngưng ngẩn ra, thấy mũi nó đỏ ửng vì khóc, đau lòng bế nó lên, khẽ vỗ về: “Nào, nói mẫu phi nghe, xảy ra chuyện gì? Mẫu phi gạt con cái gì?”

“Ô ô, người rõ ràng nói muốn ở cùng con, nhưng lúc con thức dậy lại chẳng thấy người đâu mà lại ở trong phòng của mình, người gạt con, người gạt con.....”

“Linh Nhi—” Nàng dỗ khóc dỗ cười, lau nước mắt cho nó: “Mẫu phi nào có gạt con, con xem, không phải mẫu phi đã đón con đến đây rồi đó sao?”

“Con mặc kệ, người gạt con.....”

“Tam Hoàng tử, người phải biết rằng, nương nương phải xin phụ Hoàng người lâu lắm, phụ Hoàng của người mới đồng ý đưa người đến đây, nương nương không hề gạt người đâu! Nếu không có sự đồng ý của bộ hạ, người của các cung khác không được phép đi loạn.” Lưu Dục nói.

Tam Hoàng tử giương mắt nhìn Liễu Vận Ngưng, nửa tin nửa ngờ hỏi: “Nàng nói thật chứ?” Giọng nói chất vấn non nớt thật sự khiến hai người phải cười khổ.

“Nào, đừng khóc nữa, ở đây lạnh, vào trong thôi.”

Lần này Tam Hoàng tử mới ngoan ngoan để Liễu Vận Ngưng dắt tay, đôi môi nhỏ mím lại, vẻ mặt không giấu được sự căng thẳng.

“Đừng căng thẳng.” Thấy nó căng thẳng, Liễu Vận Ngưng liền mỉm cười trấn an.

“Nương nương, sau này con có thể ở cùng người ư?”

“Ồ, còn gọi nương nương sao? Phải gọi mẫu phi.” Nàng cười: “Đừng nghĩ nhiều nữa, sau này ta chính là mẫu phi của con, con đương nhiên phải ở cùng ta rồi.”

“Dạ.” Khẽ vâng lời, vẻ mặt Tam Hoàng tử cũng bình tĩnh trở lại.

Lúc vào Liễu uyển, thấy Lý Nhĩ đang quay lưng lau bàn, Liễu Vận Ngưng khẽ gọi, thanh âm không nén nổi vui mừng: “Lý Nhĩ, người mau đến đây, Linh Nhi đến rồi này.”

Lý Nhĩ xoay người lại, thấy Liễu Vận Ngưng nắm tay tiểu hài tử trắng béo bụ bẫm, chỉ nở nụ cười thần nhiên, buông cái khăn trong tay xuống, cung kính đáp: “Lý Nhĩ bái kiến Tam Hoàng tử.” Lúc nhìn sang Lưu Dục, chỉ ngập ngừng một hồi rồi bỏ đi như chẳng có chuyện gì.

Tâm trạng đang vui của Liễu Vận Ngưng bỗng trở nên nặng nề.

Sau khi Lưu Dục và Lý Nhĩ cãi nhau, lúc Lý Nhĩ trở về Liễu uyển thì cứ như một người khác, không còn hoạt bát như trước mà rất trầm lặng, thường xuyên thấy nàng ngồi một mình ngơ ngác không biết đang nghĩ gì.

Nàng nhìn Lưu Dục, vừa hay Lưu Dục cũng nhìn nàng.

— Chẳng lẽ cãi nhau với Lưu Dục lại là một đả kích lớn đối với Lý Nhĩ sao?

“Lưu Dục, người dắt Tam Hoàng tử về phòng của nó trước đi.” Liễu Vận Ngưng bỗng nói.

Lưu Dục liếc nhìn Lý Nhĩ, rồi nhìn Liễu Vận Ngưng, lãnh đạm nói: “Dạ, nương nương.” Nắm tay Tam Hoàng tử, dỗ dành: “Tam Hoàng tử, hiện giờ nương nương có chuyện phải làm, nô tỳ dắt người đến phòng riêng trước, được không?”

Tam Hoàng tử nhìn nhìn Lưu Dục, lại nhìn nhìn Liễu Vận Ngưng, cảm thấy không khí giữa họ không được bình thường, ngoan ngoan đáp: “Dạ.”

Đợi đến khi chỉ còn lại Liễu Vận Ngưng và Lý Nhĩ, Liễu Vận Ngưng bước đến, vỗ vỗ đầu Lý Nhĩ, dịu dàng nói: “Lý Nhĩ, người đang có điều gì ảm ức trong lòng sao?”

Thấy nàng dịu dàng hỏi thăm, hàng ngàn hàng vạn ảm ức trào dâng trong lòng, mắt hoe đỏ, bỏ nhào vào lòng Liễu Vận Ngưng, khóc nức: “Nương nương.”

“Sao thế? Có phải đã gặp chuyện gì không vui không?”

“Nương nương, Lãnh Thiếu gia không thích Lý Nhĩ.....Y không thích Lý Nhĩ.....Rõ ràng Lý Nhĩ thích y như vậy.....Tại sao y lại không thích Lý Nhĩ.....”

Bàn tay đang vỗ lưng nàng ngừng lại, Liễu Vận Ngưng tỏ vẻ đau lòng: “Lý Nhĩ à Lý Nhĩ, y sẽ thích người thôi, sẽ thích thôi—”

Sao chuyện này lại thành ra như vậy? Hai người quan trọng với nàng tại sao lại lâm vào tình cảnh này? Nếu, nếu người sư huynh thích là Lý Nhĩ, vậy sẽ tốt biết bao!

“Thật không?” Nàng ngẩng mặt, có vẻ không tin tưởng.

“Ừ.” Nàng gật đầu khẳng định: “Y sẽ thích người, sẽ thích mà!”

Có lẽ, để Lý Nhĩ ở cùng y, y sẽ mau chóng quên ta đi, như vậy sẽ tốt hơn cho cả y, cả nàng và cả ta nữa!

116. Chương 116

Bão tuyết nổi lên, tuyết bay phất phơ trong không trung rồi rơi xuống, Lãnh Hàn Vũ lưng đeo hòm dược, bước nhanh đến Bích Tỷ cung.

Thị nữ dẫn đường cho y tỏ vẻ lo lắng sốt ruột, bước đi cũng ngày một mau: “Lãnh Thái y, sáng sớm hôm nay nương nương đã cảm thấy không thoải mái, đầu óc thì văng vắt, không còn sức để rời giường.”

Lãnh Hàn Vũ vừa nghe vừa hỏi: “Vậy ngoại trừ đau đầu ra nương nương còn cảm thấy không khỏe chỗ nào nữa không?”

“Không rõ lắm, nương nương chỉ bảo đau đầu, thế nên nô tỳ liền vội vàng chạy đến Thái y viện mời người. Sao thế? Bệnh của nương nương nghiêm trọng lắm sao?”

“Không, bây giờ vẫn chưa biết được, phải chẩn đoán qua thì mới chính xác.”

“Vâng!” Thị nữ vẫn còn lo lắng, nhưng cũng gật đầu.

Khi chấm dứt cuộc đối thoại thì hai người cũng vừa đến Bích Tỷ cung.

Nhờ thị nữ dẫn đường, Lãnh Hàn Vũ cúi đầu bước vào trong.

Trong phòng ấm áp nhờ bếp sưởi, rèm giường buông xuống để chắn tầm nhìn của người bên ngoài.

Nghe thấy tiếng động, một thanh âm yếu ớt phía sau rèm truyền đến: “Thải Nhi đây à?”

“Dạ, nương nương, nô ý đã mời Lãnh Thái y đến rồi.”

Nghe Thải Nhi nói xong, người sau rèm liền chuẩn bị rời giường, Thải Nhi bước đến nói với Lãnh Hàn Vũ: “Lãnh Thái y, mời người ra ngoài một chút được chứ?”

“A? Được!” Lãnh Hàn Vũ biết Vân phi còn chưa kịp vận xiêm y chỉnh tề, liền nhớ ra bản thân chưa chi đã lỗ mãng xông vào, mặt y không khỏi đỏ lên, nghe Thải Nhi yêu cầu xong liền nhanh chóng lui ra.

Một lát sau, Thải Nhi bước ra khỏi phòng, đối diện Lãnh Hàn Vũ với vẻ áy náy: “Có lỗi với Lãnh Thái y quá, hồi nãy là do nô tỳ sơ suất.”

“Không sao!” Trên mặt y vẫn còn chút lúng túng.

“Nương nương ời người vào!”

“Ừ!”

Khi Lãnh Hàn Vũ bước vào phòng, Vân phi đã ăn vận chỉnh tề đang ngồi dựa nửa người vào thành giường, sắc mặt tái nhợt.

Lãnh Hàn Vũ thi lễ với nàng, nói: “Hạ quan bái kiến nương nương.”

“Không cần đa lễ.” Nàng yếu ớt phát tay, sắc mặt cũng vì cử động nhiều nên càng tái nhợt.

Lãnh Hàn Vũ nói: “Xin nương nương hãy đưa tay ra.”

Vân phi vươn tay.

Một lúc sau, Lãnh Hàn Vũ thu hồi sợi chỉ đỏ buột trên tay Vân phi, im lặng một hồi, vẻ mặt nghiêm trọng: “Hiện giờ nương nương đã không còn trở ngại gì nữa, nhưng—” Y ngẫm nghĩ, muốn nói lại thôi, thấy Vân phi vẫn còn suy yếu, y quay đầu hỏi Thái Nhi: “Hôm qua nương nương có ăn hay chạm phải thứ gì lạ không?”

Thái Nhi nhớ lại rồi đáp: “Từ khi Lãnh Thái y nói nương nương đã mang thai, bữa ăn của nương nương đều do trù phòng làm, chắc chắn là không có gì khác lạ, còn về chuyện chạm thì.....”

Ngập ngừng, nàng bỗng trợn mắt, như bừng tỉnh đại ngộ: “Đúng rồi, hôm qua Lệ phi đã mang một bao phấn thơm đến, nói là để an thần dưỡng trí, nô tỳ ngửi thử thì thấy rất là thơm, sau đó liền cảm thấy thoải mái nên tối hôm qua đã đưa cho nương nương dùng, Lãnh Thái y, ý người có phải là do túi phấn đó không?”

Vẻ mặt Lãnh Hàn Vũ vô cùng nghiêm túc: “Người mang túi phấn đó lại đây cho ta xem!”

“Vâng!” Thái Nhi chạy đi, không lâu sau nàng cầm một cái lư hương đến: “Lãnh Thái y, chính là cái này, người ngửi thử xem.”

Lãnh Hàn Vũ đón lấy, đưa sát mũi ngửi thử, giây tiếp theo, sắc mặt đại biến: “Thái Nhi cô nương, cái này đúng thật là Lệ phi nương nương đã mang đến sao?”

“Đúng vậy, sao thế?”

Lãnh Hàn Vũ nhìn nàng nghiêm túc, trầm giọng nói: “Bên trong bột phấn này còn trộn một loại phấn nữa!”

“Phấn?” Thanh âm Thái Nhi nhỏ dần, nhìn Lãnh Hàn Vũ với vẻ ngờ vực, rồi nhìn chằm chằm lư hương: “Sao có thể thế được!”

“Thái Nhi cô nương, xin người hãy giao lư hương và túi phấn cho ta, chuyện này rất mực hệ trọng, ta phải bẩm báo với bệ hạ!”

“Lãnh Thái y—”

Thanh âm yếu ớt vang lên, Lãnh Hàn Vũ ngắt ra, vội xoay lại: “Nương nương có gì cản ngại?”

“Lãnh Thái y, bổn cung muốn nhờ người một việc.....” Một câu đơn giản như vậy cũng đã rút cạn toàn bộ sức lực của nàng.

Lãnh Hàn Vũ nói: “Nương nương cứ nói!”

“Đừng đem việc này bẩm báo lại với điện hạ.....”

“Nương nương!” Thái Nhi hoảng hốt.

Lãnh Hàn Vũ sững sờ đến độ quên cả lễ tiết, ngẩng mặt nhìn nàng.

Vân phi không để ý đến Thái Nhi, chỉ bình tĩnh nhìn Lãnh Hàn Vũ: “Lãnh Thái y, bổn cung hy vọng người không nói chuyện này ra.”

“Nhưng—”

“Lãnh Thái y, bổn cung ra lệnh cho người, đừng đem việc này nói ra.” Vân phi đột nhiên cắt ngang lời y, nhưng vừa nói xong liền cảm thấy nghẹt thở, Thái Nhi bước đến vỗ lưng cho nàng.

Lãnh Hàn Vũ lẳng lặng nhìn nàng: “Thứ lỗi, thưa nương nương, hạ quan từ chối.”

Vân phi im lặng ngẩng mặt nhìn y.

“Nếu hạ quan đã vào cung làm Thái y, nhất định phải chịu trách nhiệm với bệ hạ, chịu trách nhiệm với nương nương, việc này vô cùng hệ trọng, thứ cho hạ quan không thể đáp ứng yêu cầu của nương nương.”

Vân phi nhìn thẳng vào ánh mắt kiên định của y, rồi lẳng lặng dời mắt, nói với Thái Nhi: “Bổn cung không còn đáng lo nữa, Thái Nhi, đừng làm mất thêm thời gian của Lãnh Thái y, tiễn Lãnh Thái y về đi.”

“Dạ, nương nương!” Thái Nhi ngừng vỗ lưng cho nàng, đến trước mặt Lãnh Hàn Vũ: “Lãnh Thái y, mời!”

Lãnh Hàn Vũ trả lễ: “Hạ quan cáo từ trước!”

117. Chương 117

“Nương nương, nước ấm đã chuẩn bị xong rồi.” Lưu Dục bưng một chậu nước ấm vào phòng, nói với Liễu Vận Ngưng đang nằm trong bồn.

“Ừ!” Liễu Vận Ngưng gạt đầu, bóng hình nàng trở nên mờ ảo dưới lớp hơi nước tỏa ra trong phòng, Lưu Dục bước sang, đổ nước ấm vào trong bồn.

“Nương nương, có cần châm thêm nước ấm không?”

“Không cần, vậy là đủ rồi.” Liễu Vận Ngưng nằm dựa vào thành bồn, lấy tay kê đầu, có chút lười nhác: “Lưu Dục, mùa đông mà được tắm nước nóng thật là thích!”

“Đúng vậy, thưa nương nương!” Lưu Dục cười đáp lại, thấy Liễu Vận Ngưng hiếm khi trẻ con như vậy, ánh mắt tràn đầy thương yêu.

Thời gian gần đây, Lưu Dục phát hiện nương nương của nàng vui nhất là lúc tắm, lúc trước sao lại không phát hiện ra, gần đây không hiểu sao, mỗi ngày nương nương luôn bỏ một khoảng thời gian khá dài ra để tắm.

Có lần nàng hỏi nương nương nguyên nhân tại sao, nàng nhớ nương nương đã trả lời mơ hồ rằng: “Vì có thể giữ cho tâm trạng thoải mái, khiến ta thấy khỏe khoắn hơn.”

“Lưu Dục—” Liễu Vận Ngưng gọi nàng, nhưng lại không nhìn sang, chỉ cúi đầu suy nghĩ gì đó.

“Chuyện gì ạ, thưa nương nương?” Lưu Dục kiên nhẫn chờ, biết nàng có chuyện muốn nói, cũng không thúc giục còn lấy cái khăn vắt trên thành bồn chà lưng cho nàng.

“Lệ phi đã thật sự bị đày vào lãnh cung sao?”

“Dạ?” Lưu Dục ngậy ra một hồi, rồi nhanh chóng hoàn hồn, nói: “Đúng vậy, nghe nói là vì đã trộn phần độc vào trong phần thơm đưa cho Vân phi, không may bị Lãnh Thái y phát hiện.”

“Sư huynh?”

“Đúng vậy, ngày ấy Vân phi cảm thấy không được khỏe, thị nữ của nàng vội mời Lãnh Thái y đến chẩn bệnh, sau đó thì chuyện thành ra như vậy.”

“Lệ phi.....” Liễu Vận Ngưng cân nhắc rất kỹ, giọng điệu ngập ngừng: “Thật ra, ta thấy Lệ phi không giống loại người thích hãm hại người khác.....” Nàng lại nhớ đến yến hội ngày đó, ánh mắt long lanh của Lệ phi nhìn sao cũng đều cảm thấy nàng không phải kẻ ác.

“Nương nương, tri nhân tri diện bất tri tâm, bề ngoài nhìn vào thì là người tốt nhưng chưa chắc đã là người tốt đâu.” Lưu Dục tiếp lời: “Nhất là ở hậu cung, phải thật thận trọng, nô tỳ cũng đã nhiều lần nhắc nhở nương nương, đã ở trong hậu cung thì không ai là bằng hữu cả.”

Liễu Vận Ngưng im lặng nghe, không hề phản bác.

— Có lẽ Lưu Dục nói đúng, nhưng.....

Nàng khẽ thở dài.

Nàng vẫn cho rằng chuyện đó không phải do Lệ phi làm.

“Lưu Dục, theo người thấy, nếu Lệ phi thật sự muốn hãm hại Vân phi, vậy nàng còn can đảm lấy danh nghĩa của mình ra để tặng phần thơm sao? Nếu thật vậy, một khi Vân phi xảy ra chuyện, người đầu tiên bị tình nghi không phải là Lệ phi ư?”

“Cho dù không phải do Lệ phi làm, thì cũng sẽ là một người nào đó trong hậu cung, còn nếu thật sự là Lệ phi làm, hoặc Lệ phi là một con cừu non thể tội, nhưng ở trong hậu cung này, ai lại thay tình địch giải oan bao giờ? Tất cả mọi người đều tự giữ lấy thân, vào lúc này ai mà dư tâm đi đồng tình, sẽ là kẻ xui xẻo kế tiếp!”

“Ôi!” Thở dài não nề, Liễu Vận Ngưng nói: “Hậu cung đúng là phức tạp thật!”

Lưu Dục cười cười, không đáp lại.

Đợi Liễu Vận Ngưng rời bồn, đã là chuyện của một nén nhang sau đó.

Ẩn vận chỉnh tề rời khỏi tẩm cung, Tam Hoàng tử đang chơi vui vẻ ở ngoài vườn, chung quanh là một đám thị nữ mặt mày khổ não, trên người ai cũng dính tuyết, nhìn là biết đã bị đem ra làm bia ngắm.

Tam Hoàng tử thấy nàng đi ra, hô lớn: “Mẫu phi!” Còn cười rất vui vẻ, Liễu Vận Ngưng giang tay đón lấy nó, hai người cười nói càng vui.

“Ôi, Linh Nhi tặng cân nha, mẫu phi không bế con nổi nữa rồi!”

“Vậy mẫu phi để Linh Nhi bế người là được!” Hiên Viên Linh nhanh nhẩu đáp.

Liễu Vận Ngưng mỉm cười, thả Hiên Viên Linh xuống, nói: “Được, nhưng Linh Nhi phải mau lớn lên nha! Vậy mới có đủ sức bế mẫu phi được chứ!”

“Dạ!” Hiên Viên Linh gật đầu chắc nịch, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc: “Linh Nhi sẽ mau lớn lên thôi!”

Khuôn mặt non nớt mà trưng cái vẻ mặt nghiêm túc đó thật sự khiến người nhìn phải bật cười.

Liễu Vận Ngưng cố gắng nín cười, nói: “Bây giờ mẫu phi có một số việc phải làm, con phải nghe lời các tỷ tỷ, không được phá phách, biết chưa?”

“Mẫu phi muốn đi đâu? Linh Nhi cũng muốn đi!”

“Lần khác sẽ dắt Linh Nhi theo, nhưng lần này thì không được!”

“Tại sao?” Nó cố truy vấn đến cùng.

“Trẻ ngoan không nên hỏi nhiều như vậy!”

“Xí, mẫu phi không thương Linh Nhi.” Hờn dỗi quay qua chỗ khác, Liễu Vận Ngưng vội dỗ: “Lần sau nhất định sẽ dắt Linh Nhi theo, lần này thật sự là không được mà!”

“Được rồi, được rồi, con đại nhân đại lượng nên sẽ không tính toán với mẫu phi, nhưng nhớ lần sau phải mang Linh Nhi theo đấy!”

Vất vả lắm mới thoát khỏi Hiên Viên Linh, Liễu Vận Ngưng và Lưu Dục đến Ngọc Hoa cung.

Ngọc Hoa cung, chính là lãnh cung!

Lúc đầu khi nghe Liễu Vận Ngưng muốn đến thăm Lệ phi, Lưu Dục đã kiên quyết phản đối, nhưng bất đắc dĩ thay thái độ của Liễu Vận Ngưng còn kiên quyết hơn nàng, vì tránh để chuyện ngoài ý muốn xảy ra, Lưu Dục đành nghe theo cùng.

Liễu Vận Ngưng chỉ là muốn đến thăm Lệ phi mà thôi, nàng biết nỗi cô đơn và sợ hãi khi bị ném đến một nơi không bóng người, nguyên nhân chính là để nghe ngóng, cho nên nàng càng muốn đến thăm Lệ phi.

Nhưng ý tưởng này của hai người vẫn chưa thể thực hiện được, vì vừa ra khỏi Liễu uyển không lâu, Lịch Hỷ liền chạy đến trong lo lắng: “Nương nương, nương nương, xảy ra chuyện rồi, Lý Nhĩ bị người ta bắt!”

118. Chương 118

Vừa tính đến Ngọc Hoa cung thăm Lệ phi, không ngờ lại hay tin Lý Nhĩ bị người ta bắt, Liễu Vận Ngưng ngây người hồi lâu, không nói được lời nào.

Vẫn là Lưu Dục phản ứng trước tiên, hỏi nguyên nhân Lý Nhĩ tại sao lại bị người ta bắt.

Lịch Hỷ lắc đầu nói: “Không rõ nữa, trong cung đâu đâu cũng bàn chuyện này, nghe nói Lý Nhĩ làm Thái hậu nổi giận, chuyện này khá là ồn ào, chắc đã truyền khắp cả Hoàng cung rồi.”

“Thái hậu..... sao Lý Nhĩ lại chọc giận Thái hậu?” Lưu Dục chau mày, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

“Không biết.” Lịch Hỷ nói, chuyển hướng sang Liễu Vận Ngưng: “Nương nương, bây giờ tính sao?”

Lúc này Liễu Vận Ngưng mới hoàn hồn, nghe Lịch Hỷ hỏi suy nghĩ một hồi mới nói: “Đi xem sao đã rồi tính!”

Dứt lời đã xoay người cất bước.

Đáng tiếc, ốc lậu thiên phùng liên dạ vũ* (*ốc lậu thiên phùng liên dạ vũ: phòng đột bởi vì mưa suốt đêm, ý nói chuyện xấu cứ tới dồn dập)

Liễu Vận Ngưng vừa đi được vài bước, liền có người đến báo tin: “Nương nương, Thừa tướng phu nhân cầu kiến.”

— Nhị nương?

Liễu Vận Ngưng chau mày.

— Sau lúc này Nhị nương lại đến tìm ta?

Trầm ngâm một hồi, nàng nói: “Người đi nói với Nhị nương, bổn cung có việc phải làm, mời bà đến Liễu uyển chờ một lát.”

“Nhưng thưa nương nương—” Thị nữ đến thông báo gấp ngừng: “Thừa tướng phu nhân bảo có việc gấp muốn tìm người, xin người hãy nhanh chóng đến gặp bà.”

“Gấp vậy sao? Nhị nương có nói là chuyện gì không? ”

“Thừa tướng phu nhân không nói gì thêm ạ!”

Liễu Vận Ngưng lâm vào thế lưỡng nan.

Lưu Dục đứng cạnh nói: “Nương nương, phu nhân tìm người gấp như vậy, chắc chắn là có việc lớn, chuyện của Lý Nhĩ dù nương nương có qua đó cũng chẳng thể giúp gì hơn, hay nương nương cứ về Liễu uyển trước xem xem phu nhân muốn nói chuyện gì đi.”

Liễu Vận Ngưng gật đầu: “Ừ.”

— Cũng chỉ có thể làm như vậy.

Nhưng Liễu Vận Ngưng không ngờ, việc kế tiếp đang chờ nàng đúng là chuyện sét đánh ngang tai.

Phụ thân của nàng, đường đường là Thừa tướng của một quốc gia, thế nhưng lại bị nghi ngờ là phản quốc thông đồng với địch, chức quan bị bãi bỏ, còn bị giam lỏng trong phủ Thừa tướng.

“Tại sao lại như vậy?”

Liễu Vận Ngưng đứng phắt dậy: “Sao phụ thân lại có thể làm vậy được?”

Tuy nàng không sống bên phụ thân, nhưng trong ấn tượng của nàng phụ thân luôn là một người chính khí凛凛, tuyệt đối không thể làm chuyện bán đứng quốc gia khiến người trong thiên hạ phải thóa mạ như vậy được.

Liễu Nhị nương cười khỏ, lệ trào khoe mi, khẽ nói: “Khanh bồn vô tội, nại hà, hoài bích kỳ tội*.” (*Khanh bồn vô tội, nại hà, hoài bích kỳ tội: đại ý là dù thần tử thật sự vô tội nhưng có trách cũng chỉ biết trách người tài bị kẻ khác hãm hại)

Sắc mặt Liễu Vận Ngưng trắng bệch: “Phụ thân người.....”

“Từ xưa bậc Đế Vương vốn rất vô tình, phụ thân con phí hết tâm huyết cả đời vì Kỳ quốc, kết quả vẫn bị bậc Đế Vương nghi ngờ vô căn cứ.....” Liễu Nhị nương lấy khăn chấm chấm khoe mắt: “Từ lúc quyền lực của phụ thân con ngày càng lớn mạnh, thái độ của bệ hạ từ nể trọng cũng chuyển sang nghi ngờ vô căn cứ, thật ra phụ thân con đã sớm phát hiện, cũng có ý cáo lão hồi hương, nhưng.....”

“Nhưng sao?”

“Nhưng đã chậm một bước, bệ hạ đã bắt đầu nghi ngờ ông ấy, đương nhiên không dễ dàng thoát thân như vậy.” Liễu Nhị nương nghiêm túc nói, dời mắt nhìn nàng, hình như có chút thương xót: “Nhưng không ngờ rằng lại liên lụy đến con.....”

Liễu Vận Ngưng nhìn Liễu Nhị nương, nàng thật muốn từ chối không nghe nữa, nàng thở dốc, không thể nói được lời nào, thì Liễu Nhị nương đã tiếp tục: “Mấy ngày gần đây, bệ hạ tìm mọi cách sủng ái con, ngay cả dân gian ai cũng biết từ sau khi nữ nhi của Thừa tướng vào cung đã nhận hết sự sủng ái, con nghĩ mà xem, đại thần trong triều sao có thể ngồi yên nhìn thế lực của ông ấy lớn dần?”

“Nhị nương, người.....người nói cái gì?” Trước đây đã từng nghĩ đến trong chuyện này có chỗ nào đó không đúng, giờ lại được nghe kể tường tận như vậy, không, có lẽ không phải không nghĩ ra, là do nàng né tránh không muốn nghĩ đến mà thôi.

Sự dịu dàng của Hiên Viên Kỳ mấy ngày nay, đều là vì diễn kịch trước mặt phụ thân nàng sao?

Ý nghĩ này vừa lóe lên, đã khiến sắc mặt nàng trắng bệch.

Nàng biết, chắc chắn nàng đã sớm biết, Hiên Viên Kỳ không thể nào vô duyên vô cớ thay đổi nhiều như vậy, thì ra tất cả đều là phần nhỏ trong toàn bộ kế hoạch của y sao?

“Các thế lực trong triều luôn kiềm hãm lẫn nhau, trong thời gian này bệ hạ sủng ái con mọi bề, chính là để tạo cái vỏ bọc giả dối, để các đại thần của các phe phái khác nhau nghĩ phụ thân con được bệ hạ nể trọng, như vậy bệ hạ sẽ không cần phải ra mặt thì đương nhiên cũng có người đến gây phiền phức cho phụ thân con, còn bệ hạ lại vừa an vị vừa làm ngư ông đắc lợi.”

Bà nhìn khuôn mặt dờ dẩn của Liễu Vận Ngưng, lòng vô cùng day dứt: “Trước kia con đã phải thay Liễu Uẩn Ninh tiến cung, Liễu gia ta có lỗi với con, lần này con lại phải chịu liên lụy, hậu cung là một nơi phức tạp, được sủng ái cũng có nghĩa sẽ chịu thù địch, bệ hạ vì muốn lật đổ thế lực của phụ thân con nên đem con đặt trước mũi dùi của người trong hậu cung.....” Thanh âm nghẹn ngào, Liễu Nhị nương cầm lấy tay của nàng, siết chặt: “Cả đời này, người Liễu gia cảm thấy có lỗi nhất, chính là con.....”

Sau khi Liễu Nhị nương rời đi, Liễu Vận Ngưng ngã ngồi xuống ghế, vẻ mặt ngây dại.

Một bàn tay ấm áp đặt trên mu bàn tay lạnh lẽo của nàng, siết chặt, nàng định thu tay theo phản xạ nhưng do bàn tay đó siết quá chặt, quá chặt, dù nàng có dùng sức thế nào cũng không rút ra được.

Nàng ngừng giãy dụa, ngẩng đầu ngây ngốc.

Đôi mắt mờ hơi nước của Lưu Dục tràn đầy lo lắng, nhưng cũng vô cùng dịu dàng, Lưu Dục xoa má Liễu Vận Ngưng, thở thê: “Người còn có nô tỳ mà, nương nương, người còn có nô tỳ mà!”

Giây phút đó, nước mắt vỡ òa.

Nhưng Liễu Vận Ngưng chỉ cười, khẽ nói: “Ta thật sự không sao, chỉ là.....”

— Ta không dám nữa.....

Không dám nhận thêm cái gì nữa rồi.

Vừa dịu dàng vừa kiên quyết, nàng rút tay mình ra khỏi tay Lưu Dục.

119. Chương 119

Ban đêm, đàng chân trời xa xôi, một vài ngôi sao nằm rải rác trên bầu trời tỏa sáng, ánh trăng cũng làm lòng người say lạ thường.

Như sương, tựa nước.

Trong đình viện vắng lặng thảnh thơi có thể nghe thấy tiếng lá cây lay động, xào xạc xào xạc, ánh trăng như dòng nước đổ bóng xuống, lưu lại những vầng sáng bạc mờ ảo trên nền đất.

Trong đêm âm u, tuyết chậm rãi rơi, và dung nhập vào một màu trắng xóa của tuyết đó là một thân hình mỏng manh đang lẳng lặng quỳ, thật trơ trọi, cái cảm giác thoáng qua đó, khiến kẻ khác tưởng chừng người ấy sẽ hòa làm một cùng tuyết trắng.

Nàng thẳng lưng quỳ ở đó, tóc rũ xuống, bóng cây bao trùm lấy nàng, không ai có thể thấy được vẻ mặt nàng lúc này. Một cơn gió lạnh thổi đến, thổi tung mái tóc đen dày, từng lọn từng lọn như vờn quanh với gió, lướt nhẹ qua gáy, lạnh thấu xương.

Thân hình mỏng manh đó nổi bật dưới bầu trời đêm trăng sáng sao thưa, thật cô độc.

Lai Phúc lén nhìn qua khe cửa sổ, nhẹ nhàng bước đến bên vị Đế Vương đang phê duyệt tấu chương, nhỏ giọng nói: “Bệ hạ, Liễu phi nương nương đã quỳ cả đêm rồi, thật sự không muốn truyền gấp nương nương sao?”

Bút lông sồi trong tay vị Đế Vương vẫn không chịu ngừng, ngự thư phòng vẫn im ắng như trước.

Lai Phúc khẽ thở dài, nhìn xuyên qua khe cửa sổ, lầm bầm: “Hình như tuyết ngoài trời rơi mỗi lúc một lớn hơn thì phải, nương nương còn yếu như vậy, sao người có thể chịu được đây?”

Bút lông sồi cuối cùng cũng ngừng lại, vị Đế Vương đã chịu ngẩng đầu lên, lạnh lùng nhìn Lai Phúc: “Lai Phúc, ngươi nói nhiều quá rồi đó.”

“Nhưng mà, bệ hạ à—” Trước ánh mắt lạnh lùng của Đế Vương, Lai Phúc cuối cùng vẫn phải cúi đầu: “Vâng, nô tài quá phận.”

Nghe Lai Phúc nói, Hiên Viên Kỳ bỗng buông bút, dựa lưng ra sau ghế, dời mắt nhìn sang khung cửa sổ đã đóng, ánh mắt bình thản thoáng nổi sóng, còn có chút ít cảm xúc không rõ tên.

Lúc Lai Phúc ngẩng đầu nhìn y, y lại đang trầm tư nhìn cửa sổ, Lai Phúc bỗng vui vẻ hẳn lên, những biết Hiên Viên Kỳ không phải người lạnh nhạt như vẻ bề ngoài, nên dặm thêm mắm muối: “Nương nương đã quỳ lâu vậy rồi, nếu cảm lạnh thì phải làm sao đây? Mấy ngày trước bệnh của nương nương hình như còn chưa có khỏi hẳn, nếu bị cảm lạnh thì bệnh càng thêm bệnh, bệ hạ gặp nương nương một chút thôi cũng được mà.”

Lén dòm y một cái, vẫn không có phản ứng gì.

Lai Phúc bắt giắc nhụt chí.

— Chẳng lẽ hần đoán sai rồi? Thật ra bệ hạ không hề thích Liễu phi nương nương chẳng?

Lai Phúc bất đắc dĩ thở dài, ngậm miệng không nói nữa.

— Liễu phi nương nương à, không phải nô tài không giúp người, thật sự là lực bất tòng tâm nha!

Lại nhìn tuyết rơi ngoài cửa sổ, Lai Phúc đứng đây mà còn thấy lạnh, huống chi là người đang quỳ ở ngoài đó.

“Bệ hạ, nô tài đi chuẩn bị bữa khuya cho người.”

Hiên Viên Kỳ không đáp, Lai Phúc trộm dời bước, thấy Hiên Viên Kỳ không cản hẳn lại, mới mừng rỡ chạy nhanh ra ngoài.

Đầu óc Liễu Vận Ngưng đã có chút lơ lửng, mơ hồ cảm thấy có một cái bóng đổ xuống đầu mình, ngược mắt nhìn lên, vừa hay người đó cũng đang nhìn nàng.

Một thiếu niên dung mạo thanh tú đưa ô ra, chau mày nói: “Nương nương, người hãy về trước đi, khi nào bệ hạ bằng lòng gặp tất sẽ truyền người đến, người có quỳ cũng vô ích thôi.”

— Lạnh quá lạnh quá, thật sự lạnh quá, đứng trong phòng có lò sưởi mà còn thấy lạnh, hiện tại đứng ở đây mà răng va hết vào nhau.

Lai Phúc rút vai, nhỏ giọng khuyên nhủ: “Về đi, nương nương, nô tài sẽ giúp người nói với bệ hạ một tiếng.”

Liễu Vận Ngưng ngược nhìn, chậm rãi lắc đầu, vẫn không nói gì.

Nhị nương nói, dù có thế nào cũng phải cứu lấy phụ thân, nàng hiểu, dù thế nào cũng phải cứu được người, nàng đã hại phụ thân phải mất đi mẫu thân, đây là cơ hội duy nhất nàng có thể giúp người, nàng không thể trở mặt nhìn phụ thân chịu oan.

“Nương nương, sao người lại cố chấp như vậy chứ?” Lai Phúc khẩn trương, hắn đã mượn cớ đi mang bữa khuya đến để khuyên nàng, nếu đi lâu quá bệ hạ sẽ sinh nghi mất: “Hiện tại bệ hạ đang bận, chờ khi nào người rảnh sẽ triệu kiến nương nương mà, người hãy về trước đi, được không, nghe nô tài một lần thôi, về đi mà!”

Lai Phúc nhìn sắc mặt trắng bệch của Liễu Vận Ngưng, nó đã muốn trắng còn hơn tuyết, không khỏi giận Hiên Viên Kỳ quá lạnh lùng.

Nói thế nào đi nữa, cũng là phi tử của y mà, gặp một lần cũng có sao? Cần gì phải như vậy?

Liễu Vận Ngưng vẫn lắc đầu: “Ta phải gặp bệ hạ.” Thanh âm bình thản dịu dàng thốt ra lời thỉnh cầu của mình.

Nàng phải cứu phụ thân, nàng phải cứu Lý Nhĩ.

Trong lòng chỉ có mỗi nguyện vọng này, cho nên, đừng quấy nhiễu nàng nữa.

“Nhưng mà, nương nương à—” Thanh âm của Lai Phúc khó tránh sót ruột, đồng tử của nàng đã giãn ra rồi, nếu cứ như vậy, sinh mạng sẽ gặp nguy hiểm.

Cúi đầu, Liễu Vận Ngưng không để ý đến Lai Phúc nữa.

‘Vù vù’, gió lạnh thổi tấp vào người nàng, nàng đã không còn cảm giác được gì nữa, tất cả xúc cảm đã chết lặng, đã biến mất rồi.

“Nương nương—” Lai Phúc thật muốn khóc ra nước mắt.

ại sao Liễu phi nương nương lại cố chấp như vậy! Chẳng những thế còn khiến hắn tiến thoái lưỡng nan, vừa không thể bỏ mặc nàng, vừa không thể không quay về phục mệnh.

Ôi, ông trời ôi, người đã cho con một vấn đề khó giải mà.

Ngẩng đầu nhìn về phía cửa sổ, nhưng vừa nhìn, hắn đã sợ đến mức tim muốn nhảy ra khỏi yết hầu.

Hiên Viên Kỳ đang đứng bên cửa sổ, lạnh lùng nhìn sang bên này.

120. Chương 120

Ngẩng đầu nhìn về phía cửa sổ, nhưng vừa nhìn, hắn đã sợ đến mức tim muốn nhảy ra khỏi yết hầu.

Hiên Viên Kỳ đang đứng bên cửa sổ, lạnh lùng nhìn sang bên này.

Cho dù có đứng ở khoảng cách xa, cho dù hắn không nhìn rõ biểu cảm trên mặt Hiên Viên Kỳ, nhưng dựa trên kinh nghiệm đi theo Hiên Viên Kỳ nhiều năm, hắn biết Hiên Viên Kỳ đang để hồn đi đâu đó.

“Nương nương, người mau về đi, nô tài có việc phải đi trước.” Vội vội vàng vàng nói một tiếng, Lai Phúc đưa ô cho Liễu Vận Ngưng, chạy đến ngự trù phòng trong tâm trạng căng thẳng.

— Ôi!! Bệ hạ, sớm muộn gì cũng có ngày nô tài bị người hù chết mà.

Liều Vận Ngưng mơ hồ cảm nhận được người đứng trước mặt đã rời đi, cổ hết sức ngắc đầu, nhưng trước mắt cái gì cũng mờ mờ, màu trắng trước mặt đang dần dần bị màu đen thay thế, nàng khẽ lắc đầu, như muốn xua đi cảm giác chóng mặt.

Nhưng có làm vậy cũng vô dụng, ‘Mộng Thệ’ hình như đã có dấu hiệu thức tỉnh, cảm giác đau đớn ngày càng gia tăng.

Cơn đau ăn sâu vào tim, như có hàng vạn con kiến bò trong xương, vì không muốn để mình bật ra tiếng la nào đành cắn chặt môi đến bật máu, ý thức mất dần, mất dần.

Gió lạnh thổi càng ngày càng mạnh, đêm càng chìm sâu trong bóng tối u mê.

Đau quá, đau quá.

Nếu cứ đau vậy mà chết đi, có phải cũng là hạnh phúc?

Một cái bóng đổ xuống người nàng, nàng ngắc đầu trong vô thức, trước mắt cái gì cũng mơ hồ, không biết người đó đến đây từ lúc nào.

Khuôn mặt tuy mờ, nhưng nàng biết, đó là Hiên Viên Kỳ.

Nàng cố gắng ngẩng cao đầu, nhìn thẳng vào mắt vị Đế Vương cao cao tại thượng của nàng, trong không gian trắng xóa, tất cả đều mơ hồ, ngay cả khuôn mặt của Đế Vương cũng vậy, nàng ngẩng cao đầu im lặng nhìn y, cứ im lặng nhìn, rồi nở một nụ cười.

Nụ cười tựa như đóa hoa tàn úa vô cùng ảm đạm và đôi mắt mang theo nỗi đau không cách nào hình dung này được từng chút từng chút đâm vào tim Hiên Viên Kỳ.

Nỗi đau vô cùng rõ ràng, cứ vậy mà đánh thẳng vào tim y mà không một lời báo trước, đột ngột như vậy, thật khiến người ta trở tay không kịp.

“Bệ hạ.....” Giọng nói yếu ớt lại dịu dàng, chớp mắt vô tình bị gió lạnh thổi tan, biến mất giữa trời tuyết mịt mù.

— Y cuối cùng, cũng bằng lòng gặp ta rồi.

Kiên trì lâu như vậy, thần kinh cũng liên lơi lỏng.

Thân thể mỏng manh bỗng ngã ra sau, Hiên Viên Kỳ trợn mắt đưa tay ra theo bản năng để đỡ lấy nàng.

Thân hình mong manh ngã vào vòng tay y, nhẹ đến khó tin, lạnh như vậy, buốt như vậy, hàng lông mi dính đầy tuyết khẽ buông xuống, trước mắt tối sầm.

Dung nhan thanh lệ trắng bệch, trắng gần như là trong suốt, tựa như nàng tùy thời đều có thể sẽ theo gió cuốn đi.

Thân hình gầy yếu trong lòng y im lặng như một con búp bê không còn sinh mệnh, đôi mày thanh tú chau chặt, cứ như gặp phải ác mộng.

Máu chảy xuống từ khóe môi nàng, nổi bật trên khuôn mặt trắng như tuyết, đỏ đến yêu mị, đỏ đến ghê người.

Sao lại như vậy? Sao lại như vậy?

Chưa bao giờ sợ hãi đến thế, chưa bao giờ kinh hoàng đến thế, chớp mắt Hiên Viên Kỳ cảm thấy trời đất như quay cuồng, một màu đen nặng nề đè lên người y, khiến y quên cả thở.

Nỗi đau dâng trào, trong lòng chỉ còn lại sự sợ hãi, cánh tay ôm lấy nàng không nhịn được run rẩy.

Bỗng y bế thốc nàng lên chạy về phía tấm cung của mình, Lai Phúc đang bừng bữa khuya đến xem chút đã tông phải Hiên Viên Kỳ, chật vật nghiêng người né sang một bên, Lai Phúc chỉ kịp nghe Hiên Viên Kỳ lưu lại một câu: “Mau truyền Thái y!”

Lai Phúc lắc đầu bất đắc dĩ.

— Ai, làm sao thì cũng phải chờ Liễu phi ngắt xử thì mới biết sốt ruột.

Nhưng hẳn cũng không dám chậm trễ, vội vã chạy đến Thái y viện.

Chỉ mong sao cơ thể Liễu phi khỏe mạnh một chút, đừng vì quý cả buổi tối mà bệnh nặng là tốt rồi.

Trong tấm cung sáng trưng, lò sưởi rực cháy, mặt Thái y đánh lại, trong đó có cả Lãnh Hàn Vũ, các vị Thái y đứng ở góc phòng cũng mang vẻ mặt nghiêm túc, ánh mắt ngoại trừ lo lắng còn có chút tức giận.

Mặt các vị Thái y ngày một đánh lại, cứ đi đi lại lại chẩn bệnh, nhưng thiếu nữ trên giường vẫn nhắm mắt, lẳng lặng nằm đó.

Hiên Viên Kỳ đứng bên giường, thấy sắc mặt khó coi của các Thái y, tay bắt sau lưng không nhìn được run rẩy, cho dù có siết chặt nắm đấm cách mấy cũng vô ích.

Ánh mắt phức tạp chưa từng rời khỏi dung nhan Liễu Vận Ngưng, nhìn thấy khuôn mặt xanh xao nhợt nhạt, y lại cảm thấy hít thở không thông.

— Có phải nàng sẽ cứ vậy mà không tỉnh lại?

Câu hỏi này không ngừng xuất hiện trong đầu y, y vô cùng sợ hãi, chưa bao giờ sợ hãi đến vậy.

Y nhắm mắt thở dài.

— Thừa nhận đi, Hiên Viên Kỳ, nàng đã sớm đi vào lòng của người rồi!

Các Thái y bỗng dừng mọi hành động, vây quanh nhau bàn bạc, chốc chốc lại nhìn Liễu Vận Ngưng thảo luận cái gì đó.

Lãnh Hàn Vũ vẫn im lặng nhìn thiếu nữ đang hôn mê, nỗi đau đớn và niềm tự trách ngày càng mãnh liệt.

— Nếu lúc trước y kiên quyết không cho nàng vào cái nơi giống nhà giam này một chút, nơi đây vốn không hề thích hợp với nàng, tại sao lúc đó lại chùn bước, dù nàng không muốn y cũng vẫn có thể ép nàng rời khỏi đây, mà không phải để nàng ở đây tiếp tục chịu tổn thương.

Y thật sự rất hối hận!

“Bệ hạ—” Đàm Thái y có vẻ lớn tuổi nhất lên tiếng, lòng Hiên Viên Kỳ khẽ run lên, liền hỏi: “Thế nào?”

Đàm Thái y có hơi chần chừ, nói: “Bệ hạ, xin mời người ra ngoài nói chuyện một lúc.”

Hiên Viên Kỳ nhìn thiếu nữ vẫn còn nằm hôn mê bất tỉnh trên giường, gật đầu rồi đi ra ngoài trước, Đàm Thái y quay đầu nhìn Liễu Vận Ngưng, khẽ thở dài rồi cũng nổi gót theo sau.

Ngoài phòng, đêm lạnh như nước.

“Người nói cái gì?”

Sắc mặt Đàm Thái y vẫn không thay đổi, giả vờ không thấy ngọn lửa giận của vị Đế Vương, ngoan ngoan lặp lại một lần nữa: “Bệnh tình của nương nương rất khó chữa khỏi, vi thần thật sự không nắm chắc sẽ có thể chữa được.”

Ý thức được bản thân có hơi xúc động, Hiên Viên Kỳ tỉnh táo lại, hỏi: “Tại sao?”

Đàm Thái y bình tĩnh nói: “Thân thể của nương nương vốn đã rất yếu rồi, hiện giờ thêm hàn khí nhập phổi, cho dù có trị cũng chưa chắc dứt hẳn, hơn nữa nương nương đã mang thai ba tháng rồi.....”

Lời nói của lão giống như sét đánh ngang tai y, Hiên Viên Kỳ kinh ngạc cắt ngang lời nói của Đàm Thái y: “Người nói nàng mang thai?”

Nhìn y, Đàm Thái y tiếp lời: “Đúng vậy, nương nương đã mang thai ba tháng, nhưng lúc vi thần chẩn bệnh cho nương nương, phát hiện thai nhi có dấu hiệu bất ổn, có lẽ không giữ được, tuy đều là vấn đề cần giải quyết, nhưng chẳng qua đây không phải điều khó khăn nhất khiến vi thần cảm thấy khó xử.....” Nói đến đây, Đàm Thái y dừng một lát, vẻ mặt nghiêm túc: “Nương nương trúng một loại kỳ độc, gọi là ‘Mộng Thệ’.”

“ ‘Mộng Thệ’?”

“Vâng!” Đàm Thái y gật đầu rồi nói tiếp: “Bình thường mà nói, ‘Mộng Thệ’ không gây nguy hiểm đến tính mạng, nhưng cơ thể nương nương hiện giờ không thể chịu nổi sức ép nào nữa, vì thần lo lắng lúc độc phát tác nương nương sẽ phải chịu đau đớn.”

Hiên Viên Kỳ chau mày: “Giải được đâu?”

Đàm Thái y cười khở: “Hiện giờ có giải được cũng vô dụng, đều đã qua thời kỳ giải độc rồi.”

“Không còn cách nào khác sao?”

Đàm Thái y lắc đầu, trầm giọng: “Chỉ có thể dựa vào bản thân nương nương mà thôi, nếu nương nương chịu đựng được, sẽ không có chuyện gì xảy ra cả, ngược lại nếu nương nương chịu không được, có lẽ cả người lớn lẫn đứa nhỏ đều sẽ mất.”

121. Chương 121

Mơ màng tỉnh lại, hình như nghe thấy có tiếng thở dài bên tai.

Hàng mi rung rung, Liễu Vận Ngưng tỉnh lại, trước mắt mơ hồ, rồi lại thấy rõ một khuôn mặt dịu dàng.

“Sư huynh?”

Lãnh Hàn Vũ không còn nở nụ cười dịu dàng như ngày thường, vẻ mặt nghiêm túc của y trông có vẻ xa lạ, Liễu Vận Ngưng nghi ngờ, tính ngồi dậy nhưng bản thân không còn chút sức lực nào.

Lưu Dục đứng cạnh vội đỡ lấy nàng, khoe mắt hoe đỏ, hình như vừa mới khóc xong.

Liễu Vận Ngưng nhìn nàng, ngoan ngoãn để nàng giúp, rồi nhìn Lãnh Hàn Vũ, hỏi: “Sư huynh, sao người lại ở đây?”

Giọng nói yếu ớt, Lãnh Hàn Vũ nghe mà mày chau lại, y dịu dàng nói: “Người quỳ gối bên ngoài ngự thư phòng rồi té xỉu, bệ hạ truyền chúng ta đến hội chẩn.”

Nghe y nói, Liễu Vận Ngưng như nhớ ra điều gì, nắm lấy tay Lãnh Hàn Vũ, căng thẳng hỏi: “Sư huynh, người biết cả rồi?”

“Người biết mình đã yếu như vậy rồi mà còn quỳ cả đêm ở ngoài tuyết, không phải người muốn tự sát đấy chứ?”

“Xin lỗi.....” Nàng cúi đầu, như đứa trẻ làm sai chuyện gì, ảm ức nói: “Ta chỉ muốn cứu phụ thân và Lý Nhĩ mà thôi.”

“Người đó!” Lãnh Hàn Vũ bất đắc dĩ thở dài: “Đừng nghĩ ngợi nhiều nữa, chuyện tâm dương sức đi, bằng không.....” Y ngừng lời, thở dài nãy nê: “Người cũng học y, nếu còn tiếp tục như vậy, hậu quả là gì chắc người cũng hiểu.”

“Ta biết.” Nàng cúi thấp đầu nói: “Nhưng ta không còn cách nào khác.” Nàng bỗng ngẩng đầu: “Bệ hạ đâu? Người đâu rồi?”

— Rõ ràng y đã chịu gặp ta, tại sao giờ lại không thấy y đâu?

“Y đang ở bên ngoài!” Lãnh Hàn Vũ chau mày nói: “Y ở lại thì được ích gì? Nếu y thật lòng để ý đến người, há có thể mặc người quỳ gối cả đêm ngoài tuyết mà chẳng thèm quan tâm, nếu thật lòng để ý, căn bản sẽ không tổn thương người! Tại sao đến giờ người vẫn không chịu hiểu?”

“Ta biết.” Nàng cúi đầu càng thấp: “Nhưng ngoại trừ y, ta không biết đi cầu ai bây giờ.”

Tim quặn đau, tay siết chặt tấm chăn đến mức trắng bệch.

— Rõ ràng ngày hôm qua còn đối với ta cực kỳ dịu dàng, tại sao vừa quay đầu đã trở mặt vô tình?

— Hiên Viên Kỳ, ta có dùng cả cuộc đời sẽ không bao giờ hiểu nổi sự tuyệt tình của người. Nhưng ta đúng là con người gần gũi, ta sẽ không dám ôm hy vọng gì với người nữa.

“Chuyện của Liễu Thừa tướng và Lý Nhĩ, chúng ta sẽ cùng nghĩ cách, hiện giờ cứ dưỡng sức cho khỏe rồi tính sau, được không?” Y dụ dằng dỗi dành.

Nàng không trả lời mà lắc đầu.

Mắt Lãnh Hàn Vũ ánh lên sự tức giận, nghiêm mặt nói: “Người cho là bản thân còn có thể chịu được nữa hay sao? Chẳng lẽ người không hề quan tâm đến mạng sống của mình nữa ư?”

— Người rốt cục có chịu suy nghĩ cho ta hay không?

Liễu Vận Ngưng cười cười thản nhiên, cơ thể yếu ớt như con búp bê thủy tinh, chỉ cần dùng chút lực là nó đã vỡ tan thành từng mảnh không thể vá lại, nàng nói: “Không phải ta vẫn còn sống đó sao?”

“Ngưng Nhi!” Đây là lần đầu tiên kể từ khi ở chung với nhau Lãnh Hàn Vũ mới gọi tên thân mật của nàng, Liễu Vận Ngưng cúi đầu như đứa trẻ biết lỗi, nhỏ giọng biện giải: “Ta biết sư huynh muốn tốt cho ta, nhưng Lý Nhĩ không có nhiều thời gian để chờ ta khỏe lại đâu!”

“Tại sao?”

Lưu Dục đứng cạnh nói thay: “Vài ngày nữa Lý Nhĩ sẽ bị trục xuất ra khỏi cung đây đến biên cương.”

Lãnh Hàn Vũ hiếm khi chau mày: “Lý Nhĩ đã phạm lỗi gì vậy?”

Lưu Dục nói: “Nghe đâu là làm vỡ đồ của Thái hậu, Thái hậu rất giận!”

Lãnh Hàn Vũ thở dài: “Lý Nhĩ đúng là vẫn không sửa được tính lóc chóc.”

“Chuyện của Lý Nhĩ, ta sẽ giúp người nghĩ cách, hiện giờ dưỡng sức quan trọng hơn, còn những chuyện khác để tính sau, người phải biết hiện giờ người không chỉ có một mình.”

Liễu Vận Ngưng gật đầu.

Nàng lại hoàn toàn quên mất chuyện này.

“Sư huynh—” Liễu Vận Ngưng nói: “Người có thể giữ bí mật giúp ta không?” Nàng lẳng lặng nhìn y, ánh mắt khẩn cầu.

Lãnh Hàn Vũ ngây người: “Người.....”

“Ta không muốn để y biết.”

Lãnh Hàn Vũ hiểu ý nàng nhưng chỉ biết cười khổ: “Người tưởng chẩn bệnh cho người chỉ có mình ta thôi sao?”

— Sớm biết sẽ có ngày này nhưng lúc nó đến rồi thì lòng vẫn rất khó chịu.

Ngưng Nhi, trong mắt y Ngưng Nhi vẫn chỉ là một đứa trẻ, thế mà lại sắp trở thành mẫu thân rồi.

Ngoại trừ phiền muộn là đau thương không thể nói hết thành lời.

Trơ mắt nhìn nàng bước lên kiệu hoa gả cho người ta, giờ phút này lại còn tự mình thay nàng bắt mạch nói nàng đã mang thai, cái cảm giác này thật sự rất khó chịu, rất khó chịu.

Liễu Vận Ngưng im lặng.

Cuối cùng vẫn bị phát hiện.

Cảm giác mệt mỏi nhen nhóm tự đáy lòng.

“Hai người ra ngoài đi, ta muốn nghỉ ngơi!” Nàng cúi đầu, vẻ mặt không thể nào che giấu được sự mệt mỏi.

Ánh mắt Lãnh Hàn Vũ âm trầm, thở thê: “Vậy người nghỉ ngơi đi! Ngày mai ta sẽ lại đến.”

Nàng im lặng nằm đó, mắt nhắm nghiền.

Lãnh Hàn Vũ mỉm cười cay đắng, buồn bã rời đi.

122. Chương 122

Trời vừa hừng sáng, Liễu Vận Ngưng đã tỉnh lại.

Vừa mới mở mắt đã thấy Lý Nhĩ đang lẳng lặng ngồi bên giường nhìn nàng, vẻ mặt ngơ ngác, nụ cười hoạt bát nào có còn thấy đâu.

Liễu Vận Ngưng có hơi kinh ngạc, tiếp đó ngồi bật dậy nhưng lại bị choáng nên đành nằm trở lại.

Lý Nhĩ vẫn im lặng nhìn nàng, không hề có ý đùa nàng dậy, chỉ nhìn, trong mắt hình như còn có sự hoài nghi và ngơ ngác.

Một lát sau, Lý Nhĩ mới vươn tay dịu dàng nâng nàng dậy, vẫn im lặng không nói lời nào.

Liễu Vận Ngưng không phát hiện ra vẻ mặt kỳ lạ của Lý Nhĩ, khó khăn lắm mới cảm thấy hết choáng, nàng nắm lấy tay Lý Nhĩ, vội hỏi: “Những người đó có đối xử tệ với người không? Bọn họ có dụng hình? Người có bị thương hay không?”

Lý Nhĩ tránh tay nàng, bình tĩnh trả lời: “Hồi nương nương, Lý Nhĩ không bị thương, bọn họ cũng chẳng làm gì Lý Nhĩ, đêm hôm qua qua bề hạ đột nhiên đến tẩm cung của Thái hậu, xin người tha cho Lý Nhĩ, Lý Nhĩ vừa về tối hôm qua nhưng lúc đó nương nương đã đi nghỉ, Lý Nhĩ cũng không muốn quấy rầy nương nương.”

Liễu Vận Ngưng giật mình, vì lời Lý Nhĩ, cũng vì hành động tránh né của nàng.

— Tại sao mới không gặp có một ngày, ta lại cảm thấy Lý Nhĩ trở nên thật xa lạ?

Lý Nhĩ đứng dậy rời giường, bỏ thêm than vào lò sưởi, quay lưng về phía nàng, động tác chậm chạp, Liễu Vận Ngưng chau mày nhìn Lý Nhĩ, mỗi khi nghĩ ngợi trong lòng như quả cầu tuyết càng lăn càng lớn.

Châm thêm than xong Lý Nhĩ mới xoay người lại nhìn Liễu Vận Ngưng, ánh mắt bình tĩnh đến kỳ lạ của nàng khiến Liễu Vận Ngưng càng thêm nghi ngờ, không khỏi hỏi: “Lý Nhĩ, rốt cục người bị làm sao thế?”

— Tại sao mới một ngày không gặp lại như một người hoàn toàn khác?

Lý Nhĩ không trả lời nàng, dời mắt, bỗng hỏi: “Nương nương, thật ra người đã sớm biết, có phải hay không?”
“Biết?”

“Đúng vậy, nương nương à.” Lý Nhĩ bỗng cười cười, bước đến đứng bên giường, nói: “Có phải nương nương đã sớm biết, người mà Lãnh Thiệu gia thích là người?”

Liễu Vận Ngưng ngẩn ra, vì nụ cười tươi đó của nàng, nhưng ánh mắt lại không hề cười.

Lý Nhĩ rất hay cười, nàng đã từng thấy nhiều kiểu cười của Lý Nhĩ, nhưng nàng chưa từng thấy nụ cười nào khiến nàng cảm thấy xa lạ như vậy của Lý Nhĩ.

Lý Nhĩ vừa mới nói cái gì?

Ngây ra một hồi, Liễu Vận Ngưng mới hoàn toàn tiêu hóa hết câu nói vừa rồi của Lý Nhĩ, sắc mặt chợt biến.

Liễu Vận Ngưng lấp bắp kinh hãi: “Người, người biết cả rồi?”

“Đúng vậy, chẳng lẽ nương nương không hy vọng Lý Nhĩ biết?”

“Lý Nhĩ, người……”

“Nương nương à——” Lý Nhĩ ngắt lời nàng, quay đầu nhìn: “Người có biết tại sao Lý Nhĩ lại làm vỡ đồ của Thái hậu hay không?”

Không đợi Liễu Vận Ngưng trả lời, nàng tiếp: “Hôm qua Lý Nhĩ đã gặp Lãnh Thiệu gia vừa chẩn bệnh xong cho Vân phi ở ngự hoa viên, nương nương đã nói, Lãnh Thiệu gia sẽ thích Lý Nhĩ, nhưng——”

Nàng dừng một chập rồi tiếp: “Lý Nhĩ rất tin tưởng nương nương, thật đấy! Mỗi lời của nương nương Lý Nhĩ đều khắc ghi trong lòng, nhưng nương nương à—” Nàng ngơ ngác như đã đi vào thế giới của riêng mình, lẩm bẩm: “Nhưng tại sao nương nương lại gạt Lý Nhĩ chứ? Rõ ràng nương nương biết người mà Lãnh Thiếu gia thích là nương nương, tại sao nương nương lại gạt Lý Nhĩ rằng Lãnh Thiếu gia sẽ thích Lý Nhĩ chứ?”

“Lý Nhĩ—” Liễu Vận Ngưng chau mày, cuối cùng đã hiểu tại sao Lý Nhĩ lại có thái độ kỳ quặc như vậy: “Chắc người cũng biết, dù sự thật là thế, nhưng giữa ta và sư huynh là hoàn toàn không có khả năng!”

Lý Nhĩ im lặng không nói.

Liễu Vận Ngưng nhìn Lý Nhĩ, Lý Nhĩ lại cúi đầu không nhìn nàng, dưới ngọn nến không ngừng lay động, không thể thấy rõ vẻ mặt của Lý Nhĩ, gần như vậy, mà lại xa đến thế.

Bầu không khí yên lặng đến kỳ lạ lan rộng từng chút một.

Không biết đã im lặng được bao lâu, Lý Nhĩ quay đầu nhìn nàng, ngơ ngác nói: “Hôm qua Lãnh Thiếu gia lại từ chối Lý Nhĩ một lần nữa, lúc đó Lý Nhĩ cảm thấy cả thế gian này như tối sầm lại, sau đó không hiểu sao Lý Nhĩ lại bị một ma ma kéo đi phụ việc trong tẩm cung của Thái hậu, thật tình Lý Nhĩ không biết phải làm gì, đầu óc rối bời, lúc Lý Nhĩ hoàn hồn thì đã bị thị vệ áp giải, dưới đất là những mảnh bình vỡ.....”

Liễu Vận Ngưng cảm thấy xót xa, ôm chầm Lý Nhĩ, nói: “Đã qua rồi, đừng nghĩ nhiều nữa!”

“Nhưng nương nương à—” Lý Nhĩ thì thào: “Lý Nhĩ không thể không nghĩ đến điều đó!”

“Chỉ cần yên tĩnh một chút, Lý Nhĩ lại nhớ đến cảnh Lãnh Thiếu gia từ chối Lý Nhĩ, sau đó lại cảm thấy rất là khó chịu, rất khó chịu, nương nương, người nói cho Lý Nhĩ biết đi, phải làm sao thì mới không cảm thấy khó chịu? Nương nương, người nói cho Lý Nhĩ biết đi!” Giọng nói của nàng rất nhẹ, như bông tuyết đang rơi, không có trọng lượng.

Liễu Vận Ngưng cảm giác như có một cây kim đang đâm vào tim mình, từng chút từng chút một, đau nhói đến độ hít thở không thông.

Nàng không ngờ được, một Lý Nhĩ hoạt bát như vậy, hay vui vẻ cười đùa như vậy lại có ngày nói chuyện một cách chán chường, Lý Nhĩ đã ở chung với nàng lâu vậy rồi nhưng cũng có ngày trở nên im lặng đến thế.

“Đừng buồn nữa, đừng buồn nữa, người còn có ta, ta sẽ ở cạnh người, ta vẫn sẽ luôn ở cạnh người!”

Nàng cảm thấy thật khó chịu, ôm chặt Lý Nhĩ vào lòng, Lý Nhĩ im lặng mặc nàng ôm, ánh mắt ngơ ngác, mơ hồ không còn tiêu điểm.

123. Chương 123

Đêm xuống, Lãnh Hàn Vũ lại đến bắt mạch cho Liễu Vận Ngưng.

Lý Nhĩ đứng một bên, cúi đầu, Lưu Dục đứng cạnh nàng nhưng không thèm nhìn nàng lấy một cái, chỉ chăm chú nhìn Liễu Vận Ngưng đang được Lãnh Hàn Vũ bắt mạch.

Bắt mạch cho Liễu Vận Ngưng xong, Lãnh Hàn Vũ thu hồi sợi chỉ đỏ, đưa tay sờ trán nàng, không khỏi chau mày nói: “Nương nương, tình trạng của người hiện tại không được tốt.” Y thu tay lại, nói tiếp: “Bệnh tình không ổn định, tuy người đã khôi phục tinh thần, nhưng vẫn thường xuyên sốt nhẹ, mà càng nan giải hơn là thai nhi của người cũng không ổn định, không thể dùng quá nhiều dược liệu, không tốt cho người đâu.”

“Ta biết.” Liễu Vận Ngưng thấp giọng đáp.

— Bản thân ta cũng là người học y, đương nhiên rất rõ ràng tình trạng của mình, những gì Lãnh Hàn Vũ nói ta cũng có nghĩ đến, chỉ là.....

“Sư huynh, đừng bận tâm về ta, người chỉ cần dốc hết toàn lực giữ lấy thai nhi là được rồi, ta.....”

“Không được!” Lãnh Hàn Vũ dứt khoát ngắt lời nàng: “Đứng trên lập trường của một đại phu mà nói, ta hy vọng người có thể cân nhắc việc đừng giữ lấy cái thai này, chứ không phải hy sinh mình để bảo vệ nó, đây là hành động thiếu lý trí.”

Nàng cúi đầu, không biết lấy gì để phản bác.

— Ta biết Lãnh Hàn Vũ làm tất cả là vì muốn tốt cho ta, nhưng ta chắc chắn phải phụ lòng y rồi, cái thai này, bất luận thế nào cũng phải bảo vệ cho bằng được, đây là bảo bối duy nhất thuộc về ta.

Nàng không thể trở mắt nhìn nó mất đi.

Không thể!

“Sư huynh—” Nàng nâng mắt, thành khẩn nhìn y: “Người để cho ta tự quyết định lần này có được không?”

— Chỉ cần để ta quyết định một lần này thôi là được rồi, chỉ cần lần này thôi.

“Người.....” Lãnh Hàn Vũ chau mày nhìn nàng hồi lâu, không chống lại được ánh mắt thành khẩn của nàng, cuối cùng đành thở dài bất đắc dĩ: “Ta sẽ cố gắng hết sức bảo vệ nó, nhưng nếu có một ngày buộc ta phải lựa chọn một trong hai người, ta nhất định chọn bảo vệ người.”

“Vâng!” Liễu Vận Ngưng đây đã là sự nhượng bộ lớn nhất của y rồi, đang định nói thêm thì một giọng hô lãnh lớt từ bên ngoài truyền đến: “Thánh – Thượng – giá – đáo!”

Nàng khẽ run lên, Lãnh Hàn Vũ đứng bật dậy, cúi đầu, cùng lúc đó Hiên Viên Kỳ đã xuất hiện ở tẩm cung.

“Thần thiếp bái kiến bệ hạ!”

“Vi thần bái kiến bệ hạ!”

“Nô tỳ (nô tài) bái kiến bệ hạ!”

Trong tiếng hô vắn an, mỗi bước đi của y không nhanh không chậm lại mang theo sự uy nghiêm, nhưng trên vẻ mặt lạnh lùng ấy lại không giấu được sự nôn nóng.

Chỉ có Liễu Vận Ngưng đang cúi đầu là không nhìn thấy.

Thấy Lãnh Hàn Vũ đứng dậy rời khỏi giường Liễu Vận Ngưng, mày Hiên Viên Kỳ hơi cau lại nhưng rồi ngay lập tức bị y kiềm chế, lạnh lùng hỏi: “Lãnh Thái y, Liễu phi thế nào?” Tuy rằng đang hỏi Lãnh Hàn Vũ nhưng tầm mắt không rời khỏi Liễu Vận Ngưng một khắc nào.

“Hồi bệ hạ, nương nương vẫn còn rất yếu, nhưng nếu cẩn thận điều dưỡng thì sẽ không còn trở ngại nào nữa.”

“Ừ!” Nghe những lời Lãnh Hàn Vũ nói, Hiên Viên Kỳ thở phào nhẹ nhõm, nhìn Liễu Vận Ngưng, phát phát tay, nói: “Các người lui ra cả đi.”

“Vâng!”

Lúc lui ra đến cửa, Lãnh Hàn Vũ quay lại nhìn Liễu Vận Ngưng lần nữa, thấy nàng cúi đầu im lặng như đang suy nghĩ gì đó, không khỏi nở nụ cười cay đắng, rồi quay đầu bỏ đi.

Vì vậy mà y không hề thấy được ánh mắt phức tạp và kiên định của Lý Nhĩ.

Đó là ánh mắt thâm hạ quyết tâm.

Một lát sau, trong tẩm cung chỉ còn mỗi Liễu Vận Ngưng và Hiên Viên Kỳ, sự im lặng không tên chậm rãi khuếch tán, Hiên Viên Kỳ lẳng lẳng nhìn nàng, như cảm nhận được ánh mắt chăm chú của y, Liễu Vận Ngưng nâng mắt, đón nhận ánh mắt của y, đáy mắt nàng như cái đầm ngàn năm không gợn sóng nhưng lại tha thiết.

Nàng nói: “Thần thiếp thay mặt Lý Nhĩ cảm tạ bệ hạ.”

Nheo mắt nhìn nàng, đứng chắp tay sau lưng một hồi, Hiên Viên Kỳ không kìm lòng được ngồi xuống bên giường.

“Người không còn lời nào khác muốn nói với trẫm sao?”

Nàng im lặng không đáp.

“Người nói mình học y, vậy người hẳn đã sớm biết?” Ngừng một chập, y mới tiếp: “Tại sao không nói cho trẫm?”

“Bệ hạ đa tâm rồi, thần thiếp cũng vừa mới biết được thôi.”

Nhìn nàng, rất lâu, rất lâu sau, Hiên Viên Kỳ cúi đầu hít một hơi, ngay sau đó liền dịu dàng ôm nàng vào lòng, Liễu Vận Ngưng khẽ run lên, cũng không có động tác nào khác, để mặc y ôm.

Nàng cúi đầu, nhìn tay y đang cầm tay mình, ánh mắt bình thản.

— Hiên Viên Kỳ, người lại đang có kế hoạch gì nữa đây?

Khẽ nheo mắt, lúc Liễu Vận Ngưng hồi thần, Hiên Viên Kỳ đã gối đầu lên vai nàng, thấp giọng nói: “Trẫm rất vui.”

Nỗi vui sướng không thể xem nhẹ đã kéo dài từ lúc nghe Đàm Thái y nói nàng đã mang thai, chưa từng nguôi ngoai.

Từ khi lấy vị phi tử đầu tiên, có vị Hoàng tử đầu lòng, thì đây là lần đầu tiên khi nghe tin một vị phi tử mang thai y cảm thấy vui sướng từ tận đáy lòng, từ giản đơn đến phức tạp.

Cánh tay ôm nàng khẽ siết chặt, đưa mũi người lấy hương thơm trên người nàng, lần đầu tiên, ý cười thỏa mãn xuất hiện trong mắt y.

Đây là một niềm vui không cách nào xóa nhòa

124. Chương 124

Cánh tay ôm nàng khẽ siết chặt, đưa mũi người lấy hương thơm trên người nàng, lần đầu tiên, ý cười thỏa mãn xuất hiện trong mắt y.

Đây là một niềm vui không cách nào xóa nhòa—

Liễu Vận Ngưng lắng lắng rúc vào lòng y, vô cùng ngoan ngoãn.

Xoay xung quanh hai người họ là bầu không khí ấm áp, từ xa nhìn lại, thật giống một bức tranh đẹp, một bức tranh tuyệt đẹp.

Nhưng đó cũng chỉ là giống mà thôi.

Thiếu nữ lắng lắng rúc vào lòng Đế Vương, cúi đầu im lặng, ánh mắt khuất sau hàng mi lại vô cùng bình tĩnh.

Cứ như một mặt hồ không gợn sóng.

“Bệ hạ—” Nàng mở lời: “Thần thiếp muốn xin người một việc.”

Hiên Viên Kỳ không do dự đáp: “Là về phụ thân người?”

Nàng không đáp thẳng: “Thần thiếp cúi xin bệ hạ tác thành.” Giọng nói nhẹ như không khí, rồi lại nặng nề đáp xuống lòng y.

Có một cảm giác âm ỉ không thể nói thành lời đang lan rộng trong lòng y.

— Giọng nói bình thản, chắc không phải nàng đã đánh mất thứ gì?

Dịch người lui lại một chút, Hiên Viên Kỳ im lặng nhìn nàng, hai mắt y lắng đọng một thứ cảm xúc mà nàng không thể thấy được, nên nàng lựa chọn cúi đầu không nhìn y.

Áp lực đè nặng y, khiến y hô hấp có chút khó khăn.

Dời mắt, vô tình thấy bát được đen ngòm còn bốc khói nghi ngút được đặt bên cạnh, quay đầu hỏi nàng: “Người chưa uống được?”

Nhìn theo tầm mắt y, Liễu Vận Ngưng đáp: “Lúc này còn nóng, thần thiếp bảo Lưu Dục để đó cho nguội.”

Y không nói gì thêm, bưng bát được lên, tay còn lại lấy thìa múc một muỗng đưa đến bên miệng nàng.

Động tác của y có phần lúng túng, nhưng lại ẩn chứa nhu tình mật ý.

Liễu Vận Ngưng nhìn sang, đưa tay đón lấy bát được: “Thần thiếp tự làm được rồi.”

Tránh tay nàng, sắc mặt Hiên Viên Kỳ không có nhiều biến hóa, chỉ thản nhiên nói: “Trẫm muốn dứt.”

Liễu Vận Ngưng không nói gì.

Được rất đắng, cả miệng lưỡi đều cảm thấy chua chát.

Nàng chau mày, uống từng thìa được.

Dứt xong, tâm tình Hiên Viên Kỳ hình như rất tốt, lại ôm chầm lấy nàng, gối đầu xuống hóm vai nàng, thủ thỉ: “Thái y nói, mấy ngày này người phải tĩnh dưỡng cho thật tốt, qua bảy tháng nữa con của chúng ta sẽ có thể bình an chào đời.”

Y nói: “Từ nay về sau, trẫm sẽ đối xử tốt với người.”

Nàng chỉ im lặng nghe, không cất ngang, vẻ mặt cũng không có nhiều biến hóa.

“Đến lúc đó, trẫm sẽ lập nó làm Thái tử, người thấy có được không?”

Lúc nghe thấy câu đó, mắt nàng thoáng xao động rồi nhanh chóng trầm tĩnh lại, chỉ nói: “Vậy Liễu Uẩn Nịnh thì sao? Nếu tương lại tỷ ấy trở về, cũng mang thai con của bệ hạ, vậy phải làm sao?”

Không ngờ đến vấn đề này, Hiên Viên Kỳ khẽ run lên, rồi nhanh chóng đáp: “Trẫm chỉ muốn lập con người làm Thái tử.”

Lời vừa ra khỏi miệng, không chỉ khiến Liễu Vận Ngưng giật mình, mà ngay cả Hiên Viên Kỳ, cũng giật mình.

Y vừa mới nói gì?

Trẫm chỉ muốn lập con người làm Thái tử?

Y vừa mới nói lời này sao?

Tại sao lúc y nói những lời này lại không hề có một chút do dự? Hơn nữa, sau khi nói xong lời này, nàng có ảo giác như y vừa mới thở phào nhẹ nhõm?

Cúi đầu, khôi phục vẻ mặt lãnh đạm như trước, nếu Hiên Viên Kỳ, thì cứ vậy đi.

“Người nghỉ ngơi trước đi, lát nữa trẫm sẽ lại đến thăm.” Nói rồi, y đứng dậy bỏ đi, cũng như vô số lần trước, bỏ lại nàng một mình trong căn phòng lạnh lẽo.

Ngơ ngác nhìn tấm cung lạnh lẽo, hồi lâu, Liễu Vận Ngưng buông thông tay, sự tự giấu thoáng hiện trong mắt nàng.

— Liễu Vận Ngưng, chẳng lẽ người còn ôm hy vọng với y hay sao?

Tin Liễu phi mang thai không đến một ngày đã truyền khắp Hoàng cung, chuyện này càng khiến mọi người giật mình sững sốt hơn chuyện Liễu phi quỳ ngoài ngự thư phòng cả một đêm.

Nhưng ngoại trừ kinh ngạc ra, không ít người cũng ôm ý định ngồi xem kịch, Vân phi và Liễu phi, hai vị phi tử đều có địa vị cao ngang nhau lại đồng thời mang thai, tuy Vân phi mang thai sớm hơn Liễu phi đến một tháng, nhưng gần đây Liễu phi rất được sủng ái, vậy rốt cục Hoàng tử của ai sẽ được sủng ái hơn nhỉ?

Phần lớn đều nghiêng về Liễu phi, tuy nàng đã bị phé bỏ hậu vị, nhưng gần đây bệ hạ đối xử với nàng không giống bình thường nên không thể xem nhẹ, hậu cung từ trước đến nay chỉ thấy người mới cười chứ không ai thấy người xưa khóc bao giờ, Vân phi vào cung lâu như vậy, nếu được sủng ái thì đã được sủng ái từ sớm rồi, có thể nào còn chờ đến bây giờ.

Nhưng cũng có một số ít xem trọng Vân phi, dù sao nàng vào cung đã lâu, bệ hạ vẫn thường xuyên đến cung của nàng, chỉ cần điểm này thôi đã đủ lý giải, Vân phi vẫn còn chiếm một vị trí quan trọng trong lòng bệ hạ.

Vậy rốt cục là ai ưu thế hơn?

Mỗi người đều ôm một suy nghĩ khác nhau, nhưng đều nhất trí phải chờ Vân phi và Liễu phi sinh xong thì mới biết được.

Nhưng mọi việc thường phát triển theo hướng mà không ai ngờ tới.

Ngày hôm đó, sau khi Liễu Vận Ngưng tiễn các phi tử đến thăm nàng không biết là lần thứ mấy rồi, bỗng Lưu Dục bưng một hộp gỗ từ bên ngoài vào.

“Nương nương, đây là bát dược an thai mà Vân phi mang đến cho người, tỳ nữ mang cái này đến nói là Vân phi cố ý bảo ngự trù phòng chuẩn bị, nói người nhất định phải uống hết, như vậy mới tốt cho thai nhi của nương nương.”

Cẩn thận đặt hộp gỗ xuống, Lưu Dục mở nắp hộp, mùi thơm của dược liệu tỏa ra phảng phất trước mũi Liễu Vận Ngưng, nhẹ nhẹ, thơm thơm, nàng đoán đây là dược liệu an thai có tác dụng an thần tĩnh tâm.

Nàng khẽ mỉm cười, đưa bát đến bên môi, mùi dược dịu dịu, nàng ngửi ngửi một hồi, sau đó mới từng ngụm, từng ngụm uống cạn.

Lưu Dục đau lòng nhìn nàng.

Hình như chỉ khi nhắc đến thai nhi trong bụng nàng, nương nương mới có thể mỉm cười thật lòng.

Hơn nửa tháng nay, nhìn thấy nương nương ngày càng im lặng, ngay cả khi bệ hạ đến thăm, cũng rất hiếm khi thấy nương nương mỉm cười thật lòng, nhìn thấy nương nương như vậy, nàng chỉ có thể lo lắng, nương nương như vậy, thật sự khiến nàng cảm thấy xa lạ.

Tiếng đặt bát xuống bàn khiến Lưu Dục hoàn hồn, nàng ngẩng đầu, thấy Liễu Vận Ngưng đứng dậy, hình như là muốn vào phòng trong.

Cũng đúng, mấy ngày qua, bình thường không thấy phi tử nào lui tới, nhưng bỗng nhiên lại như đàn kiến ngửi thấy mùi đường, ngày nào cũng chạy đến thăm, mặc kệ tinh thần nương nương có tốt hay không, ai cũng tranh nhau đến, thật là, từ sáng đến giờ, nương nương không hề có thời gian rảnh để nghỉ ngơi.

Vừa nghĩ, Lưu Dục vừa dọn bàn: “Nương nương, nhân lúc còn sớm, người vào trong nghỉ ngơi một chút đi, vậy mới có sức tiếp bệ hạ.”

“Lưu.....Lưu Dục.....” Đang cúi đầu dọn dẹp, đột nhiên nghe thấy tiếng la đau đớn của Liễu Vận Ngưng, nàng có hơi kinh ngạc, lập tức ngẩng đầu: “Nương nương, người làm sao thế?”

Cuống quít đặt tất cả trong tay xuống, Lưu Dục chạy nhanh tới đỡ Liễu Vận Ngưng, cuống hết cả lên, cánh tay đỡ Liễu Vận Ngưng không nhịn được run rẩy.

“Nương nương, nương nương, người sao thế? Có chỗ nào không khỏe à?” Lưu Dục gấp đến độ muốn khóc, nàng chưa từng gặp phải tình huống này, phút chốc bối rối không biết làm sao.

Mặt Liễu Vận Ngưng trắng bệch không còn giọt máu, mồ hôi chảy ròng ròng, bụng đau đớn kịch liệt khiến nàng hoảng sợ.

— Không, không phải đâu mà.....

Không đâu.....

Nàng lắc đầu, nước mắt giàn giụa.

Cảm giác được có thứ chất lỏng âm âm chảy xuống chân, rõ ràng đến đáng sợ, nháy mắt, thế gian trở nên hỗn loạn, chỉ còn lại sự tuyệt vọng.

Chất lỏng màu đỏ làm ướt quần lụa mỏng màu trắng, Lưu Dục hoảng đến độ trợn mắt: “Nương nương—”

Tiếng hô kinh hoàng cắt đứt sự yên tĩnh ban trưa.

———— BỔ SUNG THÊM ————

125. Chương 125

Không khí trong cung trở nên ngưng trọng.

Có ai ngờ được, tin Liễu phi mang thai truyền ra ngoài còn chưa đầy một tháng, vậy mà Liễu phi đã sinh non.

Mà lại là sinh non một cách bất bình thường nhất trong những chuyện bất bình thường.

Trong Hoàng cung, chuyện bị kẻ khác hãm hại không có gì đáng ngạc nhiên, nhưng chuyện khiến mọi người ngạc nhiên, là chuyện xảy ra sau khi Liễu phi sinh non.

Liễu phi uống hết bát được an thai Vân phi mang đến, không an thai đã đành, chẳng những thai nhi bị mất mà người đến nay vẫn còn hôn mê bất tỉnh, Thái y ra ra vào vào với vẻ mặt vô cùng nghiêm trọng.

Trong cơn hoảng loạn, Lưu Dục sai người đến thông báo cho vị Đế Vương còn đang tham gia nghị sự, không ngờ Đế Vương lại tức giận, đứng bật dậy với vẻ mặt u ám đến dọa người, bỏ mặc chúng đại thần đang ngồi nghị sự mà chạy thẳng đến Liễu uyển.

Tất cả Thái y trong Hoàng cung đều được triệu đến, nhất thời, ai trong cung cũng cảm thấy bất an, bầu không khí nặng nề như bao trùm lấy tất cả mọi người.

Lúc biết Liễu Vận Ngưng uống bát được an thai mà Vân phi mang đến sau đó thì trở nên như vậy, Đế Vương không do dự hạ lệnh đầy Vân phi vào lãnh cung, chờ Liễu phi tỉnh lại rồi mới quyết định.

Nhưng từng ngày từng ngày trôi qua, Liễu phi vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại, vẻ mặt các Thái y ngày càng nghiêm trọng hơn, vẻ mặt lo lắng của Đế Vương lại càng khiến người ta sợ hãi, áp lực cực lớn, các Thái y không ngừng dốc hết sức lực, nhưng dù có làm thế nào, Liễu phi vẫn chẳng có dấu hiệu tỉnh lại.

Mặc cho có uống bao nhiêu là dược liệu quý, Liễu phi đều phun ra hết, uống bao nhiêu phun bấy nhiêu, nếu cứ vậy thì phải chuẩn bị tâm lý đón nhận.

Nhưng mỗi khi nhìn thấy vẻ mặt u ám của Đế Vương, không một Thái y nào dám nói như vậy, ai cũng ôm một tia hy vọng cuối cùng, dốc hết toàn lực cứu chữa, hy vọng kỳ tích sẽ xuất hiện.

Nhưng thời gian cứ thế trôi qua, thần thái tuyệt vọng càng lớn dần trên mặt chúng Thái y, đến nước này rồi, vẫn chỉ nhìn thấy sự tuyệt vọng.

Ngày thứ bảy trôi qua, Liễu phi đã hôn mê suốt bảy ngày mà vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại, ngó thấy vẻ mặt Đế Vương càng ngày càng u ám, tâm tình chúng Thái y cũng càng ngày càng nặng nề.

Cuối cùng, Đàm Thái y đứng ra, báo cáo tình hình mấy ngày qua cho vị Đế Vương: “Bệ hạ, tình trạng của nương nương thật sự rất nguy kịch, trên cơ bản đã muốn—” Lão dừng một chập, vờ như không thấy ánh mắt thâm trầm của Hiên Viên Kỳ, dời mắt nhìn thiếu nữ đang nằm hôn mê trên giường, nói thẳng ra: “Trên cơ bản thì có muốn dùng được và châm cứu thêm cũng vô dụng, nếu qua đêm nay mà nương nương vẫn không tỉnh lại, chỉ e.....”

Lão không nói gì thêm, nhưng ai nghe cũng hiểu được, sắc mặt Hiên Viên Kỳ trầm hẳn, y đột nhiên đứng phắt dậy: “Chỉ e cái gì? Bất luận thế nào, trăm ra lệnh cho người, nhất định phải chữa khỏi cho Liễu phi!”

“Bệ hạ, đương nhiên thần sẽ cố gắng hết sức, nhưng thần cũng không dám khi quân, thần không nắm chắc có thể chữa khỏi cho Liễu phi nương nương được hay không, chuyện này.....”

Y ngắt lời Đàm Thái y, kiên quyết nói: “Bất luận thế nào, trong vòng ba ngày trăm muốn thấy Liễu phi tỉnh lại, nếu làm không được, các người sẽ phải chôn cùng Liễu phi!” Giọng nói luôn giữ được bình tĩnh nay lại ẩn chứa sự run rẩy.

Chúng Thái y nghe y nói xong thì mặt tái xanh, thậm chí có một số người cảm giác đầu gối như nhũn đi, đứng không vững nữa.

Lạnh lùng nhìn các Thái y có mặt trong phòng, rồi lia mắt nhìn Lãnh Hàn Vũ đang quỳ bên giường, đưa lưng về phía y.

“Trăm không hy vọng sẽ lại nghe thấy lời nói bất lực linh tinh nào nữa!” Dứt lời, phất mạnh tay ra sau lưng, y sải bước rời đi.

Trong khoảng thời gian ngắn, mỗi một người trong Liễu uyển đều nín thở, không dám mở miệng thở hắt ra, cúi đầu cung tiễn vị Đế Vương của họ.

Tay chấp sau lưng siết lại thành nắm đấm, ống tay áo rộng đã che khuất bàn tay đang run rẩy, Hiên Viên Kỳ dừng bước, nhìn đôi tay của mình, không thể tin được là nó đang khẽ run rẩy.

Một nỗi sợ hãi sâu sắc, rất sâu sắc, khi nghe những lời Đàm Thái y nói, đầu óc y hoàn toàn trống rỗng.

Khuôn mặt tái nhợt không còn giọt máu đỏ khắc sâu trong đầu y, không muốn nhớ đến nữa thì nó cứ liên tục ùa về.

Một nỗi sợ hãi sâu sắc, đúng, là sợ hãi, nháy mắt dè đã nặng tâm thần y.

Liễu Vận Ngưng sẽ chết sao? Sẽ cứ vậy mà bỏ đi, bằng cái chết ư?

Sao có thể như thế được! Sao có thể để nàng dùng cái chết mà bỏ đi được!

Ánh sáng trong mắt yếu dần, đôi mắt đen láy trở nên thâm trầm, sự lạnh lẽo giá băng lan rộng từ đáy mắt.

Y siết chặt nắm đấm, tiến về phía Ngọc Hoa cung.

Vân phi đang sao chép kinh văn, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh, cửa sổ đang mở đối diện với cửa sổ phòng Lệ phi, ngẩng đầu là có thể nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Lệ phi đang nhìn mình chằm chằm.

Nhưng không biết là Vân phi không nhìn thấy thật hay căn bản là không thèm để ý đến, Vân phi từ đầu tới cuối không hề ngẩng đầu nhìn sang, chỉ chuyên tâm sao chép kinh văn.

Nếu Ngọc Hoa cung đã được xưng là lãnh cung của hậu cung, chắc chắn sẽ không có chuyện náo nhiệt như các cung điện khác, phòng ốc vắng lặng như bị bỏ hoang, mặt đất đầy cỏ khô vàng úa, cành cây mọc um tùm không chút mỹ cảm, trông thật tiêu điều.

Lúc Hiên Viên Kỳ bước chân vào Ngọc Hoa cung, vừa hay Vân phi buông bút, thấy Hiên Viên Kỳ đang sải bước tiến vào, hình như nàng không hề kinh ngạc, bình tĩnh hành lễ: “Thần thiếp bái kiến bệ hạ!”

Hiên Viên Kỳ lạnh lùng nhìn nàng, không nói một lời.

Vân phi vẫn khom gối, vẻ mặt ôn hòa, Hiên Viên Kỳ không bảo nàng đứng dậy, nàng vẫn duy trì tư thế đó.

Lạnh lùng nhìn nàng một hồi, Hiên Viên Kỳ làm như không thấy đầu gối nàng đang khẽ run rẩy, hàn quang trong mắt đủ đông chết người.

Đáng tiếc Vân phi lại không hề sợ hãi, im lặng một hồi rồi bỗng hỏi: “Không biết Liễu phi muội muội bây giờ thế nào?”

“Vân phi—” Hiên Viên Kỳ cuối cùng cũng chịu nói chuyện, giọng nói lạnh lẽo: “Người cho rằng sau khi Liễu phi xảy ra chuyện, người còn có thể may mắn thoát tội ư?”

“Thần thiếp không hiểu ý của bệ hạ.”

“Không hiểu?” Y tuy giận nhưng vẫn cười: “Vân phi, nếu người an phận sinh con cho trăm, có lẽ người còn có thể giữ mình ở lại trong cái cung nhỏ bé của người, đáng tiếc người lại không khôn ngoan, người ngàn

vạn lần không nên toan tính với Liễu phi!” Câu cuối được y nhấn mạnh bằng giọng nói lạnh lẽo giá băng hơn bão tuyết tháng mười hai.

“Bệ hạ—” Vân phi tự cho phép mình đứng thẳng người, bình tĩnh nói: “Thần thiếp biết bệ hạ lo lắng cho Liễu phi muội muội, chuyện này thần thiếp còn có thể lý giải được, nhưng thần thiếp không thể không minh oan cho chính mình—”

“Bất được an thai đó đúng là thần thiếp gọi người đến làm, cũng là thần thiếp sai người mang sang, nhưng thần thiếp có thể thề với trời, thần thiếp tuyệt đối không bỏ thêm những thứ không nên bỏ, tuy thần thiếp không hẳn thông minh, nhưng cũng không ngốc đến nỗi làm vậy, bất được thần thiếp mang sang, nếu Liễu phi uống xong mà xảy ra chuyện thì người đầu tiên bị tình nghi chính là thần thiếp, thần thiếp nói vậy chứ không có ý gì khác, chỉ hy vọng bệ hạ cho thần thiếp sự công bằng.”

Lời nói dịu dàng, từng chữ từng chữ một rõ ràng vô cùng, Vân phi vẫn không có biểu cảm nào khác lạ, bình tĩnh thản nhiên, nhìn không ra đang nghĩ gì trong lòng.

“Hơn nữa thần thiếp cũng đang mang giọt máu của bệ hạ.”

Tiếng cười nhạo truyền từ cửa sổ phòng đối diện đến, cứ như ảo giác.

“Nơi nguy hiểm nhất cũng chính là nơi an toàn nhất, như vậy, cách nguy hiểm nhất cũng là cách an toàn nhất, người cho rằng trăm không hiểu đạo lý này sao?”

“Thần thiếp không dám.”

“Vân phi, người nghe đây, nếu Liễu phi xảy ra chuyện gì, người cũng sẽ không sống nổi đâu!”

Từng câu từng chữ mang theo giọng điệu rét lạnh giá buốt hơn tuyết đang rơi ngoài trời.

“Người sẽ là người đầu tiên chôn cùng nàng!”

126. Chương 126

Hiên Viên Kỳ bỏ đi, Vân phi vẫn nhìn theo cái bóng kiên quyết của y, vẻ mặt bình tĩnh.

Tiếng cười nhạo lại truyền đến từ cửa sổ phòng đối diện: “Vân phi, ta thật lòng cảm thấy đáng thương thay cho người!”

Vân phi xoay người lại, im lặng nhìn Lệ phi đang cười nhạo mình, trong đôi mắt đầy sự nhạo báng đó còn có hận ý.

Nhưng ánh mắt của Vân phi vẫn rất bình tĩnh, mắt nhìn Lệ phi như một tiểu hài tử không hiểu chuyện, ánh mắt đó khiến Lệ phi vô cùng bức bối, cổ nén ngọn lửa giận đang bùng cháy, Lệ phi cười lạnh, nói: “Vân phi, ta sẽ mở to mắt nhìn người chịu báo ứng như thế nào!”

Vân phi thản nhiên liếc nàng một cái, cầm cây bút lên, chậm rãi viết một chữ ‘Nhẫn’ nổi bật trên giấy.

“Vậy người cứ tiếp tục nằm mơ đi!” —

Màn đêm dần buông xuống, vẻ mặt của chúng Thái y càng thêm phần căng thẳng, bởi lẽ người mà bọn họ dốc toàn lực cứu chữa không hề có chút khởi sắc, không khí Liễu uyển vô cùng nặng nề, không ai dám nói chuyện lớn tiếng, mỗi người một vẻ mặt sầu não khác nhau.

Không chỉ Liễu uyển mới có bầu không khí nặng nề, mọi người trên dưới hậu cung đều tỏ vẻ thận trọng, sợ không cẩn thận một cái liền rước tai bay vạ gió vào người.

Bởi vì vị Đế Vương của bọn họ đã u ám đến mức dọa những kẻ nhất gan bật khóc.

Tới giờ đốt đèn, số lần ra ra vào vào Liễu uyển của các Thái y đã giảm bớt, không ít người đã định bỏ cuộc, còn Lưu Dục đứng một bên đã sắp bật khóc đến nơi, ngoại trừ Lãnh Hàn Vũ toàn tâm toàn ý ngồi canh bên giường ra, các Thái y còn lại đều nghĩ đến chuyện lo hậu sự.

Cánh cửa khép hờ bỗng bị đẩy bật, Lưu Dục quay lại thì thấy Tam Hoàng tử ăn vận xộc xệch tay ôm gối đứng ngoài cửa.

Lưu Dục vội chạy ra đón, ôm lấy nó: “Tam Hoàng tử, trời lạnh, sao người không đi hài đã vội chạy ra đây?”

Tam Hoàng tử mếu máo, ầm ục nói: “Có phải mẫu phi sẽ bỏ lại Linh Nhi không?”

Lưu Dục kinh ngạc: “Sao Tam Hoàng tử lại nghĩ như vậy? Nương nương sao có thể bỏ Tam Hoàng tử lại được?”

“Nhưng lâu rồi mẫu phi không có đến thăm Linh Nhi, Linh Nhi cũng lâu rồi không được gặp mẫu phi!” Đôi mắt ngây thơ như nai con dầm nước mắt, tròn xoe đôi mắt vô tội như muốn hỏi tại sao lại ăn hiếp nó.

Lưu Dục cảm thấy xót xa: “Tam Hoàng tử ngoan, nương nương đang bị bệnh, chứ không phải bỏ rơi Tam Hoàng tử đâu, Tam Hoàng tử đừng suy nghĩ lung tung nữa.”

Nghe vậy, Hiền Viên Linh giật mình: “Mẫu phi bị bệnh?” Nó bỗng giãy khỏi cái ôm của Lưu Dục: “Linh Nhi muốn gặp mẫu phi, Linh Nhi muốn gặp mẫu phi!”

Lưu Dục vội ôm chặt nó: “Tam Hoàng tử, đừng làm ồn đến các Thái y.” Nói rồi liền dắt nó ra khỏi tầm cung.

Đợi đến khi ra ngoài, Lưu Dục mới nói: “Tam Hoàng tử, bây giờ nương nương đang bị bệnh, nên Tam Hoàng tử phải ngoan đừng khiến nương nương phải lo lắng, biết chưa?”

“Nương nương không để ý đến Linh Nhi là vì bị bệnh sao?”

“Ừ, nương nương—” Chưa nói xong thì mắt Lưu Dục đã hoe đỏ: “Hiện giờ nương nương cần phải nghỉ ngơi, người nhất định phải ngoan, đừng làm phiền người, biết chưa? Đợi đến khi nương nương hết bệnh rồi sẽ đến thăm người.”

“Nhưng—” Tam Hoàng tử cúi đầu, thở thê: “Linh Nhi muốn gặp mẫu phi.....” Còn chưa nói xong, Tam Hoàng tử đã lách người, vượt qua Lưu Dục.

“Tam Hoàng tử—” Lưu Dục vội vàng kéo Tam Hoàng tử lại, dỗ dành: “Các Thái y đang chẩn bệnh cho nương nương, chúng ta đừng làm ồn họ! Bằng không bệnh của nương nương sẽ không khỏi được!”

“Thật vậy ư?” Tam Hoàng tử vẫn ôm mỗi nghi ngờ với nàng, nhưng ngoan ngoãn không vụt chạy nữa, do dự đứng tại chỗ.

Lưu Dục gật đầu khẳng định, đang định nói gì đó thì mắt vô ý nhìn thấy bóng Lãnh Hàn Vũ, thâm sát ruột, ngay cả những lời định nói với Tam Hoàng tử cũng quên mất, tiến đến hỏi: “Lãnh Thái y, nương nương thế nào?”

— Nhiều ngày vậy rồi, tại sao vẫn không hề khởi sắc?

Sắc mặt Lãnh Hàn Vũ không được tốt lắm, khuôn mặt tuấn tú tràn đầy mệt mỏi, khẽ lắc đầu, y thấp giọng nói: “Ta đã viết thư báo cho sư phụ, nếu.....” Y không nói gì thêm, suốt bảy ngày không ngủ đủ giấc mà cứ ngồi canh nàng, y đã mệt đến không thể trụ nổi nữa, nhưng thứ mệt nhất chính là trái tim y.

“Thái y, bệnh của mẫu phi khi nào mới khỏi?” Tam Hoàng tử đứng bên cạnh bỗng xen ngang, đôi mắt to tròn nhìn y đầy hy vọng.

Lãnh Hàn Vũ vỗ đầu nó, nở nụ cười thản nhiên: “Sẽ khỏi, sẽ nhanh khỏi thôi.....” Lặp đi lặp lại, không biết là đang thuyết phục ai nữa.

Lưu Dục nhìn y, muốn nói lại thôi.

Hồi lâu, khẽ thở dài, Lưu Dục nói: “Nương nương rất nặng lòng với đứa con vô duyên này!”

Sắc mặt Lãnh Hàn Vũ trở nên âm đạm, im lặng một hồi rồi đổi đề tài: “Bát dược mà Vân phi mang đến đúng là để an thai, nhưng trong đó lại có một thứ dược liệu không nên có—” Về mặt y vô cùng nghiêm túc: “‘Thệ Thủy’ vô sắc vô vị, là loại dược liệu mà trên thế gian này chỉ có ba người biết điều chế.”

127. Chương 127

Sắc mặt Lãnh Hàn Vũ trở nên âm đạm, im lặng một hồi rồi đổi đề tài: “Bát dược mà Vân phi mang đến đúng là để an thai, nhưng trong đó lại có một thứ dược liệu không nên có—” Về mặt y vô cùng nghiêm túc: “‘Thệ Thủy’ vô sắc vô vị, là loại dược liệu mà trên thế gian này chỉ có ba người biết điều chế.”

Nghe vậy Lưu Dục trợn mắt, vội kéo ống tay áo của y: “Lãnh Thái y nói vậy có phải đã biết ai hại nương nương? Là Vân phi ư? Có phải nàng ta không?”

Khẽ giãy khỏi tay nàng, Lãnh Hàn Vũ thấp giọng nói: “Không phải, rốt cục ai đã làm ta cũng không biết, nhưng.....” Giọng nói của y mang theo sự thương cảm không thể nói thành lời: “Sư phụ ta có một người bằng hữu mở thanh lâu, còn ‘Thệ Thủy’ chính là do sư phụ ta chế ra vì y, nó được chôn giấu trong thanh lâu, ngoại trừ ta và nương nương ra, không một ai biết được điều này, chỉ là—”

Lưu Dục cảm thấy kinh hãi, ngây ra nhìn y.

“Người biết không? ‘Thệ Thủy’ không gây hại cho sức khỏe người dùng, nhưng cơ thể của nương nương vốn.....” Y hít một hơi thật sâu, Lưu Dục ngơ ngác nói: “Nếu..... Nếu vậy.....”

“Người có biết thế có nghĩa là gì không?” Lãnh Hàn Vũ nhìn nàng, đôi mắt luôn ôn hòa như nước lại hiếm khi nghiêm đến vậy: “Người kê đơn đó, biết rất rõ tình trạng của nương nương.”

“Ý người là.....”

“Ừ!” Lãnh Hàn Vũ gật đầu, nghiêm túc nói: “Liễu uyển, có nội gián!” —

Ban đêm, Liễu uyển vô cùng yên tĩnh, chỉ có thị nữ canh cửa và một số Thái y được phái đến lưu lại qua đêm phòng hờ có chuyện bất trắc xảy ra, trong phòng ngủ u tối chỉ có ánh nến leo lét, lâu lâu gió lạnh thổi ngang qua khiến nó không ngừng lay động.

Các Thái y mệt mỏi mấy ngày nay vừa đặt lưng xuống chỗ ngủ do Lưu Dục chuẩn bị đã ngáy khò, không có gì kỳ lạ cả, trên mặt ai cũng nhuốm màu mệt mỏi, ngay cả thị nữ canh cửa cũng vậy, tinh thần người nào cũng căng như dây đàn.

Thiếu nữ trên giường chưa từng tỉnh lại lần nào vẫn còn đang rơi vào tình trạng hôn mê sâu, khuôn mặt nhợt nhạt bình thản như nước, cứ như hồn đã rời khỏi xác, im lặng ngủ say.

Lưu Dục mở to đôi mắt đầy tia máu canh bên giường, cho dù có mệt đến mấy cũng không muốn chớp mắt, nhìn bốn thị nữ đang ngủ gật, nàng lắc đầu mặc kệ.

— Kiên trì nhiều ngày vậy rồi, chắc là đã đi đến giới hạn?

Lẳng lẳng nhìn thiếu nữ đang hôn mê không hề phản ứng trước bất kỳ tác động nào, nàng nghĩ, cả tấm cung chỉ có mình nàng là tỉnh táo nhất, cho nên nàng càng không thể ngủ.

Nhưng không được như mong muốn, một mùi hương phảng phất trước mũi, nàng ngơ ngác, đang nghĩ mùi hương này từ đâu ra thì người đã ngã xuống, mất đi ý thức.

Trong phòng vẫn tối và im ắng như trước, một thân hình nhỏ gầy lên từ ngoài cửa sổ vào, dưới ánh trăng thanh vắng, mái tóc bạc của y khiến người khác phải chú ý, nhưng thứ càng khiến người khác phải chú ý đó là vẻ ngoài như một thiếu niên của y, dung mạo trẻ tuổi tuấn tú như tiên, nhưng lại có một mái tóc bạc, nếu bình thường mà bị nhìn thấy, e là sẽ bị xem là người ngoại tộc.

Rón rén bước đến bên giường, nhìn Lưu Dục yếu ớt ngã xuống, vốn định đá văng nàng nhưng nghĩ lại sao đó, cuối cùng vẫn chịu khó làm người tốt một lần, dịu dàng ngồi xuống ghế.

“Đây coi như là vì người đối xử tốt với đồ nhi của đại gia nên mới có đãi ngộ đặc biệt đấy nhé!” Thiếu niên lầu bầu, rồi quay sang nhìn thiếu nữ đang hôn mê, chau mày lắm lắm: “Sao lại để bản thân phải chịu khổ như thế này chứ! Lại còn muốn bốn đại gia phải tự thân xuất mã, thật là, không giống đồ đệ chân truyền của bốn đại gia chút nào!”

Miệng thì không ngừng nói, thiếu niên ngồi xuống bắt mạch cho thiếu nữ. Thời gian trôi đi, đôi mày thanh tú của y càng chau chặt, mặt càng ngày càng nhẵn, có vẻ như đang muốn giẫm chết một con ruồi vậy.

“Thật là, thật là! Đồ nhi của bốn đại gia sao lại để bản thân phải khổ đến nhường này!” Bực bội chất vấn, trong đôi mắt trong suốt đều là tức giận như đang tiếc rên sắt không thành thép*, thiếu niên giận dữ trợn mắt nhìn thiếu nữ có tới nửa ngày, thiếu nữ vẫn im lặng như trước, không hề phản ứng trước sự tức giận của y. (*Rèn sắt không thành thép: yêu cầu nghiêm khắc với người khác để mong họ hoàn thiện mình hơn)

Cuối cùng vẫn là y chịu thua trước: “Thật là, lớn vậy rồi còn không biết tự chăm sóc mình!”

Nói đến đó, y bực mình rút ngân châm giấu trong vạt áo ra, hươu nó trên lửa nển, kim châm bằng bạc dưới ánh lửa nóng lên, thừa dịp hơi nóng chưa tan liền châm xuống đỉnh đầu thiếu nữ, từng cây từng cây, trong một thoáng, trên người thiếu nữ đã cắm đầy ngân châm.

Lại lấy tiếp một bình sứ nhỏ trong vạt áo ra, chau mày nhìn thiếu nữ hồi lâu rồi nhìn bình sứ trong tay, lắm lắm: “Không ngờ cuối cùng lại dùng với đồ đệ của mình!” Lúc nói giọng điệu rầu rĩ vô cùng, hơn nữa, nếu nghe kỹ sẽ cảm nhận được sự thương cảm ẩn giấu.

Trăng dần lên cao, ngoài phòng tuyết bắt đầu rơi, gió tuyết nhẹ tênh, từng cơn từng cơn như lũ cô hồn không nhà thoát khỏi cơ thể thực, không muốn trở về. Hoặc giả, không thể quay về?

Ánh trăng thanh vắng chiếu qua khung cửa sổ, mơ hồ thấy tất cả sự vật trong phòng, còn trong phòng ngủ im ắng, có một cái bóng nhỏ gầy đang bận rộn với công việc.

128. Chương 128

Lúc cái bóng nhỏ gầy hoàn thành nhiệm vụ, trời đã hửng sáng, thiếu niên ưỡn thẳng tấm lưng đau nhức, lau mồ hôi đọng trên trán.

“Ngưng Nhi, vì sư cũng chỉ có thể làm được đến vậy thôi.” Giọng nói dịu dàng mang chút xót xa, y cúi người, lau mồ hôi trên trán cho nàng, động tác dịu dàng như đang chăm sóc một con búp bê thủy tinh.

“Sư huynh con dám để con phải chịu tổn thương, con yên tâm, vì sư sẽ đi dạy dỗ nó ngay! Dám không bảo vệ tốt sư muội đáng yêu của mình!” Giọng điệu căm hận, thiếu niên nhìn nàng lần cuối rồi xoay người nhảy ra ngoài cửa sổ, cũng như khi đến, thoáng đã không thấy tăm hơi.

Nói đến cũng thật kỳ lạ, thiếu niên vừa đi không lâu thì Lưu Dục đã tỉnh lại, lúc nàng mở mắt, thần thái còn mơ hồ, nhìn quanh bốn phía mới biết trời đã sáng.

Lơ đãng nhìn thiếu nữ đang im lặng ngủ trên giường, đầu óc lập tức thanh tỉnh.

“Kỳ lạ—” Nàng lắm lắm: “Sao ta lại ngủ được nhỉ?”

Bỗng nàng khựng lại, trợn mắt nhìn chằm chằm thiếu nữ trên giường.

— Ban nãy, ban nãy nàng hoa mắt ư? Hình như, hình như nàng vừa mới thấy nương nương cử động.

“Ừm.....” Tiếng rên tuy khẽ, nhưng lại giống như tiếng sét giữa trời quang, khiến đầu Lưu Dục như bùng nổ.

Nàng đứng phắt dậy, nhưng rồi lại ngồi xuống, vui sướng đến mức hai chân nhũn đi.

“Nương nương, nương nương!” Nàng bước đến bên giường, khóc vì quá vui mừng khi nhìn thấy thiếu nữ đã hôn mê chín ngày tỉnh lại, không cầm được nước mắt, nỗi kích động không thể diễn tả thành lời bao trùm lấy nàng, nàng nắm chặt bàn tay lạnh lẽo của Liễu Vận Ngưng: “Nương nương, nô tỳ, nô tỳ……” Nàng kích động đến nỗi không biết phải nói gì, chỉ biết lấp bắp, sợ Liễu Vận Ngưng lại tiếp tục ngủ.

Liễu Vận Ngưng nâng mắt, đôi mắt ầng ậng nước nhìn Lưu Dục, có vẻ hoài nghi: “Lưu Dục……” Vừa nói mới thấy giọng của mình sao mà khó nghe, cổ họng bỏng rát như bị thiêu đốt.

Lưu Dục như nhớ ra cái gì, lập tức buông tay nàng: “Nương nương, người, người đừng nói nữa, nô tỳ đi lấy nước cho người!” Nàng nói năng lộn xộn, giọng nói run rẩy, Liễu Vận Ngưng gian nan mở mắt, muốn đưa tay giữ chặt nàng nhưng đành mệt mỏi buông xuôi.

Nàng ngậy ra, ngỡ ngàng nhìn theo bóng Lưu Dục, đột nhiên nhớ đến chuyện xảy ra trước khi hôn mê—

Thì ra, thì ra không phải mơ.

Cảm giác bản thân như vừa ngủ một giấc thật dài, nàng vốn không muốn tỉnh lại, nhưng mà—

Đặt bàn tay trắng xanh lên cái bụng giờ đã bằng phẳng, không còn cảm nhận được sự tồn tại của nó, không còn cảm nhận được nữa.

— Đến cuối cùng, ta vẫn trắng tay.

Chậm rãi nhắm mắt lại, có thứ gì đổ chảy xuống, rồi lại biến mất—

Tin Liễu phi tỉnh lại chưa đến một ngày đã truyền khắp cung, có người cảm thấy buồn cũng có kẻ tỏ phào nhẹ nhõm, dù sao cơn thịnh nộ của Đế Vương các nàng không có đủ can đảm để hứng.

Lúc thị nữ Lâm Nhi thân tín quay lại báo tin Liễu phi đã tỉnh, Đào phi chỉ thản nhiên ‘ờ’ một tiếng rồi lơ đãng nói thêm: “Tỉnh rồi à.” Lâm Nhi thấy chủ tử của mình không mấy để ý cũng chẳng phản ứng gì mà chỉ xé từng mẩu bánh ném xuống ao cá.

Lâm Nhi nhìn nàng, hít sâu một hơi: “Nương nương, Liễu phi nương nương tỉnh rồi, tại sao người lại không có phản ứng gì hết vậy?”

“Vậy người thấy bốn cung nên phản ứng như thế nào đây?” Ném miếng bánh cuối cùng trong tay xuống ao, Đào phi quay sang nhìn Lâm Nhi, ánh mắt kiêu ngạo.

Lâm Nhi cười khổ nói: “Liễu phi tỉnh lại, vậy nương nương càng khó khăn trong việc giành lại sự sủng ái của bệ hạ, nô tỳ chỉ không hiểu tại sao nương nương lại giống như chẳng quan tâm mà thôi.”

“Ha!” Đào phi bật cười kiêu ngạo, trả lời: “Lâm Nhi, lúc bệ hạ sủng ái bốn cung, bốn cung sẽ dốc sức lấy lòng bệ hạ, hơn nữa cũng là bốn cung tình nguyện, nhưng nếu đã đánh mất sự sủng ái của người, muốn bốn cung trăm phương nghìn kế đoạt lấy sự chú ý của bệ hạ, thì bốn cung làm không được.” Dừng một chập, nàng lại tiếp: “Bốn cung không giống một số người không từ thủ đoạn.”

“Nương nương—” Lâm Nhi không hề kinh ngạc, như hiểu rõ ý của Đào phi, nàng cười khẽ, nhưng đó lại là nụ cười cay đắng.

“Vậy nương nương thì sao đây? Cứ như vậy cả đời?”

Liếc nàng ta một cái, Đào phi nhún vai, nói: “Chẳng lẽ người không thấy lần này bệ hạ đã thật sự động chân tình sao?”

Lâm Nhi ngáp ngừng, rồi nói: “Có lẽ vậy!”

— Không phải có lẽ, mà là chắc chắn.

“Lâm Nhi—” Đào phi đứng dậy, tiến về phía tấm cung, có hơi đắm chiêu: “Chuyện của Liễu phi, chỉ chấm dứt một cách đơn giản vậy thôi sao?”

Lâm Nhi đi theo sau nàng, không do dự trả lời: “Không đâu!”

Đào phi xoay người lại, nhìn nàng một hồi rồi quay đầu thở dài: “Hậu cung thật đúng là một nơi đáng sợ!”

129. Chương 129

Lúc Hiên Viên Kỳ nghe tin Liễu Vận Ngưng tỉnh lại cũng là lúc y vừa hạ triều, chưa kịp thay triều phục đã vội vàng chạy đến Liễu uyển.

Khi đến Liễu uyển, các Thái y đang cúi đầu đi đến tẩm cung, nhìn thấy y đến thì vội vàng vàng quỳ xuống hành lễ: “Thần bái kiến bệ hạ, bệ hạ vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

“Đứng dậy đi!” Y nhìn về phía tẩm cung, hỏi: “Liễu phi thể nào?”

Đàm Thái y nhìn theo tầm mắt y, ngẫm nghĩ rồi đáp: “Hồi bệ hạ, thần đang chờ, vẫn chưa được rõ lắm!”

“.....” Lời của Đàm Thái y đã thành công thu hút sự chú ý của y, nhìn các Thái y, đồng thời giọng y cũng trở nên lạnh lùng: “Cái gì gọi là chưa được rõ lắm?”

Y nhìn lướt qua các Thái y, vô tình thấy Lân Hàn Vũ, một cảm giác kỳ lạ dâng lên trong lòng, nhưng rất nhanh lại bị sự lo lắng che lấp mất.

“Bệ hạ, hình như nương nương là tự tỉnh lại, tối qua thần chẳng thấy có gì khác lạ, vẫn như mấy ngày trước, nhưng sáng nay nương nương tỉnh lại, vi thần—” Lão nhìn Hiên Viên Kỳ rồi nói: “—Thật sự không rõ tại sao!”

Hiên Viên Kỳ im lặng nhìn lão hồi lâu, mới nói: “Lui xuống đi!”

“Vâng!” Các Thái y nín thở chờ chỉ thị của Đế Vương như được đại xá, cúi đầu nhanh chóng rời khỏi.

Đứng tại chỗ một lúc, Hiên Viên Kỳ mới tiến vào trong, bước chân của y tuy thông thả, chần chừ nhưng cũng có chút nặng nề.

Đẩy cánh cửa chạm trở hoa văn, y nhìn thấy Liễu Vận Ngưng đang ngồi bên cửa sổ, nàng ngồi ôm gối quay lưng lại với y, cầm đặt trên đầu gối, bóng hình mảnh mai ấy trông thật cô đơn.

Trong thời tiết lạnh giá này mà nàng chỉ mặc một lớp áo duy nhất, dù cho có bếp sưởi, nhưng ăn mặc đơn bạc như vậy nhất định sẽ không chịu được lạnh.

Khuôn mặt trái xoan bé nhỏ trắng bệch như muốn đóng băng, so với bông tuyết ngoài cửa sổ, thì chẳng khác nhau là mấy.

Tim đau như bị kim đâm vào, đau tận đáy lòng y, vì nỗi đau này đến quá nhanh nên y trở tay không kịp.

Lòng ngực quặn đau cứ như bị cái gì đó nặng nề đè lên, khó chịu đến nỗi không thở được, y hít một hơi thật sâu, nhẹ nhàng bước đến cạnh nàng.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng tự sau lưng vọng đến, Liễu Vận Ngưng không quay đầu lại, chỉ ôm chặt chính mình, cúi đầu nói: “Không cần phải lo cho ta đâu, Lưu Dục.....”

Giọng nói nhẹ tênh như chiếc lông vũ, rồi lại nặng, nặng đến nỗi khi đáp xuống lòng y, mang theo nỗi đau hư ảo.

Chầm chậm bước đến gần nàng, Hiên Viên Kỳ nín thở, như là sợ quấy nhiễu đến nàng vậy, khẽ hít vào, khẽ thở ra, không khí lạnh khi đi vào phổi và khi thở ra thì lại nóng ấm.

Nhưng trái tim một người, có phải cũng sẽ dễ dàng ấm áp như vậy?

Đáp án là: Không thể trả lời.

“Vừa mới tỉnh lại, ngồi ở đây nếu cảm thì phải làm sao?” Vòng tay ôm nàng từ phía sau lưng, giọng nói trầm ấm của y quanh quẩn bên tai nàng.

Cảm giác được người trong lòng khẽ giạt mình, Hiên Viên Kỳ thấy rất khó chịu, buồn bã như không chiếm được món đồ mà mình yêu thích nhất—

Nhưng—

Yêu?

Y yêu Liễu Vận Ngưng sao?

Câu hỏi này đột nhiên nảy ra trong đầu khiến y sửng sốt, y bỗng nhớ ra, hình như đã lâu rồi y không nhớ đến Liễu Uẩn Nịnh.

Nhưng y vẫn nhớ rõ, lần đầu tiên động lòng, chính là ngày nhìn thấy Liễu Uẩn Nịnh trên yến hội, cũng chính ngày đó y mới phát hiện bản thân cũng có thể động tâm, vậy cảm giác kỳ lạ hiện giờ đối với Liễu Vận Ngưng, chắc chỉ là ảnh hưởng từ mối tình đó mà thôi? Là vì Liễu Vận Ngưng có khuôn mặt giống Liễu Uẩn Nịnh như đúc, nên y mới bất giác xem Liễu Vận Ngưng thành Liễu Uẩn Nịnh?

Đang chìm đắm trong những suy nghĩ lộn xộn, bỗng cảm nhận được cử động khe khẽ của thiếu nữ, y hồi thần nhìn lại, Liễu Vận Ngưng cúi đầu muốn thoát khỏi vòng tay của y.

Y không hiểu tại sao mình lại nổi giận, như muốn đối nghịch với nàng, y dùng lực ôm chặt nàng hơn nữa, khiến nàng không thể nào thoát khỏi y được.

“Bệ hạ—” Liễu Vận Ngưng cuối cùng không nhịn được mở miệng nói, giọng nói yếu ớt y chưa từng nghe qua, ngọn lửa giận bùng lên trong lòng bị dập tắt, chỉ còn lại nỗi đau âm ỉ.

Nói lỏng tay nhưng vẫn giam cầm nàng trong lòng: “Đừng lộn xộn nữa.” Lời vừa nói ra dịu dàng đến nỗi chính y cũng ngạc nhiên, huống chi là Liễu Vận Ngưng trong lòng y.

Nhưng y nhanh chóng hồi thần, cúi đầu nhìn nàng tha thiết, rồi nhìn thẳng vào đôi mắt như được phủ một lớp sương mờ của nàng, giây tiếp theo, nụ hôn nhẹ như lông hồng lướt qua mắt nàng, nụ hôn dịu dàng đó, mang theo sự tiếc thương vô hạn không hề che giấu.

Liễu Vận Ngưng kinh ngạc ngửa đầu nhìn y, cơ thể vẫn cứng nhắc như trước, lòng như đáy hồ âm u ngàn năm gợn sóng, từng vòng sóng một nối tiếp nhau, nhưng ánh mắt vẫn là sự bình thản —

130. Chương 130

Liễu Vận Ngưng kinh ngạc ngửa đầu nhìn y, cơ thể vẫn cứng nhắc như trước, lòng như đáy hồ âm u ngàn năm gợn sóng, từng vòng sóng một nối tiếp nhau, nhưng ánh mắt vẫn là sự bình thản —

Nhìn nàng tha thiết một lúc lâu, Hiên Viên Kỳ bất ngờ bế nàng lên, nàng nhẹ đến không thể tin được khiến y bất giác chau mày, không nói gì.

Liễu Vận Ngưng hoảng hốt trước hành động bất ngờ của y, tay vòng qua cổ y theo phản xạ, thấy nàng ôm chặt cổ mình, trong lòng dâng lên một nỗi niềm phức tạp, nhắm mắt, đặt nàng xuống giường rồi lấy chăn bọc kín nàng lại.

“Vừa mới tỉnh lại, thân thể không chịu lạnh được đâu.” Y thản nhiên nói rồi ôm cả nàng lẫn chăn vào lòng, thân nhiệt ấm nóng xuyên qua từng lớp vải truyền đến da thịt nàng.

Lặng lặng tựa vào lòng y, Liễu Vận Ngưng buông mắt, cúi đầu hỏi: “Sao hôm nay bệ hạ lại rảnh rỗi đến Liễu uyển vậy?”

“Liễu phi không hoan nghênh?” Y hỏi ngược lại nàng.

Nàng cúi đầu như ngầm thừa nhận, hồi lâu, lúc Hiên Viên Kỳ định nói thì nàng lên tiếng: “Thần thiếp chỉ muốn được yên tĩnh một chút mà thôi.”

— Chỉ cần để ta được yên một chút, chỉ một chút thôi cũng đủ rồi, cho dù chỉ có chút ít yên tĩnh để thoát khỏi việc này cũng đã làm ta thỏa mãn, ta thật sự cần khoảng không gian đó, biết bao nhiêu chuyện nặng nề đè lên vai ta, ta cảm thấy không thở nổi nữa rồi.

Nghe nàng nói, Hiên Viên Kỳ đành im lặng.

Trong căn phòng trống trải chỉ nghe thấy tiếng củi lửa kêu ‘bôm bốp’, không khí lạnh giá lưu chuyển trong không trung, bầu không khí nặng nề không thể diễn tả thành lời.

Thời gian dần trôi, Liễu Vận Ngưng cúi đầu nên không nhìn thấy vẻ mặt của Hiên Viên Kỳ, mắt Hiên Viên Kỳ chưa một lần rời khỏi nàng, nhìn vẻ mặt điềm tĩnh của nàng, nhìn cái mím môi lạnh nhạt, nhìn dáng nàng im lặng.

Tất cả dường như được phóng đại, khắc sâu trong lòng y, dù có nhắm mắt lại, y cũng có thể hình dung ra được từng cử chỉ nhỏ nhoi của nàng, dù rằng y vẫn luôn lạnh nhạt như vậy.

“Trầm ở cùng người, người vẫn có thể có được yên tĩnh.”

Im lặng, giọng y vang vọng khắp phòng, nghiêm nghị và lạnh lùng, chỉ có chính y mới biết, câu này là do không kiềm được mà thốt lên.

Thân là một Đế Vương, làm gì, nói gì đều phải suy nghĩ kỹ rồi mới thể hiện ra, nhưng câu này đã vượt ra khỏi thói quen luôn suy trước tính sau từ khi đăng cơ đến nay của y.

Nhưng lời vừa ra khỏi miệng, y ngoại trừ ngạc nhiên, cũng chẳng cảm thấy lạ lẫm là bao.

Nhắm mắt lại, y trầm thở dài.

— Từ lần nàng quỳ trên tuyết suốt một đêm, y dần dần không phải là chính mình nữa rồi.

Rốt cục là tại sao? Hàm ý trong đó y không dám nghĩ đến quá nhiều, lúc gần chạm được đáp án thì lại vội vàng rút lui.

Lời của Hiên Viên Kỳ khiến Liễu Vận Ngưng phải giật mình.

— Trầm ở cùng người, người vẫn có thể được yên tĩnh.

Lời này có phải nàng nghe nhầm rồi chẳng?

Thầm cười nhạo bản thân si tâm vọng tưởng, nàng nhếch môi, cười đến là rạn rở, nhưng nước mắt lại không ngừng rơi, nhưng từng giọt từng giọt rơi thấm vào áo ngủ, nên Hiên Viên Kỳ không nhìn thấy.

Nhắm tịt mắt lại, nàng vùi mặt vào lòng y, bàn tay lạnh cóng lần ra khỏi chăn, ôm chặt lấy eo của y, đầu ngón tay siết chặt y phục của y.

— Thật sự rất ghét, rất ghét bản thân trở nên yếu đuối, cũng ghét cả câu nói đầu tiên khiến bản thân trở nên yếu đuối của y.

Rõ ràng đang cười, nhưng nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống, mắt vẫn nhắm, ngón tay siết chặt như muốn xé rách y phục của y, chặt thật chặt như không muốn rời lỏng dù chỉ một giây.

Hiên Viên Kỳ im lặng mặc nàng ôm, thời gian như nước chảy không ngừng trôi qua, dần dà, Hiên Viên Kỳ cảm giác được áp mình ươn ướt—

Lãnh Hàn Vũ ngồi trong phòng điều chế dược, ánh chiều chạng vạng xuyên qua cửa sổ khiến căn phòng u tối có vẻ sáng sủa hơn một chút, tuy vẫn mang một màu ảm đạm nhưng ít nhất vẫn nhìn thấy rõ những sự vật trong phòng.

Một tiếng động nhỏ phát ra từ bên ngoài cửa sổ, Lãnh Hàn Vũ ngừng tay, lập tức đứng dậy: “Sư phụ, là người đó ư?”

Giọng nói của y để lộ sự vui mừng và kích động, quay người đi đến cửa sổ, nhưng nhìn mãi mà không thấy người mình cần tìm.

Y không khỏi nhụt chí, lúc nghe tin Liễu Vận Ngưng tỉnh lại, y biết là sư phụ làm, cũng đoán sư phụ nhận được thư của y đã chạy cả đêm đến đây, nhưng —

Cảm thấy hụt hẫng, Lãnh Hàn Vũ quay người lại, y ngậy ra.

Thiếu niên với dung nhan tuấn mỹ, mái đầu bạc trắng, tầm vóc nhỏ gầy, không phải sư phụ thì còn ai vào đây nữa?

“Sư phụ!”

131. Chương 131

Thiếu niên với dung nhan tuấn mỹ, mái đầu bạc trắng, tầm vóc nhỏ gầy, không phải sư phụ thì còn ai vào đây nữa?

“Sư phụ!”

Y mừng rỡ thốt lên, bước đến trước mặt thiếu niên, ngờ đâu thiếu niên lại nhìn y với vẻ không vui, hung hăng mắng: “Con làm sư huynh cái kiểu gì vậy? Sao lại để sư muội trở nên như thế? Lúc vì sư giao nó cho con không phải đã dặn phải bảo vệ nó thật tốt hay sao? Có phải con muốn làm trái lời sư phụ không? Hử?”

Một tràng mắng dài không ngừng tuôn ra, Lãnh Hàn Vũ ngoài việc cười khở thì chẳng thể chõ mồm vào được, vất vả lắm mới đợi y nói mệt, mới tìm cơ hội chen vào: “Sư phụ, đồ nhi biết sai rồi.” Hiện giờ việc cần làm nhất là trấn an cơn giận của sư phụ.

Thấy y nhún nhường, tuy thiếu niên vẫn tỏ vẻ không vui nhưng cũng đã bớt giận: “Nói đi, rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Sao lại thành ra như vậy? Không phải lúc Ngưng Nhi xuất giá rất vui về đó ư? Sao bây giờ lại biến thành một người đau ốm triền miên thế kia?”

Lãnh Hàn Vũ lắc đầu, nói: “Đồ nhi cũng không rõ, nhưng nguyên nhân thì sao có thể một, hai lời là nói hết được?” Nói rồi, giọng y trầm xuống, rồi nói tiếp: “Ngưng Nhi không phải tiểu hài tử, chuyện gì cũng sẽ có đúng mực, chuyện chúng ta có thể làm chỉ là giúp đỡ nàng khi cần mà thôi.”

Lời nói từ tốn, đong đầy tình cảm không thể diễn tả thành lời của y.

Thiếu niên im lặng.

Y biết tình cảm Lãnh Hàn Vũ dành cho Ngưng Nhi, nhưng đã là chuyện tình cảm, nói sao cho thấu được đây?

Vì thế y lựa chọn im lặng, vòng xoáy tình cảm này, chỉ có đương sự mới có thể giải quyết, người ngoài không thể nào giúp được.

“Sư phụ, bệnh của Ngưng Nhi thế nào?” Lãnh Hàn Vũ đột nhiên hỏi.

Vấn đề mà y quan tâm nhất cũng chỉ có vậy thôi.

Nghe Lãnh Hàn Vũ hỏi, thiếu niên tỏ vẻ buồn bã, lòng Lãnh Hàn Vũ chùng xuống, bỗng có một dự cảm không tốt.

Quả nhiên, thiếu niên khẽ lắc đầu, chán nản nói: “Tình trạng của Ngưng Nhi, rất phức tạp!”

Mặt Lãnh Hàn Vũ tái nhợt.

— Nếu ngay cả sư phụ cũng nói thế, điều đó chứng minh bệnh của Ngưng Nhi rất khó chữa, vậy.....

“Hiện tại vì sư cũng chỉ có thể dùng được liệu giữ lại mạng cho nó, nhưng mà bệnh của nó.....” Y buồn bã lắc đầu, khuôn mặt tuấn tú tỏ vẻ đau xót: “Không thể trị khỏi được nữa rồi.”

Lãnh Hàn Vũ lùi về phía sau, ánh mắt ngơ ngàng.

— Sao lại như thế? Sao lại có thể như thế được?

“Ngay cả sư phụ cũng không còn cách nào khác sao?” Y đau đớn hỏi.

— Cho dù có chuẩn bị tâm lý rồi, nhưng lúc nghe vẫn cảm giác đầu óc trống rỗng.

Thiếu niên lắc đầu: “Vết thương của Ngưng Nhi không chỉ ở trên người, mà vết thương nặng nhất lại nằm ở trong lòng. Còn tâm bệnh, dù có là vi sư, cũng chẳng thể làm gì được.”

Lãnh Hàn Vũ ngậy người nghe, chẳng chữ nào lọt tai, chỉ thấy lòng mờ mịt.

“Có phải không còn cách nào khác không?” Y nghe rõ giọng nói khàn khàn của mình.

“.....” Thiếu niên im lặng nhìn y, nỗi đau ánh lên trong mắt đậm như vậy, đậm đến nỗi khiến y không thể nào nhìn thẳng vào nó.

“Vậy Ngưng Nhi còn bao nhiêu thời gian?”

“Không thể nói chính xác được.” —

Hiên Viên Kỳ đứng dậy, quay đầu lần nữa nhìn thiếu nữ đang ngủ say, hàng mi dày như còn vương nước mắt, có lẽ nàng đang gặp ác mộng, đôi mày thanh tú khẽ chau lại, khuôn mặt trái xoan vùi trong tấm chăn màu đào càng thêm phần nhợt nhạt.

Y bất giác chau mày.

— Đến ngủ cũng không được an giấc sao?

Mới vừa rồi cảm nhận được cơ thể nàng yếu ớt như con búp bê bằng thủy tinh thoảng mùi thơm của thảo dược, chỉ cần mạnh tay một chút sẽ vỡ tan, lúc đó, y chưa từng lo sợ đến vậy, cứ như bất kỳ lúc nào cũng có thể mất nàng, dù rằng có được y ôm chặt trong lòng cũng có thể biến mất không dấu vết.

Nỗi lo sợ tột cùng này khiến y càng thêm hoang mang.

Nhìn nàng một lúc, rồi y quay người, sải bước bỏ đi.

Lúc ra khỏi phòng, không khí lạnh buốt đánh thẳng vào y, thần kinh dao động.

Lưu Dục đang bưng một bát được còn nóng hổi từ ngoài bước vào, thấy Hiên Viên Kỳ đi từ trong ra, vẻ mặt có chút khó coi, nhưng nàng chỉ là một thị nữ nhỏ bé nên dù có bất mãn với chủ tử cũng chẳng dám biểu hiện ra ngoài, vì thế mà nàng chỉ có thể cúi mặt thật thấp, che giấu sự khó chịu trong lòng mình: “Nô tỳ bái kiến bệ hạ.”

Hiên Viên Kỳ dừng bước, nhìn bát được còn nóng trên tay Lưu Dục, một lát sau mới thấy y ‘ừ’ một tiếng.

Lưu Dục có hơi kinh ngạc, vị Đế Vương chưa bao giờ đáp lời hạ nhân lại đáp lại lời vắn an của nàng? Đây có được xem là phúc của chủ tử nàng không?

Nhưng—

Vẻ mặt nàng trở nên u ám.

— Chủ tử của nàng trở nên như vậy, nguyên nhân chính đều do y mà ra!

Tiếng bước chân dần xa, nàng ngẩng đầu nhìn theo bóng lưng thẳng đứng của vị Đế Vương, dáng người mới cô đơn làm sao.

Nàng run lên, khi hồi thần thì đã không còn thấy bóng dáng Hiên Viên Kỳ đâu nữa.

— Là ảo giác chăng?

Nàng thẫn nhủ với chính mình như vậy—

Lúc trở lại tấm cung, trời đã dần tối.

Lai Phúc đứng chờ ngoài cửa vừa thấy Hiên Viên Kỳ lập tức chạy ra đón: “Bệ hạ, cuối cùng người cũng về rồi, Lận Vương chờ người đã lâu.”

Hiên Viên Kỳ lúc này mới nhớ ra Lận Vương: “Ừ, trầm biết rồi, người lui xuống đi.”

“Vâng!”

Lúc đẩy cửa vào, thì thấy Hiên Viên Lận đang thủng thẳng ngồi trên ghế, chân vắt chéo: “Bệ hạ, cuối cùng cũng chịu về? Để thần đệ chờ lâu quá đấy!”

Hiên Viên Kỳ liếc y: “Trăm bảo người trong mười ngày phải trở về, hiện tại đã qua một tháng rồi.”

“Ồ!” Hiên Viên Lận nghe vậy chỉ cười gượng, ngồi thẳng dậy: “Thần đệ còn không phải vì bệ hạ mà về trễ đó sao!”

“Hửm? Nói vậy là sao?”

“Hê hê!” Nói đến đây, Hiên Viên Lận thắt nút câu chuyện, ra vẻ thần bí: “Bệ hạ, lúc người gọi thần đệ về có biết đã gặp ai không?”

Ánh mắt lạnh lùng bắn thẳng vào người y, y rùng mình, thầm nhủ: “Lúc nào cũng lạnh lùng thế, chẳng trách ai cũng sợ huyênh!”

Ngừng một chập, Hiên Viên Lận nghiêm túc hẳn lên: “Ta gặp Liễu Uẩn Nịnh ở Đế Kinh đấy!” Lén quan sát sắc mặt Hiên Viên Kỳ, Hiên Viên Lận tiếp lời: “Đi cùng còn có một người thanh niên, quan hệ hai người có vẻ rất thân thiết, nhưng—” Trong mắt y hiển hiện sự nghi ngờ: “Liễu Uẩn Nịnh mà ta gặp lần này không giống trên yến hội!”

“.....”

“Bệ hạ, người muốn mang nàng hồi cung à?” Hiên Viên Lận hỏi.

Hiên Viên Kỳ vô cùng bình tĩnh nói: “Người vừa mới về, trăm cho người hai ngày tự do, nghỉ ngơi một chút đi!”

“Hử?” Hiên Viên Lận kinh ngạc: “Bệ hạ, người.....”

“Lui xuống đi!”

“Nhưng.....”

Lạnh lùng liếc y một cái, Hiên Viên Kỳ nói: “Chuyện này, trăm sẽ biết chừng mực!”

132. Chương 132

“Bệ hạ, đêm nay người muốn đến Liễu uyển à?” Lai Phúc cầm áo choàng trong tay, hỏi Hiên Viên Kỳ đang phê duyệt tấu chương.

Hiên Viên Kỳ không ngẩng đầu lên, chỉ khẽ ‘ừ’.

Lai Phúc thấy vậy liền nói: “Thế nô tài đi chuẩn bị trước đây!”

“Ừ!”

Lai Phúc lui xuống, ngự thư phòng trở nên yên tĩnh hẳn, tiếng củi lửa kêu ‘bôm bốp’ vang lên trong không gian tĩnh lặng, không thể ngừng suy nghĩ được, giờ phút này, trong đầu y toàn là hình bóng của người trong Liễu uyển.

Sau đó, dù có làm gì thì cũng không thể tĩnh tâm phê duyệt tấu chương được nữa.

Mực thấm qua trang giấy trắng, rồi lan rộng dần, nhìn từ xa trông rất giống một đóa hoa màu đen đang nở rộ.

Thất thần nhìn vết mực lem ra giấy, Hiên Viên Kỳ cố gắng tập trung vào tấu chương, nhưng lại không thể như mong muốn.

Lời nói vừa rồi của Hiên Viên Lận đã ảnh hưởng đến tâm trạng của y.

Từ đầu người y muốn tìm về là Liễu Uẩn Ninh, người y muốn lúc đầu cũng là Liễu Uẩn Ninh, nhưng tại sao sau khi hay tin về Liễu Uẩn Ninh, y lại chẳng biết phải làm thế nào.

Đưa Liễu Uẩn Ninh hồi cung để giam nàng bên cạnh mình, đây là điều y muốn, nhưng còn Liễu Vận Ngưng thì phải làm sao? Có thật sẽ giống như ý định lúc đầu, nhốt nàng vào thiên lao?

Không! Không thể nào!

Ý nghĩ này vừa lóe lên đã bị y xua đi.

Dừng bút với tâm trạng buồn bực, Hiên Viên Kỳ dựa người ra sau.

Ngồi im một hồi, nỗi buồn phiền không giảm mà còn tăng, lần đầu tiên cảm thấy khó hạ quyết định đến vậy, mắt lóe sáng, y bỗng đứng bật dậy đi ra ngoài.

Lúc ra khỏi ngự thư phòng, vừa hay Lai Phúc tiến vào, thấy Hiên Viên Kỳ đi tới, kinh ngạc hỏi: “Bệ hạ muốn đến Liễu uyển ngay bây giờ sao?”

“Người chờ ở đây, trầm ra ngoài một lát!”

Nói rồi Hiên Viên Kỳ bỏ đi mà không quay đầu lại, để mặc Lai Phúc đứng ngây ra đó.

Đi dạo trong đêm, tâm trạng dường như đã bình ổn trở lại, những ngôi sao lẻ loi tỏa ánh sáng mong manh trên bầu trời đêm, Hiên Viên Kỳ vừa ngẩng lên đã thấy.

Trăng tàn như lưỡi liềm soi bóng mình xuống khoảng trời đêm thanh vắng, bao phủ vạn vật, Hiên Viên Kỳ ngắm sao rồi nở nụ cười tự giễu.

— Mang đến ánh sáng cho vạn vật lại là một mảnh trăng tàn cô đơn.

Nghĩ vậy, Hiên Viên Kỳ khẽ giật mình, xoay người quát: “Ai đó?”

Một lúc sau, một cái bóng nhỏ bé bước ra khỏi hòn non bộ cách đó không xa, vẻ mặt sợ sệt, bước từng bước dè dặt đến trong ánh mắt lạnh lùng của Hiên Viên Kỳ.

Đợi đến khi nhìn rõ người đó là ai, Hiên Viên Kỳ mới thay đổi vẻ mặt: “Chủ tử của người xảy ra chuyện gì sao?”

Hiên Viên Kỳ đã nhận ra đó chính là một thị nữ khác ở bên cạnh Liễu Vận Ngưng – Lý Nhĩ.

Lý Nhĩ cúi đầu, xua tay trong sợ hãi.

Thấy thế, Hiên Viên Kỳ chau mày: “Vậy người đến đây làm gì?”

“Nô tỳ đến đây là để báo cáo với bệ hạ chút chuyện.....” Giọng nói của Lý Nhĩ có hơi run rẩy, mặc dù đã gặp Hiên Viên Kỳ không ít lần, nhưng cứ mỗi lần nhìn thấy y nàng đều bất giác cảm thấy sợ hãi.

“Chuyện gì?”

“Vâng, là về chuyện của nương nương.”

“Liễu phi?” Hiên Viên Kỳ trở nên nghiêm túc, hỏi: “Liễu phi làm sao?”

“Là về chuyện nương nương bị hãm hại, nô tỳ, nô tỳ suy nghĩ rất lâu rồi, vẫn thấy không nên để nương nương tiếp tục phạm sai lầm nữa, từ khi nương nương vào cung cho đến nay, nô tỳ thấy nương nương thay đổi rất nhiều, trước đây nương nương rất lương thiện, nhưng bây giờ nương nương, người.....người.....”

“Nàng làm sao?” Hiên Viên Kỳ không còn kiên nhẫn trước sự ấp a ấp úng của nàng ta, lạnh lùng cắt ngang.

“Người không chỉ phản bội bệ hạ, còn hãm hại Vân phi nương nương, Vân phi là một người tốt như vậy, nô tỳ thật lòng không chịu được, nô tỳ không thể để nương nương tiếp tục phạm sai lầm, bệ hạ, xin người minh giám cho!”

Ánh mắt Hiên Viên Kỳ trở nên u ám, giọng điệu gay gắt: “Nói cho rõ ràng!”

— Phản bội? Liễu Vận Ngưng phản bội y?

“Đứa con trong bụng nương nương.....không phải của bệ hạ.”

“Hả?” Hiên Viên Kỳ cười lạnh: “Không phải của trẫm? Vậy thì của ai?”

Lý Nhĩ thấy Hiên Viên Kỳ không tin, cắn môi, nhanh nhẩu đáp: “Là của Lãnh Thái y!”

Nhìn nhìn Hiên Viên Kỳ, nàng tiếp lời: “Cả sự việc lần này cũng một tay nương nương thực hiện, bất được Vân phi đưa đến cho nương nương chỉ đơn thuần là được liệu an thai mà thôi, còn ‘những thứ khác’ có bên trong là nương nương tự bỏ thêm!”

Ánh mắt lạnh băng của Hiên Viên Kỳ quét thẳng vào Lý Nhĩ: “Người có biết người người đang nói xấu là ai?”

“Nô tỳ không có nói xấu nương nương!” Lý Nhĩ cố trấn tĩnh nói: “Không tin bệ hạ có thể đi hỏi các Thái y trong Thái y viện, lời khẳng định của họ rất đáng nghi, bởi vì thứ được liệu đó họ chưa bao giờ thấy qua, thậm chí chưa từng nghe đến.”

“Họ chưa từng gặp thứ được liệu giống vậy, đó là vì trên thế gian này chỉ có ba người biết đến nó, ngoại trừ Lãnh Thái y và nương nương ra, cũng chỉ có sư phụ của hai người mới biết, chắc bệ hạ còn chưa được hay, trước khi tiến cung nương nương đã quen biết Lãnh Thái y, nương nương chính là sư muội của Lãnh Thái y, còn Lãnh Thái y chịu tiến cung làm Thái y nguyên nhân cũng vì nương nương.”

133. Chương 133

“Họ chưa từng gặp thứ được liệu giống vậy, đó là vì trên thế gian này chỉ có ba người biết đến nó, ngoại trừ Lãnh Thái y và nương nương ra, cũng chỉ có sư phụ của hai người mới biết, chắc bệ hạ còn chưa được hay, trước khi tiến cung nương nương đã quen biết Lãnh Thái y, nương nương chính là sư muội của Lãnh Thái y, còn Lãnh Thái y chịu tiến cung làm Thái y nguyên nhân cũng vì nương nương.”

“Liễu phi đã quen Lãnh Thái y từ trước?” Hiên Viên Kỳ cuối cùng cũng đáp lại, nhìn Lý Nhĩ mà mặt không chút thay đổi, ánh mắt bình tĩnh đó càng khiến Lý Nhĩ sợ hãi.

Nhưng lòng Hiên Viên Kỳ lại không hề bình tĩnh như Lý Nhĩ đã nghĩ, trong lòng y đã ngầm nổi sóng mãnh liệt.

Y bỗng nhớ đến những lúc Liễu Vận Ngưng gặp chuyện không may, người đầu tiên chạy đến luôn là Lãnh Hàn Vũ, cái thái độ khẩn thiết đó đã cách thái độ mà một Thái y đối với một phi tử hậu cung quá xa.

Lòng một khi đã sinh nghi, nó liền giống một ngọn lửa cháy lan ra thiêu trụi cả đồng cỏ không thể vãn hồi, nhưng cũng chỉ là hoài nghi mà thôi, nếu y đã là một Đế Vương, đương nhiên không có khả năng chỉ tin vào lời nói của một tiểu tỳ mà vội kết luận.

Vì vậy y lạnh lùng hỏi: “Làm vậy thì có lợi gì với người? Đáng giá để người bán đứng cả chủ tử của mình?”

Lý Nhĩ cúi đầu, cắn môi, chua xót nói: “Bởi vì nô tỳ thật sự nhìn không đặng, nô tỳ không mong một người tốt như Vân phi lại lọt vào vòng hãm hại của nương nương, tuy nô tỳ theo nương nương tiến cung, nhưng nô tỳ vẫn còn phân biệt được phải trái đúng sai, làm vậy là chỉ hy vọng nương nương không tiếp tục phạm sai lầm.”

Hiên Viên Kỳ lạnh lùng nhìn nàng, Lý Nhĩ cúi đầu tiếp lời: “Nô tỳ không thể trở mặt nhìn nương nương phạm lỗi nữa, cũng không thể trở mặt nhìn nương nương vì tư lợi mà hãm hại Vân phi nương nương bị bệ hạ đẩy vào lãnh cung, hôm nay nô tỳ đến đây chỉ để hoàn thành quyết định cực bằng tính mạng, chỉ hy vọng bệ hạ có thể minh giám!”

“.....”

Sự im lặng bức người từ từ lan rộng, Lý Nhĩ vẫn cúi đầu, hai tay buông thõng hai bên ướt đầm mồ hôi, cần môi chờ phản ứng của vị Đế Vương, rất lâu sau mới nghe Hiên Viên Kỳ từ tốn nói: “Nếu để trầm phát hiện người có lời nào giả dối, người sẽ biết thế nào là sống không bằng chết!”

Bỏ lại lời này, không nhìn sắc mặt trắng bệch của Lý Nhĩ, Hiên Viên Kỳ sải bước đi về phía Liễu uyển.

Đợi đến khi không thấy bóng Hiên Viên Kỳ, hai chân Lý Nhĩ không thể trụ nổi sức nặng toàn thân được nữa, lập tức ngã khuỵu.

Một khí thế thật bức người, một khí thế thật đáng sợ!

Lý Nhĩ ôm ngực, thở hồng hộc.

Nhưng sự sợ hãi từ từ biến mất, rất lâu sau, ánh mắt nàng chỉ còn lại nỗi niềm sâu như biển.

Hít một hơi thật sâu, không khí giá buốt xâm nhập phổi của nàng, lạnh đến tận tim.

— Nương nương, chớ có trách ta!

134. Chương 134

Mây đen bao phủ trời đêm, ánh trăng tàn xuyên thấu tầng mây dày đặc, cả đất trời trông thật u ám.

Gió lạnh thổi ‘vù vù’, cửa sổ mở rộng va đập liên hồi, trong tấm cung chỉ còn lại ánh nến tàn lay lắt, Lưu Dục nhìn ra ngoài cửa sổ, có hơi lo lắng nhưng rồi cũng đứng cửa sổ lại.

Cơ thể nương nương không thể chịu thêm một sức ép nào nữa, gió lạnh không tốt cho sức khỏe của người, hơn nữa Thái y cũng đã dặn không được để nương nương chịu lạnh nữa.

Ban này Lai Phúc đã sai người đến truyền lời đêm nay Hiên Viên Kỳ sẽ đến Liễu uyển, nhưng nàng đợi lâu vậy rồi mà vẫn không thấy bóng dáng Hiên Viên Kỳ đâu.

Quay đầu nhìn vào phòng trong, Lưu Dục đang lo không biết có nên gọi Liễu Vận Ngưng dậy.

Lúc cung nhân đến truyền lời thì nương nương đã ngủ rồi, ban đầu nàng định chờ Hiên Viên Kỳ đến rồi mới gọi người dậy, nhưng bây giờ nàng thấy không nên đánh thức thì hơn, dù sao với tình trạng của nương nương, tin chắc bệ hạ sẽ không trách tội đâu!

Đang lúc nghĩ ngợi, cửa bị đẩy vào, Lưu Dục ngẩng đầu nhìn sang, lập tức ngây ra.

Người vừa đẩy cửa bước vào, chính là Hiên Viên Kỳ.

Lưu Dục lập tức hồi thần: “Nô tỳ bái kiến bệ hạ.” Nàng chạy nhanh ra đón, vội nói: “Nương nương cảm thấy không thoải mái nên đã ngủ trước, mong bệ hạ thứ tội.”

— Sao Hiên Viên Kỳ lại một mình đến đây, im lặng không nói lời nào thật sự khiến nàng điếng hồn.

Hiên Viên Kỳ chỉ nhìn nàng một chốc, liền phát tay nói: “Lui xuống đi!”

“A, vâng!” Lưu Dục run lên rồi mới đáp, lúc quay đi không nhận được nhìn y thêm một lần nữa, Hiên Viên Kỳ đang đứng quay lưng vốn không chú ý đến nàng, y lẳng lặng đứng đó rồi mới tiến vào phòng trong.

Trong phòng rất tối, bóng Hiên Viên Kỳ mơ hồ không rõ, Lưu Dục nhìn mà lòng nảy sinh cảm giác kỳ lạ.

Một Đế Vương cao cao tại thượng như vậy, tại sao luôn khiến nàng sinh ảo giác rằng y rất cô độc?

Lắc đầu, Lưu Dục bước ra ngoài rồi thuận tay đóng cửa lại, bên ngoài gió đã bắt đầu nổi lên, gió tấp vào người, lạnh thấu xương.

Xóc lại y phục, Lưu Dục hà hơi vào lòng bàn tay, vừa ngẩng đầu thì bắt gặp Lý Nhĩ đang đứng dưới tàng cây cách đó không xa, nàng ta nhìn sang bên này, trời tối quá nên không thể nhìn rõ vẻ mặt lúc bấy giờ của nàng ta, nhưng nàng ta im lặng đến đáng sợ.

Không giống nàng ta lúc bình thường chút nào!

Lý Nhĩ hình như cũng thấy nàng, nhưng chỉ lướt nhìn nàng mà thôi, rất nhanh liền quay người dợm bước bỏ đi.

Lưu Dục cũng không để ý nhiều, dù sao hai người cũng như nước với lửa, từ lần cãi nhau trước đó thì chưa bên nào chủ động giảng hòa.

Lại một cơn gió nữa thổi đến, Lưu Dục nhin không được rứt cổ.

— Thời tiết hôm nay, thật sự lạnh quá đi thôi!

135. Chương 135

Tầm cung u tối yên tĩnh vô cùng, thiếu nữ nằm ngủ say trên giường, khuôn mặt trái xoan vẫn tái nhợt như lúc y rời đi, Hiên Viên Kỳ bất giác bước chậm lại, đến bên giường, đôi mắt đen láy ngấm nhìn thiếu nữ đang ngủ say, rất lâu, rất lâu sau, vẻ mặt lạnh lùng dần trở nên ôn hòa hơn, hàn băng trong mắt cũng dần tan, khe khẽ, tiếng thở dài tiêu tán trong đêm.

Lặng lẽ ngồi xuống bên giường, bàn tay thô ráp vuốt ve đôi gò má mềm mại, thật lạnh.

Chau mày, ngẩng đầu nhìn quanh bốn phía, thấy quanh đây có rất nhiều bếp sưởi, không chỉ bốn góc giường mà ngay cả đầu giường cũng có thêm hai cái, trong căn phòng ấm áp như vậy mà cơ thể nàng vẫn lạnh buốt.

— Tại sao lại như vậy?

Y không kiểm được chau mày, nhìn thiếu nữ vẫn cau mày cả khi ngủ, bỗng phát hiện phía bên ngực trái, như bị cái gì đó bóp nghẹn.

Không biết có phải do cảm nhận được hơi ấm, thiếu nữ hướng đến bàn tay của y trong vô thức, cọ cọ vài cái.

Y ngẩn ra, ngay sau đó, ý cười nhàn nhạt xuất hiện nơi đáy mắt, Hiên Viên Kỳ thu tay lại, cởi bỏ áo ngoài, nhẹ nhàng leo lên giường, ôm lấy thiếu nữ đang ngủ say vào lòng.

Đêm đã khuya nhưng y không hề buồn ngủ, nhìn dung nhan thanh lệ trong lòng, y chưa từng thấy lòng mình thỏa mãn đến vậy.

Nhưng cũng chính trong không gian yên tĩnh này, y bỗng nhớ đến những lời Lý Nhĩ đã nói, ánh mắt trở nên thâm trầm, ý cười đậm đặc trong mắt biến mất, trên mặt y vẫn là vẻ mặt lạnh lùng hà khắc thuở đầu.

Y dùng sức ôm chặt thiếu nữ trong lòng, do không khống chế lực tay nên đã khiến thiếu nữ khẽ ‘ưm’ kháng nghị, y cả kinh, bất giác thu lại lực, nhưng vẫn không chút nào rời lỏng vòng tay.

Vùi mặt vào vai nàng, ánh mắt y đủ đông chết một người.

— Phàm những kẻ phản bội y, đều không thể dung thứ được!

Lúc tỉnh lại đã là sáng sớm ngày hôm sau, Liễu Vận Ngưng vừa mở mắt ra đã nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú thân thuộc bên cạnh, nàng ngẩn ra, hình như có hơi bất ngờ trước sự xuất hiện của người này ở trên giường nàng.

Nhưng còn chưa kịp để nàng cất tiếng hỏi, người thanh niên ôm nàng vào lòng đã tỉnh lại, Hiên Viên Kỳ trông rất tỉnh táo, thậm chí đôi mắt vẫn tinh anh như ngày thường.

Thấy Liễu Vận Ngưng tỉnh lại, mở mắt ngây ngô nhìn y, Hiên Viên Kỳ không khỏi bật cười, cúi đầu hôn lên mắt nàng, không ngoài dự kiến, vẻ mặt nàng càng thêm phần ngơ ngác, ý cười càng đậm thêm trong mắt y.

Nàng vào cung lâu vậy rồi, y đã bắt gặp rất nhiều biểu cảm của nàng, nhưng cái bộ dạng ngây ngô này là lần đầu tiên y mới được thấy, thoạt trông rất giống con mèo con vừa tỉnh ngủ, mơ màng đến đáng yêu.

Nghĩ vậy, càng cảm thấy buồn cười.

Nhưng vẻ mặt y vẫn vậy, lẳng lặng ngồi dậy, sửa lại mền cho nàng, còn mang cả áo choàng đến bọc kín nàng lại, không chừa một kẽ hở, Liễu Vận Ngưng chỉ ngây ra một lúc liền hồi thần, tuy ánh mắt hãy còn mơ màng, nhưng vẫn ngoan ngoãn mặc Hiên Viên Kỳ thu xếp.

Cho đến khi bao bọc Liễu Vận Ngưng kín thật kín, xác định khí lạnh sẽ không xâm nhập được rồi, Hiên Viên Kỳ mới buông nàng ra, đứng dậy tự mặc đồ.

Nhìn bầu trời trong xanh ngoài cửa sổ, Liễu Vận Ngưng hỏi: “Bệ hạ, hôm nay người không phải thượng triều sớm hay sao?”

Hiên Viên Kỳ dừng cài cúc áo, nhướn mày đáp: “Có người ôm trầm chặt quá, trầm không ngồi dậy được!” Có thể vừa nói ra những lời bông đùa mà mặt vẫn không biến sắc, cũng chỉ có mình Hiên Viên Kỳ.

Nghe vậy, Liễu Vận Ngưng đỏ mặt, cúi đầu tránh ánh nhìn của y, giọng nhẹ tênh: “Sao bệ hạ đến mà không thông báo cho thần thiếp một tiếng?”

Hiên Viên Kỳ chỉnh trang y phục xong, vẻ mặt khôi phục sự lạnh lùng, không thèm nhìn nàng thêm một lần nào nữa, tiến về phía cửa, lúc ra khỏi phòng, y bỗng dừng lại, quay đầu nhìn Liễu Vận Ngưng nói: “Nghỉ ngơi cho tốt, tối nay trầm sẽ lại đến!”

Nói rồi, không nhìn nàng nữa, quay người bỏ đi.

Liễu Vận Ngưng ngồi bất động trên giường, kinh ngạc nhìn ra ngoài cửa, cứ nhiên không hiểu dụng ý của Hiên Viên Kỳ là gì.

Cúi đầu nhìn tấm thân được bọc kín trong nhiều lớp vải, Liễu Vận Ngưng hoài nghi.

— Tối hôm qua thấy ấm, là vì Hiên Viên Kỳ ôm ta sao?

Nhưng.....

Nàng sờ sờ mặt mình, cảm nhận được sự lạnh lẽo tê buốt, cả trái tim nàng cũng cảm thấy như vậy.

Lẳng lặng cười khổ.

— Trái tim của ta, đã không thể ấm lên được nữa rồi.

136. Chương 136

Trời vừa hửng sáng, mây bay đã không thể nào che được ánh dương chói lòa nữa, vì vậy tuyết đã có dấu hiệu sắp tan.

Im lặng không một tiếng động, một Hắc y nhân xuất hiện phía sau lưng Hiên Viên Kỳ.

“Chủ tử.” Giọng nói lạnh băng không chút e dè vang lên,, Hiên Viên Kỳ không quay lại, hỏi: “Tra được rồi?”

“Hồi chủ tử, đúng vậy!” Hắc y nhân cung kính trả lời, không chờ Hiên Viên Kỳ tiếp tục đặt câu hỏi đã bấm báo hết: “Liễu phi và Lãnh Hàn Vũ đúng thật là sư huynh muội, Phong Năng danh xưng thần y chính là sư phụ của hai người, Lãnh Hàn Vũ đã đi theo Phong Năng từ nhỏ, còn Liễu phi, năm mười tuổi mới được Phong Năng thu làm đồ đệ.”

“.....”

Đợi lâu rồi mà không thấy Hiên Viên Kỳ có phản ứng gì, Hắc y nhân không khỏi ngẩng mặt lên nhìn, ngó thấy vẻ mặt u ám của Hiên Viên Kỳ thì lấy làm cả kinh.

“Chủ tử?”

“Người lui xuống trước đi!” Cúi đầu, ánh mắt Hiên Viên Kỳ đã khôi phục sự bình tĩnh.

“Vâng!” Hắc y nhân nhìn y lần nữa, sau đó, cũng như khi đến, biến mất không để lại dấu vết.

Trong đình viện vắng vẻ, chỉ còn lại một mình Hiên Viên Kỳ đứng đó.

Gió lạnh thổi đến, thổi bay một, hai chiếc lá vàng khô—

Nhân tâm, thực sự biến thiện hay chẳng?

Lúc Liễu Vận Ngưng quỳ dưới nền gạch lạnh buốt, đối diện với vị Đế Vương cao cao tại thượng đang ngồi trên ghế chủ vị nhìn nàng, trong lòng nàng chỉ còn lại một nghi vấn mà thôi.

Về mặt y khi sáng tuy không hẳn là dịu dàng nhưng cũng xem như là khá ôn hòa, tại sao bây giờ y lại dùng bộ mặt lạnh lùng chất vấn nàng có phản bội hay không?

Phản bội ư?

Cõi lòng tê tái, nàng im lặng đón nhận ánh mắt lạnh lùng của vị Đế Vương, từ tốn hỏi: “Bệ hạ nói đến phản bội, là ý gì?”

Đôi môi y khép khép mở mở, Liễu Vận Ngưng nhìn mà lòng hoài nghi, nhìn mà tai như ù cả lên, bất luận có cố gắng đến đâu cũng không nghe thấy Đế Vương nói gì, quỳ gối trên nền đất lạnh, khí lạnh truyền từ đầu gối lên đến toàn thân, ngoại trừ sự tê buốt, lòng còn cảm thấy buốt giá, nhưng, tại sao vậy chứ?

Không đúng, không phải hoàn toàn không nghe thấy, ít nhất nàng còn nghe được tội danh Đế Vương ban cho nàng: Dâm loạn hậu cung.

Dâm loạn hậu cung? Đang nói ai vậy? Nàng ư?

Ánh mắt trở nên mờ mịt, Liễu Vận Ngưng bỗng nhớ đến một chuyện không lâu trước đó, Vân phi đã đề cập với nàng, trong cung có người đang đồn, quan hệ giữa nàng và sư huynh không bình thường.

Chính là vì nguyên nhân này ư?

Nhưng sao phải chờ lâu vậy mới đến hỏi tội? Đã muốn hoài nghi, không phải nên hỏi tội nàng sớm hơn sao?

“Người còn gì muốn nói?”

Lời nói vô tình kéo suy nghĩ xa vời của nàng quay về, nàng hoàn hồn, ngẩng mặt nhìn vị Đế Vương cao cao tại thượng, nói một cách cứng nhắc: “Có!”

“Nói!”

Mặt nàng tái nhợt, ánh mắt trống rỗng, giọng nói kiên định: “Chúng cứ đâu? Chúng cứ cho thấy thần thiếp dâm loạn hậu cung?”

“Người muốn chứng cứ?” Hiên Viên Kỳ nhìn nàng mà mặt không chút thay đổi, đáy mắt như có cái gì đó di động.

“Đâu chỉ có chứng cứ.” Nhìn nàng đầy hàm ý, Hiên Viên Kỳ nói: “Còn có nhân chứng nữa kia!”

Lúc nghe thấy Hiên Viên Kỳ nói vậy, Lưu Dục vẫn đang quỳ gối bên cạnh Liễu Vận Ngưng nhìn nàng đầy lo lắng, thấy Liễu Vận Ngưng từ đầu chí cuối vẫn bình tĩnh như vậy, lòng càng thêm lo lắng.

Lai Phúc cũng hoài nghi nhìn vị Đế Vương đang ngồi trên ghế chủ vị thì thấy vẻ mặt lạnh lùng của y có chút gì đó kỳ lạ.

— Ánh mắt đó của bệ hạ có ý gì? Sao hắn nhìn mà không hiểu.

Nhưng hắn còn chưa kịp hiểu rõ, đã phải nhận chỉ thị của vị Đế Vương, đưa nhân chứng đến.

“Vâng!”

Vừa lên tiếng đáp lời, Lai Phúc vừa lui xuống, không lâu sau, hắn liền dẫn một người có thân hình nhỏ nhắn bước vào.

Lúc Lý Nhĩ xuất hiện trên đại điện, Lưu Dục mới thấy, không bóp cổ Lý Nhĩ ngay từ khi mới tiến cung đúng là một chuyện ngu xuẩn nhất trên đời.

“Nô tỳ tham kiến bệ hạ!” Lý Nhĩ quỳ cách Liễu Vận Ngưng khá xa, thấp giọng nói, từ đầu đến cuối không thèm nhìn mặt Liễu Vận Ngưng, một cái liếc cũng không.

“Bệ hạ, nô tỳ tận mắt chứng kiến nương nương bỏ ‘Thệ Thủy’ vào bát được, hơn nữa trước khi xác định nương nương có thai không lâu, nô tỳ từng thấy nương nương và Lãnh Thái y trốn sau hòn non bộ bàn chuyện gì đó, lúc đó nô tỳ đã cảm thấy không ổn, bởi vì nương nương đã đuổi chúng nô tỳ ra ngoài, chỉ để Lãnh Thái y ở lại một mình với nương nương, còn nữa, lúc đó vẻ mặt hai người có chút lấm lét, khi ấy nô tỳ cũng không để ý lắm, nhưng.....”

“Lý Nhĩ, ả nội gián nhà ngươi, nương nương đối tốt với ngươi như vậy, có sao ngươi lại hãm hại nương nương! Hả ả nội gián kia!” Lưu Dục tức giận đứng phắt dậy, muốn xông lên nhưng liền bị thị vệ ngăn lại nên không thể động dậy, miệng vẫn không ngừng mắng: “Ả nội gián, ta đã sớm biết ngươi không phải người tốt gì rồi, nhưng ta thật không ngờ ngươi lại tráo trở tới mức đó!”

137. Chương 137

Đệ nhất bách tam thập thất chương:

“Lý Nhĩ, ả nội gián nhà ngươi, nương nương đối tốt với ngươi như vậy, có sao ngươi lại hãm hại nương nương! Hả ả nội gián kia!” Lưu Dục tức giận đứng phắt dậy, muốn xông lên nhưng liền bị thị vệ ngăn lại nên không thể động dậy, miệng vẫn không ngừng mắng: “Ả nội gián, ta đã sớm biết ngươi không phải người tốt gì rồi, nhưng ta thật không ngờ ngươi lại tráo trở tới mức đó!”

Thị vệ ngăn nàng lại nhìn Hiên Viên Kỳ khó xử, lại thấy vẻ mặt của vị Đế Vương kia vẫn bình thản, như đang làm ngơ vậy.

Nghe Lưu Dục mắng, Lý Nhĩ vẫn không biến sắc, tiếp lời: “Cho đến một ngày nô tỳ vô tình nghe thấy nương nương sốt ruột hỏi Lãnh Thái y: ‘Nếu để người khác phát hiện đứa bé này không phải con của bệ hạ, chúng ta sẽ phải chết! Lúc đó, nô tỳ thật sự rất sợ, nô tỳ không ngờ, nương nương có thể làm ra chuyện đáng xấu hổ như vậy, nhưng dù sao nương nương cũng là chủ tử của nô tỳ, nô tỳ không muốn bán đứng người, bệ hạ, nô tỳ biết rõ mà không báo cáo, xin người thứ tội!’”

Nàng cúi đầu, vái nhiều lần, đồng dạng nói: “Nếu nương nương làm như không biết, sinh đứa bé ra, có lẽ nô tỳ sẽ không đi vạch trần nương nương, nhưng nô tỳ không ngờ rằng nương nương lại vì bản thân mà đem hết tội của mình đổ lên người Vân phi nương nương, hại Vân phi nương nương bị bệ hạ hiểu lầm dìm vào lãnh cung, nô tỳ từng chịu ơn của Vân phi nương nương, nên không thể trơ mắt nhìn Vân phi nương nương bị hại, xin người minh giám, Vân phi nương nương là vô tội.”

Nàng dâng một gói dược nho nhỏ lên: “Đây là thứ nương nương đã dùng để hãm hại Vân phi nương nương, chính nô tỳ đã dựa theo toa dược để lấy, trên đời này chỉ có ba người biết được, nô tỳ cũng đã kể với bệ hạ, Vân phi nương nương không thể nào biết đến sự tồn tại của nó, nô tỳ tình nguyện đem tính mạng ra đảm bảo, Vân phi nương nương là vô tội.”

“Ồ? Tình nguyện đem tính mạng ra đảm bảo?” Cuối cùng Hiên Viên Kỳ cũng mở lời, giọng nói vẫn bình thản như thường, mắt vẫn nhìn Liễu Vận Ngưng, chưa từng rời đi một lần nào.

“Vâng ạ!” Lý Nhĩ đồng dạng nói.

“Mạng của ngươi chỉ đáng bằng đồng phân chó!” Lưu Dục không ngờ mình cũng có ngày chửi tục, nhưng cứ nhìn thấy khuôn mặt đáng ghê tởm của Lý Nhĩ là nàng lại không nhịn được, lòng tức giận khó yên, hận không thể xé rách khuôn mặt khiến nàng ghê tởm đó.

Nhưng điều mà nàng lo nhất hiện giờ là phản ứng của nương nương.

Nàng kiềm nén lửa giận, quay đầu nhìn thiếu nữ từ nãy đến giờ không nói một lời đang quỳ đằng kia.

Trái tim như bị ai đó bóp nghẹn, đau đến nỗi nàng khó mà chịu đựng nổi, nước mắt không ngừng tuôn rơi, nhưng chính chủ bị hãm hại vẫn cứ bình tĩnh, thậm chí lúc nghe Lý Nhĩ trần thuật tội trạng của mình, Liễu Vận Ngưng vẫn bình tĩnh như vậy, bình tĩnh đến nỗi khiến cho nàng phải kinh hoàng, khiến cho nàng phải run lên—

138. Chương 138

Đệ nhất bách tam thập bát chương:

Trái tim như bị ai đó bóp nghẹn, đau đến nỗi nàng khó mà chịu đựng nổi, nước mắt không ngừng tuôn rơi, nhưng chính chủ bị hãm hại vẫn cứ bình tĩnh, thậm chí lúc nghe Lý Nhĩ trần thuật tội trạng của mình, Liễu Vận Ngưng vẫn bình tĩnh như vậy, bình tĩnh đến nỗi khiến cho nàng phải kinh hoàng, khiến cho nàng phải run lên—

— Nương nương, người khó chịu lắm sao? Khó chịu lắm sao? Người thấy khó chịu đến mức đến một nét mặt thôi cũng cảm thấy dư thừa ư?

— Ông trời ơi, tại sao người cứ luôn muốn tra tấn nương nương đến cùng? Người rốt cục đã làm sai chuyện gì? Người tin tưởng Lý Nhĩ như vậy, nhưng tại sao vậy chứ? Tại sao cả Lý Nhĩ người cũng muốn bán đứng người? Sự bán đứng của người thân đã khiến người đủ khổ rồi, tại sao còn phải thêm Lý Nhĩ người nữa?

— Ông trời ơi, người rốt cục muốn nương nương chịu bao nhiêu khổ đau nữa thì mới cam lòng?

Đau đến khó tả, cứ như bị quái vật cắn một miếng và cứ mãi muốn gặm không chịu buông, đau, đau đến nỗi khiến nàng hít thở chẳng thông.

Ngay đến nàng còn thấy đau như vậy, còn nương nương thì sao? Trái tim người còn đau đến mức nào nữa?

Hoặc giả, người đã đau đến nỗi mất hết cảm giác.

“Liều phi, người còn gì để nói?” Giọng của Đế Vương vẫn luôn cao cao tại thượng như vậy, vĩnh viễn khinh mạn tất cả, Liễu Vận Ngưng im lặng nghe Lý Nhĩ nói, cũng im lặng nghe Đế Vương nói, giọng của y lọt vào tai nàng trở nên lớn vô cùng, lớn vô cùng.

Nàng ngẩng mặt, sắc mặt trắng hơn tuyết, đôi mắt trống rỗng đã cạn tình, ngơ ngác nhìn vị Đế Vương, giọng nàng bình tĩnh lạ thường vang vọng trong đại điện: “Thần thiếp, không còn gì để nói.”

Hiên Viên Kỳ bỏ đi.

“Đầy Liễu phi vào lãnh cung, Vân phi về lại Bích Tỷ cung.”

Đây là ý chỉ mà Đế Vương lưu lại trước khi rời đi.

Hiên Viên Kỳ bỏ đi, tất cả nỗi đau theo sau, trong đại điện trống trải chỉ còn lại mình Liễu Vận Ngưng, Lưu Dục và Lý Nhĩ.

Vừa được thả ra, Lưu Dục vội chạy đến bên Liễu Vận Ngưng, lúc này có một vài thị vệ mang vẻ mặt hồ hững tiến vào trong đại điện yên tĩnh.

“Nương nương, xin mời theo thuộc hạ.”

Liễu Vận Ngưng lẳng lặng đứng dậy, giẫy khỏi cái nâng của Lưu Dục, nói với thị vệ: “Xin đại nhân chờ một lát.”

Thị vệ đi đầu lấy làm khó hiểu nhưng vẫn gật đầu.

Được thị vệ cho phép, Liễu Vận Ngưng gật đầu với họ: “Đa tạ đại nhân.”

“Nương nương, người muốn làm gì?” Lưu Dục lo lắng hỏi.

Liễu Vận Ngưng không trả lời nàng, thấy thị vệ ra ngoài rồi mới bước đến trước mặt Lý Nhĩ: “Ta có thể hỏi người một chuyện không, tại sao vậy?”

Lý Nhĩ ngẩng đầu, oán hận nhìn nàng: “Nguyên nhân là gì trong lòng người hiểu rất rõ!”

“Là vì liên quan đến sư huynh sao?” Nàng khẽ giọng hỏi, thẳng thắn đón nhận ánh mắt oán hận của Lý Nhĩ.

“Nương nương biết rõ người Lãnh Thiểu gia thích là người, vậy mà còn gạt rằng y sẽ thích ta, ngay từ đầu người đã muốn cười nhạo ta, người.....”

“Bốp!”

Một tiếng vang chất chứa cất ngang lời Lý Nhĩ nói, nàng ta bùm má trái, trợn mắt khó tin nhìn Liễu Vận Ngưng, Lưu Dục đứng cạnh cũng ngây ra, lúc hồi thần mới thấy lòng có chút khoan khoái, nhanh nhẩu: “Đáng đánh!”

Lưu Dục nhìn Lý Nhĩ với ánh mắt chán ghét: “Nương nương, cứ tát thêm vài cái nữa, nếu người ngại bẩn tay, có thể để nô tỳ giúp cho!”

Liễu Vận Ngưng làm như không nghe: “Từ nay về sau, ngươi và ta, không còn quan hệ gì nữa.” Lời nói nhẹ nhàng, Liễu Vận Ngưng xoay người không thèm nhìn Lý Nhĩ thêm lần nào nữa, nói với Lưu Dục: “Chúng ta đi thôi!”

Lưu Dục bước lên trước đỡ lấy nàng, thì phát hiện bàn tay nàng đang nâng đỡ, đã lạnh hơn tuyết, lạnh hơn cả băng.

Đỡ Liễu Vận Ngưng ra khỏi cửa điện, thị vệ đứng chờ ở ngoài bước đến dẫn đường, Lưu Dục nhìn ánh mắt trống rỗng của Liễu Vận Ngưng, hai mắt hoe đỏ.

Vội che dấu sự thất thố của mình, Liễu Vận Ngưng hình như đã nhận ra nhưng nàng chỉ ngẩng mặt nhìn bầu trời đêm thưa sao, chỉ chúng và nói với Lưu Dục: “Lưu Dục, ngươi xem, sao trên trời đẹp như vậy, sáng như vậy, nhưng, ngươi xem—”

Nàng giơ cao hai tay, kiễng mũi chân, quay đầu nhìn Lưu Dục: “—Mặc cho ta có vươn tay cao đến đâu, có kiễng chân cao đến đâu, đều không cách nào chạm được chúng.”

“Nương nương.....” Lưu Dục cảm thấy rất khó chịu, rất khó chịu.

“Vì vậy.....” Nàng thu tay, nở nụ cười với Lưu Dục: “Sau khi ném mùi thất bại vài lần, ta đã không còn hy vọng xa vời nữa, chỉ cần ở đây—” Nàng chỉ vào ngực mình: “—Không ôm hy vọng, thì sẽ vĩnh viễn không phải thất vọng.”

Nàng cười khế, bàn tay cầm tay Lưu Dục vẫn trắng xanh và lạnh lẽo như vậy: “Vì vậy, không cần lo cho ta, ta rất ổn, ta vẫn ổn mà.”

“Nương nương!” Cuối cùng Lưu Dục vẫn không kiềm được mà bật khóc thành tiếng: “Người đừng cười như vậy nữa, không được, người không ổn, người không ổn đâu, nô tỳ đều hiểu cả, cái gì nô tỳ cũng đều hiểu cả.....”

— Vì thế, xin người đừng cười như vậy nữa, ánh mắt người rõ ràng là đang khóc, rõ ràng đang rất tuyệt vọng.....

139. Chương 139

Cửa lớn của Ngọc Hoa cung để mở, ngọn đèn dầu lay lắt trước gió khiến tòa cung điện càng thêm âm u, tiếng gió ‘vù vù’ cũng góp phần làm tăng cái không khí đáng sợ.

Lệ phi đứng bên song cửa sổ, lạnh lùng nhìn Vân phi ở phòng đối diện đã thu dọn xong chuẩn bị rời khỏi: “Ta đúng là đã xem thường ngươi rồi, không ngờ mới vốn vẹn hai năm, trái tim ngươi đã càng trở nên độc ác.”

Lúc thấy Liễu Vận Ngưng bị thị vệ dẫn đến Ngọc Hoa cung, nàng cũng chẳng mấy ngạc nhiên, lúc trước Liễu phi thật sự rất được sủng ái, nhưng trong hậu cung này, được sủng ái quá cũng đồng nghĩa với việc phải đứng trước đầu gió lớn, vì vậy kẻ địch sẽ càng nhiều.

Thật lòng mà nói, nàng thật sự không thể không nói một tiếng bội phục với Vân phi.

Lần này Vân phi không hề làm ngơ như lần trước, ngược lại còn cười nhạt, quay đầu nói với Lệ phi: “Người không vì mình, trời tru đất diệt, không phải sao?”

Lệ phi lẳng lặng nhìn nàng, ánh mắt chán ghét dần chuyển màu tang thương: “Ta đang tự hỏi, tim của người, rốt cục làm bằng cái gì vậy? Tại sao người lại trở nên như thế?”

— Nàng từng tin tưởng nàng ta đến vậy, nàng cũng từng xem nàng ta là tỷ muội tốt, tại sao nàng ta lại trở thành một người độc ác như vậy?

Cho đến hôm nay, nàng bỗng cảm thấy thật mệt mỏi.

— Nếu lúc trước các nàng không tiến cung, vậy có phải hiện tại hai người vẫn là tỷ muội tốt?

— Quyền thế, thật sự có thể khiến một người thay đổi triệt để đến vậy sao?

Vân phi hờ hững nhìn nàng, đứng dậy đóng cửa sổ lại.

Lệ phi ngơ ngác nhìn cánh cửa sổ đã khép lại, trong lòng mờ mịt.

Bỗng từ bên kia cửa sổ có một giọng nói trầm bổng truyền đến: “Trái tim ta cũng giống như người thôi, chẳng qua, nó đủ tàn nhẫn!”

Lệ phi ngẩn ra, bỗng bật cười.

— Đúng ha, nó đủ tàn nhẫn, chỉ vì nó đủ tàn nhẫn mà thôi!

Nhưng sau khi cười xong lòng chỉ còn lại sự buồn bã, ngẩng mặt nhìn trời đêm, bỗng phát hiện mắt đã hóa cay—

Đã gọi là việc xấu trong nhà thì không nên để người ngoài biết, vì vậy mọi người trong hậu cung chỉ biết Liễu phi chọc giận bệ hạ rồi bị đày vào lãnh cung, không biết rốt cục nàng đã làm sai điều gì mà Vân phi đột nhiên được thả ra, điều này khiến chúng phi tử trong hậu cung cảm thấy rất kinh ngạc, bởi lẽ tự cổ chí kim chưa từng có tiền lệ người vào Ngọc Hoa cung rồi còn có thể đi ra được.

Hơn nữa, ngay sau đó bệ hạ ngày nào cũng ngủ lại Bích Tỷ cung, rồi thì chưa từng đến cung khác ngày nào.

Bởi vậy mọi người đều đoán Vân phi sẽ là người có cơ hội tốt nhất để lên làm Hoàng hậu, cũng vì thế nên từ ngày Vân phi trở về Bích Tỷ cung, chúng phi tần thay phiên nhau đến thăm nói cười không dứt.

Trái với Bích Tỷ cung náo nhiệt, Ngọc Hoa cung vắng vẻ hơn rất nhiều.

Ngoại trừ Lệ phi, cũng chỉ còn mỗi Liễu Vận Ngưng và Lưu Dục mà thôi.

Từ tối hôm Liễu Vận Ngưng đến Ngọc Hoa cung đã bắt đầu sốt cao, nhưng khi Lưu Dục chạy đến Thái y viện mời Thái y lại bị khước từ rằng không có đủ người nên không thể đến thẳng Ngọc Hoa cung để chẩn bệnh, còn Lãnh Thái y thì chẳng biết tung tích, có người nói cho nàng hay, Lãnh Thái y đã bị bệ hạ cách chức đuổi ra khỏi cung, đồng thời hạ lệnh suốt đời không được bước chân vào Đế Kinh nữa bước.

Trong một thoáng, Lưu Dục thật sự tuyệt vọng.

Lúc trở lại Ngọc Hoa cung, trời đã tối hoàn toàn, trên bầu trời không sao chỉ có những đám mây âm u dày đặc, nàng bắt mình phải chạy thật nhanh, càng gần về đến Ngọc Hoa cung, bước chân nàng ngày càng nặng nề, nàng chưa bao giờ cảm thấy mình vô dụng đến vậy, nàng chưa từng hận bản thân bất lực đến vậy.

Từ xa, nàng thấy Lệ phi đang đứng ngoài cửa cung, nàng thâm cả kinh, chạy nhanh đến trước mặt Lệ phi.

“Có phải nương nương xảy ra chuyện gì không?”

Lệ phi cười cười trấn an nàng: “Không phải, ta thấy người lâu vậy rồi còn chưa về, có hơi lo lắng nên chạy qua xem sao thôi.”

Nghe được những lời này của nàng, Lưu Dục mới yên lòng, nhưng nhanh chóng trở nên phiền muộn: “Lệ phi nương nương, nô tỳ thật sự không biết phải làm gì bây giờ.....” Nàng chớp chớp mắt, ngăn không cho nước mắt trào ra: “Không có Thái y nào chịu đến chẩn bệnh cho nương nương, nô tỳ không còn cách nào khác.....”

Lệ phi vỗ vai nàng, kéo nàng vào trong: “Sẽ có cách, nhất định sẽ có cách thôi.”

Nói thì nói vậy, chứ trong lòng nàng cũng chẳng nắm chắc được điều gì.

Ở trong Hoàng cung này, ai cũng đều nịnh bợ như vậy, phần lớn đều muốn trèo cao, đạp kẻ khác xuống, người của Thái y viện cũng không ngoại lệ, nàng không hề thấy bất ngờ.

Lúc bước vào phòng, thấy Liễu Vận Ngưng đang dựa tường đi về phía mình, Lưu Dục cả kinh, vội chạy đến dìu, không nhịn được trách: “Nương nương, người ra đây làm gì? Người nên nằm trên giường nghỉ ngơi.”

Liễu Vận Ngưng lắc đầu: “Ta thấy đỡ hơn nhiều rồi, người xem, ta đã hạ sốt rồi mà.” Nói rồi, nàng kéo tay Lưu Dục đặt lên trán mình.

Lưu Dục tính nói nhưng xúc giác đã nói cho nàng, đúng là đã hạ sốt.

“Nhưng.....”

Liễu Vận Ngưng biết nàng định hỏi gì: “Sức khỏe của ta, ta khắc biết, không cần phải đến Thái y viện.”

“Nương nương.....” Thì ra nương nương biết hết, cái gì nàng cũng rõ.

Lệ phi đứng một bên nhìn hai người dìu đỡ lẫn nhau, bỗng thấy khóe mi ướt ướt.

— Mỗi thâm tình này, thật sự rất khó có được!

140. Chương 140

Ngày tháng cứ thong thả trôi, có lẽ do ông trời tiếc thương nên bệnh của Liễu Vận Ngưng không cần đến được liệu vẫn có thể khỏi.

Bích Tỷ cung càng náo nhiệt, Ngọc Hoa cung lại càng vắng vẻ, người trong cung hình như đã quên mất người đang ở trong Ngọc Hoa cung là ai, ngoại trừ người đến đưa cơm thì cũng chẳng còn ai khác.

Những ngày như vậy tuy nhẽ nhẽ nhưng lại bình yên vô cùng, Liễu Vận Ngưng thăm nghĩ cứ sống vậy đến hết quãng đời còn lại, cho đến một ngày, Ngọc Hoa cung phải tiếp đón một vị khách không mời mà đến.

Lệ phi đang ở trong phòng riêng, bình thường rất ít khi lộ diện, còn Lưu Dục thì đến ngự trù phòng lấy bữa sáng, bởi lẽ không biết tự khi nào, người đem cơm đến như đã quên mất chuyện này, cuối cùng Lưu Dục phải đích thân đi lấy.

Vì vậy bây giờ chỉ còn mỗi mình Liễu Vận Ngưng ở trong Ngọc Hoa cung.

Vân phi một thân một mình vác cái bụng to tròn tiến vào Ngọc Hoa cung, bắt tri bắt giác, nàng đã mang thai gần năm tháng.

Liễu Vận Ngưng không biết hôm nay nàng ta tìm mình có chuyện gì, hơn nữa nàng ta vẫn chưa chịu mở lời, về mặt thì ẩn giấu sự vui sướng.

Theo chân Vân phi ra ngoài đình viện của Ngọc Hoa cung, lòng Liễu Vận Ngưng đầy nỗi hoài nghi, nhưng nàng không hỏi, chỉ lặng lẽ theo sát phía sau.

Nàng biết, nếu Vân phi đã đến tìm nàng, chắc chắn có chuyện.

Vân phi chậm rãi bước về phía trước, đi vào một tòa lầu nhỏ trong đình viện, lên đến lầu hai, ra đến hành lang thì nàng dừng lại, quay đầu nói với Liễu Vận Ngưng: “Liễu phi, chắc ngươi cũng biết, bệ hạ đã quyết định đầu tháng sau sẽ phong bốn cung làm Hoàng hậu.”

Lúc Vân phi nói ra những lời này, cuối cùng nàng cũng hiểu ra ý đồ của nàng ta.

Thì ra là đến để thị uy.

— Trước kia thì muội muội này muội muội nọ, bây giờ đổi cả cách xưng hô rồi sao?

Lòng thầm tự giễu, nàng lãnh đạm nói: “Vậy thật sự chúc mừng Vân phi.”

Vân phi bật cười, vẻ mặt có chút đắc ý: “Tất cả đều là nhờ công của Liễu phi, đương nhiên, còn nhờ phúc của thị nữ Lý Nhĩ bên cạnh Liễu phi nữa chứ!”

Liễu Vận Ngưng ngẩn ra, bỗng hiểu ra điều gì đó.

Vân phi quan sát vẻ mặt của nàng, cười nói: “Liễu phi cũng là một người thông minh, không hiểu sao lại nuôi một ả thị nữ ngu xuẩn bên cạnh mình vậy nhỉ?”

“Vân phi nói vậy là có ý gì?”

Vân phi tỏ vẻ lạnh nhạt hiềm thấy, thoáng hiện sự cười nhạo, nói: “Bổn cung chỉ mới chăm ngòi một tí thôi mà nha đầu đó đã hận Liễu phi thấu xương, người có biết tại sao không?” Nói rồi, liền xoay người nhìn cảnh sắc dưới lầu, bật cười.

Không chờ Liễu Vận Ngưng mở miệng hỏi, nàng đã nói ra: “Nha đầu đó thật sự cho rằng người và Lãnh Thái y cầu kết với nhau đó! Thật ra, muốn trách thì trách chính Liễu phi người đẩy, người cũng biết ở trong mắt người khác, thái độ giữa người và Lãnh Thái y không mấy rõ ràng, có lần bổn cung nhìn thấy ánh mắt mà Lãnh Thái y dành cho người, thật khiến bổn cung đây nhìn mà còn thấy ngượng thay. Chẳng qua bổn cung chỉ phóng đại một chút, nhưng không ngờ nha đầu Lý Nhĩ kia lại tin lấy tin để, còn khắc cốt ghi tâm lời của bổn cung, người biết đó, lúc ấy bổn cung chỉ chuẩn bị được liệu tầm thường, Liễu phi học y, nếu là được liệu bình thường chắc chắn sẽ nhận ra, thật sự nhờ có Lý Nhĩ mới nghĩ ra được kế một mũi tên bắn trúng hai đích!”

“Tất cả đều là âm mưu của người?” Liễu Vận Ngưng nhìn nàng khó tin.

— Ta không thể nào ngờ, một Vân phi trông dịu dàng dễ gần lại là chủ mưu của tất cả những chuyện này.

“Lệ phi chưa nói với người sao?” Vẻ mặt Vân phi tràn đầy kinh ngạc, như là kinh ngạc trước những lời của Liễu Vận Ngưng, bật cười khanh khách, nàng nói: “Người có biết chuyện Lệ phi hai năm trước tại sao lại sinh non không?”

Trong một thoáng, Liễu Vận Ngưng bỗng cảm thấy ớn lạnh: “Cũng do người làm?”

“Ha ha!” Nàng cười khê: “Năm đó bổn cung và Lệ phi tiến cung cùng một lúc, nhưng hết lần này tới lần khác Lệ phi đều được sủng ái hơn bổn cung, lúc đó bổn cung phải nhận hết sự khinh thường của đám cung nhân, vì vậy bổn cung đã từng thề, nhất định phải khiến những kẻ đó nhìn bổn cung với cặp mắt khác xưa, người xem, không phải hiện giờ bổn cung đã thành công rồi đó sao?”

“Còn nữa, lần này Lệ phi bị đẩy vào lãnh cung, cũng nhờ công của bổn cung đó nha!” Nàng nhàn nhã liếc nhìn Liễu Vận Ngưng, ngồi xuống ghế chủ vị: “Trong phần thưởng Lệ phi mang đến, đích thật là có trộn được liệu khiến người ta sinh non, nhưng là liệu nhẹ, gửi vào cơ bản không đủ khiến người ta cảm thấy không khỏe, là bổn cung bỏ thêm vào đó.”

“Người dám mạo hiểm cả con của mình?”

“Đương nhiên bổn cung sẽ không làm vậy, tất cả đều đã được tính toán kỹ lưỡng, sao bổn cung lại để con mình chịu nguy hiểm chứ?” Nàng cười nhạo: “Người có biết không, bổn cung nhẫn nhịn nhiều năm như vậy, chính là vì ngày này, ngày hôm qua, cuối cùng bệ hạ cũng nói sẽ lập bổn cung làm Hậu, nghe tin, người có biết người bổn cung muốn cảm tạ nhất là ai không?”

Liễu Vận Ngưng dời mắt.

“Là người đó!” Vân phi bật cười, nhưng nụ cười đã bị bóp méo: “Nhiều năm vậy rồi, ta chưa bao giờ thấy bệ hạ thật lòng để ý đến một người, người, Liễu phi, là người duy nhất khiến chiếc mặt nạ lạnh lùng của người xuất hiện vết rách, nhưng vậy thì đã sao? Chẳng qua chỉ càng khiến người mất đi lý trí mà thôi!”

Nghe nàng nói, thật sự Liễu Vận Ngưng rất muốn cười, nhưng mà nàng cười không nổi, cho nên chỉ biết bí ai nhìn người phụ nữ yêu kiều nhưng tâm hồn đã bị méo mó này.

“Nếu là bệ hạ ngày thường, chắc chắn sẽ không tin vào lời nói dối của Lý Nhĩ, nhưng vì bây giờ đối tượng là người, cho nên người mới đánh mất bình tĩnh!”

“Ồ? Vậy sao?”

Một giọng nam trầm thấp bỗng vang lên phía sau lưng khiến mặt Vân phi trắng bệch. Nàng từ từ xoay người lại, nhìn vị Đế Vương đang điềm nhiên bước đến.”

141. Chương 141

“Ồ? Vậy sao?”

Một giọng nam trầm thấp bỗng vang lên phía sau lưng khiến mặt Vân phi trắng bệch. Nàng từ từ xoay người lại, nhìn vị Đế Vương đang điềm nhiên bước đến.”

“Bệ, bệ hạ, người, sao người lại ở đây?” Mặt Vân phi trắng bệch, thấy vị Đế Vương tiến đến gần với bộ mặt lãnh đạm, vẻ đắc ý ban nãy đã biến đi đâu mất rồi.

Liễu Vận Ngưng cũng có hơi kinh ngạc.

— Tại sao y lại xuất hiện ở đây một cách trùng hợp như vậy?

“Chắc người vẫn chưa biết chứ gì?” Hiên Viên Kỳ khẽ hỏi: “Trẫm đã sắp xếp nội gián bên cạnh người, hơn hai tháng qua, người đi đâu, làm gì, nói gì, không có chữ nào lọt ra khỏi tai của trẫm!”

Hiên Viên Kỳ nhìn Liễu Vận Ngưng, ánh nhìn tha thiết, đáy mắt như có cái gì đó di động, y không nói gì, chỉ quay đầu lạnh lùng nhìn Vân phi: “Mà người cũng thật khờ khạo, thật lòng cho rằng trẫm sẽ bị thủ đoạn nhỏ nhỏ này lừa cơ đấy!”

Cười lạnh, y khinh thường nói: “Không phải quá coi thường trẫm rồi sao?”

Lời nói tuy nhẹ nhàng nhưng Vân phi nghe mà như đất bằng hứng sấm, mọi thứ trước mắt nàng như mờ đi: “Ngay từ đầu người đã không hề tin lời Lý Nhĩ? Ngay từ đầu người đã chưa bao giờ tin!”

— Tại sao? Tại sao mọi chuyện lại trở nên như vậy?

“Vậy tại sao người không vạch trần nó ngay từ đầu? Tại sao phải làm vậy?”

— Tại sao còn cho nàng hy vọng?

“Nếu không làm vậy, người sẽ để lộ sơ hở sao?” Dứt lời, Hiên Viên Kỳ nhìn Liễu Vận Ngưng, ánh mắt xót thương: “Người thật sự không nên, không nên hãm hại nàng ấy!”

— Người lại càng không nên, không nên hãm hại con của ta!

Không một ai biết được y mong chờ đứa con ấy ra đời biết nhường nào, thậm chí đến tên y cũng đã chuẩn bị sẵn.

Nhưng—

Lạnh lùng dời mắt nhìn sang Vân phi, hàn băng trong mắt y khiến Vân phi không nhận được run rẩy.

— Tất cả, đều đã bị ả hủy!

Lạnh lùng nhìn nàng chăm chú, Hiên Viên Kỳ bước từng bước tới gần nàng, Vân phi lùi về sau từng bước một, cho đến khi không thể lùi được nữa.

“Người còn nhớ những lời trẫm đã từng nói với người chứ?” Y điềm nhiên bước tới gần nàng, nở nụ cười băng giá: “Trẫm từng nói, nếu Liễu phi xảy ra chuyện gì, thì người, cũng sẽ không sống nổi!”

“Hiện giờ, nên là lúc thực hiện!” Nói rồi, y lại tiến đến gần nàng: “Con của Liễu phi mất rồi, con của người, cũng không cần phải giữ nữa!”

Mặt Vân phi càng thêm tái: “Bệ hạ, đây, đây cũng là con của người.....”

“Vậy thì sao?” Cười cợt nhả, y bước đến gần nàng, Vân phi đã lùi ra sát lan can.

Liễu Vận Ngưng bị y dọa cho sợ, đợi đến khi tỉnh táo lại, thì thấy Vân phi đã bị y dồn đến mức không thể lùi được nữa, lưng tì sát lan can, nửa thân trên đã ngã ra ngoài.

Nàng cả kinh, vừa định tiến đến thì Hiên Viên Kỳ quay đầu lại, nhìn nàng tha thiết: “Chuyện này, nàng đừng nhúng tay vào!”

Mắt y hoe đỏ: “Nàng thông cảm cho ả, nhưng lúc trước, có ai thông cảm cho con của chúng ta không?” Lời này ẩn chứa sự thống khổ khó nói thành lời.

Liễu Vận Ngưng thu bước chân, nhìn đôi mắt hoe đỏ của y, có hơi ngạc nhiên.

“Nàng xem—” Y bỗng quay sang nhìn Liễu Vận Ngưng, ý cười bình thản xuất hiện trong mắt y: “— Hôm nay trăm sẽ báo thù cho nàng!”

Liễu Vận Ngưng ngẩn ra, nhìn hành động của Hiên Viên Kỳ, bỗng đoán được chuyện y muốn làm kế tiếp.

Nàng trợn mắt: “Đừng mà!”

“A!”

Đáng tiếc đã muộn rồi, tiếng la thất thanh cùng tiếng hô của Liễu Vận Ngưng vang lên cùng một lúc, nên tiếng của nàng đã bị át đi, nàng chạy ra, trơ mắt nhìn Vân phi ngã xuống lầu, máu chảy lênh láng khắp người nàng ta, nhuộm đỏ cả đất trời.

Màu tuyết trắng, màu máu đỏ giao hòa với nhau.

Nàng bụm miệng, không kiềm được nôn khan—

Chỉ rơi từ lầu hai mà thôi, không đủ để mất mạng, nhưng con của Vân phi, bất luận thế nào cũng không giữ được.

Mặc dù lầu hai không tính là cao, nhưng ngã từ trên đó xuống, cũng cần tĩnh dưỡng hơn mười ngày, nhưng Vân phi còn chưa được Thái y xem qua đã bị Hiên Viên Kỳ đuổi khỏi cung, sung quân ra biên cương, suốt đời không được bước vào Trung Nguyên nữa bước.

Không cần y phải ra mệnh lệnh này, Vân phi cũng không có khả năng trở lại Trung Nguyên được nữa, dựa vào tình trạng của nàng hiện giờ, phỏng chừng chưa đến biên cương đã ngọc nát hương tan.

Còn Lý Nhĩ sắm vai đồng lõa trong chuyện này phải theo ý chỉ của Đế Vương, sung quân đến quân doanh làm quân kỹ, suốt đời không được chuộc tội!

Ý chỉ ngắn là thế, lại khiến biết bao người phải rớt càm.

Liễu phi trở lại Liễu uyển, nhưng là được Đế Vương bế về.

Chuyện lớn như vậy, chưa đến một ngày đã như bụi bay trong gió* (*Bụi bay trong gió: nghĩa là truyền đi xa với tốc độ rất nhanh)

Hình phạt Lý Nhĩ đáng phải nhận, lại không dừng ở đó!

Trước khi nàng bị mang đến quân doanh một ngày, Lãnh Hàn Vũ đáng lẽ không nên ở Đế Kinh lại lẳng lặng xuất hiện trước phòng giam của nàng.

“Lãnh Thiếu gia?” Nàng kinh ngạc nhìn người lẽ ra không nên xuất hiện ở đây lại đang đứng trước mặt mình, hai mắt lóe sáng: “Lãnh Thiếu gia, người đến cứu Lý Nhĩ sao?”

Nhưng lần này Lãnh Hàn Vũ không thêm ban cho nàng nụ cười mỉm ôn hòa như mọi khi nữa, từ đầu tới cuối, ánh mắt y vĩnh viễn lạnh lùng như vậy: “Người thấy ta còn dám đến cứu người sao? Sau khi người đã tổn thương Ngưng Nhi ư?”

Lời của y, từng chữ từng chữ một lọt vào tai Lý Nhĩ, ánh sáng trong mắt nàng dần tắt hẳn.

— Đúng ha, sao nàng lại quên chứ? Hiện giờ trong lòng y, nàng là một tội nhân mang tội ác tày trời mà!

Bóng tối che giấu tình cảm trong mắt Lãnh Hàn Vũ: “Người có biết tại sao ta luôn dung túng người như vậy không?”

Y cúi đầu hỏi Lý Nhĩ, Lý Nhĩ kinh ngạc quay đầu lại, thấy rõ sự lạnh lùng trong mắt y, không chịu được phải dời mắt: “Ta không biết.”

Y không nhìn nàng, tự lẩm bầm một mình: “Ngưng Nhi luôn đối đãi với người như muối muối ruột của mình, có cái gì tốt, người đầu tiên nàng chia sẻ nhất định sẽ là người, nhưng người lại báo đáp nàng như vậy sao?”

“Là người.....” Là nàng ta lừa nàng trước!

“Không để ý đến tình cảm của người là ta, người tổn thương người cũng là ta, hà cớ gì mọi sai lầm người đều đổ hết lên người Ngưng Nhi? Người có biết sai lầm lớn nhất của người là gì không, chính là vọng tưởng loại trừ Ngưng Nhi, lúc đó ta sẽ thích người ư?”

“Ta.....” Nàng cắn môi, không nói nên lời.

“Ta dung túng người, yêu thương người, chẳng qua là vì Ngưng Nhi thích người, nếu không có Ngưng Nhi, ta vốn đã không nhớ người là ai!”

Mặt nàng ngay lập tức trắng bệch, thậm chí độ không còn một giọt máu.

Lãnh Hàn Vũ nhìn nàng chằm chằm, hỏi: “Người dùng tay nào để kê đơn? Tay trái? Hay là tay phải?”

— Thì ra, người luôn luôn ôn hòa như y, mà cũng có lúc lạnh lùng đến vậy.

“.....” Đôi môi tím tái của nàng mấp máy, nhưng không thốt ra được lời nào.

Y lãnh đạm nhìn nàng, giọng nói lạnh băng: “Thôi thì dựa trên tình cảm nhiều năm quá, ta giữ lại tay phải của người!”

Lời nói vô tình đè nặng lòng nàng, nàng đỡ đầu nhìn y kéo tay trái của mình, đổ một thứ bột trắng lên đó.

Cơn đau thấu tim che lấp mọi giác quan của nàng, giây phút cuối cùng trước khi hôn mê, cái nàng nhìn thấy, vẫn là ánh mắt vô tình đó của y.

— Thì ra, đến cuối cùng, nàng chẳng có được gì cả.....

142. Chương 142

Lúc Lai Phúc thấy bộ hạ bé Liễu phi về lại Liễu uyển, cuối cùng hắn cũng hiểu ánh mắt của bộ hạ ngày ấy là gì.

Đó là nỗi xót thương ẩn dưới sự lạnh lùng.

Còn vị tiểu thái giám đáng thương là hắn lại bị dọa đứng ngây ra.

Hắn theo bộ hạ nhiều năm vậy rồi, chưa từng thấy vẻ mặt nào khác ngoài sự lạnh lùng của người, tự dưng lại thấy được vẻ mặt đau lòng đó, hắn cảm thấy choáng, choáng vô cùng.

— Ông trời ơi, không phải con bị hoa mắt chứ hả? Hay là người đang đùa giỡn con đây?

Bộ hạ lúc nào cũng lạnh lùng mà cũng có biểu cảm này sao?

Trong lúc hắn còn đang cố tiêu hóa sự kích thích lớn này, Hiên Viên Kỳ đã bế Liễu Vận Ngưng đi vào phòng trong, nhẹ nhàng đặt nàng xuống giường.

Ban này phải chứng kiến cảnh tượng máu me như vậy khiến Liễu Vận Ngưng không ngừng nôn khan, nôn đến khi không còn sức để chịu đựng được nữa thì hôn mê bất tỉnh, Hiên Viên Kỳ không rõ cái cảm giác đó là gì, chỉ biết lúc ấy, tim của y như thắt lại.

Vén tóc mai của nàng ra sau tai, y không biết, ánh mắt y dành cho dung nhan nhợt nhạt này lại đầy thương tiếc và dịu dàng chưa từng có.

Y lặng lẽ nhìn thiếu nữ với dung nhan nhợt nhạt, tim thắt lại đau đớn.

Từ khi tiến cung đến giờ, sắc mặt nàng lúc nào cũng xanh xao như vậy, lúc trước y còn có thể giả vờ như không thấy, nhưng y phát hiện, bây giờ đã không như lúc trước nữa, mỗi lần nhìn thấy dung nhan nhợt nhạt này, tim của y luôn bất giác co thắt, y hy vọng một ngày nào đó có thể được thấy nét hồng hào khỏe mạnh trên gương mặt này, chứ không phải sự xanh xao mệt mỏi.

Phụ Hoàng của y, vì tin lời gièm pha của bọn tiểu nhân mà đánh mất người mình yêu nhất trong cuộc đời, còn y đã từng thề tuyệt đối sẽ không đi theo vết xe đổ của phụ Hoàng, ngày trước khi nghe những lời Lý Nhĩ nói, cũng từng hoài nghi, nhưng chỉ một thoáng mà thôi.

Hơn nữa lúc y vào tới Liễu uyển, nhìn nàng im lặng ngủ say, tất cả phỏng đoán, tất cả hoài nghi đều tan biến.

Dù không biết nguyên nhân tại sao, nhưng y tin nàng!

Y cảm thấy tức giận, chẳng qua là vì có người mang tâm tư khác thường ở bên cạnh nàng! Đuổi Lãnh Hàn Vũ ra khỏi Đế Kinh, cũng vì muốn chặt đứt cái ý niệm chết tiệt kia trong đầu y mà thôi!

Nàng, là của một mình y! Ai cũng đừng mong cướp được!

Chỉ cần tưởng tượng có người nhìn nàng bằng ánh mắt nóng bỏng ái mộ, ngọn lửa giận trong lòng y lại lập tức bùng cháy.

Bàn tay đặt bên giường, đã siết chặt thành nắm đấm.

— Hiền Viên Kỳ, người thừa nhận đi, căn bản ngươi đã muốn đồ kị đến phát cuồng rồi!

Sắc trời tối dần, nhưng thời gian trong Liễu uyển lại như ngưng đọng, người trên giường vẫn nằm ngủ mê, người thanh niên lẳng lặng ngồi bên giường, mắt chưa từng rời nàng lấy một lần, phòng ngủ sáng sủa dần trở nên tăm tối, y không hề buông tay nàng lấy nửa khắc.

Rất lâu, rất lâu sau, không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, người trên giường khẽ ‘ưm’ một tiếng, hàng mi dày rung rung, người thanh niên hồi thần, buông tay nàng ra, lại là bộ mặt lạnh lùng ngày thường.

Mở mắt, đôi mắt đen láy vẫn còn mơ màng như được phủ một làn sương mờ, ngăn không cho người khác nhìn thấy được tâm tư ẩn sâu bên trong.

Đôi mắt mơ màng nhìn thẳng vào cặp mắt đen láy sâu thẳm kia, nàng ngẩn ra, bỗng nhận ra đôi mắt đen láy ấy trở nên thâm trầm, như đã đen lại càng đen hơn.

Nàng giật mình: “Sao người lại ở đây?”

Nàng còn chưa hỏi xong đã bị giọng nói khàn đặc của mình dọa cho sợ, lúc ngẩng đầu nhìn vị Đế Vương lần nữa, nàng trợn mắt.

— Ta nhớ ra rồi, ta nhớ ra cả rồi!

— Vân phi!

“Bệ hạ, Vân phi sao rồi? Nàng sao rồi?” Giọng nói của nàng không giấu được sự khẩn thiết, mặc dù khàn khó nghe, cổ họng khô rát sinh đau, nàng cũng không để ý, ngồi bật dậy túm lấy áo Hiền Viên Kỳ.

Hiền Viên Kỳ bình tĩnh nhìn nàng một hồi, mới hỏi: “Nàng còn quan tâm tới ả, chẳng lẽ nàng không hận ả sao?”

“Hận?” Liễu Vận Ngưng bình tĩnh trở lại, buông tay: “Không, thiếp hận nàng.”

— Cũng vì nàng mà con của ta không có duyên với cuộc đời này, còn ta thì đánh mất đứa con yêu của mình. Nhưng.....

“Nếu đã hận ả, vậy tại sao còn quan tâm đến sự sống chết của ả?”

“Bệ hạ, người thân thiếp hận là Vân phi, không phải con của nàng!” Nàng nhìn Hiền Viên Kỳ tha thiết, cúi đầu thấp giọng nói: “Hơn nữa, thân thiếp biết, nỗi đau mất con thật sự khiến người ta cảm thấy rất khó chịu.....”

— Rất khó chịu, rất khó chịu.....

“Con của Vân phi vô tội.....” Nàng nghẹn ngào nói, lệ hoen mi: “Nhưng mà con của thần thiếp cũng vô tội.....” Một lời lên án đơn giản như vậy đã là sự chỉ trích lớn nhất của nàng rồi, mặc dù đây vốn không phải là lời chỉ trích.

Nỗi đau hiện rõ trong mắt nàng, Hiên Viên Kỳ nhìn vẻ mặt đau đớn đó, chưa kịp phản ứng đã ôm chặt nàng vào lòng.

Cứ im lặng, ôm chặt nàng như vậy.

Liễu Vận Ngưng ngẩn người mặc y ôm, nhất thời chưa kịp hồi thần, bỗng lại nghe tiếng y thì thầm bên tai: “Xin lỗi.”

— Xin lỗi? Hiên Viên Kỳ đang nói với ta ư?

— Một Đế Vương cao cao tại thượng như vậy, lại đang xin lỗi ta sao?

Y khẽ hôn lên vành tai của nàng, càng khiến nàng ngây dại.

143. Chương 143

Y khẽ hôn lên vành tai của nàng, càng khiến nàng ngây dại.

“Xin lỗi.” Y lặp lại lần nữa, lần này Liễu Vận Ngưng khẳng định mình không có nghe lầm.

Nhưng, tại sao chứ?

“Bệ hạ, người.....”

“Ta biết là Vân phi hãm hại nàng.” Y cắt ngang lời nàng định nói, Liễu Vận Ngưng một lần nữa lại bị y dọa.

— Y xưng ‘ta’, mà không phải ‘trẫm’?

“Bởi vì không tìm được bằng chứng, ta chỉ còn cách tương kế tựu kế khiến ả để lộ sơ hở.” Y lại càng ôm chặt nàng hơn nữa.

— Xin lỗi, đã để nàng chịu oan!

Ôm lấy thân hình còn gầy yếu hơn tháng trước, trái tim y lại co thắt từng hồi.

“Bây giờ đã không sao nữa rồi, những kẻ muốn hãm hại nàng đã không thể nào hại nàng được nữa.”

Liễu Vận Ngưng đã hoàn toàn ngây dại.

— Y đang giải thích với ta đó sao?

Hôm nay bị kinh sợ nhiều rồi, nàng không thể tiếp nhận nổi nữa.

Ánh mắt y nhìn nàng nghiêm túc lại nóng bỏng, cứ im lặng nhìn nàng chăm chú, đó là một ánh mắt nàng chưa từng thấy bao giờ.

Hiên Viên Kỳ im lặng nhìn nàng, ánh mắt u mê, hình như y vừa nhìn thấy thiếu nữ lạnh lùng cao ngạo trên yến hội ngày ấy.

Các nàng giống nhau như vậy, thật sự khiến kẻ khác không thể phân định được.

Hay song sinh nữ đều như vậy cả?

Liễu Vận Ngưng nghiêng đón ánh mắt y trong ngõ ngàng, nhạy cảm nhận ra tâm tư của y, trái tim mới cảm thụ được một chút ấm áp đã lại trở nên nguội lạnh.

— Hiên Viên Kỳ, có phải chàng đang nhìn xuyên qua ta để tìm kiếm bóng hình Liễu Uẩn Nịnh?

Nỗi bi ai che kín mắt, nàng buông mắt, né tránh cái nhìn của y, thấp giọng nói: “Bệ hạ, thần thiếp muốn nghỉ ngơi.”

Nhìn nàng tha thiết, y đứng dậy: “Vậy nàng nghỉ ngơi đi, buổi chiều trầm lại đến.”

“Dạ.”

Giọng nói mơ hồ, Liễu Vận Ngưng đặt lưng xuống giường, nằm nghe tiếng bước chân dần xa.

Nàng thở dài một hơi, chậm rãi nhắm mắt lại.

— Y đối xử tốt với ta, cũng chỉ vì khuôn mặt này mà thôi! —

“Nương nương, người dậy rồi?”

Lúc tỉnh lại đã là sáng sớm ngày hôm sau, mở mắt thì thấy Lưu Dục đang nhìn nàng lo lắng.

“Lưu Dục?” Nàng ngồi dậy hoài nghi: “Sao thế?”

“Nương nương, người ngủ một mạch từ chiều hôm qua đến giờ, đến bữa nô tỳ gọi thế nào người cũng không chịu dậy, nô tỳ còn tưởng, còn tưởng.....”

Liễu Vận Ngưng nghe vậy thì ngậy người, cười bảo: “Có lẽ mệt mỏi nhiều ngày qua nên ngủ mê thôi.”

“Nô tỳ đã mời Thái y đến xem, Thái y kiểm tra xong thì bảo không có gì, nhưng dù nô tỳ có gọi cách nào nương nương cũng không tỉnh lại, thật sự hù chết nô tỳ mà!” Nhắc đến chuyện tối hôm qua, lòng Lưu Dục vẫn còn sợ hãi.

Liễu Vận Ngưng cười cười: “Không sao đâu, đừng lo lắng.” Lòng thầm hiểu ra.

— Có lẽ, đã không còn nhiều thời gian nữa rồi.

Nghĩ vậy, nàng bỗng cảm thấy như sắp được giải thoát.

“Nương nương, tối hôm qua bệ hạ phái người đến báo, nói là có việc gấp nên không thể đến được, nô tỳ thấy nương nương ngủ say quá nên không gọi nương nương dậy.”

“Ừ.” Nàng khẽ gật đầu, xốc chăn xuống giường.

Lưu Dục tiến đến rửa mặt chải đầu cho nàng.

“Nương nương, người nói xem tối qua bệ hạ xuất cung ra ngoài làm gì?” Lưu Dục tò mò hỏi: “Có chuyện gì mà không thể chờ đến sáng rồi mới làm?”

Tay Liễu Vận Ngưng run lên, vờ như không có chuyện gì, nhìn vào gương: “Đêm qua bệ hạ xuất cung?”

“Dạ vâng! Hơn nữa còn dẫn theo đại đội nhân mã nữa kia!” Lưu Dục chau mày, tiếp lời: “Nếu đã dẫn theo nhiều người như vậy, chắc hẳn có chuyện quan trọng!”

“Có lẽ vậy!” Liễu Vận Ngưng thờ ơ đáp, tâm tình không biết đã bay đến phương trời nào.

Nàng không lưu tâm lắm đến chuyện này, nhưng chưa đến giữa trưa, nàng đã biết tại sao Hiên Viên Kỳ phải xuất cung vào ban đêm!

Thì ra sứ giả Lân quốc đã đến!

Lân quốc và Kỳ quốc là hai đại quốc gia có thực lực ngang nhau, không một ai dám xem thường, Kỳ quốc đã có lịch sử mấy trăm năm, còn Lân quốc lại có chiều dài lịch sử hơn ngàn năm, chẳng trách Hiên Viên Kỳ lại nể trọng sứ giả Lân quốc đến vậy, đích thân xuất cung nghênh đón.

Liễu Vận Ngưng biết nhanh như vậy là vì Hiên Viên Kỳ sai người đến thông báo, đêm nay Hoàng cung mở tiệc long trọng thết đãi sứ giả Lân quốc, phi tử nào có địa vị trong cung đều phải tham gia.

Không chỉ có phi tử hậu cung, ngay cả Thái hậu ít khi hỏi chuyện triều chính cũng phải tham dự yến hội.

Tất cả mọi chuyện mà Hiên Viên Kỳ làm đều đã thể hiện thái độ kính trọng đối với Lân quốc.

Ngoại trừ ngày đại hôn ra, hôm nay là lần đầu tiên Liễu Vận Ngưng ăn vận sang trọng đến vậy.

Nàng hít một hơi thật sâu, dẫn Lưu Dục đến nơi tổ chức yến hội.

144. Chương 144

Trăng đêm nay sáng vô cùng, không đếm được có bao nhiêu ngôi sao điểm quanh vàng trắng, yến hội hôm nay được soi sáng không ít.

Yến hội được tổ chức trong đại điện, lúc Liễu Vận Ngưng đến, tất cả mọi người dường như đã có mặt đông đủ.

Hiên Viên Kỳ ngồi trên long ỷ cao cao tại thượng, bên trái là quan đại thần triều đình, bên phải là người mặc quan phục khác hẳn Kỳ quốc, nói vậy thì đây chính là sứ giả Lâm quốc.

“Liều phi nương nương đến!”

Liều Vận Ngưng vừa xuất hiện ở cửa, đại điện vốn đang náo nhiệt bỗng trở nên yên tĩnh, rất nhiều người có hứng thú với vị Liều phi mới sáng hôm sau đại hôn đã bị phế hậu vị này.

Hiên Viên Kỳ ngồi trên long ỷ, nhìn Liều Vận Ngưng đang từ từ tiến vào với vẻ mặt lạnh lùng.

Dọc đường, không thể nào đếm hết được số ánh mắt dõi theo nàng, Liều Vận Ngưng vờ như không thấy, bước đến giữa đại điện mà không một lần chớp mắt, cúi đầu hành lễ, nói: “Thần thiếp bái kiến bệ hạ, bái kiến các vị đại nhân.”

“Đứng dậy đi!” Hiên Viên Kỳ nói: “Lại đây!”

“Tạ bệ hạ.”

Liều Vận Ngưng đứng thẳng dậy, vừa định cất bước sang chỗ ngồi bên cạnh Hiên Viên Kỳ, thì nghe một vị đại thần nói: “Bệ hạ, vi thần có một yêu cầu quá đáng.”

Liều Vận Ngưng dừng bước, chờ vị đại thần kia nói ra yêu cầu quá đáng của mình.

Hiên Viên Kỳ liếc Liều Vận Ngưng một cái, mới nói: “Nói!”

“Vi thần từng nghe danh thiên kim Liễu Uẩn Ninh của Liễu Thừa tướng, Liều phi nương nương hiện đang là người có cảm nghệ thiên hạ vô song, hôm nay có được cơ hội này, vi thần khẩn cầu bệ hạ hãy ưu ái, cho Liều phi nương nương đàn một bản tặng các vị đang ngồi ở đây.”

Lời thỉnh cầu này hoàn toàn nằm ngoài dự kiến của Liều Vận Ngưng, nàng thật không ngờ ai cũng chia hướng về mình, không phải nàng chưa từng diễn tấu trước mặt mọi người, nàng từng diễn tấu giữa chốn đông người một lần rồi, nhưng mà—

Nàng buồn mắt, đáy mắt như nở một đóa hoa đau buồn.

— Người đời chỉ biết đến Liễu Uẩn Ninh, còn sự tồn tại của Liều Vận Ngưng, có phải đã bị phủ nhận rồi không?

Hiên Viên Kỳ lạnh lùng nhìn vị đại thần kia một hồi, tuy lòng không muốn nhưng thấy vẻ mặt mấy vị sứ giả này vô cùng hiếu kỳ, cũng không tiện khước từ, y đành gật đầu đồng ý: “Liều phi, nàng nghe rồi đấy, nếu tất cả mọi người đã dành thịnh tình như vậy, nàng hãy đàn một bản tặng mọi người đi!”

“Dạ!”

Không hổ là Hoàng cung, Hiên Viên Kỳ vừa nói xong đã có một cung nhân nhanh nhẹn chạy đi chuẩn bị, lúc Liều Vận Ngưng còn chưa kịp thích ứng, huyền cầm đã được đưa lên, hiệu suất cực nhanh khiến kẻ khác phải kinh ngạc.

Liều Vận Ngưng đè nén nỗi đau, nhìn cây huyền cầm trước mặt không chớp mắt, đầu ngón tay thoáng lướt qua nó, rất nhanh, tâm tư trĩu nặng của nàng đã bị cây huyền cầm này hấp dẫn.

Từ đầu tới cuối, nàng không hề phát hiện có một ánh mắt nóng bỏng trong điện cứ nhìn nàng không rời.

Nàng chăm chú nhìn cây huyền cầm, từ từ ngồi xuống.

Nhưng Hiên Viên Kỳ thì thấy, y nhắm mắt, lạnh lùng nhìn Nhị Hoàng tử của Lâm quốc đang ngồi trong đại điện cứ nhìn chằm chằm Liều Vận Ngưng không ngớt.

Nhị Hoàng tử Lâm quốc như cảm nhận được ánh mắt không mấy hảo cảm của y, quay đầu nhìn, lúc thấy y lạnh lùng nhìn mình, chỉ cười khiêu khích, giơ ly rượu trong tay lên, một hơi uống cạn.

Ánh mắt Hiên Viên Kỳ càng thêm băng giá.

Trong lúc hai người đấu mắt với nhau, tiếng đàn tao nhã từ từ vang lên, âm điệu buồn thương vắng vắng đầu đây, từ khi tiếng đàn cất lên, cả đại điện liền trở nên yên tĩnh, tiếng đàn ẩn nét buồn thương như dòng nước chảy xuyên qua sự tĩnh lặng.

Vô biên, khôn cùng, lại day dứt.

Nhìn thiếu nữ đang cúi đầu đắm mình trong thế giới riêng, ánh mắt bình tĩnh của Hiên Viên Kỳ trở nên phức tạp.

Nhị Hoàng tử Lâm quốc không kiềm được thu lại nụ cười đầy tà khí của mình, vẻ mặt nghiêm túc hẳn lên, đôi mắt hồ đào đầy oai nghiêm lạnh lùng nhìn vị Đế Vương đang ngồi trên long ỷ.

Tiếng đàn chậm rãi trôi, ý thức nàng dần bay xa, cái mặt nạ cười này của nàng như một đóa hoa tàn úa, buông mắt, sợ sẽ để lộ nỗi thê lương.

Một khúc kết thúc, Liễu Vận Ngưng thu tay lại, nàng ngẩng đầu, nhìn lướt qua mọi người trên điện, rồi nhìn vị Đế Vương đang lạnh lùng nhìn nàng kia, thấp giọng tự hỏi: “Liễu Vận Ngưng, đang ở đâu?”

Liễu Vận Ngưng, đang ở đâu?

Tại sao nàng không hề tìm thấy một chút gì minh chứng cho sự tồn tại của mình?

“Hay! Quả nhiên trăm nghe không bằng mắt thấy!” Vị đại thần kia vỗ tay tán thưởng, mọi người như bừng tỉnh, nháy mắt, tiếng vỗ tay rào rào nối liền không dứt, hết đợt này đến đợt khác tiếng vỗ tay cứ thế kéo dài.

Ánh mắt của một số quan viên trẻ tuổi đã bắt đầu để lộ sự ái mộ đối với nàng.

Hiên Viên Kỳ có hơi tức giận, lạnh lùng nói: “Đến đây!”

— Y đã bắt đầu hối hận về việc để nàng diễn tấu trước mặt mọi người.

“Bệ hạ!” Một giọng nói vang vọng trong đại điện rộng lớn, Hiên Viên Kỳ quay đầu nhìn sang, mày bắt giắc chau lại: “Nhị Hoàng tử có chuyện gì quan trọng sao?”

Người nói đúng là Nhị Hoàng tử Lâm quốc.

Liễu Vận Ngưng run lên.

— Giọng nói này, tại sao lại quen thuộc đến vậy?

“Bệ hạ, lần này bốn Hoàng tử đến đây, không chỉ để tặng lễ vật, còn liên quan đến việc hy vọng hai nước Lâm – Kỳ có thể kết nhân duyên, chuyện này tối hôm qua bốn Hoàng tử cũng đã đề cập với bệ hạ, bệ hạ đã nói sẽ trả lễ cho bốn Hoàng tử, bây giờ bốn Hoàng tử đã nghĩ ra sẽ lấy lễ vật gì rồi!”

“Nhị Hoàng tử muốn trả lễ như thế nào?” Giọng Hiên Viên Kỳ càng ngày càng trầm, nhất là khi nhìn thấy Nhị Hoàng tử cứ nhìn Liễu Vận Ngưng say đắm.

“Bốn Hoàng tử, muốn nàng!”

Ngón tay vừa trắng vừa thon đang hướng đến.....Liễu Vận Ngưng!

145. Chương 145

“Nhị Hoàng tử muốn trả lễ như thế nào?” Giọng Hiên Viên Kỳ càng ngày càng trầm, nhất là khi nhìn thấy Nhị Hoàng tử cứ nhìn Liễu Vận Ngưng say đắm.

“Bốn Hoàng tử, muốn nàng!”

Ngón tay vừa trắng vừa thon đang hướng đến.....Liễu Vận Ngưng!

Lời này khiến mọi người ngồi trên đại điện sắc mặt đại biến, mặt của sứ giả Lâm quốc cực kỳ khó coi.

“Bệ hạ, Nhị Hoàng tử của chúng ta rất thích nói đùa, không có ý mạo phạm nương nương đâu, xin bệ hạ và nương nương đừng tính toán với người.”

“Vậy sao?” Giọng Hiên Viên Kỳ cực kỳ trầm, quan viên Kỳ quốc đỏ mặt lạnh, họ rất rõ, dùng giọng điệu này để nói chuyện với bệ hạ chỉ khiến người thêm tức giận mà thôi.

Mà một khi bệ hạ đã tức giận, thì chẳng ai đủ sức hứng chịu đâu.

Nhị Hoàng tử Lâm quốc nhún vai, làm như không có chuyện gì xảy ra: “Bổn Hoàng tử và nương nương cũng xem như là người quen, nếu đùa thì hơi quá rồi.”

Y cười đầy phong tình như gió thoảng, nhưng đồng thời như giáng một tảng đá xuống đầu Hiên Viên Kỳ: “Ồ? Nhị Hoàng tử là người quen của phi tử của trẫm sao?” Y rõ ràng đã cường điệu bốn chữ ‘phi tử của trẫm’, công khai tuyên bố quyền sở hữu của mình, rồi nhìn sang Liễu Vận Ngưng: “Ái phi, sao trẫm lại chưa hề nghe nàng nhắc đến nhỉ?”

Liễu Vận Ngưng bắt đầu dĩ cười khổ.

— Sao trên đời này lại có chuyện trùng hợp như vậy chứ?

Nhị Hoàng tử này chính là kẻ hay đùa bốn nàng lúc trước, Hàn Thiếu Lăng!

“Hồi bệ hạ, thần thiếp và Nhị Hoàng tử có duyên gặp nhau, chưa được tính là quen biết, trước đó thần thiếp không hề hay biết người là Nhị Hoàng tử của Lâm quốc.”

Lời nói chỉ đơn giản có mấy câu đã vạch rõ quan hệ của hai người, Liễu Vận Ngưng thấy mình không nói gì sai, bản thân Hàn Thiếu Lăng lại không cho là thế, sự tức giận hiện rõ trong mắt y.

Y cảm thấy mình không muốn nghe nàng vạch rõ ranh giới giữa hai người một chút nào, lửa giận càng bùng lên mãnh liệt.

Y cười tà: “Nương nương nói vậy thật đúng là đã tổn thương trái tim của bổn Hoàng tử đây, từ khi chia tay đến giờ bổn Hoàng tử vẫn nhớ nàng mãi không quên đó nha!” Lời nói mờ ám khiến không ít người như hít phải khí lạnh, nhưng người nói lại thấy vô cùng bình thường, nụ cười tà tứ càn rỡ.

Mặt Liễu Vận Ngưng vẫn không đổi, lạnh nhạt nói: “Nhận được quan tâm.”

Hiên Viên Kỳ lạnh lùng nhìn hai người kẻ tung người hứng, thấy Liễu Vận Ngưng không hề nhiệt tình với Hàn Thiếu Lăng, tâm tình của y trở nên tốt hơn, hàn băng trong mắt dần tan, nếu nhìn kỹ sẽ thấy được trong mắt y còn có chút gì đó vui sướng trên nỗi đau của người khác.

Lai Phúc dụi dụi mắt, tự nói với bản thân không biết bao nhiêu lần: Hôm nay hẳn bị hoa mắt rồi.

— Trời ạ, ngày mai phải đi mời Thái y đến khám mắt mới được.

Ồ ô! Hẳn còn trẻ mà, sao mắt đã vô dụng rồi?

“Bệ hạ—” Hàn Thiếu Lăng lại mở lời, nhìn Hiên Viên Kỳ khiêu khích, nói: “Đây là lần đầu bổn Hoàng tử đến quý quốc, thật sự lấy làm hiếu kỳ phong thổ nhân tình của quý quốc, lại không quen đời sống dân tình ở đây, mà nương nương lại là người duy nhất ở quý quốc mà bổn Hoàng tử biết, nên hy vọng bệ hạ có thể cho nương nương đến giới thiệu một chút với bổn Hoàng tử, vừa hay để bổn Hoàng tử có cơ hội tâm tình với nương nương!”

Đồng tử co lại, Hiên Viên Kỳ vô cùng nghiêm túc, nhìn Hàn Thiếu Lăng chằm chằm, y nói: “Nếu Nhị Hoàng tử muốn tham quan Đế Kinh, trẫm có thể mời một vị đại thần nào đó ngồi đây dẫn đường cho Nhị Hoàng tử, còn ái phi, nàng không thông thuộc Đế Kinh cho lắm, đành cáo lỗi với Nhị Hoàng tử vậy.”

“Huống hồ—” Y lại nhìn Liễu Vận Ngưng, gần từng chữ một: “Chuyện này vốn không hợp lễ nghi, trẫm không thể không suy nghĩ thay cho ái phi.”

“Đã vậy……” Y nhún vai, nói: “Cũng chẳng còn cách nào khác……”

— Tuy đáng tiếc thật đấy, nhưng……

Y cười tà, tự tin nhìn Liễu Vận Ngưng.

— Còn nhiều thời gian mà! —

Yến hội đã kết thúc trong viên mãn, chủ khách vui vẻ hết mình, nhưng đó chỉ là bề ngoài.

Thực tế sấm chớp nổ đùng đùng thì đúng hơn!

Liễu Vận Ngưng lê tấm thân mỗi mệt về Liễu uyển.

Nàng không ngờ chỉ là một yến hội thôi mà có nhiều ‘ngạc nhiên’ đến vậy.

Sấm chớp nổ ra giữa Hiên Viên Kỳ và Hàn Thiếu Lăng có mùi mới không nhìn thấy, đương nhiên nàng thấy rất rõ, nhưng nàng không hiểu tại sao hai người họ lại như vậy.

Ngồi cả buổi tối, nàng chưa từng thấy mệt mỗi đến vậy.

Đêm nay có vẻ lạnh, vàng trắng như mảnh ngọc treo lơ lửng trên cao, sao trời thì lẻ tẻ cứ chớp lóe chớp lóe khiến bầu trời sáng sủa hơn được một chút.

Gió đêm thổi qua cửa sổ, bếp sưởi trong phòng chợt cháy chợt tắt, Liễu Vận Ngưng thay đồ xong thì đứng trong góc tối, ánh nến lay lắt khiến kẻ khác không nhìn thấy được vẻ mặt của nàng.

Tiếng cửa mở ‘cọt kẹt’ truyền đến, theo sau là tiếng bước chân nhẹ nhàng.

Liễu Vận Ngưng quay lại, đứng cách nàng vài bước chân chính là vị Đế Vương hôm nay đã có biểu hiện kỳ lạ trên yến tiệc.

146. Chương 146

Tiếng cửa mở ‘cọt kẹt’ truyền đến, theo sau là tiếng bước chân nhẹ nhàng.

Liễu Vận Ngưng quay lại, đứng cách nàng vài bước chân chính là vị Đế Vương hôm nay đã có biểu hiện kỳ lạ trên yến tiệc.

Y nhìn nàng không chớp mắt, giọng nói trầm thấp của Hiên Viên Kỳ vọng đến: “Tại sao nàng lại quen được Nhị Hoàng tử Lâm quốc?”

Liễu Vận Ngưng dời mắt: “Chỉ là trùng hợp mà thôi.”

“Trùng hợp?” Y cười lạnh: “Trùng hợp mà y có thể nói những lời như vậy trên đại diện sao?”

Nàng ngẩng đầu, nhìn y không nói.

Hiên Viên Kỳ bị nàng nhìn đến ghen thở, y nhìn lảng sang nơi khác, khuôn mặt bình tĩnh mang theo chút lúng túng, nhưng lời ra khỏi miệng vẫn lạnh nhạt như vậy: “Tại sao nàng không nói gì?”

Liễu Vận Ngưng nhìn y một hồi, khẽ hỏi: “Bệ hạ đang ghen đó sao?”

“Ghen?” Y cười lạnh, trái tim chùng xuống: “Đừng có đùa! Trầm mà lại ghen vì nàng ư?” Y tới gần nàng, khẩu khí không giống bình thường chút nào: “Sau này không được phép gặp mặt Hàn Thiếu Lăng nữa, rõ chưa?”

Nở nụ cười thần nhiên, chút ánh sáng còn lại trong mắt đã tắt, chỉ còn lại sự tự giễu: “Bệ hạ nói vậy là sao? Chẳng lẽ người sợ thần thiếp hồng hạnh vượt tường?” Nàng đang ám chỉ, mắt Hiên Viên Kỳ lấp lánh, có chút lúng túng: “Lần đó là vì.....”

“Thần thiếp biết rồi!” Liễu Vận Ngưng cắt ngang lời y: “Là vì muốn Vân phi để lộ sơ hở, có phải không?” Nàng lắc đầu: “Bệ hạ, mặc kệ người có tin hay không, thần thiếp chưa từng làm chuyện có lỗi với người, cũng chưa từng có một suy nghĩ lệch lạc nào trong đầu.”

Y ghen lời, dời mắt sang chỗ khác, ánh trăng đã bị đám mây dày che khuất ngăn không cho nó đổ bóng xuống phòng, kết quả là căn phòng trở nên u tối, vẻ mặt hai người ẩn hiện trong đêm đen.

Yên tĩnh, giọng nói bình thản của Liễu Vận Ngưng vọng đến: “Bệ hạ còn chuyện gì quan trọng nữa không ạ? Hay đêm nay bệ hạ muốn ở lại Liễu uyển? Nếu vậy thần thiếp sẽ kêu Lưu Dục đi chuẩn bị.....”

“Đây là ngọc ấm.” Hiên Viên Kỳ cắt ngang, đưa tay ra, trong tay y là một viên bạch ngọc lớn bằng nửa bàn tay: “Thân thể nàng luôn phải chịu lạnh, đây là ngọc ấm mà Lân quốc tiến cống, có thể giữ ấm cơ thể.”

“Bệ hạ—” Liễu Vận Ngưng có hơi ngạc nhiên: “Người.....”

Hiên Viên Kỳ từ đầu đến cuối vẫn không nhìn nàng, dưới ánh nến lúc mờ lúc tỏ, hình như có thể thấy tai y đang đỏ lên.

“Trẫm thấy nó rất thích hợp để nàng dùng, cho nên mới kêu người mang đến.” Thật ra y vừa nghe thấy công dụng của viên ngọc này đã bỏ lại cung nhân đang bấm báo, cầm miếng ngọc chạy thẳng đến Liễu uyển, quên mất không nhất thiết phải tự mình đem đến mà chỉ cần sai Lai Phúc là được rồi.

“Nhưng.....”

Y lại cắt ngang một lần nữa, giọng điệu lạnh lùng: “Khuya rồi, Liễu phi đi nghỉ sớm đi!” Y lại nhìn màn đêm ngoài cửa sổ: “Trẫm đi đây!”

Nói rồi liền quay người bỏ đi không chút lưu luyến, nhưng bóng lưng thẳng tắp lại như muốn nói lên rằng y đang chạy trốn.

Liễu Vận Ngưng cầm viên ngọc ấm trong tay, nhìn bóng dáng Hiên Viên Kỳ dần bị bóng đêm nuốt chửng, thất thần—

Sứ giả của Lân quốc được Hiên Viên Kỳ sắp xếp ở trong một biệt viện ở Hoàng cung, họ còn đưa cả Bát công chúa sang chuẩn bị kết nhân duyên với Kỳ quốc, nàng được Hiên Viên Kỳ tứ hôn cho Hiên Viên Lận, phong làm Vương phi.

Sự sắp đặt này tuy khiến người Lân quốc bất ngờ nhưng kết quả không đến nỗi nào nên các sứ giả của Lân quốc cũng không có ý kiến gì, hơn nữa họ cũng chẳng rồi đi nói bởi lẽ họ đang bị Nhị Hoàng tử làm cho đau đầu.

Ngoại trừ lần xuất hiện trên yến hội ra, đã mấy ngày rồi họ không thấy bóng dáng Hàn Thiếu Lăng đâu, họ cuống đến độ cứ chạy lăng xăng khắp nơi để tìm.

Sau khi đại hôn đã được định, đã gọi là huynh trưởng như phụ thân, tuy Nhị Hoàng tử là con thứ, nhưng ở Kỳ quốc thì y lại là thân nhân duy nhất của Bát công chúa, chắc chắn ngày đại hôn phải cần đến y chủ trì.

Các sứ thần Lân quốc cảm thấy thật đau đầu, Liễu Vận Ngưng cũng cảm thấy đau đầu theo.

Bởi lẽ Nhị Hoàng tử mà họ đang tìm kiếm ngày nào cũng chạy đến Liễu uyển.

Không biết y đã sử dụng mưu ma chước quỷ gì mà nhiều ngày qua không một ai tìm thấy y, ngay cả Lưu Dục luôn ở cạnh nàng cũng không nhận ra.

Sáng nào cũng chạy tới báo danh, mặc cho Liễu Vận Ngưng luôn lạnh nhạt với y, y vẫn không thấy nản.

Nhưng giữa trưa hôm ấy lại không thấy y tới, Liễu Vận Ngưng vừa hoài nghi vừa thở phào nhẹ nhõm.

Loại người như Hàn Thiếu Lăng là loại người mà nàng cảm thấy khó đối phó nhất, nhưng nàng còn chưa kịp thả lỏng thì Hàn Thiếu Lăng lại xuất hiện: “Hê, lâu rồi không gặp, nàng có nhớ ta không?”

Liễu Vận Ngưng vẫn không dừng tay cũng chẳng thèm để ý đến y.

“Lâu rồi không gặp, nàng có nhớ ta không thế?” Y đã quen rồi, cứ cười híp mắt mãi không thôi.

“.....”

“Hê hê, nàng có biết tại sao hôm nay ta đến trễ không?”

“.....”

“Ta đi dò la tin tức đó, hể hể! Hôm nay ta vui lắm nha!” Y tự nói ình nghe: “Chính chủ đã về rồi, không phải ta có thể đưa nàng đi được rồi sao?”

‘Choang’, Liễu Vận Ngưng đánh rơi cái bình sứ xuống đất.

147. Chương 147

Đêm đã khuya, Lưu Dục hầu hạ Liễu Vận Ngưng đi ngủ xong thì về phòng mình, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm u tối, đó là một màu đen khiến người ta cảm thấy áp lực.

Nàng không biết rằng sau khi nàng đóng cửa lại, người đáng lẽ đã phải chìm trong giấc ngủ rồi lại mở mắt.

Đôi mắt sáng như sao trời nhìn lên đầu giường, ánh sáng trong mắt dần trở nên ảm đạm.

“Ta đi dò la tin tức đó, hể hể! Hôm nay ta vui lắm nha!” Y tự nói ình nghe: “Chính chủ đã về rồi, không phải ta có thể đưa nàng đi được rồi sao?”

‘Choang’, Liễu Vận Ngưng đánh rơi cái bình sứ xuống đất.

— Cuối cùng cũng đã về rồi sao?

Khuôn mặt trắng bệch của nàng càng nổi bật, im lặng, nàng nở một nụ cười nhạt, từ môi chuyển lên mắt cho đến khi ý cười nhạt đến nỗi không thể nhận ra.

— Cũng đã đến lúc nên kết thúc tất cả rồi nhỉ?

Nỗi mệt mỏi từ tận đáy lòng dâng lên đến đỉnh điểm, ‘Mộng Thệ’ lại một lần nữa phát tác, cơn đau thấu xương ủa về, nàng đau đến nỗi phải oằn mình, mồ hôi chảy xuống hai bên trán rồi nhỏ xuống giường, ý thức dần lơ lửng, bóng tối vô biên nuốt chửng nàng, nàng rơi vào bóng đêm vô tận.

Trong cơn u mê, đôi mắt nhắm nghiền như có nước đọng, nhưng rất nhanh nó liền biến mất, trôi vào bóng đêm.

— Thật khó chịu, thật khó chịu.

“Bệ hạ, đêm đã khuya, người còn chưa chuẩn bị đi nghỉ ă?” Lai Phúc nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ, quan tâm hỏi.

Hiên Viên Kỳ không ngẩng đầu: “Người mệt thì đi nghỉ sớm đi.”

“Lời này của bệ hạ là muốn giết nô tài mà, trời đã gần sáng rồi, nếu không đi nghỉ sẽ phải lâm triều ngay sau đó đấy.”

“Người mang một chén trà lại đây cho trẫm.” Y day day huyết thái dương, mệt mỏi nói.

“Vâng!” Lai Phúc vâng mệnh.

Ngự thư phòng trống trải lại trở nên yên tĩnh, Hiên Viên Kỳ buông bút, mệt mỏi ngả người ra sau, cả cơ thể mỏi nhừ, nhưng suy nghĩ lại nhanh nhạy, chỉ cần nhắm mắt lại là trong đầu lại xuất hiện dung nhan thanh lệ nhợt nhạt, nó cứ quẩn quanh trong lòng, đúng là nỗi bất an khó nói thành lời.

Lòng vô cùng phiền muộn!

“Bệ hạ, trà của người đây!” Lai Phúc đã trở lại, đặt chén trà còn nóng xuống trước mặt Hiên Viên Kỳ, nhìn Hiên Viên Kỳ một hồi, hần chần chờ hỏi: “Bệ hạ, người đang phiền lòng vì chuyện của Liễu chủ tử sao?”

Hiên Viên Kỳ không trả lời, nhưng có quay sang nhìn Lai Phúc, ý bảo hần cứ nói tiếp, Lai Phúc được tăng thêm vài phần can đảm mới dám nói: “Nô tài không hiểu đạo lý của người bề trên, nhưng nô tài vẫn có thể thấy rõ được sự thật.”

Ngừng một hồi, thấy Hiên Viên Kỳ không có ý phản đối, Lai Phúc nói tiếp: “Có lẽ người ngay từ đầu bệ hạ thích chính là Liễu chủ tử, con người có phải cỏ cây, sao có thể vô tình? Bệ hạ đã ở cùng Liễu chủ tử hiện tại lâu như vậy rồi, cho dù có phải lòng người cũng chẳng phải chuyện lạ, hơn nữa Liễu chủ tử hiện tại khiến người ta thấy cảm mến, nếu không vì nô tài người đã.....”

Hiên Viên Kỳ liếc hắt một cái: “Đã gì?”

“Không, không có gì! Ha ha.....” Không thể nói thẳng những suy nghĩ trong lòng, Lai Phúc thu mình lại: “Tóm lại là, nô tài thấy bệ hạ không nên phiền lòng vì chuyện này, chỉ cần làm theo những gì trái tim mách bảo là được!”

Thật ra hẳn không hề đồng tình với việc bệ hạ đi tìm Liễu chủ tử chân chính, người có con mắt tinh đời chỉ cần nhìn qua cũng biết bệ hạ đã phải lòng Liễu chủ tử hiện tại, nhưng bệ hạ lại cố tình lừa mình dối người, thôi quên đi, hẳn chỉ là một nô tài, chủ tử có làm gì thì hẳn cũng không có quyền lên tiếng.

Chỉ hy vọng sau này bệ hạ không hối hận là tốt rồi!

Hiên Viên Kỳ im lặng nghe Lai Phúc nói, trong đôi mắt sâu thẳm như có cái gì đó lắng đọng, một lát sau, y đứng dậy cất bước ra ngoài, Lai Phúc thấy thế vội vã chạy theo sau.

Hiên Viên Kỳ quay người ngăn hắt lại, nói: “Người không cần phải theo!”

“Dạ?” Lai Phúc run lên: “Vâng!”

Rời khỏi ngự thư phòng, Hiên Viên Kỳ đi thẳng một mạch đến Ngọc Xu cung.

Ngọc Xu cung cách ngự thư phòng không xa, Hiên Viên Kỳ chẳng mấy chốc đã đến đứng trước cửa Ngọc Xu cung.

Trong phòng vẫn còn sáng đèn, Hiên Viên Kỳ đẩy cửa bước vào, nhìn đồng hồ hỗn độn dưới đất, rồi nhìn thiếu nữ đang nằm dài trên bàn.

Dung nhan mỹ lệ này y không hề xa lạ, trong nửa năm qua hầu như ngày nào y cũng được thấy, nhưng y biết rất rõ, hiện giờ nhìn thấy khuôn mặt này, đây không phải khuôn mặt y thường xuyên nhìn thấy.

Chậm rãi tiến đến gần thiếu nữ đang nằm dài ra bàn ngủ, khuôn mặt ngây thơ còn điểm một nụ cười, hình như đang mơ một giấc mộng đẹp.

Y dừng bước, trong đầu lại xuất hiện một khuôn mặt giống vậy nhưng mang một biểu cảm khác, ngay cả khi ngủ mày cũng chau lại.

Rõ ràng cùng một khuôn mặt nhưng chỉ liếc mắt một cái cũng có thể phân biệt được.

Nhìn thiếu nữ đang say ngủ một hồi, y xoay người bỏ đi.

Trăng treo lơ lửng trên bầu trời u tối, một đám mây đen dày kéo đến, dần dà ánh trăng bị che khuất, cả đất trời chìm vào bóng đêm.

Hiên Viên Kỳ ngẩng mặt, nhìn bóng đêm chín nùng, lần đầu tiên y phát hiện, trái tim mình rơi vào cỏi u mê.

148. Chương 148

“Nương nương, người muốn đi đâu? Còn chưa dùng bữa mà!” Lưu Dục bưng đồ ăn sáng đến, ngạc nhiên nhìn Liễu Vận Ngưng vừa tiến ra khỏi cửa.

“Ta thấy ở trong phòng hoài buồn quá, muốn đi ra ngoài một chút.”

“Nhưng nương nương còn chưa dùng bữa mà!” Lưu Dục đặt đồ ăn sáng xuống, chạy đến cạnh Liễu Vận Ngưng.

Lắc đầu, Liễu Vận Ngưng nói: “Cứ để đó đi, bây giờ ta chẳng muốn ăn gì đâu.”

“Vậy.....” Lưu Dục nhìn Liễu Vận Ngưng bằng ánh mắt tràn đầy lo lắng: “Vậy nương nương muốn đi đâu? Nô tỳ đi với người.”

— Rốt cục nương nương bị sao vậy? Mấy ngày nay không ăn uống đủ bữa, có ăn cũng chẳng nhiều, cơ thể vốn đã suy nhược rồi, cứ tiếp tục mãi vậy sao được.

“Không được, nường nường, người dùng bữa xong rồi hẳn đi.” Càng nghĩ càng thấy không thỏa đáng, Lưu Dục lắc đầu, nghiêm túc nói.

“Lưu Dục—” Liễu Vận Ngưng nhìn nàng, ánh mắt van nài: “Ta thật sự không muốn ăn.”

“Vậy, vậy người hớp một miếng cháo thôi cũng được!” Nàng bưng bát cháo cá tới đặt trước mặt Liễu Vận Ngưng.

Không lay chuyển được Lưu Dục, Liễu Vận Ngưng đành phải nghe lời, cố nhịn cảm giác ghê tởm hớp cạn bát cháo.

Mùi cá tanh khiến nàng rất muốn ói, dạ dày cảm thấy không khỏe, mày càng chau chặt lại.

“Nường nường, người sao thế?”

Khoát tay, Liễu Vận Ngưng nhịn cảm giác buồn nôn, nói: “Ta không sao.”

“Nường nường, người muốn đi đâu? Nô tỳ đi với người!”

“Không cần đâu, người cứ ở lại đi.” Nàng chỉ muốn ở một mình.

“Vậy nường nường nhớ cẩn thận, nếu thấy không khỏe phải về ngay, người nhớ nhé?”

“Ừ!”

Cười với Lưu Dục, Liễu Vận Ngưng quay người rời khỏi Liễu uyển.

Lưu Dục nhìn bóng nàng dần xa, ánh mắt tràn đầy lo lắng.

Nường nường yếu vậy, cứ như bất kỳ lúc nào cũng đều có thể biến thành một làn khói trắng theo gió cuốn đi.

Nỗi bất an ngày một lớn dần.

Vào cung đã nửa năm, thế mà nàng vẫn cảm thấy Hoàng cung thật xa lạ, nơi thân thuộc nhất, chẳng có gì ngoài Liễu uyển.

Tay trái nắm chặt viên ngọc âm màu trắng, đây là thứ Hiên Viên Kỳ đưa cho nàng.

Ngọc thật ấm, nhưng tay nàng lại quá lạnh.

Vừa lạnh, vừa ấm.

Chậm chạp bước đi trên con đường xa lạ, quanh đây đều là cảnh sắc lạ lẫm, rất nhiều chuyện ‘cưỡi ngựa xem hoa’ xuất hiện trong đầu một lần lại một lần, rồi từ từ lắng đọng.

Một vài chiếc lá khô vàng rơi xuống đất, nàng vươn cánh tay còn lại đón lấy một chiếc.

Trong lòng bàn tay trắng xanh, là một chiếc lá vàng ứa lẳng lẳng nằm đó.

— Nè, uội đó, chờ khi nào muội lớn lên huynh sẽ trở về tìm muội, muội phải chờ ta đó!

Lời hẹn ước vẫn văng vẳng bên tai, còn nàng đã không còn đứng đó trông mong chờ đợi nữa.

Vật vẫn còn đây mà người thì đã đi rồi.

Đợi mười năm, chờ mười năm, chờ được rồi thì người ấy đã quên.

Nhớ ngày đó người ấy nói sẽ lấy mình, ngay cả trong mơ cũng tràn ngập mong chờ, bây giờ nghĩ lại sao thấy bản thân lúc trước lại buồn cười đến thế.

Bấm ngón tay tính từng ngày từng ngày, một năm rồi lại một năm, khoảng thời gian mười năm đó, niềm hy vọng mà bản thân gửi gắm cũng dần trôi xa.

Thật ra bây giờ có nghĩ lại, cũng chỉ vì quá ngu ngốc mà thôi.

Chẳng qua y chỉ thuận miệng nói vậy, còn bản thân lại ngu ngốc không phân biệt nổi đâu đùa đâu thật, cũng tại mình quá mức ngu ngốc.

Chẳng trách được ai.

Thu tay lại, nàng im lặng nhìn lá vàng bay theo gió, rồi từ từ hạ xuống, trong đôi mắt như nước hồ thu thoáng nét sầu bi, sau đó thì biến mất như đó chỉ là ảo giác.

Ngẩng mặt, trong mắt nàng chỉ còn lại sự bình tĩnh.

Tiếng nước chảy từ đằng xa truyền đến, nàng cúi đầu bước sang đó.

Mặt trời ngả về Tây nhuộm một màu đỏ ối tựa như một ngọn lửa đang thiêu rụi cả đất trời.

‘Soạt’, nàng đập phải một chiếc lá khô.

Nhưng hình như nàng không hề nhận ra, chỉ mãi ngẩng ra nhìn đằng xa, mắt như được phủ một lớp sương mờ, khiến kẻ khác không tài nào nhìn thấu được.

Con nước xuôi dòng nổi bật dưới trời chiều nhuộm màu đỏ ối, trong cõi đất trời tĩnh lặng, có hai con người đang ôm nhau giữa chốn không người kia, đứng từ xa nhìn trông thật giống một bức họa tuyệt đẹp.

Ngơ ngác nhìn, im lặng nhìn.

Với thần thái ấy,

Với nỗi phiền muộn đầy bi thương ấy,

Và với nỗi đau sâu đậm ấy.

Tận mắt chứng kiến và nghe người khác nói lại, thật sự không hề giống nhau.

Có cố gắng đến đâu, ta cũng vẫn là kẻ thứ ba.

Liều phi chân chính đã trở lại, vậy còn thể thân là nàng thì sao? Có phải sẽ lại trở về với cuộc sống trước kia.....

Hai tay buông xuôi hai bên hông, nàng cúi đầu, ngẩng ra nhìn viên ngọc ấm từ từ rơi xuống đất, lòng hoảng loạn.

“Cũng không còn gì đáng để lưu tâm nữa.” Nàng lẩm bẩm, chậm rãi xoay người rời đi.

Kết quả đã vậy, nàng cũng đã sớm biết, vì vậy, cũng không còn gì đáng để lưu tâm nữa.

149. Chương 149

Màn đêm dần buông xuống, gió đêm lạnh lẽo thổi đến, thân hình mỏng manh rung mình một cái.

Nàng ngẩng đầu ngơ ngác, đôi mắt trống rỗng dừng lại trước khoảnh sân vắng tanh, vẻ mặt mơ màng.

Từ nay về sau, lại phải sống tiếp một mình sao? Cuộc sống cô độc trước kia cũng chẳng có gì đáng sợ cả, không phải sao?

Nhiều năm qua, không phải nàng vẫn luôn cô độc đó sao? Hiện tại chẳng qua cũng chỉ là quay về cuộc sống trước kia mà thôi, vì vậy không đáng lo là không đáng lo.

Nhưng sao ngực lại đau đến khó tả? Đau đến nỗi khiến nàng cảm thấy khó chịu.

Mở to đôi mắt khô cay, ánh mắt sâu thẳm mờ mịt, nàng ngơ ngác nhìn ra xa, cơn gió thoảng thổi qua như mẫu thân luôn cúi đầu bảo ban nàng khi còn bé: “Mẫu thân.....” Hàng ngàn hàng vạn nỗi ảm ức tất cả đều hóa thành tiếng gọi thổn thức này.

“Mẫu thân.....Người đã nói chỉ cần Ngưng Nhi kiên cường là có thể có được hạnh phúc..... Ngưng Nhi rất nghe lời người..... Ngưng Nhi rất nghe lời người.....Nhưng tại sao hạnh phúc đối với Ngưng Nhi vẫn quá đối xa vời?” Cúi đầu nỉ non, gió lại nổi lên: “Bây giờ Ngưng Nhi thật sự rất mệt, thật sự rất mệt.....”

Giọng nói chuyển dần sang nghẹn ngào: “Ngưng Nhi không thể trụ nổi nữa rồi, nhưng cũng chẳng thể buông tay.....”

Giọng nói ghen ngào tựa như tiếng thở dài của những linh hồn, thoáng vang vọng giữa cõi đất trời tịch mịch.

Liễu Uẩn Nịnh giãy khỏi cái ôm của Hiên Viên Kỳ, nhìn y đầy khiêu khích, nói: “Người xem, có phải vẫn không có cảm giác gì đúng không?”

Hiên Viên Kỳ thu tay lại: “Ý nàng là gì?”

“Người.....” Liễu Uẩn Nịnh nhìn y như một kẻ hết thuốc chữa: “Người còn chưa hiểu ra sao? Người luôn miệng nói thích ta, nhưng nếu người thật sự thích ta, thì lúc người ôm ta sẽ không có cảm giác ơ hờ như vậy.”

Lời của nàng khiến y phải im lặng, Liễu Uẩn Nịnh quan sát vẻ mặt y một hồi, tiếp tục công kích: “Bệ hạ, chẳng lẽ người chưa hiểu ra sao? Người mà người thích vốn không phải ta, tại sao người không chịu đối diện với sự thật này?”

“Trẫm đang hỏi nàng, tại sao lúc trước nàng lại trốn hôn?”

“Người.....” Nàng trợn mắt nhìn trời: “Tại sao lại trốn hôn? Ha, thật nực cười!”

Hiên Viên Kỳ không được vui: “Nàng đừng tưởng trẫm thích nàng thì nàng có thể làm càn trước mặt trẫm!”

“Làm càn?” Liễu Uẩn Nịnh bĩu môi: “Nếu ta đã bị người bắt về thì cũng đã nghĩ đến chuyện người sẽ không tha cho ta, chẳng qua ta chỉ đang xót thương thay cho bản thân mình mà thôi! Thương thay bản thân lại trở thành vật hi sinh ngu ngốc để người ta tự lừa mình dối người mà thôi!” Càng nói càng thấy tức: “Bệ hạ, người ở chung với muội muội ta lâu vậy rồi, chẳng lẽ thật sự không có cảm giác gì sao? Thật sự một chút cũng không có sao?”

“Bệ hạ, người hãy tự hỏi lại mình đi, người thật sự thích ta sao? Hiện tại người nhìn thấy ta, tim có đập nhanh hơn không?”

Lời của nàng lại một lần nữa khiến y im lặng.

Bởi vì nàng đã nói trúng rồi, nàng hiện tại thật sự không hề khiến y thấy động tâm như ở trên yến hội hai năm về trước.

Im lặng nhìn vẻ mặt trầm tư của y, ánh mắt Liễu Uẩn Nịnh thoáng nét đau đớn, dời mắt sang chỗ khác, nàng cúi đầu nói: “Bệ hạ, trái tim không biết nói dối.”

Y lấy lại tinh thần, im lặng nhìn nét đau buồn thoáng hiện trên mặt nàng, không nói lời nào.

“Tại yến hội mừng thọ Thái hậu ngày đó, ta từng nhìn trộm người, tuy cũng chỉ là thoáng qua mà thôi, nhưng ta biết mình đã phải lòng người, có bao nhiêu người theo đuổi ta nhưng ta đều ngoảnh mặt làm ngơ, đó là lần đầu tiên ta thật sự phải lòng một người”

Nàng quay đầu nhìn y, nói: “Bệ hạ, người có biết, lúc nghe tin người đến cầu hôn, thâm tâm ta vui vẻ cỡ nào không? Một người không biết nữ công gia chánh như ta, vì để ngày đại hôn được thấy người vui vẻ, ta đã chạy đến xin Nhị nương dạy thêu thùa, mặc dù mười đầu ngón tay đã bị thương nhưng ta vẫn không bỏ cuộc, lúc đó ta đã rất mong chờ ngày thành thân.....” Nàng cười tự giễu: “Đáng tiếc thay.....”

“Đáng tiếc gì?”

Nàng không trả lời y, còn hỏi ngược lại: “Bệ hạ, người có biết cái cảm giác từ thiên đường rơi xuống địa ngục là gì không?”

Hiên Viên Kỳ chớp mắt không đáp.

Liễu Uẩn Nịnh cũng chẳng mong y sẽ trả lời, xoay người, đưa lưng về phía y, nói: “Ta thì biết đó! Ta biết một rõ hai ràng! Bởi lẽ ta đã từng nếm trải cảm giác đó rồi, bệ hạ, cảm giác đó rất là khó chịu!”

“Rốt cục nàng muốn nói cái gì?”

“Bệ hạ, ta đã phải lòng người khác rồi, người cũng đừng cố lừa mình dối người nữa, được chứ?”

“Nàng vừa mới nói đáng tiếc cái gì?”

“Bệ hạ, người muốn biết sao?” Nàng cười híp mắt: “Ta sẽ không nói cho người biết đâu! Đây là sự trừng phạt dành cho người!”

Nàng đã tác hợp cho hai người rồi, đây là chút ích kỷ duy nhất của nàng, nàng sẽ không nói đâu!

150. Chương 150

“Bệ hạ, thị nữ Lưu Dục của Liễu phi nương nương đang đứng ở bên ngoài cầu kiến.” Đang là lúc phê duyệt tấu chương, Lai Phúc đến thông báo.

Hiên Viên Kỳ ngẩng đầu: “Truyền!”

“Vâng!”

Không lâu sau, Lưu Dục chạy đến quỳ mọp dưới đất: “Nô tỳ bái kiến bệ hạ, bệ hạ vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Hiên Viên Kỳ đặt tấu chương trong tay xuống: “Đứng dậy nói đi!”

“Dạ!” Lưu Dục đứng dậy, nhìn xuống đất: “Bệ hạ, nô tỳ có việc muốn bẩm báo với người!”

“Chuyện gì?” Hiên Viên Kỳ chau mày, trong lòng có một dự cảm không tốt.

“Bệ hạ, sáng sớm hôm nay nương nương nói ở trong phòng buồn nên muốn ra ngoài, nhưng giờ trời đã tối rồi mà nương nương vẫn còn chưa quay về Liễu uyển, nô tỳ thật sự rất lo lắng, bất đắc dĩ lắm mới đến báo với bệ hạ, nô tỳ khẩn cầu bệ hạ phái người đi tìm nương nương.”

Hiên Viên Kỳ đứng phắt dậy: “Người nói Liễu phi mất tích?”

“Nô tỳ không dám khẳng định, nhưng cả ngày nay nương nương không quay về Liễu uyển một lần nào, người chưa bao giờ như vậy, nếu không phải đã gặp chuyện gì thì nương nương tuyệt đối không làm vậy.” Giữa trưa nàng thấy nương nương còn chưa về đã bắt đầu đi tìm, thật sự không còn cách nào khác mới phải đến tìm bệ hạ.

Hoàng cung lớn như vậy, dù một người có biến mất cũng không ai để ý, nổi bất an trong lòng chẳng những không giảm mà ngày càng mãnh liệt.

“Lai Phúc, sai người phong tỏa cửa cung, điều động toàn bộ thị vệ đi tìm Liễu phi, ai tìm được sẽ trọng thưởng!”

“Vâng!”

Chưa đến một canh giờ, cả Hoàng cung trưng đèn sáng rực, không biết có bao nhiêu ngọn đuốc cháy lên khiến đêm đen sáng rỡ như ban ngày, Hiên Viên Kỳ ở trong ngự thư phòng buồn bực đi tới đi lui, sau đó y đứng khựng lại, không chờ Lai Phúc đuổi theo đã đích thân cầm đuốc ra ngoài tìm.

Không lâu sau có người phát hiện ra Liễu Vận Ngưng ngất xỉu trong Ngọc Hoa cung, chẳng trách Lưu Dục tìm lâu như vậy mà vẫn không tìm được, nàng không hề nghĩ đến chuyện Liễu Vận Ngưng lại đến Ngọc Hoa cung, hơn nữa bình thường Ngọc Hoa cung không hề giao thiệp với người ngoài, nếu không phải lần này bệ hạ phái người đi tìm, phỏng chừng Liễu Vận Ngưng có bị vùi trong tuyết cũng chẳng ai phát hiện ra.

Lúc mọi người tìm thấy Liễu Vận Ngưng thì nàng đã sắp chết cứng, khi Hiên Viên Kỳ chạy đến Liễu Vận Ngưng đã hoàn toàn mất đi ý thức.

Còn Thái y trong Thái y viện không biết đã bị lôi ra khỏi chiếc giường ấm áp lần thứ bao nhiêu rồi, nhưng khi đối diện với bộ mặt âm u của Đế Vương, họ vẫn chẳng dám oán thán một lời.

Chỉ biết trách bản thân xui xẻo bị tên hạ nhân ăn không ngồi rồi đến thông báo chọn trúng.

Liễu uyển đèn đuốc sáng trưng, khi các Thái y vội vàng vàng chạy đến Liễu uyển, thấy Liễu phi đang nằm trên giường thì chỉ biết thở dài trong lòng.

— Chịu lạnh như vậy, dù người có làm bằng sắt chưa chắc đã chịu nổi, huống chi là Liễu phi vốn hay đau ốm.

Nhưng—

Chúng Thái y khó xử nhìn đệ hạ cứ ngồi lì bên giường nắm chặt tay Liễu phi nường nường, nơi cần bắt mạch đệ hạ ngang nhiên chiếm giữ, vậy bọn họ phải làm sao đây?

“Còn đứng ngây ra đó làm gì? Không mau đến xem Liễu phi đi!” Đệ Vương không thèm quay đầu lại gầm lên, cổ tình nói nhỏ đến hết mức có thể như sợ quấy nhiễu giấc ngủ của thiếu nữ.

Lai Phúc đứng một bên chỉ biết lắc đầu.

— Dựa theo tình trạng của Liễu chủ tử, nếu có quấy nhiễu người cũng không hẳn đã là chuyện xấu!

“Đệ hạ—” Đàm Thái y cao tuổi nhất thở dài: “Nếu người muốn chúng thần đến xem, vậy xin mời người tạm rời giường cho, bệnh của nường nường không thể trì hoãn thêm khắc nào nữa đâu ạ!”

Nghe Đàm Thái y nói vậy Hiên Viên Kỳ lập tức đứng dậy: “Mau đến xem đi!”

Từ trước đến nay không ai dám làm cản trước uy nghiêm của bậc Đệ Vương, nhưng hôm nay y có thể dung túng cho Đàm Thái y bởi vì trong mắt y giờ đây ngoại trừ người mang dung nhan nhợt nhạt kia thì không còn ai khác.

Đàm Thái y lắc đầu, ngồi vào vị trí Hiên Viên Kỳ vừa mới ngồi.

— Sớm biết có ngày hôm nay, lúc trước tội gì lại làm vậy? Đệ hạ, nếu người cứ mãi cố chấp, một ngày nào đó người có hối cũng không còn kịp nữa!

Hiên Viên Kỳ đứng sau lưng Đàm Thái y, ánh mắt nhìn Liễu Vận Nường chỉ còn lại sự thương tiếc mà chính y cũng không hề hay biết.

— Cảm giác đau đớn trong lòng là gì? Tại sao lúc thấy nàng nằm trên giường không còn chút sinh khí, lòng y lại quặn đau, nỗi đau đó thật xa lạ, thậm chí tận đáy lòng, còn có sự sợ hãi.

Tay chấp sau lưng khẽ run lên, y siết chặt nắm đấm nhưng vẫn không ngăn được sự run rẩy khó ức chế, y hít một hơi thật sâu, quay đầu sang chỗ khác.

— Bản thân trở nên xa lạ như vậy, trở nên kỳ quặc như vậy, đâu đâu cũng đều khiến y sợ hãi, bắt đầu từ khi nào mà y đã không còn là chính mình nữa?

Suy nghĩ bay xa, tuy vẻ mặt y vẫn bình tĩnh, nhưng áp suất quanh y thấp đến nỗi khiến người ta phải kinh hãi, phải thật cẩn thận, ngay cả thảo luận cũng chẳng dám quá lớn tiếng, sợ không cẩn thận chọc phải vị Đệ Vương này, chết bất đắc kỳ tử thì nguy.

Nhưng rồi sau đó, vẻ mặt các Thái y ai cũng kỳ lạ, mặt nhìn mặt, người nhìn ta, ta nhìn người, thậm chí vẻ khó hiểu với kết quả chẩn đoán.

Thảo luận một hồi, cuối cùng vẫn là Đàm Thái y ra mặt, báo cáo kết quả chẩn bệnh cho vị Đệ Vương khiến ai cũng sợ hãi nghe.

151. Chương 151

Thảo luận một hồi, cuối cùng vẫn là Đàm Thái y ra mặt, báo cáo kết quả chẩn bệnh cho vị Đệ Vương khiến ai cũng sợ hãi nghe.

“Đệ hạ, tình trạng của nường nường không đáng ngại.”

“Không đáng ngại?” Giọng Hiên Viên Kỳ thấp đến đáng sợ: “Cơ thể gần như bị đông cứng mà nói là không đáng ngại? Nghe đây, trẫm không muốn nghe các người nói dối đâu đấy!”

“Bệ hạ, vi thần không nói dối, tình trạng của nương nương thật sự không đáng ngại!” Đàm Thái y mặc Hiên Viên Kỳ nổi giận, nói tiếp: “Nhưng như vậy mới khiến chúng thần thấy kỳ lạ, mạch tượng của nương nương bình thường, ngoại trừ sắc mặt trắng bệch dọa người ra, quả thực có thể nói nương nương chỉ đang ngủ mà thôi, nhưng nếu là bình thường, con người mà nằm ngoài trời tuyết một ngày, căn bản không thể có kết quả như vậy được!”

“Vậy thì sao?”

“Mạch tượng nương nương bình thường, nhịp tim cũng bình thường, vi thần cả gan đoán, nương nương là được cao nhân tương trợ!”

“Cao nhân tương trợ?”

“Đúng vậy! Bệ hạ, người có còn nhớ, lần nương nương vô tình sinh non, chúng thần đã kết luận không thể cứu nương nương được nữa, nhưng sau hôm đó nương nương liền tỉnh lại, khi đó vi thần đã cảm thấy rất kỳ lạ, bây giờ xem ra, nương nương đúng là được cao nhân tương trợ, không biết vị cao nhân đó đã làm gì nương nương, hình như là đang bảo vệ người, vì vậy hiện tại nương nương hôn mê là do mệt mỏi, tình trạng của nương nương không đáng ngại.”

“Thật không?”

“Đúng vậy, bệ hạ!” Đàm Thái y nói mà nóng lòng muốn được thử sức với người này.

Nhiều năm rồi, lão chưa từng thấy chuyện nào kỳ lạ như vậy, nếu có cơ hội, lão nhất định phải gặp vị cao nhân kia lãnh giáo mới được.

“Ý người là bây giờ nàng ổn rồi?” Hiên Viên Kỳ cảm thấy thật khó tin.

“Đúng vậy, bệ hạ, bây giờ việc cấp bách nhất là ủ ấm nương nương, bằng không, dù vị cao nhân kia có lợi hại đến đâu cũng chẳng giữ lại mạng cho nương nương được nữa.”

Hiên Viên Kỳ quay đầu nhìn khuôn mặt trắng bệch của Liễu Vận Ngưng, phát phát tay: “Lui xuống hết đi!”

Thái y đi rồi, Lưu Dục nghe theo căn dặn của Hiên Viên Kỳ đặt bếp sưởi ở tất cả góc phòng của Liễu uyển, trong phòng bấy giờ đã có hơn hai mươi cái.

Lưu Dục đóng cửa sổ, chỉ chừa một cái khe nhỏ để thông gió, rồi dập tắt vài ngọn nến, chuẩn bị xong hết, nàng do dự một hồi mới dám nói với Hiên Viên Kỳ: “Bệ hạ, người đi nghỉ đi, nương nương có nô tỳ ở đây rồi.”

Hiên Viên Kỳ không quay đầu lại, nói: “Người lui xuống trước đi, ở đây có trẫm là được rồi.”

Lưu Dục cắn cắn môi, tuy không cam lòng nhưng vẫn nói: “Vâng!” Rồi nhẹ nhàng dợm bước rời khỏi phòng, Hiên Viên Kỳ không hề hay biết chỉ một mực nhìn thiếu nữ.

Cửa nhẹ nhàng khép lại, trong căn phòng u tối chỉ còn lại hai người.

Ánh trăng thanh vắng chiếu qua khe cửa sổ, làm cho căn phòng có vẻ sáng sủa hơn một chút, gió lạnh thổi ‘vù vù’ qua khe hở nhỏ như muốn đoạt đi chút ấm áp còn sót lại trong phòng.

“Mẫu thân.....” Bỗng, thiếu nữ nằm trên giường gọi nhỏ, tiếng nấc nghẹn ngào như bóp chặt trái tim y, trong đêm tối, một giọt lệ từ từ chảy xuống từ khóe mắt thiếu nữ, cực kỳ rõ ràng.

Y bất giác nắm chặt tay nàng, cơn đau âm ỉ ban đầu ngày càng trở nên nghiêm trọng hơn, cho đến giờ phút này y mới biết trái tim mình thật sự biết đau.

“Mẫu thân.....” Thiếu nữ trên giường vật vờ, cố giãy khỏi tay y: “Con từ bỏ..... Con từ bỏ tất cả.....” Từng giọt nước mắt chảy xuống, y giật mình, khoảnh khắc đó y đã để vụt mất nàng.

Nàng giật phắt tay lại, cứ như y là nước lũ và thú dữ, nàng dịch lui ra một góc giường, cho dù có ngủ mơ nàng vẫn muốn né tránh người đã khiến nàng đau khổ, khiến nàng tổn thương trong vô thức.

Y kinh ngạc nhìn những giọt nước mắt chưa kịp khô trên mặt nàng, trái tim thất lại.

Từ khi nàng vào cung cho đến nay, dù có bị y sỉ nhục cũng chưa từng thấy nàng rơi lệ, hay lần y cho nàng vùi vào lòng mình khóc thầm, y cũng vẫn không thấy nước mắt của nàng, nhưng y thật không ngờ, một người không bao giờ tỏ ra yếu đuối trước mặt người khác như nàng, lại khóc thầm trong mơ.

Giấc mơ của nàng rốt cục có cái gì? Mà khiến nàng phải khóc thầm trong mơ?

Nắm lấy bàn tay đã gãy khỏi tay mình, y cảm giác được lòng mình chỉ còn lại được nỗi cay đắng.

Đau quá, đau quá, đau đến nỗi mắt y cũng thấy xót.

— Liễu Uẩn Ninh, Liễu Uẩn Ninh, nàng nói đúng, ta thật sự không thể tiếp tục lừa mình dối người được nữa.....

Trong lúc y còn chìm đắm trong đau khổ, thiếu nữ trên giường đã nằm co người lại, miệng hơi mở, hô hấp khó khăn: “Lường gạt.....Tất cả đều là lường gạt.....Rõ ràng đã nói sẽ đưa ta đi.....Tất cả đều là lường gạt mà.....”

Cùng một giấc mộng, cùng một kết cục, còn có, cùng một nỗi đau cứ lặp đi lặp lại mãi.

152. Chương 152

“Đại tiểu thư?” Lúc Lưu Dục nhìn thấy Liễu Uẩn Ninh đứng trước cửa, nàng sợ đến nỗi dờ người: “Đại tiểu thư, sao người lại ở đây?”

— Đại tiểu thư đã về, vậy nương nương phải làm sao bây giờ?

“Suyt!” Liễu Uẩn Ninh bảo nàng nhỏ tiếng một chút: “Đừng la lớn vậy chứ, ta chuẩn tới đây, Nhị tiểu thư đâu?” Nàng ngoái đầu vào xem: “Muội ấy đang ngủ à?”

Lưu Dục lắc đầu: “Nương nương đã dậy rồi, nhưng hôm qua nương nương ngất xỉu, hôm nay bệ hạ dặn không được cho nương nương rời giường, nên nương nương còn đang nghỉ ngơi.”

“Hả?” Liễu Uẩn Ninh nhướn đôi mày thanh tú: “Xem ra bệ hạ rất xem trọng Vận Ngưng nhỉ?”

Lưu Dục cười khê: “Chẳng qua bệ hạ là đang xem trọng khuôn mặt nương nương đó thôi!”

Nghe vậy, Liễu Uẩn Ninh dời mắt sang nhìn nàng, đi vòng quanh nàng dò xét, đến khi Lưu Dục nhìn nàng bằng ánh mắt khó hiểu mới nói: “Người thật sự cho là vậy sao?”

Lưu Dục cười cay đắng: “Đại tiểu thư, người chưa được tận mắt nhìn thấy đó thôi, nương nương người, ôi.....” Lưu Dục thở dài: “Không nói thì thôi, Đại tiểu thư, lần này bệ hạ đi tìm người về sao? Vậy có phải người sẽ không bỏ đi nữa không?”

“Vận Ngưng làm sao?” Nàng chau mày hỏi.

— Nàng ghét nhất là những kẻ ăn nói nửa vời.

“Nói ra thì dài lắm.....”

“Vậy nói ngắn gọn thôi!”

Lưu Dục cười cười: “Đại tiểu thư, người không thay đổi chút nào ha!”

“Đang yên đang lành, tại sao ta phải thay đổi chứ!” Liễu Uẩn Ninh tức giận trừng nàng, trợn tròn hai mắt, chống nạnh nói: “Ai nói ta sẽ không bỏ đi chứ! Hôm nay ta đến đây cũng vì chuyện này đấy! Vận Ngưng đâu? Mau dẫn ta đi gặp muội ấy!”

Lưu Dục bình tĩnh nhìn nàng một hồi, bỗng hỏi: “Đại tiểu thư, xin thứ cho nô tỳ mạo phạm người, nô tỳ muốn hỏi Đại tiểu thư một vấn đề!”

“Vấn đề gì?” Liễu Uẩn Ninh chau mày: “Muốn hỏi gì thì nói đi, cần gì phải tỏ ra nghiêm túc như vậy chứ! Thật là.....”

“Tại sao lúc trước người lại trốn hôn?”

Liễu Uẩn Nịnh ngậy ra, sau đó nhìn nàng không vui: “Hỏi cái này để làm gì!”

“Bởi vì nô tỳ muốn biết.” Lưu Dục cúi đầu nói: “Đại tiểu thư, người cũng biết đó, chỉ vì hành động bốc đồng này của người, đã khiến nương nương phải chịu nhiều đau khổ.”

“Chịu nhiều đau khổ gì chứ?” Liễu Uẩn Nịnh chau mày khó hiểu: “Không phải bây giờ bệ hạ đối xử với muội ấy rất tốt đó sao?”

“Rất tốt ư? Ha!” Lưu Dục cười mỉa mai: “Đừng nói chuyện này nữa, Đại tiểu thư, bây giờ nô tỳ mang người đi gặp nương nương, tốt hay không người tự gặp khắc biết thôi.”

Liễu Uẩn Nịnh không hiểu lời Lưu Dục nói lảm, còn tính hỏi thêm thì Lưu Dục đã quay người đẩy cửa bước vào, Liễu Uẩn Nịnh phải kiềm nén sự tò mò, lúi húi theo sau.

Cửa sổ trong phòng tất cả đều được đóng chặt, Liễu Uẩn Nịnh từ ngoài sáng bước vào nên chưa thích ứng kịp, phải một lúc sau nàng mới nhìn rõ cách bài trí trong phòng.

Trong phòng ngủ u tối, có không biết bao nhiêu là bếp sưởi lớn nhỏ, sau tấm bình phong mờ mờ, rèm che thêu hoa văn tinh xảo buông xuống một nửa, dây cột rèm lấp lánh ánh bạc buông thông, nhìn xuyên qua khe hở, có thể thấy trên chiếc giường xa hoa kia không có một bóng người.

Nàng đang định hỏi thì nghe thấy Lưu Dục thảng thốt: “Nương nương, sao người lại rời giường rồi?”

Nghe giọng nói hơi cao của Lưu Dục, lúc này nàng mới để ý đến cái bóng trắng chỉ mặc mỗi một chiếc áo đơn đang ngồi bó gối bên cửa sổ.

Nàng bỗng giật mình, không thể nào dời mắt khỏi người đó.

— Chẳng qua chỉ mới có nửa năm mà thôi, tại sao muội ấy lại thay đổi nhiều đến vậy?

Xoay xung quanh nàng, là bi thương đó ư?

“Nương nương, người không chịu mặc thêm áo, nếu bị lạnh nữa thì phải làm sao đây?” Lưu Dục vừa quở trách vừa lấy áo choàng bọc kín nàng lại.

“Trong phòng có nhiều bếp sưởi như vậy, ta không thấy lạnh.” Giọng nói dịu dàng vang vọng trong căn phòng, Liễu Uẩn Nịnh thấy mũi mình xót xót.

Song sinh có tâm linh tương thông.

— Vậy nàng thường xuyên cảm thấy đau lòng, là vì muội ấy sao?

Trong nửa năm qua rốt cục đã xảy ra chuyện gì vậy?

“Vận Ngưng—” Nàng nói với vẻ thiếu tự tin, nàng vẫn không rời mắt khỏi bóng hình mảnh mai kia, nàng thấy rất rõ, lúc nàng cất tiếng gọi, người đó đã khựng lại.

Nàng từ từ bước đến gần, đứng trước mặt Liễu Vận Ngưng: “Vận Ngưng!” Liễu Vận Ngưng cuối cùng cũng chịu ngẩng mặt lên, mỉm cười: “Uẩn Nịnh, cuối cùng tỷ cũng về rồi?”

Nước mắt bỗng lại rơi.

“Tại sao? Tại sao lại thành ra như vậy?”

Khuôn mặt giống nàng như đúc ấy, cái khuôn mặt luôn khiến người ta lẫn lộn ấy, giờ đây lại nhợt nhạt dọa người, yếu ớt như một con búp bê bằng ngọc, chỉ cần sơ ý một cái là sẽ vỡ tan thành từng mảnh nhỏ không thể ghép vá lại được.

Giống nhau như đúc? Không, chỉ cần liếc mắt một cái đã có thể phân biệt được.

Một người có khuôn mặt hồng hào khỏe mạnh, một người có khuôn mặt tái xanh không còn giọt máu, hai khuôn mặt như vậy, dù ngũ quan có giống hơn đi nữa có ai mà nhận không ra chứ?

153. Chương 153

Giống nhau như đúc? Không, chỉ cần liếc mắt một cái đã có thể phân biệt được.

Một người có khuôn mặt hồng hào khỏe mạnh, một người có khuôn mặt tái xanh không còn giọt máu, hai khuôn mặt như vậy, dù ngũ quan có giống hơn đi nữa có ai mà nhận không ra chứ?

“Tại sao lại thành ra như vậy? Rốt cục đã xảy ra chuyện gì?” Liễu Uẩn Ninh nhìn thẳng vào mắt nàng, nắm chặt đôi tay lạnh buốt của nàng, lòng cứ dợn dợn khó chịu, một người không thích khóc như nàng mà nay lại không cầm được nước mắt.

“Sao muội lại bệnh nặng như vậy? Bệ hạ không chăm sóc tốt uội sao? Rõ ràng người.....” Nàng ghen ngào không nói nổi nữa, nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch của Liễu Vận Ngưng, bỗng nhào đến ôm chặt lấy nàng.

Lưu Dục đứng một bên không nhin được: “Sao bệ hạ có thể sẵn lòng chăm sóc nương nương được cơ chứ, người oán hận nương nương, nương nương.....”

“Lưu Dục!” Liễu Vận Ngưng thần nhiên nhìn nàng, vẻ mặt Lưu Dục rất khó coi, không cam tâm ngậm miệng lại.

Liễu Uẩn Ninh vẫn chưa hiểu lắm, tiếp tục truy vấn: “Lưu Dục nói vậy là sao? Bệ hạ oán hận nương nương cái gì chứ? Tại sao lại nói vậy?”

Lưu Dục quay mặt đi không đáp.

“Người nói đi chứ Lưu Dục, đừng có nói chuyện nửa vời như vậy, rốt cục là làm sao, người mau nói đi!”

Lưu Dục đè nén cơn tức giận, nhin rồi lại nhin, cuối cùng không thêm để ý đến ánh mắt Liễu Vận Ngưng, nói trắng ra: “Đại tiểu thư, nô tỳ chỉ là một hạ nhân, chủ tử có làm gì thì nô tỳ cũng không có quyền ý kiến, nhưng mà, Đại tiểu thư à, bệ hạ quá đáng lắm, người.....”

Nói nói một hồi, Lưu Dục ghen ngào: “Có phải nương nương tình nguyện tiến cung thay Đại tiểu thư đâu, nương nương thật sự không biết gì hết, nhưng bệ hạ lại đổ hết mọi lỗi lầm lên người nương nương, trong nửa năm qua, có bao nhiêu là thứ đe dọa tính mạng nương nương người có biết không? Đại tiểu thư, nếu.....nếu người không trốn hôn, nương nương không thay người tiến cung, vậy thì sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra hết!”

Liễu Uẩn Ninh tái mặt: “Vận Ngưng thành ra như vậy, đều vì bệ hạ giận chó đánh mèo ư?”

Lưu Dục lau nước mắt: “Đúng vậy!”

“Vận Ngưng.....” Liễu Uẩn Ninh nhìn Liễu Vận Ngưng, Liễu Vận Ngưng dời mắt sang chỗ khác, im lặng một hồi mới dịu dàng nói: “Tỷ đừng nghe Lưu Dục, chuyện này không liên quan đến ai cả.....”

“Xin lỗi, xin lỗi, là tỷ hại muội, đều là do tỷ hại muội, ô ô.....” Nàng khóc không thành tiếng.

— Tại sao nàng lại ngốc như vậy, tại sao nàng lại khờ khạo nghĩ rằng chỉ cần mình bỏ đi là mọi chuyện sẽ tốt đẹp hơn, tại sao nàng lại ngốc như vậy?

Ngu quá! Nàng đúng là ngu quá mà!

“Xin lỗi, xin lỗi.....” Nàng ôm chặt lấy muội muội sinh sau mình hai canh giờ, thấy Liễu Vận Ngưng quá gầy trái tim lại quặn đau, đau đến nỗi nàng muốn bật khóc.

Uống cho nàng thân là tỷ tỷ lại để uội muội ngoan hiền của mình chịu oan ức, nàng đúng là đồ ngốc hết thuốc chữa!

“Uẩn Ninh, muội không sao mà!” Nàng chau mày, muốn thoát khỏi cái ôm của Liễu Uẩn Ninh.

Liễu Uẩn Ninh ôm chặt quá khiến nàng khó thở.

“Vận Ngưng, tỷ xin lỗi, là tỷ hại muội!” Không để ý đến việc nàng đang giãy dụa, Liễu Uẩn Ninh càng ôm chặt nàng hơn, nước mắt âm ẩm như tan vào không khí giá buốt, phút chốc trở nên lạnh lẽo, thấm ướt cổ Liễu Vận Ngưng.

Cảm giác lạnh lạnh đó khiến Liễu Vận Ngưng phải nuốt cổ, còn bị ôm chặt hơn nữa.

“Vận Ngưng, rốt cục bệ hạ đã đối xử với muội như thế nào vậy? Muội nói cho ta nghe, có phải vì người mà muội mới sinh bệnh không?”

Liễu Vận Ngưng không giãy ra được đành buông xuôi, vỗ vai Liễu Uẩn Nịnh với vẻ an ủi, dịu dàng nói: “Uẩn Nịnh, đừng khóc, muội không sao.”

“Đừng nói dối tỷ, muội nghĩ ta nhìn không ra sao cả, rõ ràng muội có tâm sự, rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Bệ hạ ‘khốn kiếp’ kia rốt cục đã đối xử với muội như thế nào?”

Thấy Liễu Uẩn Nịnh gọi Hiên Viên Kỳ như vậy, Liễu Vận Ngưng cười cười: “Không, không liên quan đến bệ hạ!”

— Tất cả đều do ta quá ngốc mà thôi!

“Thật không?” Liễu Uẩn Nịnh đã chịu buông nàng ra, nhìn Liễu Vận Ngưng bán tín bán nghi, đôi mày đang nhíu cao chứng tỏ nàng không hề tin.

Liễu Vận Ngưng không đáp, nhìn nàng chăm chăm một hồi mới mỉm cười nói: “Đã lâu không gặp, tỷ vẫn ra dáng già dặn như vậy.”

— Mặc dù bây giờ tỷ ấy đang khóc, nhưng vẫn thuần khiết như vậy, vẫn hồn nhiên như vậy.

Liễu Vận Ngưng cười cười.

— Chẳng trách ai cũng thích tỷ ấy đến thế!

“Đúng, ta vẫn tốt, không có chuyện gì phải thay đổi, vẫn già dặn như vậy.” Nàng vừa khóc vừa cười, giọng điệu đầy kiêu hãnh.

Liễu Vận Ngưng mỉm cười nhìn nàng, ánh mắt hâm mộ.

Đúng! Nàng vẫn luôn hâm mộ tỷ tỷ song sinh này. Rõ ràng là tỷ muội sinh đôi, tại sao lại khác nhau nhiều đến vậy?

“Vận Ngưng, muội.....muội có trách ta hay không?” Liễu Uẩn Nịnh nhìn nàng với vẻ chột dạ, chần chừ hỏi.

Khẽ lắc đầu, Liễu Vận Ngưng không do dự đáp: “Không hề, cho đến giờ phút này muội chưa từng trách ai cả.”

— Ta chỉ trách bản thân quá ngu ngốc mà thôi.

“Vận Ngưng—” Liễu Uẩn Nịnh quay mặt đi chỗ khác, không để cho nàng thấy khuôn mặt giàn giụa nước mắt của mình: “Muội nên trách ta mới đúng! Là ta hại muội!”

— Nếu không phải nàng ích kỷ, nếu không phải nàng quá khờ khạo, thì hôm nay nàng đã không khiến Liễu Vận Ngưng phải thành ra thế này.

Hôm nay nàng còn định đến đưa ra một yêu cầu quá đáng nữa, những gì nàng nợ Liễu Vận Ngưng, có lẽ có dùng cả đời cũng không thể trả hết được.

154. Chương 154

Xe ngựa chạy kêu ‘lộc cộc lộc cộc’, con ngựa bắt chột hí vang, trong màn đêm tĩnh lặng, lại rõ ràng đến vậy.

Con ngựa kéo cỗ xe đi qua cửa cung, thị vệ đứng canh chạy ra chặn lại: “Ai đó?”

Màn xe được vén lên, một cung nữ vận cung phục màu xanh bước xuống, vẻ mặt nghiêm túc lấy ra một tấm thẻ bài: “Người trong xe là Liễu phi nương nương về thăm gia đình, đến Liễu phi nương nương mà các người cũng dám chặn, không muốn sống nữa sao?”

Thị vệ đứng đầu không hề biến sắc: “Xin thứ lỗi, hạ quan chỉ phụng mệnh bề trên mà thôi!” Đón lấy tấm thẻ bài từ tay cung nữ, nương theo ánh trăng nhìn một hồi, lướt nhìn thiếu nữ ngồi trong xe, nói: “Đúng là tấm bài xuất cung, nhưng thứ lỗi cho, hạ quan cần xác định người ngồi trong xe là ai!”

Cung nữ lấy lại tấm thẻ bài, nói: “Mời đại nhân cứ tự nhiên.”

Thị vệ đứng đầu chấp tay với thiếu nữ: “Thất lễ!” Rồi đi lướt qua cung nữ, tới gần cỗ xe: “Nương nương, hạ quan chỉ đang tận trách mà thôi, xin người đừng trách.”

Một giọng nói mềm mại từ trong xe truyền ra: “Mời đại nhân cứ tự nhiên.”

Nghe vậy thị vệ đi đầu mới dám xốc màn lên, không gian trong xe không rộng lắm, bài trí khá đơn giản, ngoại trừ một số đồ thông dụng thì bên trong chỉ có một thiếu nữ, đúng thật là Liễu phi nương nương.

Lúc thiên kim của Liễu thừa tướng vào cầu kiến bệ hạ, hần đã từng gặp qua một lần, đến nay vẫn còn nhớ rất rõ, vì vậy hần liền xác định người trong xe là Liễu phi nương nương.

Thị vệ chỉ nhìn thoáng qua rồi buông màn: “Hạ quan thất lễ.”

“Không sao!” Thiếu nữ trong xe đáp.

Tuy thị vệ cảm thấy tò mò việc đã khuya rồi mà Liễu phi nương nương còn xuất cung, nhưng nàng đang cầm kim bài của bệ hạ trong tay, dù có cảm thấy không ổn cũng vẫn phải mở cửa: “Mở cửa cung!”

‘Cột kẹt’

Cửa cung trang nghiêm phát ra tiếng kêu nặng nề, cung nữ bước lên xe, thả màn xuống, cung nhân ngồi ngoài xe vung roi: “Gia!” Xe ngựa lại chạy ‘lộc cộc lộc cộc’, từ từ bước qua cửa cung.

Thị vệ thấy cỗ xe đi xa rồi mới quay đầu hô: “Đóng cửa!”

Đêm khuya, cỗ xe dần dần bị bóng đêm nuốt chửng—

“Nương nương đừng lo, chắc sẽ không có việc gì đâu.” Lưu Dục khoác thêm áo choàng cho Liễu Vận Ngưng, an ủi.

“Ừ!” Nàng nhỏ giọng đáp, Liễu Vận Ngưng thu hồi tầm mắt này giờ cứ chú mục ra ngoài cửa sổ, thở dài một mõi, nhắm mắt ngả lưng ra sau ghế quý phi.

Lưu Dục thấy vẻ mặt mõi mết của Liễu Vận Ngưng, muốn nói lại thôi.

Cuối cùng, nàng khẽ thở dài, quan tâm nói: “Nương nương, nếu người cảm thấy mõi thì lên giường đi nghỉ đi.”

“Ừ!” Liễu Vận Ngưng vẫn nhắm mắt, giọng nói dịu dàng cất lên, Lưu Dục vén tóc mai của nàng ra sau tai, vẫn không nhận được hỏi: “Nương nương, thật sự người chưa từng trách Đại tiểu thư sao?”

“Tại sao phải trách tỷ ấy?” Nàng không mở mắt, hỏi ngược lại Lưu Dục, giọng nói mềm nhẹ không hề ẩn chứa sự tức giận hay nén giận nào cả.

“Bởi vì.....” Lưu Dục thấy vẻ mặt bình tĩnh của nàng, chỉ biết thở một hơi dài: “Nhưng nương nương à, dù cho người thật sự không trách tiểu thư, người cũng không tất yếu phải làm vậy.”

“Đâu phải Uẩn Nịnh tự nguyện trở về Hoàng cung đâu.” Liễu Vận Ngưng chỉ trả lời có vậy.

“Đương nhiên nô tỳ biết, Đại tiểu thư cũng có nói là đang giận tướng công, thừa lúc hai người tách ra mới bị bệ hạ mang vào cung, nhưng nương nương, Đại tiểu thư không muốn ở trong cung, chẳng lẽ người đồng ý ở lại trong cung sao?”

Liễu Vận Ngưng không trả lời, mở mắt, im lặng nhìn trần phòng, hồi lâu mới quay sang nhìn Lưu Dục: “Lưu Dục, tuổi người cũng chẳng còn nhỏ nữa, đợi một lúc nào đó ta sẽ tìm một người xứng với người.”

“Nương nương nói cái gì vậy!” Lưu Dục run lên, chau mày nói: “Nô tỳ không muốn lập gia đình, nô tỳ muốn theo hầu nương nương cả đời.”

“Hi!” Liễu Vận Ngưng mỉm cười: “Không xuất giá cái gì chứ, người ta đang lo nhất chính là người đó, người cứ để ý đi, xem có ai hợp không, nếu không có ta sẽ tìm giúp cho, trong triều có rất nhiều thanh niên tuấn tú, nếu người.....”

Lưu Dục cắt ngang lời nàng, vẻ mặt mắt húng: “Nương nương, người khỏi phải tìm, nô tỳ không bỏ người mà đi đâu, nô tỳ đã nói sẽ đi theo nương nương cả đời mà!”

“Nói ngốc nghếch cái gì vậy……” Liễu Vận Ngưng không nhịn được bật cười thành tiếng, lâu lắm rồi mới thấy nàng cười thật tình, nhưng chỉ trong chớp mắt, nụ cười của nàng nhạt dần, nhạt dần, trở nên hư ảo: “Cuộc đời của người còn dài, rất dài……Còn cuộc đời của ta……” Chắc đã đi đến điểm cuối rồi nhỉ?

Nàng không nói thêm gì nữa, nỗi mệt mỏi dâng trào tự đáy lòng, nàng nhắm mắt hưởng thụ khoảng thời gian yên tĩnh hiếm có này.

Bởi vì có lẽ sáng sớm ngày mai, nàng sẽ phải đối diện với một ngày không được yên bình.

— Lưu Dục, không phải ta đồng ý ở lại trong cung, mà là người bất hạnh, chỉ một mình ta thôi đã đủ lắm rồi—

155. Chương 155

“Nương nương, người đang làm gì vậy?” Lâm Nhi nhìn Đào phi với vẻ khó hiểu, cuối cùng vẫn hỏi.

“Bốn cung đang thu gom đồ!” Đào phi không quay đầu lại đáp.

“Nô tỳ biết người đang gom đồ, nô tỳ là đang hỏi người, tại sao phải gom đồ?”

“Vì ta muốn rời khỏi đây, đương nhiên là phải gom đồ rồi!”

“Hử?” Lâm Nhi ngờ ngác: “Tại sao phải rời khỏi đây? Đi bằng cách nào?”

“Đi bằng cách nào?” Đào phi cười cười với nàng: “Đương nhiên là quang minh chính đại bước ra khỏi cửa cung rồi.”

“Hả?” Lâm Nhi ngây người.

“Không phải Lâm Nhi đã quên rồi đấy chứ?” Đào phi đặt đồ xuống, nhướn mày hỏi.

“Quên gì ạ?”

“Ồ! Đúng rồi!” Đào phi vỗ trán: “Bốn cung quên mất, lúc đó người không có ở đây, không biết cũng là bình thường!”

“Không biết gì ạ?” Lâm Nhi chả hiểu đầu cua tai nheo gì hết.

“Trước khi bốn cung tiến cung đã lập ra ba quy ước với bệ hạ!” Nàng giơ ngón trỏ: “Thứ nhất, trong Hoàng cung không ai được phép vận đồ giống màu y phục của bốn cung, ngay cả kiểu dáng cũng vậy!”

“Ngày nào bốn cung còn ở trong Hoàng cung, người nhất định phải bảo vệ chu toàn cho bốn cung, không được để người khác hãm hại cũng như càng không thể để bốn cung bị thương tổn, đây là điều thứ hai!”

Nghe vậy cuối cùng Lâm Nhi cũng hiểu tại sao nương nương kiêu ngạo như vậy vẫn có thể bình yên sống trong cung.

— Hóa ra nương nương đã vào cung mà con đặt điều kiện với bệ hạ nữa ư?

“Thứ ba, khi nào người không còn cảm thấy với bốn cung nữa, nhất định phải đích thân nói cho bốn cung biết, hơn nữa phải cho phép bốn cung rời khỏi Hoàng cung! Tuyệt đối không được phái người đi tìm!”

Lâm Nhi khó hiểu: “Vậy tại sao nương nương lại muốn đi ngay bây giờ? Tuy hiện tại bệ hạ không thường xuyên đến chỗ nương nương, nhưng đâu có chắc bệ hạ đã không còn hứng thú với nương nương nữa!”

“Ngốc ạ!” Đào phi trừng nàng một cái: “Đương nhiên phải đi rồi! Bây giờ người đã tìm thấy người mình thật lòng thích rồi, nếu không phải bốn cung tự đi tìm người, phỏng chừng người đã quên mất bốn cung rồi, đã vậy, chẳng lẽ bốn cung còn ở đây khiến người ta chướng mắt sao hả!”

“Người mà bệ hạ thật lòng thích?”

“Người đừng nói là không biết đấy nhé?” Đào phi tỏ vẻ ‘nếu người dám gạt đầu thì ta liền khinh bỉ người’, Lâm Nhi thận trọng hỏi: “Là Liễu phi?”

“Đáp đúng rồi!”

“Nhưng nương nương à—” Lâm Nhi chẳng được lạc quan như nàng: “Bệ hạ còn chưa đi nói với người, sao người có thể bỏ đi được chứ?”

“Ai nói không được?” Giọng nàng trầm hẳn, quay lưng thu dọn đồ đạc: “Hôm qua ta gặp bệ hạ ở ngự hoa viên, người đang lẳng lặng ngồi một mình trong đình, hình như đang trầm tư cái gì đó, ta đến mà người không hề hay biết, bệ hạ trước kia chưa bao giờ như vậy, cho đến khi ta tận mắt nhìn mới biết, không phải bệ hạ đang trầm tư, mà là đang ngẩn người.”

“Ngẩn người?” Lâm Nhi bị dọa, nàng thật sự không thể tưởng tượng được khuôn mặt lúc nào cũng lạnh lùng của bệ hạ mà ngẩn ngơ thì sẽ ra sao.

“Thật ra trước đó ta đã nhận ra rồi, dấu hiệu này cho thấy bệ hạ đã thật sự động tâm, nhưng vì ta không muốn tin mà thôi.”

“Nương nương, người.....” Tại sao giọng nàng lại đầy thương cảm như vậy?

Lâm Nhi không nói gì nữa, vì bây giờ nàng đang ngây người. Đào phi quay đầu cười cười với Lâm Nhi, khoe mắt nàng hoe đỏ.

Một Đào phi luôn phần chấn thế nhưng giờ đây lại như muốn khóc?

Lâm Nhi bỗng hiểu ra: “Nương nương, người đã phải lòng bệ hạ?”

Đào phi không phủ nhận, dời mắt sang chỗ khác: “Trong hai năm qua, ai có thể hoàn toàn không vướng phải chữ tình cơ chứ? Cũng chỉ có mỗi mình người mới có thể nguội lạnh như vậy.”

“Nương nương.....”

“Nhưng một người lạnh lùng như người, cuối cùng vẫn vấp phải tình yêu.” Đào phi cười sung sướng khi người khác gặp họa: “Và cũng chỉ có mỗi người là không nhận ra tình cảm của mình mà thôi! Đáng tiếc thay, dựa theo tình cảnh hiện tại, có lẽ đợi đến khi người biết quý trọng rồi thì tất cả đã quá muộn nhĩ?”

“Nương nương, người là vì thấy bệ hạ thân thiết với người khác nên mới bỏ đi sao?” Lâm Nhi đột nhiên hỏi: “Không phải trước kia bệ hạ cũng thân thiết với nhiều phi tử trong hậu cung sao, tại sao lần này người lại.....”

“Lâm Nhi, người còn chưa hiểu sao?” Đào phi không cười nữa, thản nhiên nói: “Trước kia ta có thể dễ dàng bỏ qua bởi vì ta biết, không có vị phi tử nào có thể tiến vào lòng bệ hạ, nhưng lần này lại khác, Liễu phi—” Nàng chỉ chỉ ngực mình: “— Là người đã chiếm một vị trí quan trọng trong tim bệ hạ!”

“Nhưng thưa nương nương, tất cả chẳng qua chỉ do người suy đoán mà thôi, bệ hạ có tự nói ra đâu.....”

“Đợi bệ hạ chính thức đuổi người thì chẳng phải mất mặt lắm sao?” Đào phi cười: “Hôm qua ta hỏi bệ hạ, bây giờ ta muốn rời khỏi đây, có thể thả ta được chưa? Người đoán xem bệ hạ trả lời thế nào?”

Lâm Nhi lắc đầu, tỏ vẻ không biết.

“Bệ hạ không hề bận tâm, liền gạt đầu đồng ý!” Đào phi cười cợt: “Nếu ta còn ở lý không chịu đi, thì đúng thật là mất mặt lắm!”

“Nương nương.....”

“Ta đã từng tự nhủ, nếu thật sự không chiếm được trái tim của người, vậy buông tay sẽ tốt hơn, dù sao người tốt trong thiên hạ đâu phải chỉ có mình người, hơn nữa, người cũng không thể xem là một người đàn ông tốt được, không biết thương yêu người ta gì cả! Vì vậy lần này ta bỏ đi, mới đúng là hành động sáng suốt!”

“Nương nương.....” Lâm Nhi nhìn thiếu nữ đang cười bất cần trước mặt, lòng xót xa, cười cười gượng gạo, nói: “Nương nương, nếu người muốn đi, xin hãy mang nô tỳ theo với!”

Đào phi cười kiêu ngạo: “Đương nhiên! Không có người, còn ai chăm sóc ta nữa chứ!”

— Liễu phi, có lẽ Hiên Viên Kỳ thật sự thích người, nếu ta là người, gặp phải một mối tình đầy đau khổ như vậy, thật sự không cần cũng thể cả thôi!

156. Chương 156

Tuyết trắng xóa cả một vùng trời bao trùm thiên địa vạn vật, tuyết rơi ngày càng nhiều như hình ảnh mẫu thân đang ôm con, từng tắc từng tắc đất không còn màu nào khác ngoài màu trắng tiêu điều.

Đằng chân trời xa xôi đó, mặt trời đang từ từ xuống núi, bầu trời như được nhuộm đỏ, một màu đỏ tuyệt đẹp.

Màu máu, màu tuyết, yển tiệc linh đình, khiến người ta phải kinh tâm động phách!

Liễu uyển im ắng không một tiếng động, từ xa nhìn lại cứ như một tòa cung điện đang chìm trong giấc ngủ.

Không, nói vậy cũng không đúng, bởi vì ít nhất cũng còn một người đang thức.

Thức để mà đợi.

“Thánh – Thượng – đến!”

Lúc giọng hô lãnh lót của cung nhân vang lên, Liễu Vận Ngưng cúi đầu, nắm chặt vật đó trong tay.

Không đứng dậy nghênh đón, cũng không quay đầu lại, cái bóng nàng im lặng như không màng đến thế gian này, thân hình mỏng manh kiêu ngạo khiến kẻ khác phải đau lòng.

Trong phòng ngủ im ắng, ngoại trừ Liễu Vận Ngưng ra thì không còn ai khác.

Bởi vì những người khác đang diễm nhiên đi vào giấc mộng.

Lúc Hiên Viên Kỳ bước vào phòng, liếc mắt một cái đã tìm ra Liễu Vận Ngưng đang ngồi quay lưng về phía y, nàng lẳng lặng ngồi đó như biết y sẽ đến, cũng như đang chờ đợi điều gì đó.

Nâng mắt nhìn tòa cung điện thanh vắng, có một cảm giác kỳ lạ.

Liễu uyển hôm nay, rất yên tĩnh, yên tĩnh đến nỗi khiến người ta cảm thấy bất an.

Phát phát tay, Hiên Viên Kỳ bảo Lai Phúc hãy ra ngoài.

Lai Phúc nhìn nhìn Liễu Vận Ngưng đang ngồi quay lưng, rồi lại nhìn nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Hiên Viên Kỳ, trực giác mách bảo không khí có gì đó kỳ lạ, nhưng chủ tử đã dặn dò thì hắn cũng chỉ có thể phụng mệnh.

Lẳng lặng lui ra ngoài để không kinh động đến hai người, nhẹ nhàng đóng cửa lại, trong phòng lúc này chỉ còn lại Hiên Viên Kỳ và Liễu Vận Ngưng.

Sự yên tĩnh không thể diễn tả thành lời lan rộng, trước khi Hiên Viên Kỳ định mở lời phá tan sự yên tĩnh này, Liễu Vận Ngưng xoay người lại, đôi môi nhợt nhạt như cười như không, đôi mắt đen láy sáng kinh người, cũng đẹp kinh người.

Hiên Viên Kỳ thất thần một hồi, sau khi hoàn hồn mới dăm chiêu hỏi nàng: “Hôm nay nàng rất vui?”

Liễu Vận Ngưng gật gù, nụ cười càng tươi.

— Tất cả nên kết thúc ngay ngày hôm nay!

“Tại sao?” Hiên Viên Kỳ hỏi.

Liễu Vận Ngưng không trả lời, hỏi ngược lại y: “Sao hôm nay bệ hạ lại đến đây?”

Buông mắt, ánh mắt lóe sáng, Hiên Viên Kỳ hỏi: “Tại sao nàng lại làm vậy?”

Giọng y trầm trầm lạnh lẽo, mang theo khí thế của một người đang khởi binh đi vãn tội.

Liễu Vận Ngưng bật cười: “Bệ hạ, thần thiếp làm cái gì chứ?”

“Tối hôm qua nàng lên đưa Liễu Uẩn Ninh ra ngoài, không phải sao? Đôi mắt đen càng thêm phần sâu thẳm, y đứng cách nàng mười bước chân, nhìn nàng từ xa: “Nàng đang khiêu chiến với quyền uy của trẫm đó sao?”

“Không, bệ hạ, thần thiếp nào dám khiêu chiến với quyền uy của bệ hạ?” Liễu Vận Ngưng lắc đầu, khẽ nói: “Thần thiếp chỉ làm chuyện mà mình cho là đúng mà thôi!”

“Chuyện nàng cho là đúng?” Hiên Viên Kỳ cười khẩy: “Chuyện nàng cho là đúng chính là trộm kim bài của trẫm rồi lên đưa Liễu phi chân chính xuất cung sao?” Y cố ý nhấn mạnh cụm từ ‘Liễu phi chân chính’, sau đó thấy mặt nàng tái xanh mới cảm thấy hối hận vì đã lỡ lời.

Nụ cười trên môi Liễu Vận Ngưng dần phai nhạt, nhạt đến mức không thể thấy được nữa: “Đúng vậy, Liễu phi chân chính bị thần thiếp lên đưa ra ngoài cung, tội danh này hình như hơi bị lớn thì phải!”

Thế thân chung quy vẫn là thế thân, cho dù có giống đến đâu đi chăng nữa cũng không thể nào trở thành người thật được.

Nhưng thế thân cũng có lòng tự trọng của thế thân.....

Đâu phải là thế thân thì sẽ không biết đau.....

“Bệ hạ, người thân đứng đầu một quốc gia, thích cái gì thì cũng sẽ dễ dàng có được, người muốn cái gì thần thiếp cũng không quan tâm, nhưng.....” Nàng dừng một chập, mỉm cười nhìn y: “Liễu Uẩn Ninh là tỷ tỷ của thần thiếp, hạnh phúc của tỷ ấy không có ở trong cung, vì vậy cố gắng lớn nhất của thần thiếp chính là thả tỷ ấy đi!”

Hiên Viên Kỳ đắm chiêu nhìn nụ cười đầy bi thương của nàng, im lặng, rất lâu rất lâu sau y mới nói: “Trẫm cũng đã từng nói qua, nàng phải ở cạnh trẫm cả đời, bây giờ nàng thả Liễu Uẩn Ninh đi thì nàng càng không thể rời khỏi đây, trọn một đời này, nàng phải bị giam bên cạnh trẫm!”

Chậm rãi kể rõ, giọng y cực kỳ thản nhiên, nhưng trong lòng y rất rõ, y đang mừng thầm vì cái ý nghĩ ích kỷ này.

Có lẽ chỉ có như vậy y mới có thể lấy cơ giam nàng cả đời.

Lúc đầu khi nghe Liễu Uẩn Ninh lấy Thánh chỉ giả bí mật xuất cung, thật sự y đã cảm thấy tức giận, tiến về phía Liễu uyển trong cơn thịnh nộ chỉ để hỏi nàng tại sao lại làm vậy, không hề nghĩ đến chuyện sẽ phải người đi tìm, không hề nghĩ đến chuyện sẽ xử lý nàng thế nào, điều y muốn làm là hỏi nàng tại sao lại làm vậy mà thôi.

Vấn đề khiến y cảm thấy phức tạp trước đó, trên đường đến Liễu uyển y đã suy nghĩ cẩn thận.

Có lẽ y đã từng động lòng với Liễu Uẩn Ninh, nhưng hiện giờ người thật sự khiến y cảm thấy động lòng chính là thiếu nữ gây yếu bất cứ lúc nào cũng có thể hóa thành một làn khói trước mặt đây!

Tại sao lúc ôm Liễu Uẩn Ninh lại không có cảm giác gì, tại sao y không tìm Liễu Uẩn Ninh về, tại sao sau khi biết tung tích của Liễu Uẩn Ninh thì điều đầu tiên y nghĩ đến lại là nên thu xếp chuyện của Liễu Vận Ngưng như thế nào, nhiều câu hỏi tại sao được đặt ra cuối cùng đã được sáng tỏ.

Nhìn y từ xa, ý cười tuyệt vọng từ từ lắng đọng trong mắt nàng: “Nhưng bệ hạ à..... thần thiếp không muốn tiếp tục lấy thân phận của người khác để ở bên cạnh người nữa rồi.”

157. Chương 157

Nhìn y từ xa, ý cười tuyệt vọng từ từ lắng đọng trong mắt nàng: “Nhưng bệ hạ à..... thần thiếp không muốn tiếp tục lấy thân phận của người khác để ở bên cạnh người nữa rồi.”

Nụ cười tuyệt vọng đó như một cây kim đâm thẳng vào nơi yếu mềm nhất của trái tim y.

“Người vẫn luôn cường điệu rằng, người muốn thiếp ở bên cạnh người không phải vì khuôn mặt này giống Liễu Uẩn Nịnh như đúc đó sao?”

Nàng cười, cười tươi như vậy, động lòng người như vậy, nhưng mắt nàng, dưới đáy mắt sâu thẳm đó lại như đang nhỏ lệ, từng giọt từng giọt nước mắt rơi thẳng xuống đáy lòng.

Từng giọt nước mắt ẩm áp thắm rơi trong lòng, khắc cốt, ghi tâm.

Vị Đế Vương im lặng nhìn nàng đang ngồi cách y mười bước, khoảng cách mười bước chân đó tựa như nghìn dặm núi, vạn hải lý, xa đến nỗi không bao giờ lại gần nhau được.

Lắc đầu, ánh mắt nàng quá đau thương, đau thương đến vậy: “Nhưng thiếp không muốn tiếp tục làm thể thân của người khác nữa rồi.”

“Từ đầu đến giờ chưa từng có ai thừa nhận sự tồn tại của Liễu Vận Ngưng.....”

“Nàng đang làm cái gì vậy?”

Mắt thấy nàng đưa tay lên, y kinh hoàng, đại não chưa kịp phản ứng thì cả người y đã lao về phía trước.

Nhưng muộn rồi, với khoảng cách mười bước, dù y có nhanh đến đâu cũng không thể cản được.

Màu máu còn đẹp hơn cả sắc màu hoàng hôn, trượt theo gò má nàng chảy xuống nền đất lạnh lẽo, đỏ như vậy, một màu đỏ của đống đau, khiến hai mắt y bóng rất.

“Nếu không có khuôn mặt này, có lẽ.....” Ta sẽ hạnh phúc hơn nhiều.

Nàng buông từng lời một cách yếu ớt, buông tay, thanh chủy thủ sáng loáng dính đầy máu rơi xuống đất kêu ‘leng keng’, hàn quang lóe lên.

“Thái y! Mau truyền Thái y!” Tiếng rống kinh hoàng xuyên qua cửa gỗ truyền ra ngoài, Lai Phúc vừa nghe thấy thì biết lại có chuyện không hay xảy ra nữa rồi, vội vã chạy đến Thái y viện.

Hiên Viên Kỳ thấy tim mình như ngừng đập, mở miệng ra là lại không thể nói câu nào ra hồn, ngoại trừ sự sợ hãi còn có nỗi đau không thể nói thành lời: “Tại sao?” Rốt cục lời thật sự muốn nói đã thốt ra được rồi, nhưng giọng lại khàn đến khó nghe.

Y chờ người đứng cách nàng hai bước, giọng vẫn run như vậy: “Tại sao?”

— Tại sao phải tổn thương chính mình?

Nghĩ đến trái tim đã sớm trở nên nguội lạnh vô tình, giờ đây lại đau không chịu được, nỗi đau sâu sắc, như con sông băng vỡ đê mãnh liệt cuộn trào.

— Không phải nàng, cũng đã từng đau như thế?

Máu không ngừng chảy, nhiễm đỏ y phục trắng tinh của nàng, nhưng nàng lại chẳng cảm thấy đau, vẫn nhìn vị Đế Vương đang hoảng sợ tha thiết: “Thiếp chỉ muốn quay về làm chính thiếp mà thôi!”

Dung nhan thanh lệ, nguyên là một dung mạo nghiêng nước nghiêng thành, nhưng xem ra giờ đây nó lại trông thật dữ tợn đến là đáng sợ, máu chảy như lũ u hồn chui từ dưới đất lên, khiến người ta kinh hãi.

Nhưng hai mắt nàng lại ngời sáng: “Thiếp không còn khuôn mặt giống Liễu Uẩn Nịnh nữa rồi, thiếp đã trở nên xấu xí, không còn giống Liễu Uẩn Nịnh một chút nào.”

“Vậy thì sao chứ?” Giọng nói của y thật nặng nề, thật đau đớn, âm cuối run rẩy kéo dài, còn có chút ghen ngào.

“Vậy bệ hạ có thể ân chuẩn cho thiếp rời khỏi đây chăng?” Nàng nói với vẻ hạ thấp mình, với vẻ cẩn trọng, tất cả hành động của nàng đều chỉ vì thoát khỏi, rời khỏi y mà thôi.

“Nàng không tiếc tổn thương chính mình, không tiếc hủy hoại dung nhan của mình, đều vì muốn thoát khỏi ta, có đúng không?” Y gầm lên, y chưa từng nghĩ đến chuyện rồi cũng sẽ có ngày trái tim lại đau đớn đến vậy.

Nàng im lặng, khuôn mặt phủ đầy máu không hề thích hợp với cái vẻ lạnh nhạt đó.

Sự im lặng của nàng, vào mắt y chính là sự mặc nhận.

Quá đau lòng cũng quá phần nộ: “Nàng nằm mơ đi! Nàng đừng hòng mong sẽ có thể thoát khỏi ta! Dù nàng có làm cho khuôn mặt mình đầy sẹo cũng đừng tưởng sẽ có thể thoát khỏi ta!”

“Dù thân thiếp có trở nên xấu xí?”

“Dù nàng có trở nên xấu xí!”

Ánh sáng trong mắt nàng dần tắt, nụ cười trên môi càng tươi hơn: “Đến nước này rồi, vẫn trốn không thoát sao?”

Sâu đậm đến thế, nỗi đau sâu đậm như vậy hiện rõ trên nụ cười tươi của nàng, nàng cúi đầu, hàng mi dày không thể nào che giấu được sự tuyệt vọng trong mắt nàng, màu đỏ yêu diễm phủ kín khuôn mặt trắng xanh của nàng, đổ đến rợn người.

Hai tay buông thõng hai bên siết chặt thành nắm đấm, Hiên Viên Kỳ nhìn nàng tha thiết.

Màu đỏ yêu dị làm mắt y thốn đau, y quay mặt đi một cách khó chịu, trong mắt y có cái gì đó đang dâng lên như thủy triều, khóe mắt cay xót nhưng cũng không bằng sự xót xa trong lòng.

“Có phải thật sự chỉ có chết mới có thể thoát khỏi người?” Lời nói yếu ớt vọng đến khiến y phải kinh hãi, y quay đầu thì thấy nàng ngã xuống đất.

Trái tim lúc đó như ngừng đập, y mở miệng mà không thốt lên được lời nào, y ôm lấy cơ thể lạnh lẽo của nàng với vẻ cứng nhắc, nước mắt rồi cũng rơi.

Cùng với tiếng hét tuyệt vọng: “A!” —

158. Chương 158

“Sức khỏe của nương nương quá yếu, hơn nữa còn bị kích động nên mới dẫn đến ngất xỉu, không có gì đáng ngại, nhưng chuyện đáng ngại chính là vết thương trên mặt nương nương.....” Đàm Thái y muốn nói lại thôi, lòng thầm cảm thán thay cho Liễu phi nương nương phải chịu quá nhiều kiếp nạn.

“Vết thương quá sâu, vết cắt gần như chạm phải xương, sau này nếu có chữa trị vẫn sẽ lưu lại sẹo.”

“Không thể xóa sao?”

“Thứ cho y thuật của vi thần nông cạn!” Đàm Thái y cúi đầu.

Ánh mắt Hiên Viên Kỳ có một thoáng để lộ sự bi thương, y phát phát tay: “Ra ngoài với những người kia đi!”

“Vâng!” Đàm Thái y nhìn thiếu nữ mong manh yếu ớt trên giường, lắc đầu bất đắc dĩ, lòng thầm thở dài, bước ra ngoài.

Vừa bước ra khỏi Liễu uyển, Đàm Thái y phát hiện có gì đó không được thích hợp.

Liễu uyển có mùi của Mê Diệt hương, không nồng, chỉ phảng phất, đủ khiến người khác ngủ say, nhưng nương nương lại chưa chìm vào hôn mê sâu, chắc là có dùng được liệu kích thích thần kinh trước đó.

Kết quả này mặc dù nằm ngoài dự kiến nhưng lão cũng chẳng cảm thấy kinh ngạc lắm.

Đã nhiều lần chẩn bệnh cho nương nương, đã nhiều lần nhìn thấy nương nương đứng trước bờ vực giữa sự sống và cái chết, là một đại phu chuyên chẩn bệnh cho người nên lão là người rõ nhất, lão mơ hồ cảm nhận được ý chí muốn sống tiếp của người, nếu không nhờ vị cao nhân giấu mặt kia tương trợ, lão dám khẳng định nương nương sẽ không sống được đến bây giờ!

Được như hiện giờ quả thực có thể xem là kỳ tích rồi.

— Bệ hạ, nếu người không biết quý trọng, thì chỉ còn nước mất đi mà thôi.

Lắc đầu, Đàm Thái y đổ gói bột vào lư hương, châm lửa.

Ra đến bên ngoài, Đàm Thái y lắc đầu thở dài, màn đêm dần buông xuống bao phủ cả đất trời, tuyết ngừng rơi, mây đen kéo đến vây kín vàng trăng.

Đó như lời tiên đoán ột khởi đầu bất hạnh.

Vậy có phải kết cục cũng sẽ là bất hạnh hay chăng?

“Mẫu phi, người đang nghĩ gì vậy?” Giọng nói non nớt vang lên, Liễu Vận Ngưng hồi thần, một cơ thể bé nhỏ chui vào lòng nàng, nó ngẩng đầu, chớp chớp mắt nhìn nàng.

Liễu Vận Ngưng cúi đầu, nhìn đôi mắt như nai con của nó, nhin không được bật cười: “Gần đây Linh Nhi học được những gì rồi, mẫu phi đang nghĩ xem nên khảo Linh Nhi cái gì trước!”

“Hả?” Nghe vậy, tiểu hài tử nhăn mặt, làm nũng: “Không cần đâu mà, mẫu phi, Linh Nhi thuộc rồi, không cần khảo đâu!”

“Nếu Linh Nhi đã học xong rồi, vậy chắc chắn sẽ không sợ mẫu phi khảo con, tại sao lại nói không cần khảo chứ?”

“Không cần đâu mà, mẫu phi, không cần đâu!” Tiểu hài tử lay lay tay nàng, còn dụi dụi đầu vào lòng nàng khiến Liễu Vận Ngưng lại không nhin được cười: “Vậy Linh Nhi nói xem, tại sao lại không cần khảo nhỉ?”

“Bởi vì.....” Tiểu hài tử chớp chớp mắt: “Bởi vì mặt mẫu phi bị thương, cần nghỉ ngơi, là Lưu Dục tỷ nói với Linh Nhi đó!”

“Ha!” Liễu Vận Ngưng véo mũi nó, trán nàng đặt lên trán nó: “Được được được, mẫu phi cần nghỉ ngơi, vậy không khảo nữa, nhưng sau khi mẫu phi khỏi rồi vẫn phải khảo đó nghe!”

“Hả?” Nghe vậy, tiểu hài tử nhăn mặt: “Sao lại như vậy chứ!”

“Chính là như vậy đó!”

“Dạ.....” Linh Nhi nghiêng đầu nghĩ ngợi: “Vậy chờ mẫu phi khỏe lại rồi khảo cũng được!”

“Hi! Linh Nhi ngoan quá!”

“Đương nhiên, Linh Nhi ngoan nhất mà!” Nó hất cằm tỏ vẻ không ai bì nổi.

“Nhưng mẫu phi ơi, tại sao mặt của người lại bị thương vậy?” Chớp chớp mắt, tiểu hài tử tò mò hỏi.

Liễu Vận Ngưng ngậy người: “Bởi vì không cẩn thận.....”

“Khi nào thì khỏi ạ?”

Nụ cười của nàng mất dần: “Có lẽ cả đời này sẽ không lành được nữa.....”

“Linh Nhi, mẫu phi mắc bệnh rất nặng, rất nặng đó!” Nàng xoa xoa đầu nó, tiểu hài tử giãy khỏi nàng, vẻ mặt lo lắng: “Vậy Linh Nhi đi tìm Thái y đến ầu phi!”

Nói rồi đang tính chạy đi thì bị Liễu Vận Ngưng kéo lại, lắc đầu, khẽ cười: “Bệnh của mẫu phi, Thái y trong cung trị không khỏi!”

“Hả?” Quả nhiên thấy tiểu hài tử như sắp khóc: “Vậy phải làm sao đây? Mẫu phi có chết hay không? Ô ô, Linh Nhi không muốn mẫu thân chết đâu!”

“Không đâu, mẫu phi sẽ không chết đâu, chẳng qua mẫu phi chỉ muốn đi khỏi đây, đi ra ngoài chữa bệnh đó mà!”

“Xuất cung ư?” Nó ngừng khóc, đôi mắt ngập nước chớp chớp nhìn nàng.

Nàng gật đầu: “Đúng vậy, vả lại, đi rồi sẽ không quay lại đây nữa, nên người mà mẫu phi lưu luyến nhất chính là Linh Nhi!”

“Mẫu phi muốn bỏ lại Linh Nhi ư?” Nghe nàng nói, nước mắt tiểu hài tử lại có dấu hiệu vỡ òa.

Nhưng nàng không trả lời, nó lại nói ngay: “Mẫu phi đừng bỏ lại Linh Nhi có được không, mang Linh Nhi theo đi mà, Linh Nhi có thể học chữa bệnh, đến lúc đó Linh Nhi sẽ chữa bệnh mẫu phi, được không?” Nó ầm ỨC nói, nước mắt chực trào.

Liễu Vận Ngưng giật mình, bật cười: “Chỉ cần sau này con không trách mẫu phi, mẫu phi sẽ mang con theo.”

Nó vội chỉnh thái độ: “Linh Nhi sẽ không trách mẫu phi đâu!”

“Được! Vậy Linh Nhi sẽ theo mẫu phi rời khỏi nơi này!” Một cuộc sống mới!

— Có lẽ, cái hậu cung luôn đấu đá nhau này vốn không thích hợp để Linh Nhi lớn lên!

159. Chương 159

Đêm khuya, ánh trăng bị mây đen che khuất, bóng đêm trùng trùng như là điềm báo ỢT cái gì đó sắp xảy ra.

Trong đêm đen, một vóc người cao lớn vác trên lưng một cái bao to phóng nhanh vào đại nội Hoàng cung, tránh được tất cả thị vệ đi tuần, thẳng tiến đến nơi người đó muốn đến.

Đôi mắt đen lóe sáng đầy tự tin trong đêm, thận trọng quan sát động tĩnh bốn phía, thấy không bị ai phát hiện mới nhanh chóng vượt qua chướng ngại xâm nhập tòa cung điện có rất nhiều thị vệ canh gác.

Sau khi người đó đi vào, tất cả vẫn chưa có động tĩnh gì, thời gian thong thả trôi, giây này đến giây kia, khắc này nối tiếp khắc kia, không có gì ngăn cản thời gian trôi cứ trôi.

Thị vệ đi tuần xung quanh thấy Liễu uyển hình như có ánh lửa, đang định sang đó xem sao thì lửa bỗng bùng lên, đêm đen sáng rực như ban ngày.

Thị vệ đi đầu thâm nghĩ không ổn rồi, quay đầu lại nói với thủ hạ: “Người mau đi bẩm báo với bệ hạ, Liễu uyển xảy ra hỏa hoạn! Còn tất cả theo ta đi chữa lửa!” Nói rồi liền hùng dũng xông vào, những người còn lại nào dám chậm trễ, cũng xông vào trong.

Ngọn lửa lan nhanh như vậy, chớp mắt trời đêm như nhuộm sắc đỏ, không cần đến bẩm báo có lẽ bệ hạ cũng đã biết rồi.

Ngay lập tức, ban đêm yên tĩnh bỗng trở nên náo loạn, tiếng khóc thét, tiếng cầu cứu vang vọng bên tai.

Đằng sau lại có hai cái bóng lén lút chạy ra ngoài, trong đó có một người còn vác thêm một tiểu hài tử trên vai. Nhưng tất cả mọi người đều lo đi chữa cháy nào còn tâm trạng để ý đến nữa.

Một người có vóc dáng mảnh mai trong hai cái bóng bỗng dừng lại, nhìn tòa cung điện đã chìm vào ánh lửa vút cao đến tận trời rất lâu, đôi mắt sâu thẳm như có ngàn câu vạn lời muốn nói, rồi lại im lặng như một cái đầm sâu.

Sau cùng người có vóc dáng cao lớn chau mày không vui, ôm eo nàng, cương quyết lôi nàng đi.

Bóng hai người dần dần biến mất sau màn đêm, mọi người vẫn lo chữa lửa, sau đó vẫn không ai phát hiện trong cung thiếu bóng hai người—

Đế Kinh, kinh đô của Kỳ quốc, là nơi từ trước đến nay không thiếu đề tài mới mẻ để bàn luận.

Chuyện yêu hận tình thù, ân oán thị phi bên kia bức tường màu đỏ vẫn luôn là đề tài khiến người ta bàn tán trong thời gian rỗi.

Và người mà ai cũng nhắc đến đó chính là thiên kim của Thừa tướng Liễu Khâm của Kỳ quốc — Liễu Uẩn Nịnh.

Không, nói vậy cũng không đúng, Thừa tướng hiện giờ của Kỳ quốc đã không còn là Liễu Khâm nữa, lão đã là Thừa tướng tiền nhiệm rồi, Thừa tướng tiền nhiệm bị vu cáo là phản quốc thông đồng với địch nhưng

do chứng cứ không đủ nên cuối cùng bệ hạ đành cho lão cáo lão hồi hương, còn thiên kim của lão, Liễu Uẩn Nịnh, nửa năm trước tiến cung với thân phận là Hoàng hậu, ngày hôm sau đã bị phế đi hậu vị.

Thế nên người mà mọi người đang nói đến, là Liễu phi mà thôi.

Liễu Uẩn Nịnh, nhân vật truyền kỳ ở Đế Kinh không ai không biết, không ai không hay, không chỉ sinh ra đã có khuôn mặt tựa trăng nghiêng nước nghiêng thành, cầm, kỳ, thư, họa không gì không giỏi, không gì không thông.

Cũng là nhân vật đang được bàn tán sôi nổi.

Đáng tiếc, hồng nhan bạc mệnh, đường mệnh trắc trở!

Cho đến nay mọi người vẫn còn nhớ đến hôn yến long trọng nửa năm về trước, lúc đó đã có rất nhiều người lấy đề tài này ra đàm luận, vẫn là những vấn đề xoay xung quanh nàng, không ngờ rằng, ngày hôm nay sau nửa năm, lại hay tin Liễu uyển của Liễu phi vô cớ bốc cháy, Liễu phi đã táng thân nơi biển lửa.

Cái tin dữ này thật sự khiến cho ai cũng phải bất ngờ.

Vào giờ này, tại tửu lâu lớn nhất và náo nhiệt nhất ở Đế Kinh, các thực khách ai cũng vênh tai căng mắt như sợ bỏ qua lời nào của người kể chuyện.

“Liễu Uẩn Nịnh đúng là một đại truyền kỳ của Đế Kinh, có xưng nàng là Đệ nhất kỳ nữ cũng không đủ hình dung, nhưng một kỳ nữ như vậy, cuối cùng lại rơi vào một kết cục như thế—” Cầm lấy vò rượu hoa điều tu một ngụm, giọng điệu của người kể chuyện đầy sự tiếc hận: “Kết cục này thật khiến kẻ khác đau lòng khôn nguôi.”

Các thực khách ai cũng đồng ý với quan điểm này của người kể chuyện, không ai cãi lời—

“Một kết cục như vậy không phải rất tốt sao? Từ khi Liễu Uẩn Nịnh vào cung đã không thể sống những ngày yên bình, rõ ràng lấy thân phận Hoàng hậu để tiến cung nhưng sau đó lại bị phế hậu vị, không phải lần trước người cũng đã nói, tại cái hậu cung lúc nào cũng lục đục với nhau, cái gì trắng cũng đều thay đen, bệ hạ có sủng ái nàng thế nào đi nữa nhưng nếu thật lòng sủng ái, tại sao lại không phục vị cho nàng, khiến nàng vô duyên vô cớ bị người ta chế nhạo?”

“Vả lại..... Á.....” Vị thực khách nọ đang nói đột nhiên mắc nghẹn, hai mắt trợn trắng, hai tay cào cào cổ, không nói được lời nào, chỉ phát ra những tiếng kỳ dị.

Mọi người xung quanh cười to, cười vang: “Ha ha, xem người còn dám ăn nói linh tinh nữa không? Nhất định là Liễu phi nghe thấy người nói xấu nàng, chạy đến dạy cho người một bài học đó!”

Tửu lâu vẫn náo nhiệt như trước, một người thanh niên ngồi trong góc phòng đứng dậy, đặt vài vụn bạc trắng lên bàn rồi bỏ đi.

Sau lưng, các thực khách vẫn nói cười, có người đổi đề tài, và chuyện của Liễu phi, cũng dần chìm vào quên lãng—

160. Chương 160

“Chàng nói cái gì?” Thiếu nữ yêu kiều đứng phắt dậy, đập tay đánh ‘rầm’ xuống bàn khiến các vị khách khác trong tiệm phải ghé mắt nhìn, tiếc rằng nàng không để tâm đến, hai mắt mở lớn, trừng người thanh niên có bộ mặt lạnh lùng kia.

“Liễu phi trong cung đã chết rồi!” Người thanh niên nói cho nàng hay tin y vô tình nghe được, liếc nàng một cái rồi lạnh lùng nói: “Bị thiêu chết.”

Mặt thiếu nữ yêu kiều tái xanh, tấm thân nhỏ bé run rẩy: “Chàng nói, Vận Ngưng chết rồi? Bị thiêu chết?” “Ừ!”

“Không, không thể nào, chàng đang gạt thiếp phải không, chàng đang đùa có phải không?” Nàng bật cười, nụ cười cứng ngắc khiến người thanh niên chau mày: “Đừng cười nữa, khó coi chết đi được!”

Kéo nàng ngồi xuống, người thanh niên nói: “Nàng biết mà, ta chưa bao giờ nói đùa!”

Người thanh niên nhăn mặt, nhìn thiếu nữ đang rơi lệ với vẻ thiếu kiên nhẫn, tay y bắt giắc vươn ra lau nước mắt cho nàng: “Đừng khóc, xấu chết đi được!”

“Ô ô.....” Bùm miệng, nhưng tiếng nấc nghẹn ngào vẫn thoát ra ngoài: “Ô ô ô ô.....” Nàng khóc đến nỗi nghẹt thở, tiếng khóc đầy kiềm nén rước lấy ánh mắt tò mò của mọi người, nàng vẫn hồn nhiên khóc, bùm miệng, nước mắt không ngừng rơi.

Người thanh niên chau mày nhìn nàng, cuối cùng đành thở dài bất đắc dĩ, đứng dậy, không thèm để ý đến ánh mắt trách cứ của mọi người xung quanh đành ình, dìu nàng lên lầu.

— Chắc mọi người đang nghĩ y là một kẻ xấu xa thích làm phụ nữ khóc thì phải?

Y tự giấu nghĩ.

Trở về phòng, thiếu nữ vẫn còn khóc, người thanh niên khẽ cảm thán, kéo nàng vào lòng, hiếm khi an ủi: “Đừng khóc, người đi cũng đã đi rồi, nàng có khóc nữa cũng vô ích thôi.”

“Không, thiếp không tin Vận Ngưng đã chết.....” Nàng lắc đầu, từ chối nghe tiếp: “Thiếp không tin Vận Ngưng đã chết.....Thiếp không tin.....”

Người thanh niên nhìn nàng chăm chú, đánh tan ảo tưởng của nàng: “Tối hôm qua ta đã lên vào cung thăm dò, Liễu uyển của vị Liễu phi kia đã cháy sạch rồi, hơn nữa, di hài của nàng cũng bị cháy đen.”

Nàng ngừng khóc, im lặng nghe.

“Hai chết một bị thương, ngoại trừ Liễu phi bị giết hại còn có một tiểu hài tử hơn bốn tuổi, là con trai thứ ba của đương kim Thánh thượng Hiên Viên Linh và một thị nữ bị thương nhẹ, còn lại không ai bị thương cả.”

“Hai chết một bị thương?” Nàng khẽ lặp lại, ánh mắt mông lung, nàng ngẩng đầu, ngơ ngác nhìn người thanh niên, buồn bã nói: “Chàng biết không? Là ta đã hại muội ấy, muội ấy sẽ chẳng phải chết!”

Người thanh niên nhăn mặt: “Nàng đang nói cái gì vậy?”

“Thật đó!” Nàng nhấn mạnh, ánh mắt ngơ ngác: “Lúc đó muội ấy đã ốm đau đến nỗi sắp biến mất vậy, nhưng thiếp lại vì hạnh phúc của mình, ích kỷ không chịu thừa nhận còn đưa ra yêu cầu quá đáng với muội ấy, chàng có biết không? Niềm hạnh phúc hiện giờ của thiếp phải hy sinh muội ấy, thiếp.....”

“Liễu Uẩn Nịnh—” Người thanh niên lay nàng: “Nàng tỉnh lại cho ta, đừng có đổ hết mọi tội lỗi lên người mình!”

“Không phải đâu, tất cả đều do thiếp đã sai, đều do thiếp ích kỷ, mới khiến tất cả thành ra như vậy, chính sự ích kỷ của thiếp, vì sự ích kỷ của thiếp mới hại Liễu Vận Ngưng mất mạng, đều do thiếp hại, thiếp là kẻ tội đồ khó dung.”

Nước mắt lại rơi, nhưng giờ đây chỉ yên lặng rơi, từng giọt từng giọt nói lên sự hối hận của nàng.

“Vận Ngưng chết thay cho thiếp, nếu khi ấy người tiến cung là thiếp thì người bị thiêu chết kia cũng sẽ là thiếp, là thiếp hại muội ấy..... Là thiếp.....” Dần dần, giọng nói nghẹn ngào không thể thốt ra nổi một lời nào nữa, nàng ngã ngồi dưới đất, nước mắt lạnh lẽo không ngừng rơi, rơi xuống đất, để lại một dấu vết mờ mờ.

Người thanh niên ngồi xuống nâng mặt nàng lên, thấy mặt nàng giàn dụa nước mắt, đôi mắt đen lầy lạnh lùng thoáng đau lòng: “Không phải lỗi của nàng, Liễu uyển xảy ra hỏa hoạn là do có người cố ý phóng hỏa, không liên quan đến nàng.”

“Chàng nói cái gì?” Nàng túm lấy ống tay áo của y: “Chàng nói có người cố ý phóng hỏa? Là ai? Là ai muốn hại Vận Ngưng?”

Vận Ngưng không thích hơn thua với ai, không thể nào kết thù kết oán với người ta được.

“Không rõ lắm!” Y lắc đầu, nhớ lại: “Theo ta thấy là có người cố ý phóng hỏa, còn rốt cục là do ai làm thì ta không biết.”

“Tĩnh Triệt, chàng giúp thiếp một việc được không? Giúp thiếp đi!” Nàng ngẩng đầu, ánh mắt khẩn cầu, người thanh niên bất giác chau mày nhưng cuối cùng lại dời mắt sang chỗ khác, né tránh ánh mắt khẩn cầu của nàng, lạnh lùng nói: “Nàng nói đi.”

“Mang thiếp vào cung!”

“Không được!” Y dứt khoát từ chối.

— Tên Hoàng Đế kia còn ôm ý đồ với nàng mà!

“Tại sao?” Nàng bật khóc: “Chàng lợi hại như vậy, mang thiếp vào cung là một chuyện dễ dàng, thiếp chỉ muốn nhìn muội ấy lần cuối thôi mà.....”

“Không được là không được!” Y vẫn dứt khoát từ chối.

“Chàng không giúp, thiếp đi tìm người khác!”

“Nàng—” Y lạnh lùng trợn mắt, nàng cũng trừng lại không thua kém.

Đầu mắt một hồi, y bất đắc dĩ nói: “Nhìn rồi phải theo ta về đây, sau này vĩnh viễn không quay lại đây nữa!”

161. Chương 161

Màn đêm buông xuống, có hai người lén lút đột nhập Hoàng cung.

Khi hai người đến, Liễu uyển đã bị thiêu trụi đến nỗi biến dạng, cứ tưởng rằng sẽ không còn ai ở Liễu uyển, nhưng lại có người, một người khiến bọn họ không ai ngờ tới.

Thiếu nữ yêu kiều giờ đã thay nam trang màu đen, đáng tiếc dung nhan thanh lệ của nàng người ta chỉ cần liếc mắt một cái cũng biết là nữ cải nam trang.

Người thanh niên chau mày, quan sát Liễu uyển hoang vắng, không quay đầu lại nói: “Vào đi, ta cho nàng thời gian là một nén nhang.”

Thiếu nữ cả kinh: “Chàng không vào sao?” Nàng quay đầu nhìn y, hai mắt long lanh như muốn chảy nước, người thanh niên vờ như không thấy, ngẩng đầu nhìn trời đêm, nói: “Đã qua một khắc rồi đó.”

Thiếu nữ cắn môi, trừng y một cái rồi im lặng bỏ vào trong.

Người thanh niên nhìn bóng nàng dần chìm vào đêm tối, cúi đầu lẩm bẩm: “Thỉnh thoảng cũng nên ích kỷ một chút.”

Thiếu nữ yêu kiều này chính là Liễu Uẩn Ninh, đứng trước cửa Liễu uyển, nhìn tòa cung điện xưa kia hoa lệ là thế mà giờ đây lại trở nên hoang vu vắng vẻ, nước mắt chực trào.

— Là tỷ hại muội, Vận Ngưng à, tỷ không xứng làm tỷ tỷ chút nào hết!

Hít một hơi thật sâu, nàng đẩy cánh cửa khép hờ để tiến vào.

Đạp vào mắt chỉ toàn một màu đen.

Ngày đó Vận Ngưng còn ngồi trên ghế Quý phi cười với nàng: “Không liên quan đến tỷ.” Cảnh cũ người xưa như hiện về, nhưng bây giờ cảnh còn đây mà người thì đã đi mất rồi.

— Vận Ngưng, có thật muội chưa từng trách tỷ?

— Nhưng tỷ lại không thể không hận bản thân mình!

Tiếng nước nở bật ra, có ai đó khẽ quát: “Ai đó?”

Nàng cả kinh, ngừng khóc. Mở to mắt nhìn, khi mắt đã dần quen với bóng tối mới thấy rõ người đang ngồi sau ghế Quý phi.

Nàng ngậy ra, người đó loạng choạng bước đến, lúc y đến gần, mùi rượu xộc vào mũi nàng, đồng thời cũng khiến nàng nhìn rõ xem đó là ai.

Hiên Viên Kỳ?

Sao y lại ở đây? Còn bộ dạng sa sút đó là sao?

Liễu Uẩn Nịnh quên cả việc chạy trốn, chỉ biết đứng ngậy ra đó nhìn Hiên Viên Kỳ đến gần.

Hiên Viên Kỳ đứng trước mặt nàng với bộ dạng say khướt.

Lúc y nhìn rõ mặt người đang đứng trước mặt mình, y giật mình: “Ngưng Nhi, là nàng có phải không? Nàng về thăm ta đó sao? Có phải không?”

Liễu Uẩn Nịnh tính mở miệng phủ nhận, nhưng Hiên Viên Kỳ đã nhanh chóng ôm nàng, nhanh như vậy, chặt như vậy, chặt đến nỗi khiến Liễu Uẩn Nịnh phải chau mày, phải sực tỉnh.

Nàng muốn thoát khỏi y, nhưng dù có làm gì đi nữa cũng chẳng thể thoát khỏi.

Bỗng nàng cứng người.

Có thứ chất lỏng âm ẩm bất ngờ chảy xuống cổ nàng, cảm giác rõ ràng đến vậy, rõ ràng đến nỗi nàng không thể vờ như không hay biết.

Nhưng lửa giận cũng càng lớn!

Nàng cố gắng đẩy y ra: “Tên Hiên Viên Kỳ khốn nạn người đó, bây giờ bày ra cái bộ dạng này để cho ai xem hả? Người nhìn cho rõ ràng, Vận Ngưng sẽ không về nữa! Muội ấy vĩnh viễn không về nữa!” Nàng không cầm được nước mắt: “Muội ấy bị chính người hại chết, cũng bị ta hại chết, chúng ta đều là hung thủ hại chết muội ấy!”

Hiên Viên Kỳ bị nàng đẩy mạnh quá nên đứng không vững, lùi về sau hai bước mới đứng thẳng được, y nheo cặp mắt lơ đãng, quan sát Liễu Uẩn Nịnh một hồi, nỗi đau dâng trào trong mắt, y đã tỉnh táo phần nào, ánh mắt bình tĩnh lại: “Nàng nói đúng, nàng ấy là bị ta hại chết!”

Giọng nói khàn khàn kể rõ tội lỗi của chính mình, trong giọng nói của y cũng đầy đau thương: “Nhưng bây giờ ta có muốn bù đắp cũng đã muộn rồi.....”

Liễu Uẩn Nịnh lạnh lùng nhìn y, nở nụ cười tàn nhẫn: “Hiên Viên Kỳ, không phải người luôn nói thích ta đó sao? Vậy bây giờ ta tự động quay lại có phải người rất vui?”

Y không đáp, hình như là không nghe thấy, cái đầu luôn ngẩng cao giờ chỉ biết cúi gằm xuống.

Liễu Uẩn Nịnh bật cười khoái trá, bước đến trước mặt y: “Người có còn nhớ hay không, trước ngày đại hôn ta đã từng hỏi người một vấn đề, vấn đề đó người có còn nhớ?”

“.....”

“Ta hỏi người, người muốn lấy ta có phải vì thích ta hay không? Lúc đó người trả lời đúng, nhưng ta không hề thấy vui, ta hỏi người thích ta ở điểm nào, người nói với ta, hai năm trước trên yến hội ở Thái hậu, thấy ta ngồi trên đài cao đánh đàn mừng Thái hậu, vừa liếc mắt một cái đã cảm thấy thích.”

“.....”

“Nhưng người có biết không, ta, Liễu Uẩn Nịnh, từ trước đến giờ không hề biết đánh đàn! Ta, Liễu Uẩn Nịnh, cho đến giờ vẫn là một kẻ mù cảm, mù kỳ, mù thư, mù họa!”

“Người nói xem, một kẻ như ta còn có thể đến đánh đàn mừng Thái hậu sao?”

162. Chương 162

“Nhưng người có biết không, ta, Liễu Uẩn Ninh, từ trước đến giờ không hề biết đánh đàn! Ta, Liễu Uẩn Ninh, cho đến giờ vẫn là một kẻ mù cảm, mù kỳ, mù thư, mù họa!”

“Người nói xem, một kẻ như ta còn có thể đến đánh đàn mừng Thái hậu sao?”

“Nàng nói cái gì?” Y ngẩng phắt đầu, hai mắt đỏ au, ánh mắt ác liệt khiến Liễu Uẩn Ninh phải lùi về sau vài bước.

Nhưng nỗi sợ đó chỉ thoáng qua, nàng ngẩng mặt, đáp lại không thua kém: “Ta nói gì ư? Tại người có bị điếc hay không? Được, ta cũng không ngại nói ra một lần nữa!”

“Ta nói, người mà người thích, từ đầu cho đến cuối, chỉ có mình Liễu – Vận – Ngưng!” Lời nói chất đầy oán hận, lòng nàng khoan khoái lạ thường: “Người có biết không, người chưa bao giờ thích ta! Người mà người nhục nhã mọi bề, người mà người tổn thương mọi bề, mới chính là người mà người vừa gặp đã yêu!”

Y tóm lấy vai nàng, hai mắt đỏ au hung dữ như một dã thú bị chọc giận, nỗi đau đó lay động trái tim Liễu Uẩn Ninh: “Tại sao nàng không nói ra sớm hơn?”

Giọng nói khàn khàn, trầm trầm, như tiếng gầm của thú dữ, nỗi đau sâu đậm đó, nỗi thống khổ mãnh liệt đó, cho dù là người có ý chí sắt đá cũng phải bị lay động.

Liễu Uẩn Ninh bị ai nhìn y, cơ thể như bị rút cạn sức lực, ngã ngồi dưới đất: “Tại sao ta lại không nói ra sớm hơn?” Nàng thì thào tự hỏi, như đang hỏi y, như đang hỏi chính mình, nhưng nàng không có được câu trả lời, ánh mắt mờ lung, nước mắt chưa ngừng được bao lâu lại rơi, rơi rất nhanh, nhanh như một cơn đại hồng thủy tràn vào khi đê vỡ, không thể ngừng lại.

“Ta không biết, ta thật sự không biết sẽ có kết cục này, đầu sở gây nên tất cả chuyện này, là ta!” Nàng khóc nức: “Nếu không phải do ta ích kỷ, nếu không phải ta tự ái luôn ình đứng, Vận Ngưng, muội ấy sẽ không phải chết.....”

“Trước kia, phụ thân đối xử với ta và Vận Ngưng tốt lắm chứ, mỗi lần hạ triều hồi phủ, người luôn thích ôm ta hoặc Vận Ngưng, còn bé chúng ta lên cao, sau đó mẫu thân sẽ mắng yêu phụ thân, lúc ấy cả gia đình mới vui vẻ hạnh phúc làm sao.....”

“Nhưng—” Nàng ngừng một chập, nỗi chua xót che kín mắt: “Năm ta và Vận Ngưng lên bốn đã xảy ra một tai nạn, sau đó tất cả đều thay đổi. Ngày đó mẫu thân dắt ta và Vận Ngưng đi dạo bên hồ, Vận Ngưng là người hoạt bát, bướng bỉnh đã giẫy khỏi tay mẫu thân để chạy chơi bên hồ.....”

Chuyện đó đã qua lâu, lâu lắm rồi, nhưng giờ nhớ lại vẫn khiến nàng đau thấu tâm can: “Vận Ngưng đuổi theo một con vịt, đuổi theo sao đó mà rơi xuống hồ, lúc đó mẫu thân đang chỉnh lại tóc cho ta, khi nghe Liễu Vận Ngưng kêu cứu thì đầu của muội ấy đã chìm trong nước.....”

“Mẫu thân sợ quá liền nhảy xuống cứu, dùng hết sức lực đẩy Vận Ngưng lên bờ, rồi người không còn sức để tự leo lên, ngay trước mắt ta, người chìm xuống đáy hồ.....” Nàng không nhịn được bật khóc thành tiếng.

“Lúc ấy ta bị dọa cho sợ, đợi đến khi phụ thân nhận được tin chạy đến thì thấy ta và Vận Ngưng đã bất tỉnh.....”

“Từ ngày đó trở đi, mọi thứ trong nhà đã thay đổi, phụ thân bắt đầu thay đổi, ngày Vận Ngưng tỉnh lại, phụ thân đã giáng uoi ấy một bạt tai, lúc Vận Ngưng gọi mẫu thân ta lại oán hận mắng muội ấy đã hại chết người!”

“Cũng từ lúc đó, Vận Ngưng đã từ một đứa trẻ hoạt bát hiếu động biến thành một đứa trẻ biết nghe lời như mẫu thân mong muốn, mẫu thân từng muốn muội ấy học cầm, kỳ, thư, họa thì muội ấy liền liều mạng đi học, dù tay có bị dây đàn cứa nát cũng không ngừng luyện tập, nhưng phụ thân vẫn không hề hài lòng, đưa Vận Ngưng đến Tây Viện, không thèm quan tâm muội ấy những mười bốn năm trời.”

“Còn ta, người mà mẫu thân cho là ngoan hiền liền trở nên nghịch ngợm phá phách, cầm, kỳ, thư, họa khổ luyện trước kia đều vứt hết, cũng từ ngày đó ta không gặp Liễu Vận Ngưng nữa bởi vì ta trách muội ấy, trách muội ấy đã hại chết mẫu thân, nhưng ta không ngờ người khó chịu nhất thật ra chính là Vận Ngưng!”

“Vận Ngưng ở Tây Viện một mình, chỉ có mình lão nha hoàn lẳng tai chăm sóc, nhưng năm muội ấy bảy tuổi thì lão nha hoàn được nhũ tử đón về, kể từ đó Vận Ngưng luôn sống một mình, cho đến giờ vẫn chỉ có một mình, còn bên ngoài cũng dần lẳng quên thật ra Liễu Thừa tướng có tới hai nữ nhi!”

Liễu Uẩn Ninh bất giác nhớ lại, ánh mắt mông lung nhìn ra xa, hình như nàng đã quên bên cạnh mình còn có một người: “Khi ấy, thỉnh thoảng có tiếng đàn truyền ra từ phủ Thừa tướng, mọi người dần biết đến Liễu Thừa tướng có một thiên kim am hiểu cầm nghệ, còn ta khi lớn lên thường thường trốn ra khỏi phủ Thừa tướng, ai cũng biết ta là Thiên kim của Liễu Thừa tướng, vì vậy dần dà những lời đồn về thiên kim của Liễu Thừa tướng được lưu truyền trong dân gian!”

“Người biết không?” Nàng quay đầu, ngơ ngác nhìn Hiên Viên Kỳ, nói: “Từ lúc ấy, những lời đồn có liên quan đến Liễu Uẩn Ninh, thật ra đều do một tay Liễu Vận Ngưng tạo thành! Còn ta, Liễu Uẩn Ninh, chỉ là một kẻ giả dối sống trong hư danh!”

“Một kẻ sống trong hư danh như ta, hai năm trước nhận được lời mời của Thái hậu, người nói xem, ngoại trừ tìm Vận Ngưng để thế chỗ ra ta còn cách nào khác hay sao?” —

163. Chương 163

“Một kẻ sống trong hư danh như ta, hai năm trước nhận được lời mời của Thái hậu, người nói xem, ngoại trừ tìm Vận Ngưng để thế chỗ ra ta còn cách nào khác hay sao?” —

Trái tim quặn thắt, chưa khi nào y cảm thấy hận mình đến thế, chưa khi nào y cảm thấy tuyệt vọng đến vậy, tuyệt vọng đến nỗi không thể tự tay giết chết chính mình.

“Tại yến hội, ta nguyện trang thành một tên tùy tùng, theo sát Liễu Vận Ngưng để được tham gia cùng, cũng tại yến hội, lần đầu tiên nhìn thấy người, đó cũng là lần đầu tiên ta nhìn một người không rời mắt.....”

Nàng chậm rãi bước đến, nhìn y: “Người là người đầu tiên, lúc đó ta thật sự đã phải lòng người, vì vậy hai năm sau đó khi nhận được lời cầu hôn của người, ta đã rất vui như cầu được ước thấy, nhưng trước ngày đại hôn mấy tháng, Thái hậu bí mật mời ta đến nói chuyện, cũng trong buổi nói chuyện hôm ấy ta mới biết người mà người thích là ai, lúc đó ta rất hận, ta hận người lắm, cũng hận chính ta, hận bản thân tại sao lại không tiếp tục học cầm kỹ, bằng không người người để mắt đến sẽ là ta.”

“Vì vậy mà nàng trốn hôn, có phải không?” Y khàn giọng hỏi, khóe mắt hoe đỏ.

“Đúng, ta trốn hôn, sau khi nghe người khẳng định, ta đã trốn hôn!” Nàng bật khóc, đứng dậy, nói: “Ta biết một khi ta trốn, Nhị nương sẽ vì Liễu gia, bà ấy nhất định sẽ tìm Liễu Vận Ngưng thay ta tiến cung, ta đã đoán đúng rồi, Nhị nương đã đưa Liễu Vận Ngưng tiến cung.....”

“Nhưng nàng không hề nói sự thật cho ta biết!” Hiên Viên Kỳ nắm lấy hai tay của nàng, lay nàng thật mạnh: “Tại sao nàng không nói sự thật cho ta biết? Tại sao?”

“Tại sao ư?” Nàng trừng y đầy hung hăng, hất tay y ra: “Bởi vì ta không cam tâm! Bởi vì ta không phục! Hai người chúng ta rõ ràng giống nhau như đúc, tại sao người gặp ta nhiều hơn lại không yêu ta? Còn Vận Ngưng người chỉ mới được gặp có một lần đã phải lòng muội ấy!”

Đôi mắt đỏ au mở lớn nhìn thẳng vào khuôn mặt sắp phát rồ của nàng, y cũng sắp phát điên đến nơi rồi, nhìn y bây giờ thật dữ tợn chẳng khác nào con ác quỷ từ dưới địa ngục chui lên.

Liễu Uẩn Ninh cũng nhìn y đầy hung tợn, đôi môi đỏ mọng thốt ra những lời tàn nhẫn: “Hiên Viên Kỳ, bây giờ người còn trưng cái bộ dạng này cho ai xem? Hả? Dù cho người có hối hận cùng cực, Vận Ngưng cũng chẳng nhìn thấy đâu, muội ấy đã vĩnh viễn rời xa người rồi, từ nay về sau muội ấy sẽ không còn cảm thấy đau khổ vì bị tổn thương nữa, sau này muội ấy cũng không cần phải chịu mọi sự tổn thương, mọi sự lăng nhục từ người nữa! Muội ấy đã vĩnh viễn rời xa người rồi, cái – kẻ – đã – hại – chết – muội – ấy!”

Lúc nàng vừa nói xong lời cuối, Hiên Viên Kỳ nhắm chặt mắt lại, hình như có thứ gì đó không kiềm được tràn khỏi khóe mi, y nhắm mắt, hít một hơi thật sâu, nỗi tuyệt vọng trào dâng mãnh liệt trong lòng.

Một đám mây dày kéo đến che mất ánh trăng cô đơn, đồng thời cũng che mất chút ánh sáng cuối cùng của Liễu uyển, bóng đêm chín nùng, nháy mắt căn phòng điêu tàn đã bị bóng tối che phủ, cũng che mất những giọt nước mắt yếu đuối trên mặt Hiên Viên Kỳ.

Xoay xung quanh hai người là bầu không khí áp lực nặng nề do bóng đêm và sự yên tĩnh mang lại.

Sự yên tĩnh đầy áp lực, nặng nề đến thế từ từ khuếch tán trong đêm đen, xoay xung quanh là nỗi tuyệt vọng thống khổ ngút trời, nhưng lại bị dồn nén không nói được thành lời!

Rất lâu, rất lâu sau, Liễu Uẩn Nịnh lạnh lùng nói: “Di hài của Vận Ngưng đâu? Ta muốn gặp muội ấy!”

Không trả lời, không hưởng ứng, Hiên Viên Kỳ buông tay nàng với vẻ suy sụp, lùi về sau hai bước.

“Di hài của Vận Ngưng đâu? Ở đâu?”

Người thanh niên đứng cạnh bên ngoài Liễu uyển đẩy cửa bước vào, nói: “Đã hết giờ!”

Ánh mắt không hề có chút ngạc nhiên nào như y rất rõ những gì đang xảy ra trong này, không ngừng tiến về phía Liễu Uẩn Nịnh: “Đi thôi!”

Liễu Uẩn Nịnh không đáp, vẫn nhìn Hiên Viên Kỳ chăm chăm: “Người không có tư cách giữ lại di hài của muội ấy!”

“Ta vốn nghĩ nếu người đã thích Vận Ngưng vậy một ngày nào đó người sẽ tự phát hiện ra, nhưng ta thật sự không ngờ được, ngày đó sẽ vĩnh viễn không bao giờ đến! Ta sai rồi, quá sai lầm rồi!”

Nàng lắc đầu, mệt mỏi nói: “Không, ta cũng không có tư cách giữ lại di hài của muội ấy, cái chết của Vận Ngưng ta phải chịu toàn bộ trách nhiệm, ta cũng không có tư cách chỉ trích người!”

Lòng thật sự cảm thấy quá mệt mỏi, Liễu Uẩn Nịnh lắc đầu, dựa vào lòng người thanh niên, giao toàn bộ gánh nặng của mình cho y.

Người thanh niên hiểu ý, ôm lấy nàng từ phía sau, sau đó xoay người bước ra ngoài.

Hiên Viên Kỳ vờ như không thấy, để hai người họ bỏ đi.

“Có phải thật sự chỉ có chết mới có thể thoát khỏi chàng?” Lời nói đầy đớn đau ngày nào như vọng về, lặp lại một lần rồi lại một lần trong đầu y, tựa như nó sẽ mãi mãi lưu lại căn phòng này.

Y ngồi sụp xuống, ôm lấy đầu, thống khổ gào thét: “A!”

— Đây chính là quyết định của nàng sao? Hả? Chính là lấy cái chết để thoát khỏi ta hay sao, sao nàng lại có thể tàn nhẫn như vậy? —

164. Chương 164

Trời vừa hửng sáng, ánh dương soi rọi xuống khoảnh sân cháy đen, đập vào mắt là khuôn viên tiêu điều, tĩnh lặng, như đang thăm tố cáo một điều gì đó.

“Bệ hạ, bệ hạ—” Đang yên tĩnh, bỗng có một giọng nói ồ ồ vang lên, một cái bóng già cỗi thất tha thất thểu chạy vào..

Tiếng gọi quá lớn khiến người đang nằm dưới đất choàng tỉnh, những tia sáng mong manh khiến y vừa mở mắt đã phải nhắm lại.

“Bệ hạ—” Người đó chạy đến trước mặt Hiên Viên Kỳ, lão chạy nhanh quá nên khiến người ta không khỏi lo lắng sẽ té.

Hiên Viên Kỳ ngồi dậy, lắc đầu cho tỉnh táo, y nhìn người mới đến: “Đàm Thái y?”

“Là vi thần, bệ hạ, thần có việc muốn khởi tấu!”

Ánh mắt mờ mịt, Hiên Viên Kỳ chưa tỉnh hẳn, hỏi theo phản xạ: “Có chuyện gì mà gấp như vậy?”

“Bệ hạ, cả đêm qua thần thức trắng, cuối cùng đã phát hiện ra có một chỗ không hợp lý!”

“Hả?”

“Cái xác bị thiêu cháy kia vốn không phải là Liễu phi nương nương đâu!”

“Người nói cái gì?” Hiên Viên Kỳ tỉnh táo lại, túm lấy áo Đàm Thái y với vẻ kích động, Đàm Thái y bị siết cổ nên không thở nổi, hai mắt trợn trắng.

Cuối cùng Hiên Viên Kỳ mới bình tĩnh được một chút, vội nói lỏng tay, hỏi: “Người vừa nói vậy là có ý gì? Cái xác cháy đen đó không phải của Liễu phi, vậy thì của ai hả?”

“Khụ khụ khụ.....” Đàm Thái y ho khan: “Hôm qua thần đã xem xét cẩn thận lại di hài của nương nương, lòng cảm thấy kỳ lạ nên thần đã thức trắng cả đêm qua để kiểm tra lại, cuối cùng thần đã phát hiện ra một chỗ không hợp lý, tuy cái xác đó có phần tương tự với nương nương, hơn nữa vì bị cháy đen rồi nên rất khó lần ra manh mối, nhưng độ cứng của thi thể lại cho thấy người đó không phải vừa mới chết, chắc chắn đã chết từ lâu lắm rồi, khung xương của cái xác cũng lớn hơn nương nương một chút nên thần đoán thi thể này không phải của nương nương!”

Trong một thoáng, cổ Hiên Viên Kỳ nghẹn ắng lại không thể thốt ra được một lời nào, y buông Đàm Thái y ra, nằm vật ra đất, đầu đập xuống đất đánh ‘cốp’ một tiếng rõ vang, thấy Đàm Thái y cả kinh, y không kiềm được cười ‘ha ha’ thành tiếng, mặt kệ nước mắt tuôn trào.

Liễu Uẩn Nịnh đã từng hỏi y, có biết cảm giác từ trên thiên đường rớt xuống địa ngục là như thế nào không, y không biết, nhưng giờ phút này đây, y chỉ cảm giác mình như đang từ địa ngục bay lên thiên đàng, chưa bao giờ y cảm kích ân trên đến thế, cảm kích ân trên đã rộng lượng với mình!

Đàm Thái y nhìn bệ hạ không còn giữ phong thái uy nghiêm như xưa nữa, thâm thở dài.

— Bệ hạ, nương nương không tiếc hy sinh để rời khỏi Hoàng cung, lần này là giả chết, nếu người vẫn cứ như trước đây cũng khó tránh sau này chuyện này lặp lại nhưng là thật.

— Đây là một niềm vui bất ngờ, xem như ân trên ban cho người một cơ hội nữa, người phải biết quý trọng.

Lắc đầu, Đàm Thái y từ từ đứng dậy, đang định lảng lảng rời khỏi, Hiên Viên Kỳ lại gọi lão, quay đầu lại thì thấy Hiên Viên Kỳ đứng dậy, mặc dù y phục nhăn nhúm, đầu tóc rối bù, nhưng y giờ đây vẫn là vị Đế Vương của Kỳ quốc khiến người ta không dám ngược nhìn, khí chất kiêu ngạo lại trở về với y: “Đàm Thái y, người đi thông báo cho Lận Vương, bảo đệ ấy mau đến thư phòng gặp trẫm, trẫm có việc cần giao!”

Đàm Thái y nhìn y một hồi, rất lâu rất lâu sau mới đáp: “Vâng!”

Đàm Thái y đi rồi, Hiên Viên Kỳ vẫn đứng tại chỗ một lúc lâu, lướt nhìn căn phòng thê lương trước mặt, hít một hơi thật sâu, cất bước đi đến nơi y muốn đến —

Lưu Dục đang ngồi giặt đồ, ánh dương chói lóa hắt xuống mặt nàng, lạnh lùng đến thế, im lặng đến vậy.

Lúc một cái bóng lớn đổ xuống người nàng, nàng hơi khựng lại, không ngẩng đầu lên, lạnh nhạt hỏi: “Rốt cục bệ hạ cũng tìm đến nô tỳ rồi sao?”

“Người đã biết từ trước, có đúng hay không?” Giọng Hiên Viên Kỳ vẫn mãi lạnh lùng như thế, không còn sự tuyệt vọng thống khổ của ngày hôm qua nữa, giọng điệu này không phải nghi vấn, mà là khẳng định!

“Biết cái gì chứ?” Lưu Dục dừng tay, ngẩng đầu nhìn y không chút sợ hãi: “Bệ hạ hy vọng nô tỳ biết cái gì đây?”

“Đừng có giận mặt với trẫm, hậu quả người không thể nào gánh nổi đâu!” Y chớp mắt lạnh lùng.

Lưu Dục cười nhạt: “Hậu quả? Nếu nô tỳ đã ở lại đây, đã không màng đến chuyện sống chết nữa rồi, sao có thể sợ hậu quả bệ hạ ban cho cơ chứ?”

“Người không sợ chết, nhưng trẫm có cách khiến người muốn sống cũng không được mà muốn chết cũng chẳng xong!” Y cũng cười nhạt.

Lưu Dục không hề sợ hãi như y dự đoán, ngược lại còn nhìn y đầy thương hại: “Bệ hạ, nô tỳ thật thấy tiếc cho nương nương!”

“Một người như bệ hạ, vốn không xứng đáng với tình yêu của nương nương!”

Lời nói này đâm trúng chỗ đau của Hiên Viên Kỳ, ánh mắt y lộ rõ sự nguy hiểm: “Chỉ cần người nói ra tung tích của nàng, trẫm sẽ tha cho người!”

Lắc đầu, nàng kiên quyết nói: “Nô tỳ sẽ không nói cho người đâu!”

Y từ từ hạ thấp cái đầu cao ngạo của mình xuống—

165. Chương 165

Kỳ quốc xảy ra một chuyện lớn.

Bệ hạ của họ không hiểu tại sao lại mắc phải quái bệnh, đóng cửa không đặt chân ra khỏi phòng, không thể tiếp xúc với nắng, cũng không muốn bị quấy rầy, cứ nằm lì trên giường.

Có người đoán vì bệ hạ nhất thời không chịu nổi việc Liễu phi được sủng ái nhất qua đời, bị đả kích lớn nên mới ngã bệnh, cũng có người đoán do bệ hạ của họ làm chuyện gì đó có lỗi với Liễu phi, sợ oan hồn của Liễu phi quay về tìm người đòi mạng, lòng không thể chịu nổi sự áp lực quá lớn đó nên mới đổ bệnh.

Tóm lại, bảo sao hay vậy, chứ rốt cục chân tướng thế nào, ngoại trừ một số ít người ra thì không ai được biết cả.

Nói chung, triều đình rao tin là bệ hạ của họ ngã bệnh.

Vì vậy Lận Vương của bọn họ, người luôn giữ vững tin thần ‘Ta không vào địa ngục thì ai vào’ không bao giờ chểnh mảng việc nghĩa, gánh vác chuyện triều chính, tạm thời xử lý chuyện quốc gia đại sự.

Rốt cục là ai quản lý chuyện quốc gia đại sự, đối với dân chúng mà nói là không hề quan trọng, cái bọn họ xem trọng chính là ai có thể làm cho họ được ấm no, ai có thể cho họ một cuộc sống bình yên, chỉ cần làm được hai điều này thôi, thì ai làm Hoàng Đế không quan trọng!

Ánh mặt trời chói chang, một thiếu niên vận áo bào vàng kim mang vẻ mặt nhăn nhó như trái khổ qua, nhìn chông tấu chương cao ngất ngưỡng mà lòng đau như cắt, thầm suy tính về việc lên đi.

Nhưng hề nhớ đến bộ mặt quan tài đủ đông chết một người thôi là chân y không tài nào nhúc nhích nổi, thật sự không dám động đây!

— Ô ô! Y chỉ muốn làm một vị Vương gia an nhàn mà thôi! Tại sao số y lại khổ như vậy kia chứ?

Còn vị Đế Vương vốn đang bị bệnh cần nằm trên giường tĩnh dưỡng, bây giờ đang vận thường phục ung dung đi dạo trên đường cái, vẻ mặt lạnh lùng không cảm xúc theo dõi gắt gao thiếu nữ đang đi đằng trước.

Lưu Dục im lặng đi trước y, đôi môi mím chặt lộ rõ sự thiếu kiên nhẫn, nhưng nàng không còn cách nào khác, người đằng sau đi nhanh quá, nàng không thể bắt đuôi y được.

Nàng quay đầu thiếu kiên nhẫn, khuôn mặt thanh tú tỏ vẻ khó chịu: “Ta đã nói rồi, muốn chém muốn giết gì tùy người, ta sẽ không nói ra tung tích của nương nương đâu!”

“Không sao!” Y thản nhiên nói.

“Vậy người đừng đi theo ta nữa!”

“Ta thích!”

“Người—” Nàng giận đến nổi nghẹn lời, lời nói thể hiện rõ sự tuyệt tình không biết đã được họ thốt lên bao nhiêu lần rồi.

Ngoại trừ việc bị chọc tức điên lên thì nàng chẳng còn cách nào khác, nàng thật không ngờ, Hiên Viên Kỳ một khi vứt bỏ hào quang của một Đế Vương lại khó chơi đến vậy!

Nếu cứ tiếp tục như thế, không phải nàng sẽ lỡ hẹn với nương nương sao?

Đáng ghét!

Nàng xoay người với vẻ bức dọc, lần đầu tiên nàng tức đến nỗi không nói nên lời!

Hiên Viên Kỳ vẫn theo sát nàng với vẻ mặt vô cảm, từ trước đến giờ đều là người ta đi sau y, ban đầu đi sau nàng đúng là không quen, nhưng khi phát hiện nàng mấy lần định nhân cơ hội y không chú ý để đào tẩu, y liền quên bồng cảm giác đó ngay.

Chỉ cần nghĩ đến việc người đang đứng trước mặt y đầy biết tung tích của nàng, y bất giác cảm thấy cứ như vậy mà đi sau nàng cũng chẳng phải chuyện khó khăn gì.

Lưu Dục luôn chọn đường đông người để đi, chỉ cần có cơ hội nàng liền bỏ chạy, đáng tiếc lần nào cũng đều thất bại.

Ai kia vẫn mặt dày theo sát nàng.

Nàng đi trước mà lòng buồn bức, hận đến nỗi nghiêng răng.

— Trước đây tổn thương nương nương, lúc nào cũng lạnh nhạt tàn nhẫn với nương nương, bây giờ phát hiện nương nương gạt mình liền không tiếc xuất cung, chờ đến khi tìm được nương nương rồi không biết sẽ trừng phạt người như thế nào nữa đây!

”Lúc trước đối xử với nương nương như vậy, bây giờ cần gì phải vờ như hối hận lắm? Nương nương sẽ không về với người nữa đâu! Ta nói cho người biết, nương nương đã có người khác ở bên cạnh rồi, nương nương sẽ không nhớ đến người nữa đâu!

Nghe những lời hằn học của nàng lòng Hiên Viên Kỳ vô cùng bình tĩnh, chỉ khi nghe đến đoạn bên cạnh nàng giờ đã có người khác, trái tim y mới quặn thắt.

Nhưng y sẽ không bỏ cuộc! Sẽ không bao giờ buông tay nữa!

Hiên Viên Kỳ rất hiểu suy nghĩ của Lưu Dục, nhưng y không biết phải làm thế nào mới khiến nàng tin tưởng, chỉ có thể theo sau nàng một cách phớt lờ, chờ một ngày nào đó nàng không còn kiên nhẫn nữa sẽ nói cho y.

Dưới khoảng trời bao la này y có thể phái người ra ngoài tìm kiếm, chỉ cần y đồng ý thì y vốn không cần phải theo sau một thị nữ nhỏ bé như vậy, để mặc nàng xua đuổi, để mặc nàng sỉ vả.

Nhưng y muốn dựa vào chính sức mình để tìm được nàng, bằng chính sức mình!

Dù cho nàng đã có người khác, nhưng y vẫn sẽ không bỏ cuộc!

Dù cho sau này y chỉ được ngắm nàng từ xa, cũng đã đủ lắm rồi!

Thiếu nữ đi đằng trước hình như đã mệt mỏi, khoan thai tiến vào tử lâu, gọi một bàn ăn lớn rồi từ từ hưởng thụ.

Hiên Viên Kỳ cũng đi theo, ngồi xuống một bàn gần cửa sổ, gọi một ấm trà, miệng lưỡi y đã khát khô.

Y im lặng chờ nàng dùng xong bữa trưa.

Ánh nắng bên ngoài thật chói chang, mây lại mỏng, lớp tuyết dày đã bắt đầu tan, trong khu chợ náo nhiệt tấp nập truyền đến những tiếng rao bán nối nhau không dứt.

Nhưng lòng y lại đang bị một đám mây đen bao phủ, lạnh thấu xương.

— Rốt cục thì đến khi nào thì nắng mới lên?

166. Chương 166

“Liễu đại phu, người mau xem qua cho Bảo Nhi với, từ hôm qua nó đã cảm thấy không được khỏe, sáng nay thì bị sốt cao.” Một người phụ nữ nông thôn bế một tiểu cô nương vội vàng chạy đến một căn nhà nhỏ đơn

sơ, da mặt người thôn quê lúc nào cũng phải giăng nắng nên luôn mang một màu đồng cổ hữu.

Thiếu niên áo trắng đang ngồi ghi chép trong y quán nghe tiếng liền ngẩng đầu, vội buông bút chạy ra đón.

Bên má trái của thiếu niên bôi đầy mỡ trắng, hình như bị ai đó rạch mặt, khuôn mặt tuần tú đã bị vết sẹo này làm hỏng.

“Tại sao lại bị như vậy? Từ khi nào đã cảm thấy không khỏe rồi?” Thiếu niên hỏi, một tay sờ trán đứa bé, một tay vạch mi mắt của tiểu cô nương, kiểm tra.

Người phụ nữ tỏ vẻ sốt ruột, nói: “Đêm qua bị mắc mưa nên đã cảm thấy không khỏe, người cũng biết đó, yêm* là một kẻ quê mùa, bệnh nhỏ đau nhỏ chỉ nhin một hồi rồi cũng bớt, nhưng sáng nay yêm* phát hiện Bảo Nhi rất kỳ lạ, đưa tay sờ thử mới biết nó phát sốt!” (Yêm*: ta)

Thiếu niên thu tay lại, bế lấy đứa bé, cười an ủi: “Không cần lo lắng, chỉ bị sốt thôi mà, dùng được hai ngày là khỏi.”

Người phụ nữ nghe vậy mới yên lòng, lấy ống tay áo lau mồ hôi, mỉm cười đôn hậu: “Cũng nhờ có Liễu đại phu, không thì yêm lo chết mất!”

Thiếu niên cười cười, đặt đứa bé xuống giường: “Không cần khách khí vậy đâu ạ, đây là trách nhiệm của người hành y.”

Người phụ nữ trợn mắt, la lên không đồng tình: “Nói cái gì vậy! Liễu đại phu đừng khiếm tốn thế, lúc trước khi Liễu đại phu chưa đến đây, trong thôn ai mà sinh bệnh phải đi mấy dặm đường mới tìm được đại phu, có khi mấy người đó còn chệch tiền ít lại ngại đường xa nên không dám đến, người bị bệnh chỉ có thể chờ chết! Làm sao có tấm lòng nhân hậu giống Liễu đại phu đây được!”

Thiếu niên không nhin được cười: “Đại nương khen lắm rồi.” Nói rồi y quay đầu đi bốc được, rồi nói: “Ba thang nấu chung thành một bát, một ngày uống ba lần, nhớ uống sau khi ăn xong, hai ngày sau ta đảm bảo bé con sẽ lại tung tăng chạy nhảy.”

“Liễu đại phu, đa tạ người, nếu hôm nay không có người ở đây, yêm, yêm thật sự không biết phải làm sao.” Dứt lời, bà nâng ống tay áo lên chấm chấm nước mắt.

Thiếu niên đang định nói gì đó thì một tiểu hài tử bốn, năm tuổi từ ngoài chạy vào, khuôn mặt trắng hồng vì chạy nhanh quá mà ửng đỏ, y như trái táo chín.

Vừa nhìn thấy thiếu niên nó liền chạy lại ôm: “Phụ thân, hôm nay sư thúc khen Linh Nhi thông minh đó nha!”

Thiếu niên cười với người phụ nữ kia rồi mới bế tiểu hài tử lên: “Vậy Linh Nhi có nghe lời sư thúc và ngoan học tập không đó?”

“Đương nhiên là có rồi!” Tiểu hài tử hừ một tiếng còn hếch mũi cao hơn trời: “Không tin người có thể hỏi sư thúc!”

Lời tiểu hài tử vừa dứt, một người thanh niên tuần tú tiến vào y quán, cười nói: “Linh Nhi không nói dối đâu! Ta là sư huynh có thể làm chứng cho nó!”

Tiểu hài tử thấy người thanh niên bước vào liền giẫy khởi cái ôm của thiếu niên, nó trượt xuống nhanh như một con sóc, hào hứng reo lên: “Sư thúc!” Rồi nhanh chóng chạy lại gần y.

Thiếu niên lắc đầu bất đắc dĩ, nói với người phụ nữ kia: “Bảo Nhi không còn gì đáng lo nữa, chỉ bị nhiễm lạnh mà thôi, để nó nghỉ ngơi vài ngày là khỏi.”

“Vâng, vâng, đa tạ Liễu đại phu!” Người phụ nữ cảm tạ rồi rít, bế Bảo Nhi lên, lúc ra đến cửa bà bỗng quay lại, nghiêm túc nói với thiếu niên: “Liễu đại phu, không phải yêm có ý gì đâu, một người đàn ông như người phải chăm sóc một tiểu hài tử cũng chẳng dễ dàng gì, chỉ bằng như vậy, ta đi làm bà mối, giới thiệu muội muội bên nội cho người quen nhé!”

Bà ta ăn nói nghiêm túc quá làm thiếu niên rùng mình, ngẩng ra một hồi, y mới nhẹ nhàng từ chối: “Không, không cần đâu, ta còn mang theo tiểu hài tử, đừng vô duyên vô cớ đi liên lụy nữ nhi con nhà lành.”

“Liều đại phu nói cái gì vậy!” Người phụ nữ trợn mắt, nhìn y với bộ dạng ngạc nhiên kiểu như ‘ai mà chẳng vậy, người đứng là quái gở’: “Muội muội của yêm không để ý đâu! Muội ấy đã sớm thương thầm Liều đại phu rồi, chẳng qua da mặt người ta mỏng đó thôi, nói ra miệng thì xấu hổ lắm, vì muội ấy xin yêm hoài nên yêm mới nói cho người nghe, vậy nhé, người cứ suy nghĩ kỹ đi, vài ngày nữa hãy cho yêm một câu trả lời thuyết phục.”

Dứt lời, không chờ thiếu niên nói câu nào đã quay đầu bỏ đi, để lại thiếu niên đứng đó cười khổ không thôi.

Một lớn một nhỏ đứng bên cạnh cười sung sướng khi người ta gặp họa, mặt thiếu niên ửng hồng, nghiêng rằng nói: “Cười đi, cười nữa thì tối nay hai người đừng ăn cơm nữa nhé!”

Người thanh niên cười càng lớn: “Chờ một ngày nào đó muội học nấu cơm xong hẳn uy hiếp chúng ta nhé!”

Tiểu hài tử cũng cười hì hì: “Ai bảo mẫu thân đang yêm đang lành lại cả nam trang chi!” Nói rồi còn cố ý kéo căng mặt le lưỡi như một hung thần, tiếc là không thành công, trông nó đáng yêu đến nỗi khiến người khác phải bật cười.

Thiếu niên, cũng chính là Liều Vận Ngưng cải trang thành, phá tan bầu không khí, cười cười tròng mắt nhìn tiểu hài tử, nói: “Mới từ ngoài về, mau đi rửa tay đi!”

“Tuân lệnh!”

Chạy nhanh như chớp.

Nhìn theo bóng tiểu hài tử, Liều Vận Ngưng và Lãnh Hàn Vũ bật cười.

— Một cuộc sống như vậy, tuy nhạt nhẽo nhưng cũng rất hạnh phúc!—

167. Chương 167

Nhìn theo bóng tiểu hài tử, Liều Vận Ngưng và Lãnh Hàn Vũ cùng bật cười.

— Một cuộc sống như vậy, tuy tẻ nhạt nhưng cũng rất hạnh phúc!—

Cười nhạt, Lãnh Hàn Vũ nhìn vết sẹo trên mặt Liều Vận Ngưng, nụ cười bỗng trở nên gượng gạo, nỗi đau thoáng hiện trong mắt y, nói: “Không biết mấy ngày nay sư phụ chạy đi đâu nữa, còn chưa chịu về thay được uội!”

Nghe vậy, Liều Vận Ngưng cười cười, đưa tay vuốt mặt trái, nói: “Sư phụ cũng có để lại ít được thảo, đây là lớp được mới.”

Một cuộc sống mới là thứ mà nàng chưa bao giờ nghĩ đến, mà bây giờ có được cuộc sống như vậy, nàng nên cảm tạ người đó.

“Hé! Ta đến ăn cơm!” Một giọng nói nhẹ nhàng vang lên, một dáng người cao ráo nhảy từ cửa sổ vào, đứng thẳng trước mặt Liều Vận Ngưng.

Liều Vận Ngưng mỉm cười.

— Đúng là vừa nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo đến!

“Hoan nghênh!” Hiếm khi nàng chịu cười với y.

“Khi nào học nấu cơm xong nhớ mời ta là được rồi!” Nói rồi Hàn Thiệu Lăng nhìn Lãnh Hàn Vũ, thấy hai mắt y chùng xuống đầy lạnh lùng, bất giác cười đắc ý.

Chuyện y là người đưa Liều Vận Ngưng ra khỏi cung luôn khiến lòng Lãnh Hàn Vũ cảm thấy khó chịu, ban đầu Lãnh Hàn Vũ đã lên kế hoạch xong xuôi hết rồi, chỉ tiếc y lại nhanh chân cướp mất.

Nghĩ vậy, Hàn Thiệu Lăng cười càng thêm phần đắc ý.

May quá, may mà y lập kế hoạch sớm, nếu không đã bị tranh công mất rồi.

Liễu Vận Ngưng ngây ngô không biết sóng ngầm bùng lên mãnh liệt giữa hai người bọn họ, quay đầu vừa dọn dẹp vừa nói: “Người thân là Hoàng tử của một quốc gia, sao lúc nào cũng có thời gian chạy đến nơi chật hẹp này thế?”

Hàn Thiếu Lăng cười tà: “Bởi vì ở đây có nàng, ta đang theo đuổi để nàng đồng ý làm Hoàng phi của ta, đương nhiên phải chịu khó một chút!” Y không hề che giấu tình cảm của mình với Liễu Vận Ngưng, thân nhiên nói ra.

Lãnh Hàn Vũ nghe y nói, sắc mặt u ám hẳn, nhưng rất nhanh liền trở lại bình thường.

Thật ra y đã sớm thông suốt rồi, đời này Liễu Vận Ngưng không thể nào chấp nhận y được, chỉ cần ở cạnh nàng, bảo vệ nàng được như bây giờ đã đủ lắm rồi, về phần Hàn Thiếu Lăng, chỉ cần y đối xử với Liễu Vận Ngưng thật lòng và Liễu Vận Ngưng cũng chấp nhận y, vậy y sẽ cười vui chúc phúc cho hai người.

— Hạnh phúc của Ngưng Nhi, quan trọng hơn tất cả!

Đáng tiếc y có nghĩ được như vậy thì Liễu Vận Ngưng cũng sẽ không bao giờ làm đúng ý y, nàng ngừng tay, quay đầu nói chuyện một cách nghiêm túc với Hàn Thiếu Lăng: “Nếu là vì nguyên nhân này, vậy sau này người đừng đến đây nữa!”

Nàng quay lại, giọng trầm bổng: “Vì ta vĩnh viễn không bao giờ đồng ý!”

— Tình cảm y dành cho ta, ta rất cảm động, nhưng sẽ không bao giờ đón nhận.

Không chỉ vì nàng không thích y, còn bởi vì thân thể nàng đã tan nát cả rồi.

Ngày hôm sau khi rời khỏi Hoàng cung, sư phụ đã từng nói với nàng rằng thân thể nàng đã bị hủy hoại đến nỗi không thể khôi phục được nữa, hơn hết, ‘Mộng Thệ’ trong người nàng cũng không thể giải.

Mặc dù bây giờ chưa có gì xảy ra nhưng cũng không dám chắc còn bao nhiêu thời gian nữa.

Có lẽ là một năm, có lẽ là mười năm, hoặc cũng có thể chẳng đến một năm.

Nàng bây giờ như ngọn đèn cạn dầu lung lay trước gió, bất kỳ lúc nào cũng có thể tắt.

Thử hỏi nàng như vậy sao còn có thể dây dưa với y? Huống hồ trong cuộc chiến tranh đoạt quyền lực giữa Hoàng tộc với nhau, người lừa ta gạt, nàng ghét cay ghét đắng điều đó, vĩnh viễn không bao giờ muốn nhìn thấy nó nữa.

Nghe thấy lời khước từ gãy gọn và dứt khoát của Liễu Vận Ngưng, Hàn Thiếu Lăng không hề tỏ vẻ ngán ngẩm, chỉ nhún vai bất cần, dù sao trong mấy ngày này y cũng đã nghe đến quen tai rồi.

Nhưng nghĩ lại cũng đúng là nản thật đấy, y đường đường là Hoàng tử của một quốc gia, thân phận cao quý nên y không cần phải chủ động theo đuổi một ai, đương nhiên sẽ tự có phụ nữ thâm thương trộm nhớ, từ lúc nào mà lại rơi vào tình cảnh này?

Tuy vậy sự chán nản chỉ đến trong phút chốc mà thôi, tinh thần y lại khôi phục sự phấn chấn, cứ xem những lời từ chối phũ phàng này là thử thách mà ân trên dành cho y là được.

Nhưng cũng có đôi lúc y thật sự nghi ngờ rằng, đây có phải là sự trừng phạt của ông trời khi y đã lạm tình phong lưu quá mức hay không?

Ôi!

Giờ đây cuối cùng y cũng đã nếm mùi bị người ta từ chối là như thế nào rồi!

Y nghĩ ngợi đầy tiếc hận, Hàn Thiếu Lăng dẫu môi, sau đó một cái bóng nhỏ xíu chạy đến, dùng tất cả sức mạnh mà một đứa trẻ miệng còn hôi sữa có thể y, hai mắt tròn tròn hung dữ, la lên: “Không cho phép thúc giành mất mẫu thân của Linh Nhi!”

Hàn Thiếu Lăng càng thấy hận đời.

Sao lúc trước y lại nghe lời nàng dẫn theo tiểu tử này nhỉ? Đúng là tự lấy đá đập vào chân mình mà!

Tiểu quỷ người nhỏ mà gan lớn này cũng muốn chống đối y!

“Mẫu thân là của phụ thân Linh Nhi, thúc đừng có mà thừa cơ không có phụ thân Linh Nhi ở đây liền quyền rũ mẫu thân, con cũng đã nói, con và sư thúc sẽ cùng nhau đề phòng kẻ xấu là thúc!”

Hàn Thiếu Lăng đúng thật là khóc không ra nước mắt.

Ôi!

Xem ra đường tình này..... còn rất dài!

Hơn nữa, còn vô cùng gian nan!

168. Chương 168

“Ta đồng ý mang người đi gặp nương nương, nhưng mà người phải cam đoan, sau này không được phép xúc phạm nương nương nữa, nếu không, mặc kệ chuyện gì xảy ra, Lưu Dục ta cũng sẽ không bỏ qua cho người đâu!”

Lúc Lưu Dục nghiêm khắc nói với y điều này, vốn nên là chuyện đáng mừng, nhưng đồng thời cũng là chuyện mà y không ngờ được, ngay lập tức đứng nghệt ra đó.

Lưu Dục lạnh lùng dứt lời, không thèm nhìn y thêm một lần nào nữa, xoay người bước đi.

Hiên Viên Kỳ lập tức hồi thần, nhanh chân bước theo sau!

Nắng hôm nay có vẻ gắt, khiến người ta toát mồ hôi hột!

Lưu Dục sải bước đi đằng trước, Hiên Viên Kỳ thông thả bước theo sau, thỉnh thoảng còn dừng lại mua vài thứ rồi mới đi tiếp.

Đến giữa trưa, hai người ra đến ngoại thành, Liễu Vận Ngưng chỉ còn cách họ vài dặm đường nữa thôi.

Lưu Dục ngồi xuống một tảng đá lớn, lấy tay áo quạt quạt át, đột nhiên một quả táo đỏ chót được đưa đến trước mặt nàng.

Nàng ngậy người, từ tay người đang cầm quả táo nhìn lên thì thấy Hiên Viên Kỳ đang đưa mắt nhìn sang chỗ khác, về mặt lạnh lùng.

Nàng chỉ biết ngậy người đón lấy, cắn một miếng, vị ngọt mát tan trong miệng, khiến cái nóng như dụi đi.

Sau đó nàng bắt tri bất giác phát hiện—

Hiên Viên Kỳ, vị Đế Vương cao cao tại thượng, đang lấy lòng nàng?

Chỉ vì nàng đồng ý dẫn y đi gặp nương nương?

Cắn quả táo thơm ngon giòn ngọt, nàng quay đầu nhìn Hiên Viên Kỳ vẫn tỏ vẻ bình thản với vẻ mặt khó tin.

Đột nhiên cảm thấy, thế gian này không có điều gì là không thể cả—

Hôm nay, y quán nghỉ không tiếp bệnh nhân.

Thế nhưng y quán vẫn cứ đông như thường.

Lãnh Hàn Vũ, Hàn Thiếu Lăng, còn có tên tiểu tử Hiên Viên Linh thích ra về người lớn, tất cả đều như hổ rình mồi nhìn thiếu niên tóc bạc đang đứng trước mặt Liễu Vận Ngưng.

Thấy cục diện như vậy, thiếu niên tóc bạc bĩu môi miệt thị, bất mãn nói: “Các người đang xem thường y thuật của bổn đại gia đó à? Chỉ một cái sẹo cõn con này, sợ bổn đại gia không chữa được sao?”

Lãnh Hàn Vũ nói: “Thấy tận mắt mới tin.”

“Con—” Thiếu niên tóc bạc tức đến nổi trợn tròn hai mắt, chỉ tiếc y không có râu, bằng không nhất định râu sẽ rung kịch liệt.

“Con đúng là không phải đồ nhi của bổn đại gia, lời bổn đại gia nói mà cũng không tin hử?”

Liễu Vận Ngưng trấn an: “Sư phụ, đồ nhi tin người là được rồi ạ.”

Thiếu niên tóc bạc hừ một tiếng thật nặng nề, không để ý đến họ nữa, xoay người, chớp mắt đã thay đổi vẻ mặt, cười đến là từ ái, tiếc là không hề hợp với khuôn mặt thiếu niên kia chút nào.

“Vẫn là Ngưng Nhi ngoan nhất!”

Liễu Vận Ngưng rất muốn cười, nhưng vì thể diện của sư phụ nên đành nhịn xuống.

Thiếu niên tóc bạc không nói nữa, cầm lấy chủ thủ đã chuẩn bị sẵn, đưa đến bên mặt trái của Liễu Vận Ngưng.

Bột được trên mặt Liễu Vận Ngưng bong ra từng lớp từng lớp, nhịp thở của Lãnh Hàn Vũ và Hàn Thiếu Lăng dần chậm lại, vẻ mặt ngưng trọng.

Từng giây từng giây trôi qua, y quán yên tĩnh đến nỗi nghe được tiếng thở của từng người, sau cùng, thiếu niên tóc bạc thở ra một hơi thật dài thật nặng nề, đặt chủ thủ xuống, nói: “Xong rồi!”

Nhưng y quán vẫn yên tĩnh như vậy, Liễu Vận Ngưng mở mắt ra, nhìn hai người đầy nghi hoặc, hỏi: “Sao thế?” Thấy vẻ mặt của hai người, lại hỏi: “Thất bại rồi sao?”

Nàng chỉ định hỏi cho có vậy thôi, bởi vì lòng nàng đã định dù có thành công hay không, đã không còn quan trọng nữa rồi.

Chỉ thấy Hàn Thiếu Lăng hít một hơi, nói: “Đẹp quá!”

Ánh nắng mai chiếu vào, màu vàng rực rỡ phủ lên làn da trắng nõn như quả trứng vừa được bóc vỏ của nàng, đẹp đến nỗi khiến người ta chẳng dám nhìn lâu.

Hàn Thiếu Lăng biết Liễu Vận Ngưng rất đẹp, thứ đầu tiên hấp dẫn ánh mắt y cũng chính là mỹ mạo của nàng, nhưng rồi dần dần y lại bị dáng vẻ kiên cường yếu đuối của nàng hấp dẫn, sau đó chờ đến khi y tỉnh táo lại đã bị cuốn sâu, không thể thoát thân được nữa.

Mà nay khi vết sẹo đã mất, nàng bây giờ lại càng đẹp hơn, mà nét đẹp này không chỉ là cái đẹp đơn thuần, nó còn là vẻ mặt của nàng lúc này.

Nụ cười nhạt hiện lên trên môi, nàng đắm mình trong bầu không khí dịu êm, khiến trái tim kẻ khác cũng thấy ấm lạ thường.

Cái cảm giác này, trước đây, nàng chưa từng có bao giờ!

“Nương nương!”

Một giọng nói quen thuộc vang lên, Liễu Vận Ngưng ngẩng ra, sau đó nàng quay đầu nhìn ra cửa với vẻ vui mừng.

Nhưng, nụ cười của nàng bỗng trở nên cứng đờ khi nhìn ra cửa.

Khuôn mặt vừa hồng hào lên được một chút đã trở nên xanh xao.

Ngoài cửa, có hai người đứng đó!

Ngoài Lưu Dục, còn có một người mà cả đời này nàng không bao giờ muốn gặp lại nữa!

169. Chương 169

Nhưng, nụ cười của nàng bỗng trở nên cứng đờ khi nhìn ra cửa.

Khuôn mặt vừa hồng hào lên được một chút đã trở nên xanh xao.

Ngoài cửa, có hai người đứng đó!

Ngoài Lưu Dục, còn có một người mà cả đời này nàng không bao giờ muốn gặp lại nữa!—

Ngực trái, cái vị trí đã không còn cảm giác gì nữa, hà cớ gì lại một lần nữa nhói đau?

Trái tim luôn đập chậm từng nhịp, giờ đây lại dao động từng hồi từng hồi.

Bước rồi lại bước, cái con người vừa lạ vừa quen đó, đang từ từ tiến về phía nàng, rõ ràng trong y quán có nhiều người như vậy, nhưng mà tại sao trong mắt nàng chỉ nhìn thấy mỗi mình người đang đi về phía mình kia?

Hàn Thiếu Lăng chau mày, nhìn Lưu Dục đầy trách cứ, Lưu Dục né tránh ánh mắt của y, thấp giọng nói: “Chúng ta ra ngoài trước đi!”

Đương nhiên, không có ai nghe nàng nói.

Đôi mắt tà mị của Hàn Thiếu Lăng giờ đây như muốn phun lửa đến nơi, trừng Lưu Dục như thăm trách nàng sao lại đồng ý đưa Hiên Viên Kỳ đến đây.

Lãnh Hàn Vũ cũng chau mày, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt của Liễu Vận Ngưng, y liền hiểu ra tất cả, dời ánh mắt nhìn sang Hàn Thiếu Lăng đầy thương hại, lúc Hàn Thiếu Lăng còn chưa kịp phản ứng, đã lôi y ra khỏi y quán.

Hàn Thiếu Lăng đương nhiên không muốn, tiếc là y đã quên mất sự có mặt của thiếu niên tóc bạc, lúc y đang cố gắng giãy tay khỏi Lãnh Hàn Vũ, thiếu niên tóc bạc đã vung tay lên thiếu kiên nhẫn, ngay lập tức Hàn Thiếu Lăng mất đi ý thức, ngã vào lòng Lãnh Hàn Vũ.

Lãnh Hàn Vũ nhìn Liễu Vận Ngưng đầy phức tạp, xoay người vác Hàn Thiếu Lăng ra ngoài.

Thiếu niên tóc bạc cười khì: “Xem ra vẫn trốn không thoát ha!” Nói rồi liền nhảy ra ngoài cửa sổ.

Trong một thoáng, y quán lại trở nên yên tĩnh, một chút tiếng động dư thừa cũng chẳng có, nếu có, cũng chỉ là tiếng thở nghẹn ngào mà thôi.

Nhưng dần dà, ngay đến tiếng thở nhẹ cũng chẳng thể nghe thấy được nữa.

Hiên Viên Kỳ nhìn nàng muốn ngừng thở, ánh nhìn tha thiết, đôi mắt đen láy như hai cái hồ băng sâu không thấy đáy, sâu như vậy, sâu đến thế, chỉ cần một chút bất cẩn mà ngã xuống đó sẽ vĩnh viễn không ngoi lên được nữa.

Nỗi đau lắng đọng cùng sự bi thương đó trở nên sâu sắc, sâu sắc như vậy, sâu sắc đến nỗi không thể tiếp tục vờ như không thấy.

Liễu Vận Ngưng bị y nhìn đến nghẹn thở, dời mắt một cách khó chịu.

— Tại sao khi gặp lại, ta lại cảm thấy khó chịu đến thế!

“Rời khỏi ta nàng sẽ thật sự cảm thấy hạnh phúc hay sao?” Giọng nói trầm khàn, nàng chỉ biết buông mắt vờ như không nghe thấy.

Không phải nàng không muốn trả lời, mà là.....

Đáp án luôn khiến người ta tổn thương, không phải sao?

Sự gượng gạo cứ thế mà lan rộng, Liễu Vận Ngưng cúi đầu, né tránh ánh mắt khiến nàng khó thở kia.

Hiên Viên Kỳ bước lên một bước, Liễu Vận Ngưng lại lùi về sau một bước, trong lúc vô ý, nàng đã không thể lùi được nữa, lưng dán chặt với bức tường lạnh lẽo đằng sau, thế nhưng y vẫn không dừng bước.

Ngẩng đầu, ánh mắt nàng không che giấu được nỗi hoảng sợ, nhìn y đang ngày một gần nàng.

Nhưng rồi nàng bỗng bình tĩnh lại, ngay cả ánh mắt cũng lắng đọng mọi cảm xúc: “Chàng đến đây, là muốn mang ta hồi cung sao?”

Nàng hỏi vậy, ánh mắt đầy nỗi bi thương.

— Đã làm đến vậy rồi, mà vẫn không thoát được sao?

Hiên Viên Kỳ thấy nàng như vậy, lồng ngực vốn đã không ngừng đau nhói nay càng đau dữ dội hơn, có một thứ cảm giác quá đỗi xa lạ chiếm lĩnh trái tim y.

Có người gọi cái cảm giác ấy, là đau lòng.

Trái tim bị thắt chặt, đau đến nỗi không thể phớt lờ, đau đến không thể che giấu, bỗng, y vươn tay, ôm chặt nàng vào lòng, ôm chặt như vậy, chặt đến nỗi phải dùng cả sức.

Liều Vận Ngưng im lặng mặc y ôm lấy, ánh mắt trống rỗng nhìn ra xa, cứ như cái ôm gắt gao này hoàn toàn không tồn tại, im lặng, buông xuôi.

“Xin lỗi.....Xin lỗi.....” Giọng nói đầy sự tự trách thoảng qua tai, nàng rung mình, im lặng nhắm mắt lại, nước mắt lăn dài trên má.

Nàng muốn né tránh nhưng y quá mạnh mẽ, vì vậy nàng quyết định không làm chuyện phí công, mệt mỏi nói: “Chàng không cần xin lỗi thiếp.....”

— Chàng không cần phải xin lỗi ta, chàng chẳng qua chỉ làm chuyện mình cho là đúng mà thôi.

“Xin lỗi.....” Hình như y không nghe thấy, cố chấp lặp lại một lần nữa, mặt y chôn sâu trong hõm vai nàng, hình như có một thứ chất lỏng thấm vào áo nàng.

Nàng mở to mắt, toàn thân ngây dại.

Một người luôn cao cao tại thượng như y, y cao ngạo như vậy, sao lại

170. Chương 170

Lúc Hàn Thiếu Lăng tỉnh lại, trời đã tối mịt, y mở mắt, sau khi nhìn thấy bóng đêm ngoài cửa sổ mới giật mình nhảy xuống giường.

Lạnh lùng nhìn ra ngoài, vừa hay gặp được Lãnh Hàn Vũ đang từ ngoài đi vào. Va chạm khá lớn nên khiến cả hai phải nhảy bật về sau.

Hàn Thiếu Lăng ngẩng đầu tính gây khó dễ thì thấy Lưu Dục đang đứng sau lưng Lãnh Hàn Vũ, Lưu Dục nâng mắt nhìn y đầy xin lỗi, rồi lại cúi đầu.

Y nhướn mày, mắt nheo lại, không hề giữ dáng vẻ tao nhã như ngày thường, hung dữ nói: “Người nói đi, tại sao người lại đưa y đến đây? Rõ ràng người biết nàng ấy muốn được sống yên ổn, người làm vậy là có ý gì?”

Khẩu khí day nghiêng khiến Lãnh Hàn Vũ không khỏi chau mày, đang định nói thì Lưu Dục đã nhanh hơn y một bước: “Ta biết người giận, ta cũng biết người thật lòng thích nường nường, nhưng mà—”

Nàng hít một hơi thật sâu, nói ra sự thật phũ phàng: “Người nường nường thích vốn không phải người!”

“Người—” Y rít một hơi, vẻ mặt hung tợn, nhưng Lưu Dục vờ như không thấy, ánh mắt bình tĩnh chưa hề rời khỏi y một lần nào, bình tĩnh nói: “Dù người bám lấy nường nường cả đời này, nường nường cũng sẽ không đón nhận người đâu! Không ai hiểu nường nường bằng ta cả!”

“Sao người biết không được chứ? Có tìm ai mà làm bằng sắt đâu? Chỉ cần ta không để ý thì một ngày nào đó nàng cũng sẽ chú ý đến ta!” Y phản bác.

Lưu Dục lắc đầu: “Dù rằng nường nường có đón nhận người đi chăng nữa, thì đó cũng không phải là thích!”

Lãnh Hàn Vũ đứng cạnh cười khẩy, tiếp lời: “Có đôi khi, trái tim của Ngưng Nhi, thật sự rất sắt đá.”

Hàn Thiếu Lăng nín thở, dời mắt sang chỗ khác: “Nhưng sao người lại đưa cái người đã tổn thương nàng đến đây? Chẳng lẽ người sợ nàng chịu tổn thương chưa đủ hay sao?”

“Người sẽ không tổn thương nường nường nữa đâu!” Lưu Dục từ tốn đáp.

— Nếu không phải dọc đường thấy y thành tâm ăn năn, nàng vốn không định đưa y đi gặp nương nương đâu, cứ xem như cho y một cơ hội cuối cùng đi!

“Sao ngươi biết y sẽ không lại xúc phạm đến nàng? Ngươi có thể chắc chắn được điều đó sao?” Hàn Thiếu Lăng hùng hổ hăm dọa, ánh nhìn hung tợn như muốn nuốt tươi nàng vậy.

Chẳng những Lưu Dục không sợ mà còn cảm thấy buồn cười: “Ta dám chắc như thế đương nhiên là vì nhìn thấy thành ý của người rồi, ngươi không biết.....” Giọng nàng nhỏ dần nhỏ dần.

Dọc đường, không phải nàng hoàn toàn không thêm để ý đến y, có nhiều lúc thừa cơ y quay đi nàng liền lén quan sát, phần lớn đều là lúc ăn cơm, mà lần nào nhìn cũng đều thấy y đang lẳng lặng ngồi một bên không nói lời nào, vẻ mặt cũng trầm tư khá nhiều.

Tối đến lúc nàng trọ trong khách điểm, vì sợ nàng đào tẩu nên y luôn canh giữ trước phòng của nàng, nửa đêm rời giường lúc nào cũng có thể thấy y đang ngồi trước cửa, một tiếng động nhỏ cũng có thể đánh thức y, ngày qua ngày, sắc mặt y ngày càng mỗi mệ, nàng luôn để trong mắt!

Một người luôn sống trong an nhàn sung sướng như y làm được đến vậy cũng chẳng dễ dàng gì!

Lãnh Hàn Vũ nhớ lại vẻ mặt của Liễu Vận Ngưng lúc nhìn thấy Hiên Viên Kỳ ban sáng, cái vẻ mặt phức tạp đó, còn có ánh mắt kinh ngạc xen lẫn vui mừng, không khỏi than thở.

— Hàn Thiếu Lăng chắc chắn không có cơ hội rồi!

“Có lẽ ngươi nói đúng, có thể có được cuộc sống như vậy nương nương hẳn rất vui vẻ, lại nhẹ nhõm, nhưng người sẽ vĩnh viễn không thấy hạnh phúc! Bởi vì—” Lưu Dục nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt sâu lắng xen lẫn bi thương: “— Trái tim của nương nương, đang ở bên người đó.”

— Không có tim, cho dù có sống tiếp, chẳng qua cũng chỉ là một cái xác không hồn mà thôi.

Hàn Thiếu Lăng trầm tư.

Vì y biết thật ra Lưu Dục nói không sai.

— Y không thua Hiên Viên Kỳ thứ gì hết, nhưng y bại bởi Liễu Vận Ngưng, bại bởi ông trời mà thôi.

Thầm hít một hơi, y quay trở lại giường, nằm xuống với một tâm trạng suy sụp, không nói thêm một lời nào nữa.

Lưu Dục nhìn y hồi lâu, cuối cùng chỉ đành lắc đầu bất đắc dĩ, xoay người trở ra.

Lãnh Hàn Vũ cũng cảm thấy bất đắc dĩ, y hiểu rõ hơn Hàn Thiếu Lăng rất nhiều, nỗi đau khi nhìn người mình thương yêu ngã vào lòng kẻ khác.

Nhưng cái gì nên nói thì cũng vẫn phải nói.

“Có lẽ Lưu Dục nói đúng, Ngưng Nhi thật lòng thích Hiên Viên Kỳ.”

“.....”

Không nghe thấy y đáp lại cũng là chuyện nằm trong dự kiến nên Lãnh Hàn Vũ không cảm thấy chán nản, tiếp lời: “Nhưng trái tim Ngưng Nhi không hề yếu đuối như bề ngoài đâu, ngược lại, muội ấy rất là kiên cường, trái tim của nàng đã trở nên mạnh mẽ hơn bao giờ hết.”

“Ý ngươi là gì?” Hàn Thiếu Lăng ngồi dậy, nhìn y: “Ngươi nói mấy chuyện này là muốn ám chỉ điều gì với ta?”

“Ta chỉ muốn nói cho ngươi biết, có lẽ Ngưng Nhi là thích Hiên Viên Kỳ đấy, nhưng—” Y cười cười, ánh mắt tự tin: “Ngưng Nhi sẽ không dễ dàng tha thứ cho người đã tổn thương mình đâu!”

“.....”

“Dù đó có là người muội ấy thích đi nữa!”

171. Chương 171

“Liều đại phu, đa tạ người nhiều lắm!” Người phụ nữ một tay ôm con một tay xách đồ linh kính hấp tấp chạy vào, tay phải còn cầm một con gà mái, ‘phịch’ một tiếng, con gà bị ném lên bàn.

Liều Vận Ngưng đang ngồi ghi chép y thư thì bị tiếng động mạnh làm cho giật mình, ngẩng đầu nhìn người phụ nữ trông cường tráng hơn nàng rất nhiều.

Người phụ nữ trông thấy khuôn mặt của Liều Vận Ngưng liền thẳng thốt: “Ôi trời đất ơi, thì ra Liều đại phu trông tuần tú đến vậy nghe!”

“Ôi, để Trần đại nương phải chê cười rồi.”

“Ôi trời!” Trần đại nương đi một vòng quanh Liều Vận Ngưng, nói: “Chẳng trách muối muối bên nội của yêm cố sống cố chết muốn gả cho Liều đại phu bằng được, xem ra nó đã sớm nhìn ra được vẻ tuần tú của Liều đại phu, đừng nói chi nàng, ngay cả yêm nhìn vào mà tim còn đập ‘thình thịch’ đây này!”

Liều Vận Ngưng cười cười bất đắc dĩ, nói: “Hôm nay Trần đại nương đến đây là có chuyện gì vậy ạ?”

Nghe nàng hỏi vậy Trần đại nương mới nhớ ra mục đích của mình: “Liều đại phu không nhắc thì yêm quên mất!”

“Nè, đây là quà đáp lễ yêm gửi người, bệnh của Bảo Nhi đã khỏi hẳn, bây giờ còn chạy nhảy nô đùa nữa đó!” Nói chuyện một cách thẳng thắn xong, Trần đại nương đặt một đồng thứ xuống trước mặt Liều Vận Ngưng.

Gà mái vỗ cánh ‘phạch, phạch’, lông gà rụng đầy đất, còn gáy ‘cục tác, cục tác’ đầy thê lương.

Liều Vận Ngưng chưa từng gặp trường hợp này, mặt tái xanh, chân bắt giắc lùi về sau vài bước, không cần thận đáp phải tà áo, cả người ngã ngửa ra sau.

Sự cố diễn ra trong một thoáng, một cánh tay vòng qua eo nàng, nàng giật mình thở dốc, lúc này mới để ý mình đang dựa hoàn toàn vào lòng người đó.

Hồi thần, nàng né tránh cái ôm của người đó, không thêm quay đầu, cố gắng bình tĩnh nói với Trần đại nương: “Trần đại nương đừng khách khí mà, chỉ là tiện tay thôi.”

Trần đại nương sớm đã bị người thanh niên bỗng từ đâu chạy đến hớp hồn, ngây ngốc nhìn người đứng sau lưng Liều Vận Ngưng, bàng hoàng hỏi: “Liều đại phu, người thanh niên tuần tú này là ai vậy?”

Liều Vận Ngưng đáp: “Chỉ là một vị khách từ xa đến mà thôi.”

“Oa!” Trần đại nương thẳng thốt: “Liều đại phu, sao người nào người quen cũng đều đẹp như vậy chứ? Đẹp đến mức tựa tiên trên trời vậy đó!”

“Ha ha, đại nương thật thích nói đùa!” Liều Vận Ngưng cảm thấy bất đắc dĩ vô cùng, lại nói: “Đại nương, hay là bà mang mấy thứ này về đi, ta không cần đâu mà.”

“Ôi, sao được chứ!” Trần đại nương la to: “Liều đại phu đã chẩn bệnh miễn phí, đây chỉ chút quà đáp lễ thôi mà người còn chẳng chịu nhận, sao yêm có thể không cảm thấy xấu hổ được cơ chứ!”

“Đừng khách khí mà, ta thật sự không cần mấy thứ này!”

“Liều đại phu, không phải yêm đã nói với người rồi sao, người nhìn lại mình xem, cứ như sắp bị gió thổi bay mất ấy, nhất định phải tắm bổ mới được! Sao lại không cần kia chứ? Mang con gà này đi nấu canh, ăn xong sẽ có đủ dinh dưỡng, như vậy sau này mới có thể xuất giá cùng muối muối bên nội của yêm chứ!”

Liều Vận Ngưng ngoại trừ cười khổ vẫn chỉ biết cười khổ.

Hiên Viên Kỳ đứng sau lưng nàng bỗng đưa tay ra đón lấy con gà mái, hỏi: “Đem nấu canh thật sự có thể tắm bổ cho nàng*?” (*Phiên âm pinyin giữa cách gọi con trai và con gái giống nhau, đều là ‘ta’ nên Trần đại nương mới không nghi ngờ giới tính của Liều Vận Ngưng)

Trần đại nương ngẩng ra, lập tức đáp: “Đương nhiên!”

Nhìn nhìn Hiên Viên Kỳ, lại nhìn nhìn Liễu Vận Ngưng, đột nhiên, bà kéo Liễu Vận Ngưng sang một bên, khẽ hỏi: “Liễu đại phu, vị khách này của người đã thành gia lập thất chưa vậy? Yêm không chỉ có một muội muội bên nội đâu, người xem, một người anh tuấn như vậy, vừa nhìn đã biết không phải nhân vật tầm thường, mau giới thiệu uội muội của yêm làm quen đi, người ta thường bảo phù sa nhà không thể chảy ra ruộng ngoài còn gì!”

Liễu Vận Ngưng quay đầu nhìn Hiên Viên Kỳ, vẻ mặt kỳ lạ, nói: “Đại nương, vị khách này của ta đã lấy rất nhiều thê tử rồi, hơn nữa vài ngày nữa y cũng quay về thôi, tốt nhất đại nương nên quên cái ý định đó đi thì hơn!”

Nàng không tài nào tưởng tượng nổi cảnh Hiên Viên Kỳ lấy muội muội bên nội của Trần đại nương.

“Ồ! Vậy sao?” Vẻ mặt Trần đại nương đầy nỗi thất vọng: “Vậy cũng thật đáng tiếc!” Bà lắc đầu, vẻ mặt khinh khỉnh: “Lấy nhiều thê tử như vậy, xem ra cũng chẳng phải hạng gì tốt!”

Trong thôn họ ai cũng chỉ lấy một người mà thôi, sao có thể đa tâm được như vậy!

“Được rồi, yêm không nói nhiều nữa, ngoài ruộng còn có việc gấp, yêm đi trước đây, người với vị khách của mình ở lại mạnh giỏi!” Trần đại nương nói xong liền hấp tấp chạy đi y như khi bà đến.

Bà vừa đi, trong y quán trở nên yên tĩnh lạ thường.

Liễu Vận Ngưng quay đầu nhìn Hiên Viên Kỳ, cười tủm tỉm.

Hiên Viên Kỳ vác bộ mặt lạnh như tiền, tay cầm gà mái, trông có vẻ ngồ ngổ.

Y chau mày nhìn chăm chăm con gà mái không ngừng vỗ cánh ‘phạch, phạch’, làm như con gà có thâm thù đại hận gì với y vậy, trông thật buồn cười.

Cố gắng lắm mới ngừng cười được.

Không để ý đến y nữa, Liễu Vận Ngưng cầm bút lên tiếp tục ghi chép y thư.

Hiên Viên Kỳ cầm con gà, đứng đó trợn mắt nhìn nàng!

172. Chương 172

Lúc Lưu Dục thấy Hiên Viên Kỳ cầm con gà mái còn vỗ cánh phạch phạch chạy đi tìm nàng, nàng ngạc nhiên đến nỗi trợn mắt hai mắt.

Lại càng đừng nói đến chuyện Hiên Viên Kỳ nhờ nàng dạy y cách nấu canh gà, quả thực nàng rất muốn sờ trán y xem có nóng quá hay không.

Hơn nữa vẻ mặt y thật sự rất nghiêm túc, nghiêm túc đến nỗi khiến nàng không nhịn được cười.

Nhưng rất nhanh nàng liền không cười nổi nữa.

Nàng thật không ngờ một vị Đế Vương có thể giết người không chớp mắt như Hiên Viên Kỳ, lại không thể xử nổi một con gà, mặt mũi thì xám xịt, còn con gà vẫn hung hăng oai dũng, hiên ngang đứng trong góc, ánh mắt liếc liếc cứ như đang cười nhạo họ vậy.

Ôi!

Thì ra dù Hiên Viên Kỳ có hoàn mỹ đến đâu cũng không hẳn đã thập toàn thập mỹ.

Loay hoay cả buổi trời, một bát canh gà bốc khói nghi ngút mới được ra lò. Hiên Viên Kỳ vận bộ y phục nhàn nhã và trưng bộ mặt lạnh lùng đón lấy bát canh từ tay Lưu Dục, thân nhiên tiến vào y quán.

“Thiếp không đói!”

Lúc Hiên Viên Kỳ mang bát canh đặt xuống trước mặt Liễu Vận Ngưng, Liễu Vận Ngưng chỉ cười với y.

Hiên Viên Kỳ không đáp, bình tĩnh nhìn nàng, vẫn cầm bát canh, tiếp tục đứng đó: “Thiếp thật sự không đói mà!”

Nàng lặp lại một lần nữa, lời nói dịu dàng như đang trần thuật một sự thật hiển nhiên, không có vẻ gì là không vui, thái độ bình thản như đang đối xử với người đương. Chỉ vậy thôi đã khiến Hiên Viên Kỳ thất bại nặng nề.

Ở đây đã gần một tháng, ngoại trừ ngày đầu tiên ra là nàng có chút kích động thì lúc sau, nàng đều dùng thái độ bình thản đối xử với y như bao người, vô hình trung đã kéo dài khoảng cách giữa hai người.

Y tình nguyện để nàng hận y, không để ý đến y, cũng còn tốt hơn cái thái độ xa cách này.

Như vậy thật giống như đang phơi bày mối quan hệ hiện tại của hai người một rõ hai ràng.

Nỗi đau thoáng hiện trong mắt y, y dời mắt, khẽ nói: “Nếu nàng không muốn ăn, vậy đổ đi!”

Lời nói từ tốn, y buông bát, từ từ quay đi, cái bóng cao lớn cô đơn không nói nổi thành lời.

Liễu Vận Ngưng ngồi ngật ra nhìn, không nhận ra mực đầu gối bút đã thấm ướt trang giấy.

Lòng bỗng quặn đau, nàng ngẩng mặt, ngăn không cho nước mắt rơi xuống.

Nhưng nỗi đau trong lòng, có thể ngăn cản được sao?

Lúc Lưu Dục tiến vào thì Liễu Vận Ngưng vẫn đang tiếp tục ghi chép y thư, kế bên là bát canh gà đã nguội lạnh.

Nàng chau mày hoài nghi: “Chủ tử, sao người còn chưa chịu tha thứ cho gia?” Sau khi chuyển đến đây Lưu Dục liền đổi cách xưng hô với Hiên Viên Kỳ và Liễu Vận Ngưng để người khác không cảm thấy nghi ngờ.

Liễu Vận Ngưng không ngẩng đầu: “Cũng không biết nữa!”

Thấy Liễu Vận Ngưng có vẻ gì đó kỳ lạ, lại nhìn bát canh đã nguội, Lưu Dục lập tức hiểu ra, thở dài bất đắc dĩ.

— Hai người tra tấn lẫn nhau để từ khó chịu đi đến khổ đau.

“Bát canh đó..... là gia tự nấu đấy.”

Tay khẽ run, mực lem ra thành một vệt dài, phá hỏng cả chữ viết.

“Chủ tử—” Lưu Dục bưng bát canh đã nguội lên, nói: “Bát canh gà này gia đã phải phí rất nhiều tâm huyết mới nấu xong, gia chân thành xin ta dạy người nấu thật sự đã khiến ta vô cùng cảm động, chuyện trước đây ta không biết phải nói sao, bởi vì đúng là gia đã sai, nhưng người chứ đâu phải Thánh, sao có thể không mắc lỗi lầm? Quan trọng là biết sai để sửa!”

Nàng vẫn không đáp, thậm chí còn không thèm ngẩng đầu lên lấy một cái.

“Chủ tử, người làm như vậy không chỉ tra tấn mỗi mình gia mà còn là tra tấn chính bản thân người nữa.” Lưu Dục cười cười bất đắc dĩ: “Ta không phải đương sự, đương nhiên không có tư cách nói những lời này, chủ tử là người bị tổn thương nhiều nhất, người mới là người có tư cách nói những chuyện này, nhưng chủ tử à, người không muốn đoàn tụ với gia hay sao?”

“Nếu bây giờ gia đã biết sửa sai, tại sao người còn cố lừa gạt bản thân mình? Chủ tử, cái người thật sự muốn là gì, người hẳn nên—” Nàng chỉ chỉ ngực mình: “—Hỏi nơi này của người đi.”

Liễu Vận Ngưng cuối cùng cũng chịu nhìn nàng, ánh mắt u mê khiến ta nhìn mà đau lòng: “Ta không biết.”

Lưu Dục buông bát, đau lòng ôm lấy nàng, dịu dàng nói: “Bây giờ không biết cũng không sao, người còn rất nhiều thời gian để suy nghĩ, quan trọng nhất là không làm chuyện khiến mình cảm thấy hối hận.”

“Nhưng.....” Nàng ngơ ngác hỏi: “Thế nào gọi là làm chuyện khiến mình không cảm thấy hối hận?”

Lưu Dục đưa tay nâng mặt nàng lên, nhìn thẳng vào mắt nàng: “Cứ làm theo những gì trái tim mách bảo là được rồi.”

“Theo trái tim mách bảo?”

173. Chương 173

Trong gian phòng yên tĩnh, hương khói lượn lờ, thiếu nữ vận áo trắng ngồi ôm gối bên cửa sổ, đối diện với thiếu niên tóc bạc, vẻ mặt thờ ơ lãnh đạm.

“Con chắc chứ?” Thiếu niên tóc bạc nhướn mày: “Một khi đã chọn là sẽ không thể quay đầu lại được nữa đâu!”

“Con xin người đó, sư phụ!” Thiếu nữ thờ ơ nói, nhưng bàn tay giống trong ống tay áo, móng tay đang cắm sâu vào da thịt non mềm nơi lòng bàn tay.

Thiếu niên tóc bạc nhún vai, nói: “Vi sư tôn trọng quyết định của con!” Y đứng dậy, lại nói: “Nhưng con đừng có mà hối hận đấy! Vi sư chỉ biết điều chế ‘Vong Xuyên’, không có biết điều chế giải được đâu đấy!”

Nàng chỉ biết cúi đầu thờ ơ.

Thiếu niên tóc bạc nhìn nàng một hồi: “Hai ngày sau vi sư sẽ chuẩn bị giúp con, vì vậy trong hai ngày này con nên suy nghĩ kỹ lại đi!”

Nói rồi, người đã biến đâu mất.

Thiếu niên tóc bạc đi rồi, trong phòng chỉ còn lại sự yên tĩnh đến ngột thở, thiếu nữ im lặng ngồi bó gối bên cửa sổ, vùi mặt vào giữa gối.

Có cái gì đó như là nước mắt lẳng lặng tuôn rơi.....

Xin lỗi, xin lỗi, thiếp thật sự không mong chàng lại đến quấy rầy cuộc sống bình yên của thiếp.

Cứ như vậy là tốt rồi, đã tốt lắm rồi.....

Nhưng nỗi đau sâu sắc ấy lại cứ như dây leo, từng chút từng chút quấn chặt ống thở rồi lan rộng đến con tim nát tan.

Đau như vậy, đau như vậy.

Lưu Dục đã từng nói chỉ cần làm theo những gì trái tim mách bảo là được rồi, nhưng tại sao hiện tại nàng đã suy nghĩ lâu để rồi đưa ra quyết định từ tận đáy lòng, đã vậy, sao còn thấy khó chịu?

Một mùi vị tanh nồng bỗng trào khỏi miệng, nàng bụm miệng, trong gian phòng u tối, có thể thấy được từng giọt từng giọt máu đỏ không ngừng tràn khỏi khóe môi.

Nỗi đau quen thuộc như hàng vạn con kiến bò trong xương lại một lần nữa ủa về.

Thật khó chịu, thật khó chịu.....

Trong gian phòng u tối, dáng hình mảnh mai ấy cuộn người lại, tiếng khóc nức nạo đến khiến người ta thấy lòng quặn đau.....

Thiếu niên tóc bạc ngồi trên nóc phòng buồn bã nhìn nàng, dù thấy vậy nhưng cũng chẳng có cách gì hơn, chỉ là—

“Đồ đệ ngốc ngốc chết đi được!”

Giọng nói nháy mắt bị gió cuốn đi.

Lưu Dục thấy mặt Liễu Vận Ngưng xanh xao hơn nhiều, chau mày: “Chủ tử, tối hôm qua người ngủ có ngon không vậy? Sao sắc mặt trông kém thế?”

Liễu Vận Ngưng ngậy ra, gật đầu: “Hôm qua có mất ngủ.”

Lưu Dục vẫn còn lo lắng: “Chủ tử, chỉ bằng giờ người đi nghỉ đi, dù sao y quán cũng chẳng có việc gì gấp, vả lại—” Nàng dời mắt nhìn thiếu niên tóc bạc đang ngồi cắn hạt dưa: “—Ồ đây còn có một người vô cùng nhàn rồi, nếu có người đến chẩn bệnh sẽ không phải lo không có đại phu đâu!”

Nghe vậy, thiếu niên tóc bạc thoáng nâng mắt, không thêm để ý những lời Lưu Dục nói, phun toẹt vỏ hạt dưa ra ngoài.

Liễu Vận Ngưng lắc đầu: “Không cần đâu, ta không sao cả, ta chỉ muốn ghi chép cho xong y thư để sau này Linh Nhi có thể dùng đến.”

“Muốn chép y thư cũng còn rất nhiều thời gian mà, đâu nhất thiết phải bây giờ mới được.” Lưu Dục nói.

“Chỉ e không còn nhiều thời gian nữa.” Nàng cúi đầu nói, nháy mắt lại ngẩng đầu lên cười với Lưu Dục: “Ta sắp xong rồi, viết nốt trang này nữa thôi.”

Lưu Dục không còn cách nào khác, chỉ nói: “Vậy chủ tử đừng gắng quá, ta đi pha chén trà giúp người tỉnh táo hơn.”

“Sư phụ, nếu người có việc thì có thể đi trước, không cần ở lại đây đâu!” Chờ Lưu Dục đi rồi Liễu Vận Ngưng mới nói.

Thiếu niên tóc bạc nhướn mày: “Sao thế, con đang muốn đuổi sư phụ đó sao? Nói cho con biết, sư phụ hôm nay vô cùng nhàn rồi!”

“Không phải, chỉ là—” Liễu Vận Ngưng cười cười: “Nếu sư phụ thôi không nhìn ra ngoài cửa sổ nữa thì đồ nhi sẽ tin người đang nhàn hơn thôi!”

Nghe nàng nói vậy, thiếu niên tóc bạc ngồi thẳng người dậy với vẻ buồn bực: “Ta đang đợi một người! Rõ ràng đã nói hôm nay sẽ đến, hoàng hôn gần xuống rồi có sao còn chưa đến, sốt ruột chết mất!”

Liễu Vận Ngưng tò mò: “Chờ ai ạ?”

Thiếu niên tóc bạc liếc nàng một cái: “Con đừng quan tâm!”

Liễu Vận Ngưng không giận, cười cười, nói: “Không phải là tiểu tình nhân của sư phụ đó chứ?”

“Có trời mới là tình nhân của y đấy!” Y lớn tiếng phản bác, không biết có phải vì tức giận hay không mà mặt ửng đỏ: “Ta gọi y đến, là vì con đó!”

174. Chương 174

Thời gian trôi qua chỉ trong một cái chớp mắt, thời hạn hai ngày mà thiếu niên tóc bạc đưa ra, cũng đã qua đi.

Hôm nay, là ngày thứ ba.

Lưu Dục tiến vào thì Liễu Vận Ngưng đang ngồi thẩn người.

“Chủ tử, người sao thế?”

“Hà?” Nàng lập tức hỏi thần: “Đâu có.”

Lưu Dục nhìn nàng với vẻ hoài nghi, rồi nói: “Chủ tử, ban nãy ta đến quét dọn phòng của Hàn công tử mới biết y đã bỏ đi, còn để lại phong thư này.”

Nàng đưa phong thư đến trước mặt Liễu Vận Ngưng, Liễu Vận Ngưng ngẩn người một hồi mới cầm lấy.

Lưu Dục nhìn nàng đầy hoài nghi: “Chủ tử, hôm nay người có vẻ là lạ, có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?”

Nàng lắc đầu: “Không có!”

“Thật không?” Nàng vẫn không tin.

— Chủ tử hôm nay đúng là lạ mà! Sao cứ thất thần hoài vậy? Có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?

“Ừ!” Liễu Vận Ngưng gật đầu, mở phong thư ra.

Thư rất ngắn, chỉ có mấy câu ít ỏi, nhưng câu cuối lại khiến Liễu Vận Ngưng không nhịn được cười.

“Chủ tử, Hàn công tử nói gì thế?” Lưu Dục tò mò ghé đầu sang.

Liễu Vận Ngưng đưa thư cho nàng, cười nói: “Y nói muốn hỏi quốc tìm mùa xuân thứ hai.”

“Phì!” Ngay cả Lưu Dục cũng không nhịn được cười.

Đúng lúc đó, thiếu niên tóc bạc nhảy từ cửa sổ vào, nói thẳng vào vấn đề chính: “Ta đã làm xong chuyện mà con nhờ rồi.”

Chỉ một câu thôi đã khiến sắc mặt Liễu Vận Ngưng tái đến không còn một giọt máu, nàng cười cười gượng gạo: “Vây, vậy thì tốt!”

Bây giờ nàng đã có được một cuộc sống như ý.

Nghĩ vậy, nàng cúi đầu mỉm cười, sắc mặt càng tái xanh.

Lưu Dục bị dọa: “Chủ tử, người làm sao vậy? Rốt cục là làm sao vậy?” Nàng dìu Liễu Vận Ngưng, sốt ruột hỏi, Liễu Vận Ngưng không đáp, chỉ lắc đầu, nỗi mệt mỏi trào dâng từ tận đáy lòng.

Lưu Dục sốt ruột đến mức muốn khóc.

— Chủ tử như vậy thật sự khiến nàng hoảng sợ.

Nàng quay qua nhìn thiếu niên tóc bạc: “Rốt cuộc người đã nói gì với chủ tử mà khiến người trở nên như vậy.”

Thiếu niên tóc bạc không đáp, nỗi đau thoáng hiện trong mắt y, lẳng lặng tiến đến, ôm Liễu Vận Ngưng vào lòng: “Đồ đệ ngốc ạ, sao ta lại có một đồ đệ ngốc như con kia chứ?”

Dùng mắt bảo Lưu Dục hãy lui ra, Lưu Dục không cam tâm nhưng thấy Liễu Vận Ngưng tin tưởng thiếu niên tóc bạc đến vậy, dù có lo lắng nhưng vẫn lui ra.

“Được rồi, có gì muốn nói thì cứ nói ra đi.” Y khẽ thở dài.

“Sư phụ.....” Nàng vùi mặt vào lòng y, giọng nói run rẩy vang lên: “Sau này chàng sẽ không bao giờ nhớ ra những chuyện trước kia nữa phải không?”

Thiếu niên tóc bạc vỗ vai nàng: “Không đâu, y chỉ không nhớ những chuyện đã trải qua cùng con mà thôi.”

“Cũng không nhớ đến con nữa? Có phải hay không?”

“Đúng là như vậy!”

“Chàng không nhớ đến con nữa? Có phải hay không!”

“Đúng!”

“Dù con chết rồi, chàng cũng không nhớ ra, không nhớ ra con, có phải hay không?”

“Ừ!”

“.....”

Im lặng một lúc lâu, nàng cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, ánh mắt mê mang hướng ra ngoài cửa sổ: “Vây thì tốt rồi.”

Chỉ cần chàng không còn nhớ đến nữa, không còn nhớ đến nữa—

Vây thì y sẽ không lại đến quấy rầy nàng chứ?

Vây thì khi nàng chết đi, y sẽ không lại đau lòng chứ?

Vây thì y sẽ quay về tiếp tục làm vị Đế Vương cao cao tại thượng của một quốc gia mà ai ai cũng đều biết chứ?

Dáng người cô đơn không nói nổi thành lời đó luôn khắc sâu trong đầu, không khắc nào biến mất, nàng hít một hơi thật sâu, cố gắng đè nén nỗi đau không ngừng tuôn trào: “Sư phụ, đa tạ người!”

Lưu Dục nói nàng nên làm theo những gì con tim mách bảo, bây giờ việc nàng muốn làm là đẩy y đi thật xa, vì vậy, nàng không có sai, không có sai!

Nhưng tại sao lòng của nàng lại đau đớn đến nỗi chỉ muốn chết ngay lập tức? Tại sao lòng nàng không chút nào được vui? Tại sao trong lòng nàng chỉ còn lại nỗi ân hận?

Thiếu niên tóc bạc khẽ thở dài: “Có phải bây giờ đã bắt đầu hối hận rồi không?”

Liễu Vận Ngưng cúi đầu, lắc đầu phủ nhận: “Không ạ.....” Giọng nói nghẹn ngào.

“Không thì tốt!” Y không vạch trần lời nói dối của nàng, vỗ vai nàng: “Dù bây giờ có hối hận cũng đã muộn rồi.....”

“.....”

Trong căn phòng yên ắng, thiếu niên tóc bạc ôm lấy nàng, rất lâu rất lâu sau, y thấy vai mình ướt ướt.

“Đồ đệ ngốc—”

175. Chương 175

Trong căn phòng yên ắng, thiếu niên tóc bạc ôm lấy nàng, rất lâu rất lâu sau, y thấy vai mình ướt ướt.

“Đồ đệ ngốc—”

— Tại sao trên đời lại có một người ngốc như nó vậy chứ?

“Rõ ràng con thích y như vậy, tại sao còn muốn làm như thế?” Thiếu niên tóc bạc vuốt tóc nàng, khẽ hỏi.

“.....”

Đáp lại y chỉ là sự im lặng.

“Con sợ y đau lòng hay sao?” Thiếu niên tóc bạc hỏi, mắt vẫn hướng nhìn người thanh niên đang lẳng lặng đứng ngoài cửa sổ kia.

“.....”

Rất lâu rất lâu sau, lúc mà thiếu niên tóc bạc nghĩ rằng nàng sẽ không trả lời, nàng lại mở miệng, giọng trầm buồn mang theo cả sự nghẹn ngào: “Con chỉ hy vọng chàng sẽ không phải tiếp tục chịu đựng nữa.”

“Tại sao?” Y biết rõ còn hỏi.

Im lặng một hồi, nàng mới nói: “Sự phụ, người hẳn rõ tình trạng của con nhất, không phải sao?”

“Ừ!” Lần đầu tiên, thiếu niên tóc bạc phải thừa nhận một chuyện khó khăn như vậy.

“Con đã không còn nhiều thời gian nữa rồi.....” Nàng khẽ nói, buông mắt, giọng nói không kiềm được sự run rẩy.

— Thật sự đã không còn nhiều thời gian nữa rồi.

Nhưng cho đến tận bây giờ, nàng mới biết mình còn rất nhiều chuyện chưa làm, còn rất nhiều chuyện muốn làm, còn có rất nhiều nỗi tiếc nữa.

“Ta biết.” Giọng thiếu niên tóc bạc khàn khàn, đầy nỗi tiếc thương: “Ta sẽ cứu con, Ngưng Nhi, ta sẽ cứu con mà!”

Liễu Vận Ngưng lắc đầu, ngẩng đầu nhìn y, đôi mắt ngập nước sáng trong như ánh sao trên trời, nhưng nỗi cay đắng trong mắt lại khiến người ta chỉ muốn khóc, lòng y quặn đau.

“Thật ra, cái kết quả này, đã tốt lắm, đã tốt lắm rồi.” Nàng khẽ nói, ánh mắt mê mang.

“Thật sự con mệt mỏi lắm, mệt mỏi lắm rồi.....” Vì vậy nàng chỉ muốn ngủ một giấc, một giấc thật dài, dù không bao giờ tỉnh lại nữa, cũng chẳng sao cả, bởi vì nàng thật sự rất mệt, mệt chết đi được.

“Sư phụ, người biết không? Cả cuộc đời con, khoảng thời gian hạnh phúc nhất, là tháng ngày hơn mười năm về trước.”

Những lời này nàng chưa từng nói với ai, dù là Lưu Dục, cũng chưa từng. Nhưng nếu hôm nay nàng không nói ra, có lẽ sau này sẽ không còn cơ hội nữa.

Thiếu niên luôn thích vận đồ trắng, sự ấm áp đó, nụ cười đó của nhiều năm về trước nàng vẫn luôn khắc sâu trong đầu, chưa từng quên dù chỉ một khắc.

“Thật ra Hiên Viên Kỳ trước kia vốn không phải là một người lạnh lùng như vậy, lúc đó nụ cười của chàng vô cùng ấm áp.....” Thở thè, nàng dần sống lại với những kỷ niệm xưa, không thể kiểm soát mình được nữa.

Thiếu niên tóc bạc im lặng nhìn nàng, không muốn cắt ngang dòng hồi ức của nàng.

Rất lâu rất lâu sau, nàng bỗng cười khê: “Lúc ấy chàng thường lén đưa con ra khỏi phủ Thừa tướng chơi, mua mút quả xâu cho con, còn nhả mặt chọc con cười, có một lần chàng dẫn con theo, làm sao đó mà đi lộn vào thanh lâu lớn nhất Đế Kinh, người không biết đâu, lúc ấy chàng bị dọa chạy mất bóng, cứ nắm tay con chạy mãi không thôi, cho đến khi chạy xa lắm rồi mà mặt chàng vẫn xanh lè như vậy.”

Thiếu niên tóc bạc cố gắng tưởng tượng ra cái vẻ mặt bối rối của Hiên Viên Kỳ khi bị dọa, tiếc là y bị trí tưởng tượng phong phú của mình làm cho tái mặt.

Rùng mình một cái, y nhìn Liễu Vận Ngưng chằm chằm, bắt đầu hoài nghi người mà nàng đang nói đến có phải Hiên Viên Kỳ hay không.

Không phải Hiên Viên Kỳ đang đeo mặt nạ đó chứ?

Y nghĩ.

Liễu Vận Ngưng ngừng một hồi mới nói tiếp: “Chàng còn nói với con, chờ đến khi chàng trưởng thành, có đủ năng lực rồi, chàng sẽ đưa con đi, vì thế, sau khi chàng bỏ đi, con vẫn luôn bấm ngón tay tính từng ngày, chờ ngày này sang ngày khác, chờ năm này qua năm kia, chờ lâu thật là lâu, lâu đến nỗi con gần như tuyệt vọng, thì Nhị nương lại nói với con, chàng cầu hôn con.”

Nàng quay đầu nhìn thiếu niên tóc bạc, nụ cười nhạt dần, nỗi cay đắng cũng dần lắng đọng, lắng đọng.....

“Trong một thoáng con đã ngỡ mình đã tìm được hạnh phúc.”

“Hạnh phúc đang chờ ngay sau con đó.” Thiếu niên tóc bạc ôm nàng thật chặt.

Nàng đang cười mà cứ như đang khóc, khiến cho trái tim y quặn đau.

Nghe y nói, nàng chỉ lắc đầu: “Không phải như vậy, hạnh phúc, chưa bao giờ dành cho con cả.”

“Ngày đại hôn ấy, lúc con còn đắm chìm trong niềm vui thao thức, nghĩ mãi sau khi gặp chàng thì phải như thế nào? Đã lâu không gặp, phải chăng sẽ có chút ngỡ ngàng, nhưng đêm động phòng hôm ấy, con mới hiểu ra, từ đầu tới cuối, con chỉ là một thể thân mà thôi.....”

Nước mắt trong suốt tràn khỏi khóe mi, từng giọt từng giọt, đọng đầy bi thương.

“Người chàng thật sự muốn lấy chỉ có Liễu Uẩn Nịnh, chàng vốn đã sớm quên mất con rồi.”

Cũng chỉ có nàng còn ôm mãi quá khứ chẳng chịu buông, cũng chỉ nàng còn nhớ câu nói đùa của y năm đó.

Cho đến ngày y lạnh lùng nói: “Nếu người đã thích làm thể thân đến thế, vậy thì sẽ đúng như người mong muốn.” Nàng mới biết, thì ra y đã không còn là Kỳ ca ca trong ký ức của nàng nữa

176. Chương 176

Cho đến ngày y lạnh lùng nói: “Nếu người đã thích làm thể thân đến thế, vậy thì sẽ đúng như người mong muốn.” Nàng mới biết, thì ra y đã không còn là Kỳ ca ca trong ký ức của nàng nữa—

“Con đã một mực chờ..... một mực chờ.....”

— Chờ chàng đến cứu vớt ta, nhưng ta càng chờ càng trầm luân trong địa ngục.

Thiếu niên tóc bạc im lặng.

Nỗi bi ai trong mắt nàng khiến y không thể thốt nổi một câu an ủi, trước mặt nàng có an ủi gì đi nữa cũng vô ích thôi.

“Vì vậy sư phụ à—” Nàng ngẩng mặt, hàng mi ướt ướt rung động: “— Đừng khiến con buồn lòng thêm nữa.”

Thiếu niên tóc bạc cười cười miễn cưỡng, dẫn nàng vào phòng trong: “Con đừng nghĩ ngợi nhiều nữa, con nên nghỉ ngơi cho thật tốt, con yên tâm, sư phụ sẽ có cách!”

“Sư phụ.....”

“Ngoan đi!” Y cắt ngang lời nàng, thấy nàng còn muốn nói liền nổi giận: “Chẳng lẽ ngay đến con cũng không muốn nghe lời sư phụ nữa sao?”

Liễu Vận Ngưng ngậm miệng, im lặng cùng y tiến vào phòng trong.

“Sư phụ, nếu.....” Nàng cúi đầu, thấp giọng nói: “Nếu có một ngày, con nhờ người chăm sóc Linh Nhi giúp con.”

Thiếu niên tóc bạc không đáp lại nàng, chỉ nói: “Được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa, con nghỉ ngơi đi, để còn có sức và tinh thần đón ngày mới nữa.”

“Sao ạ?” Nàng giật mình.

Thiếu niên tóc bạc vỗ đầu nàng: “Sư phụ đã nói sẽ cứu con mà!”

Nói rồi không đợi nàng mở lời, khẽ hôn lên trán nàng rồi đi ra ngoài.

Liễu Vận Ngưng sờ sờ trán, ngồi ngây ra trên giường.

Ban nãy trán cảm thấy lạnh lạnh, khi hồi thần thì thiếu niên tóc bạc đã đi mất rồi.

Mỗi lần sư phụ làm động tác này với nàng, vị bằng hữu kia của sư phụ đều trưng bộ mặt u ám, lâu dần sư phụ không thường làm vậy nữa, cho đến khi nàng trưởng thành thì hầu như không còn, nàng cũng dần lãng quên, nhưng bây giờ nàng mới biết, thì ra nàng lại hoài niệm đến vậy—

Lúc ra khỏi y quán, thiếu niên tóc bạc thấy người thanh niên kia đang lẳng lặng xoay lưng lại, y cười: “Không cần núp, ta thấy cả rồi.”

Bóng của người thanh niên khẽ khựng lại, thiếu niên tóc bạc lại nói: “Thật không ngờ, người mà Ngưng Nhi nói đến lại là người.”

Người thanh niên từ từ xoay lại, khóe mắt đỏ hoe, như vừa rơi lệ, thiếu niên tóc bạc khẽ than, nói: “Hiên Viên Kỳ, những lời vừa nãy của Ngưng Nhi, người đều nghe cả rồi chứ?”

Gật đầu, Hiên Viên Kỳ dời mắt nhìn vào trong phòng.

Thiếu niên tóc bạc nhướn mày: “Được rồi, nói ta nghe, tại sao lại thành ra như vậy? Tại sao người lại quên ước hẹn với Ngưng Nhi?”

Quay đầu, đôi mắt đỏ au nhìn thiếu niên tóc bạc chăm chăm, đang định mở lời thì thiếu niên tóc bạc lại giành nói trước: “Ta là sư phụ của Ngưng Nhi, có tư cách, có nghĩa vụ ‘giữ cửa’ giúp nó!”

Hiên Viên Kỳ bình tĩnh lại, một lúc sau, y mới cúi đầu nói: “Ta không quên.”

“Không quên?” Thiếu niên tóc bạc nhướn mày thật cao: “Đã không quên vậy thì tại sao lại không thực hiện lời hẹn với Ngưng Nhi?”

Không quên?

Hừ! Tội càng thêm tội!”

Hiên Viên Kỳ siết chặt nắm đấm, cực lực đè nén nỗi bi ai đang dần xâm chiếm trái tim y, lắng trì thần kinh đầy căng thẳng của y.

— Y không quên, cho đến tận bây giờ y vẫn chưa từng quên! Y chỉ không cố ý phớt lờ mà thôi.....

Y bỗng hít một hơi thật sâu, nhìn thiếu niên tóc bạc: “Ta cảm tạ người!” Rất lâu, y khom người: “Cảm tạ người đã không dùng ‘Vong Xuyên’ với ta.”

Y thật sự thấy sợ, nếu thiếu niên tóc bạc mà nghe theo thỉnh cầu của nàng, dùng ‘Vong Xuyên’ với y.....

Y không thể nào tưởng tượng nổi cái viễn cảnh sẽ quên mất nàng, quên thiếu nữ tên Liễu Vận Ngưng, dù nàng có mất đi, dù trên đời này chưa từng có nàng, y vẫn..... thờ ơ.....

Chỉ cần nghĩ đến thôi, thì trái tim y đã không thể nào kiềm nén nỗi sợ hãi.

“Đa tạ người!” Y cúi người thi lễ với thiếu niên tóc bạc.

Thiếu niên tóc bạc nhìn y một hồi, sau đó thở một hơi dài: “Các người đúng là, ôi, đều ngốc nghếch như nhau!” Nói rồi liền xoay người rời đi.

Trong cơn mơ hồ, hình như còn nghe thấy tiếng y từ xa vọng đến: “Ngày mai, phải xem biểu hiện của người đó!”

177. Chương 177

Trong cơn mơ hồ, hình như còn nghe thấy tiếng y từ xa vọng đến: “Ngày mai, phải xem biểu hiện của người đó!”

Hiên Viên Kỳ đứng thẳng dậy, cái bóng y trông thật cô đơn, rất lâu sau, cho đến khi bóng thiếu niên tóc bạc khuất hẳn, y mới từ từ xoay lại, nặng nề lê bước đến bên cửa sổ phòng Liễu Vận Ngưng.

Ánh sáng trong phòng không quá dư dả, dưới ánh sáng mờ tối, thiếu nữ áo trắng đang lẳng lặng ngồi trên giường, thân hình mảnh mai chìm trong làn gió đầu xuân se lạnh.

Tay buông bên hông bất giác siết chặt, gân xanh nổi lên, sóng lòng cuộn trào, không thể dùng ngôn ngữ để biểu đạt.

Nếu, nếu lúc đó phát giác sớm hơn một chút, có thể thấy rõ trái tim mình, vậy thì tình cảm ngày hôm nay sẽ như thế nào đây?

Nhưng, sao nàng lại quá đỗi tàn nhẫn?

Vậy mà muốn gạt bỏ tất cả, không phải nàng đang tính gạt bỏ tất cả những gì giữa chúng ta đó chứ?

Không mong ta đau lòng?

Liễu Vận Ngưng, Hiên Viên Kỳ ta từ khi nào lại cần nàng quyết định thay? Sao nàng biết, nàng làm vậy thì ta sẽ không đau lòng?

Bầu không khí bỗng thay đổi, Hiên Viên Kỳ bỗng trở nên lạnh lùng, xoay phắt người lại, một tên Hắc y nhân đang lẳng lặng đứng sau lưng y: “Chủ tử!”

“Người đến đây làm gì?”

“Thái hậu sai thuộc hạ mời bệ hạ hồi cung!”

Y nheo mắt: “Không phải trong cung có Lận Vương đó sao!”

“Chuyện này thuộc hạ không rõ lắm, thuộc hạ chỉ làm theo ý chỉ của Thái hậu mà thôi!”

“Người về nói với Thái hậu, trong thời gian này trẫm sẽ không về, bảo bà ấy đừng phái người đến tìm trẫm nữa!”

“Bệ hạ, xin thứ cho thuộc hạ bất lực!” Hắc y nhân nói xong, liền tiến lên một bước: “Thái hậu đã nói, nếu bệ hạ không muốn hồi cung, cho phép thuộc hạ dùng vũ lực, chỉ cần mang bệ hạ về là được!”

“Cút!” Mặt y xám xịt.

“Thứ thuộc hạ khó lòng tuân lệnh!” Nói rồi, Hắc y nhân lại tiến thêm một bước.

Hiên Viên Kỳ cười khẩy: “Lá gan của ngươi cũng không nhỏ đâu!”

“Bệ hạ thứ tội, nghe theo ý chỉ của Thái hậu, là chức trách của thuộc hạ!”

“Ngươi cho rằng mình có thể đánh bại được ta?”

“Không ạ!” Hắc y nhân nói: “Thuộc hạ đánh không lại bệ hạ, nhưng—”

Hắc y nhân bỗng vung tay lên, bột phấn màu trắng vung ra, Hiên Viên Kỳ biến sắc, vội lùi về sau vài bước, nhưng cũng vẫn chậm, y đã lỡ hít phải một ít.

“Bệ hạ, xin thứ thuộc hạ mạo phạm!”

Hiên Viên Kỳ nghe Hắc y nhân nói mà sắc mặt vô cùng khó coi, ý thức dần lơ lửng.

Hắc y nhân tiến đến đỡ lấy y, nhún chân một cái, lẳng lặng rời khỏi.

Trong phòng, thiếu nữ áo trắng vẫn ngồi im lặng như trước—

178. Chương 178

Mơ mơ màng màng tỉnh lại, đầu thấy hơi nặng nề, Hiên Viên Kỳ lắc lắc đầu, nhìn thấy chút ánh sáng mờ mờ chợt tỉnh táo lại.

Cảm giác xóc nảy liên hồi, còn có tiếng ngựa hí vang bên ngoài đã cho y biết, bây giờ y đang ngồi trong xe ngựa.

Nhớ đến chuyện vừa xảy ra, ngọn lửa giận bùng lên, y khẽ quát: “Dừng xe!”

Người bên ngoài ‘hu’ một tiếng để kiềm ngựa, xe từ từ dừng lại, Hiên Viên Kỳ không đợi xe dừng hẳn đã duỗi tay xóc màn lên rồi nhảy xuống.

Cảnh tượng khá quen thuộc cho y biết y cách nơi ban này không quá xa, sắc trời bây giờ đã mang một màu đen kịt, nhìn vầng trăng treo lơ lửng trên cao, trời đã khuya lắm rồi.

Lạnh lùng nhìn Hắc y nhân chằm chằm, vẻ mặt Hiên Viên Kỳ đầy lo lắng, như muốn ăn tươi nuốt sống hẳn: “Ngươi đáng chết!”

— Chuyện ngày mai quan trọng như vậy, sao y có thể vắng mặt được. Nếu không quay về kịp, y tuyệt đối sẽ không để họ sống yên đâu.

Hắc y nhân không ngẩng đầu, thản nhiên nói: “Bệ hạ, thuộc hạ chỉ đang vâng theo ý chỉ của Thái hậu.”

“Ý chỉ của Thái hậu?” Y quan sát xung quanh, cười khẩy: “Trong một khoảng thời gian dài như vậy mà chỉ mới mang trẫm đến đây thôi, xem ra là có người chỉ mưu bày kế?”

“Đúng vậy, là ai gia bảo hẳn làm thế!” Một giọng nữ mang theo sự tang thương vang lên, Hiên Viên Kỳ nhìn sang, thì thấy một người phụ nữ khoảng hơn ba mươi tuổi ăn vận giản dị đang đi tới.

Cũng đã dự đoán được nên khi thấy Thái hậu xuất hiện, y cũng chẳng lấy làm ngạc nhiên, chỉ lạnh lùng nói: “Nơi thôn dã này không phải là nơi Thái hậu nên đến! Hãy nghe theo lời khuyên của nhi thần, mau hồi cung đi, nơi đó mới là nơi mà người nên đến!”

Thái hậu không giận, khoan thai đi đến trước mặt y, điềm tĩnh nói: “Con không thể làm vậy!”

Hiên Viên Kỳ ngây ra, lập tức bật lại giận dữ: “Không liên quan đến người.”

“Tiên đế đã từng nói trước mặt toàn thể văn võ bá quan, sau khi tiên đế băng hà, ai gia sẽ tiếp quản quyền lực của người, có quyền trục xuất vị Quân Vương nào cũng như lập ai là Đế Vương, đều được cả! Con nói xem, đã vậy, có liên quan đến ai gia hay không?”

“.....”

“Con thân là vua một nước, người mà con phải chịu trách nhiệm là con dân thiên hạ, một mình Liễu Vận Ngưng có thể khiến con quên đi thân phận của mình sao hả?”

Hiên Viên Kỳ quay lại nhìn bà: “Ngay từ đầu người đã biết được chân tướng sự việc, tại sao lại giấu trẫm?”

“Thế ai gia có nhiệm vụ phải nói với con sao?” Thái hậu hỏi ngược lại.

Hiên Viên Kỳ im bật.

Thái hậu tiếp lời: “Trước đó ai gia cũng đã từng giúp con, nhưng trái tim con đã nhuộm màu hận thù quá rồi! Thế nên chẳng thấy rõ được cái gì hết!”

“Vậy nên.....” Trong mắt y chỉ còn lại niềm cay đắng: “Con mới muốn bù lại.....”

Thái hậu nhìn y một hồi: “Hôm nay ai gia đến đây cũng vì muốn ngăn cản con, ai gia không thể trở mắt đứng nhìn Quân Vương của Kỳ quốc vì một người phụ nữ mà từ bỏ cả giang sơn!”

“Nhưng người cho là mình có thể ngăn cản được con sao?” Hiên Viên Kỳ nổi giận, thấy Thái hậu im lặng không nói, hai người giằng co, Hắc y nhân đứng cạnh không biết đã chạy đi đâu mất, trong rừng cây yên tĩnh, chỉ có tiếng chim chóc thì thoảng vọng lại.

Rất lâu, rất lâu sau, Thái hậu mới dời mắt: “Liễu Vận Ngưng, quan trọng đến vậy sao?”

— Quan trọng đến nỗi khiến con tình nguyện bỏ cả tính mạng?

“Đúng!” Y đáp không chút do dự.

Ánh mắt Thái hậu dần trở nên phức tạp: “Ngay cả giang sơn, con cũng có thể từ bỏ?”

“Giang sơn còn kém nàng một bậc!”

Thái hậu im lặng nhìn y một hồi, có cái gì đó lắng đọng sâu trong ánh mắt, lại nói: “Quân Vương Kỳ quốc Hiên Viên Kỳ tiếp chỉ, bắt đầu từ hôm nay, ai gia hủy bỏ Đế Vị của Hiên Viên Kỳ con, giáng làm Kỳ Vương, Lận Vương Hiên Viên Lận sẽ tiếp nhận Đế vị!”

Hiên Viên Kỳ quỳ xuống, từ tốn nói: “Nhi thần tiếp chỉ!”

Mây đen tản ra, ánh trăng không còn cản trở trực tiếp soi bóng xuống bao trùm cả đất trời, một cơn gió nhẹ thổi qua, lá cây đu đưa rào rạc, in lên nền đất là những cái bóng rời rạc.

Thái hậu xoay người bỏ đi.

Hiên Viên Kỳ vẫn quỳ ở đó: “Nhi thần, cũng tiễn Thái hậu hồi cung!”

Nghe y nói, Thái hậu liền dừng bước, nhưng chỉ một thoáng sau cái bóng trắng đứng đã chìm vào màn đêm.

“Ai gia chỉ hy vọng, ngày sau con đừng cảm thấy hối hận!”

Giọng nói trầm thấp hòa cùng gió đêm, thoảng qua tai y.

Đến khi không thấy bóng dáng Thái hậu đâu nữa, Hiên Viên Kỳ mới từ từ đứng dậy, nhắm mắt nhìn xung quanh, y bỗng bật cười.

— Thái hậu, nhân tình này, là con nợ người!

Cố tình đến đây, chắc không phải vì muốn đưa y hồi cung, mà vì muốn tác thành cho y chăng?

Nhìn sắc trời, đã không còn sớm nữa, Hiên Viên Kỳ nhìn con đường Thái hậu đã đi qua một lần cuối cùng liền xoay người chạy về!

Thời gian vẫn còn nhiều!

Mà lúc bấy giờ, Hiên Viên Lận ở Đế Kinh xa xôi, vô duyên vô cớ hắt xì một cái. Ngẩng đầu khỏi núi tấu chương cao cao, khịt khịt mũi, lẩm bẩm với vẻ buồn bực: “Kỳ lạ, tại sao lại có dự cảm không tốt vậy cả?”

179. Chương 179

Lúc về đến quán trời còn chưa sáng hẳn, Hiên Viên Kỳ liếc mắt một cái đã thấy thiếu niên tóc bạc đang đứng ngoài cửa nhìn y với vẻ mặt không được tốt cho lắm, sau lưng y còn có một thiếu niên cao lớn vận đồ xanh, hai người đứng chung khiến người ta có cảm giác kỳ lạ làm sao, nhưng vẫn hài hòa một cách bất thường.

Thấy Hiên Viên Kỳ trở về, thiếu niên tóc bạc trước hết vẫn muốn làm khó: “Người chạy đi đâu thế hả? Không phải đã hối hận rồi đấy chứ? Ta nói cho người biết, bây giờ có muốn lùi bước cũng không có cửa đâu! Không, cả cửa sổ cũng không có luôn!”

Hiên Viên Kỳ thản nhiên nhìn y: “Không phải ta đã về rồi đó sao?”

“Người—” Y nghẹn lời trước Hiên Viên Kỳ, trợn trừng mắt nhìn y.

Thiếu niên áo xanh đứng cạnh bỗng chau mày, nói: “Người người nói chính là y sao?” Thiếu niên tóc bạc vẫn trợn mắt nhìn Hiên Viên Kỳ, khẩu khí không mấy thiện cảm: “Đúng rồi! Chính là y đó!”

Nghe vậy, thiếu niên áo xanh nhìn Hiên Viên Kỳ từ trên xuống dưới, khuôn mặt tuấn tú nghiêm túc đến không có lấy một biểu cảm dư thừa, một lúc sau, y mới nói: “Nếu là y thì chắc có thể chịu được!”

“Ta không quan tâm y có chịu được hay không, chỉ cần Ngưng Nhi không sao là đủ rồi!” Thiếu niên tóc bạc ác độc nói, rồi còn trừng thiếu niên áo xanh, nhưng sau đó thì như cây cải trắng héo, không dám quá đáng vậy nữa, vẫn còn rất khó chịu.

“Hừ!”

Thiếu niên áo xanh thản nhiên liếc y một cái, điềm nhiên nói: “Có muốn tối nay ngủ không được không?”

“Á.....” Chớp mắt, vẻ mặt thiếu niên tóc bạc như ăn phải phân, khó coi chết được, rồi mặt từ từ ửng hồng, chưa được một lát đã đỏ giống mông con gị đó rồi.

Hiên Viên Kỳ nhìn y đầy kinh ngạc một hồi, thiếu niên áo xanh chau mày không vui, nói: “Mau vào thôi!” Nói rồi liền lôi đầu thiếu niên tóc bạc vào phòng, thiếu niên tóc bạc lăm bắm đầy oán giận, nhưng vẫn ngoan ngoãn theo sau.

Lực chú ý của Hiên Viên Kỳ nhanh chóng dời sang một chuyện khác, y theo bọn họ tiến vào trong, Lưu Dục và Lãnh Hàn Vũ đang đứng chờ, thấy bọn họ vào Lưu Dục liền chạy đến đóng cửa lại, nói: “Ta đã cho chủ tử dùng được xong, bây giờ người đang ngủ.”

Nói đến đây, ánh nhìn từ đầu đến cuối của nàng chưa hề rời Hiên Viên Kỳ lấy một lần, bao hàm nỗi xúc động và niềm cảm kích vô biên.

Nàng không ngờ, y thân là bậc Quân Vương của một quốc gia, vì chủ tử mà có thể làm được đến vậy!

Đến nước này rồi nếu còn không xem đó là thật tâm, vậy thì có lẽ, trên đời này sẽ chẳng còn gì gọi là thật tâm nữa rồi.

Thiếu niên tóc bạc cũng nhìn Hiên Viên Kỳ chằm chằm, vẻ mặt nghiêm túc hẳn lên: “Ta lặp lại lần nữa, tình trạng cơ thể của Ngưng Nhi không thể chịu nổi sự tra tấn của ‘Mộng Thệ’ nữa, mỗi một lần phát tác đều uy hiếp đến tính mạng của nó, khoảng cách giữa các lần phát tác ngày một ngắn đi, sinh mệnh của nó đang chết dần, cho đến khi, nó không tỉnh lại nữa.”

Tất cả mọi người im lặng lắng nghe.

“Mà hiện tại, tình trạng của Ngưng Nhi đang dần chuyển xấu, ta đã thấy nó ho ra máu không chỉ một lần, tình hình này thật sự không ổn, nếu cứ tiếp tục như vậy thì chưa đến một tháng nó sẽ không tỉnh lại nữa mà sẽ từ từ ngủ trong mộng luôn.”

Lúc nghe thiếu niên tóc bạc nói Liễu Vận Ngưng ho ra máu, tay Hiên Viên Kỳ siết chặt thành nắm đấm, trái tim quặn đau, mắt Lưu Dục đỏ hoe như sắp khóc đến nơi, còn Lãnh Hàn Vũ thì tái mặt.

Nhìn mọi người, thiếu niên tóc bạc tiếp lời: “Vì vậy ta quyết định thay máu cho nó!”

Ánh mắt sáng quắc nhìn tất cả mọi người, rồi dừng trước Hiên Viên Kỳ: “Trước đó ta cũng đã trưng cầu ý kiến của ngươi và ngươi cũng đã đồng ý rồi, ta cũng có nói, người thay máu cho Ngưng Nhi phải thật khỏe mạnh, nếu không đang truyền máu sẽ gặp chuyện không may, cả hai sẽ cùng gặp nguy hiểm, mà nếu chuyện đó có xảy ra, ta chỉ có thể dốc toàn lực cứu bằng được Ngưng Nhi, còn ngươi, đành phải tạ lỗi trước vậy!”

Hiên Viên Kỳ bình tĩnh nhìn y, nói: “Ta biết!”

“Bây giờ ta hỏi lại lần nữa, ngươi đã chắc chắn rồi chứ? Sẽ không hối hận? Đừng có chờ đến lúc đang bắt tay vào làm lại hô dừng, lúc đó ta không dừng lại đâu đấy!”

Hiên Viên Kỳ nhìn cánh cửa trước mắt đầy mong mỏi, bình tĩnh nói: “Bắt đầu thôi!”

Thiếu niên tóc bạc bình tĩnh nhìn y, mắt thoáng tán thưởng, y nói: “Nếu lần này ngươi chịu đựng được, ta sẽ bắt Ngưng Nhi lại giúp ngươi!”

Hiên Viên Kỳ gật đầu: “Đa tạ, nhưng ta sẽ tự cố gắng lấy!”

“Hừ!” Thiếu niên tóc bạc vênh mặt khinh thường, rồi đi vào trong đầu tiên: “Mau vào thôi! Thời gian quý vô cùng!”

Thiếu niên áo xanh nhìn nhìn Hiên Viên Kỳ, lập tức nổi gót thiếu niên tóc bạc.

Hiên Viên Kỳ dừng lại, xoay người nói với Lưu Dục: “Nếu ta không cầm cự được, thì ngươi hãy nói với nàng.....” Giọng y thấp dần: “Ta đã quên nàng, hồi cung rồi!”

Lưu Dục cuối cùng vẫn không cầm được nước mắt, nàng gật đầu chắc nịch: “Vâng, ta sẽ nói, ta sẽ nói.....”

Nghe thấy nàng đảm bảo rồi Hiên Viên Kỳ mới quay đầu đi vào trong, đứng sau lưng y, Lưu Dục đã khóc không thành tiếng.

Cửa, từ từ khép lại.

Hiên Viên Kỳ khẽ hít một hơi, cất bước tiến đến gần thiếu nữ đang nằm im trên giường.

Nụ cười thỏa mãn thoáng hiện trong đáy mắt y.

Ánh mặt trời của buổi sớm mai xuyên qua áng mây dày, chiếu xuống người y, soi rọi khuôn mặt đầy yêu thương của y

180. Chương 180

Khoảng thời gian chờ đợi sao mà dài đằng đẵng, chờ đợi cũng thật quá gian nan.

Thời gian trôi từng khắc từng khắc một, vừa thông thả vừa từ tốn, hai người đang đứng chờ ngoài cửa mang vẻ mặt cực kỳ căng thẳng.

Đôi lúc chỉ một tiếng động nhỏ thôi cũng khiến họ nhảy dựng.

Mặt trời thông thả nhô lên ở đằng Đông, từ từ, từ từ, đến khi Lưu Dục chú ý đến thì nó lại lặn xuống ở đằng Tây, ánh sáng vàng vọt chiếu vào căn phòng nhỏ, Lưu Dục nhắm mắt lại, lòng lầm rầm cầu nguyện.

Lãnh Hàn Vũ nhìn mặt trời đang từ từ lặn, ngơ ngác đến xuất thần.

Đang yên tĩnh, y bỗng mở lời: “Vốn người sẽ thay máu cho Ngưng Nhi, phải là ta!”

Lưu Dục mở mắt, nhìn y đầy kinh ngạc.

Không nhìn nàng, Lãnh Hàn Vũ tiếp lời: “Nhưng sự phụ lại bảo cơ thể của ta không được cường tráng, chắc sẽ không chịu được, nguy hiểm rất cao!”

“Vì vậy mới đổi thành bệ hạ?”

“Đúng vậy! Khi y vừa đến nơi đã nói: ‘Ta đến rồi!’, thật ra—” Y cười cười đầy ẩn ý: “—Ta nghĩ, sư phụ cố ý muốn y nghe được, đây có thể là thử thách của sư phụ, ta nghĩ thế.”

“Thử thách?”

“Ừ!” Y gật gù, mắt dán chặt nơi cửa phòng: “Có thể ngay từ đầu sư phụ đã chẳng muốn chọn ta, người nói vậy chỉ để khích Hiên Viên Kỳ phải nói ra chẳng? Nói vậy, dù có xảy ra chuyện gì cũng có thể phủ tay không cần chịu trách nhiệm, cũng là vì muốn thử tấm lòng thành của y!”

Lưu Dục ngây người, muốn nói nhưng cuối cùng chỉ mím chặt môi, không nói gì nhìn Lãnh Hàn Vũ.

Lãnh Hàn Vũ quay đầu thấy nàng như vậy, cười thần nhiên, nói: “Có lẽ ngươi không đồng ý với cách làm của sư phụ, nhưng ta thì ủng hộ hết mình.”

Lưu Dục nhìn y không nói.

Lãnh Hàn Vũ nói tiếp: “Có lẽ Hiên Viên Kỳ bây giờ thật sự rất yêu Ngưng Nhi, yêu đến nỗi có thể vì muội ấy mà làm bất cứ chuyện gì, đương nhiên, tình yêu của y, cũng khiến ta vô cùng cảm động, nhưng cũng không thể làm giảm được sự chán ghét trong lòng ta đối với y!”

“Tại sao?”

“Ta đã từng thề, dù là ai xúc phạm Ngưng Nhi, ta cũng sẽ trả lại gấp mười lần, cũng như Lý Nhĩ ngày đó, bàn tay ả dùng để hạ độc, khiến Ngưng Nhi suýt chút nữa đã mất mạng, ta dựa trên tình cảm nhiều năm, nên chỉ kê đơn phế một bàn tay của ả mà thôi!”

“Ngươi……” Lưu Dục không thể ngờ được, một người nhã nhặn như y lại có thể nói ra những lời đẫm máu như vậy, mà mặt vẫn lạnh lùng như không.

“Còn Hiên Viên Kỳ, tổn thương y gây ra cho Ngưng Nhi, là nhiều nhất, chính y đã khiến Ngưng Nhi đau lòng đến mức tuyệt vọng. Nhưng ta không có cách nào giết y cho hả giận!”

“Là vì chủ tử?”

Y nhắm mắt, có thứ gì đó như là đau đớn thoáng hiện trong mắt: “Nếu ta giết Hiên Viên Kỳ, có lẽ Ngưng Nhi cả đời này sẽ không lại vui vẻ nữa, hơn hết, có lẽ nàng cũng sẽ không tha thứ cho ta.”

Lưu Dục im lặng nhìn y, bỗng cảm thấy, có lại tàn nhẫn như thế nào, có lại đẫm máu đến đâu, y chẳng qua chỉ là một người đàn ông nghĩ cho người phụ nữ mình thương mà thôi.

Nghĩ đến đây, nàng không khỏi cảm thán.

Trơ mắt nhìn người phụ nữ mình thương bị người đàn ông khác tổn thương nhưng lại chẳng thể làm gì, thậm chí đứng ra che chắn cho nàng cũng không thể, chỉ vì sợ nàng hận mình, chỉ vì sợ nàng đau đớn suốt cả cuộc đời.

— Rốt cuộc phải yêu đến cỡ nào mới có thể làm được đến vậy?

Cúi đầu cảm thán, Lưu Dục bỗng phát hiện trái tim mình cũng đã trở nên nặng nề!

— Một người si tình như vậy, có thật nên nói y tàn nhẫn máu lạnh hay không?—

Lúc mặt trời chạy từ đằng Đông sang đằng Tây, cứ thế thêm ba lần nữa, cánh cửa đóng chặt kia cuối cùng cũng ‘cọt kẹt’ mở ra.

Thiếu niên áo xanh diu thiếu niên tóc bạc mỗi một từ trong bước ra, hai người kia thấy vậy cũng mang bộ mặt mặt mỗi đèn diu đỡ.

“Thế nào rồi?”

“Thế nào rồi?”

Hai người hỏi cùng một lúc, vậy trái vậy phải thiếu niên tóc bạc.

Thiếu niên áo xanh chau mày, lạnh lùng nói: “Bây giờ y rất mệt, cần nghỉ ngơi!”

Nhìn hai người, thiếu niên tóc bạc phất tay, nói: “Không sao.” Y từ từ đứng thẳng dậy, mắt vẫn không rời hai người, nói tiếp: “Việc thay máu rất thành công, Ngưng Nhi đã khỏi rồi, bây giờ chỉ đang mệt mỏi, nhất thời chưa tỉnh lại thôi.”

Lưu Dục và Lãnh Hàn Vũ đều yên lòng, thở phào một hơi nặng nề, sau đó Lưu Dục lại chau mày: “Chủ tử không sao, vậy còn gia? Gia cũng không sao chứ?”

Nghe nàng hỏi, thiếu niên tóc bạc khựng lại, vẻ mặt nặng nề: “Tính mạng y không bị gì nguy hiểm, nhưng.....”

“Nhưng gì?” Lưu Dục truy hỏi với vẻ sốt ruột.

“Ôi!” Thiếu niên tóc bạc chỉ cúi đầu hít một hơi không đáp giao toàn bộ gánh nặng lên người thiếu niên áo xanh, thiếu niên áo xanh hiểu ý, ôm y rồi xoay người bỏ đi.

Còn Lưu Dục đứng đó lòng vốn đã bất an, nay nổi bất an đó càng bùng lên mãnh liệt.

181. Chương 181

Đằng chân trời xa xôi, áng mây chiều nhuốm mà lửa đỏ, một màu sắc yêu diễm tựa như ngọn lửa mãnh liệt thiêu rụi đất trời.

Không khí đầu xuân không quá mặn nồng, đâu đâu cũng thấy tuyết đã tan đi quá nửa, mảnh đất khô cằn dần lộ ra, có vẻ lạnh lẽo, có vẻ hoang vắng.

Liễu Vận Ngưng đứng ngây trước cửa, hai tay chống xuống khung cửa sổ, không nhin được run rẩy, đôi mắt mở to không cách nào rời khỏi người đang nằm trên tấm phản bằng gỗ đơn sơ kia.

Trái tim nảy lên từng hồi.

“Có phải rất tò mò tại sao y lại ở đây không?” Một giọng nói quen thuộc từ phía sau truyền đến, nàng xoay người ngơ ngác, thì thấy thiếu niên tóc bạc đứng đó: “Sư phụ?”

“Họ đều cho rằng không nói cho con biết sẽ tốt hơn, nhưng ta lại thấy, như vậy thật không công bằng với y, hơn nữa con cũng có quyền được biết sự thật.”

Thiếu niên tóc bạc không nhìn nàng, đi lướt qua nàng để vào trong, nhìn người thanh niên đang nằm trên giường, lại nói: “Y có thể làm được đến vậy, thật sự ngoài dự kiến của ta.”

Liễu Vận Ngưng ngây ra nhìn người thanh niên, bước vào phòng trong vô thức: “Sao chàng lại thành ra như vậy?”

“Bởi vì y đem máu của mình đổi cho con!” Thiếu niên tóc bạc nói.

“Người nói chàng dùng máu của mình đổi cho con?” Trong một thoáng, nàng như mất đi tất cả tri giác, chỉ biết ngây ra nhìn người thanh niên đang ngủ say, cảm giác như linh hồn bị rút đi một nửa, không nghe thấy gì, không nhìn thấy gì, chỉ có khuôn mặt tái xanh của người thanh niên là không ngừng khắc sâu trong đầu nàng.

“Đúng vậy! Nói thế cũng chẳng sai, đúng là y đã lấy máu mình để cứu con!”

Liễu Vận Ngưng bước đến bên giường, ngồi xuống, bàn tay không ngừng run rẩy vuốt ve gò má lạnh buốt của y: “Vậy chàng, tại sao còn chưa chịu tỉnh lại?”

Thiếu niên tóc bạc cũng bước đến bên giường, đứng sau lưng Liễu Vận Ngưng nhìn người thanh niên đang nằm trên giường: “Chuyện này cũng chẳng thể trách ta. Trên thực tế, lúc đầu việc thay máu vô cùng thuận lợi, muốn cả hai đều bình an vô sự là một chuyện vô cùng đơn giản, thật đó, với y thuật của ta, sao có thể dễ xảy ra sai lầm? Đúng không? Nhưng đáng chết thay, cái tên này lại giấu ta chuyện y từng bị thương nặng, hại ta đang làm giữa chừng mới phát hiện ra, có thể giữ lại cái mạng đã là may mắn lắm rồi! Y có tỉnh lại hay không đều phải xem chính vận may của y.”

Vuốt ve đôi gò má lạnh buốt của y, nàng ngậy đại hỏi: “Vậy tại sao Lưu Dục lại nói dối con rằng chàng đã hồi cung?” Lòng thấy thật xót xa, không có chỗ để trút, mắt Liễu Vận Ngưng cay xót, thật khó chịu.

“Là y đã dẫn Lưu Dục làm vậy, hơn nữa, y cũng không mong con biết chuyện này, nhưng ta thì thấy làm vậy thật không công bằng với y, chưa kể, con là đương sự, có quyền biết chuyện này.”

Thiếu niên tóc bạc nhún vai, tiếp lời: “Ngưng Nhi, tuy trước đây là y không đúng, nhưng có thể làm được đến vậy đã là không tệ rồi, y vì con, thậm chí đến ngôi vị Hoàng Đế cũng bỏ luôn!”

Một câu nói nhẹ như mây trôi gió thoảng lại như tiếng sét giữa trời quang, đánh cho Liễu Vận Ngưng ngậy đại.

Thiếu niên tóc bạc nhìn nhìn nàng, nói tiếp: “Hiện tại y đã không còn là Hoàng Đế nữa, chỉ là một kẻ trên danh nghĩa, không có thực quyền mà thôi, nếu ngay đến con cũng không cần y nữa, thì y sẽ là kẻ trắng tay.”

“Sư phụ.....” Nàng nhìn người thanh niên đang say ngủ, cúi đầu hỏi: “Người cũng cho rằng con nên tha thứ cho chàng sao?”

“Cũng?” Thiếu niên tóc bạc khó hiểu hỏi: “Chẳng lẽ chính con cũng nghĩ rằng nên tha thứ cho y?”

Liễu Vận Ngưng vuốt ve gò má Hiên Viên Kỳ: “Con chưa từng trách chàng.”

Nàng chỉ không muốn phải quay lại cái lồng giam hoa lệ khiến nàng nghẹt thở mà thôi.

Nhưng—

Y bây giờ, đã không còn là vị Đế Vương cao cao tại thượng, còn nàng, đã không còn là Liễu Vận Ngưng ngây thơ không biết gì nữa rồi.

Nàng chẳng qua chỉ không muốn lấy thân phận của người khác ở cạnh y, nếu thật sự chỉ có thể làm vậy, thì nàng thà rằng rời xa y, không bao giờ gặp lại nữa!

Nhưng—

Tại sao bây giờ y lại vì nàng mà làm vậy? Không phải nàng chỉ là một thể thân thôi sao? Vì một thể thân, làm được đến vậy, đáng ư?

Hiên Viên Kỳ, chàng thích Liễu Uẩn Nịnh đến vậy sao?

Thích đến nỗi, dù chỉ là thể thân chàng cũng có thể làm bất kỳ điều gì?

“Đồ đệ ngốc nhà ngươi đó!” Thiếu niên tóc bạc chỉ cần liếc mắt một cái đã biết hiện tại nàng đang nghĩ gì, y không khỏi nổi giận mắng: “Chẳng lẽ y đã làm đến vậy mà con còn chưa hiểu ra sao? Không phải có chuyện gì cũng thông minh nhanh nhạy đó ư? Sao trong chuyện này lại ngốc đến vậy?”

Thiếu niên tóc bạc mắng một tràng dài, Liễu Vận Ngưng im lặng nghe, hoặc phải nói, nàng vốn chẳng thèm nghe, nàng đã hoàn toàn chìm đắm trong thế giới riêng của mình rồi.

“Đồ đệ ngốc—” Thiếu niên tóc bạc ôm mặt nàng, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc: “Hiên Viên Kỳ nói với ta, người y thích, từ đầu đến cuối là con đó, cũng tại con ngốc đến không thể nào ngốc hơn được nữa!”

“.....”

“Y nói, người y thích, là người đã diễn tấu cho Thái hậu nghe hai năm về trước, là người phụ nữ đã làm y động tâm! Cũng do y không nhìn ra được chân tướng mà thôi!”

“.....”

“Nói vậy, con đã hiểu ra chưa?”

Lại lườm nguýt cái nữa, thấy nàng như muốn hóa đá hoàn toàn, thiếu niên tóc bạc vuốt vuốt tóc với vẻ buồn bực, phát tay: “Ta mặc kệ đó!” Xoay người, dậm chân bước ra ngoài.

Để Liễu Vận Ngưng đã hoàn toàn ngậy đại ở lại ngơ ngác nhìn người thanh niên đang ngủ say.

“Người mà chàng thích từ trước đến nay là em sao?”—

182. Chương 182 - End

Chương kết

Nếu muốn hỏi gần đây Kỳ quốc đã xảy ra chuyện gì lớn, thì chẳng có gì ngoài chuyện Quân Vương Kỳ quốc Hiên Viên Kỳ bị phế.

Nguyên nhân không đâu xa, Quân Vương Kỳ quốc Hiên Viên Kỳ bị Thái hậu Kỳ quốc phế bỏ hậu vị, giáng làm Kỳ Vương, còn Lận Vương Hiên Viên Lận lại được đưa lên làm tân Đế Vương.

Đây là chuyện xảy ra trong nội bộ Hoàng tộc, người ngoài không rõ rốt cục đã xảy ra chuyện gì, nhưng chính chuyện này đã gây ảnh hưởng rất lớn đến triều đình Kỳ quốc, có rất nhiều đại thần kiên quyết phản đối, nhưng cũng có một số đại thần kiên trì giữ thái độ đồng tình.

Còn Đế Vương tiền nhiệm Hiên Viên Kỳ vốn nên tỏ rõ thái độ thì lại chưa xuất hiện, lúc lòng ai cũng nóng như lửa đốt, chỉ viết một phong thư, tiếp nhận ý chỉ của Thái hậu.

Đã đến nước này, dù các đại thần có phản đối cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Vì vậy, mọi chuyện đã được quyết định như vậy đây.

Nhưng việc Đế Vương tiền nhiệm Hiên Viên Kỳ bị giáng làm Kỳ Vương vẫn chưa xuất hiện, có rất nhiều người nghi ngờ y không phục, đang chiêu binh mãi mã ở bên ngoài, tính đánh thẳng vào Đế Kinh, tin này khiến lòng người lo sợ, nhất thời lời đồn lan kín trời—

Liễu Vận Ngưng cầm cái khăn ẩm trong tay, vừa dịu dàng lau người cho Hiên Viên Kỳ vừa nói: “Nếu chàng còn không mau tỉnh lại, người bên ngoài sẽ thật sự cho rằng chàng là loạn thần tặc tử đấy.”

Người trên giường vẫn im lặng như trước, đôi mắt luôn tỏa hào quang lạnh lùng nghiêm nghị đã bị mi mắt che mất.

“Hôm nay Linh Nhi đã học thêm được rất nhiều dược thảo, ngày nào nó cũng kể cho chàng nghe hết, chàng phải nhanh tỉnh lại đấy, nó đó, bây giờ ngày nào cũng đến làm ồn chàng hết.” Giọng nói của nàng dịu dàng mềm mại, dù không được hồi đáp, vẫn không hề tỏ ra thiếu kiên nhẫn.

“Tuyết ngoài trời đã tan rồi, thời tiết mấy ngày nay cũng ấm lên rất nhiều, thiếp thật muốn mang chàng ra ngoài phơi nắng!”

“.....”

“Còn nữa, nghe nói Hàn Thiếu Lăng khi hồi quốc đã gặp một nữ thích khách vận y phục kỳ lạ từ trên trời rơi xuống đè lên người y, tuy không bị thương nhưng y cũng hoảng sợ không ít đâu!” Nói rồi nàng bật cười: “Hình như nữ thích khách đó bây giờ đang bị y quán lấy thì phải, có lẽ, đây chính là mùa xuân thứ hai theo lời y cũng không chừng!”

“.....”

Hôm qua sư phụ đã bỏ đi rồi, thiếp nhờ sư huynh chăm sóc Lưu Dục, Linh Nhi cũng theo huynh ấy đi học y thuật rồi, bây giờ chỉ còn lại hai người chúng ta, nếu chàng mà không tỉnh lại, cũng chỉ còn lại mỗi mình thiếp.....”

“.....”

“Tại sao chàng còn chưa chịu tỉnh lại.....” Giọng nói dịu dàng dần trở nên ghen ngào, nàng cúi đầu, cầm lấy bàn tay lạnh buốt của y, từng giọt từng giọt nước mắt rơi xuống bàn tay y, lặng im.

Nàng ngừng lau nước mắt, gục đầu trên người Hiên Viên Kỳ, vùi mặt sâu vào lòng y, bờ vai gầy run lên từng hồi.

“Tỉnh lại đi mà.....Thiếp van chàng hãy tỉnh lại đi.....” Giọng nói trầm thấp ghen ngào, còn ngập tràn thương đau.

Nàng đang chìm đắm trong dòng cảm xúc, nên không thấy bàn tay lạnh buốt còn lại, khẽ cử động—

Trên con đường náo nhiệt, thỉnh thoảng lại truyền đến những tiếng hô lớn, một chiếc xe ngựa xa hoa thong thả lướt đi, từ từ dừng lại trước cổng lớn của Kỳ Vương phủ.

Người hầu đã được báo tin trước đó đang đứng ngoài cổng chờ.

“Hoan nghênh Kỳ Vương gia, Kỳ Vương phi hồi phủ!”

Tiếng vắn an đều đều, người đi đường đứng lại tò mò, chỉ để được nhìn tận mắt Đế Vương tiền nhiệm giờ là Kỳ Vương đương nhiệm.

Màn xe được xốc lên, người xuống trước là một thiếu nữ có dung nhan tuyệt đẹp, nàng vừa bước xuống, những người đứng xung quanh liền ồ lên xuýt xoa, sau đó, cả con đường trở nên im ắng, một tiếng động nhỏ cũng chẳng nghe thấy.

Thiếu nữ yêu kiều vờ như không nhìn thấy, xoay người vươn tay đỡ một người thanh niên có sắc mặt xanh xao bước xuống.

Người thanh niên quét mắt nhìn xung quanh với vẻ mặt không được hòa nhã cho lắm, đôi mắt đen láy tỏa hào quang sắc lạnh khiến toàn trường bừng tỉnh, dời mắt không dám nhìn nữa.

Đừng có đùa, mỹ nhân đương nhiên là đẹp, nhưng không còn mạng để ngắm mỹ nhân nữa thì có còn ý nghĩa gì nữa đâu!

“Chúng ta vào thôi!” Thiếu nữ yêu kiều dịu dàng nàng, lúc này người thanh niên mới thu mắt lại, ánh mắt nhìn thiếu nữ trở nên dịu dàng như nước, thiếu nữ khẽ đỏ mặt, liếc trộm y một cái, cúi đầu nở một nụ cười, tay vòng qua hông y, dìu y tiến vào trong.

Dưới trời chiều, ai nhìn cũng đều ngây người.

Giữa hai người như có một sợi dây ràng buộc vô hình, một sự ràng buộc không cách nào thoát ra được, cảnh hai người dìu đỡ nhau khiến lòng người ảm áp.

Ở trước mặt thiếu nữ người thanh niên không hề lạnh lùng, không hề vô tình, trong đôi mắt đen láy còn tràn đầy thương yêu. Còn trước mặt người thanh niên, thiếu nữ cũng gỡ bỏ mặt nạ lạnh lùng xuống, thùy mị như nước.

Rất lâu rất lâu sau, lâu đến nỗi không còn thấy bóng một người nào trước cổng lớn Kỳ Vương phủ, bỗng có người thì thầm: “Nghe đâu là Kỳ Vương gia tự động bỏ Đế vị đó!”

Lời này tựa như hòn đá ném xuống hồ nước, đương trường lập tức nổ tung.

“Nói vậy là có ý gì?”

“Nhìn thấy không? Người vừa mới đi cùng Kỳ Vương gia đó?”

“Thấy rồi, là Kỳ Vương phi sao?”

“Đúng vậy! Nghe nói, vì Kỳ Vương phi không muốn cùng nhiều phụ nữ khác cùng có được Kỳ Vương gia nên đã bỏ Kỳ Vương mà đi, còn Kỳ Vương gia vì muốn nàng hồi tâm chuyển ý, đã tự động bỏ Đế vị, chỉ vì muốn nàng quay trở về bên cạnh người.”

“Oa! Thì ra là một hảo hán si tình, chỉ yêu mỹ nhân chứ không yêu giang sơn sao?” Một thiếu nữ hét lên: “Nếu có người cũng vì ta mà làm vậy, dù có muốn ta chết ta cũng cam lòng!”

“Còn nữa nha!” Người nói vô cùng đắc ý, rất tự hào vì độ nhanh nhạy trong tin tức của mình: “Một năm trước Kỳ Vương phi trúng phải kỳ độc, không có dược liệu nào có thể giải được, vì để cứu nàng, Kỳ Vương gia lấy máu của mình đổi cho Kỳ Vương phi, mang Kỳ Vương phi từ Quỷ Môn Quan trở về, cuối cùng cũng khiến Kỳ Vương phi cảm động, thế nên nàng mới trở về bên Kỳ Vương gia đó!”

Người nói dừng lại, lướt nhìn toàn trường đang chăm chú nghe hẩn kể, mới nói tiếp: “Nhưng Kỳ Vương gia cũng vì vậy mà phải hôn mê những bốn tháng trời, đến tận sáu tháng trước mới tỉnh lại đó!”

“Oa! Kỳ Vương gia tốt với Kỳ Vương phi như vậy, Kỳ Vương phi thật là hạnh phúc!”

“Phải đó!” Mọi người xung quanh gật đầu.

“Đương nhiên Kỳ Vương phi phải hạnh phúc rồi!” Người nói lườm nguýt mọi người: “Kỳ Vương gia chỉ có mỗi mình nàng là thê tử, phi tử trong hậu cung trước đó đều đã bị giải tán, mấy đứa nhỏ thì được Đế Vương tân nhiệm nuôi nấng, hơn nữa bây giờ Kỳ Vương phi đã mang thai được hai tháng, tin chắc không lâu sau, mọi người sẽ được nhìn thấy tiểu Kỳ Vương.”

“Oa, Kỳ Vương phi thật là hạnh phúc.”

Mọi người xung quanh cảm thán.

Mà giờ phút này, hai người lại đang tản bộ dọc theo hành lang của đình viện, hoàn toàn không hay biết mọi người đang đàm luận về mình.

“Qua vài ngày nữa ta sẽ đưa nàng đi Giang Nam chơi, chịu không?” Người thanh niên ôm eo nàng, dịu dàng hỏi.

Thiếu nữ lắc đầu, mỉm cười nói: “Chàng vừa mới khỏi bệnh, sau khi hồi phủ cần phải tĩnh dưỡng, đừng nghĩ đến những chuyện khác, chờ khi nào chàng khỏi hẳn, chúng ta lại đi?”

Người thanh niên ngẫm nghĩ, gật đầu: “Đúng, bây giờ nàng cũng đang mang thai, đại phu đã nói trước kia vô ý để sảy thai, lần này phải thật cẩn thận, chuyện này để sau hẳn nói!”

“Dạ!” Thiếu nữ thở thê, mặt ửng hồng.

Người thanh niên thấy thế, khẽ cười, cúi đầu ghé sát tai nàng, thì thầm: “Vương phi của ta, nàng lại đang thẹn thùng đó sao?” Gần đây y mới phát hiện, thì ra Vương phi của y lại dễ dàng đỏ mặt như vậy.

Lời đưa tình nồng ấm thoảng bên tai, đôi má hồng hồng, thiếu nữ ngẩng đầu lườm y một cái.

Người thanh niên thấy thế, ý cười trong mắt càng sâu đậm.

Đằng sau lưng họ, ánh trời chiều dần buông xuống, màu đỏ yêu mị lẫn át màu xanh trắng trong.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/the-thanh>